

11. 2. 140

~~12K-6~~

11. I. S.

177

177

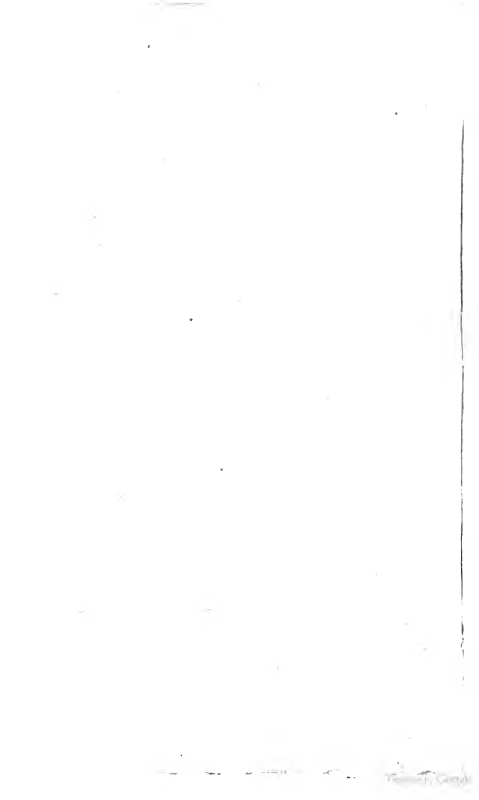
177

177

177

177

177

ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. XI.

C O M M E N T A R I U S.

VOLUMINIS TERTII PARS PRIMA.

ADAMANT

1901

2018 11 30

ADAMANT

FRIDERICI JACOBS
ANIMADVERSIONES
IN
EPIGRAMMATA
ANTHOLOGIAE
GRAECAE
SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM
BRUNCKII.

VOLUMINIS TERTII
PARS PRIMA.

LIPSIÆ
IN BIBLIOPOLIO DYCKIO
MDCCCL

FRIDAY, FEBRUARY 23, 1900

AMERICAN

NEW YORK, N. Y.

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

1900

ORPHEI

DE TERRAE MOTIBUS.

¶ 1.] » Poëma de terrae motuum significationibus in
 » plerisque Codicibus Hermeti Trismegisto
 » tribuitur; at Orpheo potius adscribendum esse mon-
 » strat Fabricius Biblioth. Gr. T. I. p. 115. a quo dis-
 » senfit nuperus Orphicorum editor. Antiquorum li-
 » brorum ope destitutus quaedam in hoc carmine emen-
 » davi, quae si eruditi non probaverint, meliora forte
 » aliquando dabo. Nam quaecunque in haec analecta
 » ex editis libris retuli, decretum mihi est omnia ad
 » Mss. codices exigere, unde singeriora iterum et ube-
 » riora prodire poterunt. « *Br.* Extat hoc carmen in
 Append. Anthol. Planud. p. 494. St. *4. Wech. cum
 titulo: Ἑρμού τοῦ Τριμεγίστου ποτὶ σεισμῶν. ἢ ἄλλῃ Ὀρ-
 φείῳ. Orpheo tribuitur in quibusdam codd. Vide Cata-
 log. Bibl. Lugd. Bat. p. 400. nr. 15. *Bandini* Catal.
 Bibl. Medic. II. p. 119. Sub Orphei nomine prodit
 Parisiis ap. Morellum 1586. 4. cum vers. metrica An-
 tonii Baifii. Repetitum ex Apographo Bibliothecae
 Laurentiano-Medicanae, quod *Eschenbachio* miserat *An-
 tonius Magliabechius*, sub titulo: Ὀρφεὺς ποτὶ σεισμῶν.
Orphei de Terrae motibus Catalecton — edidit C. C. F.
 1691. 4. Siglas in titulo C. C. F. *Schlaegerus*, cujus
 exemplari utor, sic interpretabatur: *Christophorus Con-
 radus Falknerus*; sed *Schoderum* libelli editorem esse
 dixit *Willius* in Nürnberg. Gelehrten-Lexicon Vol. I.
 p. 360. Vide *Harlesium* ad Fabr. B. Gr. T. I. p. 159.

Sub Trismegisti nomine Miscellaneis Graecorum carminibus hoc carmen inferuit *Maissaire*. Londin. 1722. 4. — Quod ad argumentum ejus attinet, nititur opinione, terrae motibus varia portendi secundum anni et diei, quo fiunt, tempora. Sequitur itaque poeta Solem per zodiaci signa euntem, quo totum carmen in duodecim partes dividitur, in quarum quaque primum, quid nocturnus, deinde, quid diurnus motus portendat, docet. — V. 1. φῶς ἐν τῷ Cod. Medic. metro reclamante. — V. 2. κινήσει. Idem. — V. 3. ἔντε omnes, quos vidi, sensu perturbato. Verba enim sic jungenda: φράζει, ὅτι βροτοῖς φράζει Κυβερνήτης, ὅπότε γαῖαν κινήσῃ ἄν. — Mox Medic. ἐπὶ τ' ἡτοχίῃ κακόνητα φράζει. — V. 4. In marg. ἥλιος ἐν κριῷ. in Medic. additum μὲν Ἀφροδίτης. Ibidem ὅπότε ἄν et ἡμερηνήν. — V. 5. κρινὸν δέ. Steph. Wech. Medic. διακρίχει δὲ δὲ τῷ γ. Medic. sine sensu. — V. 6. νυκτερίῃ γ. ἀμφισπείζῃ. Med. — V. 7. ἀλκυονίδῃ omnes; quod vitium bene emendavit *Brunckius*. Signum hoc est, urbem aliquam ex insignioribus defecturam. — V. 8. φρ. τότε Med. — V. 10. πημοσύναις τοῖς ὕβρις. Med. — V. 11. ἥλιος ἐν ταύρῳ. Μὴ Μάιν. marg. Med. — ἰσορμήσῃ. Med. foloece. — V. 14. ἴσεται ἡμερηνὸς δὲ φ. π. μέγα ἔργον ἔρχομένου, τοῖς ἡέτεροις ἀλλὰ φυλάσσειν. Medic. In his melior lectio videtur latere, quam corrumpit omissum verbum ἴσεται. Scribendum nimirum:

αἰρήν τε θάλασσαν

ἴσεται ἡμερηνὸς δὲ φέρει πόλεμον μεγάλῳ

ἔργον ἐκέρχοντο τοῖς κρείσσουσιν ἀλλὰ φυλάσσειν.

— V. 16. ἥλιος ἐν διδύμοις. μὴ Ἰουλίῳ. marg. — V. 18. mutilus versus in antiq. edd. sic exhibetur: Ἀντιμένεος βροτοὶ ἐγχοσμήσεις. quem *Huetius* sic explevit, ut βροτοὶ κακοπρόθυμοις legat. Cod. Med. h. v. penitus omittit. — §. 2.] V. 19. ὅπ' ἄλγος et ἡμερηνήν. Vulgo. Cod. Med. corruptissime: ἡμέρην καλὰ εὐαὴν ἀπάλγος. Fortasse vi-

tium latet in verbo. — V. 21. *δοκοντ'* — διὰ μένους δ. Medic. quod fortasse non spernendum. Verbum *δοκοντ'* an aliam, praeter hunc locum, auctoritatem habeat, ignoro equidem. — Sensus est: Reges et duces deorum ira honore privabuntur. Minus recte Grotius: *sine nomine reges. Ignavique duces superbum mittuntur ab ira.* — V. 22. *ἥλιος ἐν καρδίῃ. μηνὶ Ἰουλίῳ.* marg. — *μείρη* est pars zodiaci, astro cuidam assignata. In Med. *ἡοὶ εἰν το κ.* — V. 23. *τότε δ'.* Vulgo et in Medic. *Brückii* emendationi patrocinatur v. 51. 59. *τροπῇ ἡελίου χειμεριῶν.* Ut in hoc loco plurali numero poeta utitur, sic v. 23. etiam, praecedente Mediceo, *θερινῇ τροπῇ* legendum videtur. — V. 24. *ἡ κίησις τοῦτο φέρει.* Medic. — V. 26. *ἐπὶ πάντων.* Omnes. — *αὐτοῖς* opponitur *τοῖς οἰαῖς*, quod latet in *οἰαστοῖον*, habitatores domibus. Hunc pronominis usum illustravit *Casaub.* ad Theophr. Char. c. 11. *Abresch.* in Lectt. Aristaen. p. 207. sq. et alii. — V. 27. *ἥλιος ἐν λέντι. μηνὶ Ἀργεῶντι.* marg. — *μὲν ἰόντες.* Medic. — V. 30. *ἔχουσιν.* Medic. Notandum καὶ ταῦτα pro ταῦτα, *haec eadem.* — V. 31. *ἥλιος ἐν καρδίῃ. μηνὶ Σεπτεμβρίῳ.* marg. — *ἡελίοιο.* Med. — V. 32. *λίμης* vulgo; cujus lectionis vitium seq. versus demonstrat, ubi iterum fames ex frugum inopia commemoratur. Veram lectionem *λοιμὸς*, quam *Br.* conjectura assecutus est, servavit Cod. Medic. qui v. 33. *καρπὸν* exhibet. — V. 34. *ἥλιος ἐν ζυγῷ. μηνὶ Ὀκτωβρίῳ.* marg. — *Εἰ δ' ἂν ἐπὶ φθινοπώρῃ τοιμαριὴν ἔ.* Vulgo et in Medic. Paulo violentior *Brückii* correctio, nec necessaria, modo corrigas:

ἐπὶ φθινοπώρῃ τοιμαριὴν τ' ἠφικνται.

quod dictum ad figuram apud poetas crebro obviam, pro *τοιμαριὴν φθινοπώρῃ.* — V. 35. *χελὸς δ.* Medic. — *νεπτερινός*, Neptunus scil. Cf. v. 6. 46. — V. 36. *φθινοπώρῃ ἐξαναφάντων.* Med. Ibid. v. 37. *χελὸν τ. φεάζει*, et v. 38. *πολλὰν δ' αὐτὸν κ. γαῖαν κλύει.* — V. 39. *ἥλιος ἐν σκορπίῳ. μηνὶ Νοεμβρίῳ.* marg. — V. 42. *τότε δὲ τότε.* In

hac repetitione magnam quaesiverunt emphasin. *Enrip.* Orest. 1483. τότε δὲ τότε διατρεπείς ἔχοντες φέγγος. *Lucian.* T. IV. p. 211. τότε δὲ τότε κνηριβύτα. *Conf. Schütz.* V. Cl. ad *Hoogeveen* de Partic. p. 202. — V. 44. Hunc vers. omittit *Medic.* fortasse recte. Eum adscriptum fuisse puta versui 40. sive 41. Fortasse etiam in v. 41. duplex fuit lectio: altera, quae nunc habetur; altera haec: Ζηὺς μεγάλου διὰ βουλῆς. — V. 45. Ἥλα. ἐν τοξότη. *Δευκμβριος* margo. — τοῦ τόξου. *Med.* Idem v. 46. κινήσει. — V. 47. ἱμμεναι omnes. — ¶ 3.] V. 48. πολλὰν βασιλεῖ εἴ. — V. 49. ἄλλην et φεύγοντα. *Med.* — V. 50. Ἥλα. ἐν αἰγχεύοντι. Μηνὶ Ἰανουαρίῳ. marg. — εἰ δὲ κεν αἰγ. *Vulgo* et *Med.* Scribe: εἰ δὲ κ' ἐν αἰγ. — V. 52. εὐνοχος. *Med.* — V. 53. Recepta erat ap. veteres sententia, terrae motum ventis in terra latentibus exitumque quaerentibus effici. *Aristotel.* in *Meteorol.* II. p. 782. C. διὲ γὰρ νεῦν, ὅτι, ὅσπερ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν καὶ τρέμον καὶ σφυγμῶν αἰτίον ἐστιν ἡ τοῦ πνεύματος ἐκτετακτανομένου δύναμις, οὕτω καὶ ἐν τῇ γῇ τὸ πνεῦμα παρακλήσεια πειεῖν, καὶ τὸν μὲν τῶν σεισμῶν οἶον τρέμον εἶναι, τὸν δ' οἶον σφυγμῶν. *Seneca* Qu. Natur. VI. 12. Spiritus intras terram per occulta foramina, quemadmodum ubique, ita et sub mari; deinde cum est obstructus ille irames, per quem descenderas, reditum autem illi a tergo resistens aqua abssulit, huc et illuc feritur et sibi ipse occurrens terram labefactat. Sed haec uberius explicata dedit *Schnsiderus* V. Cl. in Not. ad *Eclog.* Physic. T. II. p. 108. lqq. — V. 54. πόλεμον θαυροτὴν το *Med.* unde fere suspiceris fuisse: πολ. πολυδάκρυτόν τε γένεσθαι. — V. 56. Ἥλα. ἐν ὑδροχόῳ. μηνὶ Φεβρουαρίῳ. marg. εἰ δὲ κεν ὑδροχόῳ διανέσσεται ἡ. *Vulgo.* Ἐδροχόῳ δ' εἴτ' ἀγ διανέσσεται. *Medic.* Etiam hoc loco violentior *Brunkii* medicina. Vitium haerere videtur in διανέσσεται. Suspicabar:

εἰ δὲ κ' ἐν ὑδροχόῳ διανέσθῃ ἡ Ἥλα

φέγγος, συντερὴν δ' ἐλαλιχθῇ —

Conf. v. 34. 35. *δινεβεν*, significatione neutra, idem quod *σπερμασθαι*, quod vocabulo in hac re utitur noster v. 16. 46. 60. — V. 57. *νυκτερινῷ*. Medic. — V. 61. *ἡλ. ἐν ἰχθύναι, μὴτ' ἁγρίαι*. marg. *τῶν ἰχθύων*. Med. — V. 62. *ἴσσις προγίνσκετο* ex Medic. praefendum. Nam in multis compositis vi fere caret praepositio *πρὸ*. Vide *Fischer*. ad Velleri Gramm. III. 2. p. 133. In eodem cod. *ἡ δὲ νότα* habetur, omissis verbis *τὸν ἴσται*. — V. 63. *π. μὲν πολλὰς δάκτυλους*. Medic. quod fortasse praefendum. Nec tamen *περίστας* temere repudiandum. *Hesych.* *περίστας*. *θλίψις*. *ἀνάγκη*. *μέριμνα*. Fusc hoc vocabulum explicavit *Gazacker*. ad M. Anton. IX. 13. p. 271. — *εἰ δὲ κεν ἦν*. et *ἦν* vulgo et in Med. — V. 64. *γαίης κοινῇ*. Medic. recte. Cf. v. 28. — V. 65. *οἶον*. Vulgo. *οἶον*. Medic. — V. 66. *φθορά*. Medic.

THEONIS ALEXANDRINI

CARMINA.

Vide Animadvers. Tom. II. P. III. p. 196. sqq.

SECUNDI EPIGRAMMATA.

¶ 5.] I. Planud. p. 333. St. 472. W. Opus caelatum describitur, quod Cupidines arma deorum humeris gestantes repraesentabat. Expressum carmen ex *Philipp.* Ep. LVII. Utrumque respexit Auctor Carm. VIII. in *Priapejis*, ubi deorum arma recensita leguntur, quod animadvertit I. B. *Pins* Annotat. Poster. c. CLIV. et *Burmanni*. Anth. Lat. T. II. p. 486. Amorem exuvias leonis et fulmen gerentem exhibet gemma ap. *Begerum* in *Thef.* Brand. p. 183. — V. 2. *νῆπι' ἀγαλλόμενοι*. *νῆπι* apud *νῆπι*. Male vulgo legitur *ἀγαλλόμενοι*. Br. *Εμνε*.

dictionis veritas apparet ex *Philippi* Ep. l. c. Ἐρως — θανάτων σκῆλα φρυσσόμενοι. — V. 5. ἄλιον. θαλαττίον. ἄλιον. θαλάσσιον. *Hesych.* Hoc loco ipsum Neptunum significat. — V. 7. τί πλέον. Quid praesidii mortalibus superest, sive, quomodo mortales Cupidini resistent, cum hic vel ipsum Olympum expugnaverit, deorumque arma spoliaverit Venus?

II. Vat. Cod. p. 406. εἰς ἔνον ἐν ἄλινι κατακείμενον μετὰ ἵππων συμπατεῖν τοῖς ἀσάχουσ. Planud. p. 47. St. 68. W. Asinus novum sibi laborem praeter caetera impositum conqueritur. — V. 1. ὀγκιστήν. Vat. Cod. Verbum ὀγκισθῆναι de asinis proprium, quamvis refragatur *Thom. Mag.* p. 173. ut *oncare* ap. Latinos. Vide *Gestonium* in H. An. T. I. p. 14. et *Gasack.* Adversf. Posth. II. p. 420. — ἐν ἵπποις κλωσιναις, equis trisurantisibus. Femininum genus poeta ut elegantius praetulit. — V. 2. δρόμον. Vat. Cod. γυρὸς δρόμος. Arcam enim esse oportet rotundam; verba sunt *Varron.* R. R. l. 51. *Seneca* Qu. Nat. l. 2. quia fere terendis frugibus loca destinata sunt rotunda. *Aelian.* N. A. IV. 25. ἔστιν κλωσινὰς ἢ καὶ στρέφονται περὶ τὸν δῖον οἱ βόες. Propter rotundam formam τὴν ἄλιν *Telephilla* prima δῖον vocavit, secundum *Athen.* L. XI. p. 467. F. Vide inprimis *Rubinen.* Ep. crit. p. 179. — V. 3. ἄχθος ἀνάγκης μόλοις. onus a necessitate impositum molae circummagendae. Veterum loca, ubi asini huic negotio adhibiti commemorantur, collegit *Burmamn.* in Anth. Lat. T. I. p. 627. et T. II. p. 371. sq. Adde *Bochartum* in Hieroz. L. II. p. 188. — σπειράδην. id quod στρεφόμενος, cursu flexuoso. — σπειρίσ. *Lucian.* in Asin. §. 42. T. VI. p. 181. τῷ δὲ ὑποταίρῳ φθόγῳ τοῖς ὀμμασὶν ἐκτετάκωντος ὑποζωνγίσουσι με τῷ κῆπῳ τῆς μόλης, αἷτα ἤλαυνον. unde *Appulej.* Metam. L. IX. diu sequenti molae, quae maxima videbatur, maturius adficiuntur, et illico velata facie propellor ad incurva spatia flexuosi canalis. — V. 5. Vulgo post ἐκίζων interro-

gandi signum ponitur; perperam. — Mox vulgo legitur: ἡ δ' ἐντε λαιπὸν ἦν. quod ex Cod. Vat. emendatum. Arationi, quamvis raro, adhibitos tamen esse asinos docet *Plinius* H. N. VII. 68. p. 469. et *Varro* de R. R. II. 6. *Plerique deducuntur ad molas — aut etiam ad arandum, ubi levis est terra, ut in Campania.* Plura in hanc rem dabit *Bochartus* in Hieroz. L. II. 13. p. 186. — V. 6. σκολήν. *Hesych.* σκολιά. — δυσχερῆ. ἐπικαμπῆ. ἀνω. δύσκολα.

7. 6.] III. Vat. Cod. p. 363. Plan. p. 79. St. 115. W. In navigium post multa itinera flammis consumtum. Eiusdem argumenti carmina laudavimus ad *Leonid. Tar.* LXII. T. I. P. II. p. 118. — V. I. Vett. edd. ante *Stephanum* πάλαιον inepte. πάλαιον exhibet etiam Vat. Cod. Expressus versus ex *Antipbilo Byz.* Ep. XXVI. *μυρία με τρέψαν ἡμετέροισι θαλάσσης κόματα.* — V. 3. *ῥάλας εὐρεῖ.* *Horat.* Epod. X. 3. *Niger rudentes Euris, inverso mari, fractosque remos differat.* ubi vide *Misfcherl.* Adde *Casaubon.* ad *Strabon.* IV. p. 276. D. — V. 5. *ναυγῆς ἐν πυρὶ* argute de nave, quae in flammis periit. Simile est, si quis in terra naufragium fecisse dicitur. Cf. notata ad *Zaloti* Ep. I. T. II. P. III. p. 184. — *χθονὶ κείμεν.* etiam hoc epitheton, quod mari plerumque tribuitur, argute ad terram translatum, praecunte *Leonida* l. c. *ἢ καὶ θαλάσσης τῇν ἡμὲν γειναμένην εὖρον ἀπιστοτέρην.* — V. 6. ἡμετέρης. quae mihi favit, me incolumem servavit. — ἔδατος Vat. Cod. a pr. man.

THEODORI PROCONSULIS DISTICHA.

I. Vat. Cod. p. 535. Plan. p. 140. St. 203. W. *Hermocratem* quendam ingenti naso instructum fuisse, ita *Theodorus* significat, ut illum nasi sui partem esse

dicat, Ἑρμοκράτης τῆς μινίς. Quum enim majora pro toto, minora pro parte habenda sint, Hermocrates autem naso suo longe sit minor, perperam dici *nasum Hermocratis*, χαριζόμεθα. tribuimus longiora (ut partem) brevioribus (tanquam toti.) — V. I. τὰς (τῆς) βιὸς et τὴν pro τῇν. Vat. Cod.

II. Vat. Cod. p. 295. εἰς Σάτυρον τὸν μιμολόγον. in contextu tamen τίτῳς legitur. Illud doctrinae, sed parum aptae, ostentatori deberi puto, qui Tityri nomen sibi interpretandum sumebat. *Scholiast. Theocrit. Eid. III. 2.* ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι Σειληνός τις, εὐ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τράγους, ἔταροι τοὺς Σατύρους. *Eustath. II. c. p. 1214.* Τίτυροι γὰρ ὁμοιωθεὶς οἱ Σάτυροι. Vide inprimis *Perizon. ad Aelian. V. H. III. 40. p. 231.* ed. Lipsf. — Cum argumento carminis comparandum *Juliani Aegypt. Ep. LXVI. LXVII.* — μιμολόγον. *Eubodur II. T. II. p. 288.* Ἦχῃ μιμολόγον. — V. I. quaedam add. ἐγέλαις.

GABRIELII PRAEFECTI DISTICHON.

¶. 7.] *Planud. p. 332. St. 471. W.* Hoc distichon sine lemmate non intelligeremus. *πιπερόκιστον* (in *Aladin. I.* *πιπεροκάστῃ* habetur) vox est barbara, quam *Opforoens* libum pipere inspersam interpretatur. Equidem vasculum esse putaverim, quo piper appositum inspergebatur cibis. Hujusmodi vasculo insculptus Amor inepto huic disticho occasionem dedit. — V. I. κατακνώσσειν. Cf. *Alphei Ep. III. 3. 4.* — ἄκνοος, quia sculptus scil. — *κυριακάστου δάγματος*, propter piperis naturam, οὗτι δάκνει. Jam amoris cruciatus passim moribus comparantur. Poeta ap. *Plutarch. T. II. p. 77. B. §. 7.*

ἄνθρωπος δὲ γὰρ παιδικῶν πρὸς αὐτῷ — quae Sophoclea esse, ex eodem scriptore p. 619. A. docuit Valchen. ad Phoen. p. 138. γὰρ καὶ δὲ τοῦ πάλαι δάνει. Lucian. T. II. p. 400.

TIBERII ILLUSTRIS

EPIGRAMMATA

I. Vat. Cod. p. 358. Planud. p. 43. St. 62. W. Expressum ex *Polyaeni* Ep. IV. T. II. p. 287. ubi vido not. p. 329. — V. 2. δαύτην. Scr. δαυτῶν — V. 4. τὸν καὶ τὴν θάνατον. ipsum venenum exsuxit, quo facto mater servata est, pullus periit.

II. Vat. Cod. p. 420. Plan. p. 43. St. 62. W. In damam, quae, cum, sylva relicta, in mare descendisset, a piscatoribus capta est. — V. 2. τὸν ἀπὸ γῆς. mortem, quam terra minabatur, in fluctibus obii. — V. 3. ἐν δαίμονι. Vat. Cod. quod praefendum videtur. — ἄνθρωπος vulgo et in Vat. Cod. — V. 5. ἡ μάτην φουγῆς. peccavi, quod temere terram reliqui, nec immerito piscatorum praeda sum facta, cum ex sylvis meis et montibus aufugerim. Scribendum εὐδὲ δαίμονι, quod Vat. Cod. praestat. — V. 7. ἄγρην. Vat. Cod. male. δαίμονι ἄγρην pro ἄνθρωπος ἄγρην. nunquam in posterum non plenis redibitis manibus, cum jam non piscibus tantum, sed etiam feris tendatis retia.

EUTOLMII SCHOLASTICI

EPIGRAMMATA.

¶. 8.] I. Vat. Cod. p. 157. cum lemmate: εἰς τὸν παρθένον ὑπὸ Παλλὰδῃ, τὴν θῆ etc. Cf. Ep. *Palladae* XCII

quod in membranis praecedit. Planud. p. 443. St. 576. W. Nomen auctoris depravatum in Cod. Med. in *Ευτολμίου*. Cf. Bandin. p. 103. — V. 1. *κρύς* et *Ἀθήνα*. Vat. Cod. — V. 2. *μεμβλιάδης*. Ed. Flor. Ceterae *μεμβλιάδης*. Verum nomen restituit *Huetius* p. 42. assentiente Cod. Vat.

II. Vat. Cod. p. 457. cujus auctoritate *Eutolmio* redditum. In Plan. enim p. 379. St. 517. W. auctoris nomine caret. Scriptum est in *Θερμοχότην*, i. e. vasculum, unde calida defundebarur. Calidae usum in potationibus illustravit *Asben*. L. III. p. 123. *Pollux* IX. 67. sqq. et peculiari libello *Freinsbem*. Argentorati, 1636. 8. in *Gronovii* Thes. T. IX. adde *Lipsum* in *Electis* L. 4. p. 28. *Θερμοχότης* formatum vocabulum, ut *προχότης*, nec fortasse ad calidam tantum, verum etiam ad frigidam aquam adhibebatur. In talibus enim etymologia non nimis urgenda est. Quod si admiseris, sensus epigrammatis perspicuus. *Thermochyta* quasi medium inter vinum et Nymphas, quia inde vinum aqua temperatur, et quidem modo calida, cujus natura *Baccho* propior, modo frigida, quae tota *Nympharum* est, τὸν παραλειπόμενον. id quod deest; i. e. nimis calidam potionem frigida, frigidiorum calida tempero. Facit huc *Tacitus* *Annal.* XIII. 16. *Innoxia adhuc et praecalida, et libata gustu potio tradita Britannico: deinde, postquam fervore aspernabatur, frigida in aqua affunditur penenum.* ubi vid. Interpretes. — τὸν παραλειπόμενον tentabat *Huetius* p. 36.

III. Vat. Cod. p. 303. Planud. p. 231, St. 335. W. In *Menippam*, quae, filio immatura morte extincto, et ipsa inter luctum et gemitus animam efflavit. Conf. *Bianor*. Ep. XVII. Nostrium Ep. *Burmanner* admovit epitaphio in *Anth. Lat.* T. II. p. 56. LXXXII. in *Addend.* p. 683.

IV. Vat. Cod. p. 303. Planud. p. 260, W. 375. St. Expressum ex *Parmenionis* Ep. XIII. et XIV. — V. 3. Proci omnes eodem luctu affecti sunt. Nam cum nulli desponsata esset, omnes eam ut suam plorare poterant.

JULIANI ANTECESSORIS DISTICHA.

V. 9.] I. Vat. Cod. p. 558. Planud. p. 141. St. 205. W. In hominem deformem. — V. 1. *καρπολιον*. Vat. Cod. et *μετρίους* a pr. man. — *στρούθῳ*. τῷ *λίθῳ* ἢ *ἀγρίῳ* ἢ *μεγάλῳ* ἢ *στρούθου καμῆλῳ*. Scholiast. *στρούθῳ* simpliciter pro *στρούθου καμῆλῳ* poni, ut ap. Latinos *struthionem*, docuit *Brunch.* ad Av. 874. *Acharn.* 1105. cum quo tamen conferendus *Locella* ad *Xenoph.* Ephes. p. 155. sq. Sed magis ad rem facit, quod *struthionis* appellatio in conviciis erat, si quis stolidum et magnae molis hominem rideret. Vide *Boettiger.* ad Terent. Eunuch. p. 54.

II. Cod. Vat. p. 558. Planud. l. c. — *ἀμάρτε*. Pili totus tibi vultus horret haud secus ac spicis ager; huic igitur messii non forcipes, sed falces immittendae sunt.

III. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 133. St. 192. W. «Lemma in Vat. Cod. *εἰς κούδης*. Vox est barbara, de qua videndus *Ducangius* in Glossario. «Br. *κούδης* est *cureus*, *parvus*. — Homini cuidam pygmaeis simili poeta suader, ut in urbe habitet potius, ubi minus, quam in agro, gruum injuriis sit expositus.

IRENÆI REFERENDARII
EPIGRAMMATA.

¶ 10.] I. Vat. Cod. p. 127. Edidit Reisk. in Misc. Lips. T. IX. p. 669. nr. 375. Ad puellam, quae, pristina superbia deposita, poctam amplexibus tenebat. — V. 2. κόμην ἀποσαμένη. *Paulus Silens. Ep. XXXVI. τὸ πρὶν ἐκ' ἡγλαίης θάρσος ἀποσαμένη.* — V. 3. δεσμοῖς. *Tibull. El. I. 1. 55. Me resinent vinctum formosae vincula puellas. Propert. II, 12. 25. Atque utinam haerens sic nos vincire casena Velles, ut nunquam solveres ulla dies; quibus simillima haec Tibulli L. IV. 5. 13. valida teneamur uterque casena, Nulla queat posthac quam soluisse diem.* Cf. Miscell. Obff. T. V. p. 116. et Intpp. Horatii I. Carm. XIII. 14. — V. 4. ἐλευθερίας. nec libertatem desiderans. Duñtum fortasse ex *Anacr. XXX.* ubi Amor Pulchritudini in servitium traditus, καὶν λόγῳ τις αὐτὸν, οὐκ ἔξεισι, μενέει δὲ δουλεύειν δαδίδακται. — V. 5. οὐτὰ γὰρ. membr. et Reisk. recte, ut mihi videtur. Causa praecedentis enuntiationis redditur: In hoc complexu, ubi corpora et animae junguntur, libertatem non desidero. In φωτῶν haerebat *Cornel. de Pauw*, qui sic homines in universum appellari posse dubitans, βρωτῶν inepte conjiciebat. Si quid mutandum sit, legerim: σώματ' ἐρώωντων. — Sic animae et corpora commiscetur amoris impetu. Conf. noi. ad *Platon. Ep. II. T. I. P. I. p. 337.* — Pro ἔκχυστα Reiskius ἔκλυτα mallet, quod corpori magis, quam illud, convenire censebat. At illud quoque locum habet. *Paul. Sil. Ep. XII. Μενεκράτης ἔκχυτος ὅπου καίτοι.* *Sosipater* sive potius *Dioscorides Ep. II. Δωρὶς παρθενοῖς ἔξεχέθη μέλαι.* — V. 6. μυχόμενοι Cod. Vat. quod emendavit Reisk. — ἡδόμενα φίλῃς, amoris et cupiditatis imperus. Vide ad *Pallad. Ep. XLVIII. 2. T. II. P. III. p. 228.*

II. Vat.

II. Vat. Cod. p. 127. Edidit *Reisk.* in Miscell. Lipsf. p. 672. nr. 378. Puellam describit pudore im-
peditam, quominus ad amantis preces respondeat. Hanc
rogat, ut nutu saltem, quid velit, significet. — *κἀτα
πρόσωπον*, prae pudore scil. Cf. ad *Sirason*. Ep. VII. 5.
T. II. P. III. p. 58. — V. 2. *πἀρελυστὴν* est nodum zonae
ita vexare, ut nihil proficiatur in solvendo, neque ap-
pareat, solvere velis nec ne. *a Reiske.* — V. 3. *πᾶσι* ex
marg. Ap. Lipsf. in contextu posuit *Reiskius*; rectius cl.
editor membranarum scripturam servavit: Venus nihil
cunctu pudore commune habet. Hanc facit *Addaei* Ep. ab
Hufschkio editum in Anal. cr. p. 260. *αἰδώς σου καὶ ὅτι
τὴν ἐστὶ τοῦτο γὰρ ἴδεναι*...

III. Vat. Cod. p. 127. *Εἰρηναίου ἱερῆνδ.* In Planud.
p. 466. St. 606. W. *Ἀρναίου ἱμαφοειδῆνδ* (in edit.
ante Steph. *ἱερῆνδ.*) inscribitur. — In mulierem mero-
triciis moribus, et, quamvis marcescentem, nondum ta-
men humilem. — V. 1. *ἰδὲ λήματα*, oculos speciem oc-
culti amoris et reconditae flammæ simulacrum osten-
dentes. *ἴσως ἰδὲ λήματα Apollon*, Rhod. I. 1297. II. 545.
Cf. *Ruhnken*, ad *Tim.* p. 150. — V. 2. En oris ad ri-
sum *valgiter* diducti descriptionem satis vividam! *ἡμφο-
ρα*, labia facata intelligo. In toto hoc loco *Irenaeus*
ante oculos habuit *Ἰβνecris*. Eid. XX. 13. *χάλασι मुखῶν
ἐκείνου, καὶ ὀφθαλμοῖς λεπτὰ βλέποντα*. Καὶ πολλὰ τῶν μορφῶν ἐκείνου,
καὶ τὴν εὐστροφίαν καὶ εὐφροσύνην μ' ἐκείνου. — V. 3. Laudat
h. v. sed cum insigni depravatione, *Snidas* T. III. p. 344.
*αἰσθητὴ δυνάμει, καμπύλῳ ἐν ἔκφυγῳ, καὶ πολλὰ κινεῖται αἰσθη-
τῶν, α.* quod *Kusterus* ex ingenio emendare conatus
somnia dedit. Epigramma, unde depromptus locus, in-
dicavit *Toup.* ad *Snid.* T. III. p. 344. — *κινεῖται* de
risu meretricio. Vid. *Bergler.* ad *Alciph.* p. 136, et in-
fra ad *Macedon.* Ep. VII. — *εὐφροσύνην αἰσθητῶν*, multos
splendidosque elacinnos. — V. 4. Manus effusas, *ἡμφο-
ρα*, accipio de crebra brachiorum iactatione, qua vi-

vidioris ingenii mulieres utuntur. Longe aliter *Glorius*,
qui omnino in horum versuum interpretatione a veritate aberrasse videtur:

Lumina bina rotas flammæ simulacra latens;

Labra sed obliquum quæ trahis arse rubens.

Rides cirrigeros quatens lasciva capillos:

Sed fluit in laxa pelle superba manus.

Frustra vir summus in his versibus *ἀνδρὸς* quæsit, quæ continuam meretriculæ imaginem sistunt, —

V. 5. *Synoc.* in marg. Vat. Cod. γγ. *ὀφθαλμοί*. — V. 6. *obsc.* Vat.

Cod. — Sententiarum nexus hic est: Quamvis micantibus oculis, ore, risu, brachiorum motu animum amo-

re inflammatum prodere videris, fallentur tamen, qui te facilem fore existimabunt; nondum fracta est anispi tui superbia, neque, marcescens licet, emollita es.

SYNESII SCHOLASTICI

EPIGRAMMA.

¶ 11.] Planud. p. 345. St. 485. W. Eusebio, Byzantino, ob insignem eloquentiam a CPolitaniis *ποτισ* sum erat; ut imaginem, nescio ubi, collocaret. Ille vero non suam, sed Hippocratis imaginem in loco destinato posuit, ex honore tanto viro habito ipse sibi honorem petens; non magis decorum es insignis esse existimans, imaginem in foro habere quam ponere, ut est ap. *Plinium* I. Epist. XVII. — Eusebius ille quis fuerit, non satis constat. Eloquentem fuisse, ex hoc ipso carmine apparet; sed quid fuerit, quod Hippocratem inprimis imaginis honore dignaretur, ignoramus. In eundem fortasse virum scriptum est Ep. *ἀδερ.* CCCCIII. ubi Eusebius orator statua decoratus traditur. Fuit etiam Eusebius

Patricius illis temporibus clarus, cujus aedem commemorat Codinus p. 54. Sed tantus fuit hominum hujus nominis numerus, (vide *Fabricii Bibl. Gr. T. VII. p. 409. sqq.*) ut vix quidquam certi definiti possit.

JOANNIS BARBUCALLI

EPIGRAMMATA

I. Planud. p. 334. St. 473. W. In puellam, nomine Calliopen, eamque mimam, scriptum esse suspicor ex *Julian. Aeg. Ep. XII. XLII.* Eam sub Melpomenes specie pinxerat pictor. Hoc nisi admiseris, nec acumen nec sensum huic disticho inesse fateberis. — Hanc autem explicationem confirmat

II. ap. Planud. i. c. in Polyhymnism quandam, Musae, cujus nomen gerit, forma quoque similem. — καὶ εὖ Μόσης. tu Musam ore refers. — ἀμφοτέρως. Vulgo.

7. 12.] III. Vat. Cod. p. 150. Planud. p. 441. St. 574. W. — Dedicatorium pastoris ante nuptias. V. 1. laudat *Suidas T. III. p. 109. παιδοῦ καὶ πατρὸς πακτὸν καὶ κερία εἰσβλάντων ὁ βουκόλος.* Haec iterum profert v. *εἰσβολῆς*, T. III. p. 314. — Suada Veneri jungitur. *Nonnus Dionys. III. p. 90. κάλμων — δι' ἄγροσθ' ἔγγαυ· Παιδῶ, — Πακτὸς δὲ καὶ Πατὴρ ὑπὸ νότῳ.* Causam reddit *Corpus de N. D. p. 197.* qui Venerem comites habere ait *Gratias, Mercurium et Παιδῶ, διὰ τὸ ἀνδρῶν προσέγγεσθαι καὶ λέγει καὶ χάρις τοῦς ἱερμένους.* — V. 1. *Πατὴρ* Vat. Cod. — V. 2. *τῆς (τῶν)* Id. — *Εὐγενέως.* Vulgo. — V. 4. Auctorem de similitudine quadam horum munerum cum iis, quorum nomine offeruntur, cogitasse, vix dubito. In *πακτὰ* respicitur candidum

puellae color, ut ap. *Theocrit.* XI. 20. λευκότερα πεκτιῶς ποτιδαῖν. — In μέλι aut ad cantus suavitatem, aut ad colorem μελιχλωρον, qui in juvenibus praecipue laudabatur, respicitur.

IV. Planud. p. 292. St. 431. W. In Synesium fortitudine non minus quam justitiae amore excellentem. Virtutū specimina dederat ille, ut ex lemma discimus, in pugna ad Berytum commissa. Suspiciari licet, pugnatum esse illud proelium in bello cum Chosroë, Persarum rege, qui anno p. Chr. 540. Syriam invadens usque ad Antiochiam penetravit. — V. 1. Synesius fortitudine Spartanos, justitia Athenienses exaequat. — παρ' Εδρώνης ἰστέρε. Spartani se solos esse viros gloriabantur. Qua de re laudatur dictum Gorgius, conjugis Leonidae ap. *Plutarch.* V. Lyncurg. c. XIV. αἰσίου γὰρ τινος, αἰ: ἰσικα, ξένος πρὸς αὐτὸν, ὡς μόνου τῶν ἀνδρῶν ἄρχοντος οὐκ αἰ Λακωνίου, Μένου γὰρ, Ἰφῆ, τίστομεν ἄνδρας. — V. 2. παρ' Ἰλυσσῶ. propter juris et legum studium, quod Athenis imprimis floruerat. — V. 2. Ἰλλυσσῶ quaedam edd. vet.

V. Bis legitur in membranis Vat. p. 463. et p. 472. Planud. p. 354. St. 494. W. Falsum est lemma, ut recte vidit *Huetius* p. 34. Ipsum balneum loquitur suamque praestantiam praedicat. Si te, Pindare, ait, mea aqua potius quam alia lavisset, non aquam in genere, sed meam unice ἀριστήν esse dixisses. Cf. *Cyri* Ep. VII. T. II. p. 455.

VI. Planud. p. 380. St. 518. W. Prudenter fecisse ait pictorem, qui imagini Socratis vitam non tribuerit, ne scilicet eum cogeret in corpus redire, quod pro animae carcere habere solebat. Notatis ad Ep. *Pallad.* CXXXI. T. II. P. III. p. 260. adde *Maji* Obfl. Sacr. IV. p. 50. — Ζωὴν οὐκ ἔμβαλε κηρῷ. ut statim δι' κηρῷ ψυχὰν Σωκρατιδὴν βαλεῖν. Epigr. ἄδεν. CCXXVI. ἀλλὰ οὐ χαλεπὸν, ἀλλὰ ψυχὴν βαλεῖν, ἔσθλα πηγυρμένους.

VII. Vat. Cod. p. 458. sine auctoris nomine. Planud. l. c.

§. 13.] VIII. Vat. Cod. p. 431. Plan. p. 102. St. 151. W. Nobilis urbs Berytus ob Jurisprudentiae Scholam, quae ibi inde a tertio post Chr. seculo floruit. Peculiaribus libellis de hac Academia egerunt plures, quos v. ap. *Bachium* in Hist. Jur. LIII. c. II. 45. p. 486. Hinc ap. *Nonnum* Dionys. XLI. fin. *Βερυτὶς βίβλιοι γαλῶναιος τῆς πόλεως*. Urbs terrae motu concussa a. p. Chr. 348. paulo post iterum florescere coepit. Vide *Codren.* Annal. p. 299. et *Spanhem.* ad *Juliani* Orat. p. 120. sq. Tandem terrae motu eversa est Justiniano imperante a. Chr. 551. secundum *Theophanem* p. 192. secundum *Agathiam* vero L. II. p. 51. sq. post bellum demum Italicum c. ann. 554. Conf. Ep. *ἐδέστω*. CCCCXLI. sq. — V. 1. *ἄπολοις πύλας*. urbs eversa. Similiter de classe, quae apud Salamina perierat, *Aeschyl.* Pers. v. 678. *ἔξέφθινε* ad *τρεῖςκαλῶς νῆας*, *ἄνας νῆας*. — V. 3. Primum terrae motu concussa, deinde igne absumta. — V. 4. *ἡλλήθε εἰμι*. omnes edd. ante Steph. — V. 5. *στοναχίσαντα*. omnes edd. et Vat. Cod. — V. 6. καὶ φθιμέναι. nam urbes quoque fata sua habent. *Auson.* Ep. XXXIV. *Miramur periisse homines, monumenta fatiscunt, Mors etiam saxi nominibusque venit.* *Rusil.* Itiner. I. 409. *Agnosci nequeunt aevi monumenta prioris: Grandia consumpsit noenia tempus edax. Sola manent interceptis vestigia muris: Ruderibus late secta sepulta jacens. Nos indignemur, mortalia corpora solvi? Cernimus exemplis oppida posse mori.* ubi *Wernsdorf.* similia quaedam notavit. Adde *T. H.* ad *Lucian.* T. III. p. 410. Bip.

IX. Vat. Cod. p. 431. Plan. l. c. »Male divulgat
»Planudes [primum distichon separatim exhibens].
»Coniuncta sunt tria disticha in veteribus membranis,«
Br. — V. 1. *Κότερις*. Antiquiori aeo Venerem, Syro-

rum tutelarem deam, etiam Beryti cultam esse probabile videri debet, licet proprie sub Neptuni praesidio fuerit, teste *Eusebio*, quem laudat *Brodaeus*: καὶ ἐπὶ τοῖς δὲ κρήναις εὐβλεον μὲν τὴν πόλιν θεῶν βασιλίδι, τῇ καὶ Διώνῃ, δίδωσι, Βηρυτὸν δὲ Ποσειδῶνι καὶ Καβαίροις. Fortasse tamen h. l. ad urbis pulcritudinem potissimum respicitur, quam *pulcherrimam* appellat *Justinianus* Praef. in Digesta de Jur. docendi ratione. Βηρυτοῦ δ' αἶαν λεγανήν. *Dionys.* Perieg. 911. Cf. *Berkel.* ad *Scrip.* Byz. p. 221. — ἔφη νόση, ut videat, urbem, quae olim Gratiarum templum fuit, nunc mortuorum sedem esse. εἶδωλα, *Manes*. — V. 3. φταρχόντων. Non justam sepulturam nacli sunt, sed ipsarum urbis ruinae pro tumulo fuerunt. Argutius ille in *Anthol.* Lat. III. 1. p. 453. in Graeciae ruinam: cinis ipse jacens *Visitur, ex tumulo est nunc quoque sacra suo*. — V. 4. Βαρώς. Eadem fuit urbs Beroë et Berytus; quod diserte docet *Nonnus* Dion. XLI. p. 1076.:

Πρωτοφανὲς Βερὺν πέλα σόγχρειος ἥλιος κέσμεν,
νόμφης ἀνυγέτοισι φερώνυμος, ἢ μετανώσται
οἶκος Λύσαντων ὑπατήϊα φέγγεα τέρμεν
Βηρυτὸν καλλίσουσι. —

et mox idem:

τέρμεν μὲν ζαδίῳ διερχέσται Λύσαντος Ζεὺς
νοικεμένην, Βερὺν δὲ χερίζειται ἡνία θεσμῶν.

Conf. Menagius in Jur. civ. Amoenit. c. XXIV. p. 132. sq. — V. 5. γράψαι et λίσου Vat. Cod. a pr. man.

X. Vat. Cod. p. 431. Planud. l. c. Urbs everfa nautas, olim huc appellere solitos, monet, ut alium sibi portum quaerant. Portum habebat eximium Berytus, arte munitum. *Joh. Phocas* in Itiner. a *Berkelio* excitatus: Βηρυτὸς — κάλλει λιμένας λαμπρομένῃ οὐ γὰρ ποσειδῶς ἔστιν ὁ λιμὴν, ἀλλὰ τεχνικῶς γινόμενος. Mercaturam urbs exercebat vestium sericarum, quarum fabricas valde

illustres habuit, teste *Procopio* in *Hist. Arc.* p. 139. — V. 4. *δευκίης κάπν.* Vulgo. Nostrum est in membranis. Nove dictum *δευκίης κάπν.*, *torquebis strepisansem remum.* — V. 5. *τῶρα.* Sic Neptuno (*εὐελίδει* et urbis patrono) reliquisque diis hospitalibus placuit, quorum auspiciis olim ad nos divertere solebatis. Haec cum doloris et indignationis sensu prolata puta. — *Ἰωάν.* Vat. Cod. §. 14.] XI. Vat. Cod. p. 294. sq. ubi lemmati addita sunt verba: *μήποτε ἢ γυνὴ αὐτοῦ. (αὐτοῦ) φορτῆς* ipsius poetae conjux significatur. Planud. p. 229. St. 333. W. «Hoc etiam in Planudea, separato a superioribus ultimo disticho, in duo carmina divulsus est.» Br. Erroris causa apparet in Vat. Cod. ubi postremum distichon novae paginae initium facit, cum novo lemmate, (ut saepius) *τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτήν.* Ita Planudes in suo quoque Cod. invenit. Et certe, quamvis tria haec disticha nonnisi unum epigramma constituunt, mora tamen facienda post v. 4. ut appareat, Nostus, hoc enim nomen mulieris, sermone finito, alius cujusdam verba sequi. — Elegans Epigramma et perspicuum. — V. 2. *ἦντα.* et inferos deos laudo et nuptiales: illos, quod me, quam virum, rapere maluerunt; hos, quod me tali viro copulaverunt.

NILI SCHOLASTICI

EPIGRAMMA.

Planud. p. 340. St. 480. W. In Satyri imaginem ex opere musivo. Risum Satyri poeta ita interpretatur, ut eum, quomodo ex lapillis paulatim compositis extiterit, reputantem ridere dicat. — De simulacro ex lapillis et gemmis factio minus recte accipiebat Boulenger, de *Pictura* L. I. 19. in *Gron. Thes. T. IX.* p. 848.

COMETAE SCHOLASTICI

EPIGRAMMATA.

¶ 15.] I. Vat. Cod. p. 130. Κομήτῃ χαρτοῦλ. εἰς
 αὐτὸν ἐκδεχόμενον κέρει. i. e. *ad se ipsum, cum puellam ex-
 spectares*. Temere lemma mutavit cl. editor. In Ap. Lips.
 ἄλλο inscriptum, quasi *Pauli Silensiarit* esset, cujus prae-
 cedunt carmina. Quod verum esse merito dubitabat
Reiskius Miscell. Lips. IX. p. 679. nr. 383. qui tamen
 in eo fallebatur, quod tam bene tornatum et simplex
 carmen melioris seculi proventum esse censebat. Idem
 in sensu carminis interpretando a vero aberravit. Non
 enim ipse Demophoon v. 3. loquitur, sed Cometæ De-
 mophoontis historiam sibi accommodavit. „Ut Phyllis
 „olim amantem perfidum expectavit in litore, sic nunc,
 „conversa fabula, te, alteram Phyllidem, frustra ex-
 „specto.“ — V. 1. ὄμματα. Phyllis ap. *Ovidium* II.
 Heroid. 121. *Mœsta sâmen scopulos fruticosaque litora*
calco: Quaque patens oculis aequora lata meis. — ἔκρος
 ἀλήτης. ventis et undis videbantur tradita verba, quibus
 Demophoon reditum puellae promiserat: *Demophoon*
ventis et verba et vela dedisti: Vela quoror reditu, verba
carere fide. Ibid. v. 25.

II. Vat. Cod. p. 458. cum lemmate, Κομήτῃ σχολ. ἂν
 Ἀζαρεβῶν; et sic, nisi quod Ἀναζαρεβῶν ibi est, Planud.
 p. 301. St. 441. W. Motivae quodammodo tabulae
 inscriptio, Antoninus quidam gravi membrorum morbo,
 quo lumbi pedesque debilitati et inutiles reddituri erant,
 sanatus, Philippi medici imaginem, in memoriam grati
 animi, dedicabat. — V. 3. Se ipsum Antoninus dicit
 μεταίχμιον, i. e. μέσον, inter vitam et mortem positum, pro
 ἂν μεταίχμιον ἄν. Altera enim pars corporis adhuc vive-
 bat, altera defuncta videbatur. Hunc vocis μεταίχμιος

usum illustravit *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. I. p. 91. et ad *Aristaen.* p. 32. — V. 6. ζώγρησιν. Vat. Cod. morti destinatum recreavit. Eodem sensu Il. ε. 696. τὸν δ' ἔλας ψυχῇ — ἄλλως δ' ἐμπνέσθῃ, περί δὲ πνοῇ *Βορέας Ζάγρης ἐμπνέουσα* κακῆς καταφύετα θυμὸν. quod bene explicatum dedit *Eustath.* p. 453. 4. — V. 8. ποδὶ πεζέω. non amplius alienis pedibus usus, sed meis incedo. — ἔλας. Vat. Cod.

III. Vat. Cod. p. 457. κομῆτ᾽ ἄγρ. ἡμῖβαϊον. Plan. p. 374. St. 513. W. Scriptum in agrum amoenum, vitibus et oleis constitum. — V. 4. ἴρις. Vat. Cod. qui error ex prava pronuntiatione ortus. — §. 16.] V. 5. πᾶμφιλα. Vat. Cod. a pr. man. — Panis imaginem in eodem agro positam intelligi vult *Cometas*. *Πηκτίς* ἀρποῖτας illius aetatis pro fistula usurpatur. *Hesychius*: πηκτίς. πενδοβρίον. ψαλτήριον. σβρίγξ. ὄργανον. Ap. *Pollucem* IV. 59. inter ea instrumenta recensetur, quae pulsantur. *Theocrit.* Eid. V. πηκτίδ' ἡμετέρας Ἀλεξάνδρῳ τι κέλευεν. προσητὰ πηκτίδων μέλι dixit *Sophocl.* ap. *Athen.* IV. p. 175. Phryges, Pelopis comites, primi in Graecia εὐνοφάνεις πηκτίδων ψαλμαῖς κέλευον Ἀόδιον ὕμνον secundum *Telestem Selinusium* ap. *Athen.* L. XIV. p. 626. A. Ex iis, quae *Asbenacus* l. c. p. 635. disputat, apparet, jam tum nihil certi de illo instrumento constituisse. Verum, ut dixi, *Cometae* aeo pro fistula sumebatur. πηκτίς tribuitur Pani etiam ap. *Arabium* Ep. VI. p. 110. et ap. *Agathiam* Ep. XLV. δόναξ et πηκτίς tanquam synonyma componuntur.

IV. „Hoc et quae sequuntur duo Epigrammata edit „dit *Leo Allatius* de Patria Homeri p. 106. „ Br. Vat. Cod. p. 696. *Cometas* se duo Homeri carmina vehementer obsoleta invenisse eaque ut juvenescere viderentur effecisse gloriatur. Hoc ita interpretatur *Villoison*. in Prolegg. ad Hom. Il. p. VI. ut *Cometam* antiquas et

obsoletas Homeri formas cum usitatoribus permutasse, et totum carmen ad sui seculi consuetudinem accommodasse existimet. — V. 3. γῆρας ἀπεξόσας. Homericam locutio. Il. i. 446. et in Hymn. in Vener. 225. ἔβην αἰνῆσαι, ζῆναι τ' ἄπο γῆρας ἐλαύν. Hinc auctor τῶν Νέστωρ in Argum. Medae Euripidis: αὐτίκα δ' Ἀίσονα θῆκε φίλον κόρον ἠρώοντα γῆρας ἀπεξόσας εὐδύσει πραπίδες. — Pro μετέπειτα Allatius το βροντοῖσιν exhibuit, ut est in Vat. Cod.

V. Vat. Cod. p. 695. Ejusdem cum praeced. argumenti. — V. 1. ἀμφοτέραις. Vat. Cod. ἀγροταῖς. Allat. et Vat. Cod. quod de Plüstrato dici potuit, non item de Cometa. — κέρβεας h. l. sunt volumina, ipsa Homeri carmina. Propriam vocabuli significationem explicuerunt multi, quos vide ap. Interpp. Hesychii V. Adde Rubnk. ad Tim. p. 170. Cum dilectu hoc vocabulum posuit Cometaz, ut indicaret, Homeri carmina eadem auctoritate esse, qua Solonis leges, et ipsa quodammodo pro legibus habenda esse.

VI. Vat. Cod. p. 696. Ex Allatio repetivit Fabric. in Bibl. Gr. T. I. p. 369. ed. Harl. et Villosion. l. c. p. VI. Hoc carmine Cometaz se Homerum non modo expolivisse, sed etiam interpunxisse gloriatur. Huius rei insigniorem operam primus videtur navasse Nicanor Alexandrinus, Hadriano imperante clarus, qui librum peculiarem scripsit περὶ στιμῆς τῆς παρ' Ὀμήρου, unde στιγματίας appellatus est. Conf. Villosion. in Anecd. T. II. p. 134. et 137. ubi hoc ipsum Epigr. protulit; et Ep. Eupitbii T. II. p. 402. — V. 1. Ὀμηρεύς habet Fabric. et Vat. Cod. Ὀμηρεύς Allat. Ὀμηρικὸς Villosion. — V. 3. διερμύλευσα. expolivi, elegantiores ut apparerent, effeci. Vide not. ad Dioscorid. Ep. XVII. T. I. P. II. p. 385. — V. 4. παρὰ. σῆψις. σάββαμα. Hesych. ubi vid. Interpp. Mox μέγας pro μέγας Vat. Cod. recte, Eadem membr. versum addunt; γράμματα ἐκαστοῦργησα τῶν ἀκρυστίαν, quae pro varia lectione habenda sunt. —

V. 5. τοῦς ἰσχυαμένους. *Fabr.* — μαθῆταί, quod proprie discendi cupiditate teneri significat, (v. *Schol. Aristoph.* Nub. 183. et *Fischeri* Ann. ad Veller. T. III. 1. p. 9. sq.) h. l. pro simplici μαθῆν posuitur est.

IN STATUAS ATHLETARUM
IN HIPPODROMO CPOLITANO.

Haec Epigrammata I. — LXI. implent posteriorem partem Libri V. Anthologiae Planudeae (p. 398. — 409. St. 534. — 544. W.), cujus priorem *Christodori Iuxtae* statuarum in Zeuxippo occupat, eamque solam ob causam, ni fallor, *Brodaeus* ea p. 541. eidem poetae tribuit. Vicinus erat Zeuxippus Hippodromo, idque Planudem movisse videtur, ut duo haec Epigrammatum capita in eodem libro conjungeret. Hippodromum quis primus aedificaverit, quis perfecit, quibus calamitatibus afflictus fuerit, diserte tradidit *Ducange* in CPoli Christ. L. II. p. 202. sqq. Quae ejus fuerit species paulo ante CPolin a Turcis expugnatam, discere licet ex *Petri Gyllii* Topographia CPolis L. II. unde quae huc faciunt excerptit *Onuphrius Panvinus* de Lud. Circenf. L. I. c. XXVII. p. 56. Ornauerat eum Constantinus plurimis statuis, Romae et aliunde advectis, quarum plurimas a Francis confatas esse narrat *Nicasus* ap. Lambec. ad Codin. p. 167. De Athletarum autem statuis, in Hippodromo positis, nihil aliunde constat. Ex his ipsis carminibus apparet, eas modo a factione, cui nomen dederant, fautoribusve illius factionis, modo a populo, modo ab Imperatore, modo a populo et senatu fuisse positas.

Prima XXXIII. Epigrammata scripta sunt in Porphyrium, qui etiam Calliopus appellabatur, Calchantis

filium, quem et multae victoriae in Hippodromo et bellica virtus illustravit. Conf. *Jo. Malalam Chron.* T. II. p. 110. Fuit initio in Venetorum factione, deinde ad Prasinos transiit. Constat autem, initio duas fuisse agitatorum in Circo factiones, coloribus distinctas, coeruleam sive Venetam, et prasinam sive viridem; deinde duas alias accessisse, albatam sive auratam, rufatam sive purpuream. Vide de his *Ruben. Elector.* II. 27. *Bandurium* in *Imper. Orient.* T. II. p. 501. *Salmasium* ad *Solin.* p. 628. sqq. Quantas turbas hae factiones dederint, nemo disertius explicavit *Gibbons* in *the History of the Decl. and Fall of the R. E.* c. XL. T. VII. p. 61. sqq. ed. Basil.

¶ 17.] I. Ἀναξ καὶ δῆμος. Justinianus, quem Venetis favisse constat, (v. *Eugrium Hist. Eccl.* IV. 32.) et factio. Distinguitur ap. Byzantinos inter δ δῆμος et οἱ καλῶται, de qua distinctione multis egit *Reiske* ad *Constantin. Porphyrog.* p. 9. sq. — V. 5. Oportuisset eum aurea statua donari, non tantum aenea, quam et alii aurigae nati sunt. — V. 6. τοῦτον τοῖς. Vulgo. ubi cum aut μὴ aut τοῦτον abundet, *Brodaeus* εὐ τὸν, *Stephanus* ἵκεται μὴν emendavit.

II. Τίτραχα. Sensus esse videtur, jam quatuor curruum missus fuisse factos, antequam Porphyrius prodiret. Hunc tamen unice omnes desiderabant, idque desiderium magno significabant clamore. Fortasse autem τίτραχα est omnino pro *saepius*; jam repetitis clamoribus populus suum Porphyrii desiderium declaraverat. — V. 3. Θρόνου. Tribunal, seu thronus imperatoris in Hippodromo; καθίσμα θρόνου βασιλικού — in cujus dextra parte porticus erat factionis Venetae. Cf. *Procop. de Bell. Perf.* L. I. 24. *Ducange* CP. Christ. L. II. 103. — V. 4. ἀσπίδες. ἵχον, nihil amplius: cum lorīs et cingulo equestri. Zona et galea instructi erant bigarii,

Vide *Constant. Porphy.* Cerem. p. 192. C. — V. 5. *μεσσηγὸς δ' ἡδύων.* antequam aetatis causa a Circensibus recesserat, quo tempore aurigis statuae collocari solebant. Hunc verum sensum esse, apparet ex Ep. VI. et VII. *αὐτῶν ψῆφος με καὶ εἰσὶν διφρεσύντα ἔστησαν.* et Ep. LV. *κῦδος ἀπ' ἡμιτόνων ἔλλαχεν Οὐράνιος εἰσὶν διφρεσύν.* — V. 7. Quamvis hoc statuae praemium ei ante tempus consuetum, *θωύτερον ἔστων*, obtigit, tamen, si victoriarum et coronarum numerum spectas, fero venit.

III. Ut antiquis temporibus Venus Anchisem, Luna Endymionem, sic nunc Victoria Porphyrium amara videtur, qui tot victorias easque fere sine labore et contentione reportavit. Hinc expressam Ep. *Leontii XII.* in eundem Porphyrium. — 1. 18.] V. 3. Factum est nonnunquam, ut, qui victoriam suis equis reportarent, adversarii curru conscenso suoque illi tradito, de quo certarent. Conf. Ep. V. VI. XII. etc. Ejusmodi equorum et carruum permutatio *diversum, διαστροφήν*, appellabatur. Vide *Reisk.* ad Const. Porph. Cerem. p. 105. Hinc lux nostro loco affulget: Porphyrius passim et suos ipsius equos et suae factionis currus superayerat. — V. 6. *εὖ μάλιστα.* fere sine contentione. Non tam ipse ceteros superare, quam illi sponte sua cessare videbatur.

IV. V. 1. *νῆστον.* edd. ante Stephan. *νῆστον* emendavit *Brodaus.* — *εὖ μάλιστα.* Cf. Ep. II. 7. 8. Utrumque jungit *Themist.* Or. XIII. p. 165. A. Delenda distinctio post *πάλαι.* — V. 3. *ἀγριότατον.* Eodem colore *Marzial.* X. Ep. LIII.

*Ille ego sum Scorpis, clamosi gloria Circi,
Plausus, Roma, tui, deliciaeque breves,
Invidi quem Lachesis raptum rreteride nona,
Dum numeras palmas, credidit esse senem.*

— V. 4. *ἀγέρω*. Vulgo. — V. 5. Quid? quod ipsa adversariorum factio, tuam gloriam admirata, alta tibi voce acclamavit? — V. 8. *ἢ εἰ*. Memorabilis locus, ex quo apparet, Imperatores nonnunquam aurigis factionem indicasse, apud quam nomen suum profiteri deberent.

V. Ad v. 3. conf. not. ad Ep. III. Duplicem victoriam Porphyrius reportaverat, primum suis equis, deinde equis adversarii. *ἀντιπρόσωπος πάλαις*, et iis, quos adversario tradiderat, οἷς ἄγρον, et quos ab illo acceperat, οἷς ἔλαβον. — *αἰσῶν* vocantur aurigae *arsis periti*. Vide *Fabri Agonist.* I. 15.

VI. Porphyrius honorem statuae prius, quam alii, accepit. *πανευαμένισσι, ῥυτὴ δονασίς, ἐκλαρόντι*, ut Ep. II. *μεσσηγὸς ἐκλάει*. ubi vid. not. — V. 5. *ἔρε - ἔντι*. Haec pro oppositis habuit *Grosius*; recte, ut videtur. Vertit autem; *Hinc Praefinis livor primum, mox clamor obortus*. — V. 6. »Vulgo sine sensu legitur *ἔς ἃ τέρψιν*." *Br.*

VII. Ipse Porphyrius loquitur, cui omnium factio-
num suffragia statuam decreverant. — V. 2. *Νίκης ἑ-
γέρω*. Prope Victoriae statuam in Hippodromo. Cf. Ep.
XIII. [1. 19.] V. 3. »*ἐμὲ*. Sic omnino legendum,
»non, ut vulgo, *ἐμὲν*. *ἄμμος ἐμὲς*. factio mea, Veneti;
»quibus opponuntur οἱ ἄγροι, altera factio, Praefini." *Br.*
— V. 4. *νίκης*. Vulgo. In marg. Wech. *νίκης*. Praefina
quoque factio me ad suas partes trahere velit, cum in-
telligant, se, dum mecum certandum sit, palmam non
adepturos esse. Cf. Ep. I. *πολλὰ δ' ἀντιπρόσωπος μελέων
ἔρε ἔκαστος δῖμος, τίς μιν ἔχει*. LIV. 5. 6. — V. 5. »*μήτι*
»Brodaeus imperite exponit *numquid*. Tertius est ca-
»sus substantivi *μέτις*, *μέτις*, *μέτις*, *μέτις*. Et ideo ulti-
»ma producit, quia contracta est; in *μέτις*, *numquid*,
»necessario corripitur. Expressum est ex Homérico
»Il. φ. 318. *μέτις δ' ἀντιπρόσωπος μελέων*. " *Br.* —
V. 6. *ἀντιπρόσωπος* meos, qui victoriam reportaverant, *ἐκλα-*

χειρὶν. eosdem superavi. Non igitur equis, sed consilio et prudentia se vincere gloriatur.

IX. Porphyrius χαλκός, infatigabilis. Sic Atlas ap. Euripid. Ion. 1. χαλκοῖς νότοις σφραῖον διεσβῆν dicitur. — V. 2. «Vulgo νικητής. νικητὴν habet unus Planudeas «codd. e correctione » super e pīsto, « Br. — V. 3. κλλ. Multas adhuc statuas Porphyrio propter victorias videmus positas.

X. Vat. Cod. p. 709. — V. 1. ἐθλοφάρων ἐπὶ θέφρων. Sic Vat. membr. Br. Vulgo ἐθλοφάρων δ' ἐπὶ θέφρων. — V. 2. παντοδαπὸς στεφ. coronis inter diversas factiones partis. Conf. Ep. XII. — V. 3. Vulgatum δῆμον iterum emendatum ex Vat. Cod. Effecit Porphyrius, ut Victoria modo huic, modo illi parti, cujus ipse colores sumfisset, faveret. — Optime haec Grotius:

Namque inter geminos nutans victoria pannas,
Qui color illius, talis et ipsa fuit.

Comparandum Ep. XII. 2, 3. — V. 5. Quamvis ille Praefinis quoque victoriam comparavit, magis tamen decebat, Venetos ipsam, ut suam, habere, sive, arctioribus eum vinculis cum Venetis conjunctum esse: πλεον ἤμαρ Βενετῶν ἔχειν αὐτὸν. — Veneti ipsi statuam inauratam et plures ex aëre posuerant: χαλκός ἐπὶ ἀργῆς. Respicitur ad metaphoricam vocabuli χαλκός significationem, quae candidum animum moresque integros notat. Vide ad Calliae Ep. T. II. 3. χαλκός ἐπὶ αὐτῶν. Cf. Ep. IX.

XI. Porphyrius juvenis et prima lanugine genas signatas habens, dicitur ὑπεύθετος ἄρα χαλκός, qua formula bis utitur Christodor. in Eeprh. 212. et 279. — §. 20.] V. 5. Lysippum nominat, non solum ut praestantissimum statuarium, sed etiam ut eum, qui solus Alexandro dignus erat visus, cui faciem ad posteros propagandam committeret. Cf. Ep. XIII.

XII. Vat. Cod. p. 709: — V. 1. *ῥάμν*. Constanti-
nopolis. — V. 3. *χαίματος*. sive cum Praefinis, sive cum
Venetis certaret. — V. 5. „Legitur vulgo καὶ γυν μὲν πρῶ-
τος, τοτὶ δ' ὕστατος, quod, licet minus elegans, tamen
conservari poterat.“ Br. Restituenda Vat. Cod. lectio:

γυν μὲν ἰὺν πρῶτος, τοτὶ δ' ἰσχάτος —

Caeterum haec non ad locum, quem ille inter curren-
dum in ipso stadio tenebat, referri debent, sed ad lo-
cum, unde currus prodibant. Hi autem loci non ejus-
dem conditionis erant. Qui primis metis, mediaeque
circi areae proximus erat, is optimus, ceteri, ut quis-
que remotior ab illa parte, ita deterioris conditionis
erat. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 633. D. Porphyrius
autem, ex quocunque tandem ostio currum emisisset,
victoriam reportabat.

XIII. *ἔγγει* τῆς Νίκης. Cf. Ep. VII. — *Ἀλεξάνδρου*
Statua aliunde non nota. Vid. *Heynium* in *Commentat.*
Soc. Reg. T. XI. p. 22.

XIV. Constantia fortunae Porphyrii laudatur. Sen-
sum optime expressit Grotius:

Res alias obiter Fortunae lumina cernunt,

Uno in Porphyrii fixa labore manent.

Diversa structura, sed eodem sensu, verbum *ἰάνω* occu-
rit ap. *Xenoph.* *Sympos.* I. 9. *αὐτὴ καὶ τὸ ἀδελφικὸν κάλ-
λος πάντων εἶνα εἰς ἑαυτὴν ἐφ' ἑαυτὴν*. Epigr. *ἀνέκτ.* VIII. *ἅλλ'*
ἐπὶ πάντων κέρλει πεύκωτον καὶ θὺν ἰφικλήμενα.

XV. Vat. Cod. p. 708. „In Stephani editione ope-
rarum errore excusum *μέτρην*, quod servavit Weche-
lianae curator, hoc insuper addito flagitio, quod in
„Brodaeii nota *μέτρην* etiam exhibuerit, licet editio Ba-
„sileensis, cujus exemplar secutus est, *μέτρην* in nota et
„in textu habeat. Uterque repetitus error in Bandu-
nii Imperio Orientali, cujus VII. liber ex Epigramma-
tibus

statibus e Planudea non multo cum iudicio delectis, conspectus est. Br. *μίτρα*, idem quod supra *ζώνη ἱππότης*. Porphyrius cum jam desisset in Circentibus certare, tamen, ut populi desiderio satisfaceret, iterum conscendit currum. — V. 2. *ἀντ' ἐρετῆς χάλασον*. Cf. Ep. X. 6. — V. 3. Novi ipsi honores, argentea et aenea statua, decreti erant. — V. 4. *πρόσθον*. Var. Cod. — *ξείνων γὰρ* novorum et singularium, ut Ep. XXIII. et ap. *Agath.* Ep. I. *ξείνων γάμον*. — V. 5. *παλινοσθεν.* i. e. *πάλιν*. ut ap. *Eurólmium* Ep. III. p. 8. — V. 6. *διε ἡρώσεας*. ad fabulam de Iolao videtur respici. — *μαίνεσθαι* de incitatore et ardentiore studio illustravit T. H. ad *Lucian.* T. II. p. 346. — Duobus his versibus Constantinum a Veneta factione exceptum esse tradit *Anonymus* in *Bandurii* Antiqq. CPol. L. V. p. 91. Cf. T. II. p. 788.

XVI. Porphyrium non solum in circo peritia, verum etiam in bello fortitudine excelluisse docet, praeter hoc carmen, Ep. XXI. XXII. XXX. Factiones enim et urbanis negotiis adhibebantur, et, necessitate urgente, militum fungebantur officiis. Vide *Reisk.* ad Constant. Cerem. p. 10. — *μάστιγα*, aurigandi artem: *ἀετίδα*, in pugnando virtutem. — §. 21.] V. 3. *διχθῆ*. ut in animo tuo utraque virtus et facultas commiscetur nec discindi potest, ita aes quoque binas tui species representare noluit. — Intricata sententia et obusum acumen.

XVII. Hoc et sequ. Epigr. extra ordinem Bruckianum leguntur in Planud. p. 408. St. 543. W. » Vulgato lemmati Planudeae codicum unus haec verba, multum ad hujus et aliorum jambicorum carminum intelligentiam facientis, addit: *ἔσαν αἱ εἰκόνες ἡσαν γυμνασμίῃ ἐν τῇ ἐσθρῇ τοῦ βασιλικοῦ προκυπτίου· ἡσαν δ' οὗτοι ἀρχαῖοι ἡνίοχοι. Pictae in camera throni imperatorii.* Br. Honor. Porphyrio habitus obscurieribus metaphoris, ex

adulatorio Byzantinorum sermone ductis, significatur. Illi enim locum, quo Imperator versabatur, coelum, aethera vocabant, (quamquam nec Romani a talibus abhorrebant. Cf. *Horasium* II. Sat. VI. 52.) Ad hunc elatus ille, cum ipso Sole currendo certaturus esse dicitur, postquam omnes, quotquot sunt in terra, aurigas superavit.

XVIII. Pictura vivida et animata laudatur, inprimis equi, spirantibus similes. Hos, ait, si scutica retigerit, denuo current et victoriam reportabunt. — V. 2. »Vat. Cod. *Βενέτου*. Et ita quidem pronuntians dum est, ut versui modulus constet. « *Br.*

XIX. Ex hoc et sq. Ep. apparet, Porphyrium per aliquod tempus Praefinorum adhaesisse factioni, quae ei, Caesare iubente, statuam dicavit.

§. 22.] **XXI.** Vat. Cod. p. 710. Bellicae Porphyrii laudes celebrantur. Cf. Ep. XVI. — V. 1. *ἔταλ'.* armis militaribus statua tua ornata esse deberet, non his aurigarum vestibus. — V. 3. Porphyrius imperatorem in bellum comitatus fuerat. *ἐλασσιτόρανος*. De quo bello agatur, quibusve tyrannis, non constat. Tyranni autem illis temporibus appellabantur, qui in parte aliqua Imperii Romani regnare ausi essent; qualis fuit, Justiniano imperante, Julianus Samarita, de quo tyranno v. *Jo. Antiochen.* T. II. p. 180. sq. item Hypatius, qui in memorabili illa seditione, ann. 532. excitata, imperium susceperat, quo capto et interfecto *ὁ βασιλεὺς ἐπέμπε τὴν αὐτοῦ νίκην ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τυράννων*. Ibid. p. 218.

XXII. Ad similem gloriam referendum videtur, quo praecedens. Imperator bellum adversus tyrannum gerens, Praefinorum auxilio usus, hostem vicit; quo facto illis honorem habuit, Porphyrio autem sta-

tuam decrevit. De seditione inter factiones orta agi, apparere videtur ex verbis *ἐπισημάνης ῥώμης*, quod incendia, caedem aliaque inter hos tumultus urbis detrimenta indicat. Bello autem finito Praefina factio, cui victoria obtigerat, pristinam suam dignitatem, *τὸ γένος, ὃς πάρος εἶχον*, recepit dicitur. — V. 1. *h. om. ed. Flor. pr.* — *κατέτριψε* eadem. — V. 6. *ῥῆμας ἀλευθέρως*. tyranno oppresso et Imperatoris auctoritate denuo firmata.

XXIII. De statua Porphyrio ab utraque factione collocata. — V. 1. *ὑμνήσαν ἡγώνων, tuarum victoriarum*. Sic ap. *Julian. Aeg. Ep. LXV. 3. Heroic. ἀδερ. XIII. 2. Agasbiam LXXIV.* et passim *ὑμνήσαν* pro singulari pron. secundae pers. ponitur. — V. 3. Nam omnes adversarios tuos, modo hujus, modo illius factionis, *ἡμιβάρδην*, superas. — *παύσιον*. id quod tibi, pro tua in agitando peritia, merus lusus. — V. 5. *ξέρον*, novum et singulare. Cf. Ep. XV.

XXIV. Sculptor similem quidem reddidit Porphyrio statuam, sed artis praestantiam et pulcritudinem, quae utraque eximia est in illo, reddere non potuit. — V. 2. *ὄγκον*, ut ap. *Eurip. Phoen. 724. ἔχει τίς ὄγκον ἄγγελος ἑλλήνων πάρα*; — §. 23.] V. 3. *ὅψις τεύχεα*. post multa tandem molimina tantam praestantiam effinxit. — V. 4. *ἀδίσκον*. Conf. *Julian. Aeg. LXIV.*

XXV. Nisi invidia homines impediret, in judicio de Circensibus omnes, quotquot sunt, Porphyrio virtutis testimonium dicerent. — V. 3. Pro victoriarum numero parvum munus esse dicerent, quamvis livor hoc ipsam ei fortasse invidet. — V. 5. *ἄρα*. Nam omnes virtutes, quae singulae singulos ornant aurigas, unus habens ad tantam tamque eximiam pervenit praestantiam. Minus recte haec explicavit *Brodaeus*.

XXVI. Porphyrius aurea statua dignus, eamque accepisset, nisi civitas Nemesein iratam esset verita. —

V. 3. Si Praefini tuas victorias celebrant, ut faciunt, hi omnes, laudum tuarum praecones, pro totidem statuīs, iisque vivis et spirantibus habendi sunt. Nulla aurem vel aurea statua cum ejusmodi praeconio comparari poterit.

XXVII. Ab una factione ad alteram transiisse videtur Porphyrius, quem poeta hortatur, ut in ea, cui nunc faveat, firmiter persistens adversariorum animos invidia excruciet. — V. 2. *εὐτυχίης*. statuæ ceteraque præmia nondum exaequant tua merita. — V. 3. *μέγιστον*. præstantissimæ factioni, cui tu nomen dedisti. — V. 4. *τύχης*. de invidia. Vide not. ad *Lucill.* Ep. CVII. T. II. P. II. p. 505. — V. 6. *ἀτασθαλίην*. Porphyrius ab illa factione, cui initio deditus fuerat, injuria forte laesus erat. Hanc poeta *ἀτασθαλίην* vocat, cujus illos nunquam non poenitere ait, cum illum semper vincen-tem videant.

§. 24.] XXVIII. Alii aurigæ, ætatis causa, cum rade donati sunt, honorificis præmiis ornantur. Hos igitur non virtus, sed ætas ornat, *γορῶν πρόξαις χρῆταις*. — Porphyrium admodum juvenem istiusmodi honoribus adfectum esse apparet ex Ep. I. II. XVIII. Nostro simillimum Ep. IV. *ταῦτό σοι κῆδον ὦναι γῆρας ὃ χρέος ἄλλοις ὅψα μέλις πολλοῖς ἄπασι, Πορφύριε*. — V. 6. *συγγενίας χαρίτων*. ad hominis pulchritudinem et in aurigando elegantiam referri debet. Cf. Ep. VIII. 3.

XXIX. In editis titulus *εἰς καλλιῶν*. At Codices recte *εἰς τὸν πόδον*. Sunt enim ejusdem viri duo nomina *καλλιῶν* et *Πορφύριος*. Br. Hoc verum esse apparet ex Ep. XX. Porphyrius sexagenarius victoriam in Circensibus remittit, et senex juvenes superavit, sicuti olim juvenis senes. Male ad certamina Pythica hoc carmen retulit Burss in *Mémoires de l'Ac. des Inscriptions*.

T. H. p. 367. — V. 4. *καρμάνης*. Ipſius Imperatoris juffu. Cf. XIX. 3.

XXX. *Νίκα διφρελάτεια*. quae curruum agitatoribus favet, eos comitatur. — V. 3. Sensus, ut in praecedenti v. I. 2. — *σφρεγδοντας νίκους*. Cf. *Aristoph.* Nub. 797. *Lyſiſtr.* 80. ibique *Schol.* — Junge *νικήσας ἐν ἁλκῇ*, ubi praepositio abundat, ut ſq. verſu *ἐν σοφίῃ*, i. e. *agitandi peritia*. Cf. Ep. V. — V. 5. Binas ſtatuas Venetorum factio Calliopae poſuerat, alteram juveni, cum *arte* vinceret; alteram ſeni, cum *robore*. — *ἐλευθερίαις*. Idem quod *ἐλευθερίας* Ep. XXXI. Veriſimile eſt, homines illos ſuperbos et effrenatae licentiae ſibi ante omnes liberorum hominum epitheton vindicaſſe. Certe ita ſe gerebant, quaſi ſoli liberi, ceteri omnes ſervi eſſent. Vide *Gibbon's Hiſtory* c. XL. VII. p. 64. ſq. ed. Baſ.

§. 25.] XXXII. *ἑγχεσθῆναι*. cui in theatro plauſus dari ſolebat, ut de Maecenate *Horat.* I. Od. XX. 3. — V. 2. *ἑμὸς στιφ.* Item Ep. XLVI. *νυκθήμεν στιφάνων ἑμῶν*. — V. 4. *ἡ δόστωμος*. Compoſitum ex *δός* et *σῆμα*. »Antiquae edit. et codd. *δόστωμος* unico σ. Typothetae »errore in edit. Stephani *ἡστωμος*, inde in Wecheliani »propagatum. Scribendum autem *δόστωμος* geminato »σ, ut in nominibus a *δός* compoſitis et vocibus a σ in- »cipientibus, *δόστωος*, *δωσσεβής*, *δόσσωιστος*, et aliis. *δόστω- »μος* derivatur a *τῆμνω*.« Br. *δόστωμος* *ἰππική γένυς*, equus duro ore nec frenis parens. — V. 5. Sensus eſſe videtur, Porphyrium a nemine ſuperatum iri, ſed aliis nihil relictum eſſe, quam ut eum exaequare conentur. Sic hunc locum accepit *Grotius*, qui vertit:

*Praemia victor habes nulli ſperanda, manetque
Certamen reliquis, quis tibi ſit propior.*

— V. 5. Vulgo ζ. Ed. pr. Flor. ζ.

XXXIII. τί σοι πλέον, ἔστι. sic plane Ep. XIX. 3. Non Imperatorem solum et factionem, totamque civitatem, verum etiam adversarios ipsos Calliopam suffragiis ornare testatur. Cf. Ep. VI, VII.

IN FAUSTINUM.

XXXIV. Nihil tantopere ad honores in certaminibus consequendos valere docet, quam prudentiam. — V. 2. χρόνος εὐτυχίας. Senectutem significari nullus dubito, qua quidem currum agitantes, etiam nullis insignioribus meritis, statuīs ornari solebant. Sed in εὐτυχίας haereo, quod alibi ipse honor, τὸ γένος, esse solet. Cf. Ep. XXVII. νίκαι γὰρ τῆς σῆς μείζονος εὐτυχίας. Quod cum hic locum vix habeat, fere suspicor legendum esse:

οὐ χρόνος ἡλικίας.

— V. 3. ἰσχυροί. Ut divam aliquam Faustini mentem poeta alloquitur, cogitans fortasse de Anaxagorae Νόη, pro deo habito. Vide *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VIII. 19. — σύντροφος, contubernalis, comes, πάρεδρος. Sic *Anzipbilus* Ep. VII. Δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται. *Herodotus* L. VII. p. 550. 94. τῇ Ἑλλάδι Πανίη μὲν καὶ κατὰ σύντροφός ἐστιν. — *Ἰν* ed. Flor. pr.

XXXV. Comparandum Epigr. XXIX. — V. 3. δέδορα πάντα. Omnes in certaminibus superasti, principem ubique obtinuisti locum. πᾶς πόνος. insuperabilis tuus labor; ipse Faustinus. Pro πόνος ed. pr. Flor. et Ald. 3. νόος. quod praefendum videtur.

§. 26.] XXXVI. Planud. p. 408. St. 544. W. In Faustini in curru stantis imaginem, quales collocari solebant ἐν τῇ στέλῃ τοῦ βασιλικοῦ προκυντίου. Cf. ad Ep. XVII. — V. 1. Admirare opus architecti illius, qui

has aedes extruxit! Nisi enim firmo testio concameratae essent, Faustinus cum equis suis ad coelum tenderet. — Hic est verus horum verborum sensus, quae et imaginis praestantiam et Faustini virtutem celebrant. Minus recte *Huesius* p. 38. *εὐκτα* accepit de tegmine, Faustini statuae imposito, ut imbres et avium arceret injurias.

XXXVII. Planud. p. 408. St. 544. W. — V. 2. Ex quo tempore factio Praefinorum Faustinum sibi adscripsit, nunquam in circo superata est. — V. 3. *γέγωνέν.* Ita *Theocritus* Eid. I. 44. καὶ πολλὰ περ ἰόντι, τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.

IN CONSTANTINUM.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 708. Constantinus, dum viveret, statuae honore caruit; defunctum, invidia extincta, universa civitas statua ornavit. — V. 1. *ἐνταμίαν.* ed. Flor. pr. — V. 2. *ἐντρί.* laudem tuam exaequavit invidia. — V. 4. *ὅς δόναται.* quibus valet honoribus; paribus enim et iis, quibus tu dignus es, nemo te decorare poterat. *ἄξιον*, id. qu. *ἐντάξιον*.

XXXIX. Vat. Cod. p. 708. Similiter *Agasbias* de Joanna citharistria Ep. XCI. ὡλετο φορμύγγων τετρατέλιματα, λήξαν κοιδαί, "Ωσπερ Ἰωάννη πάντα συνελλόμενα.

v. 27.] XL. V. 3. *εὐδ' ἐν.* Tanta fuit omnium tristitia, tam dejectus animus, ut omnis de diversis factionibus inter populum contentio cessaret. *φίλοι ἐξιδες.* contentio sine acerbitate. Tales certe illae contentiones nonnunquam erant; sed frequenter etiam in caedem et cruenta bella erumpebant.

XLI. Vat. Cod. p. 708. duo priora disticha exhibet, posteriore omisso. — V. 1. *χρόσιον.* Cf. Ep. I.

5. 6. — V. 4. Juvenis celeberrimos agitadores superavit, senex juvenes. Cf. Ep. XXX. XXXV. — *δειξεν*. ut Ep. VIII. *οἷς καὶ Ἰππους Κρίσσοντας ἀντιπορῶν δειξὰ χειρὸς νέους*.

XLII. V. 2. *νέψιν*. statuam, quae te defunctum oblectaret. — V. 3. *ἐπεφύγειζα*. Vulgo. Quum populus tibi statuæ honorem post mortem decerneret. Eodem sensu *εφευγίζεν* posuit Loll. Bass. Ep. IV. T. II. P. II. p. 22. — V. 4. Post *πέτμον* comma ponendum. — V. 5. *φιλονέμεται*. ubi factiones certantes se invicem maledictis et conviciis petere solent. Quam frequens fuerit in Circo maledicentia, quippe quae ne Imperatoribus quidem parceret, tota Caesarum historia loquitur.

XLIII. Viventi Constantino statuam nullam decretam esse, ita poeta excusat et interpretatur, ut populum existimasse dicat, tam parvum munus ejus virtutibus non satis respondere; post ejus fata autem desiderio ductum eundem eam ejus imaginem statuuisse, ut laborum ejus memoria etiam ad posteritatem propagaretur. — V. 3. *ῥῆμα*. In Anal. vitiose expressum *ῥῆμα*. — V. 6. Vulgo *ἔχου*. Duo Planudeae Codd. *ἔχου* exhibent. Et sic Ed. Flor. pr. *ἔχου* tres Aldinae.

XLIV. Veneti et Praefini, pristina similitudine deposita, in unum finem concorditer conspirantes, tibi magno consensu monumentum in tumulo ponendum decreverunt.

§. 28.] XLV. *Ἀντολίης*. Falli, si quis existimet, Constantinum mortuum esse, cum potius cursum ad superas regiones flexerit. — V. 3. *θανεῖν*. Callim. Ep. XLIX. *θανεῖν καὶ ἄλγος τοῦδε ἀγαθού*. Sequentia ducta sunt ex *Parmen.* Ep. XII. *φθίεθαι Ἀλέξανδρον ψευδὲς φάναι, εἴτε καὶ ἀληθὲς φείβας* ἀνικόντων ἀπέναντι οὐδ' ἁλῆς.

XLVI. Hoc Epigramma initio fortasse mutilum est. Statua, quam Constantinus nactus erat, posita erat prope

duo signa aurigarum familiae suae. Probabile est, illa patri Constantini Faustino et Uranio dicata fuisse. Cf. Ep. LVII. — V. 2. *τρισεύς εἰς ἐν χάρις*. Vulgo. — V. 4. *δεμέν*. Cf. Ep. XXXII. 2.

XLVII. V. 2. *γέγονα γενής*. Cf. Ep. XLVI. — V. 5. Puerum seniores in Circo coronaverunt, id quod eos festivitatis et boni ominis causa fecisse probabile est. *Brodasus* cum in suo libro *εἶεν* reperisset, emendavit *ἦεν*, *ἰδρόσαντο*. In quo eum fefellit *Hesychii* auctoritas, apud quem *ἦεν*, *ἐκείθεν*, pro *ἶεν* legitur. Verum est *εἶεν*. Il. η. 57. *κάδ' Ἀγαμέμνων εἶεν ἰσχυρὸς Ἀχαιοῖς*.

XLVIII. Constantinus *Νίκης* alumnus appellatur, ut Ep. V. Porphyrius ejusdem Divae filius. — V. 3. Intra quinquaginta annos, quibus in Circo certasti, nunquam tibi similem aut aequalem invenisti. *οὐδ' ἶσος*. In ed. Flor. pr. et Ald. pr. *ἴσον*. — *οὐδ' ἔλγρον*, nullum, qui te parvo aut proximo intervallo sequeretur, sed omnes longe post te reliquisti. — V. 5. Cf. Ep. XLI.

§. 29.] XLIX. V. 3. *παράφασιν*. Cf. *Agath.* Ep. VI. 7. Desiderii sui lenimen hanc statuam posuit. — V. 4. *ἀμφιβέβη*. Vulgo. — V. 5. *ζῆλος*. In quam aurigae tantquam exemplar quoddam intueantur. — V. 8. *ἐλπίσας*. Vulgo. Revocavit editor lectionem edit. Flor. pr. — *ἦ μιν*. Aldinae edd. tres. Multi, cum deteriores aurigas videbunt, hanc aetatem, quae talem virum nata est, beatam praedicabunt.

L. *ἡ δ' ἄθλια* ex uno Planudeae codice. Vulgo *ἡ δ' ἄθλια*, „metro reclamante.“ *Br.* Sic etiam *Huesius* emendavit p. 38. et Aldus in *Leßt.* unde Ald. 3. *ἡ δ' ἄθλια* recte exhibet. Viginti quinque palmas uno die Constantinus acceperat; tum equos suos cum adversariorum equis permutavit, et illorum equis iterum totidem fere victorias reportavit. Cf. de hoc more Ep. V. VI. — V. 5.

ἀμφοτέρων μερίων. Haec verba proprie pertinent ad τὴν in sequ. versu. Saepe inter populum (δῆμος h. l. vix per factionem explicari poterit) exorta est contentio, utra duarum factionum eum habere deberet. Cf. Ep. VII. 3. 4. — V. 6. δι' ὁσάν. Vulgo. πέλαι. sunt colores factionum, ut Ep. X. 4. — Data est Constantino optio, utrum Venetis an Prasinis accenseri vellet. — Male *Huetius* p. 38. »Sive Venetus esset sive Prasinus, populus secundum eum iudicavit.«

LI. V. 3. vitiose Steph. ἐμιοχῆς, quod Wechel. repetivit.

LII. Planud. p. 409. St. 544. W. In Constantini imaginem, in loco contesto positam. Cf. simillimum carmen XXXVI. Hoc autem Epigr. memorabile est propter mentionem quatuor factionum, cum in praecedentibus duae tantummodo commemorentur. — V. 3. τοὺς τρεῖς, δῆμους scil. — V. 4. πινῆς ἀνευθεν, ἀπινού. pictum, non vivum.

§ 30.] LIII. »In uno Planudese scriptum Κωνσταντίνος γ' ἦν. Recte insertum γ', sine quo metrum non constat. Praeterea scribendum Κωνσταντίνος. Corripitur enim hic tertia syllaba.« Br. Κωνσταντίνος ἦν. Vulgo. *Scaliger* ap. *Huetium* p. 38. κ. οὖν corrigebat. Quod ad penultimae quantitatem attinet, eadem est in praec. Ep. v. 1. In talibus sequioris istius aevi poetae multum sibi licere existimaverunt. — V. 3. »In eodem Cod. ἤρπασεν χάριν.« Br. Vulgo ἤρπασε δράκων. Veram lectionem jam *Brodacus* viderat.

IN URANIUM.

LIV. Var. Cod. p. 709. Planud. p. 407. St. 542. W. Uranius primum ex Venetorum partibus stabat, deinde,

cum jam finem agitandi fecisset, a Prasinis commotus est, ut ipsorum factioni nomen daret. Uranii; Venetae factionis hominis, mentionem facit *Constantinus Porpb.* in Ceremon. ubi vide Reisk. p. 99. — V. 1. *κεθαισεντα*. Dum adhuc in Circensibus certabas, (vide ad Ep. II. 5.) et laboribus defunctus statuam accepisti a Prasinis. — V. 5. *διζερο*. Cf. Ep. VII. 2.

LV. Argumentum idem cum praecedente. — V. 4. *δε δέ*. Ejus statua posita est prope gradus Prasinarum. Suas autem quaeque factio porticus, suos gradus habebat, unde certamina spectabat. Vide *Ducange* CP. Christ. L. II. p. 103.

LVI. Imperator Uranium, cum certare desisset, commovit, ut currum denuo conscenderet; idque omnibus factionibus gratum fuit, cum nemo, nisi Uranius adesset, Circensia spectare curaret. — §. 31.] V. 5. *ὁστρωγὴς νίκης*. *ἔνεα* subaud. Nihil interest, utrum haec verba jungas cum *στῆσεν*, an cum *κτασσανμένη*. *Thucyd.* VI. 36. *τῆς μὲν πόλεως οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ κτηνίας*. *Plato* Euthyd. p. 216. *κτασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν*. Vide *Piers.* ad Moer. init. et de ellipsi praepositionis *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. II. p. 126.

LVII. Vat. Cod. p. 709. Uranium juxta filium Faustini, Constantinum (v. Ep. XLVII.), ipsumque Faustinum collocari jussit Imperator. — V. 4. Pelopia cognomen tributum Uranio ob insignem agitandi peritiam. — V. 5. *δε αὖτ*. Versus Homericus, saepe a philosophis ad varia accommodatus. Vide *Clark.* ad *Homer.* Od. ε. 218. — V. 6. *τοῦς δέ*. Vulgo.

LVIII. Si recte intelligo, Uranii statua collocata erat in Hippodromo prope statuam urbis Nicaeae, unde ortus erat, et novae Romae, i. e. Constantinopolis. Hae autem statuae ipsi ab utraque manu positaе fuisse viden-

tur; hinc καὶ ἀμφότεραθεν, sive a dextra, sive a sinistra parte procurreret; τῇ καὶ τῇ, ab Nicaeae parte vel a parte Romae. — V. 5. χρυσῶ. Vulgo. — Notandus usus verbi ἀναγράφεισθαι, a picta imagine ad statuam translati. — V. 6. Pro κτίαντες V. D. in Cod. Scaligeri eleganter corrigebat κτίαντες, probante *Huetio* p. 38. Et sic Aldus in *Leſſit*. habet; nec non Aldin. 2. 3.

IN JULIANUM.

LIX. Vat. Cod. p. 708. Notabile Epigramma, in quo Juliano communi Imperatoris, populi et senatus suffragio statua decreta esse dicitur. — ¶ 32.] V. 6. Quod vulgo legitur ἴθιεν, typographi error est in edit. Stephani. Nam quae illam praecesserunt omnes recte ἴθιεν habent. *Br.* — Obscuriora sunt verba εἶεν ἔργα ἴθιεν ἐντεκάλων, quae sic vertit *Grosius*: *manet ejus in ipsis, quos adversa senes factio, dulcis amor; sensu optimo, sed qui ex graecis verbis vix elici potest. Sensus potius hunc esse puto: Omnes praestantiores aurigae eum desiderabant; tales enim peritos sibi adversarios contingere optant, quo magis ipsorum emineat virtus. Juliano autem a Circensibus recedente, illi nullos sibi adversarios, qui quidem hoc nomine digni essent, sibi habere videbantur.*

LX. In Juliani imaginem curruj impositam. — καὶ οἷδα γενναῖον. Ars defunctis vitam reddere potest. — Simili audacia Ep. ἐλίσσιν. CCLXXXVIII. in statuam Herculis: Ἀλκμήνης δ' οἷδ' ὅπως ἔχει λίσσιν. — V. 3. ῥουεῖον, δάμον sc. factionis ruffatae. Egit de hoc vocabulo, nostro loco non omisso, *Salmaf.* ad *Scr. Hist. Aug. T. I. p. 775.* — V. 5. τὸ νεῦμα. signum manu et mappa datum. Mappa enim sublata transfennae aperiebantur. Cf. *Salmaf.* ad *Solin.* p. 647. B. C.

LXI. In postremo versu pro καὶ τὸ σκ. *Braunckius* mallet καὶ στίφος, quod certe elegantius foret.

IN EUSEBIUM.

LXII. Planud. p. 296. St. 435. W. In tertiam statuam Eusebio positam. — V. 3. Tantum omnes curru praevertit, ut victoria ambigua esse non posset. — V. 5. Reliquorum contentio cessavit, cum Eusebius omnes longissime superaret. δήμου διχρασσίην. cum populus antea modo huic modo illi faveret, Eusebius insigni virtute effecit, ut nemo praeter ipsam in populi ore et oculis esset.

AGATHIAE SCHOLASTICI

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

¶ 33.] I. Vat. Cod. p. 499. Planud. p. 109. St. 160. W. *Stob.* in Floril. T. XVII. p. 154. 10. Gesn. 95. Gr. Mulierum amorem contra paederastas commendat, bestiarum conjugia hominibus in exemplum proponens. — V. 1. στυγόμενον νόον. ab omni libidine abstinere, ut ii, qui sanctimoniae causa a matrimonio abhorrent. — V. 2. κλέντοι. *Paul. Silent.* Ep. XXX. ὑπέρτα δαιμον — ἴσως κλονέται. — V. 4. κυριδίως ὄφρονε. mulieribus natura ipsa multas illecebras dedit. Eodem sensu voce δαρτε utitur *Orpheus* in Argon. 1324. εἰ δὲ καὶ κυριδίως ὄφρονε μάτηρ δὲ κλεῖται Παρθένην ἔρχοντο. Plura vide ad *Thall. Miles.* Ep. IV. ubi emendandum proposui: ἄλλοι δ' ἀπὸ τοῦ θυλλοῦ καὶ καὶ τοὺς παρθεῖας ὄφρονε. T. II. P. II. p. 30. — V. 5. »In Planudea [et ap. *Stobaeum*] perperam legitur ὅδ' ἴσως ἴσως ἴσως ἴσως — contra

metri legem, cum in φέσις prior corripiatur. In optimo Planudeae cod. vox φέσις deest, vacuo relicto spatio. Deest etiam in altere, at in ora reposita. Prior autem non εὐ γάρ, sed ἡ γάρ. Veram e cod. Vat. lectio- nem dedi. — *Br.* Iisdem argumentis Daphnis adversus Gnathonem disputat ap. *Longum* L. IV. p. 109. ed. Vill. ubi Interpp. hoc Epigramma non neglexerunt. Philo- sophorum loca, puerorum amorem similibus argumen- tis impugnantium, collegit *Wetsten.* ad Epist. ad Rom. I. 26. p. 24. sq. At longe aliter disputat de eadem re *Strabo* Ep. LXXXIV. — V. 8. ξένον. novum et insolentem. Cf. not. ad Ep. in Aurig. Stat. XV. et *Garack.* Misc. Posth. XV. p. 560.

II. Vat. Cod. p. 133. Plan. p. 463. St. 602. W. Sibi ipse mala imprecatur poeta, si quando in puero- rum amores inciderit. — V. 2. ἐχθόμενοι. Vat. Cod. vi- tiose. — V. 3. μήτε τυχέσω. ne compos fiam voti, opto, si puerum petivero. — *ἑκαμεθέσω.* *Alciphr.* L. III. 64. p. 434. καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν εἰς ἔσχατα κατελεσθή- σαι φλέγονται. — V. 6. Excitat hi γ. *Suidas* T. III. p. 120. in Πιττάλακος, ubi veteres edd. καλέσω exhibent. Pittalacum, hominem impurum, commemorat *Aeschin.* c. Timocr. T. III. p. 79. ed. R. ἐστὶ τις Πιττάλακος, ἀν- θρωπος δημόσιος, οὐκ ἔστις τῆς πόλεως· οὗτος ἠπορεύων ἀργυρίου καὶ ἰδὼν τοῦτον ἐν τῇ διατριβῇ ἀνέλαβεν αὐτὸν καὶ εἶχε παρ' αὐτοῦ.

III. Vat. Cod. p. 139. Plan. p. 465. St. 605. W. Ad imitationem *Posidippi* Ep. XVI. incommoda exponit, in quae incurrere debet, qui mulieribus animum adjicit. — V. 2. μαχλ. qui meretrices amant, illarum avaritia excruciantur. σπατάλη χρυσομανίης. *Rufin.* Ep. XXXVII. σεβαστὴν ταρῶν χρυσοφόρος σπατάλην. In Vat. Cod. χρυσομανί σπατάλη (γ). Si genuinus dativus, extrinsecus assumenda praep. ἐπὶ. — V. 3. πιλάνω. Vat. Cod. —

V. 4. τὰς *ἀελ.* emendavit Scalig. in not. msc. citra necessitatem. — V. 34.] V. 5. Quae voluptas esse potest in Veneris usu cum uxore legitima, ad quam non amoris stimulis, sed necessitate officii impellaris? *Nicanor.* *Coloph.* Ep. I. οὐδὲς τὴν ἰδίην συνεχῆς — κινεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται. — V. 7. μόχθια. Aldus invenit in Cod. quodam, idque legitur in Ald. 2. — *Ἰκταδὲν ἰρώτων.* sine amoris fractu; quippe in quibus sive flagitii turpitudine, sive metus voluptatem superet. Cum adulterio paederaestia jungenda et eodem, quo illud, loco habenda est. — V. 9. *ἄσχετος.* impudica. — V. 11. μόχθια. Vat. Cod. a pr. m. — Viduam ubi vix tandem multis laboribus et impensis commovisti, ut tibi corporis sui potestatem faciat, statim *δείχονταί κέντρα παλιμβολίης*, poenitentia afficitur. *παλιμβολός.* — *παιμυττάβελος καὶ ἐπὶ μὲν γυναικὶ μὴ μένων.* *Tim. Lex. Plat.* ubi vide *Rubnk.* p. 204. — V. 13. *στογίαι.* facti eam poenitet, quodque ipsi superest pudoris; eo adhibet, ut, quae modo concesserat, neget, dilationes quaerat, et connubii adeo voluptatem frangat. Hae sunt *λυτογάμοι ἐμβολίαι.* γάμος enim h. l. ut Ep. I. 8. et passim, non iustas nuptias, sed concubitum significat. — In contextu Vat. Cod. *χάριςται ἀγγελίας* legitur. In marg. γὰρ ἐμβολίαι. — V. 17. Legibus vetitum erat cum aliena ancilla rem habere: *ἐνιχνεύων.* Legi tribuitur, quod proprie magistratum est, qui in flagitia inquirunt. — In Vat. Cod. obscurum est, utrum *ἐδιδόην*, an *ἐδύνει* exaratum sit. — *νόμος* ibidem lineae superscriptum. — V. 18. *δάματος.* Vat. Cod. — V. 19. *τὸν ὄμειναι.* Apte contulit *Brodaeus Galen.* *πρὸς τὴν περὶ τέκνων.* Vb. *ἀπορίνας* εὖν δ' οὐκ αὖτε ἰταίρα ποτὶ συνδιδόμεναι, ὡς φασί, ὅπως πρὸς αὐτὴν ἀφίηται, βραδυνοσθας αὐτῆς, κατέργιζατο τὸ στήθεμα, προσπατόμενος τῇ χειρὶ τὸ αἰδοῖον, καὶ μετὰ ταῦτα παραγωγμένην ἀποσφύζει, εἰπὼν, τὴν χεῖρα φέδεσθαι τὸν ὄμειναι ἔμεν. Erat enim haec impuritas secundum Cynicos res ἀβιάσματος. Unde in Vita Peregrini *Lucianus* §. 17. T. III. p. 341.

ἐν πολλῇ δὲ τῶν περιστάσεων δὴμ' ἀναφλῆν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἐκδιφθεῖν δι' τοῦτο καλεῖται ἐπιδεικνόμενος. ubi vide Interpp. Apud eundem Vit. Auc. §. 10. T. I. p. 550. Diogenes vendendus futurum dominum hortatur, ut in omnium conspectu faciat, quae alius vix domi suae facere audeat, addens haec: καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰσῶ τὰ γαλαῖστατα, sive, ut mihi quidem videtur, τὰ ἐγχειρίστατα, i. e. vilissima quaeque. Dicere enim solebat, ἀπανταχοῦ παρ' αὐτῶν τὴν Ἀφροδίτην προῖκα Dio Chrys. Or. VI. T. I. p. 203. Conf. Bayle Dict. v. Diogène Not. L.

IV. Vat. Cod. p. 120. Planud. p. 452. St. 587. W. In amore et nimiam superbiam et humilitatem nocere docet. — V. 1. χαλῶς Vat. Cod. — ne nimis submittas animum. — V. 2. ἔμπερσεν, Flor. edit. quod reliquae non sequuntur. ἀλωθρῇ ἡσείη dicta videtur a gestu supplicantium, qui in genua labuntur. Vulgari sensu ἀλωθρὴν τέχνην dixit Noster Ep. LXVI. 4. — V. 3. στεγανότερον. edd. ante Stephan. — Suidas T. III. p. 370, στεγανότερον. πεποικισμένον. συνεχέστερον. Ἐν Ἐπιγρ. ἐλλὰ τι καὶ φρονέεις στ. — Firmiori te animo esse oportet. στεγανότερος θυμὸς est proprie animus bene munitus, undique tutus. — ἴσσαν. leviora haec animi offensus signa, frons contracta, parciore adspectus. — βλέμματι φειδόμενον. Cf. Serras. Ep. XVI. 2. — V. 5. Superbos mulieres negligunt; nimis miserabiles rident. ἔργον ἔδωκ. solens. Hoc sensu Aelian. V. H. IX. 24. Σοβαρίταις πῶσιν ἔργον ἢ τροφῆν. Ibid. III. 18 γενομένη δὲ καὶ σπείρειν οὐδὲν αὐτοῖς ἔργον εἶναι. ubi Periz. plura hujus generis dedit. — V. 6. κατὰ πονη. Vat. Cod. De risa petulanti et immoderato hoc vocab. explicat T. H. in Auc. Em. in Hesych. T. H. p. 116. Add. Fischb. ad Anaer. p. 17. sq. Noster Ep. XXVII. et Paul. Silens. Ep. XXXIII. Praeceptum dat paulo diversum Propert. l. X. 27. — quo fit humilis magis et subiectus Amori, Hoc magis effectu saepe frui bene.

V. Cod. Vat. p. 133. Edidit *Reiske* in Misc. Lipf. IX. p. 684. nr. 387. et ante eum *Pierfon.* in Verifim. p. 18. Mulieri, quam deperit, comae reticulū et pallam donat, alia majoris pretii promittens. — V. 1. κρέδμενεν. rica, fascia crines continens. Vide *Salmaf.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 543. *Lennep.* ad Coluth. I. 2. p. 6. Fasciae *Agarbiae* aurea ornamenta intexta erant. γράφει. ipsa pictura sive acu picta imago est. Vide ad *Philippi* Ep. XLII. T. II. P. II. p. 177. — χρυσοπύην. (*χρυσοπύην* corrigit *Wessel.* Probab. V. p. 47.) τὴν διὰ χρυσοῦ ἐργασμένην. *Hesych.* Similia verba collegit *Pierfon.* l. c. χρυσοπύηντα φάρει habet *Eurip.* Orest. 838. — V. 3.] V. 3. βάλλε pro ἑμβαλλε. ut *Meleag.* Ep. XL et XLIV. — De *ἑμπετρήν* vide ad *Antip. Sid.* Ep. LXXXII. T. II. P. I. p. 76. Fascia esse videtur h. l. quae humeris papillisque circumnecebatur, qualem *Niobes* filiae gerunt, secundum *Winkelm. Gesch. der Kunst* T. I. p. 197. Jungit *ζῶμα* et *ἑμπετρήν* *Aristophan.* ap. *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 245. Utrique usui cum inferviret haec fascia, *Agathias* puellam rogat, ut ea mammas potissimum substringat. Minus recte h. l. accepit *Reiskius.* — Vat. Cod. ἰφ' ἰσσημένη et ἐπὶ μάζιον. Pro εἶς v. 5. Ap. Lipf. ἦδη. — V. 7. καὶ τότε. τὸ ἐπιμάζιον scil. sive τὸ κρέδμενον, ut nihil opus sit cum *Salmasio* τὴν μὲν corrigere. — ἀλλὰ. Nec tamen semper puella manere velis. — V. 8. λίσσις. Vat. Cod. — εὐεταχὺν *Pierf.* ex Cod. In Ap. Lipf. εἰς ταχύν, unde in marg. εἰς τάχος emendatum est. — στάχος de liberis dictum cum aliis ejusdem generis vocabulis illustravit *Rubnken.* ad H. in Cerer. 23. p. 9. Adde *Euripid.* in Erechth. fr. I. 26. εἰ δ' ἦν ἐν οἴκῳ ἀντὶ θύλακος στάχος Ἄρσφ. — V. 9. ἐργασμένη. ἀναδύσμενη. Hic igitur illis temporibus nuptiarum ornatus erat. Caeterum h. l. eadem junguntur, quae ap. *Homer.* II. x. 469. ἄμικνα, κλεβ-φάλλν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδύσμενην κρέδμενόν 3'. — Vide-
Vol. III. P. 1.

tur ὁ κεκρόφαλος comam totam velasse. Ep. ἄδον.
CCCLII.

VI. Vat. Cod. p. 135. Edidit Reisk. Misc. Lips. IX. p. 687. nr. 389. Strategema describit amatorium simile illi ap. *Eustarb.* de Ism. Amor. L. V. p. 200. ubi Ismenias poculum a puella accipiens, τὴν παρθένον, inquit, ἰδοὺ πίνειν αὐτήν. τὰ χεῖλη ταύτης κατεφίλουν ἑρωτικῶς καὶ φίλων ὑπέκλεπτον τὰ φιλήματα* ὑπερέτην εἶχον τὸ ἔκπωμα τῆς ἡμέτερας ἱσμήνης τὰ χεῖλη μετακομίζον μοι. — V. 3 ἐγώ, ego tanquam canalis sive fistula sorbendo amoris laticem, i. e. ipsum illud Rhodanthes osculum, ad alteram zonae partem, meo ori admotam, attrahebam. — ἀρχή, ex-tremitas, ut πεισμάτων ἀρχὴ ap. *Eurip.* Hipp. 772. quem locum cum multis similibus *Valckenarius* admovit *Herodoteis* ἐπέσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στεφάνου L. IV. p. 308. Adde *Ruhn.* ad Tim. p. 241. — V. 5. αὐτὸν ἰδών. Sic Vat. Cod. Una voce αὐτὸν ἰδών *Reisk.* ἀνερῶν *Apogr.* *Ruhn.* et *Guy.* — V. 6. μάστιγι. Ep. VIII. 16. *Homer.* Od. β. 287. μάστιγι. τὸ στέμα. *Hesych.* — ἐντ' ἐφίλου. Vat. Cod. E longinquo puellam osculabar, oscula reddebam, zonae oscula imprimendo. — V. 7. πόνον παραίψασιν ἀπάτημα πόνον ap. *Moleag.* Ep. CXII. Ep. in Stat. Aurig. XLIX. ἰδὼν τὸδ' ἄγαλμα παραίψασιν εὖρεν ἰσμήτων.

VII. Vat. Cod. p. 135. *Reisk.* Misc. Lips. IX. p. 688. nr. 390. De vetula conqueritur, puellae, quam deperit, nimis diligenti observatrice. — V. 1. ἡ περιόρμητος. *Lucill.* Ep. XXXII. περιόρμητος. ubi vide not. T. II. P. II. p. 461. — ἡ ἡμετέροισι. quae sine dubio nullam aliam ob. causam, nisi ut nos molestiis afficiat, saepe mortis procrastinationem ab Orco impetravit. — V. 4. οὕτω ζῶ. Vat. Cod. Nec aliter Ap. *Guy.* et *Ruhn.* et *Reisk.* — κόλπον αὐζαρον est ap. *Plutarch.* V. Thes. T. I. p. 20. ed. Bry. unde apparet, *Pamvium* temere ζῶοντες conjecisse. *Lactea pocula* sic dixit *Statius* L

Achill. 307. ἀκρότου κόλπος. Ep. ἀδισπ. DCLXVIII. — V. 5. περί δευ. Vat. Cod. — V. 6. ἀδύσπ. Vat. Cod. a man. sec. — βεβορμένην. furtivis oculis circumspicientem, circumvagantem. *Plutarch*, T. II. p. 521. C. διὲ δὲ μὴ καθάπερ θεράπειαν ἀνάγωγον ἔτι βεβορᾷ τὴν αἰσθησιν. βεβορᾷς ὅμοια dixit Idem T. II. p. 45. D. — Post hunc versum distichon abest ab Apogr. Lips. quod non fugit *Reiskium*. Dedit illud *Schneider*, in Per. crit. p. 31. — V. 9. Proserpinam rogat per amorem Adonidis, ut suo miseraeque puellae desiderio succurrat, importunamque anum ad inferos devocet. Proserpinam amore incensam Adonidem Veneri eripuisse, plures tradiderunt. Vide *Schol. Theocrit.* XV. 86. *Clem. Alex.* Cohort. ad Gent. p. 29. ubi de arum. amores recensens: ἐπὶ δὲ Ἰαλῶν Διμήτης, καὶ ἐπὶ Ἀδωνίδι περιστάττα. ubi vid. *Posteriorum Sylburgii* conjecturam Ἀδωνίδι refutantem. Ad eosdem amores respicit *Alciphron* I. Ep. 39 p. 251. et *Lucianus*. D. D. XL T. II. p. 34. ubi vide *T. Hemsterb.* p. 279. ed. Bip. — V. 10. ἑνὸς. mihi et puellae communis. — §. 36.] V. 11. Libera puellam ab ano, priusquam ipsa pereat. — Perquam languide et sine acumine hoc carmen terminatur.

VIII. Vat. Cod. p. 137. Primus edidit *D. Heinsius* in Poëm. e Gr. versis p. 138. unde ejus initium repeti- vit *Pierseon*. ad Moer. p. 87. *Reiske* Misc. Lips. IX. p. 691. nr. 393. Narrat poëta, quomodo puellam, vetula illa custode juxta cubante, oscularus sit. — V. 1. παρ' ἐν. Vat. Cod. — V. 2. δόχμιον ὤτον. Anum in anteriore lecti parte cubuisse puta, ita ut accedentibus tergum opponeret. Hinc propugnaculo comparatur insuperabili, προβλῆς ὡς τις ἱκαλῆς. Excitavit hoc hemistichium *Alberti* ad *Hesych.* in προβλήματι. *Homer.* II. ε. 407. πτέρυ ἐπὶ προβλήτι. Ib. β. 396. προβλήτι σκεπτόμ. Cf. *Suidam* in ἐπάλῃς T. I. p. 786. Eadem de propugnaculo allegoria per totum hoc carmen regnat. — V. 3. νεῖα δ' ἐπ' ἡρι.

»velut verno tempore. Sic optime emendavit praestantif-
 »simus *Toupius* in *Suid.* l. p. 51. [p. 47. ed. Lips. et
 »*Cor.* Sec. p. 199.]. Scriptum in Cod. *αἶα δὲ πυρὶ*. *Sal-*
 »*masio* in mentem venerat *αἶα δὲ πύργος*, quod merito
 »explodit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 101. licet non multo
 »melius sit, quod ipse suadet *πύρα*. In veteri Cod. scri-
 »ptum erat, pro eo qui olim obtinebat more, indistinctis
 »vocibus *ΟΙΛΑΔΕΠΗΡΤΙ*, unde librarius imperitus fecit *αἶα*
 »*δὲ πυρὶ*, H in T mutato, quod millies factum. Haec
 »corruptelae origo probabilior est *Pierisoni* hypothesi,
 »quem vide ad *Moer.* p. 87.^a *Br.* *αἶα δὲ πυρὶ* etiam
Suid. habet in *ἀπλοῖς* T. I. p. 268. *Corn. de Paulo* in
 nor. msc. *πύρα* tentabat: ut *saccus*. *Jos. Scaliger* *αἶα δὲ*
πυρὶ, quod recepit *D. Heinsius*. Huic conjecturae et
 ceteris omnibus longe praeferenda emendatio *Salmasii*,
 quidquid dixerint *Dorvillius* et *Bruckius*. Hujus sen-
 tentiam expositam vidimus. Ille hanc emendationem
 parum elegantem judicabat, tum quia *πύρα* praecedo-
 ret, tum quia vestis nihil cum turri commune haberet.
 Sed recte monuit *Pierison.* l. t. passim jungi *πύρα* et
πύργος, ut ap. *Thucyd.* L. III. p. 179. 3. et totius cas-
 trinis colorem, ubi omnes metaphorae a re militari de-
 sumtae sint, egregie illi *πύρα* patrocinari. Idem
 fere judicat *Vir Doct.* (quem *P. Fonteinum* fuisse suspi-
 cor) qui adscripsit margini *Ap. Lennepiani*: »*πύρα*. Sic
 »lege vel *πύρα*. Vide *Thucyd.* L. III. p. 179. 5. *Lú-*
 »*cian.* T. III. p. 308. l. 35. Ridiculae his hominibus
 »comparationes in deliciis erant.^a In *πύρα* sponte et-
 iam incidit *Schneiderus* V. Cl. in *Per. crit.* p. 29. Ut
 autem h. l. vestis cum moenibus comparatur, ita con-
 tra moenia vesti ap. *Herodot.* L. VII. 20. *αἱ καὶ πολλὰ*
τειχίων κισθῆνες ἦσαν ἀνηλαμένοι διὰ τοῦ ἰσθμοῦ, quod illu-
 stravit *Valcken.* p. 566. 20. *Demades* rhetor ap. *Arbén.*
 L. III. p. 99. D. *τὸ τεῖχος ἰσθμῶς τῆς πόλεως* appellaverat.
 Conopeum muscos et culices arcens corpus defendit

αὐτὸν ἀφαιρέσειεν τείχεος ἑστύχου, secundum *Paul. Silent.* Ep. LXVI. 6. Sed multo magis *Salmasii* emendationem firmat, quod *Paulus Sil.*, ejusdem aetatis homo, Ep. VI. tenuem vestem, quae ipsum a puella secernebat, cum *Semiramidis* muro comparavit: μηδὲν ἴοι τὸ μεταξὺ· Σειμράμιδος γὰρ ἐκείνο Τείχος ἰμοὶ δοῦναι λεπτὸν ὕφασμα σείβει. *Lucian.* Dial. Meretr. III. καὶ τέλος διατείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, et mox: ἀφαιρέσει μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα. Similiter *Eustathius* de Amor. Ism. L. III. p. 100. de puella, quae ab amatoris sese defendit impetu, εἰς σάματι περιτείχιζεν τῷ μαζῶν, ὡς πάλιν *Ἀνέπολις*. Haec omnia efficiunt, ut *Salmasii* emendationem non modo non explodendam, sed ceteris omnibus anteponendam existimem. Quod vero ad *Toupii* lectionem attinet, speciosa illa quidem, praesertim propter literarum similitudinem, (quae tamen in *πυρ* et *εὐρυ* etiam summa est,) nec tamen propterea unice vera. Puellam vir ingeniosissimus, jam spirante Favonio, οἷα δ' ἐκ' ἤρι, vestem tenuiorem pro more fuisse ait, et poetam respexisse *Xenophontis*. Hist. Gr. IV. 5. 4. καὶ ἀνταβέβησαν δὲ ἔχοντες, οἷα δὲ θέρους, σκυεῖα. Et quod, ut aestatis tempore, tenuibus induti pannis adscendissent. In his *Toupianum* agnoscimus ingenium, qui, dissimillimis saepe locis inter se comparatis, conjecturis suis speciem conciliare solet. Hic certe *Agathiam* de *Xenophontis* loco ne cogitasse quidem, quovis pignore contenderim. Nec sane locia veterum indigemus, qui probent, calido anni tempore crassiores vestes deponi, tenuiores indui. At docendum erat, verni temporis commemorationem ad historiam melius intelligendam facere. Quod nemo, puto, docere poterit. — Quod ad ἀπλὰς attinet, vestem simplicem fuisse, ipsam nomen indicat. V. *Hesych.* v. et *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. I. p. 409. — *ἑκατὴν, μεγάλην*. *Schol. Homeri* Il. x. 134. — V. 6. Excitat h. versum *Alberti* ad *Hesych.* v. χαλκήρεος: et *Suidas* T. III. p. 649. χαλκή,

ὁ ἀκρότατος αἶνος· καλῶ γὰρ τὰς φένας. *Hesych.* Bacchus ἀκροχάλιξ οἶνον καὶ νέκταρ, i. e. μεθύων ἀκρότης, *Apollon. Rhod.* IV. 432. Vide *Schneiderum* ad *Nicandri* Alex. 29. *Euphorum* in *Obfl.* I. 11. p. 79. et *Gatacker.* Adv. Misc. Posth. 5. p. 455. — Serva, januae custos, bene pota in limine jacebat. — V. 7. ἐπὶ εὐρε. *Vat. Cod.* correctum ἐπὶ. *Apogr.* *Ruhnk.* et *Guy.* ἐπιστερετήρη, Pro θυεττοῦ, quod ut veram lectionem protulit *Dorvillius* l. c. et *Alberti*, qui partem hujus distichi excitat ad *Hesych.* T. I. p. 98. 22. in quibusdam *apogr.* μελέθρου legitur. Pessulum januae clanculum et sine strepitu removit ille, qui didicerat *impercussos* nocte movere pedes. *Ovid.* III. Amor. I. 52. — V. 9. φευκτὰ ἀθάλαττοντες non sunt *sisiones*, *sorres*, ut *Salmas.* in *apogr.* sui margine notavit, sed *lucerna*, quam φευκτὸν facete appellat, ut in metaphora persistat. τῶν φευκτῶν enim usus in bellis et urbium expugnationibus. *Sranlej.* ad *Aeschyl.* *Agam.* I. p. 793. — Excitavit hoc distichon *Suid.* in λέπην T. II. p. 462. ubi recte *ῥιπύμασι*, non *ῥιπύμασι*, ut *Heinsius* habet. — Veste mora ventum faciens lucernam exstinxi. — V. 10. *Suidas* in λέχηες T. II. p. 435. — V. 11. Idem in κνώσσουσαν T. II. p. 335. — ἦκα. *Heins.* et *Reisk.* — Quum vetula anteriorem lecti partem occuparet, amator subiens lectum usque ad alterum spondae latus prorepsit, ubi corpore sensim erecto puellam tentare coepit. — σχοδοὶ funes sive lora, lectum jun-gentia. Rem illustrat *Petronius* c. XCVII. Imperavi *Gisoni*, ut raptim grabatum subires, annecteresque pedes et manus iustis, quibus sponda culticam ferebat. — non est moratus *Gison* imperium, momentoque temporis insertis vinculo manus, et *Ulixem* astu simillimo vicis. — V. 13. μετὰ βελόν. *Heins.* *Reisk.* ὅτι *Heins.* ἔπον R. ex *Ap. Lips.* — V. 15. ὑπερεβόθην δὲ πρὸσωπα. *Reisk.* ex *Ap. suo.* ὑπερεβόθην δὲ πρὸσωπα. membr. *Vat.* In marg. *Ap. Guy.* haec notata leguntur *Salmasius* ut ὑπερεβόθην, οὐ

meum affrictum est illius ori. Sed forte legendum ἐπι-
 τριβῶν δὲ προσώπῳ. Sic supra ἢ δ' ἐπιτρίβῃ τὸ εὐλεῖν.
 Nihil mutandum videtur. Ille paulatim sese erigens
 primum papillas comprehendit manibus, deinde ad al-
 tiora pergens ἐπιτρίβῳ προσώπῳ, ore quoque puellae de-
 lectabatur, in eoque luxuriabat, oscula ipsius ori infi-
 gens. Oscula illa tanquam cibum aliquem delicatum re-
 praesentat; hinc μάστακα πιαίνων, quod pro oblectare
 posuit Aescb. Agam. 275. Cf. Paul. Sil. XI. 2. — χελ-
 λος ὀπαίη, labia suaviter intumescencia. Vid. not. ad
 Rusp. Ep. II. 4. T. II. P. III. p. 152. — V. 17. In
 hac muri expugnatione praedam habebam pulchrum
 puellae osculum. — σύμβολον. Salmas. in marg. Ap.
 Guyet. praetium; μισθὸν interpretatur, ad Hesychium
 remittens, ubi τὰ δέδωκεν τοῖς εἰσιῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον
 appellatum fuisse σύμβολον docetur. Sed h. l. est potius
 pignus, quo accepto amator ampliora sperabat. —
 V. 20. σφύγγεται, ἢ κερταί. puellae pudicitiam adhuc
 tuetur procrastinatio. ἐλπίτος ἀμβολίη, induciae, pugna
 cessante. Nova pugna commissa, arcem virginittis ex-
 pugnabo. — V. 23. αὐτὸ τί με στήσευσιν, et στήσευσιν.
 vitiose Heins. quod Dorvill. notavit, qui στήσευσιν ex
 Cod. profert. At ibi στήσευσιν legitur. Depravatius et-
 iam, στήσευσιν, legit Spanhemius, qui hoc distichon pro-
 fert in Libro de Ufu et Praest. Num. T. II. p. 75. ubi
 nummos tractat, in quibus Venus τραπεζοφόρος exhibetur.

§. 37.] IX. Vat. Cod. p. 138. Edidit Tourpin, in
 Anim. ad Schol. Theocr. p. 211. Notae sunt amantium
 ineptiae circa τὸ χαλκίλον ex Theocr. Eid. III. 20. sq. et
 Schol. Diserte rem explicavit Pollux IX. 127. In illo
 ludo papaveris folium, hoc enim est τὸ χαλκίλον, po-
 culo fuit impositum, ubi si manu percussum clarum
 reddebat sonum, id pro auspicato signo habebatur. Hoc
 χαλκονίζειν appellabatur. Vid. Suid. v. T. III. p. 127.
 At hoc loco de cottabismo agitur, ad quem vocabulum

τηλέφιλον accommodatur tantum. Vide ad v. 6. — V. 1. ἔξωθι. Ap. Guy. et Ruhnk. — ἡχίτα βέμβος pro ἡχίτη; forma ionica, sive, ut alii volunt, aeolica. ἡχίτα τέττιξ Hesiod. "Erg. 582. — μαντήον appellatur κισσόβιον, propter hoc ipsum, quod omen inde petebatur. Totus loci color ductus est ex *Theocritis*. l. c.:

ἔγγων πρῶν, ὅσα μὲν μέγα μένω, εἰ φίλοις με,
οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαζέμενον πλατάγησιν.

— V. 3. τὸ δ' ἡτρενός. An verum sit augurium, tum intelligam, cum me tecum cubare patieris. — V. 5. μεθύσας ap. *Toup.* vitiose. Partem hujus vers. c. sequ. laudat *Suidas* in λάταξ T. II. p. 417. ubi iterum (ut Ep. II. 6.) καλῶψι exhibetur in vet. edd. λάταξ est sonus, quem vinum efficiebat poculo cum vi injectum. Vide, qui omnem rem de cottabismo docte explicuit, *Groddeck.* in *Antiqu. Vers.* p. 251. sq. et p. 264. ubi docet, illum crepitum pro bono omine inter amantes fuisse habitum. Facit huc inprimis fr. *Callimachi* CII. Πολλὰ καί, φίλῶντες Ἀκόντιον, ἦσαν ἔραζε Οἰνοτότῳ Σικελὸς ἐκ κυλίκων λάταγας. *Suidas* in κοτταβίζειν — εἰς χαλκῆς δὲ φιάλας, αἱ καλοῦνται λαταγῆα, ἐκείβητον ἐμβάλλοντες τὸ πῶμα* καὶ αἱ ἐγίνετο μείζων ψέφος, δόδουεν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐραῶσθαι. — V. 6. πλύγμαι Vat. Cod. SuperSCRIPTUM πνεύγμαι. Fortasse fuit:

καλλείψω λατάγων παίγμαις τερπαμένους.

Si πλύγμαι verum est, quod *Salmas.* emendasse videtur; sic enim scriptum reperio in Apogr. Goy. et Ruhnk.; accipiendum est pro synonymo τοῦ πλαταγήματος v. 1.

X. Vat. Cod. p. 121. Planud. p. 454. St. 589. W. In citharistriam arte et pulcritudine conspicuam. — V. 1. ἔχουσα vulgo. Nostrium est in membr. Vat. probatum *Dorvillio* ad Char. p. 551. — V. 3. τραγικὸν βοιζήμα. tragici sermonis graviolem sonum significat. De oratore *Philestr.* in V. Soph. II. 10. p. 589. ὡς καὶ τοῦ

Πολύμνος τοῖς αὐτοῖς λέγειται δέξαι. ubi vid. *Olear.* — ῥέξατο φωνήν, vocem e pectore rumpit, ut *Virgil.* loquitur Aen. XI. 377. Dicendi genus ap. seriores poëtas crebro obvium. Exempla v. ap. *Westen.* ad N. T. II. p. 231. — V. 7. σιγή. Vat. Cod. σιγῇ ἐφ' ἡμέλων. Ex II. 4. 195. Submissa haec voce inter nos agamus, ne Dionysus haec audiens Ariadnae hujus amplexum appetat. — V. 8. ἔχον. Vat. Cod. — In Ariadnam quandam epitaphium est in Anth. Lat. IV. 56. p. 40. sq.

XI. Vat. Cod. p. 131. Planud. p. 462. St. 601. W. Describit poëta cruciatus, quos perpeffus sit inter duas puellas cubans, quarum alteram ipse amabat, ab altera amabatur. — V. 1. ποτα μῦθος Vat. Cod. a pr. m. μέσσα καθήμην vulgo, quod casto Planudis ingenio debemus. At in lectione Cod. nihil impuri est, quippe quae de accumbentibus in coena accipi potest. Ante *Brunckium* eam indicavit *Dorvill.* ad *Charis.* p. 655. — V. 3. εἰά το τις φάσ. Sic recte Planud. In membr. εἰά τ' ἔτι σφῶν. — V. 4. χεῖλαι φειδομένη. fere ut Ep. IV. ὅσον ἦσιν βλεμματι φειδομένη. — V. 5. ὑπὸ κλ. Vat. Cod. Alterius zelotypiam conabar fallere, quae ne dolum animadverteret, timebam. — τὰς λυσικίδους ἀγγελλίας. ne amorē nostrum parentibus puellae a me amatae indicans ejus fructu nos privaret. — V. 7. ἄρα εἶπον. Vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. et perpetuo Homeri more firmatur. Sequentia ducta videntur ex *Anacr.* Od. XLVI. χαλεπὸν γὰρ μὴ φιλεῖσαι, Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλεῖσαι.

¶ 38.] XII. Vat. Cod. p. 124. Planud. p. 461. St. 599. W. De intempestiva hirundinum loquacitate conqueritur Agathias. Etiam hoc Ep. ex *Anacreonte* Od. XII. traductum videtur. — V. 1. Postrema hujus vers. verba una cum sq. laudat *Suid.* v. ἐλνύοντες T. I. p. 715. ubi ἐλνύοντες legitur, ut in vulg. edd. ἐλνύοντες Vat. Cod. quam scripturam praefert *Ernestus* ad *Callim.* H. in Cer.

43. et post eum alii. — V. 3. ὠφλ κ. Vat. Cod. — ἐδ' ἡμὲ δάκρυ βάλλουσι. in lacrymas me conjiciunt; moerorem, somno modo cedentem, denuo excitant. — V. 4. βάλλουσιν. Vat. Cod. — παρωσάμενοι. Callim. ap. Elym. M. v. ὤρος. δ ὕπνος. Καλλιμ. πολλάκι καὶ κενθῶν ἤλασα ὤρον ἄπο. Theocr. Eid. XXI. 20. ἐκ βλεφάρων δὲ τ' ἴπνον ἀπασάμενοι. Sequitur in membranis distichon, quod Planudes ob scriptorae vitia omittit:

“Ὀμματα δ' οὐ λάοντα φυλάσσεται” ἢ δὲ τοδάνθης
αὐθις ἡμοῖς στέρνοις φροντίς ἀναστρέφεται.

Haec sic fortasse emendanda sunt:

“Ὀμματα μυζάλλοντα παλάσσεται —

Lacrymis humidi oculi turbantur et irrigantur. μυζάλλοντα saltem satis verisimile ex loco *Stratonis* Ep. LXVIII. quem *Agathias* ante oculos habuisse videtur: πάντοτε μυζάλλοντα παφωμένους ὄμματα κλυθμῶ Ἀργυρίου ἀμπαῖα θυμὸν ἀδύκοντες, ubi vide not. — παλάσσει est perfundere, inspergere, foedare, et respondet verbo φέρειν, quo *Strato* usus est. ἡφιστὴ πεπαλαγμένον ὕδωρ dixit *Quintus Calaber* XII. 402. Fortasse tamen in φυλάσσεται aliud verbum lateret. — V. 5. λαλητρίδες. Passim loquacitas hirundini exprobratur. *Schol. Theocr.* XV. 87. κατἄλλοισαι, ἡγών πολυλογεῖσαι κατὰλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. Proprio vocabulo κατὰλάδης appellatas fuisse ap. Thebanos hirundines, discimus ex *Stracone* ap. *Athen.* XIV. p. 622. A. Plura vide ap. *Valckenar.* in *Adon.* p. 379. λαλήν, φασὶν τε χελιδόνες *Homonoeca* vocatur in Ep. Inc. DCCXXXII. Cf. *Fischer.* ad *Anacr.* p. 53. lq. — V. 7. Ἰτυλιν. *Soph.* Electr. 148. ἴππον γ' ὀλοφύρεται ὄρεσις ἀνυζομένη. *Catull.* LXIV. 13. *Daulias absinthii fasa gemens Ityli.* Adde *Straton.* Ep. II. 3. — V. 8. »Foeda corruptela versum »hunc obsidet in vulgatis libris, ubi vel Planudis vel »librariorum culpa legitur καὶ γράσσεται εἰς αἵτας κενανθῆ —

neropis seu *urupae*, i. e. Terei in hanc avem conversi. *Br.* De Tereo in *urupam* mutato vid. *Pausan.* X. 4. *Ovid.* *Metam.* VI. 672. Nidum aedificat *ἐν τοῖς ἐρήμοις καὶ τοῖς πάροις τοῖς ὄφελος.* *Aelian.* H. A. III. 26. *Aristot.* H. A. IX. 11. Adde primam scenam Avium *Aristophanis*, ubi duo Athenienses Terei aulam in praeruptis montibus quaerunt. — V. 9. *κώσσομεν.* Vulgo et in *Vat. Cod.* — V. 10. *ἐμφιβάλοι.* Vulgo et in *Vat. Cod.*

XIII. *Vat. Cod.* p. 132. *Plan.* p. 463. *St.* 601. *W.* In puellam olim pulchritudine conspicuam et superbam, nunc annorum progressu marcescentem. Color fortasse ductus ex *Automed.* Ep. II. T. II. p. 207. — V. 2. *πικτὰς* *Vat. Cod.* hinc corrupta lectio in duobus *Planudeae* *πικτὰς*. *Br.* *πικτὰς* habet *Ed. Flor. pr. Ald.* tres. *πικτὰς* emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. nec aliter habet *ed. Jodoci Badii.* — V. 4. *χῆρας ἐρικυδέα.* Vulgo: quod recte emendavit *Pierseon.* ad *Moer.* p. 336. *Apollon. Rh.* I. 699. *γῆραι δὲ ἱκνοῖσιν ἐπισκάζουσα πῶδεςαι.* Cf. *Miscell. Obff.* T. II. p. 360. — V. 5. *μαζῆς ὑπεκλίνου.* Sic plane *Propert.* II. 12. 21. *necdum inclinatae prohibens te ludere mammae*, ubi vide *Bruckhus.* — V. 6. *βαμβαίνει.* fracta senio voce, quam *Lycae* exprobrat *Horat.* IV. Od. XIII. 5. *cantu tremulo pota Cupidinem Lentum sollicitas.* ubi vide *Misfcherl.* *βαμβαίνων. τρέμων. τοῖς ποσὶν ἢ τοῖς ὀδόντας.* *Hesych.* Glossae: *Τίρυβο. σφάλλομαι. λακνίζω. γλώσση βαμβαίνω.* *Themist.* Or. XIII. p. 301. *καὶ ὑπάλαι μὲν αὐτῆς ἡ καρδία, ἐβάμβαينه δὲ ἡ φωνή.* Cf. *Valcken.* ad *Ammon.* p. 122. et in *Append.* ad *Virgil.* c. Gr. compar. p. 84. — V. 7. *τὴν πολύν.* Canos equidem *Nemefin* amoris appellare soleo, quippe qui celerius subnascentes, poenas superbiae a puellis sumunt. *Automed.* l. c. *καὶ κάλλους ἐστὶ τινος Νεμεφείας.* ubi similia notavi. *T. II. P. II.* p. 128.

XIV. *Vat. Cod.* p. 120. *Plan.* p. 453. *St.* 588. *W.* Scriptum in maritum, qui *zelotypia* inflammatus uxori

Rhodanthae et comam refecuerat et plagas intulerat gravissimas. In utraque re similis erat Polemoni *Menandri*, quem, cum in captivam, quam misere amabat, eadem commisisset, postea poenitentia hujus flagitii graviter affectum, humi prostratum lacrymas fudisse uberrimas constat ex *Philostrati* Epist. XXVI. ex cujus verbis fuerunt qui comoediam Menandri *Polemonem* elicerent. Perperam; nam fabulae titulus fuit ἡ Περι-
κειρομένη, ut recte vidit cl. *Boettiger* in Exc. II. ad Eumuch, p. 59. sq. qui nostri Epigrammatis non immemor fuit. Praeterea τὴν Περικειρομένην nihil diversam fuisse a ῥαπειζομένη multo argumentis eleganter docuit *Huschkius* V. Cl. in Anal. crit. c. VII. p. 171. sqq. — V. 1. τὸν σεβερὸν Πόλεμον. *Philostrat.* l. c. Οὐτε δὲ τοῦ Μενάνδρου Πόλεμον καλὸν μισθόκιον περιέκειρον, ἀλλ' αἰχμαλώτου μὲν ἐρωμένης κατετόλμασεν ὀργισθεῖς, ἣν οὐτε αὐτὸς ἀποκτείνεας ἠτόχετο· κλαίει γοῶν καταπίσων καὶ μεταγινώσκου τῇ φέμῃ τῶν τραγῶν. Ad hunc hominem inprimis ejusque in illa fabula partes respexisse *Tibullum* I. El. X. 53. acute suspicatur *Huschkius*:

Sed Veneris tunc bella calens; scissosque capillos

Femina perfractas conquiriturque fores.

Flet teneras subsusa genas; sed victor et ipse

Flet, sibi dementes tam valuisse manus.

— V. 2. γλυκεράς, Vat. Cod. unde γλυκέρης fecit *Jos. Scaliger*, vertens: *Quod Polemo ille facit, Glyceres qui conjugis aufert In thymela crines, docto Menandre, tua;* quod *Fabricium* Bibl. Gr. T. II. p. 467. in errorem induxit. Vide *Huschkia* l. c. p. 183. sq. — V. 5. καὶ τραγικοῖς, rem comicam in tragoediam vertit. — V. 6. μέσσην, Vulgo et Vat. Cod. — ¶ 39.] V. 7. Quod enim tantum flagitium Rhodanthae commisit, si eam aerumnarum mearum miseruit? — V. 9. Mire ab hujus distichi sensu aberravit *Scaliger*, qui vertit: *Exculpens*

oculos radicitus ambo Invidiae informes duxis in ore notas. Quanto rectius summus Grotius: Nos quique divisit ferus ille, nec ora sueri Musua fert: sansus pectora livor habet. — Partem hujus distichi Suidas profert in *ἀλθονα* T. I. p. 647. — V. 11. In marg. Vat. Cod. haec nota legitur: *Σαυμαστὴ ἡ τοῦ ἐπιγράμματος ἔννοια ἐκ τῶν δραμάτων Μενάνδρου*. Ad titulos fabularum *Menandri* respici, ut in *Ep. Frontonis* II. (Anim. T. II. P. III. p. 11: sq.) non fugerat auctorem hujus scholii, non magis ac *Wesseling*. in *Diff. Herod.* p. 160. et *Grosium*. Primus tamen haec sibi observasse videbatur *Toup*. *Ep. Crit.* p. 28. — *μισοῦμενος*. In hac fabula partes primariae erant militis gloriosi, puellae, quam deperibat, odiosi. Vide *Liban.* *Decl.* XXXI. *Tom.* I. p. 701. cujus locum excitavit *Boettiger*. l. c. p. 55. — *δύσκολος*, morosus ex tristis, nec sibi, nec aliis aequus. Hujus hominis mores et animum ob oculos nobis ponit *Julian.* in *Misop.* p. 342. Α. οὐτω μὲν οὖν ἐγὼ ἐν κελταῖς, κατὰ τὸν τοῦ Μενάνδρου δόσκολον, αὐτὸς ἑμὲντῶ πόνους προσετίθειν. et p. 349. C. πάλαι γὰρ προσῆλθον ἑλευθέρα, τὸν ἀρχὴν τῶν τριχῶν οὐκ ἐνοχλήμην, ὥσπερ οἱ κοῦρῶν ἀποροῦντες, ἀκαρτος καὶ βαθυγυῖας εἰσέδραμον. ἐδόμισας δὲ Σμυρλίνην ἑρῆν, ἡ Θρασυλλῆτα, δύσκολον πρεσβότην ἡ στρατιώτην ἀνέχτην. Ante *δύσκολον* videtur ἢ inferendum esse. — V. 12. τὴν περιειμένην. Vat. Cod. a pr. m.

XV. Vat. Cod. p. 121. Planud. p. 453. St. 589. W. Ad Cleobulum eundem, qui Rhodanthen totonderat et verberibus affecerat. — V. 1. Quamvis nunc, senex factus, ad amorem frigens, inique tamen agis, quod in juniores tam crudeliter consulis. — κατέβησας. ἐπὶ χόλον εἰσάσας Μίνως. *Apollon. Rhod.* III. 1000. γόνον εἰσάσεν. *Coluth.* 329. ex *Homeri Odyss.* δ. 758. *Anacr.* *Od.* XLI. 9. δι' ὃν ἐν ἡμπαδίῃσι Λόπα, δι' ὃν εὐνάζῃτ' Ἀνία. Eodem sensu, quo *καθεῖν*, frequentius occurrit *κοιμῆν* et *κοιμίζειν*. *φάλλον*, ἢ *κοιμῶ τάδ' ἴλαος*. *Soph.* *Phil.* 651. Vide ad *Me-*

Meagxi Ep. VI. T. I. P. I. p. 22. — *Θαλυκέν. διάκωρον.*
Suid. T. II. p. 163. ubi hujus distichi pars laudatur.
 In marg. Wech. γρ. καὶ Θαλυκέν' ex Ed. Flor. pr. Ma-
 joris momenti est, quamvis vulgatæ non præferenda,
 lectio marg. Vat. Cod. γρ. μελιχέν. — V. 3. ἐπὶ γυνεὶ et
 mox ἐπ' εὐκτ. Vat. Cod. — V. 5. ξυσσῖς. de ejusmodi
 rebus, quibus omnes sunt obnoxii. — V. 6. »Ludit in
 »oppolita significatione nominum ἀντίπατρος et ἀντίκαλος,
 »quorum prius in codd. junctim scriptum editiones
 »male divisim exhibent.« *Br.* Edd. ante Steph. omnes
 ἀντίπατρος, quod primum *Brodaco* vitii suspectum fuit.

XVI. Vat. Cod. p. 129. Plan. p. 462. St. 600. W.
 Rogat puellam, ut sibi e poculo propinet et sic oscula
 mittat. Vide ad *Meleagr.* Ep. X. Nulla fere est fabula
 amatoria, ubi non idem lusus occurrat. — V. 1. »με-
 »θέρσκαι. Sic recte in duobus Planudeæ codd.« *Br.*
 Vulgo μεθέρσκαι. — V. 5. πορθόμεναι. Cf. Ep. VI. 8. —
 V. 6. ἑλᾶρῶν. Vat. Cod.

XVII. Vat. Cod. p. 130. Plan. p. 462. St. 600. W.
 Puella ad lucernam, ne inauspicatis omnibus amantem
 retineat. — V. 1. laudat *Suid.* in μόκητα T. II. p. 586.
 μόκητα appellabant fungos in ellychnio nascentes, quos
 pluviam portendere existimabant. Vide *Annam Fabri*
 ad Callim. fr. 364. *Beausleij.* ibid. fr. XLVII. p. 342.
Interpp. *Appuleji* *Metam.* II. p. 117. et omnino de
 lychnomagia *Bulenger.* L. III. 32. — ἑλῆρῶν Vat. Cod.
 a man. sec. — V. 3. Lucerna exstincta Leandrum flucti-
 bus tradidit, unde eam amantibus invidere apparet.
 Hinc προδάτης λόχος ap. *Antip.* *Thess.* Ep. LIV. ἀπιστος ap.
Musac. v. 329. — ἐπ' ἑρῶν. Vat. Cod. ἐπ' ἑρῶν. edd. verr.
 excepta ed. pr. Flor. quæ ἐπ' ἑρῶν exhibet. — V. 4. ἡ-
 μοσεῖ, εἰαυτὴν scil. — Reliqua effari non audet, ne ma-
 lum omen faciat. — ἑρῶν. Vat. Cod. — §. 40.] V. 5.
 καὶ πείθομαι. Vulgo et in Vat. Cod. — Te Vulcano sa-

cram esse inde apparet, quod Veneri subiniquam te praebens domini zelotypiae blandiris. — V. 6. *ἡχαλέπτεον κόρινθα*. Sic recte Vat. membr. i. e. *βλάπτειν ἡχαλέπτεον τὰ ἐπὶ χαλέπτεσθαι τι*. Br. Vulgo *κόρινθα*, quod nec ipsum repudiandum. Bion XVII. 2. *τίττε πένον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεσις*.

XVIII. Vat. Cod. p. 131. Planud. p. 462. St. 601. W. — V. 1. in marg. Vat. Cod. *γρ. καλή*. quod sequ. vers. structura non patitur. Ap. *Aristaenetus* mulier adolescentis amore inflammata ad ancillam: *ὅποιον δοκῶ σοι νεανίσκον ποθεῖν; ἰγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καλόν, ἀλλ' ἔρῳσα τυγχὼ σφάλῃ περὶ τὴν κρίσιν τοῦ ποθευμένου, καὶ ἔγωγε πλανῶμαι τὴν ὁψιν*. L. I. XI. p. 28. Nam amantibus saepe τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. Theocr. VI. — Xenoph. *Ephes.* I. 4. p. 7. *καλή παρθένος τί δέ; τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς εὐμορφος Ἀνθία*. — V. 6. *ἡμφαδίν*. non iustas nuptias, sed clandestinum et furtivum amorem quaero. *ὑποκλεπτομένην*. Noster Ep. XCIII. *λέκτεον ὑποκλέπτεον ἁλλοτρίης ἀλόχου*. Musaeus v. 182. *εὐ δύνασαι σποτάσθαι ὑποκλέπτεον Ἀφροδίτην*. — V. 8. Scr. *ἔστι*. — Iustas nuptias te fugere intelligo, quia puella non satis dotata est. — V. 9. *ἔγνω*. Vat. Cod. male. — *ἰφύεσσο*. Is, cujus haec verba sunt, cum amicum rationes tam accurate subducentem videat, recte concludit, amorem, quo se laborare dicat, verum amorem non esse.

XIX. Vat. Cod. p. 134. Plan. p. 463. St. 602. W. Puellam interrogat, num iisdem, quibus ipse, ignibus caleseat. — V. 2. Ex pleniore exemplari notarum Huetii haec profert V. Cl. Chardon de la Roche Mag. Encycl. VI. An. T. 1. nr. 3. p. 315. *ἡ πῦρ ἀλλοῖς, oculis ἡσόννο non perfusis*. V. 5. *ἡμῆγε*. invidia carens. *ἡ* Respicit tempus illud, quo ipsa passim amabit, jam *ἡ* vetula, cujus pulchritudini nemo invidet. *ἡ* sunt ap. Eurip. Orest. 389. Aeschyl. VII. adv. Theb.

702. — V. 3. ἔχει θένον. Ed. Flor. — V. 4. λόγος. Vide Intrpp. *Theocriti* XIV. 48. et de similibus loquendi formulis *Valcken*, ad *Herod.* p. 172. 83. — V. 5. Conf. not. ad *Aftelepiad.* Ep. XVIII. 4. et ad *Straton.* Ep. XXXV. 5. — V. 7. 8. laudat *Suides* in *καλῶντες* T. III. p. 9. ubi *ἐχθαίρειν*, ut in Vat. Cod. ubi tamen *ν* in rasura est. — Maligna quidem Venus quoad reliqua, sed unum habet, quod placeat, quod superbas mulieres odit. *Tibull.* l. 8. 96. *Oderunt, moneo, Phobos, fistidia Divi.* *Horat.* III. Od. 10. 9. *Ingratam Veneri pone superbiam.* *Aristaen.* L. II. 1. p. 72. *εἰδὼ δὲ, ἴσεν* *ἔργος ἀντιεργατέειν τοῖς ὑπερφανοῦσι φιλοῖ.*

XX. Vat. Cod. p. 134. Planud. p. 463. St. 602. W. In puellam, vetulam quidem, sed formosam et amabilem. Expressum ex *Rufini* Ep. VIII. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in *βαδὼν* T. III. p. 250. — γέμεος αἰδῶ. Homericum II. *ω.* 487. — V. 3. *θελγειν.* Vat. Cod. et Flor. ed. pr. Comparavit *Toupinus* in Cur. Nov. p. 251. Aeschylea ap. *Antig. Caryst.* H. Mir. p. 94. *ὡς γυναικὸς αἰ με μὴ λάθῃ φάγωιν ὀφθαλμοῖς, ἥ τις ἀνδρὸς ἢ γαγενμένη.* — V. 4. ὃ δούκς. *numerus simpliciter.* Vide *Markland.* ad *Eurip.* Suppl. v. 219. — §. 41.] V. 5. φεβώγμα τὸ παιδικόν. *juvenilis superbia.* Infra Ep. LXV. *πὺ τὸ φεβώγμα τὸ τέλειον.*

XXI. Vat. Cod. p. 135. Planud. p. 464. St. 603. W. Dolum poëta enarrat, quo puellae erga se animum exploraverit. — V. 2. *ἐκείραζον.* Vat. Cod. (ex *ἐκείραζον* ortum.) — V. 3. *τινὰ που χθένα.* Vulgo. „Emendationem hujus versus sententia omnino requirit: *οὐδ', ἴφην, χθένα, προτινὰ που χθένα, quam, si bene recordor, Reiskio debeo.*” *Br.* In schedis *Reiskii* nihil notatum. — *νοέρα.* Vat. Cod. — *Terent.* *Eunuch.* II. 1. 107. *Rus ibo: ibi hoc me macerabo biduum — Noctes diesque me amet, me desideres, Me somniet, me expectes, de me cogitet.*

tes. — V. 4. » Vulgo legitur *λεξω* (in marg. *λεξε*) *ἡμέ-
τερον*. Vox *λεξω* in tribus Planudeae codd. deest, vacuo
» relicto spatio. *ἄρτιος* Salmasius reposuit, e Vat. pro-
» cul dubio membrana. « Br. *ἄρτιος*. (sic membr.) pro-
» prie *ἡρτίους*, *pedibus valens*, tum omnino *integer*. Vid.
Eustasb. ad Od. Θ. p. 312. 21. *sanus* est infra Ep. LV. 5.
— V. 5. *μέγα στονάχης*. Vulgo et in Vat. Cod. — καὶ ἡλα-
το. doloris signum. *Theocris.* Eid. XIX. δ' ἔ' ἄλλως καὶ
χέ' ἰφύσεν, καὶ τὰν γὰρ ἐπάταξε, καὶ ἤλατο. — V. 6. βε-
τρυν κόμης. *cincinnos* artificiose compositos. Vid. *Salmas.*
ad Scr. H. Aug. T. II. p. 399. et ad *Solin.* p. 536. F.
et quae ipsi notavimus ad *Christodori* Ecphr. v. 91.
T. II. P. III. p. 308. — V. 7. *ἰκτενεν*. Vat. Cod. —
ἐγὼ δέ. ex *Theocris.* Eid. VII. 38. ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυστέ-
ρα. — V. 8. ὀμματι θρυπτόμεν. oculis facilem et pro-
num animum dissimulantibus. Qui *delicias faciunt* et
cum contemptu quodam se, quod faciunt, invito animo
et unice in alterius gratiam facere significant, dicuntur
θρυπτόμενοι. Unde hoc verbum nonnunquam *consennendi*
sensum induit. Vide *Dorvill.* ad *Charis.* p. 447. Non-
nunquam *frangendi* et *dissimulandi* significationem habet;
sensu admodum cognato verbo *ἐκκλιζόμενοι*. Sic *Plato* in
Phaedro p. 282. θεωμένου δὲ λέγειν τοῦ τῶν λέγων ἑαυτοῦ
ἰθρυπτόμετο, ὡς δὲ οὐκ ἐκκλιζόμεν λέγειν. quem bene illustravit
F. T. *Lenzius* in Act. Traiect. T. II. p. 296. *Themist.*
Or. XXI. p. 246. B. πάλιν γὰρ εὐφιστῆς ἂν ἦν, τοιοῦτον
ἐκκλιζόμενος λέγουσ, δὲ ἂν ἰθρυπτόμεν ἂν τοιοῦτον ἐκκλιζόμενος
— ὀμνεν. Sic olim scriptum fuisse suadent codd. quo-
» niam alii *μνεν*, alii *μνον*. « Br. *μνον* probat *Dorvill.* l. c.
et sic Vat. Cod. *Reiskius* μέλις suspicabatur; non male.
Vulgo *μνεν* legitur; quod nec ipsum ineptum est. —
V. 9. » πάντων. Supra correctum in membranis πάντων
» Rectum est prius. Subauditur *μᾶλλον*. τὸ γὰρ μᾶλλον πάν-
» των ἰδέσθαι μενέειν. « Br. Vulgo post *ἰδέσθαι* male distin-
guitur, quod emendatum in edit. Cl. de *Bosch.* Verbis

*Grotius: Fortunatus amant ego sum: pro munere magno
Expensum, volui sponte quod ipse, tuli.*

XXII. Vat. Cod. p. 138. Planud. p. 465. St. 605. W.
Pro continuatione praecedentis historiae habendum est.
Poëta cum, felici strategematis sui successu elatus, se
omnia in puellam posse censeret, mox eam mutata[m]
inveniens vela contrahere cogitur. Cf. Ep. *Pauli Silenti*.
XXXV. — V. 4. *τῆς τάχα κεραλάνης*. quae in eo, quod
de peregrinatione mea lamentabatur, fortasse ficta erat
et simulata. — V. 6. *ἄσπις*. quasi eam pristinae indul-
gentiae poeniteret. — V. 7. Haec manifeste respiciunt
praecedens Epigr. v. 7. 8. — ἡ βραδ. Vat. Cod. male. —
V. 8. *κατακτάτης. κεραιόθου δὲ ἔστι τὸ εἰς ἑξῆς κορυφίζεσθαι*,
ἕξ' οὗ καὶ κατακτάτης κεραιῆς παρὰ Ἡσιόδου. Eustath. ad
Il. p. 318. 52. *Crinagor.* Ep. XXXIII. *καυὴς ἐπὶ ἑπείῃ*,
θύμῃ, Πρωτόνδης ψυχρὸν ἡσπότην νοσίων. ubi similia dedi.
— V. 9. *πάντα δ' ἱναλλα γένοντο*. Ex *Theocr.* Eid. I. 134.

XXIII. Vat. Cod. p. 138. Plan. p. 465. St. 604. W.
Puella de misera mulierum conditione conqueritur, vi-
rorum sortem longe praeferendam esse judicans. —
V. 1. 2. profert *Suidas* in *ἑταλῶν* T. I. p. 366. et in
ἡθῶν T. II. p. 48. — *ἑταλοφύλας. ταῖς ἑταλὰν ψυχὰν ἢ*
ἡλίαν καὶ ἑταλὰν ἐχούσαις. Schol. Wech. — V. 2. *ἔχρηται*
ἐπίκουφῃ, ἢ ἐπεβάρυνται ἢ μετὰ βλάβης ἐτελάν. Schol. ad
Homer. Od. a. 396. *στυγερὰ δὲ αἱ ἔχρηται δαίμων.* — 9. 42.]
V. 3. In his observabatur fortasse poëtae locus *Callima-*
chi Fr. LXVII. p. 440. passim nuper tentatus. Vide
Husshke in Epist. ad Santen. p. 31. et in Anal. crit. p. 59.
Aristaenes. L. I. Ep. 16. *ἄσπας γὰρ δὲ ἐνίοις ἐχθόμενος τὴν*
ψυχὴν, τὸ λυπεῖν ἑταλάν, ἐπικουφίζει τῆς ἡμέρας (sive
ἡλίας) τὸ βλάπτει. Propert. I. El. IX. 33. *Quare, ni pudor*
est, quom primum errata facere. Dicere, quo pereas, saepe
in timore levas. — V. 6. *γραφίδων χεῖμασι μωβήμενοι. i. e.*
γεωρίων. ut Ep. XCV. 8. Supplenda praepositio: *οὐ-*

guntur per pictas imagines, iisque oculos pascunt. Ne
itaque nimis jejone interposita videantur, cogita de ta-
bulis pictis, amatorium aliquod argumentum repraesentantibus. Vide inprimis *Burmannum* ad *Propert.* L. II. 5.
p. 251.

XXIV. Vat. Cod. p. 517. Plan. p. 177. St. 259. W.
Vivida vindemiarum descriptio. — V. 2. βακχευτήν
βυθμὸν. Uvarum calcatio χορεία vocatur ap. *Qu. Maecium*
Ep. XI. quod ad certam mensuram fiebat. Vide *Ani-*
madv. T. II. P. II. p. 223. quibus adde locum, cum no-
stro carmine inprimis comparandum, in *Nonni* *Dionys.*
XII. p. 348. et *Anacr.* Od. LII. — βυθμὸν ἐνικλά-
κομεν, recte de iis, qui junctis manibus saltant: *per*
brachia pectus, Et viridem celeri ter pede pulsas buxum,
Ovid. VI. Fast. 329. De cantantibus χοὶν βυθμὸν dicitur
in *Ithyphallorum* versibus ap. *Athen.* XIV. p. 622. C. Σα,
Βάκχα, τάνδε μῦσαν ἐγλαΐζομεν, Ἀπλοῦν βυθμὸν χοῦντες αἰόλη
μέλει, Καίνην (sic lego pro καὶ μὲν) ἐπαρθέουσαν. — V. 4.
νύχτα' ὕπερ. Vat. Cod. — V. 5. κρυσεύμενοι. Vulgo et
Vat. Cod. Sic *Nonnus* l. c. καὶ βοβοίς ἔχοντο κρηναὶν ἀντὶ
πυτίλλαν. — σχέδιον, ἐκ τοῦ ἴσχυον. *Suid.* T. III. p. 429. —
ἔχοντες omnes edd. ante *Steph.* qui ἔχομεν dedit, ut est
etiam in Vat. Cod. Recte. Est enim a verbo εἶναι, quod
pro ἔχουσιν veteres dixerunt. *Odyss.* γ. fin. ἦεν ἔδδν, i. e.
ἦναι, διέχεοντο. *Pindar.* Ol. VIII. 10. ἄνετα δὲ πρὸς χέριν,
ἐνέετα. *Schol.* Verbum ἐνέειν cum participio elegan-
ter jungitur. — V. 6. Σεμβλῆ. neque calidam desidera-
bamus, qua mustum temperaret. De calidae usu dedi-
mus nonnulla ad *Eutolmii* Ep. II. — V. 8. μαρμαρυγῇ.
Vulgo. κατηγλάισεν. Vat. Cod. — V. 9. ἐκδεδέηκτο.
Nonn. l. c. ἄλλος ἐνενέκτετο μέθης δεδοικμένος εἴατρον. De
translato hujus verbi usu dedi nonnulla in Praef. ad
Bion. et *Moschi* *Eid.* p. XXII. — V. 11. Vini quidem
largiter nobis facta est copia; Venerē autem nonnisi
spe fruebamur. — V. 12. τοῖς δ' ἄρ. Vat. Cod. — In

praeced. vñ verbis δ μὲν εἶπε παρὰ ποτὶν ἄφρονος ἡμῖν *Agathiae* obverfabatur fortasse *Theocrit.* Eid. VII. 144. ὅχνη μὲν παρὲ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇ δὲ μάλα Δαψιλάου ἡμῖν ἐκκλινέτω.

XXV. Vat. Cod. p. 136. Plan. p. 464. St. 603. W. Conqueritur poeta de amici amataeque puellae absentia, quae ipsum fructu amoenissimi loci privet. In lemmate πέρην παρὲς Ἰλίας est *pars Asiae CPoli opposita*. Ibi *Agathias* degebat in suburbano amoenissimo *per ferias fori et tribunalium*; hoc enim verba διὰ τὰ λύσιμα τῶν νόμων significare videntur. Sed sic difficultas oritur ex v. 11. ubi poeta se a θεμιῇs impediri et retineri ait. Officia jurisconsulti sive iudicis intelligenda esse, apparet ex Ep. *Silent.* XLII. ubi ad hoc carmen respondet. Dicendum igitur, *Agathiam*, iudicis officio in Asia fungentem, ex provincia abire non potuisse, quamvis nihil prohibebat, quo minus ferias in suburbano transigeret. — V. 1. 2. Integrum hoc distichon profert *Suidas* in ἐρμηνεύς T. II. p. 706. — φυλλὰς εὐκαρπας, arbores frugiferae. — V. 4. δεσφιδῶν δεταλίων, tenellorum pullorum matres. Vide *Anim.* T. II. P. 1. p. 245. — V. 6. τροχάλας, edd. ante Steph. Ἰνδιάνουα. revocatum ex Ed. Flor. pr. Vat. Cod. et quatuor Planudeis. Vulgo Ἰνδιάνουα. In tota hac amoeni loci descriptione *Agathias* expressit *Theocritum* Eid. VII. 138.:

Τοὶ δὲ ποτὶ σπικραῖς δεδαμνίσιν αἰθαλύνει
τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ἐλαυνὼν
τηλέθεν ἐν πυκνῇσι βάτων τρέζεσκον ἀκάνθαις,
ἄειδον κέρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἴεττινε τρογῶν.

De *acanthide* quaedam tradit *Scholias* ad hunc locum, quorum pars ducta est ex *Aristotel.* H. A. VIII. 3. φωνὴ μόντοι λυγρὴν ἔχουσι. Avis diversa a carduele, cum qua vulgo confunditur. — Quae sit ἡ ἐλαυνὼν, non satis constet. Nomen ipsum ab ἐλαλέζην derivandum diversae

naturae animalibus convenire potuit. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 942. Ap. *Aelian.* H. A. VI. 19. ταῖς ἐνδύροις annumeratur ἡ ὀλολογὴν, ubi *Schneiderus* animadvertit, hoc vocabulum ap. *Aristotel.* H. A. IV. 9. de voce ranae aquaticae usurpauit, non de ipsa rana. Contra *Plinius* H. N. XI. 38. ranae prima lingua cohaeret, intima absoluta a gutturo, qua vocem mittunt mares, cum vocantur *ololygones*. Ap. *Arasum* Phaen. 948. ἡ τρέξις ἐξέρων ἐρημαίη ὀλολογὴν, veteres interpretes dubitabant, avisne an rana intelligenda esset; ranam viridem, quam *Cicero* *acredulam* appellat, significari censet *Schneiderus* in *Specim. I. Physiol.* p. 26. Adde *Burmamn.* ad *Anth.* Lat. T. II. p. 430. Commemoratur ἡ ὀλολογὴν, sed obscurum, quo sensu, in fragmento *Eubuli* ap. *Asben.* XV. p. 679. B. quod sic corrigendum videtur;

ὦ μακαρῆτις, ἔχουσι δὲ δώματι
στρόβιλον, αἰθροφύετον, λεπτότα-
τον, περιούμιον, εὐτρυχα,
κισσὸς ὅπως καλλίμῃ περιφύεται,
ἀδξέμνος ἱερὸς
ὀλολογόνος ἔρωτι κατὰ τετυγμένον.

— τρέξις. *Eustath.* ad Il. i. p. 651. 7. ἔστι τρέξις τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφωνεῖν, ἢ οὐ καὶ τρυγόν. quem locum explicat *Valcken.* ad *Adon.* p. 379. C. Vide eundem ad *Herodot.* L. III. p. 252. 96. — §. 43.] V. 7. Ad ἔρων ἢ subintell. μάλλον, quod in tali constructione nonnunquam omitti potavimus ad *Meleagr.* Ep. CVI. (T. I. P. I. p. 117.) quem expressit *Noster*: Ναὶ τὸν ἔρωτα, θάλλω τὸ παρ' εὐασίη Ἠλιοδόρως φθόγμα κλέειν ἢ τὰς Λατοῖσιν κθάρας. — V. 8. nCod. Vat. κροῖσματα. quod et hic etiam, ut in *Theact. Schol.* I. 4. recipi potuisset. Br. — V. 10. δάμαλις et δαρμαλὶς *Agathiae* vocatur puella, cujus amore tenetur. Similiter *Anacr.* ap. *Asben.* IX. p. 396. D. puellam cum νεβρῷ νεοθηλὶ comparat; et *Od.* LXI. 1. eandem πύλου θρησκίην vocat. — V. 9. περιφύ-

πρὸς μαλ' ἄλλους. καὶ ἔχει ἐμύχονα. *Apollon. Rb.* III. 446. Ἰδοὺ δ' αἰεὶ τοῦτ' ὁδὸν ἐμύχονα. *Id.* III. 761. Sed multis hoc verbum, de coeco amoris igne usurpatum, illustravit exemplis *T. H.* ad *Lucien.* T. II. p. 429. ed. Bip. — ἀλλὰ μὲν. Vulgo et in *Vat. Cod.*

XXVI. *Vat. Cod.* p. 515. *Plan.* p. 176. *St.* 256. *W.* In senem quendam Oenopionem, qui potando juvenes vincebat. — V. 1. Pro ἐσθλάκτε *Jos. Scaliger* in not. msc. emendavit ἐσθλάκτε, parum feliciter. Neque enim emendatione opus est. *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. πρὸς τὸν Ἀνακρίοντα χέδον ἐσθλάκμενον οἶνον θάλα. ubi plura hujus locutionis exempla contuli *T. I. P.* II. p. 95. — V. 3. Se ipsum increpabat, quando manus vinum ē poculo haurire cessabat. ἀφαισμένῃ. *Ed. pr.* Flor. — V. 6. Ἐπιπινόμενος. *Ald.* 1. — Juvenes pocula Oenopionis ne numerare quidem poterant. — V. 8. γέρον. *Vat. Cod.* καὶ omittit. *Ed. pr.* Flor. et *Ald.* 1. — ζῆν. *vive*, i. e. vita fructu. *Martial.* V. 69. *Cras te victurum, cras dicis, Postume, semper.* — *Cras viver: hodie jam vivere, Postume, seruum est. Ille sapit, quisque, Postume, vixit veri.* *Lusus* in *Priap.* CXXVI. *Ergo vivamus, dum licet esse bene.* Vide *Burm.* ad *Anth. L. T. I.* p. 304. et not. ad Ep. *Idem.* CCXLII. — V. 8. Respicitur versus *Homeri* II. 6. 102. ubi Diomedes ad Nestorem, ὦ γέρον, ἢ μάλα δὲ σε νόοι τείρουσι μαχητάι.

XXVII. *Vat. Cod.* p. 155. *Plan.* p. 417. *St.* 552. *W.* Eurynome, Baccha, instrumenta sacrorum deo, cui olim fuerat operata, dedicat, postquam in Veneris castra transire constituit. — V. 1. 2. Laudat hoc distichon *Suidas* *T. I.* p. 419. in *Βασσαρις*, quod secundum *Lexicographum* ἐναῖον, πόρην significat. Male. Derivatum vocabulum a voce Thracia *Βασσαρις*, i. e. ἀλώμεξ, quia mulieres Bacchicae, ut hinnulcorum, sic vulpium quoque pelles gestabant. Vide *Mours.* ad *Lycophr.* p. 342. — τείρου. Adumbrata sunt haec ad ductum *Euripidis* in

Bacch. 726. sqq. ταῦροι δ' ὄβρισταί καὶ κίρας θυμοόμαισι
τοκρεθεθῶν, δεφάλλοντο πρὸς γαῖαν δέμας, μυριάσι χερσὶν ἑγ-
μένοι πλανῶν. In sq. disticho autem *Agathias* obversaba-
tur imago *Agaves*, *Pentheis* caput, quod ipsa pro leonis
capite habebat, in thyrso gerentis. Ibid. v. 1137. κρῖτα
δ' ἄλιον — Πήξαε' ἐπ' ἄκρον θάλασσαν, ὡς ὀρεστέρου φέρει λίον-
τος — θήρεα δυσπέτμα γυρομένη. Cf. *Philostrati* Imag. I.
18. p. 790. — V. 4. laudat *Suid.* T. I. p. 372. ἐπὶ λόντῳ
ἀνυπομονήτῳ. Schol. *Homer.* II. 1. 3. leonis, cujus impetum
haud facile sustineas. — V. 5. *Suid.* in ἰλύνεισι T. II.
p. 114. — Διόνυσος. Vat. Cod. — V. 6. κόπριδι βακ-
χίδων. Veneris orgia celebrare. *Quicquid vehementius*
commovetur, bacchari voluerunt. *Nonius* in *Bacchari*. —
ἐρετος βάνχος eum similibus illustravit *Caper.* in *Obff.*
L. III. p. 310. — V. 7. 8. ap. *Suid.* T. III. p. 265. in
ῥόπτῳ, quod h. l. *τυμπαν* est, ut ap. *Phalasc.* Ep. III.
παρυβαταίων λαχόμενα χάλκω ῥόπτῳ. — V. 8. χρ. επα-
τάλῳ. *auris armillis.* χρυσόδετος pro χρύσεος simpliciter,
ut in *Eurip.* *Phoen.* 812. χρυσόδετος παρόντας ἐπισκίμων.
Similiter μελάδετος pro μέλας. Vide *Abresch.* ad *Aesch.*
T. I. p. 72.

XXVIII. Vat. Cod. p. 170. Planud. p. 436. St.
570. W. Cleonicus, piscator et venator, Pani, utrius-
que venationis praefidi, caprum immolat. — V. 2.
πᾶσιθετα. pro ἄγετε reposui. In veteribus Codd. scriptum:
πᾶσιν τράγων αὖ δις εἰς ἄγετ' ἄθροσύνας. Br. Vulgo ex δις-
εἰς ἄγετο θηρ. quod primum in ed. Ascens. reperitur,
quam Steph. sequitur. In Flor. et tribus Aldinis πᾶσι-
θετα ἄγετ' ἄθροσύνας, quod et Vat. Cod. praebet. Hanc
lectionem si comparaveris cum verbis *Suidae* T. II. p. 42.
ἐν ἡγέτης δ' ἡγεμῶν αὖ δις πᾶσιν ἡγέται θηροσύνας, non
dubitabis, aut hanc ipsam lectionem revocandam, aut
scribendum esse:

αὖ δις εἰς ἡγέται θηροσύνας.

quae verba usque ad *σαγηνεβδλιν* v. 6. pro parenthesi habenda sunt. Et sic jamdudum emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. et nuper etiam sagacissimus *Porson* in Append. Notar. ad Jo. Toupium Opera crit. T. IV. p. 501. — Π. 44.] V. 3. *καστορίδων*. Vide *Kuster*. ad *Suidam* v. T. II. p. 250. ubi *Agathiae* versus glossa oneratus legitur: *τοὶ γὰρ Καστορίδων ὀλισκὸν κύνων. οὐκ αὖτε*. rectius in *τρίστομος* T. III. p. 506. ubi tamen *καστορίδος* legitur. — *αἰχμῆ*. Vat. Cod. — V. 4. *ἀγνωσφαγίης*. Vat. Cod. — V. 5. *καλαμιοῦτες κήμων*. piscator opus faciens. Male *Brodaeus* καλ. κωνών conjecit: *calamus piscatorius*. — V. 8. *ἡξι-
πρόβη*. Sic Vat. membr. et Planudeae codd. duo. *Br.* Eandem lectionem servavit *Suidas* in *ἡξιπρόβη* T. I. p. 767. Hoc verbum oblitteratum in *Anacr.* Od. XXXIII. 9., reliquis omnibus conjecturis posthabitis, revocavit *Brunckius*. Fortasse etiam ap. *Theocrit.* Eid. XIII. 48. vulgata lectio *πασών γὰρ ἔρως ἀπαλὸς φρένας ἀμφοτέρων*, ubi Cod. quidam *ἡξιπρόβη* exhibet, mutanda in *ἡξιπρόβη*. Sed de his olim in Praef. ad Bion. et Mosch. p. XXII.

XXIX. Vat. Cod. p. 146. Planud. p. 440. St. 574. W. Pani Charicles hircum dicat. — V. 1. laudat *Suidas* in *διερπίρη* T. I. p. 589. *διερπίρη*. Vat. Cod. — Pan *διερπίρης, bini cornibus instructus*; de his et similibus vocibus vide *Dorvill.* in Vann. crit. p. 367. ad *Charis.* p. 614. — V. 2. *ἱελας*. Vide ad *Simmiac Rhod.* Ep. I. Hoc loco non peculiare quoddam hircorum genus, sed, ut ex appposito *εἰσκαρθμῶ* apparet, πηδντινὶς hircus intelligi debet. *Hesych.*: *ἱελας. πηδντινῶ. ὄξας. καὶ τοῦ ἱε-
καὶ τοῦ ἁλλισθμῶ. δηλαὶ δὲ καὶ ὁξίως ἁλλισθμῶ. — ἀρχίον
ἐλοβάντων. τοῦτ' ἐστὶν ἱελας. Suid. T. II. p. 462.* Veram lectionem idem habet in *ἱελας* T. II. p. 119. ubi hic vs. cum duobus sequentibus laudatur. — V. 3. *ἀσθιν* παρὰ *πρῶτον* *Χαρίκλῆς* ἀσθετο τόνδε τράγον. legitur ap. *Suidam* in *πρῶτον* T. III. p. 217. qui tamen loco supra laudato, et in

πανκύν T. II. p. 333. vulgatam lectionem exhibet. λάσιος
 πρὸν est scopulus hirsutus, arbutis obumbratus. —
 V. 4. πανκύν. Vide *Interpp. Theocriti* Eid. III. 5. VII. 16.
 Ceterum *Wakefield* in *Silv.-crit.* T. II. p. 145. acute
 emendavit: ὑπανήτη. *Homar.* II. α. 348. πρῶτον ὑπανήτη,
 τοῦτοις χρησιτάτη ἕβη.

XXX. Vat. Cod. p. 148. Plan. p. 418. St. 553. W.
 Callimenes agricola, post novale ad sementem proficif-
 sum, Cereri instrumenta quaedam dedicat, alia post
 messē promittens. — V. 2. πταυροῦδεν. praeter Vat.
 „habent etiam Planudeae codd.“ Br. Vulgo ταυροῦδεν.
 Lora videntur significari, quibus jugum alligabatur.
 ὑπανχηίν Vat. Cod. (*Dorvill.* ad *Charis.* p. 240.) quod
 praetulerim equidem. — V. 3. ἄκανα. stimulus; pro-
 prie ἰάδας ποιμενική secundum *Schol. Apollon. Rhod.* III.
 1322. Multa de vocis origine disputat *Etyim. M.* —
 ἔχτηλη est densale; lignum, in quod vomer includitur
 clavoque firmatur. Hunc clavum intellexit *Agathias*
 ἔχτηλῆντα γόμφον. Vide *Gravium* de aratri partibus dis-
 putantem in *Leßt.* Hesiod. c. X. — V. 5. εὐαρότρου.
 Vulgo. Nostrum probatur auctoritate *Dorvillii* ad *Charis.*
 p. 240. qui tamen falsó dicit, sic in Vat. Cod. legi. Ibi
 enim est εὐαρότρου. — ἐργὰς omnis terra frugibus pro-
 creandis idonea. Vocem illustrans *Rubnk.* ad *Tim.*
 p. 195. *Callimachi* locum excitat ap. *Etyim. M.* p. 629.
 ubi ἐργὰς explicatur ἡ μελόγγειος καὶ ἑνδρος γῆ. — ἰάχης
 autem h. l. nihil aliud quam νῦτον. superficies. — V. 6.
 „τὸν στόχον ἐμῆσαι. Sic recte vetus membrana. Foeda in
 „Planudea menda τὸν στόχον κομίσαι.“ Br. Vide *Dorvill.*
 l. c. qui comparat Ep. *Nicarchi* Ep. IX. καὶ καλὸν ἐμῆσαι
 καρπὸν ἐκ' ἐπταχόων.

XXXI. Vat. Cod. p. 171. Plan. p. 417. St. 552. W.
 „Quaedam hujus carminis illustrarunt *Casaubonus* de
 „*Poësi Satyr.* p. 99. et *Salm.* de *Homonym.* p. 4. In

„Vat. Cod. praefixum non est auctoris nomen: solius
 „Planudeae auctoritate tribuitur Agathiae.“ *Br.* Por-
 phyrus ornatum bacchicum, quo antea usæ fuerat, in
 Dionysii templo dedicat. — V. 1. — 3. laudat *Suidas*
 v. *κίδων* T. I. p. 192. et in *Διόνυσον* T. I. p. 583. Altero
 hoc loco τὸ exhibet pro τούτῳ, et ἐβάκχουν pro βάκχουν.
 Partem vs. 1. et 2. iterum laudat in *λογχητὸν* T. II.
 p. 456. — Verba *Διόνυσον λογχητὸν* vix recte accepit
 Grotius: *gemina cum cuspidē thyrsū.* Binos thyrsos
 nonnunquam gerebant Bacchae; qui cum proprie hastae
 sint, quarum cuspidēs hederæ ambiebant, appellantur
λογχηταί et una voce *θυρσελλόχαι*. De his egit *Salmas.* l. c.
 et ad *Solin.* p. 379. C. D. — V. 3. *φοιτῶν εἰς τινα* pro-
 prie dicuntur discipuli, qui alicujus scholas frequentant;
 deinde est *colere*. *Asclepiad.* Ep. XXII. αἱ Σάμῃσι Βιττῶ
 καὶ Νάννιον εἰς Ἀφροδίτης Φοιτῶν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νό-
 μοις. Poëta, qui in Ep. *Ἰδασκ.* LII. scripsit, *δαοί, ἐνὶ λάτρει*
ἱερῶς φοιτῶ — dicere poterat etiam, *ἐνὶ εἰς ἱερῶς* et *εἰς*
ἱερῶτα φοιτῶ. — V. 4. „Male in Planudea *πισσῶ τὴν* et
 v. vs. sequ. *ἀρεσκέμην Διόνυσον*.“ *Br.* *πισσῶτὴν* praebet Vat.
 Cod. et *Suidas* in *νεβρί* T. II. p. 604. ubi etiam *ἐναυτο-*
μένη legitur. In sq. vers. autem idem tuetur vulgatam
 v. *ῥοσημένη* T. II. p. 65. — *πρὸ παντάδος. ἐν τῷ τῆς*
vestibulo. Vide *Persae* Epigr. II. T. II. P. I. p. 11. —
 V. 6. τὰ κάλλεος. Vat. Cod.

¶ 45.] XXXII. Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 423. St.
 557. W. Mulier post optatas nuptias et filii partum
 tribus deabus dona offert: Veneri nempe, cui maritum
 debebat, corollas; Palladi, cui castam juventutem dica-
 verat, cincinnos; Dianae denique, quae ipsi in puerpe-
 rio opem tulerat, zonam. — *πλεκαμίδα, πλεκαμοῖς.*
Theocrit. XIII. 7. τῷ χαρίεντος ἴλα, τῷ τὴν πλεκαμίδα
φορέντος. — V. 3. *εὐρετο.* Vulg. et in Vat. Cod.

XXXIII. Vat. Cod. p. 155. Planud. p. 418. St.
 553. W. Anchises Veneri paucas canorum suorum re-

liquias dedicat. Elegans Epigramma. — V. 2. τὰ πρῆς, et ἔργον Vat. Cod. a pr. man. — Ἰδαίην ἡίδα. *Theocritus*. Eid. XX. 34. οὐκ ἔγωγε δ', ἔτι κέποιε ἐν' ἡνέρι μέγατα ποίησ' καὶ φρονέειν ἐνέμουσεν ἐν ἄρσενι. *Ovidius* Heroid. XVI. 201. *Phryx erat Anchises, volucrum cui mater Amorum Gaudes in Idaeis concubuisse jugis.* — V. 3. κέποιε. Vat. Cod. a pr. m. — V. 4. ἡλυνέας. Vat. Cod. et sic Plan. ἡλυνέας est in Ed. Flor. pr. — V. 6. Aut juveniles mihi annos redde, aut senem factum eodem me, quo olim, amore complectere. — δένουσαι γὰρ. Formulam solemnem in precibus illustravit T. H. ad *Lucian*. T. I. p. 173. Bip. *Abresch*. ad *Aristaen*. p. 105. N. *Heinsius* ad *Valer. Flacc.* l. 13. et *Minscherl.* ad *Horas.* T. II. p. 136.

XXXIV. Vat. Cod. p. 156. Planud. p. 425. St. 560. W. *Agathias* novem Daphniacorum suorum libros Veneri dedicat precibus adjectis. De *ααφρηναιῶς*, opere erotico, vide *Suid.* in Ἀγαθίας T. I. p. 16. — V. 1.

In Vat. scriptum Ἀγαθίας ἡσαῖος [Ἀγαθίας ἰ.] Emen-
dabat *Salmasius* Ἀγαθῆσιος, contra Analogiam. Bene
se vulgatum habet, Br. — V. 2. τεκτόνας. Iis, quae
de translato usu verbi τέκτων et τεκτονέων scripsi ad *Ni-
carchi* Ep. XXXVIII. T. II. P. III. p. 46. adde notata
Spanhemii ad *Aristoph.* Plut. 163. — V. 3. 4. laudat
Suidas in *Πιστή* T. III. p. 112. ubi *τοσεαῖος πῶς* legi-
tur. — Vers. pr. *ῥέου* Vat. Cod. — V. 5. Fac, ut aut
nullam aut facilem amet.

XXXV. Planud. p. 381. St. 519. W. Laudat *Ly-
sippum*, quod *Aesopi* statuum fecerit, cujus docendū
genus philosophorum praeceptis anteponendum sit.
Aesopo statuum *Athenis* fuisse positam, dicit etiam *Phe-
drus* in Epilog. L. II. I. *Aesopo ingenem* (sive potius:
Aesopi ingenio) statuum posuere *Attici*, *Servumque collo-
carunt aeterna in basi.* Eam *Lysippi* fuisse, ex hoc tantum

Epigr. constat. Vide *Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 623. Harl.* — V. 3. ἀνάγκη. Philosophi consensum efficiacibus argumentis extorquere, non blandis persuasionibus sibi conciliare solent. Sententiae suae optimus interpres ipse *Agathias* in *Histor. L. I. p. 2.* ubi philosophiam cum historia comparans, ἡ μὲν, inquit, οὐδ' αὖτε ἑτερομῆδε δέσπεινα καὶ ἀθόρυτος κλεῖται καὶ διατάττει, ὅπου τε ἔχουσιν καὶ ἐπὶ διαφεύγειν προσήκει, ὥστε τῷ παῖδοντι καταμνηστὴς εἶναι ἀνάγκη. *Plato* in *Theæt. c. 17.* τὴν ἀνάγκην ὀρρονί τῷ πιθανολογίῃ. *Anacr. Od. XXXVI.* τί με τοῦδε ὕμνου διδάσκεις καὶ θυτόρων ἀνάγκας; ubi v. *Fischer. p. 140.* — ¶ 46.] V. 5. παῖρα λέξεις. Vide ad *Melaogr. Ep. XXIII.* — V. 6. παῖζον ἐν σπουδῇ. qui res serius jocosè tractabat.

XXXVI. *Planud. p. 380. St. 518. W.* Plutarchum, parallelarum vitarum scriptorem, ultra modum laudat, neminem fore dicens, qui vitam ipsius vitae parallelam scribere possit; ne ipsum quidem Plutarchum; nullam enim vitam cum sua comparandam esse. — V. 1. πολυκλείστα. Ed. pr. *Flor.* — „Vulgo male et barbare ἐπὶ πρῶτον Χερωνεύ. Fidejussorem meae emendationis habeo” *cod. Bibl. Laurentianae.* Vide *Catal. T. II. p. 626. Br.*

XXXVII. *Vat. Cod. p. 155. sq. Planud. p. 419. St. 554. W.* Pani agricola partem agri nondum cultam ad gregum pasturam dedicat. — V. 1. Παν λοφίτης, qui in rupibus degit, summa montium cacumina habitat; supra fuit φιλοσκόπελος *Ep. XXIX.* κρημνοβάτης *Ep. ἀδ. σκ. CCLXI.* — V. 4. χαλὰ μὲν τεμνιμένη. i. e. locum ἀνιμνένον. — V. 5. τὸ ἐπαύλιον. Vulgo et in *Vat. Cod.* — V. 6. Ἠχὴ καὶ γάμον ἐκτελέσει. argutius, quam *Cometas Ep. III.* πλὴν φῆλα — Ἠχὴ δ' αἰεὶ τείρε' ἐν Ζελοστέοις.

XXXVIII. „Epigramma hoc, quo carent *Buherii* et *Guiceti* libri, edidit ad *Charitonem Dorvillius*” *p. 551. Br.* Legitur inter carmina christianica n.

36. Vat. Cod. p. 54. *Dorvillius*. accurate expressit lectiones membranarum. — Admiratur poeta pictoria artem, qui archangeli imaginem pingere ausus sit, Nova res erat *Agasbiae* tempore imaginum in ecclesia usus et veneratio, de qua re quam caute noster in hoc carmine dixerit, notari meretur. Iisdem argumentis, quibus *Agasbiae* utitur ad defendendas imagines, theologi quoque nonnulli, (nam major pars refragabatur,) uti solebant. Aequalis *Agasbiae* *Paulus Silentiarinus* omnem hanc superstitionem vehementer improbat Carm. LXXIV. 164. sqq. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. εὐσεβ. 2. δεκτος. ἢ μὴ ἔστι τόπος. T. III. p. 336. et vers. 2. solum in d. Tom. I. p. 7. ubi male d. exhibetur, et ἀνελάντο. Hanc lectionem *Kusterus* malebat, quam lect. Cod. ἀνελάντο. Sensus idem, qui in distichio *Nili Scholastic* Vat. Cod. p. 54.:

Ὡς θεοῦ μορφῶσαι τὸν ἁρώματον, ἀλλὰ καὶ εἰκὼν
εἰς νεκρὸν ἀνάγει μνηστὴν ἐπουράνιον.

Facit huc etiam aliud *Agasbiae* nostri carmen in eadem collectione p. 54. sq. cum semmate: "Ἀγαθίου Σχολαστικῷ εἰς εἰκόνα Θεοδώρου Ἰλλουστρέου καὶ δις ἀνδραπόδου, ἐν ᾗ γὰρ γραπτῇ παρὰ τοῦ ἀρχαγγέλου δεχθῆναι τὰς ἀξίας ἐν Ἐφέσῳ· Ἰλαθὶ μορφῶσις, ἀρχαγγέλε· σὴ γὰρ ὀκαπῇ ἄσκησις, ἀλλὰ βροτῶν δῶρα πέλουσι τάδε.
Ἐκ αἰὸ γὰρ Θεόδωρος ἔχει ζωστήρα μαγίστρου, καὶ δις ἀνδραπόδου πρὸς θρόνον ἀνδραπόδων.
Τῆς δ' ἐβγυμνασίης μάρτυς γράφεις· ὁμότερον γὰρ χράμῃσι μνητὴν ἀντιτίκῃσι χάριν."

— V. 3. βροτῶς, mortales, archangeli expressam spectantes imaginem, mentem ad altiora attollent, faciliusque sibi ejus magnitudinem et dignitatem animo fingent. — ἀνδρῶν φαντασίῃ pro εἰς φαντασίῃν, ut Ep. XLV. Θυμὸν εἶλον νεφέας οὐρανῶν ἀρχαίῃ. — V. 5. σάβαν· Ejus reverentia non vagatus temere, sed certae cuidam

speciei adhaeret, eamque, tanquam praesentem, veneratur. — V. 47.] V. 7. *ἑμάρτα*. Oculis subiecta species mentem ad graviore cogitationes incitat. *βαρεὶς νόος* est severus, gravis. *βαρεὶς νόημα* Plutoni tribuit *Damaget*. Ep. V. *βαρεῖσιν Νέμεσις Μελισσ*. Ep. XXXIV.

XXXIX. Vat. Cod. p. 302. Planud. p. 259. St. 374. W. In Eustathii, qui imperatoris nepos fuit, immatura morte extincti, imaginem. Lemma est in membr.: *ὡς ἐδρασίην τῶν πῆντε καὶ δέκα ἔτην τελευτήσαντα. ἢ δὲ οὐτως καὶ ἐδρασίην καὶ ὑπάρχον τῶν μεγάλων*. — V. 2. *τὸ λαρεὶν ἵππος ἴζηται ἐν στομάτεσι*. Obversabatur *Agathiae* locus *Enpelidis* de *Pericle*: *καὶ θὰ τις ἐκείνου δὲ τοῖς χολαῶν*. quem multi expresserunt. Vide *Wynter*, ad *Plut.* de *S. N. V.* p. 9. Cf. *Not.* ad *Platon*, Ep. XXIX. T. I. P. L. p. 357. — V. 5. Quatuordecim annos vivendo impleverat *Eustathius*; quinti decimi anni initio extinctus est. Minus recte haec accepit *Brodaeus*.

XL. Planud. p. 293. St. 432. W. In lemma p. Planudea male exhibet: *ἐν τοῖς Πλανιδέων*. Vide *Ducange* CPolis Christ. L. II. p. 142. Br. Scriptum in imaginem *Thomae* Curatoris, juxta Imperatoris et *Augustae* statuas collocatam. In domo *Placidiae* depositi erant thesauri imperatorii, quibus praecerant Curatores. Horum Curatorum *Placidias* sive *Placidiae* saepe fit mentio apud istius aevi scriptores. Vid. *Ducange* ad *Zonar.* p. 45. sq. et *Bandur.* Antiqu. CP. T. II. p. 838. — V. 2. *τὸ νέον νόημα*. Scriniarii sive *Notarii* recentioris institutionis. Nam plures horum hominum classes fuisse videntur. *Ducange* Glossar. Graec. med. v. *Ἐπινοῦν* et *Ἐπινοῦντος*. — V. 3. *Ἐκκεῖν ἐντολῆς* de Imperatore et *Augusta* acceperim. *Ἐντολὰ τοῦ βασιλέως* in *Monodia* in *Constantinum* illustravit *Wesseling*. Obsl. p. 115. sq. — V. 5. Auxit potentiam domus imperatoriae opibus.

auctis. — V. 7. εὐγνωμον ἐλ κτήρμα. Grati animi signum haec statua. Ep. in Stat. Aurig. XXVI. τὴν μάστιγαν οὐ παύεται ἐδάδα νίκην Εὐγνωμον δῆμος. — V. 8. μνηστίν. In Stat. Aur. Ep. XLIII. φίλον τύπον ἀνέθετο τοῦδε, ὄφρα καὶ δεσπομένους μνηστίν ἔχει καμάντων.

XLI. Planud. p. 300. St. 441. W. In Callirhoës meretricis imaginem, a Thoma quodam aut pictam, aut publice propositam. — §. 48.] V. 3. Epitheton πολυδαίδαλος mimam indicare videtur. — ὅτι ἔρωςτος εὐσυνειδέας. Ep. ἄδισκ. CCCXXXVIII. εἴτε σε μεθοφθέρους ἐπὶ μαχλάδας αἰστρος ἐρίου. Paul. Silens. XXXIV. τήκομαι αἰστρον. Vide Rubnk. ad Tim. p. 190. — V. 6. κερὰ ταχυτέρων. Erat imago cera picta; quo observante paulo argutior evadit comparatio de amantibus passim obvia. Pindar. ap. Aelian. L. XIII. p. 601. Vide not. ad Melpagri Ep. XV. T. I. P. I. p. 32. ad Asclepiad. Ep. XXIV. T. I. P. II. p. 42. Ad hominem morbo et fame tabescentem transtulit Callim. H. in Cer. 92. ὡς δὲ Μίμαντι χιόν, ὡς ἡελίῳ ἐν πλάγγῳ, καὶ τοῦτων ἐπὶ μῆζον ἐτάκετο.

XLII. Planud. p. 296. St. 436. W. In Bacchae imaginem cymbala manu tenentis. — V. 1. Nemo est, quem non offendat duplex participium ἐπισταμένην et αἰδομένην. Eleganter emendavit V. Ill. Heynius in Comment. T. X. p. 116.:

ἐνταῦθα ἐπισταμένης τάχα κύμβαλα χερεὶ τινάξῃ —

Eidem tamen interrogandi signum post λεοτόνους ponenti vix accesserim. — Totum epigramma versatur in arguta statuae interpretatione. Quae cum corpore nonnihil prominente ita ficta esset, quasi jam cymbala pulsatura, nec tamen sonus efficeretur, poeta eam pudore impediri ait, quominus artis fortasse nondum satis perfectae det specimen; remotis arbitris fore, ut sonum edat.

XLIII. Planud. p. 291. St. 431. W. Ad Heraculum, a quo Pergami cives, imagine dicata, veniam petunt, quod gratiam, expectatione fottasse minorem, tam sero perfolvant. — V. 1. Totum hunc locum bene interpretatur Schol. Wechel. sic: σύγγινδι, εἰ σοι μὴ τὴν προσήκουσαν ἀπονεύμαμεν χάριν ἐν τῇ παρελθόντι καιρῷ· ἐντὶ τῶν πελλισυδέντων σοι καλῶς ὑπὲρ τῆς πατρὶδος καὶ τῆς παιδείας τῆς σῆς. Νῦν γὰρ ἐντὶ τῇ ὥν ἐπολιτεύσω καὶ τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν συμβαλλούσης τῆς πόλεως φροντίδας τήνδε σοι τὴν εὐδαιμονίαν ἀνεστήσαμεν. — εὐτροχῆλαιο μελίσεως, eloquentiae dulcis copia. τροχελῆς ἐφθγγῶντο φωνὴν de Demosthene *Cbristodor.* in *Ecphr.* 29. εὐτροχῆλαιο κοιδῆς Ἀπολλῶν. *Rhod.* L. IV. 907. — V. 3. ἀποδύχαις μέρμερος: curae, qua res urbanas complecteris. Sensu proprio ἀποδύχων τῶχος dixit *Poul.* *Sil.* Ep. LXVI. — V. 3. Ἡρακλέμην. Vulgo. Nostrom est in edit. pr.

XLIV. Planud. p. 312. St. 451. W. In imaginem Hippolyti cum nutrice Phaedrae loquentis. — Similis pictura occurrit in Herculanensi pariete et in Sarcophago Agrigentino in *Dorvill.* Sic. p. 90. Accuratus et doctus in *Opusc.* Sic. T. IX. p. 225. et in *Martini antiquorum Monument. Syll.* Verba sunt *Heynii* in *Cottm.* T. X. p. 95. — V. 3. Quantum ex oculis fortis et irae plenis intelligi potest. — Scr. μεμνημένος et ὄντι. — V. 4. Quae hic ἔθισμα vocantur, ap. *Euripidem* Hippolytus vocat λόγων ἄριτον ἔπα, v. 606. — ἔτι initio versus abundat. Vid. *Dorvill.* ad *Charis.* p. 587. — παρὲγγυάα edd. vett. ante Stephan.

V. 49.] **XLV.** Planud. p. 339. St. 479. W. Pictam imaginem Satyri describit, similis ei, quem Myron sculpserat, de quo *Plinius* H. N. XXXIV. l. 19. 3. *Exis Satyrus admirantem tibialis.* — V. 1. ἀπορομένης fistula a se non inflata. — V. 2. ἔργος pro ἀπορομένη. — V. 3. ἔως. Loqueretur fortasse et nobis interrogantibus respon-

spondet, nisi prae nimia voluptate oblivione sui tene-
retur. — V. 5. *καρπός*. Non enim hoc eum retinet, quod
capitatus est; sed ultro silentium sibi imposuisse videtur. —
Auxit poeta hyperbolen, quae in ejusmodi operum de-
scriptione passim reperitur, imaginem loquutam esse
aut ambulaturam, nisi aes, marmor, cera etc. retineret
eam. Cf. *Philippi* Ep. XXXII. XLIX. *Antip. Sid.* Ep.
LVII. *Idem*. CCCII. CCCXIII. — V. 6. *τεφράς*. III.
Heynius in *Comment.* T. X. p. 89. *τεφράς* malit *Feren-*
da tamen vulgata. *τεφράς θυμὸν ἀποχολῆ* dictum, ut supra
Ep. XXXVIII. 4. *θυμὸν ἀποχολῆ* *κρίσσαν φαντασίαν*.
ἀκρίβει. fistula. Vide ad *Comerde* Ep. III.

XLVI. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 347. St. 487. W.
Factum est hoc carmen, ut et *Pauli* LXI. et LXII. in
hortos Palatii Justiniani in Heraeo. Vide *Alemann.* ad
Procop. p. 80. ed. Lugd. et *Ducange* *CPI.* Christ. p. II.
p. 175. *Br.* Positum erat hoc Palatium in litore
Asiae e regione Urbis, prope portam, quem Justinia-
nus munivit, *κισσίου* appellatione clarum. Elegantem
hujus palatii descriptionem dedit *Gibbon.* T. VII. c. XL.
p. 103. ed. Basil. — V. 1. *Δάφνης*. *Ἱερὸν κλέτας*. Tem-
plum et lucum Apollini prope Antiochiam sacrum Heraei
hortis postponit poeta. Erat autem Daphne locus amœ-
nissimus, in quo exornando naturam cum arte conspi-
rasse trahunt. *Strabo* L. XVI. p. 750. *μέγα δὲ καὶ συνήρη-*
τος ἄλλος, διαβήμενον πηγὰς ὕδασι. Nun itaque aqua
carebat, sed prospectum in mare non habebat. Vide de
hac regione *Liban.* in *Antioch.* T. 1. p. 133. ed. R.
Casaubon. ad *Ser. Hist.* Aug. T. 1. p. 323. sq. et *Gibbon.*
c. XXIII. T. IV. p. 94. — Caeterum cur *Brodacus*
ἔσθον ἑμὸν Δάφνης — castiget, non exputo equidem. Cf.
Ep. *Idem*. in *Βύζ. ἀναθ.* XV. II. sq. p. 135. *Statius* I.
Sylv. III. 83 — 88. Idem de sinceritate voc. *κλέτας*
dubitans, *κλέτας* malebat. Sed hoc haesitabundus.
Audiamus *Bruckium*: *καλέτας*. Eustath. ad *Homeri*
Vol. III. P. 1.

»p. 1066. 19. κλέτας δέ, εὖ χρεῖται πολλὰ χυῖ, ὁρίων τραχὺν
 »ἰξοχί. *Lycorbr.* v. 703. λιπὼν δὲ ἀθηναῖος ὕληδον κλέτας.
 »Schol.: κλέτας, κλέτες, ἀκέρεια. Ap. Hefychium pro
 »κλέτας scribendum credo κλέτας, ad quod pertinent
 »partim expositiones vocis κλέτας. Omnia turbavit et
 »confudit, qui Lexicon hoc in compendium redegit.
 »Nonn. Dion. XLVIII. p. 1292. εἶδον ἐγὼ κλέτας, εἶδον
 »ἐπεὶ ζυγίη παρὰ πύργῳ —. Hinc apparet, Agathiam voce
 κλέτας usum fuisse, ut Daphnen, tanquam sterile quod-
 dam saxum, in contemptum adduceret. Caeterum *Perr.*
Gyllius de Bospor. Thrac. L. II. c. 8. non Antiochiae
 Daphnen, sed CPolios suburbium, eodem nomine ap-
 pellatum, ab *Agarbia* intelligi existimat; idemque ex
 hoc Epigr. suspicatur, Agathiam suburbanum habuisse
 praedium in illo Daphnes vico. Utrumque male. Pri-
 mum enim apparet, poetam hortos in Heraseo cum loco
 quodam illustri amoenitate conspicuo comparare voluisse,
 quorum nullus aptior Antiochiae Daphne: deinde Daphne
 CPolitana triclinium potius, quam locus ambulationi-
 bus destinatus fuisse videtur. Vide *Reisk.* ad *Constantin.*
 de Cerem. p. 16. Erat etiam Daphne castellum a
 Constantino ad Danubii ripas constructum, secundum
Procop. de Aedif. L. IV. 7. p. 83. B. — V. 2. ἡγαύλου
 κάλλος ἡρμοσύνας. Cum ironia haec dicta sunt. — V. 3.
 Aquae dulcis rivuli et mare ad hanc regionem ornan-
 dam conspirant. — His simillima dedit *Paul. Silens.*
Ep. supra laudatis. *Seasius* II. Sylv. II. 18. e terris oc-
 currit dulcis amaro *Nympha* mari.

XLVII. Vat. Cod. p. 462. Planud. p. 353. St.
 492. W. In balneum amoenissimum. Venerem hic
 lavisse ait, antequam cum Pallade et Junone in pulcri-
 tudinis certamen descenderet. Cf. *Ep.* ἄδισκ. CCCXXVII.
 — V. 2. τὴν πρὶν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ. Ed. Flor. pr. — »Vat.
 »membr. ὑπαρταμένη. Notandum verbum ἄρω, quo ca-
 »rent lexica. Occurrit iterum infra in Maced. *Ep.*

»XIX.« *Br.* Membr. lectionem *ὑπερταμένη* vulgatae praetulerim. Solent enim scriptores illius aevi nonnunquam adspirationem negligere. Vide *Reisk.* ad Constant. p. 138. Idem antiquiores nonnunquam fecerunt Attici. *Aeschyl.* Pers. 550. *ὑπερτα.* 655. *ὑποτάσει.* — V. 4. *Ἰναχίαις.* Junonem Argivam, Argis ad certamen proficiscentem, significat. — V. 5. *ἴκεσεν τὸ λ.* Non tua igitur pulchritudo, sed balnei virtus victoriam tibi paravit. — *τοῦτο βούσθ.* Sic Vat. Cod. quod revocandum. Ep. XLII. 3.

¶ 50.] XLVIII. Vat. Cod. p. 463. Plan. p. 356. St. 495. W. Ad hoc carmen illustrandum inprimis facit *Philostr.* Heroic. XVIII. p. 691. ed. Olear. ubi enarrata Graecorum cum Mysis pugna, *ἐν ταύτῃ*, inquit, *τῇ μάχῃ πολλὰ τῶν Ἀχαιῶν ἐτραύθησαν, καὶ λουτρὰ τοῖς τετραμμένοις κενεῖν ἐγένετο, πρὶν δὲ τοῖς ἐν ἰονίᾳ, ὥς ἔτι καὶ νῦν Ἀγαμέμνονας καλοῦσιν ἐν Σμέρῃαν οἰκοῦντες.* *ἀπέχουσι δὲ, εἴμαι, τετταράκοντα στάδια τοῦ ἄστεος, καὶ ἀνηστὸς ποτὶ αὐτοῖς αἰχμάλωτα κρήνη Μόσια.* Diversa sunt τὰ Ἀγαμέμνονεα φέροντα, quorum *Eustath.* meminit ad II. 2. p. 351. 8. — V. 1. *μολοῦντες.* Vat. Cod. — V. 2. *Ποδαλειρῆς* edd. ante Stephan. qui *Ποδαλειρῆς* legit. — Danaei his thermis utentes medicorum suorum opem non desiderabant. — V. 4. *λέν.* Vel proprio sensu pro veneno accipiendum, quo barbaros cuspides tinxisse putaverit *Agathias*; vel, quod malim, virus in vulnere collectum (materiam peccantem appellant medici) intelligendum. — V. 5. *ὀρεφνέρος.* Vat. Cod. — Tectis illas thermas circumdatas significat.

XLIX. Vat. Cod. p. 468. *Μαριανῶ* Σχολ. Planud. p. 360. St. 499. W. »Epigramma hoc, cui in Planudea »*Mariani* nomen praefixum, Agathiae tribuit Zonaras »T. II. p. 70. De Sophianarum palatio vide Ducange »CP. Chr. P. II. p. 171. ubi carmen hoc profert.« *Br.*

Exstructum erat hoc palatium a Justino Curopalata, qui illud de nomine conjugis Sophiae τῶν Σοφικῶν vel τῶν Σοφικῶν appellavit. Situm erat ad portum Juliani. V. *Ban- duri* Comm. in Antiqu. CP. T. II. p. 677. sqq. — V. 2. Verba ἀλιμύετων ἐπ' ἡϊόνων jungenda sunt cum θᾶκεν. Imperator palatium ad litus Bospori exstruxit. — V. 4. ἄξιον. Vides, o Constantinopoli, palatium, tua pulchritudine haud indignum, tibi e regione in Asia positum. — V. 6. ἄριστα. Vat. Cod. et Zonar. — ἄριστα Vat. Cod. a man. sec.

L. Vat. Cod. p. 467. Planud. p. 358. St. 498. W. In altam et pulchro in mare prospectu gaudentem domum. — V. 1. Quae *Hesiodus* *Ἔργ.* 289. de Virtutis sede in rupibus dixit, *Agathias* ad praealtam illam domum transtulit. — V. 3. Insolenter dictum κικαφήτα ταρσῶ, pedibus scandendo quasi anhelantibus, i. e. fatigatis. κικαφήτα. ἀλγοςφυχούτα. *Schol. Nicandri* Alex. 44. ἐκτετακμένα. *Hesych.* et *Schol. Homeri* II. 1. 698. — V. 4. πλαδαρὸν. ἀϊώρον. *Schol. Apoll. Rhod.* III. 1396. De propria hujus vocabuli potestate vid. *Lenner.* Etym. T. II. p. 784. — V. 6. Legendum videtur πιστότατον ὁθάλαμον, et in fine praec. vers. minor distinctio ponenda. In Vat. membr. scriptum πιστότατον. Br. Tum etiam καὶ corrigendum putarem. Ceterum aut elumbis est sententia in Epigrammatis sine, aut acumen non perspicio.

§. 51.] LL. Vat. Cod. p. 471. Ἀγαθ. Σχολ. ἐν Βυζ. In Plan. p. 361. St. 500. W. lemma est: εἰς εἶκον Ἀγαθίου σχολαστικῶ ἐν Βυζαντίῳ — ordine verborum confuso. Agitur enim de aedibus Musonli, qui morte extinctus pulcherrimam domum alienis reliquerat. — V. 1. Μουσώνιος edd. vet. usque ad Ascens. Minus recte itaque *Brunchius*: „In veteribus edd: omnibus Μουσώνιος legitur, quod ab H. Steph. recte emendatum esse cen-

„leo.“ — V. 3. „Male vulgo *ἀπέλειπον*, quod ineptum
 „et contra sensum est. Veram lesionem dedit Vat.
 „membr.“ *Br.* Vitium sensit *Josf. Scaliger*, qui in not.
 msc. emendavit *ἀπέλειπεν*. Sed verissima est membrana-
 rum lectio. Non recusavit ad caliginosam Plutonis do-
 mum descendere. — V. 5. *καίτοις εἰς ὄλην κόνιν*, ipse
ὄλην κόνιν factus, in pusillum cinerem redactus est. Sic
 pravae reliquiae hominum amplis corporibus magnisque
 eorum possessionibus opponi solent. *Propert.* II. El.
 VII. 51. *Forcavitque comas ac tansi corpus Achilli, Maxi-
 maque in parva sustulit ossa manu.* De urna Hectoris
Seneca Troad. 102. *Complete manus: hoc ex Troja sum-
 fuisse licet.* Similia, inter quae antiquissimus est locus
Sophocl. in *Electr.* v. 1142., collegit *Burm.* ad *Propert.*
 l. c. p. 272. et ad *Anthol. Lat.* I. III. T. I. p. 456. sq.

LII. Vat. Cod. p. 469. Ἀγαθ. Σχολ. ἐν Σμύρνῃ. Plan.
 p. 361. St. 501. W. „Quatuor in foricas Epigrammata,
 „si lemmatibus, quae in scriptis quoque libris praefixa
 „sunt, fides, aedificium respiciunt publicum, quod
 „Smyrnae fuit. At quum Agathias patria Myrinaeus
 „fuerit, et saepe confusa nomina, in iis praesertim,
 „quae scriptorem hunc spectant, *Σμύρνη* et *Μυρίνη*, quod
 „probabilius mihi visum, sumtus scil. Agathiam ero-
 „gasse in ornanda patria urbe, secutus sum et *Μυρίνη*
 „reposui pro *Σμύρνῃ*. Carmina autem ipsa e Vat. membr.
 „emendavi.“ *Br.* Falso *Reinesius* statuit, Smyrnae so-
 lummodo *λατρίνας αὐτήρια* fuisse appellata, in Var. Lectt.
 III. 7, quem refutavit *Kuster.* ad *Suidam* T. I. p. 392.
 — V. 2. *τοίχοις ἀμειψόμε*, parietibus ex limbo divisus. —
 V. 3. *ἐνθάδε δὲ ξ.* In marg. Wechel. γρ. ἄλλος ἐνθάδε
ξέλυον.

LIII. Vat. Cod. p. 465. Planud. p. 371. St. 510. W.
 Illustrat hoc Epigr. *Reines.* in Var. Lectt. III. 7. et post
 eum *Kuster.* ad *Suid.* v. 44' *ἐνθάδε* T. I. p. 392. Profert

idem *Bandini* ex Cod. Bibl. Laur. T. II. p. 256. — V. 1. ἡ πολυδαρὲς διαδῆ. In eundem sensum *Clem. Alex.* *Paedag.* II. p. 165. 8. de helluonibus: οἱ μὲν γὰρ ἐξέχονται τῶν ὀψων, ἃ μετ' ἐλπίαν ἐκδέχονται κοπρῶν. — V. 3. φασσιανοί. Vulgo. — Ἰγδην Ed. pr. Flor. et in Cod. ap. *Bandin.* Ἰγδῃ. *Insula. Hefych.* Diversa ejusdem vocabuli forma Ἰγδῆ. Quare ap. *Asben.* L. IX. p. 406. A. ῥόδα τὰ ὀδοσμήματα ἐν Ἰγδῆι τρέφας minime necesse est in Ἰγδῃ mutare. Vide *T. H.* ad *Polluc.* X. 103. Loco apposito *Clem. Alex.* l. c. p. 164. 17. οὗτοι δόκασαν — ἐμφί τὴν Ἰγδην καὶ τὸν ἀλατρίβανον τὸν πάντα αὐτῶν κατατρέβοντες εἶον οἱ κομφάγοι. — τρέφας sunt cibi contriti et artificiose commisti; quos *Comicus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 126. A. τὰ πανουργα ὀψάκια καὶ ὑποτρέψματα vocat. — V. 4. βρωματιμωπάτην. Praeclaram hanc lectionem servarunt membr. Vat. pro vulg. βρώματος ἐκπατήν. In Cod. Medic. βρωμάτων ἐκ. Illud vocabulum fictum ad analogiam τοῦ ξηνοκυσταπάτην in *Nicandri* Ep. I. Vide not. T. II. P. I. p. 6. Significatur autem voluptas illa, (hoc est ἐκπατήν,) quae capitur ἐκ τῆς τῶν ἰδωμάτων πολυιδίας, quam *Antiphanes* medicus μίαν τῶν νόσων αἰτίαν recte dicebat, ap. *Clem. Alex.* p. 163. Hinc idem p. 166. Christianos jubet fumere δαῖντοι λιτὸν καὶ εὐζωνον ποικίλαις ἀσπερμικτον ποιοτήσασιν. — V. 5. ἀποσείβει. ed. pr. Flor. — V. 6. ὀπρόσσει ibid. — V. 7. κόνος id quod κῶπρος, ut ap. *Alciphr.* III. 29. ἄγχοικον ὄζοντα στομφύλων καὶ κόνιν πνέοντα, quae ex *Aristoph.* *Nub.* 46. 51. ducta esse, nemo animadvertit.

§. 52.] *LIV.* Vat. Cod. p. 465. *Planud.* l. c. Argumentum maximam partem versatur in sententia *Cynici* ap. *Lucian.* T. III. p. 544. οἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματοῖαι τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαινονται δὲ τὰ σώματα καὶ ταῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. — V. 4. ἐκβλήσινται. Vat. Cod. — V. 6. κοιλ. Vat. Cod. — *Junge* μὴ πολὺ περὶ τοῦ ἀναγκαίου ἐκτάθης, nisi ventrem lon-

ge supra id, quod opus est, implevisses et distendisses.
— V. 9. *μόνη*. Venter gulae peccata luit. Hunc enim
tundis et verberas, quasi in culpa esset. — *τάλαι*. Vat.
Cod.

LV. Vat. Cod. p. 465. Planud. p. 372. St. 510. W.
Agricolam et pauperem, modico victu contentum, prae
divitibus helluonibus felicem praedicat. *Clem. Alex.*
Paedag. II. p. 166. 10. *οἱ ταῖς εὐτελεστάταις χρέμασι*
τροφῆς, λεχυρότατοι εἰσι καὶ ὕμινύονται, καὶ γενναῖότατοι,
ὡς οἰεῖται δεσποτῶν, καὶ γεωργοὶ κτητόρων, καὶ εὐ μένον βαρμα
λιώτεροι, ἀλλὰ καὶ φρονιμώτεροι, quae doctissimus Theo-
logus petivit ex *Musonio*, cujus praeclarum de victu
locum servavit *Scob.* Tit. XVIII. p. 166. sq. — V. 2.
μένειν, i. e. *ὑπομένειν*. vitae tuae conditio ita fert, ut
laboris et paupertatis aerumnas feras. — *ἐν ξυλόχοισι*,
in sylva sub divo, non in splendidis cubiculis nec in
veste stragula collocatus. — V. 5. *ἄγριος*. Cf. *Ep.*
XXI. 4. — V. 9. *οἱ πλουτοῦσι καὶ εἰ κ.* Vulgo. In membr.
est *οἱ πλουτοῦντες ποικινοῦσι σ.* in quibus aliud quid latere
suspicio, quam quod *Brunckii* sagacitas inde extudit.
Quid enim opus erat, simul cum opulenti helluonibus
etiam eorum parasitos et convivas commemorare? Quid
si *Agathias* scripserit:

τλήμονες ἢ πλουτοῦντες, Ἀπικίῳ εἰ συνεθύτες.

Nihil hac emendatione lenius; qua, ni fallor, orationi
insignis accedit virtus. *Ἀπικίῳ συνεῖναι* dicuntur, qui
Apiciano more vivunt, ejusque disciplinam sectantur.
Nam Apicius, insignis helluo, *sciensiam popinae profes-*
sus, disciplina sua seculum infecit; verba sunt *Senecas*
ad Helviam c. X. 2. Vide praeterea *Asben.* L. I. p. 7.
A. B. et quae de Apicio collegit *Des. Heraldus* ad *Mart.*
L. II. p. 58. *Boyle* Diction. v. *Apicius.* *Fabric.* ad *Dion.*
Cass. T. II. p. 867. — V. 10. *εἰς πλεον.* Vat. Cod. —
ἄγριμην. bona et integra valetudo. Cf. *Philipp.*

q. 53.] *LVI*. Vat. Cod. p. 464. Planud. p. 374. Steg 512. W. Insculptum fuit hoc Epigr. saxo pontis, quo Justinianus Sangarium fluvium junxerat, tradente Constant. Porphyrog. de Them. L. I. p. 10. ed. Bandur. sine auctoris nomine. Hoc opus magnis laudibus extollit Procopius de Aedif. L. V. 3. p. 98. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ ποταμοῦ οὗτος, ὅπερ Σαγγάριον καλεῖται νῦν, σφοδρῶς μὲν κατὰ τὴν ἐσάραν τῇ ἡλίκῃ, ἐπὶ μέσῃ δὲ πεφυκὼς ἄβυσσος, εὐρυθύνων δὲ θάλασσαν ἰσα, διαγίγνεται μὲν τάχα εἰς γέφυραν ἀνέπαφος πρῶτον, ἐξ οὗ γιγνόμεναι ἀδρυατοὶ ἀνάτων δὲ συνδόντες πλεῖθος — ἐνταῦθα διαπερθεμένης τολμῶσι περὶ — βασιλεὺς δὲ ἰσχυροτέρως γέφυραν αὐτῇ ἐνισχυμένην ἀποκοδεμένης τανῦν. *Ducange* Gloss in πο. τογέφυρα plura Historicorum loca de illo ponte congestit. Quod autem Procopius tradit, Sangarium antea ponte instructum non fuisse, id infirmari posse videtur testimonio Polybii ap. *Suidam* v. γάλλος. Γαλῖος, ὁ ὑπάτος Ῥωμαίων, διαρρηγνύμενος ἐν τῇ Σαγγάριον, περὶ μὲν τῆς αἰῶνος οὐκ ἔσθλαται, nisi haec de ligneo tantum ponte accipi debent. — V. 1. Post devictam Italiam, Persas et Vandalos subactos. — Pro Μήδων Vat. Cod. δῆμων. — V. 3. ἀψῖσι πεδυνάξας. Pontes postae comparare solent cum compedibus, quibus fluvios, tanquam servitutis iugo subiectos, ingemiscere fingunt. *Aeschyl.* Pers. 70. Persarum exercitus Hellespontum superavit πελόγυμφον ἔδισμα Ζευδὲν ἀμφιβαλὼν ἀδρην πόντου. et v. 742. Χερσες Ἑλλήσποντον ἰσθμῶν, δούλων ἔς, διερμύμασιν Ἕλλησιν ἐχέουσιν — καὶ πίδασι σφραγίστασι περὶ βαλάν, πολλὴν κέλευθον ἦντες πολλῶν στρατῶ. *Anthol.* Lat. L. II. Ep. XXIV. p. 473. de ponte a Narfe exstructo: *Calcatus rapidas subjecti gurgitis undas, Et libet iratae cernere murmur aquae, Ite igitur faciles per gaudia vestra, Quirites, Et Narfin resonans plausus ubique canat. Qui posuit rigidas Gothorum subdere mentes, Hic docuit durum flumina ferre iugum.* — νεκτεράσι. Constant. — V. 4. οὗτος Vat. Cod. — V. 5. ὁ πρὶν γὰρ. Const.

LVII. Vat. Cod. p. 491. Planud. p. 77. St. 112. W. Vere ineunte Priapus nautas ad navigandum hortatur. Idem argumentum multi ante Nostrum tractarunt. Vide ad Leonid. Tar. Ep. LVII. Sed *Agarbias* imprimis. *Theophrasti Schol.* Ep. II. ante oculos habuisse videtur. — V. 1. *εἶδα*, Vat. Cod. *εἶδεα*. Ed. Ald. 3. — V. 2. *φρικα*. Vat. Cod. — *φρικα χαρσσομένη* ductum ex *Ansip. Sid. Ep.* XXXVII. *θάλασσα πορφύρεϊ τρομερῇ φρικα χαρσσομένη*. *Εἰς αἶμα κῆμα χαρσσειν* dixit *Orpheus*. Argon. 370. 701. Nonn. Dion. III. p. 86. *νῆμεν ἀκροτάτοις ἐν ὕδασι χάρσσειν*. *ἱερταῖς*. — V. 3. Describuntur fluctus in litore fracti et in semet ipsos recidentes. Optime haec expressit *Grosius*: *Triste nec impulsus scopulis immanibus aequor* *Mox medium refugas in mare tonques aequas*. — V. 6. *κέρφισι*. Iisdem fere verbis *Aristotel.* H. A. IX. 7. *τῆς χειλιδνός σκηνοκηλῖα. τῇ γὰρ περὶ τὸν πηλὸν ἀχρηῶσαι τὴν ἀδ-* *ρῆν ἔχει τάξιν, συγκαταπίκει γὰρ ταῖς κέρφισι πηλόν*. Cf. not. ad *M. Argens.* Ep. XXIV. T. II. P. II. p. 293. — V. 8. *σκελλῖν*. Edit. pr. Flor. et tres Ald. — *ποντοπορεῖν*. Vat. Cod. — V. 10. *εὐέρης* inter praestantiores erat pisces. *εὐγενῆ* eum vocat *Eubulus* ap. *Athen.* VII. p. 295. E. si recte emendavi locum depravatissimum:

τὴν δ' εὐπρεπεῖον . . . λοκάδα τοῦδε τοῦ

θαλαττίου Γλαυκοῦ φέρουσαν εὐγενῆ

εὐκέρην ἀβρακά 3' ἐφθδν ἐν γ' ἀλμυ μῆ.

— *βῆκας*. *Athen.* L. VIII. p. 356. B. *βῆξ ἐφθδς εὐπρεπός* — *δ' δ' ἐπ' ἀφθδκων γλυκύτερος καὶ ἀπαλότερος*. Descriptum dedit hunc piscem *Camus* Notes sur l'Hist. des An. d'Aristote p. 130. Cf. *Dubamel* des Pêches P. II. S. 4. Pl. 6. nr. 4.

LVIII. Vat. Cod. p. 87. Edidit *Reisk.* in Misc. Lips. T. IX. nr. 278. p. 99. Immortalitatem, quam quis virtute et bonis libris edendis consequatur, omnibus stapis et imaginibus praefendam esse. — V. 1.

κέρβης. Vide ad *Comet. Schol. Ep. V.* Hoc loco tabulas publice propositas cum titulis et honoribus significat. — V. 3. Scholion in marg. Vat. *ἔτι μὲν ἡγετὴ καὶ σοφίη ἀπακολουθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὸν ἐνταῦθεν ἀποικημένοις.* — V. 5. κέρκιθι. Apogr. Lips. In membr. ip[s]is καὶ κίθι. Nostrium debetur *Reiskio*. Et sic certe sermonis proprietas postulat, quam tamen seriores potissimum scriptores non semper observasse constat, *ita ut adverbia, quae sunt in loco, pro ad locum, et, quae sunt ad locum, pro in loco ponant*, secundum *Priscian. Gramm. XVIII. p. 718.* — V. 6. μῆστι. Vat. Cod. — H. 54.] V. 7. οὐ τι πλ. scribendum existimat *G. Wakefield* in *Sylv. cr. T. II. p. 44.* — γ' ante Ὀμηρος non habetur in Vat. Cod. nec in Ap. Lips. — οὐ βρεθόμενα. nec pictis imaginibus, nec statuis gloriatur. Vim verbi aperuit *T. H. ad Lucian. T. I. p. 368. sqq. Rubnk. ad Tim. p. 64.*

LIX. Vat. Cod. p. 154. Planud. p. 419. St. 554. W. In leporem, quem vites arrodentem agricola saxo necavit. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in πτωξ T. III. p. 225. Pro τὸν πτωκα suspicabar aliquando τὸν πτ. ut ap. *Serrason. Ep. VII. εἶδεν ἐγὼ τὸν παιδα.* nec tamen fortasse correctione opus est. — V. 2. » Verbum *ἡμέτερον*, decerpo, in » Lexicis sine auctoritate comparet. *Theocrit. Eid. XXIII. » 3. καὶ μὲν ἡμετέρων λαοῖς ὄρεος ἄγρια φύλλα.* Forte in » *Leonid. Tar. Ep. XCVIII.* melius legeretur εἴασι δὲ πρώτῳ » *λεϊμῶνιον ἄθος ἡμέτερον.* ubi librorum omnium consensu » edidi *ἡμέτερον*, quod tamen bene se tuetur etiam, » quum *ἡμέτερον* *amputare* significet. » *Br. Ap. Suidam* legitur *ἡμελόμενον*. Eadem varietas occurrit in *Apoll. Rhod. I. 882. apes καρπὸν ἡμέτερον πεπονημένον.* quidam codd. *ἡμελγουνσι.* et in *Nicanori Alex. 428.* — V. 3. 4. In *ἡκροϊδῆς, ἡκροϊάτης, Suid. T. I. p. 304.* hoc distichon profert. — V. 4. *ἐξεύλισσε.* deiecit eum. *Philipp. Ep. LXII. Θηρὸς τὴν τίεσσην ἐξεύλισσε βίην.* Sic infra *Ep. LXXVII. πῶς τὸν Περιμήδην ἐξεύλισσα πτόν.* Utroque loco

Br. secundum sua ipsius praecepta ἐξικύλινε et ἐξικύλινε, uno tantum ε, scribere debebat. Vide eum ad *Theocr.* XXI. 70. — V. 6. λειβῆς. Cum Schol. Wech. accipio de vini latice, quem in sacris effundere solemne erat. Lepus enim necatus profudit uvarum, quas comederat, liquorem: ἐν αὐτῷ γὰρ τῷ τρώγειν ἔφθασεν αὐτὸν ὁ γεωργός. Ineptum quidem acumen; sed vix alia interpretatio locum invenierit. λειβῆς καὶ θύτον junxit *Ep. hirs.* DCXCV. 10.

LX. *Vat. Cod.* p. 380. f. q. Bis exstat in *Planud.* p. 40. et 102. *St.* 59. et 151. *W.* altero loco sine auctoris nomine. Urbs Troja Minervae iniquitatem exprobrat, quod propter unius Paridis iudicium totam urbem everterit. — *Vat. membr.* et *Planud.* altero loco Doricas quasdam formas in hoc *Ep.* habent; ut v. 2. ἂ τέλειον. v. 5. θανάσειν, v. 6. τὰς πάτρας. — V. 1. κοινούχε. Minerva in arce culta. — V. 3. ἐντὶ μάλιν. Propter malum tibi negatum omnia hujus urbis ornamenta diripuisti. ἐποδρέπειν dixit, respectu ad malum habito. — Comparavit haec *Casaubonus* ad *Strabon.* IV. p. 278. B. de providentia disputantem: καὶ γὰρ ἐν τοῖς περὶ τῆς προνοίας καὶ τῆς εἰμαρμένης λόγοις εὗροι τις ἂν πολλὰ τοιοῦτα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν φύσει γινόμενων, ἅσ' ἐπ' αὐτῶν φάναι, πολλὰ κρείττον' εἶναι τῶδε ἢ τῶδε γινέσθαι, οἷον — τὸν Πάριον εἰς τὴν Σπάρτην πλέεντα, ναυαγίῳ περιπεσῖν· ἡλλὰ μὴ τὴν Ἑλλην ἀετάραντα, δίκας τίσει τοῖς ἐδικηθεῖσιν ὑστερον, ἥνικα τοσούτων ἀπειργάσεται φθόρον Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. — V. 5. ἄθρομον. *Vat. Cod.*

LXI. *Vat. Cod.* p. 380. *Plan.* p. 98. *St.* 144. *W.* Ad Trojam devastatam, cui, omnibus ornamentis ereptis, gloria tamen et nominis celebritas eripi non potuit. — V. 1. «*Vat. membr.* ἂ τέλει. Quod, ut recepi infra LXV. ita hic quoque recipiendum erat.» *Br.* In *Apogr. Goth.* ἂ τέλει habetur. Color fere, ut in *Ep.* in *Romae* ruinas in *Anth. Lat. L. III. 5. p. 458. Longe*

tuos fastus aras destruxit et arces: Caesaris et Superum
templa pulvere jacens. — Non tamen annorum series, non
flamma nec ensis, Aeternum potuere hoc abolere decus. —

V. 2. *βοῶν κρήνα*, Hóstiarum majorum capita templo-
rum parietibus ornamenti causa appendebantur et in
metopis collocabantur. — V. 3. *Παφίης ἀλάβαστρα*, vasa

unguentaria, quibus Venus maxime delectatur. Vide
Viscerum in Museo Pio-Clem. T. I. p. 17. Respectu
ad Veneris munditiem habito *Callim. H. in Pallad. 15.*

Minervae οὐτὲ μύροις, οὐτ' ἀλάβαστροῖς opus esse ait. Inter
Adonidis supellectilem vasa unguentaria, *Συρίω μύρον χρέσει*
ἀλάβαστρα, recenset *Theocrit. Eid. XV. 114.* Muneribus,

quibus Persarum reges oblectabantur, annumerat *He-
rodotus L. III. p. 204. 61. πορφύρεα εἴματα καὶ ψάλια*

καὶ μύρον ἀλάβαστρα, ubi vide *Wesseling.* — *ἱεστέρις*,
vestimenti genus, quod reliquis superinduebatur; unde

sponte intelligitur, varias ejus species esse potuisse. Dis-
putavit de ephestride *Nic. Loënf. in Epiphyll. VI. 5.*

Salmas. ad Scr. H. Aug. T. II. p. 332. et 384. —
V. 4. *Τριτοῦ, δέικελον*, Palladium. De Minerva Spartae
cultu *Colus. v. 234. χρέσειον ἑνδοκίης εἶδος Ἀθήνης.* —

¶ 55.] V. 5. *χερσὶν χρεῖς*, De Troja *Euenus Ep. XIV.*
Ἴλιον ἱερὴν τὴν πάρος εὐπύργους τείχεσι κλυζομένην Αἰῶνος τέφρῃ

κατεσθόσκεν. — *ἁλλοίην τέχνην*, adversae me fortunae im-
plicans. In *ἐμφιβαλεῖσα* metaphora ducta a piscatorum
reibus. *Apollon. Rhod. L. I. 1035. μοῖραν ἀνέπλησι τὴν*

γὰρ θῆμις οὐ ποτ' ἐλάβην θνητοῖσι πάντα δὲ περὶ μέγα πέντατον
ἔεκος. — V. 9. *εὐνομία*, Ep. in Anthol. Lat. L. III. 1. in
Graeciae ruinam: *Fama manet, fortuna perit.* — *Et*

magnum infelix nil nisi nomen habet.

LXII. *Vat. Cod. p. 381. Planud. p. 99. St. 145. W.*
Fatum Trojae, quae Romae originem dederit, non lu-
gendum esse. — V. 1. *γαλάσῃς*, *Vat. Cod. Ald. 1. et*

Ascens. — V. 2. *ταῦτα τέλεισι*, *Vat. Cod. et Τέχα.* —
V. 3. *μὴ πτόθι*, Vulgo et in *Vat. Cod.* quam lēctionem

cl. editor tacite mutavit. Verum sensum perspectum habuit Grotius, qui vertit:

Si quis ex Asia, gaude magis adspicis urbes,

Quos sunt Aeneadem Dardana iussa pati.

quibus verbis fortasse ipsam lectionem expressit.

Verbum *πείθεσ* cum *παιδοσ* permutatum videtur in *Aschyli* Pers. 840. ubi *σιελigeris* *δε τοις Παιδοσ πείθεσ*

εδδεν. αφέλατ, sensum habebis contextui accommodatissi-

mum. — *δαρδανιης* Vat. Cod. a pr. man. — Ad sen-

sam cf. Ep. *Lodii Bassi* IV. et *Hadriani Caes.* Ep. II. ubi

v. not. *Τ. II. P. II. p. 325.* — V. 6. *εξασπασεν* *ἀρνη*

Asch. Pers. 717. *ἐξέξεν: κινώσας πᾶσαν ἡμετέραν πλάνην.*

V. 7: Trojae vastatae poenas a Graecis fume, servitutis

jugum iis imponens. *Ζυγώσμεν. Homer.* Il. u. 270. *Eu-*

stasb. p. 1350. init.

LXIII. Vat. Cod. p. 380. Planud. l. c. Expressum

carmen ex *Antiphili* Ep. X. — V. 2: *Προ δατόν* in

ed. pr. Flor. & Ald. 1. *ζαμένω* legitur. — *ἐπλάσεν*

Vat. Cod. — V. 3. Accommodate *Misferberlichius* V. c.

hæc adhibuit *Moravianus* IV. Od. VI. 157. de Achille:

Ille non inclusus equo: male feriatos: Prou et

lactam Priami choreis Fallit ex aulam: Sed palam

capris gravis etc. — V. 4: *δενεστέον* *παιδα*. Haud scio,

an *Agasbiae* obversatus sit locus *Batrachom.* v. 115. ubi

mulscipulam describens *Troxartes*, *ἀνδρες, αἰτ, καποτέρων*

τέχνης *ἐβλινον δόλον ἐξεσβήτας*, *Ἦν παιδα καλένοει.*

Placuit Nostro hoc vocabulum, qui Ep. XCIII. domum,

cujus ruinae par adulterum obruerant, *ξυνην ἀμφοτέρων*

παιδα appellavit. Meretrices *παιδας τοῦ βίου* nuncupat

Amphis ap. *Athen.* L. XIII. p. 567. F. quod fortasse ex-

pressit *Eustasb.* de Amor. Ism. IX. p. 400. pulchram

puellam *δύλακ* *ἐρωτικὴν καὶ παιδα* *ἐρωτος* *ἄφροντες* vocans.

— V. 6. *ἐρεπτόμεν*. Vat. Cod. Similiter de Beryto *Joann.*

Barb. Ep. IX: *τόμβος ἀπαρχότων μερόων πόλις, ἣς ὑπὸ*

τόφρον *Δι* *Βερόης* *πολλὰ καίμαθα χιμάδες.*

LXIV. Vat. Cod. p. 435. Planud. p. 111. St. 162. W. Historia de piscatore, quem puella quaedam opulenta in litore visum amare coepit et ex paupere divitem reddidit.

7. 56.] LXV. Vat. Cod. p. 499. Plan. p. 112. St. 163. W. In magistratum olim superbum, nunc a dignitatis fastigio dejectum et miserum. — V. 1. τὸ πάλαι. Vulgo. Nostrium est in Vat. Cod. ἐγγύστε. qui te publice prodeuntem comitabantur et latus tibi tegebant. — V. 3. πάλαι. Vat. Cod. Vulgo πάλαι. — τοῖς πρ. lis, quos tu antea miseros reddideras, fortuna permisit, ut suffragium contra te ferrent et te ex urbe ejicerent. — V. 6. καὶ εἰ τι τ. Vulgo. καλεῖται τετραμέδα e Vat. membr. Hoc prae vulgata lectione placet. *Br.* Verba sic accipienda, quasi poeta scripsisset: πολλὰ σοὶ χάριν ἔχομεν καὶ τετραμέδα ἐστίν. Multam tibi habemus gratiam, quod omnibus eodem modo illudis, et gaudemus, cum improbos et superbos homines puniri videmus.

LXVI. Vat. Cod. p. 499. Plan. p. 112. St. 164. W. In mendicum quendam, qui dives factus pristinae conditionis penitus oblitus esse videbatur. — V. 2. πάλαι τὸ ex Vat. Cod. Vulgo πάλαι. — V. 3. ἐφρονέων. fortunae ludibria ignorare videtur. τέφης τέχης sunt crebrae illae rerum vicissitudines, quibus Fortuna delectatur. — V. 6. αἰτίζων. Vulgo et in Vat. Cod. Adscripsit *Josf. Scaliger* αἰτεῖας vel ὁ πρὶν αἰτίζων. Requiritur praeteriti temporis significatio. Ducta sunt haec verba ex *Callim.* H. in Cer. 116. de Erychthone, qui ἐν τρεῖσιν καὶ ἑνὶ αἰτίζων ἡκέλευς τὰ καὶ ἑσπερα λάματα δαυτός. Cf. *Odyss.* ε. 222. *Eustasb.* ad *Od.* p. 627. 35. *Phavorinus* ap. *Scob.* T. XCIII. p. 513. 24. καὶ ὁ μὲν περιέχεται αἰτίζων ἡκέλευς, ὁ δὲ οὐκ ἡκέλευς, οὐδὲ φωμέν. De voce ἡκέλευς vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XLV. — V. 7. ἐπιθέσθης. Vat. Cod. — V. 8. μέγιστα αὐτὸν ἔχεις, tuo id exemplo docearis.

LXVII. Vat. Cod. p. 559. *Agathiae* vindicat, quod in Planud. p. 171. St. 249. W. *Ammiano* tribuitur. Ridiculum stupidi rhetoris in re civili responsum. — V. 2. ἤγετο. Vulgo. — V. 6. τίς δουλεύει σὺ δὲ δυνάστωσι; Quemnam secundum leges sequentur liberi, quos serva mea ex alieno servo peperit, servine dominum, qui, quam meam esse sciret, illi in contubernium dedit, an me, dominum servae? — [l. 57.] V. 7. Putes videre talem, quales *Ammianus Marcell.* XXX. 4. Jurisconsultos suae aetatis repraesentat: *Velut natalicia fama praemonstrantes, aut Sibyllas oraculorum interpretes, vulsus gravitate ad habitum composita tristiore, ipsum quoque venditans quod oscizantur.* — γῦρον ἐπισκύνων. Grammaticorum nugae et de rebus levis momenti alterationes ridens *Plutarch.* T. II. p. 412. F. τὰ τοιαῦτα, ait, συντίθεται καὶ συνίστησι τὸ πρῶτον· τὰ δ' ἄλλα ἔξιστοι πᾶς ὁφρὺς κατὰ χάριν ἔχοντας φιλοσοφῶν καὶ ζητεῖν. — V. 9. ἃ initio yf. omittitur in Vat. Cod. — V. 10. κέλευσ. Vat. Cod. — V. 11. ἀπολοῖς et ἀλέγεις Vat. Cod. Judices dicuntur φέρει φῆσιν et ἀποφείσιν, cum sententiam pronuntiant; vide *Segaer* in *Act. Traj.* T. I. p. 96. sq. Is, de quo judicatur, ἀποφείσται φῆσιν. — Ceterum illud responsum simile illi, quod astrologus dat athletis ap. *Lucill.* Ep. XLIV. alius navigatoris ap. *Nicarchum* Ep. XIV.

LXVIII. Auctoritate Vat. Cod. p. 554. sq. *Agathiae* tribuitur, quod in Planud. p. 68. St. 99. W. ἐπίσπαστον est. Inepta solutio problematis physici, quo quaeritur cur, cum in cithara ἢ ὑπάτης pulsetur, ἢ νύτη etiam resonet. De hoc problemate vide *Aristotel.* in *Probl.* XIX. 24. — V. 2. ἤγετο. Vulgo. ut Ep. praec. v. 2. — σοφία h. l. est quaestio ex interiore musices cognitione solvenda. — V. 3. πλήκτροισι δονῆσαι. Vulgo. πλήκτροισι δόντας. Vat. Cod. — V. 5. ὑποτρίζουσα. Vulgo. Fortasse rectius; nam τριζεῖν de sono tenuiore et arguiore usur-

patur. *τελειώσε. φαινόμε. λεπτόν α.* *Hesych.* ubi v. *Τέλειος*.
 et *Vulcher.* ad *Herodot.* III. p. 252. 96. — V. 7. *ἀπεισά.*
Vat. Cod. — V. 10. *οὐ δὲ τὸν.* *Vat. Cod.* — *τὸν δὲ πλ.*
ἀργύρον. Aristoxenum illum præstantissimum artis musi-
 cae scriptorem hujus phaenomenii causas ignorare jura-
 bat. De *Aristoxeno* vide *Fabric.* *Bibl. Gr.* T. III. p. 634.
 ed. *Harl.* et inprimis *Mabii* *Diatrib.* de *Aristoxeno*.
Amstelod. 1793. — *Θυμοσύνη* pr. contemplatio, h. l.
 res contemplanda, problema. — V. 13. *πέφια. καρδιά.*
 Vide *Fischer.* ad *Anacr.* *Od.* a. 3. p. 5. — V. 14. *ἐν-
 γνῶς.* omnes edd. ante *Stephan.* qui *ευγνῶς* dedit. —
 V. 15. *γνῶσια.* arcto consanguinitatis vinculo conjuncti,
 ut liberi *γνῶσιοι* eorundem parentum; et propterea
 omnes ejusdem soni, tanquam hereditatis cujusdam,
 participes. — V. 7. *ἄματι.* *Vat. Cod.* —
 LXIX. *Vat. Cod.* p. 560; sq. *Planud.* p. 150. St.
 217. W. Responsum, quod ineptus medicus aegrote,
 pleuritide laboranti, dederit, narratur. — V. 2. *λαυκά-
 νην.* *Vat. Cod.* Vulgo *λερκανίη.* Utraque forma proba.
 Priore utitur *Homer.* II. x. 325. u. 642. — *βραγχά,
 σταυρεὶ βραγχὸν τετραγυῖα καρδιά.* *Paul. Silenti.* Ep. XLVIII.
 5. — V. 58.] V. 4. *ασθενέμενος.* Pleuritide laborabat
 ille, cujus morbi symptomata dolor lateris punctorius
 cum tussi. *Auctor* Descript. medic. p. 397. *πλευρίτις δὲν ἐν
 ὁδῷ πλειροῦ σὺν ὀξείᾳ καὶ ἀδιαλείπτῃ πυρετῷ μετ' ὀδυμῇ
 πνεύματι δυνάμει καὶ φρένης καὶ δυσπνοίας.* — In fin. vñ.
Orsoporeus mallet *ἐμυχθεῖς*, quod non opus. — V. 5. *καὶ
 λίγιστος.* *Vat. Cod.* — *πλατυλέσχης.* i. e. *πλατυγίγαν.*
 Vide *Suidam* h. v. T. III. p. 127. Usurpatur de homi-
 nibus cum inani jactantia verbosis. — V. 6. « Scripse-
 rat *Planudes* τῆς *παιονίδος*, quam lectionem perspicue
 conservant quatuor regii libri. Corrupte in *Cod.* ex quo
 « *Florentina* expressa, *παιονίδος*, et in e mutato, quem so-
 lemne librariis errorem fuisse jam toties animad-
 verti, unde, ingravescente corruptela, monstrum
 lectio-

selectionis ortum est *καίμυλδος*. Quod dedi *καίμυλδος* e
 n. Vat. membr. est. *Br.* — V. 7. Nihil aliud praedixit,
 nisi quod certo certius eventurum esse sciebat. — V. 9.
κατάκλισον, aegroti decubitus, quem a medico vult ob-
 servari Hippocrates. Vide *Fossum* in v. p. 30. — *ἐν*
τοῦ περ. Vat. Cod. — V. 12. *ἀναπνεύσας*, omnia animo
 repetens. *Apollon. Rhod. L. IV. 1748. ἔδ' ἔπειτα θεὸς*
πρῶτος Ἑκάτειο θυμῷ πεμπάζων. Verbi vim enucleavit
Ruhnck. ad Tim. p. 33. sq. — V. 13. *κεφαλῇ* *Opfopoens*
 corrigit citra necessitatem. — V. 14. *σφαγευσάμενος*.
 Vulgo. — V. 16. *λήξ*. Vat. Cod. — V. 17. *τεθνήκει*
 ex membr. revocatum pro *τεθνήξ*. Illa forma obvia in
Aristoph. Nub. v. 1440. — τούτο morbi cessatio redeuntis
 valetudinis indicium. — V. 19. *τὸν νομικόν*. Juriscon-
 sultum. *Arrian. Epict. II. 13. καὶ οὐδὲ νομικὸν τινα παρ-*
λαβε πύπτε, τὸν θροῦντα αὐτῷ καὶ ἐξηγησάμενον τὰ νόμιμα
καλλὰ διαθήκην μὲν οὐ γράφει, μὴ εἰδὼς πῶς δεῖ γράφειν. —
 V. 22. *κάλλιπος*. Vat. Cod.

LXX. Vat. Cod. p. 555. restitutum est *Agathias*,
 cum in Planud. p. 188. St. 275. W. *Palladae* tribuatur.
 De immortalitate animi quaerenti respondet philoso-
 phus. — V. 1. *Νικόστρατον*. Laudat *Brodaeus* locum *Her-*
mogenis, ubi *Nicostratus* commemoratur tanquam sub-
 tilis philosophus. Fictum potius nomen existimaverim.
 — V. 2. *συνδαιμοφρεστέην*. Vat. Cod. et Ald. 1. De
 orthographia vocis *συνδαιμης* disputavit *Pierf. ad Moer.*
p. 360. Sic appellabant difficiles Sophistarum nugas.
Aristoph. Nub. 130. πῶς οὖν γένοι ὃν κἀπιλήσμεν καὶ βρα-
δὺς λόγων κυριβῆν συνδαιμοδς μαθήσεσθαι. λόγων τινὸς συν-
δαιμοδς ἐμαυτὸν dixit Alciphron L. III. p. 434. Per *καὶν-*
θας interpretatur *Lucian. T. II. p. 602.* — V. 3. *ἀνέ-*
γνω. Vulgo. — V. 5. *ἐν νοητοῖς*. utrum in iis, quae
 mente cognoscuntur, an in iis, quae sensibus sunt sub-
 jecta. — V. 7. *καλέξασθαι*. ut ap. *Callim. Ep. LX. γράμα*
ἀναλέξιμους. ubi v. not. T. I. P. II. p. 309. —

§. 59.] V. 9. πλατωνικὸν ὄψος, sublimitatem Platonis pro ipso Platone. — V. 10. πάντα. omnem undique veritatem exploravit. — V. 11. »Scr. τὸ τριβάνιον, ἢ δὲ γὰρ οὐκ εἶναι τὰ αὐτὰ καταψέχων. Copulam sensus requirit, sed καὶ a festinante et oscitabundo repositum metrum corrumpit. Male vulgo εἶτα γενεῖς αὐτὰ. Br. εἶτα etiam Cod. Vat. habet. — V. 12. καταψέχων Ed. pr. Flor. Ald. 1. Ascens. Solemnis horum verborum permutatio. — V. 13. ψυχῆς. Vat. Cod. quam varietatem etiam Sereph. notavit in Annotatt. — V. 15. στεγνοφύης. aut solida et corporea, aut nihil a materia habens. — V. 17. »Κλαυμβ. Alludit ad Calpurn. Ep. X. Planudeae Codd. duo Ἀμπερακισίτην. De hac »diversitate videndus Wasse ad Thucyd. p. 231. In »Dionysii versu ibi laudato verus regia membr. Ἀμπερακισίων habet. Br. — V. 19. Tum tu, a corpore tuo sejunctus, unoque illo, quod quaeris, relicto, te ipsum agnoscere poteris.

LXXI. Vat. Cod. p. 557. sq. Agathiae vindicat; in Plan. p. 133. St. 192. W. ἀδύλεν est. Responsum ab astrologo agricolae, de messe ipsum consultanti, datum. — V. 3. »In membr. scriptum ἔτσι δ' ἐξέρχων εἴπερ θέραι. »Reponendum forte αἰτίων δ' ἐξέρχων εἴπερ θέραι. Br. »Salmf. in not. ined. ἔτσι κ' ἐξέρχων εἴπερ θέραι. conjiciebat. At apostropho tantummodo deleto scribendum:

ἔτσι δ' ἐξέρχων, εἴπερ —

rogavit illum, ut ipsi ediceret, num largam messem habiturus esset. — V. 5. Ille calculos in abaco disposuit, rationem initurus. Huc pertinent etiam verba εἰκτύλα γνάμπτων. Vide ad Palladus Ep. LXXXVI. T. II. P. III. p. 242. Adde Plinium II. Epist. XX. 3. proximus toro sedis: quo die, qua hora nata esset, interrogavit: ubi audivit, componit vultum, intendit oculos, mox labra, agitat digitos, computat, nihil, nisi ut diu miseram expectatione suspendat. — V. 7. »Scribendum omnino: καὶ νυν ἐπεμπερῶ. Br. — V. 8. ἀποσείων. Vat. Cod. —

ἐλαίη ἐνδοσόνη, herbae inutiles, frutices inter segetem enascentes eamque impediētes. Hoc sensu ἔλην plus semel usurpavit Χερσός. Oecon. c. 16. — V. 10. »Μαλλὲν τᾶκρον ἀποδρυφθῆ. Br. — V. 11. μηδὲ καμάδεα, miro errore Vat. Cod. — V. 12. Si verum est ἔψεται, subaudiendum τὰ λήια. Sed vera videtur emendatio Jof. Scaligeri in not. msc. ἔψου.

§. 60.] LXXII. Vat. Cod. p. 440. sq. Planud. p. 86. St. 126. W. cum lemmate: Ἀγαθίου Σχολ. εἰς τὰ λυτὰ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. Ita quoque Vat. membr. Alius Cod. Dorvill. τὰ λυτά. Hanc inscriptionem mendosam judicantes viri doctissimi, Jof. Scaliger in Lectt. Aufon. II. 29. εἰς ταῦλαν, Salmasius vero et Huetius τὰβλαν emendarunt; prior etiam ταβλαντὰ tentavit in not. ined. Vulgatae patrocinari conatus est Dorvillius in Vann. crit. p. 252. non lusum in universum significari existimans, sed τὰ λυτὰ Grammatico idem esse, quod τὰς ἄλυσας poëtae vs. 26. Idem sentiebat Corn. de Pauw in Diatr. de Alea p. 190. Praeter Dorvillium de Ep. nostro disputavit Salmas. ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 741. sqq. et Pauw in Diatr. de Alea Veter. ad Epigr. Agathiae Scholastici. Tr. ad Rhen. 1726. Alios, qui de aleae ludo egerunt, laudat Wernsdorf. ad Poët. Lat. Min. IV. P. I. p. 405. Hos in se interpretando sequor, sensum grammaticum explicuisse contentus; nam me ipsum nihil de hoc ludo, quem Triëtracum fuisse affirmat Salmasius, intelligere fateor. — V. 1. Nos humiles et de plebe mortales, etiamsi magna gesserimus, raro tamen eorum memoriam ad posteritatem propagatam videmus: at reges si fuissent modo, hoc tanquam adamantinis tabulis insculptum manet. — μέγαμιν Vat. Cod. — Δίφους ἐνέης. Eratosthenem esse vult Opsopoeus; etiam Callimachus esse possit. τοῦτ' ἡδύμαστι μινί. Similiter locutus est Ovid, XV. Metam. 813. de fati huma-

nis in Parcarum tabulario repositis: *Invenies illic inclusa adamante perenni Fata tui generis.* *Claudian.* de Bell. Gild. 202. *voces adamante nasabat Atropos;* ubi nemo Interpretum locutionis fontem aperuit. — V. 3. Cod. Vat. ἀναπείσονται δὲ μὲν a pr. man. et mox v. 4. Λυβός. — V. 6. Hoc Zenonis imperatoris exemplo patet. Huic enim quid quondam acciderit ludenti, memoriae mandatum est. ἄφαστοι κόβοι sunt incerti, qui non secundum rationem, sed casum cadunt. κόβον vitiose Vat. Cod. — V. 7. ὅτρεις Vat. Cod. et ποικιλότεκτος. — ὅτρεις est calculorum ordo et positio. ποικίλας μεταστάσεις τῶν φάφων est ap. *Aristaen.* l. Ep. XXIII. *Euripid.* Iphig. Aul. 195. ἐπὶ θάκοις πεσῶν ἡδονέουσιν μορφῆς πολυκλήκοις. — Sequitur descriptio ordinis calculorum in Zenonis tabula. Ludebatur discoloribus lapidibus, (*Martial.* XIV. Ep. 17. et alii, quos laudat *Wernsd.* P. M. T. IV. p. 268. 182.) qui per tabulam duodecim lineis descriptam disponebantur. Hae lineae nostro sunt ἴδοι, *tramises* in Ep. Anth. Latin. III. 76, p. 519.:

*Discolor ancipizi sub jaculo calculus adstat,
Decertansque simul candidus atque rubens.
Qui quamvis parili scriptorum tramise currant,
Is capiat palmam, quem bona fata juvant.*

— V. 8. ἐπισθίδην. Vat. Cod. quod damnat *Dorvil- lius.* — Est autem ἐπισθίδην ἰδός, si recte intelligo, inferior pars tabulae, five dextrum latus, quod albi calculi occupabant, qui Zenoni forte contigerant. In hac parte calculi a dextra manu ad sinistram procedebant. Haec ut melius intelligantur, exhibeamus abacum, qualem dedit *Salmasius* ex vetere marmore *Scr. Hist. Aug.* T. II. p. 751.:

Latus sinistrum. Latus dextrum.

24.			1. σοῦμμος χῆρος;
23.			2.
22.			3.
21.			4.
20.			5.
19.			6.
18.			7.
17.			8.
16.			9.
15.			10.
14.			11.
13.			12.

— V. 9. *ixv.* Var. Cod. In sexta linea septem erant candidi; in nona unus; summus locus occupabatur duobus, totidem decimus. Hoc enim volunt verba *ἴσος ἦν δὲκάτη*, *decima aequalis erat*, numero calculorum scil.
 „Primam dextri lateris lineam dicebant et summam.
 „Graeci quoque recentiores Latinam vocem retinuerunt, et *σοῦμμος χῆρος* appellarunt in tabula. — Ultimam infimamque lineam dextri lateris duodecimam vocabant; revera enim erat duodecima. Ab illa ultima dextri lateris linea, quae et duodecima, transibant ad

ultimam sinistri lateris ex adverso respondentem et oppositam, eamque tertiam decimam appellabant.^a Verba sunt *Salmasii* p. 752. sq. Ex nostro loco vocem *σοῦμος* in Lexicon retulit *Ducang.* p. 1411. — V. 11. δὲ τε. Vat. Cod. quod probandum. Etiam proximus locus a summo, i. e. secunda linea, habebat binos calculos; ultimus denique calculus erat in ea linea, quae *δίσκος* appellabatur, i. e. *Divus*. Vide *Ducange* p. 303. Hunc *Divum Pausan* locum decimum quartum esse suspicabatur. Sed res vehementer incerta est. — Post quindecim calculos albos enumeratos sequitur ordo nigrorum.

— V. 13. *τε* omittit Vat. Cod. ubi in fine versus *χαρην* legitur. In loco octavo bini nigri erant, totidem in undecimo; bini iterum in duodecimo, unus in decimo tertio. — V. 14. *ἑνδεκάτην* est in Cod. Vat. Vulgo *ἑνδεκάτης* legitur. Illud verum putat *C. de Pauso*, qui praeterea *ἑνδεκάτου* conjicit, quod ante eum suspicatus est *Tb. Hyde* in *Nerdiludio* p. 45. Quam post locum decimum tertium commemoretur *Antigonus*, post hunc linea decima quinta, vix dubitari posse videtur, Antigonum esse lineam decimam quartam. Huic in dextra parte *Divum* oppositum fuisse, suspicatur *Salmasius*. Illo enim nomine quasi Romani regis sedem significari, cui contrarius sit Antigonus, quod est nomen Macedonum regis, quos semper Romanis adversos fuisse notum est. At sic *Divus* linea esset undecima, quae v. 14. sigillatim commemoratur, eademque occupata esset binis nigris calculis et uno albo; quod non fieri potest. Ceterum ut Antigonus lineae nomen est, sic iactus quidam in talis *Alexander* appellabatur, alius *Darius*. Vide *Sensleb.* in *Thesauro Gronov.* T. VII. p. 1156. — V. 17. Etiam in linea decima quinta erant *διζυγες*, sive calculi duo juncti. — *πέντ' ἐπὶ καὶ δεκάτῃ*. Vat. Cod. — V. 19. *ἐκτὴ καὶ δεκάτῃ πεντησέκοντες*. Vat. Cod. posterius verum et reci-

piendum. At in numero lineae difficultatem cernens *Corn. de Paulo*, ἵκτω καὶ δούτρῃ emendare conatus est, quod ut minus Graecum a *Dorvillio* vapulat in Vann. erit. p. 255. — V. 20. τέτατος ἐν πομάτῳ. est vicefimus locus, πόματος enim χῆρος est linea vicefima quarta, i. e. ultima et infima sinistri lateris. In vicefimo igitur scripto five linea iterum bini erant nigri. — V. 21. σκῆψις ποσσῶν per periphrasim: rex, qui albos habebat calculos, nec laqueos anguratos, quos ipsi fortuna tenebat etc. ποσσῶν idem quod ὑποπόδες. Adde iis, quae *Dorvill.* attulit p. 270., *Ruhn.* ad *Tim.* p. 211. — V. 23. ὑποπόδες ἐπὶ ποσσῶν. Vulgo. ὑποπόδες γὰρ ποσσῶν. Vat. Cod. unde *Salmasio* subnata est emendatio ἐπὶ ποσσῶν. Diversa sunt ποσσῶν et πόδες. Hic enim, nomen ab ipsa forma habens, tesseras in tabulam effundebat. Interior ejus pars non simpliciter excavata erat, sed gradibus et amfractibus intercisā, ita ut tesserae intus vario motu agitatae evolverentur. Hinc ap. *Nestrum* πόδες δουρῶν καὶ κλῆμα. Simillimam est hoc ap. *Anson.* in *Proseff.* I. 27. bolos — quos praecipitante rotasū Fundunt excissi per caua buxo gradus; ubi *Jes. Scaliger* nostri loci non immemor fuit. Anth. Lat. L. III. Ep. LXXVII. In parte alveoli pyrgus velut urna resedit, Qui vomis internis tesseras gradibus. — »Erat praeterea aliud instrumentum, quod pyrgo, surriculus, imponebatur, et dicebatur πομῆς, κημῆς, ἰθμῆς. Infundibula erant, et usus eorum etiam in urnis judicialibus apud Graecos. πομῆς proprie camus, capistrum, unde πομῶν: item κημῆς, unde κημῶν. ἰθμῆς erat proprie colus, infundibulum. »Porro ejusdem usus fuisse κημῶν et ἰθμῶν, patet auctoritate *Hesychii* et *Schol. Aristophanis*, quos advocat *Casaubonus* ad *Athenaeum* L. X. c. 18. qui docet utroque modo infundibulum vocatum, quo calculi in πομῶν vel κημῶν fundebantur. *Harpocration* autem edidit, πομῆς ὁ καλεσμενός κημῆς: ac κημῶν una et πομῶν inter.

καυθοντι καὶ ἐκείνη memorantur Polluci. L. VII. §. 204. φημι quoque facit mentionem Diphilus: ἵλε' εἰς μέντοι φησὶν, ὡς ἂν ἐμβάλη. ubi mihi pars *sarriculae* est, quae pro *sota turri* poni videtur. Phimum igitur, καμὲν, ἡδμεν, ita eadem instrumenta esse apertum sit; at diversa esse a *fritillo*, vel inde patet, quia fritillus erat solidus ab una parte: cetera instrumenta pertusa erant. Inde ap. Senecam *Aeneas jubet Claudium alas eludere pertuso fritillo*. Vide finem Apocalocynth. Inde etiam patet, diversum a pyrgo fuisse. Verba sunt *Dorvillii* Vann. crit. p. 259. Pro ἡριθμοῦ olim tentaverat ἡριθμῶ *Tb. Hyde* in *Nerdilud.* p. 45. quo nunc nihil opus, meliore lectione reperta. In fine pentametri καυθοντι habetur in Ed. Flor. et tribus Aldin. Aliae καυθοντιν. καυθοντις dedit *Salmassius* ex conjectura; nam in membr. καυθοντιν legitur. Hinc καυθοντιν legendum esse contendit *Dorvill.* p. 262. nam *scalam* intus in pyrgo *occultasam* esse. Ceterum notandum, tribus tesserae usos fuisse veteres, cum postea duae tantum coeperunt usurpari. — V. 25. Zeno imperator jecit et duo et sex et quinque, quibus jactibus tota rerum facies immutata est. At quomodo hoc factum sit, obscurissimum. Nam quod sequitur, eum statim octo totos calculos disjunctos habuisse, qui antea separati fuissent, id sibi contrarium esse videtur. *Pamvinius* certo, ut explicaret, ad ineptias confugit. ἄζουγας et περιζήμενος idem est. Quare vehementer suspicor, depravatum esse hunc versum. Scribe, duabus literis mutatis:

ἄζουγας εἶχεν ἅλας περιζήμενος.

esse statim disjuncti sunt, qui antea juncti essent. — Hoc enim sensu verbum περιζήμενος passim occurrit, pro συφθεσθαι, conglutinari, et τῷ διαρίζειν opponitur. Vide *Budaeum* in *Comm. Gr. L.* p. 990. 4.

§. 61.] LXXIII. Vat. Cod. p. 481. *Agathiae* vindicat. In *Plan.* p. 377. St. 515. W. ἄζουγας est. Scriptum

in velum conopeum, quo culices arcentur. Cf. *Pauli Silens. Ep. LXVI.* Fuit haec Aegyptiorum consuetudo, ut, cum in humidis regionibus a culicibus valde vexarentur, aut in turribus cubarent, aut lectos velamentis circumdarent: πᾶς ἐνδὲ αὐτῶν ἐμφέβληστρον ἔκτεται, τῷ ὅς ἐμῆρας μὲν ἰχθῦς ἀγρεύει, τὴν δὲ ὕπτα αὐτῷ χρεῖται ἐν τῇ διαπαύεσθαι κοίτῃ· περὶ ταύτην ἱσχυοί τὸ ἐμφέβληστρον. *Herodot. L. II. p. 146.* Hinc *Horatius* in Antonii exercitu conopea fuisse visa indignatur. *Epod. IX. 16. Interque signa, turpe, miliaria Sol aspicit conopeum.* Idque ipsam exprobrat *Cleopatrae Propertius L. III. 9. 43.* quod ausa sit

Romanamque subam crepiscanti pallere fistro,

Baridas et consis rostra Liburnae sequi:

Fœdâque Torpejo conopia tendere saxo,

Jura dare et statuas insect et arma Mari.

V. 3. ἐντρέπαρμα. Ed. pr. Flor. — V. 7. ἕνεκα Brodatum de muscis et culicibus interpretatur, quo nihil durius. *Aves* ipsae intelligendae, quibus se parcere (εὐχέσθαι προφείδεσθαι) ait conopium, ut *Paul. Silens.* in Ep. laud. οὐ βριαρὸν τοιαῦτα θῆρα καὶ οὐτινα πόντιον ἰχθύν, οὐ πτερόν ἀγρεύει μάθυμασιν ἡμετέροις.

LXXIX. Vat. Cod. p. 560. Planud. p. 155. St. 226. W. in belluonem quendam, qui cum voracissimis belluis comparatur. — V. 1. Nemo, qui dentes tuos vidit, domum tuam appropinquare audeat. ἀλοιτῆρας δόντας, qui omnia terunt, saxi molatis ad instar. ἀλοιτῆρ, κατατρίβειν, καταπύπτειν, de frumento inprimis. Vido *Valcken. ad Ammon. p. 21. sq. et T. H. ad Polluc. X. 161.* Ut *Agathias* neminem, dentium illius adspæctum perferre dicit, sic *Epicarmus* prae timore mori ait, qui *Herculem* edentem videant, ap. *Athen. L. X. p. 411.:*

πρῶτον μὲν αἰε' ἐσθοντ' ἰδὼς νιν, ἀποθάνεις·

βλέμει μὲν δ' ὀφρυγὴν ἔνδοθ', κραβαῖ δ' ἂν γυμνάς,

σοφῇ δ' ἂν γάμφος, τέκεργον δ' ἂν κινέδων.

— V. 2. ὑμετέρου. pro singulari. Vide ad Ep. in Aurig. Stat. XXIII. — εἴς ἐν. Vat. Cod. — V. 3. ἵχνη. Vat. Cod. — Nota fabula de Erychthonē ex *Callim.* H. in Cer. 103. unde etiam verbum βούβρωστις ductum. Vide *Sponhem.* p. 802. sq. *Eustasib.* ad Il. p. 1502. 6. Ορίαν. Hal. Il. 207. ἀλλ' ἐτίλειστον Ἄλυσαν καὶ βούβρωστιν ἀναιδέϊ γαστρὶ φυλάσσει. — Quum enim famem habeas, qualem Erychthon, quis scit, annon etiam eos ipsos, quos vocaveris, devores. — V. 5. μέλαθρα δέδξεται. Vat. Cod. — V. 6. insigni cum varietate membr. βήσομαι ὑμετέρῃ γαστρὶ φυλαζόμενος. ubi si primam vocem in τλήσομαι mutaveris, suam fortasse *Agathiae* manum restitues. Nolo enim praeda tuae gulae servari. Eleganter participium sequitur verbum τλήναι, ut in *Aeschyli* VII. c. Th. 739. ubi verba sic jungenda: ἴσως ἴτλα σπείρας ῥίζαν αἰματθόσαν πρὸς μὴ ἄγναν ἄρουραν. *Sophocl.* *Electr.* 943. τλήναι σε δεῖσθαι ἃ ἔγω παραινέω. — Quod autem ad φυλαζόμενος attinet, medium pro passivo est positum, quod in aoristo et futuro passim faciunt Graeci. Vide imprimis *Locellam* ad *Xenoph.* *Eph.* p. 173. — Quod si vulgatam servare quis malit, scripserim tamen auctoritate Codicis: βήσομαι ὑμετέρῃ γ. λαφύζωνος, pro εἰς ὑμετέρην γαστέρα, constructione ap. *Agathiam* obvia Ep. XXXVIII. et XLV. — V. 7. Si quando in tuam domum venire ausim, fortior sim Ulyssē, qui Scyllam non extimuit. εἰ δ' ἴτι γ' εἰς. Flor. ed. pr. Ald. 1. — εὐ μέγ' ἄνυσσε. (ἄνυσσε Vat. Cod.) prae meo facinore scilicet. — V. 8. Λαερτιάδης γ. χήμασσιν. Vat. Cod. — V. 9. πολέτλας. majori ego jure *pasiens* vocabor illo. — V. 9. εἰ σε περήσω. Vulgo et in Vat. Cod. quod tacite mutavit cl. editor. Sensem haud accurate expressit *Grotius* vertens: *Justinus et dicar sollerti, evasero si te, Non levius monstrum, quam Polyphemus erat.*

LXXV. Vat. Cod. p. 558. *Agathiae* tribuit, quod in Plan. p. 258. St. 230. W. *Lucillii* est. Ad homi-

nem quendam tenuissimi corporis. Comparanda similia *Lucillii* Ep. LV. — LXVIII. — V. 1. σῆμα σκιοειδές. non corpus, sed umbra. — *Idem* Vat. Cod. pro vulg. αἰδέει. — V. 4. »In membranis πολλὸν ἁφανέστερον, quod praeferendum non duxi.« *Br. Lucill. LXV. χαϊρέμων ἁχρόσ πολλὸν ἐλαφρότερος.* Sine dubio id, quod editiones praebent, magis est proprium; sed ii poëtae, in quorum numero est *Agathias*, rariora et minus propria sectari solebant. Hanc ob causam membranarum scripturam equidem praetulerim. ἁφανέος. καθ' ἑνός. *Eustath. ad Od. v. p. 523. 10. ἁφανέστερος. καθ' ἑνότερος. Hesych.* — §. 62.] V. 5. οὐδὲν ἡμείψας. nullam morte mutationem subibis. φάσμα. Similiter *Nicarchus* Ep. XVI. ἐμὲ στεφανώσας. ἐγὼ γὰρ εἰ βλέπομαι, ἤττημαι. πνεῦμα γὰρ εἰμι μόνον.

LXXVI. Vat. Cod. p. 554. Ἀγαθίου Σχολ. In Plan. p. 171. St. 249. W. In caudicem ejus generis, quod vividis coloribus descripsit *Anian. Marc. L. XXX. 4. p. 594.* — V. 1. ζῶν. Ed. pr. Fl. et Ald. 1. Δία hic nihil diversa a Nemese, cui jugum tribui solet. Vide ad *Mesomed. Hymn. v. 13. T. II. P. II. p. 347.* — ὠ τοῖς. noscine judicium, quod improbis tuique similibus viris instat. — V. 3. ῥήτρη, eloquentia. *Demosthenem ῥήτρης οὐκαδέοις πατέρα* vocat *Christodorus* in *Ecphe. v. 24.* — ποικιλόφρων. Vat. Cod. — V. 4. ποικίλον. Verba fucata opponuntur sermoni sincero et simplici; ut ποικίλλων opponitur τῷ ἀπλῶς et εὐευδίας λέγειν. Vide *Abresch. in Lectt. Arist. p. 222. Eurip. Phoen. 472. ἀπλοῦς δ' μῦθος τῆς ἀληθείας ἴσθι, καὶ ποικίλων δ' αἰ τὰ ἔνδοξ' ἑρμηνεύμεται.* In talibus igitur ποικίλος parum distat a vafro et callido; quod apparet etiam ex *Eurip. Androm. 938. κλέγῳ κλέουσα τοῖσδε Σειρήνων λόγους, Σοφῶν, πανόργων, ποικίλων λαλημάτων.* *Iphig. in Aul. 526. de Ulyssē: ποικίλος καὶ πέφους, τοῦ γ' ὄχλου μέγα.* Insignem in dicendo subtilitatem notat ἡ ποικιλία ap. *Demosth. c. Aphob. p. 844. II. καὶ ταῦτ' εἰ μὴν ἴδωτε λόγου τοῦς ἡ ποικιλίας.* — V. 5. Vulga:

ἀπείζειν δ' ἔξεστι· et sq. verl. τῆς οὗς κλισματικῆς παίγνια φ. Haec ex Vat. Cod. mutavit cl. editor, in quo tamen praeterea παίγνια φ. metro vitiatō legitur. Verba ἀπείζειν ἔξεστι quo referas, non satis liquet. Sed hoc voluisse videtur: Callidæ tuæ eloquentiæ confidas licet; at Justitiam scito cā mutari nōn posse. Haec vero antithesis nec acumen, nec gravitatem habet. Sed fac, scriptum fuisse:

ἀμπαίζειν ἔξεστι

aliis licet illudas, Themidem ludibria tua mutare non poterunt, apte sibi respondent ἀμπαίζειν et παίγνια φαντασίης. Hoc sensu v. παίζειν ubique obvium. ut in Lūciani Nigr. §. 20. ἡ τόχῃ παίζει τὰ τῶν ἐνθρόνων πρᾶγματα. Cf. Valcken. in Adon. p. 359. — ἡλέματος φαντασίη, vana et falsa creans phantasia. Fictum oculorum splendorem meretriculae ἡλεμέτους κῆτύνας appellat Claudian. Ep. II. Vide Albertum ad Hesych. v. ἡλέματος.

LXXVII. Vat. Cod. p. 389. Plan. p. 6. St. I I. W. In ingens illud saxum, quod Ajax in Hectorem coniecerat. II. κ. 268. Αἷας πολὺ μείζονα λαὸν αἰέρας, Ἦκ' ἐκιδνύσας — εἷσα δ' ἀσπίδ' ἔλξε, βαλὼν μυλαεῖδ' ἑτέρη. II. §. 409. τὸν μὲν ἔπειτ' ἐκίοντα μέγας Τελαμώνιος Αἷας Χερμαδίη, τὰ β' πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν, Πᾶρ ποτὶ μαρμαίνων. ἐκάλιντο τῶν ἐν αἰέρας, Στῆθεος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντογας. — V. I. recte H. Stephanus edidit ἀνοχμάσας. ante seum, ut in codicibus et Vat. etiam membr. legebatur, reclamante metro: ἀνοχμάσας. Similis menda relicta est in nupera Oppiani editione, ubi αλ. ε. 226. scribendum προμναίεις ἄτε νῆα κατοχμάσας ὑπὸ δαυμαίς. Br. — V. 3. μέλας, τρηχρό τε. ex II. κ. 265. — V. 4. ἐξοκύλισα. Vat. membr. recte. Vide ad Ep. LIX. 4. — V. 5. βαίν. nunc me vix tandem paululum de agro remouent. νῦν. genus imbellē et pusillum. Respicitur II. ε. 303. οἷσι νῦν βροτοὶ αἰεῖν. et imprimis II. μ. 447. τὸν

ὅ οὐ κα δὲ κότες δέμου κρεῖστω ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἐπ' οὐδὲν
 ἐχλίσσιναν, Οἷον ὦν βρετοί εἰσι. *Juvenal. Sat. XV. Nam ge-*
nus hoc viro jam decrefcebat Homero: Terra malos homi-
nes nunc educat atque pusillos. — V. 7. ἐπ' ἄμα. Vulgo
 et in Vat. Cod. ἐπ' ex marg. Wechel. receptum. —
 V. 8. παλιν. ludibrium, quod movere conentur, et in
 quo vires exercean.

LXXVIII. Vat. Cod. p. 299. Plan. p. 221. St. 322. W:
 Scriptum in mulierem, quae, cum triduum in puerperii
 laboribus consumisset, infantem tamen, in utero ex-
 stinctum, edere non potuit. Perperam *Opsopoeus* mu-
 lierem ipsam exstinctam esse putabat. — V. 4. γαστρί
 δυσκόλῃ. Epitheton vitiosam uteri structuram significat.
 αἱ κόλποι, μυχὸς, sinus, recessus. — §. 63.] V. 5. »ἐξόν.
 »etiam sine libris scribendum sic fuisset. Sed Planudeae
 »Regius liber optimus ἐξόν in textu; cod. Ja. Lascaris
 »in marg. habet. Br. Sic etiam correxit Aldus in
 Lect. unde in Ald. 2. receptum est; nec non *Opsopoeus*,
Huetius, Munke. ad *Anson. Lib. c. 23.* — ἐξόν. ex
 quo partus infantis expectatur, sed non perficitur.
 ἀπρηκτοὶ ἑλπίδες sunt κενά, ἀνήνυτοι. Auctor Ep. inter
 ἀδίσκ. XXXIV. ad puerorum amatores: ἔχετε μυχθῶν,
 ἀπρηκτοὶς ἑλπίσι μαίνεσθε. Vide *Rubnk.* Ep. crit. p. 194.
 — V. 7. »τελθεῖ vulgo absurde legitur: sic mortem
 »matri imprecaretur poeta. Idem Reg. liber [et Vat.
 »Cod.] recte τελεθεῖ. Br. In verbis ἀόβη γαστρί re-
 spicitur sollemnis acclamatio: *Sit tibi terra levis! Mater*
exstinctum infantem in utero gerens ejus sepulcrum
dici poterat, ut Thyestes ap. Sidon. Apollin. C. IX.
p. 109. Fracris crimine qui miser voratis Vivum pigno-
ribus fuit sepulchrum; quem locum cum similibus illu-
strando Longino adhibuit Rubnk. p. 243. sq. ubi γόπης
ἐμφύχας τάφους Gorgias Leoncini reprehenduntur. Haec
metaphora placuit Auctori Aenigmati a cl. Husckio
editi in Anal. cr. p. 307. nr. LXXVI: ὁ κτείνων τανυγός,

ἐπὶ ζῶντι δὲ τύμβῃ καίται. Ceterum comparandum Epitaphium puerperae in *ἀδισσ.* DCCVII. 159' ~~ἐπὶ~~ ἐμαῖς αἰδέει τὸ νέστιον ἐς φάος ἡγού, ἅλλ' ὅπῃ γαστρὶ φίλῃ κέβεται ἐν φθιμότητι.

LXXIX. Vat. Cod. p. 296. Plan. p. 216. St. 315. W. In Candaulis sepulchrum, cujus conjugem poeta excusat, secutus *Herodotum* L. I. 11. p. 6. Νῦν τει δυοῖν ἑδοῖν παρευσθέν, Γύγη, δίδωμι αἴρεσιν, ἐκότερην βοῦλαι τραπέζας ἢ γὰρ Κανδαλία ἐποκτείνας, ἐμὲ τε καὶ τὴν βασιλῆην ἔχει τὴν Λυδῶν, ἢ αὐτὴν σε αὐτίκα οὕτω ἐπεδήσειν δεῖ· ὥς ἂν μὴ πάντα παιδόμενος Κανδαλίη, τοῦ λοιποῦ ἴδῃς τὰ μὴ σε δεῖ. ἀλλ' ἤτοι καὶ ἐν γὰρ τὸν ταῦτα βουλευσάντα δεῖ ἐπέλλυσθαι, ἢ ἐὰν τὸν ἐμὲ γυμνὸν δησάμενον, καὶ περήσαντα οὐ νομιζόμενα. — V. 4. τὸν ἐφιστάμενον suspicatur *Opfopoulos*; equidem malim vulgatam lect. pro ἐφιστάμενον accipere. Saepe numero enim recentiores illi in talibus neglexerunt adspirationem. Vide ad Ep. XLVII. 2. Ceterum hujus versiculi sensus minime perspicuus. Non enim quaerebatur, utrum illa priorem maritum Candaulum habere vellet an Gygem, sed uter perire deberet; id quod ex *Herodoti* verbis apparet supra adscriptis. An *Agathias* dedit: ἢ τὸν πρὶν ἱλαῖν, pro ἑλευαῖν. Vide *Abresch.* ad *Aesch.* T. I. p. 17. — V. 5. Vulgarum ἦν ἄρα κ'. quod etiam membr. Vat. servant, primus *Opfopoulos* mutavit in χρῆν. Idem adscripserat *Casaubon.* exempl. sui margini. Manifesto enim *Agathias* respexit formulam, qua *Herodotus* p. 5. 22. historiam de Candaulis stultitia suspicatur: χρῆν γὰρ Κανδαλίη γενέσθαι κακῶς —, quod multi imitati sunt. Vide *Wesseling.* l. c. — In fine vs. Schedae Krohn. ἂν ἴδῃς, superscripto τλη.

LXXX. Vat. Cod. p. 240. Plan. p. 225. St. 328. W. In Laïdis sepulchrum. Erat Laïdis tumulus in Craneo prope Veneris Melanidis fanum, teste *Pausan.* L. II. p. 115. Alii, diversas ejusdem nominis meretrices confundentes, eandem in Theffalia sepultam esse dixerunt. Vid. *Athen.* XIII. p. 589. B. et Mus. Atticum Tom. III. 2.

p. 187. lqq. — V. 1. „Vulgo ἀμφιμέλειονθεν, una voce. „In membranae ora correctum ἀγχιμέλειονθεν, in agro „propter viam.“ Br. Emendatio a cl. editore recepta debetur *Toupio*, Cur. Nov. p. 178. qui comparat *Homer.* II. v. 335. πλείστη κῆνος ἀμφὶ καλέθους. *Mnasalc.* Ep. XI. ἐκείδα — ἄδο θανούσαν ἀργιλλος δολιχὴν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει. — V. 3. ἀκούς. Ed. Flor. Ald. pr. Ascens. Steph. ἀκουός, quod Vat. Cod. habet, correxit etiam Ald. in Lectt. — V. 5. ἢ πῶσον. Ex *Rufini* Ep. VIII. — πῶσον, Vat. Cod.

LXXXI. Vat. Cod. p. 499. Plan. p. 51. St. 74. W. Temere mortales mortem timere docet. — V. 1. τὰς φουχίας γονιτῆρα. *Senec.* Agam. v. 591. *miseros libera mors vocat Portus aeterna placidus quiete.* Similia multa contulerunt *Burm.* ad Anth. L. T. II. p. 55. ad *Propert.* II. 21. 27. p. 414. *Gascher.* ad Antonin. p. 67. — πᾶντα νόσους. Hinc παῖν ap. *Aeschylum* in Philoct. ap. Stob. p. 602. 38. ὦ θάνατε παῖν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. Μόνης γὰρ εἴ σὺ τῶν ἰουκίστων κακῶν ἰατρός, quae illustravit *Valcken.* ad Hippol. p. 313. Ep. ἔδωκ. DCCXLVI. ἤλθες ἡμες ζωῆς γλυκαρώτερος, ὅς μ' ἀπέλευσας Νόσων, καὶ καμάτων, καὶ μογερῆς ποδάργας. — V. 3. μόνος ἔπαξ. προΐσεν γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πᾶσιν κακῶς, lo dicit in *Aeschyli* Prom. 750. quem locum ante oculos habuisse videtur *Plutarch.* in V. Caes. p. 734. E. εἰπὼν, ὡς βελτίον ἔστιν ἅπαξ ἀποθανεῖν ἢ καὶ προσδεῖν. Cf. *Westen.* ad N. T. T. II. p. 50. ubi nostrum Ep. excitatur. Hinc corrigendus videtur *Aeschyl.* Agam. 1300. τοῦτ' ἅπαξ ἐτλήσομαι τὸ κατθανεῖν, pro vulgato τοῦτα πρέξω γλήσομαι, quod sensum non habet. — V. 4. δούτερον. *Seneca* Ep. XXIV. *Moriar? Hoc dicis: Desinam aegrotare posse; desinam alligari posse; desinam mori posse.* — V. 5. πολλὰ καὶ ποικίλα. Cf. T. H. ad *Xenoph.* Ephef. p. 288. ed. Loc.

¶ 64.] LXXXII. Vat. Cod. p. 304. Edidit *Jens.* nr. 57. et ex eo *Reisk.* in Anth. nr. 707. p. 136.

Paches, cujus amores et supplicium in hoc Epigr. enarrantur, missus est adversus Mitylenaeos anno quinto belli Peloponnesiaci Ol. LXXXVIII. 2. Ejus in Mitylenaeis tractandis lenitatem et moderationem laudat *Thucyd.* L. III. 28. Cf. *Diodor. Sic.* T. I. p. 515. sq. Nec omnino quidquam est apud historicos, quod historiae in hoc Ep. narratae fidem faciat, nisi fortasse quod *Aristoteles* tradit *Polit.* V. 4. p. 310. bellum illud Mitylenaeorum adversus Athenienses a mulieribus ἐπιδησίῳσιν originem cepisse. Recte igitur *Reiskius* p. 220. hanc historiam ad veteres fabellas amatorias, quas Miletias appellant, referendam esse censet. Minus certum est, quod idem suspicatur, hoc carmen ex *Agathiae* *Daphniae* depromptum esse. — In lemmate *Vat. Cod.* habet: *ἐκτενεν, αὐδὴς δὲ ὅπ' ἐκτενὸν πάλιν πεφθόταται.* — V. 1. *Λέμας.* *Vat. Cod.* et *Jens.* Temere *Reiskius*: *χαρπίας' Ἀμαμῆς.* — V. 2. *πάρτας.* *Vat. Cod.* — *φέργνα.* patriae salutem attulerunt. — V. 3. *ἐλίσσας* *Reisk.* — V. 5. *τὴν πούραν.* *Vat. Cod.* *ταὴν πορφαὴν* emendatum in marg. *Ap. Ruhnck. et Guy.* — V. 6. Vitiose membr. *ἐκταστέρας τῆδε βυθόμενος*, quod variis conjecturis locum dedit: *sal* infert *Salmasius*; pro *τῆδε* autem in apogr. *Guy.* et *Ruhnck.* *εἴδε* legitur. *Reiskius* *εὐεῖλε* et *εἴχε* suspicabatur; *Bernardus* in literis ad *Reiskium* p. 507. *τῆλα.* His omnibus conjecturis praefero lectionem *Brunckianam* *εἰλας βυθόμενος*, ubi *εἰλας* de capiendi conatu accipi debet, qualia multa ubique occurrunt. Vide *Taylor.* ad *Lyf.* p. 146. *Abresch.* ad *Aesch.* T. III. p. 152. *Brunck.* ad *Oed.* T. 1454. et alios passim. — V. 7. *ἴδεν* *Jens.* quod emendavit *Reisk.* adspulantibus membranarum. — V. 12. *ἔν' αὐτῷ.* *Vat. Cod.* *ἐποφθίμενος* *Reisk.* Dualis, quem *Vat. Cod.* habet; praestantior. — V. 13. *ἐκ δὲ π. κ. ἐκείνους ἄμα σ.* *Reisk.* qui hanc lectionem strenue defendit, metricos plorare jubens. In membr. *Vat.* *εἴ δὲ* legitur, et *πέραι ἄμα*; quod in *Ap. Guy.* et *Ruhnck.* in

in *πεντ' εἶμα* mutatum est. — V. 15. *ὀμνέσσω*, Vat. Cod.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 297. sq. Planud. p. 258. St. 373. W. Lugetur immatura mors Agathonici, juris studioli. — V. 2. *νόμους*, Fatum nullis *legibus* obnoxium dicit poeta, respectu habito ad *leges*, quibus discendis operam dabat Agathonicus. — V. 4. *νομίμην φιλίην* ambigue dictum, et de aetate, qua per leges petere licebat honores et magistratus, et de aetate morti matura. — *ἱμπελευν*. Similiter *Scysbin.* Ep. I. *πλήρης τῶν ἐς ἔργον ἐταύην*. — V. 6. *οὐ θιάσω*, sui coetus ornamentum plorantes. *θιάσος* pro *coetu*, et *θιασώτης* pro *calcoribus*, multa illustrarant. Vid. *Spanb.* ad *Arist.* Plut. v. 508. et *Alberti* ad *Hesych.* v. *θιάσος*. — V. 7. *κρίην τίλλουσα*. Cf. *Dorvill.* ad *Charis.* p. 349. — V. 8. *αἷ, αἷ*, edd. ante Steph. — *τῶν λαγόνων*, sic Vat. Cod. «Melius scriberetur *τὸν λαγόνων*» *Br.* Et sic vulgo legitur. — Π. 65.] V. 9. In eandem sententiam puer parentes consolatur Ep. *ἔδιστ.* DCCXXXIV. *ἀλλὰ πάτερ, μήτις τε, προλείποντι πικρὸν ὁδομένῃ· Τίρμη γὰρ εὐσεβίῃ μοῖρ' ἐπέκλεισε τῶδε* —, ut hunc versum emendandum existimo pro *εἰς με βίον μ.* Anthol. Lat. L. IV. CXVII. p. 78. *Perpetuo talis gemitu lacrimisque colenda, Infelix aetvo tam cito quae caruit? An felix aegrae potius subducta senectae? Sic Hecubā flevis Penelopea minus; quod ductum ex Cicer. Tusc. Qu. I. 39. Cf. loca veterum a Clemente Alex. collecta Strom. L. III. p. 516. sq.*

LXXXIV. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 264. St. 381. W. In perdicem a fele necatam. Cf. *Damochar.* Ep. I. *Perdices ap. veteres inter aves domesticas habebantur, Aelian.* H. A. IV. 16. Apud Chios eas gregatim pasci narrat *Busbequius* Ep. III. p. 123. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in *οἰκονομῆς* T. II. p. 664. ubi *πέρδικα φαγούσα* legitur, ut in Vat. Cod. Vulgo *πέρδικ' ἐνολέουσα*.

Formam αἰλουρος, quam impugnat *Dawesius* in Misc. crit. p. 261. tuetur *Touss. Em.* in Suid. p. 285. — V. 4. κτείνω — ἀντιβιβν. Vat. Cod. Posterius etiam in edd. legitur. Praecedentia εὖ σε φθιμένην ἀγέραςτον ἰάσω ducta sunt ex *Eurip.* Hecub. 116. καὶ δὲ Δαναὸν τὸν ἑμὲν τύμβον Στέλλουσ' ἀγέραςτον ἀφάντας; — V. 5. Nam te ira exasperari scio, donec hostem in busto tuo immolavero. — εἰς ὅς τις Vat. Cod. — Laudat hoc distichon *Suid.* T. II. p. 712. ubi ἔτιονξε τάφῳ habetur, ut in Vat. Cod. Parum quidem interest; praetulerim tamen ἔτιονξε ob Cod. auctoritatem.

LXXXV. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 264. St. 380. W. „Lemma in membr. εἰς πέρδικα, ὃν αἰλουρος κατέφαγεν, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενος γάττος. (le chat) quo de nomine videndus *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIV. „4. „Br. — V. 1. 2. Profert hoc distichon *Suidas* T. II. p. 540. in μετανέστρια, nulla hujus vocabuli interpretatione addita. Perdix μετανέστρια est ea, quae, antiquis suis sedibus relicta, inter homines habitabat. — V. 2. πλεκτὸς εἶκος, cavea. — λευκαλίης Vat. Cod. quod repopendum. — V. 3. θαλερεῖ. — καὶ θαλερώπιδες ἡρυγνίης. τῆς εὐπροσώπου ἡμέρας. *Suid.* T. II. p. 162. ubi h. l. respexit. Totum distichon laudat in αἰθόσσω (ἐκτείνω. θερμαίνω.) T. II. p. 648. et in ἡρυγνίαν T. II. p. 75. Perdixem nobis repraesentat ad solis radios alas expandentem et concutientem. Proprie verbo περιθόσσειν subitus splendor significatur, quem micantes alae efficiunt. — V. 5. τὰλλα δὲ πάντα ἤρασε. Vulgo. „At si omnia sicuti „caput rapuit felis, quomodo dicitur non satiasse „gam? Immo quidem caput abstulerat, at reliquum „corpuseculum ei eripuerat Agathias et alta humo condiderat. Verba sunt *Dorvillii* ad *Charis.* p. 339. qui ἤρασα restituit, accinente Vat. Cod. et *Suida*, qui hoc distichon laudat in ἀπέρσειν T. I. p. 251. — V. 8. μήποτε εὖν, Vulgo. Nostrum ex Cod. Vat. revocavit *Dor-*

vill. Color in hoc disticho ductus ex Ep. *Ammiani* XIII. Εἴη σοι κατὰ γῆς κόρυς κύνος, εὐκτερὲς Νέερχε, Ὅφρα σε ῥηιδύς ἐξερύσῃ κύνος.

LXXXVI. Vat. Cod. p. 301. Plan. p. 193. St. 281. W. Theodotus loquitur maritus Eugeniae, cum qua per vitam simultatem invitus susceperat. — V. 1. πάματος δέδμεν, per extrema haec vitae spatia, quorum meta apud inferos posita est. — εὖρ' ἔμ'. Vat. Cod. — V. 3. φθόνος ἢ τις ἄτη. perniciofa quaedam fati fors, felicitati nostrae invidens. — §. 66.] V. 5. κρηπίδα. ad iustum Minois tribunal adducti.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 300. Planud. p. 230. St. 334. W. Agathias forori defunctae pulchritudinem, poetice facultatem et juris civilis peritiam tribuit. Postremum hoc mirationem faceret, nisi constaret, quantopere illis temporibus plurimorum hominum studium in juris disciplinam inclinaverit. Vide *Gibbon*. T. III. p. 38. lqq. — V. 1. ἡγλαίρ. Vat. Cod.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 294. Plan. p. 228. St. 332. W. Lemma procul dubio ductum ex ipsius *Agathias* codice. Eum Memnonii et Pericleae filium fuisse matrisque tutela tertio aetatis anno privatum esse, ex hoc tantum Epigrammate constat. — V. 2. εὐ μὲ τόν. Ellipticam hanc jurandi formulam illustraverunt plures, quos laudavi ad *Strason*. Ep. XLIII. 2. T. II. P. III. p. 89. — V. 5. βοσπόρυ. Vat. Cod. — V. 6. πάρις. Vat. Cod. — V. 7. ἡλέων. qui materna cura privatus per domum vagatur, dulcem mammarum laticem desiderans. Verbum ἡλέων de eo, qui moestus circumerrât, explicuit *Perizon*. ad *Ael*. V. H. IX. 25. *Dorvill*. ad *Charis*. p. 47. et alii. — V. 9. Initio versus interlocutoris signum β. supplendum. — καὶ καὶ φ. Ald. pr. — V. 10. σταλάει. Vulgo.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 294. Planud. p. 196. St. 235. W. In fratres, qui postquam summa concordia vixerant, eodem tempore mortui eodemque tumulo sepulti sunt. Elegans hoc et expeditum Epigramma tractavit G. Wakefield in Sylv. crit. T. II. p. 45. — V. 1. Ἀγρίως. Vat. Cod. — V. 2. ἐνζυγίην. Anthol. Lat. L. IV. 1. p. 1. in fratres Calcas: *Quansa fuit mentis, tanta est concordia fatis. Et tumulus cinerem parvus utrumque regis.* — V. 3. καὶ Μοῖρας corrigebat doctissimus Britannus l. c. ex Theocrissi Eid. a. 139. Ἄνε πένε' ἀλλοτρίην δε Μοῖραν. Idem mox, auribus consulens, βορροφίης scribit. At, ut cacophonia vitetur, aptius βοσπορίας scribi, quae vulgaris forma est. — ¶. 67.] V. 6. ἐνπερχέτην. Vulgo. — V. 8. Ὀμοφροσύνας. Vulgo. Eadem est Ὀμοφροσύνη, quae Ὀμόνοια, cujus aram ap. Eleenses fuisse tradit Pausan. V. 14. p. 413. Doctissimus Wakefield tentat ὠφέλ' ἐνδρόσθου, quod mihi necessarium non videtur.

XC. Vat. Cod. p. 297. Plan. p. 233. St. 338. W. Mulieris Thessalicae, in Bospori litore sepultae, epitaphium. — V. 2. λέσση. Vat. Cod. λέσσης. Vulgo. — V. 4. ἡένης. Perperam Brodaeus cogitabat de Fione oppido, quod nec ad Bosporum, nec, ut Stephanus vult, in Chersoneso, sed ad Strymonis ostium situm erat. Cf. Thucyd. IV. 103. Epigr. ἑδέση. CLV. et Gasserer Comm. de Thracia P. III. p. 10. — V. 5. Structurâ orationis mutatâ mulier defuncta maritum rogat, ut sibi cenotaphium in patria terra exstruat.

XCI. Vat. Cod. p. 303. Planud. p. 241. St. 351. W. Joannae citharistriae epitaphium. — V. 1. δεκάτην Ἑλικωνίδα. Plazo Ep. XII. Ansip. Sid. XLVI. et alii. — V. 3. τερετίσματα. dulces mollesque citharæ soni. τερετίσματα ἢ δὲ κατεχλαί, τὰ τῆς κιδάρης ἡρόματα, καὶ τὰ τῶν τεττίγων ῥήματα. Hesych. Varias

hujus vocabuli significationes more suo illustravit T. H. in Addend. ad Thom. Mag. p. 908. — V. 4. Ἰωάννας. Vat. Cod. a man. sec. — πάντα. Similiter *Moschus* in Ep. Bionis v. 11. ἔντε σὺν αὐτῷ καὶ τὸ μέλος τέθνασκε καὶ ἄλγεα δαυρὶς κοιδά. et v. 66. πάντα τοι, ὦ θάϊτα, ξυγκάτθανε δάρα τὰ Μοῖσάν. — V. 5. Ἰθνηκεν. Vat. Cod. a pr. man. — Musae lege sanxerunt, hujus puellae virtutibus digna, ut in posterum Joannae tumulus pro Helicone coleretur.

XCII. Vat. Cod. p. 298. Plan. p. 242. St. 352. W. In venatorem, qui scorpionis ictu periit. — V. 2. παρ-
δαλιαν. Vulgo et in Vat. Cod. Id, quod Br. in textu posuit, poetarum sermoni convenientius. Vide *Serban*. in App. Thef. Gr. L. p. 1602. — V. 3. γλαφυρῆς. ex cavo terrae. *Erycius* Ep. IX. φιλῆς ἀραχναίη σκιδὺν ἔνυψε πῶδα Νικῶθιν ἠντιόσσα. — V. 5. Regiorum Planudeae m. codd. optimus εἰδυιὰ τε. perperam. Vide quae notavi ad Antip. Sid. XIII. a Br. — V. 6. παύματα, feris haec timorem non amplius incutiunt. In Ep. ἄδισσ. DCLXVI. item venatoris sepulchrum describitur, in quo venabula, retia etc. expressa erant: αἶ, αἶ, λείνα πάντα * περιτρε-
χέουσι δὲ θῆρες. Cf. Ep. DCLXVII.

7. 68.] XCIII. Vat. Cod. p. 297. Planud. p. 244. St. 354. W. In adulterum una cum moecha domus ruina oppressum. — V. 2. σκολεπταν. Cf. Ep. XVIII. 6. — V. 3. ἀλαπτείνης. Vat. Cod. — V. 5. παύς. Vide ad Ep. LXIII. 4.

XCIV. Vat. Cod. p. 296. sq. *Agasbiae* tribuit; in Planud. p. 262. St. 378. W. ἄδελαν est. Puella quatuordecim annorum de vitae suae brevitatem conqueritur, deosque rogat, ut parentum suorum lacrymas sistant. — V. 2. θάλαμαν. Vat. Cod. — V. 3. αἶ Vat. Cod. — Ad sententiam cf. *Melaegr.* Ep. CXXIV. 5. 6. CXXV.

Erinna Ep. III. Anth. Lat. IV. 244. p. 184. *Nam sibi dumque viro saedas sbalamumque parabam, Funera ex inferias anxius ecce paro.* — V. 8. *τακομένων* et *φθιμένων*. Vat. Cod.

XCV. Vat. Cod. p. 300. Plan. p. 281. St. 407. W. Epitaphium Eustorgii adolescentis, juris studiosi. — V. 2. *καταλλας*. non ejus fontis, qui apud antiquiores poetas celebrabatur, sed alius prope Antiochiam, qui ex monte Parnasso erumpebat; quod docuit *Casaubonus* ad *Scr. Hist. Aug. T. I. p. 21. et 324.*

Praeter haec Epigrammata Vat. Cod. *Agathiae* tribuit Ep. LXVIII. LXIX. LXX. inter *Pauli Sil.* carmina p. 92.

DAMOCHARIDIS GRAMMATICI

ET

DISCIPULI AGATHIAE

EPIGRAMMATA.

¶ 69.] I. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 264. St. 381. W. Conf. *Agath.* Ep. LXXXIV. sq. — V. 1. *ἀνδροβόρων. ἀνδροποφάγων.* *Suid.* T. I. p. 189. qui hoc distichon laudat. *Felem*, quae perdicem, domino suo inprimis caram, laceraverat, poeta comparat cum rabidis *Aetæonis* canibus, qui ipsum dominum suum laceraverant. — V. 2. *Suidas* iterum laudat in *Ἀκταίων* T. I. p. 96. cum hac nota: *αὐτοτελες τὸ αἰ διὰ τὸ μέγεθος.* et iterum in *Ἀλκυωνίδας* T. I. p. 118. — V. 3. *Ἀγαθίας*, Vulgo; quod jam *Scalig.* in not. msc. in *Ἀγαθίας* mutavit, accinente Vat. Cod. qui etiam *φίλου* praebuit. — V. 4. *λυταῖς μ', ὡς αὐτὸν* suspicabatur *Josf. Scaliger* in not.

msc. quod minime probandum. — V. 6. τῆς σῆς. cibos delicatos, quibus tu olim vesceraris, occupantes. *στατάλημα* de victu exquisitiore *Agath.* Ep. LIII.

II. Vat. Cod. p. 152. *Damocharidi* vindicat, quod *ὠτεποτον* est in Plan. p. 445. St. 578. W. Scriba, senio confectus, Mercurio artis suae instrumenta dedicat. Cf. Ep. *Philippi* XVII. et notata ad *Phaniae* Ep. III. T. II. P. I. p. 161. sq. — V. 1. γραμματόκουον. Vat. Cod. a pr. man. et mox κύκλα μέλιβδον. Male haec accepit *Brodaeus*. κυκλωμέλιβδος est orbiculus plumbeus, quo lineae ducuntur in membrana; hinc γραμματέος, lineas gignens. *Paul. Sil.* Ep. L. γυρὸν κυανῆς μέλιβδον σημάτωρα γραμμῆς. — πλήθοντα μελάσματι, *pigrum* simpliciter. — V. 3. *Suidas* in κελαινόν T. II. p. 293. δεχῆα legit. μέλανος σταθεροῦ δοχίον. *Paul. Silens.* Ep. LII. 5. — ῥέθρα. Vat. Cod. — V. 6. ππεριτριβῆς, *obtritius, obtrusus*, in Stephani thesauro sine auctoritate. Br. In praec. vñ. vulgatum κέσμεν ex Vat. Cod. emendatum est. κέσμεν legit etiam *Suidas* in κέσμη T. II. p. 319. Pumice utebantur veteres ad calamos acuendos. — V. 7. καὶ γλυφανθῶ καλάμων. Vulgo et in Vat. Cod. Posterius vocabulum correctione non indigebat, quam cl. editor fortasse ex cod. *Planudeae* adhibuit. — σιδῆρον. Vat. Cod. — V. 10. ἔρμειρα. Vat. Cod. Hoc distichon fortasse ductum ex *Julian. Aeg.* Ep. XI. ἔρμειρα, σὲ γὰρ ἔπλα· σὲ δ' ἔδραντος φιλοδέμουν ἴθουν ζυγόν, λειπομένωιο βίου. — περμηῶς in pr. vñ. ex membr. Vat. sanctum pro περμηῶς. De ionica forma vide *Eustath.* II. ζ. p. 641. 2.

¶ 70.] III. Vat. Cod. p. 464. Plan. p. 355. St. 494. W. In balineum aquae limpidissimae. — V. 1. τοῦτο τὸ λουτρὸν. Vat. Cod. τοῦτο τὸ λουτρὸν. Vulgo. Tres deae huius balinei possessionem, haud secus ac pomi illius, affectant. — V. 3. Non Paris de iis iudicium feret, sed ipsa aqua, uniuscujusque imaginem clarissi-

me repraesentans. Obscurum acumen, et, ut mihi quidem videtur, subabsurdum. — V. 4. ἀργυρέε. Vat. Cod. quod reponendum.

IV. Plan. p. 368. St. 507. W. In pulchram Sapphūs poëtriae imaginem. — V. 3. ἀργάζει, exquisitius pro ἐισεσι, splendor ex oculis scaturit, unde vivida vis ingenii cognoscitur. τὸ διαυγές. *Aristaen.* I. 1. p. 3. ὀφθαλμοὶ μεγάλοι το καὶ διαυγείς, καὶ καθαροὶ φωτὶ διαλάμποντες. *Philostr.* Epist. XXV. p. 924. τὰ μὲν ὀμματα σου διαυγέστερα τῶν ἐκπαμμάτων, ὥς δόνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἰδεῖν. — V. 5. »Vulgo sine sensu legitur ὁ περιεργὸς καλῶσα. Nescio an καλῶν graece dicatur, quod significaret *membrosum esse, crassa habere membra*. Sed agnoscat hoc verbum graecitas, nec ne, certum est, »hanc significationem hujus loci non esse; itaque, quod »sensus poscebat, confidenter reposui *καλῶσα*.« *Br.* Hanc emendationem suam cl. editor firmatam vidit versione *Grotii*, qui totum hoc carmen sic expressit:

Quae finxit Natura, tibi dedit ipsa figuram,

Pictor, Pieridis quam Mitylena tulit.

Nam lux ex oculis quae manas vivida, pulchris

Ingenium gravidum sensibus esse docet.

Quod caro non turget, planis sed partibus aequa est,

Simplicitas hac est significata nota:

Quique bilaris vultus simul est, simul humidus, una

Vivere in hac Musas nuntiat et Venerem.

καλῶσα tentabat *Huesius* p. 34. *Se curatura junceam non reddidit; infeliciter sane!* — V. 7. »Mallem νεφεοῖς προσάψεν. τὸ λαρὸν ad Venerem, τὸ νεφὸν ad Musas refertur. Emendationem hanc omnino necessariam esse »censo; licet hic non adstipuletur *Grotius*.« *Br.*

PAULI SILENTIARII

EPIGRAMMATA.

¶ 71.] I. Vat. Cod. p. 121. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. T. IX. p. 474. nr. 366. Fortivam Venerem commendat. — V. 2. περιδέρων. Vat. Cod. a pr. man. et sic *Toupius* ex Apogr. quodam in Cur. Nov. p. 292. Venus περιδέρων est, quam amantes, deceptis invidorum oculis. peragunt: nam *Custodum transire manus, vigilumque catervas, Militis et miseri semper amantis opus.* Ovid. Amor. I. El. IX. 27. — ἡγυαίη. Vide ad *Philipp.* Ep. XXVIII. T. II. P. II. p. 169. — V. 3. ἄδ λαθεῖν, Incitas et fidi tristis custodia servi, Et nimium duri cura molesta viri. Quae venis ex tuto minus est accepta voluptas. Ovid. A. A. III. 601. — „Recte in „*Boherii* et *Guieti* apographis ἄδ λαθεῖν, quod, ut sensus poscit, reponendum est.“ Br. Hoc jam revocaverat *Toupius* pro λαλεῖν, quod *Reiske* dedit. λαθεῖν per spicue scriptum in Vat. Cod. — πανηγυρεῖα καθόν, curiosos et emissitios custodum oculos. — V. 4. laudat *Suidas* T. III. p. 629. in φάρις. *Philostrophus*. Epist. LVIII. p. 942. οὐ γὰρ οὕτως τὸ φανερόν ἐδραίνετο τῆς ἐξουσίας, ὡς τὸ ἀκρόβητον τῆς ἡδονῆς· πᾶν δὲ τεργιότατον τὸ καλεμμένον.

II. Vat. Cod. p. 126. Edidit *D. Heinsius* in Carm. gr. p. 140. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 480. nr. 372. De trium puellarum osculis iudicans, eam, de qua jam antea gustavit, Demo, ceteris praefert. — V. 1. Γαλάτια. Vat. Cod. μακρὰ φιλεῖν, longa dare oscula. *Tibull.* I. 8. 25. apud eundem v. 58. Marathon artem sese callere ait, ut nec dent oscula rapta sonum, i. e. ἔσφαθ' ἰδόντες φιλήματα. φιλημάτων ψόφους dixit *Sophocles* in depravato fragm. ap. *Asper.* XL p. 487. D. — μαλακὰ. *Liban.* IV. p. 1071. ed. R. ὅσον δὲ εὐδὲ ἦν ἐν τῶν χυλίων τρυμαί.

ρεσθαι, μαλθακὸν ἂν εἶχον ἵσως τὸ φίλημα. — V. 2. »Mimus bene Cod. δακτύλις.« *Br.* ut *Reisk.* et *Heinsf.* — V. 4. »Cod. τριχάλειον στομάτων exhibet. Salmasius emendabat τρυφάλειον, i. e. τρυφερόν. Hoc an graecum sit, jure dubitari potest; sed quo minus recipiatur, syllabarum obstat modulus. Probabiliter emendantem »Reiskium τριχάλειον secutus sum. Eadem vox recurrit »infra XXXIV. 7.« *Br.* — V. 5. ἐπλάγχθη. *Vat. Cod.* pro ἐπλάγχθη. Se ipsam a prius capto consilio revocat. — V. 6. δροσερὸν στομ. χίλιον δροσέοντα infra *Ep. XVII.* sunt sive tenera, sive humida, ut *Ep. ἀδασκ. I.V. κούρη τις μ' ἐφίλησεν ὑψίσπερα χίλιασιν ὕγραϊς.* — V. 7. ταῖς. *Vat. Cod.* et *R.* τοῖς emendatum in *Ap. Guy. ἀδέκαστον. δίκαιον*, non numeribus emtum, sed iusto tributum. Vide *Interpr. Hesych. v. H. Stepb.* Thesaur. T. I. p. 960. A. — Pro ἄλλῃ *Corn. de Pauw* ἄλλοις malebat, ad φιλήματα referendum. — Pro ἔχει, quod est in membr., *Ap. Lipsf. ἔχεις* offert; *Reiske* ἔχε dedit. Hoc vult: Demo mea pro osculis suis merito palmam accipit. — In fin. versf. *Apogr. Lipsf. τις αἶψα.* — Si cui alius puellae oscula magis placuerint, illam habeto, mihi mea Demo placebit.

III. *Vat. Cod.* p. 126. Edidit *Reiske* in *Misc. Lipsf. IX. p. 481. nr. 373.* Puellae omnia alia tenerrima esse, praeter animum, qui durissimus. — V. 2. πλέγματα, amplexus. *Ep. XXX. ποῖος Ἄρης — τοῦδε διακρινέει πλέγματα βαλλομένους.* *Ep. XXXI. μαλθακὰ πλέγματα συζυγίης.* In *Ep. VII. 13.* amplexus describuntur comparatione ducta a vitibus conjunctis πολυχροῖω πλέγματι. Quid in artibus sit πλέγμα sive σύμπλογμα, docet *Plin. H. N. XXXVI. l. 4. 6. et 10.* — Oscula et amplexus, eosque mollissimos concedebat Sappho, reliqua constanter negabat. — V. 2. Pro πάντα in *Ap. Ruhnck. et Guy. ταῦτα* legitur; in marg. tamen πάντα, quae est *Cod. lectio*, notatum. — V. 3. ψυχὰ ἐξ ἀδάμαντος. Vide ad *Straton. Ep. XVII. T. II. P. III. p. 65.* — ἔχει εἶν.

non ultra oscula amor processit. — V. 4. παρθενί suspi-
catur *Corn. de Pauw* in not. msc. — V. 5. Quaedam
apogr. θαλάσσης. In Voss. ἡλάσσης. Initio vers. *Pauw* αἱ
τις ὕπ. *heu, quis hoc tuleris?* tentabat. — V. 6. τὸν
ταλόν. Vat. Cod. Hoc distichon, quod Schedae Tryll.
omittunt, non huc pertinere, sed ad Ep. *ἡδίστην*. XLVIII.
censebat *Schneider*. in Per. crit. p. 8. Omissio illa orta
ex sententia *Salmassii*, qui in marg. ap. Guy. hoc disti-
chon suspectum esse pronuntiat. Optime quidem Epi-
gramma terminaretur in v. 4.; sed *Paulus* noster, ut et
plurimi istius aetatis versificatores, modum tenere et
abundantiam vitare vix noverat. Cf. Ep. XXXIII. 1. 2.

§. 72.] IV. Vat. Cod. p. 126. Edidit *Reisk.* in
Misc. Lips. IX. p. 661. nr. 374. *Rubnk.* Ep. crit. p. 74.
Puellae comam poëta, ira concitatus, laniaverat; inde
simultates ortae et dissidium, quod se ferre posse negat.
In his dubitari vix potest, quin poëta veteres comicos,
Menandrum imprimis in τῷ Περικλειστῶν et ῥαπιδιστῶν,
ante oculos habuerit, de cujus argumento historiae, in
nostro Epigr. narratae, simillimo vide ad *Agath.* Ep. XIV,
et *Hufschkium* in Anal. cr. p. 172. sqq. Comparandus,
qui ex eodem fonte hortulos suos irrigavit, *Tibullus* I.
El. X. 53. — *Veneris tunc bella calens; scissosque capil-
los Femina perfractas conqueriturque fores. Flet teneras
subtus genas; sed victor et ipse Flet sibi dementes tam
valuisse manus.* et *Ovidius* III. A. A. 567. sapienter
amantis mores describens: *Nec franges postes, nec sacris
ignibus uret: Nec dominae teneras appetet ungue genas.
Nec scindet tunicasve suas tunicasve puellae: Nec raptus
flendi causa capillus erit.* coll. L. I. Amor. VII. —
V. 2. αἰσχροῦ junctim exhibet *Reisk.* Sejunctim *Suidas*
in αὐτῷ ἔργῳ T. I. p. 378. De qua scripturae diversitate
disputavit *Vulcanius* ad *Callim.* H. in Dian. 91. — *δευ-
ξάνην βλαπτερον.* *Perſidae* *Cynthiae* poenas minatus *Pro-
persius* L. II. 4. 23. *nec tibi connexos iratus carpere cri-*

mes, *Nec duris ausim laedere pollicibus*. Ovidius I. Amor. VII. 11. se ipsum vehementer increpat, quod *digestos* Corinnae potuerit *laniare capillos*. — V. 3. laudat *Suidas* in αἴλιος T. I. p. 650. — V. 5. *Suid.* in ἐρησσύμενη T. I. p. 308. ubi pro μέτωπον est πρόσωπον. Msc. tamen Paris. habet prius. — In Vat. Cod. transposita vocabula τὸ μέτωπον μάτην —, quod in marg. emendatum est. — V. 6. θέναι. τὸ κοῖλον τὸ τῆς χειρὸς. Ὀμηρος (II. ε. 399.) προμυὸν ὑπὲρ θέναιος. *Suid.* — V. 7. laudat *Suid.* in παρὴ T. III. p. 229. ubi τόνην legitur pro τόνην, quod suavius esse iudicat *Toup.* Em. in *Suid.* p. 366. — V. 8. φάσγανον. *Propert.* II. XXV. 13. Tu mihi vel ferro pectus vel perde veneno. *Lenius Tibull.* I. El. 6. 73. Non ego te pulsare velim, sed veneris iste Si furor, optarim non habuisse manus.

V. Vat. Cod. p. 127. Edidit *D. Heinsius* in *Carm. Gr.* p. 141. *Reisk.* in *Misc.* Lips. IX. p. 669. nr. 376. Et risum et lacrymas *Laidis* suae suavitatis plenas esse. —

μεῖδον

V. I. εἰδὼ φίλοι μα τὸ Λ. Sic Vat. Cod. unde fortasse sine ulla mutatione legendum:

εἰδὼ, φίλοι, μείδημα τὸ Λαίδας —

In nonnullis Apogr. εἰδὼ μὲν ἐστὶ φίλημα — ut *D. Heins.* et *R.* dederunt. Nomen puellae in Λαίδας et Χαίδας corrupterunt nonnulli. — V. 2. δάκρυ χέουσ. *D. Heins.* — V. 3. Post hunc versum in Vat. Cod. inseritur vs. καὶ πάλιν κηλίζουσα σοβαῖς εὐφροσύνην ἀγλαήν, qui est *Irenaei Refer.* Ep. III. 3. quod Ep. nostrum proximo loco sequitur. Hic tamen error effecit, ut in nonnullis apogr. *Pauli* versus cum versu *Irenaei* permutaretur, unde sensus pessime turbatus est. — ἀγκυνοδῶμεν. Vat. Cod. — κλυδωνισμὸν. lectum discubitorium interpretatur *Salmas.* in not. ined. nescio qua auctoritate. — V. 4. ἐμμένειν. Vat. Cod. — V. 7. εἰναικα. Vat. Cod.

VI. Vat. Cod. p. 128. Edidit *Ruhnck.* in Ep. crit. p. 75. comparans *M. Argentarii* Ep. IV. cui *Paulus* yonustissima quaeque sublegit. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 671. nr. 377. Hortatur puellam, ut nuda cum nudo cubet. — V. 2. *ἰμπελάσει.* Vat. Cod. quod emendavit *Reisk.* In sched. Tryll. *ἰμπελάσει.* — V. 3. *Συμφύμιδος τεύχος.* Inepta haec comparatio placuit etiam *Synesio* Ep. IV. *παρὰ πέντασμα γὰρ ἡμῶς* (viros a mulieribus) *ἡποταίχῃ, καὶ τοῦτο ἰβήμενίστατον, οὐ μάλ᾽ ἀδύνατον ἰστίον τιμᾶσθαι· σωφρονεῖν αἰνέειν τοῖς τὸ τεύχος τῆς Συμφύμιδος.* Quaedam his similia collegimus ad *Agasb.* Ep. VIII. 3. Locum *Luciani* in Dial. Mer. XI. τέλος διαταχίας τὸ μὲν ταῖς ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δαδὼς μὴ φαῖσθαι σου — comparavit Ill. *Heynius* cum *Tibullo* I. El. IX. 56. *Tecum interposita languida veste cubet.* *Propert.* II. El. XII. 3. *Nam modo nudaris tecum est luctata papillis, Interdum tunica duxit operosa moram.* At quanto hi magis sobrii! — V. 4. *δενδύ.* sic Var. Cod. In Ap. Lips. est *δενδύ.* — V. 5. το post τὰ omittit Vat. Cod. addit margo Ap. Guy. Totum hoc distichon ex *M. Argentario* expressum. — *ἰζεύχθην. σενερος* conferis usque finis. *Tibull.* I. VIII. 36. Hinc graeculus auctor Ep. in Dorotheam ap. *Bandin.* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 335. οὐν δὲ τί ποιήσω; *Ζεύξην* πρὸς χεῖλα χεῖλα, *Στάθην* πρὸς στήθην, τῆς ἡπολαύμενος. — σγγῶ Vat. Cod. — V. 6. *κρυπτήν.* Sched. Tryll. ex Cod. Vat. Quae lectio, quamvis insolens, in hoc tamen scriptore probanda videtur:

τάλλα δὲ σγγῶ

κρυπτήν· ἰχθάλω τὴν ἀδύνατον.

Cf. *Schneiderus* in Per. crit. p. 27. *κρυπτήν* habet marg. Ap. Guy.

§. 73.] VII. Vat. Cod. p. 128. Edidit *D. Heinsius* in Carm. gr. p. 147. *Reisk.* in M. L. IX. p. 673. nr. 379. Amplexus amantium describuntur. — V. 1. *Inprimis*

comparandus *Aristaenes*. L. I. Ep. XVI. p. 42. τειγασθὺν ἐμβαλκυσθῆναι τῷ ἔρωτι, ἐνέκλεισέ τε πρὸς αὐτὴν τὴν αἰχλῆν, καὶ πεφίληκεν οὕτω προσφύσας μανικῶς, ὥστε μάλιστα ἀποσπᾶσθαι τὰ χεῖλη. Cum *furore* quodam ejusmodi oscula infigi dixit etiam *Propert.* l. El. XIII. 19. *Non ego complexus posui diducere vestros: Tantus eras demens inser utroisque furor.* — Hunc furorem ἀτλητον, ipsis amantibus fere intolerabilem, appellat *Paulus*; fortasse recte. Nondum tamen me poenitet conjecturae, olim propositae in Spec. Emendatt. p. 6.:

ὑπ' ἀπλήστοιο δὲ λύσεως

cui inprimis favet *Themistius* Or. XXII. p. 272. C. ἐγὼ δὲ ὄρεθ' καὶ τοὺς πατέρας (l. παιδευαστάς), ὅτε ἡνίκα ἂν σφόδρα ἀσπάζονται τὰ παιδάκια, τῷ τῶν αὐτῶν καὶ δάκνουν ἐξ ἀπλήστοις παύσας περιάγονται· ἴσκει γὰρ δὴ καὶ τὸ τοιοῦτο σημαῖν εἶναι διανοίας ὠθιζμένης ἐκδησθῆναι τῇ τοῦ στεργουμένου ψυχῇ· διὰ δὲ ἀμυχῶν τοῦ ἐγκυκλιζομένου καὶ αὐτόν, ἐπὶ τὸ σῶμα καταπτώσκει· ὥστε διὰ τοῦτό γε ἀθλαῖν ἐμφύνη. Quo loco nullus esse potest ad nostrum magis appositus. Noster Ep. XII. ἐστὶ γὰρ ἀπλήστον κόπιδος ἀργατῆρας. *Pbilodem.* Ep. XVI. καὶ πῦρ ἀπλήστῳ τύφει· ἐν κραδίῳ. *Longus* L. II. p. 40. ἀπλήστως ἐνεφοροῦντο τῆς ἡδονῆς. — V. 3. ἡφ' ἡδονῆς. Vat. Cod. quod *Salmasius* inter describendum emendasse videtur; in nullo enim apographorum, quae vidi, emendatio notata. ἡφιδός etiam *Cornelio de Panis* in mentem venit. — V. 4. ἐς κρ. Vat. Cod. — δόμενος. *Propert.* l. c. *Vidi ego te toto vinctum languescere collo, Et flere injectis, Galle, diu manibus: Et cupere optatis animam deponere labris.* Similia dedi ad *Platon.* Ep. II. T. I. P. I. p. 337. quibus adde *Xenoph. Ep.* I. 9. p. 16. τὰ χεῖλη τοῖς χεῖλεσι φιλοῦσα συνιβάσει, καὶ ἴσα ἐκιδόν, διὰ τῶν χεῖλων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν θατέρου ψυχὴν διὰ τοῦ φιλήματος παρεπόμενα. *Lucretius* L. IV. 1103. *Adfigunt avidae corporis, junguntque salivae Oris, et inspirans, preffantes dentibus ora, Nequidquam; quoniam nihil inde abradere*

possunt, Nec penetrare, et abire in corpus corpore toto:
 Nam facere interdum velle, et certare videntur; Usque
 adeo cupide in Veneris compagibus haerens. — ad quae
 Pauli nostri versus adducere non neglexit cl. Wakefield.
 Petron. c. 132. Jam alligata musuō ambisu corpora ani-
 marum quoque mixturam fecerant. Claudian. XIV. 21.
 murmur querula blandius alise Linguis assidui reddita
 musuis, Et labris animam conciliansibus. — V. 5. ἐμ-
 φάδην dedit D. H. et post eum Reisk. qui in Ap. Lips.
 ἐμφάδης invenerat. In membr. Vat. est ἐμφαetics. ἐνδύχης
 ἐμφαetics silensium foret in summo amoris affectu, qui
 quasi attonitos reddit animos. Melius tamen ἐμφάδην.
 ut Ep. XXXI. et ἐμφάδια λέκτρα Ep. I. — ἐνδύχην. ut
 Nonn. Dion. XLII. p. 1092. Κυπριδὴν ἄγγυοντες ἐν ἐν-
 φαίνον ἐνδύχην. Multa h. l. inepte molitur Corn. de Pauw,
 quae transcribere piget. — V. 7. Illi, furoris amatorii
 leniendi causa, vestes inter se commutaverant; unde
 amator Achilli similis est redditus, cum παῖς Ἰσκατο φῆρος
 et ἐνδύετο μορφῇ — ἐν καίσις Λυκομηδίων, ut est ap. Bion-
 Eid. XV. 8. Nostrum locum cl. Hufschke in Epist. cr.
 p. 38. comparavit cum Propert. I. XIII. 21. Non sic
 Aemonio Salmonida mixtus Enipeo Taenario facili preffit
 amore deus: Nec sic coelestem flagrans amor Herculis He-
 ben Sensit ab Oetaeis gaudia prima jugis. — V. 9. ἐρ-
 γυetics est in Vat. Cod. idque restituit Reisk. pro ἐργυetics.
 Cf. Damocbar. Ep. III. 4. Laudat hoc distichon Span-
 hem. ad Callim. H. in Dian. II. p. 170. ubi Dianae ve-
 natricis habitus explicatur. Colorem Paulus duxit ex
 Apollon. Rb. III. 874. ubi Medae comites, Nympha-
 rum similitudinem referentes, describuntur: ἄν δὲ χιτῶ-
 νας λευκὰς λευκῆς ἐργυetics ἀχρὶς αἰφόν. Nereides
 ap. eundem IV. 940. αὐτῶν ἐκασχήμεται λευκαῖς ἐπὶ γούνασι
 πέδας — ἰόντων Ἰνδα καὶ Ἰνδα. Nonn. in Dion. XLII.
 p. 1090. πῆ λίπας, ἐν φάρσις ἐργυetics ἀχρὶς χιτῶνα; —
 V. 10. ἀπικέεσθαι. Vat. Cod. et mox γυιερύεσθαι. Utrum-

que jam ap. *Heinsium* emendatum. — ἀντίκειρο τὰ χεῖ-
 ῖρα. *colloque infusus amansis Oscula per longas jungere
 pressa moras.* Ovid. Heroid. II. 94. *Propert.* II. XI. 7.
Quansum oscula sunt labris nostra morata suis. Excita-
 vit hoc distichon *Ruhn.* in Ep. crit. p. 81. — V. 13.
 Elegans comparatio, cui haud pauca similia ap. veteres
 reperiuntur. Ovid. Epist. V. 47. *Non sic adpositis vin-
 cisur visibus ulmus, Ut sua sunt collo brachia nexa meo.*
Casull. LXI. 106. *Lensa qui velut affisas Visis implicat
 arbores Implicabitur in suum amplexum.* *Gallien.* in An-
 thol. Lat. III. 258. p. 684. *Brachia non bederat, non
 vincans oscula conchae.* Plura dabit *Bartschius* p. 789. ad
 haec *Claudiani* XIV. 18. *Tam junctis manibus neccise vin-
 cula, Quam frondens edera stringitur asculus, Quam
 lenis premisur palmis populus.* — V. 15. ἀντίκειροί τ' ἡ-
 γοστοίς Vat. Cod. In marg. Ap. Guy. et *Ruhn.* ἀντίφ-
 ποισιν ἂν, i. e. ἀντιθέσεις. Revocanda est membrana-
 rum scriptura. Duo enim in hoc disticho junguntur,
 oscula et amplexus. ἀντίκειροι ἡγοστοί autem sunt brachia
 ἁρτίον ἡλλήλων τανύμενα, quibus illi sese *mutuo* amplecte-
 bantur. — V. 17. Cl. editor membr. Vat. lectionem
 expressit. Pro φῖλη in marg. ap. Guy. φιλίς legitur;
Corn. de Pant. φῖλη tentabat. In contextu ap. Guy.
 ἐλῆχθῃ, in marg. ἐλῆχθῃ. Putabam olim *δεσμεύς ἐλνγίχθῃ*.
 Cf. *Theocr.* Eid. I. 93. Sed verum est ἐλῆχθῃ. — *δεσμεύει*.
 Vide ad *Iren.* Ep. I. — V. 18. ἄνδρα καίόμεθα. *Propert.*
 I. XIII. 2. *nostro laetabere casu, Galle, quod abrepto so-
 lus amore vacem.*

VIII. Vat. Cod. p. 129. Edidit *Reisk.* in Misc. L.
 IX. p. 675. nr. 380. In mulierem, annis jam paulo
 provectiorem, sed junioribus praefendam. Cf. *Rufin.*
 Ep. VIII. — V. 1. Sic scriptus est hic versus ap. *Sui-
 dam* in ὁνδς T. II. p. 706. At in *Buheriano* cod. τῷ
 νεώτερι ἢ ἐνδὲ ἥβης πάσης, i. e. *Salmasio* interprete, *quam
 aequans est juvencularum.* Huic lectioni non pravae
 „qui-

„quidem altera tamen praeferenda. Pauli ingenio indigna est oppositio inter rugas et succum, quo turgente carne, laevis nitescit cutis. Ultimum tantum distichon exhibet Planud. p. 593.^a Br. Sic, ut Br. edidit, diserte legitur in Vat. Cod. eademque lectio notata in marg. Ap. Ruhnck. Pro τῇ ap. Suidam vitiose legitur τῆ, quod infeliciter tentavit Kusterus. Vide Taub. Em. in Suid. p. 290. — V. 2. ἰμείρων. Vat. Cod. ἰμείρω. marg. Ap. Guy. — V. 3. Laudar hoc distichon Suid. in κέρυκει T. II. p. 352. ubi κερύκειος et μετὲν legitur. κέρυκει hoc loco sunt papillae in mammis; mammae autem κερύκεες, quasi capitibus gravatis, (cf. Macedon. Ep. XXVI.) quae paulo flaccidiores pendent. Opponitur μαζὶς ὀρεσίος, papillae horridulas ap. Plaut. Pseud. I. I. 66. ubi vide Taubm. Lucillius ap. Nonium: Hic corpus solidum invenias, hic stare papillas Pectore marmoreo. — V. 5. 6. Separatim exhibetur in Plan. p. 457. St. 593. W. ubi ἡ ὁδὸν ἐνι legitur. — Tuus autumnus aliarum vere praestantior. Euripides cum Agathonem ἡδὴ γυναικὶτα exoscularetur, Archelaus, μὴ θανάσκητο, ait, τῶν γὰρ καλῶν καὶ τὸ μετέπειτα καλὸν ἐστὶ. Plutarch. T. II. p. 177. A. Philostr. Epist. LXXIII. p. 950. τὸ δὲ ὁδὸν εἶδος καὶ τὸ θῆλεον, ἔθεν ὁφθαλμοῖς ἑμμετρίῃ καὶ παρσιᾶς, εἶδεν τι ἕλξ, τὸ μετέπειτα τοῦ κάλλους.

§. 74.] IX. Vat. Cod. p. 129. Edidit D. Heinsf. in Carm. Gr. p. 138. Ruhnck. in Ep. crit. p. 74. Reiske in M. L. IX. p. 677. nr. 381. Puellam poeta describit sive nocturnis orgiis, sive amoris et cupiditatis flamma matrescentem. Expressum ex *Meleagr.* Ep. LX. — V. 1. αἰῶ. Vat. Cod. et sched. Tryll. see Reiske. Μοῖν idem πῶτον ἀνείοντα dedit pro πῶτον, quod est in Cod. Nihil membranarum lectione verius. *Simonid.* Ep. LV. χαρίτων ἀνείοντα μέλη, ἀνείοντα δ' ἱρώτων. *Nicaen.* Ep. IV. ἱππεὺς οὐχ ἰνδὸς ἡγευῶ. — Describit Paulus oculos, qui aethoris spirans (*Horat.* IV. Od. XIII. 19.), sive, ut *Ap.*

paletj. loquitur Metam. L. III. p. 52. *idos ac tremulos ac prona libidine marcidos.* — V. 3. *Meleager* l. c. *ἐκφυλται δ' ἐκλάετα πεφυρμένως ἔρτι κίκινως, Πάντα δ' ἐπ' ἐκρήτου γοῖα σκαλεντὰ φορεῖς.* — *ἐμάρτυμα παρῆς*, idem fere quod *μαρμαρυγὰ.* *ἐμάρτυμα χείλας* dixit in loco difficili *Theocrit.* XXIII. 9. Apud *Apoll. Rhod.* L. III. 288. *Medea βάλαν ἐπ' Αἰσσίδην ἐμάρτυματα.* (τὰς λαμπάδας τῆν ὀφθαλμῶν. *Schol.*) L. III. 1018. *ἐμάρτυμα ὀφθαλμῶν.* — V. 4. *ἐκλάετα.* solutum est et languidum, τὸ ἐκλαλυμένον καὶ κεκμηκὸς junxit *Plutarch.* T. II. p. 161. B. Cf. *Alberti* Obfl. phil. p. 77. — V. 5. *πανυχόισιν.* *Heinsf.* — *παλαίστριας.* *Alciphr.* L. I. 38. p. 178. εὐδ' ἴλας καὶ εὐμένης διανοκτιγέσθαι ταῖς ἡδέτας ἐκείναις παλαίσμασιν (sic leg. pro κολάσμασιν.) *Ancilla Hipparchi* *Lucium* ad *Venereos Iusus* invitans ap. *Lucian.* de *Asin.* §. 8. *χερ' ἐσ' οὖν ἐπιδείξω, αἰτ, εἰ γέγονας ἐν ταῖς ἐξήβοις γυργὸς καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμελλες ποτε.* Ibid. §. 10. ἐν τσιπῶταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς *παλαίσματων* *ἐγκυκλιζόμενοι* *νυκταγνοὺς* *ἐγὼνας* *ἐστεφανούμεθα.* — V. 6. *ἔλβον παντός.* *Vat. Cod.* *ἔλβον* emend. in marg. *Ap. Guy.* et *R.* *ὑπερβέντα.* *Vat. Cod.* a pr. m. — *ἔλβον παντός* legit etiam *Suid.* in *ἔλβος* T. II. p. 676. idque probabat *Coru.* de *Pauw* vertens: *ille ipsam felicitatem supervolat.* — *περιπατῶν*, ut *Ep.* VII. 16.

X. *Vat. Cod.* p. 130. Edidit *Ruhn.* in *Ep. crit.* p. 81. *Reisk.* in *M. L.* IX. p. 678. Poëta amore marcescens, se viridiorem denuo futurum esse auguratur, si puella ipsam amore mutuo beaverit. — V. 1. *ἡμω-γγίφοντα*, quod in *Cod.* est, de homine bene; at de capitulo canescente perpetam usurpatur. *ἡμωγγίφοντα* reposuit *Salmasius*: *Pourquoi me reprocher mes cheveux gris.* *Br.* Haud aliter judicavit cl. *Schneider.* in *Per. cr.* p. 30. ubi varietatem lecti. enotavit. — *ἔμματα δ' ὕψα.* *Sched.* *Tryll.* — V. 2. *ὕμνῳ ἐπὶ δυν.* *ὕμνῳ* pro singulari est positum. Vid. ad *Agath.* *Ep.* LXXIV. Sententia bona: talibus ludibriis amor suus delectari solet; lacrymis

scilicet et aerumnis amantium. Minus recte haec accipit *Reisk.* qui *παῖδια* in textu posuit. — V. 3. ἀπρηκτος πόθος, vanus amor, qui finem ipsi propositum non assequitur. ἀπρηκτος ἐλπίδες dixit *Agasb.* LXXVIII. πόνον ἀπρηκτον et similia illustravit *Rubnk.* Ep. cr. p. 194. — V. 4. νυχτογροσίης est Cod. lectio. In marg. Ap. Guy. et R. et in Sched. Tryll. νυκτογροσίης. Emendatione non est opus. Illud a νύχτα derivatum, ut νυχανγής. ἔργα νυχτογροσίης, ut ap. *Qu. Maec.* Ep. XI. ἔργου δ' ἤγρο νυκτογροσίης. — V. 5. παναώριον male in cod. scriptum, quod e *Suid.* emendatum. Est autem vox HomERICA. Il. α. 540. μᾶλλ' ἵνα παῖδα τέκε παναώριον. Br. In Apogr. Goth. legitur παναώριον, nec sic in ipsis membranis esse dubito. Laudat h. v. *Suid.* in παναώριος T. III. p. 16. Cf. *Touss.* Em. in *Suid.* p. 318. — V. 6. *Suid.* in λαγαρόν T. II. p. 408. — V. 7. φλογὸς ἄνθεα. flammæ flos, vigor interpretatur *Salmas.* in marg. Ap. Guy. — V. 8. φροντίδι γυνώσκειν. Ep. VII. 11. γυνώσκειν γὰρ εἶχον — λιμὸν ἐρημνίνης. curas edaces vocat *Horat.* II. Od. 11. 18. Cf. *Rubnk.* Ep. cr. p. 81. — V. 10. *Salmasius* malebat θρεῖς ἐναθλήσει in marg. Ap. Guy. et R. At nihil opus, κρεῖς ἐναθλάων spectat ad v. 5. 6. κρεῖς μελαινομένην ad v. 1. Ap. *Meleagrum* Ep. CXXVIII. 6. τῷ γέροντι opponitur is, cui τέθνηκε μέλη. *Archilochus* ad vetulam fr. XXV. οὐκ εἶδ' ὅμως θάλλεις ἀπαλὸν κρεῖα, κέρφεται γὰρ ἡδὲ. Si quid mutandum, scripserim:

ἀντίνα γὰρ μοι

κρεῖς ἅμα θηλήσει κρατὶ μελαινομένην.

μελαινομένην emendavit *Salmasius*; vulgo μελαινομένην legitur.

XI. Vat. Cod. p. 132. Edidit *D. Heins.* in *Carm. Gr.* p. 142. *Reiske* M. L. IX. p. 682. nr. 385. De puella omnia praeter concubitum concedente. — V. 1. *Aristaen.* II. 7. p. 83. περιχαρῶν ἐμφάνια τοῦ στέρνου τὰ

μελα καὶ φιλημάτων διήλκοντο ἅμα γυναικῶν. — V. 2. λυσσῶν
 Anal. quod *Br.* in *Leſit.* in λυσσῶν mutat. Sic habent
 membr. V. — βόσπορον. fere ut *Agath.* Ep. VIII. 15.
 μαζοὺς μὲν κρατίτεον· ὑπερβόρην δὲ προσώπῃ μάστακα
 πικρῶν χείλεσσι δακρύ. — ἐργυρέην. *Heinsf.* ἐργυρέην. Vide
 Ep. VII. 9. — V. 3. Nondum pudicitiae castra expugna-
 vi. — κέμων. *Vat. Cod. Heinsf.* Verum *R.* vidit. —
 V. 4. ἐμφέτεον. *Vat. Cod. Heinsf.* Hoc quoque emenda-
 vit *R.* — V. 5. τὸ δ' αὖ *Reisk.* contra *Cod.* fidem. —
 V. 6. ἀμφοτέρων. *Vat. Cod.*

§. 75.] XII. *Vat. Cod.* p. 133. Edidit *Rubnk.* Ep.
 cr. p. 72. *Reiskius* in *M. L.* IX. p. 683. nr. 386. *Tou-
 pius* in *Addend.* ad *Theocr.* p. 398. *Paulum* profecisse
 putabat *Rubnken.* ex *Ovidio* *Heroid.* V. 140. — 144.
 ubi *Oenone* de *Paride*:

Ille meae spoliū virginis aris habes.

Id quoque luctando: rupi tamen ungue capillos,

Oraque sunt digitis aspera facta meis.

Nec pretium stupri gemmas aurumve poposci:

Turpiter ingenium munera corpus emant.

Idem Ep. *Hufschkius* in Ep. cr. p. 40. comparavit cum
Propert. I. El. III. ubi plura occurrunt cum graecis amice
 conspirantia. — V. 1. ἔκχυντο ὕπνῳ. Somno per lectum
 fusa. *Sosipater* (*Dioscorides*) Ep. II. puella παρθεὶς ἐκ-
 κέχυντο μέλει. — V. 2. πύχνη ἐλκεμένη. Tuli's visa mihi
 mollem spirare quietem *Cynsbia*, non certis nixa caput
 manibus. *Propert.* l. c. v. 7. — V. 3. τελέμενος. *Idem*
 v. 11. Hanc ego — molliter impresso conor adire toro. —
 „In *cod.* scriptum κέλευθεν, quod a *Salmasio* in *marginē*
 „emendatum.“ *Br.* Sublegit hoc *Noster* *Dioscoridi* l. c.
 ἣ γὰρ — ἥντιν ἐκκύνει τὴν Κύπριδος δέληον. ubi vide not.
 T. I. P. II. p. 408. Ap. *Lucretium* L. IV. 1189. mulier
 communia quaerens Gaudia, sollicitas spatium decurrere
 amoris — rectissime scribitur spatium, nec de stadio cogi-

late debebat doctissimus *Wakefield*. Cf. vocabuli *spatium* significationes docte persequentem *Huscbkium* in Ep. ad Santen, p. 73. sqq. — V. 7. *ἠνέσασμεν*. Vat. Cod. et *Rubnk.* *ἠνέσασμεν* *Reisk.* — V. 8. *ἠναιτιμὰ*. *Reisk.* — V. 10. *ἠνέσασμεθα* exhibuit *Rubnk.* in priore Ep. cr. editione, idque secutus est *Reiskius*, qui in Cod. Lipf. *ἠνέσασμεθην* invenit. In Cod. Vat. tamen perspicue scriptum *ἂν' ἠνέσασμεν*. *Abnui, juravi, nunquam me accepturam.* In hac lectione postea etiam *Rubnk.* acquievit. — V. 11. *ὑπεύθυνος* *Rubnk.* *Aeschinus Theocriteus* Eid. XIV. 36. in Cynthiam invectus: *ἔμην κακόν, εὖ τοι κέσκεα, "Ἄλλος τοι γλυκίων ὑπεύθυνος· ἄλλον ἰοῖσα θάλαττα φίλον.* *Quins. Maec.* Ep. III. *ἔρματιδ' ἔχονθ' ὑπεύθυνον ἄλλον.* *Philodem.* Ep. XVI. puer αὐτοῦ κατέκειθ' ὑπεύθυνος. In *ἰλιξ* haerebat *Salmasius*, qui in marg. ap. Guy. et R. tentavit *ἐνέξεις*, i. e. *συνέξεις. κατέξεις.* Frustra. Noster Ep. XXX. *μοῦνον βῆν', χεῖρ' ἔσσεα, τὸν δέμας ἄγχις ἰλιξας θαλασίην ἐπὶ σοῖς ἄψις βαλλόμενος.* — V. 12. *ἐργατίνῃ.* De puellis *Macedon.* Ep. VII. *εἰς γὰρ ἄλλας κέτσαντες εὐλάντρον Χέριδος ἐργατίνος.*

XIII. Vat. Cod. p. 134. Edidit *Reiske* in M.L. IX. p. 686. nr. 338. De nimis brevi voluptatis fructu. — V. 1. 2. In fine hujus distichi delenda interrogandi nota. — V. 1. *δάμνα.* lacrymas illa fundebat tenerimae voluptatis sensu commota. Junge *ἐνέστατον αἰκτὸν, αἰνῶνι modo miseranda.* *Θεανῶ.* vitiose R. Theano metreticulæ nomen in fr. *Ascriphan.* ap. *Asben.* VIII. p. 339. B. ubi certa emendatione legendum: *Ἀφῶς δὲ λεπτὰς τὰς καὶ τὴν τρυγόνῃ Χερὶς Θεανῶ δινε' ἔθνη' ἐννέμβωτος.* Vulgo *εἰ εὐρέθῃ κέννέμβωτος.* In eodem fragm., quod obiter moneo, p. 338. F. scribendum videtur: *τίς ποτε ὦ Καλλιμέδων, σὲ γε κατελῆται τὸν φίλον;* (pro *σε κατελῆται* *ἔπει*) *quis se amicorum comedet?* Cf. *Timocl.* ap. *Asben.* p. 339. E. — V. 4. *νέρετόλης* ex *Salmasii* emendatione, ut infra XXII. et XXIV. Nam huc in cod. scri-

ruptum ἀρεθόμεν, forte ex ἀρεθόμεν pro ἀρεθόμεν depravatum, quae est etiam Salmasii suspicio. Br. At in Ap. Goth. perspicue ἀρεθόμεν scriptum. Suum ipsius vitium emendaverat igitur Salmasius. — V. 6. νόκτας Κριμαρίων. Imitatus est *Macedon. Ep. IX.*

XIV. Vat. Cod. p. 136. Edidit *Reiskius* M. L. IX. p. 690. nr. 392. De puella, quae poma ipsi porrigens ingentem in ejus pectore flammam incenderat. — V. 1. πικυτοίτην *suspitax, pavidum, sollicitum* vertit *Salmas.* in marg. Guy. πικυτοίτην proprie idem quod φοβεῖσθαι. Describitur mater, anxie puellam observans, ut illa ap. *Agathian* Ep. VII. et *Diotimum* Ep. I. — V. 2. συζυγίην μέλων, par pomorum; quae amoris symbolum putabantur. Vide ad *Platonis* Ep. IV. T. I. P. I. p. 339. sq. — V. 3. μέλον τάχα πικυτοίτην Vat. Cod. quo nihil verius. τινα, quod in ap. Guy. et *Ruhnck.* legitur, *Salmasii* oscitantiae debetur. τάχα ex Ap. *Lips.* exhibuit *Reisk.* — V. 6. Nam mihi haec poma flammam inspiraverunt tanto minus tolerabilem, quod ipsius puellae compos fieri non possum. ἀπρόκτοις πάλαιαις. Vide ad Ep. IV, 6.

v. 76.] XV. Vat. Cod. p. 136. Edidit *D. Heinf.* Carm. Gr. p. 142. *Reisk.* in M. L. IX. p. 689. nr. 391. Praeponi debuisset lemma: εἰς τὸ αὐτό. Factum enim est hoc carmen in eadem mala, quae Paulo dederat puella, quibus quid significari cupiebat manifestum est. Mala haec σύμβολα τῶν μαζῶν dicit, quod ab *Heinsio* intellectum non fuit, vertente: *Tuis detracta p^{er}illis* Haec das dona mihi. Br. — V. 1. εἰπὼν ἑμῶι. Sic Vat. Cod. In marg. Guy. et R. εἰπὼς μοι. Vitiosa esset haec verba vix dubito et fortasse in hunc modum restituenda:

Εἰ μὲν ἑμῶι, χαρίσασα, τίτῃς τάδε σύμβολα μαζῶν
ἔσπασας, ἐλθὼν ἐν χρόνῳ ἡς μεγάλῃ.

Quod mihi haec mala tanquam symbola mammarum tuarum dedisti, magni facio hanc tuam gratiam et laetor ea. 1) post verba affectuum, quaeque judicandi vim habent, pro *ἐρι* positum, illustravit *Hoogeveen* de Part. gr. p. 227. sq. — V. 3. *ἐρι* *Reisk.* frustra in *ὀ* mutavit. Idem v. 4. recte vidit *ἀνοστήσαν* legendum esse pro *ἀνοστήσαν*, quod *Heinsf.* praebet et Apogr. Lips. — V. 5. *τῷ λείπῃ δ' ὑμῶν*. Ad hanc fabulam passim respiciunt scriptores amatorii. Cf. *Macedonii* Ep. VI. 5. *Propertius* L. II. 1. 65. de insanabili amoris, quem tolerabat, vulnere locutus, *Mysus*, ait, et *Haemonia* juvenis qua cuspide vulnus *Senferat*, hac ipsa cuspide sensit opem. *Ovidius* Rem. Amor. v. 43. *Discite sanari, per quem didicistis amare, Una manus vobis vulnus opemque ferat.* *Claudian.* in Deprecatione ad Hadr. XXXIX. 45. *Quae per te cecidis, per te fortuna resurgat. Sanus Achillea remeavit Telephus hasta, Cujus pertuleras vires.* Adde *Helian.* H. A. I. 56. — V. 6. *πυρρότερον*. Durius in me, quam *Achilles* in hostem fuit.

XVII. Vat. Cod. p. 120. Plan. p. 453. St. 588. W. *Sammam* in amore vim esse pecuniae. *Putes*, *Panlum*, qui Latinos poetas cognitos habuisse videtur, *Horatium* respexisse III. Od. XVI. Similiter *Ovidius* II. A. A. 275. *Carmina laudantur, sed munera magna petuntur. Dummodo sit dives, barbarus ipse placet. Aurea nunc vere sunt secula; plurimus auro Venis honor: auro conciliatur amor.* — V. 1. 2. laudat *Suidas* in *ἄμματα* T. I. p. 134. et, ubi proverbium *κασιγνήτων ἄμμα* illustrat, in *Κάσιον ἔργον* T. II. p. 250. *ἄμμα* *κασιγνῆς* ductum ex *Ansip. Sidon.* Ep. LXXXV. *ὁ πρὸν ἄδικτα ἁμαρτίαις λύσας ἄμματα παρθενίας*, et *Meleag.* Ep. CXXV. *παρθενίας ἄμματα λοβήματα* — ubi ad zonas virginales respicitur. Vid. *Spanb.* ad *Culim.* H. in *Jov.* 83. — *κασιγνῆς* Vat. Cod. a m. sec. *χερσὶν* — *διὰ δὲ*. Ducta sunt haec ex *Asclepiad.* Ep. XXVI *Ζεῦ, διὰ χαλκῶν χερσὶν ἴδὼν θαλάμην*, — V. 2. *χαλκελάτους θαλάμους*;

Nemo ignorat *Danaë's turret adneam*, i. e. solitariam domum; vide not. ad *Ansip. Theff. Ep. LIV. T. II. P. I. p. 333. Lucian. T. I. p. 122. ἐν χαλκῷ ἢ σιδηρῷ θάλλειν, καθάπερ τὴν Δανάην περιένεισθαι. Propert. II. 16. 12. In te ego et attratas rumpam, mea visa, catenas, Ferratas Danaë's transfiliamque domum. — V. 3. χαλκοῖ. Haec ex antiquo quodam poeta traducta esse, vix est quod dubites. Ex eodem fortasse fonte derivatus *Horatii* locus III. Od. XVI. 9. *Aurum per medios ire satellitis, Es perrumpere amas saxa potensius Ictu fulmineo*; ubi similia colligens doctissimus editor, nostrum locum praetermisit. — Pro *ταῖς*, quod ex Vat. Cod. repositum est, vulgo legitur *δάμει*, cum hac nota: τὸ δὲ ἐκτρέφεται, ὡς καὶ παρ' *Αλεξάν. ἐν Περιμνῆϊ* (v. 835.) ἐπὶ γὰρ ἡλίας ἀπὸς Μολοσσὸς δάμει. — V. 5. *ῥυτῆρας* vitiose in omnibus edd. legitur, praeter Flor. pr. quae *ῥυτῆρας* exhibet. Sic habet etiam Vat. Cod. et *Suidas* T. III. p. 272. *ῥυτῆρας. χαλκοῖ. φῆται. ἱμάντες. Schol. in Sophocl. Aj. 241. ῥυτῆρας κυρίως ἐὶ λῆροι τοῦ χαλκοῦ, αὐτὸς κατέχουσι ἐὶ ἱμάντεσσιν. Cf. Interpr. Thomae M. p. 422. — κλῆδας, robustaeque fores ap. *Horatium. Appul. Metam. IX. p. 627. Certeusque fragilitatis humanae fidei et quod pecuniae cunctae sine difficultates pervias, auroque soleant adamantinae etiam perfringi fores. — V. 7. λῶγιστον. ἱμάντες. Suid. T. I. p. 718. ubi hic vs. excitatur. Vide de v. *λῶγισ* et cognatis *Lenaxep. in Erymel. p. 514. — V. 8. παρῖν. Vat. Cod. a m. sec. et Ed. Flor. pr.****

XVII. Vat. Cod. p. 130. Plan. p. 458. St. 594. W. Illecebras puellae suae sigillatim recenset, eamque ad sciticio ornatu non egere docet. Plurimum huc facit *Propert. I. El. II. init.*:

Quid juvas ornato procedere, vira, capillo?

Et tennes Coa veste movere sinus?

Aus quid Oronseo crines perfundere myrrha?

Teque peregrinis vendere muneribus?

Naturaeque decus mercato prodere cultu?

Nec sincere in propriis membra nitere bonis?

Crede mihi, non ulla tuae est medicina figurae,

Nudus Amor formae non amat artificem.

— V. 1. εὐ βεβήκων στεφάνων ἐπιθέσει tentavit *Huetius* p. 45, parum feliciter. Sensus est: Sicuti rosa coronâ non indiget, sic tua forma non eget ornamentis. — V. 2. *Scholius* in marg. Vat. Cod. ὁ λεγόμενος κεφαλῆς τῶν καλῶν θένει. Vocabulo θένει augendum *Ducangii* Glossarium. — V. 3. 4. ἀπεκτύνει. Vat. Cod. in contextu; supra lin. γγ. πόρτεον, Voluit ἐκτείνει, quod tamen ipsum minus probandum. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 162. et 165. ἀπεκτύνει (ἐκτείνει) tuetur *Suidas* T. I. p. 252. ἀπεκτείνω. ἀπέκτενον. ἀκαρτεν. *Hesych.* Cf. *Eustath.* II. p. 148 l. 14. — V. 5. 6. ἰδοῦ. *Nonn.* *Dion.* XLII. p. 1088. μὴ αἰθερὶ ἰδοῦ, μὴ μάργαρον χειρὶ τινέξῃς ~ εἰς Παφίην γὰρ Ἀμφικτῆρος τὶδν εἶδος ἐκάρτεον. *Suidas* hoc distichon proferens in *λογάδις* T. II. p. 453. legit vitiose: 'ἡ δὲ δῶς δ' ὕμνουθον ἔχεν, et vñ. sequ. πολλὰ γ' ἄφ. De voce *λογάδις* haec notavit *Br.*: » *λογάδις*, oculi. Vide *Suidam* et *Hesychium* hac voce. Quomodo e themate *λέγω* haec notio derivari potuerit, non excogito. *Salmasius* referre jubebat *λοχάδων*, quod quandam verisimilis speciem habet. Adolescentibus *insidiantur* puellarum oculi. In talibus *Grammaticorum* auctoritatem sequi praestat, quam vanam etymologiae speciem sectari. — De hyacintho lapide vide *Martin.* ad *Ernesti* *Archaeol.* p. 154. — V. 7. χαίλας ἀποκτείνω. Cf. *Ep.* II. 6. — V. 8. Vulgatum *ἔθνος* ex Vat. Cod. in *ἔθνος* mutatum. Hoc servavit etiam *Suid.* in *καστός* T. II. p. 302. — V. 10. ἰδοῦσι. *Lucr.* ἰδοῦντες. *Suid.* T. I. p. 737. Explicavit hanc vocem, nostro loco non praetermissio, *Ruhn.* *Ep. crit.* p. 79.

V. 77.] XVIII. Vat. Cod. p. 125. Plan. p. 456. St. 592. W. Se Amoris flamma tantum non consumtum

esse queritur. — V. 2. ἢ ἁλλὰ καταθνήσκω et v. 5. λαφύξῃ
 in Vat. membr. quae in v. 6. eadem corruptela infecta,
 in quae ceteros obsidet libros. φορβῆς ἡπανίῃ emendaverat
 in jam Salmasius, et sic etiam scribendum esse vidit per-
 spicacissimus Toupus in Suidam III. 335. (582.) αὐ-
 τομάτως membranae et Suidas. ^a Br. Valgo ἁλλὰ κατα-
 θνήσκει, ψυχόμενος Παφίῃ. Postremum hoc est etiam in
 Vat. Cod. — V. 3. δι' ὁρτά. Theocrit. Eid. Μ. 15.
 Ἔρω, βαρὺς θῆς — Ὅς με κατασφύγγει καὶ ἐς δόντας ἄχρῃς
 ἰάττει. Ovid. Heroid. XVI. 276. Non mea sunt summa
 leviter districta sagitta Peñora: descendis vulnus ad ossa
 meum. — κατασφύγγειν. Quod igni proprium, τὸ
 πάντα φάγειν, ad Amorem translaturum est. ἀσφύγγειν de
 amantibus. Ep. ἀδισκ. XXXII. παιδεῖα, θεασέβουλε, παγ-
 νευθῆς δ' ἔρωτι Ἀσφύγγει. Ipse Amor ap. Oppian. IV.
 Hal. 14. ἀσφύγγει δὲ πυρὸς δριμύτιν διουκλὴν Παφλάζων εἰδὼ
 νησι καὶ ἐκρήττοισι μαυρίαις. — V. 5. λαφύξει. Vulgo. Et
 sic ap. Suidam, qui hoc distichon laudat in φέρωνται ἀπὸ
 τοῦ ψυχρῆνται μαυρίαις. T. III. p. 710. — V. 6. φ.
 ἡ μανίῃ. Vulgo, etiam Suid. et Vat. Cod. Invenit Kuster-
 us in cod. quodam etiam vitiosius φανερῶ μανίῃ, et in
 marg. γρ. τυξίμαλῃ μανίῃ, quod alienissimum. Schol. in
 marg. Plan. ἀρφανίῃ tentabat; idque Brodaeus in men-
 tem venit et Anon. Bibl. Bodl. Bentlejus, a Kustera con-
 sultus, φορβῆς ἡπανίῃ emendabat, quod graecum esse non
 videtur. Vulgatae patrocinium suscepit Huëtius p. 44.
 qui paucos sibi assentientes habebit, praesertim inventa
 acutissima emendatione, ἡπανίῃ, qua sensus salvus prae-
 statur. ἡπανίῃ. ἀπορίῃ. Hesych. αὐτὰ κλοντῆς φάμας ἔσονται
 ἡπανίῃ. Epigr. ἀδισκ. DXXII. Idem φορβῆς χρεῖα ap. So-
 phocl. Phil. 161. — αὐτόματος. Vulgo.

XIX. Vat. Cod. p. 135. Plan. p. 459. St. 596. W.
 A puella in convivio coronatus magicis flammis cor-
 reptus esse sibi videbatur. — V. 1. ἐπὶ τῷ ψάλλοντι dant
 in membranae, quod conjectura verissima assecutus fuerat

elegantissimus *Rubakenius* Ep. crit. p. 214.^a *Βα.*
 Vulgo *συνεσιδούσα*. Veram lectionem servavit etiam *Suidas* in *συνεσιδούσα* (*συνπαίδουσα*) T. III. p. 403. Parum
 enim interest inter *συνεσιδούσα* et *συνεσιδούσα*. Eodem
 modo erratum in Ep. *Platon.* XV. 3. — V. 3. *τι εἶχεν*.
 magicam quandam virtutem. Cf. Ep. XIV. 3. — Simi-
 liter fabula de Creontis filia utitur *Philostr.* Epist.
 XXXVIII. p. 929. *τί δὲ τὴν κεφαλὴν στεφανοῖς ποιεῖ; ἡμεῖς*
γὰρ δοκεῖν, τῆς Κολχίδος δ' ὄρμος, ἐν τῇ Γλαύκῃ ἔπεμψε, ῥόδῳ ᾧ
πεφαρμαγμένηα, καὶ διὰ τοῦτο ἐκασθῆ λαβούσα.

XX. Vat. Cod. p. 131. Plan. p. 457. St. 594. W.
 Nemini jam Amoris tela et bella extimescenda esse doc-
 cet. — V. 1. *μηκέτι*. Cf. *Archias* Ep. I. ubi vidē not.
 T. II. P. I. p. 250. *Eustath.* in *Iliu.* Amor. L. III. p. 78.
ὅλην φασέτρην ἐξέντωσέ μου κατὰ τῆς ψυχῆς. Ep. *Ἰδισπ.* LVII.
Εἰς ἡμὲ τὴν φασέτρην ἐξέντωσε χόρη. Nonn. Dion. XLII.
 p. 1094. *εἰς ἡμὲ καὶ Διόνυσον ἔρως ἐκένωσε φασέτρην*. Amor
 ap. *Statium* I. Sylv. II. 70. *Hunc egomet tota quondam*
(tibi dulce) phæetra Improbus, et densa trepidantem
cuspide fixi. — V. 4. *λὰξ ἐπιβάς*. Ex *Maleagri* Ep.
 XXVIII. *λὰξ ἐπιβάνε κατ' αὐχένος, ἄγριος Δαῖμων*. ubi v.
 not. p. 49. — V. 5. Vulgatum *ἐνέχεται* ex Vat. Cod.
 emendavit *Dorvill.* in *Misc. Obs.* T. I. p. 436. qui
 comparavit *Propert.* L. II. IX. 13. *In me tela manent,*
manet et puerilis imago, Sed certe pennas perdidit ille
suas. Evolas heu nostro quoniam de pectore nusquam, Assi-
duisque meo sanguine bella geris. *Plutarch.* ap. *Scrob.*
 T. LXII. p. 403. 27. *ὁ ἔρως οὐ παρέρχεται ταχέως καί ποτε*
εἶναι πτηνὸς λεγόμενος· ἀλλ' ἐξάπτεται μαλακῶς καὶ σχεδὸν
οἷον ἐνέχων ἑαυτὸν· ἀπᾶντος δὲ τῆς ψυχῆς παραμένει πολλὸν
χρόνον, οὐδ' ἐν γυμνασίῳ ἐνίοις ἀναπαύόμενος, ἀλλὰ ἐν πολιτείᾳ
ἀκμάζων ἐνι πρόφατος καὶ νιαρῶς. Simili colore idem de
 Fortuna T. II. p. 318. A. *quæ διαβαίνουσα τὸν ὀμβρεν,*
ὡς ἴσκειν, ἰθὺς τῆς πτέρυγας, ἐξέρχεται τῶν παδίων, ἀνέλπει τὴν
ἡτίστην καὶ παλὺμβόλον σφαῖραν· αὐτὰς εἰσέλθειν εἰς τὴν

δε μινούσα. De Amore Eubulus Comicus ap. *Atth.*
L. XIII. p. 562. D.:

ἔστιν γὰρ οὗτε κοῦφος, οὗτε ῥάδιος
ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον,
βαρὺς δὲ κομιδῇ· πῶς ἂν οὖν ἔχῃ πτερά;

Talem describit Amorem amicitiae conciliatorem *The-*
misti, Or. XXII. p. 281. C. οὐκ ἔχει οὐδὲ πτερὰ οὐδὲ βέλα·
οὗτε γὰρ πίπτεται βόλεται καὶ ἀναίμακτον αὐτοῦ τὸ ἔργον·
ἀλλ' εἰους ἂν καλοῦς τε καὶ ἀγαθοῦς καὶ εὖ προσεγμύζοντας
(sic legerim pro εἴτας ἀγαθ.) ἰδῇ, τούτους ἐγκολλᾷ καὶ
ξυνδαῖ.

XXI. Vat. Cod. p. 130. Plan. p. 457. St. 594. W.
In vetulam invehitur, quae ipsi puellae adspēctum in-
videbat. Cf. *Diosimi* Ep. I. *Agath.* Ep. VII. — V. 2.
φθγγαμένῳ βλαφ. *Ovidius* I. Amor. IV. 19. *Verba super-*
cilii sine voce loquens dicam. Idem II. Amor. V. 15.
Multa supercilio vidi vibrante loquens. *Nutibus in*
vestris pars bona vocis erat. Non oculis tacuere tui. —
V. 3. *ιστάμενοι.* Vulgo et in Vat. Cod. In marg. Wech.
ισταμένως notatum. Vetulam puellae custodem cum Argo
comparat, ut *Propertius* se ipsum, inhaerentem illece-
bris *Cynthiae* suae, L. I. El. III. 19. *Sed sic insentis ha-*
rebam fixus ocellis, Argus ut ignotis cornibus Inachidas.
Haec verba conferens cum Nostro *Dorvill.* in Misc. Obfl.
III. p. 433. totum *Pauli* carmen ex illo loco adumbra-
tum esse censens, haud facile persuadet. *Jos. Scaliger*
in not. msc. *βουκόλου* tentavit, sine causa idonea. Licet
enim sic existat accuratior antithesis, poetae tamen in
talibus nimis diligentes esse noluerunt. Neque quid-
quam mutat *Suid.* in *πυλόλαρον* T. III. p. 143. *πυλόλαρον*
appellavit Argum *Sophocles* in *Inacho* ap. *Schol. Arist.*
Eccl. v. 81. *τὸν πυλόλαρον βούταν Aeschyl.* *Prom.* v. 569.
— V. 5. ἦτορ ἀμύσσει. *Theocrit.* *Eid.* XIII. 71. χαλεπὴ
γὰρ ἰσο θάος ἦτορ ἀμύσσει. — V. 6. ἐπὶ ψυχῇ. Vulgo.

υγχε ex Vat. Cod. Utrumque bene, (vide Locell. ad Xenoph. Epb. p. 206.) sed alterum elegantius et ob auctoritatem Vat. Cod. praeferendum.

¶ 78.] XXII. Plan. p. 455. St. 590. W. A puella exclusus omnibus munditiis renuntiat. — V. 1. laudat Suidas in βρατευχος T. I. p. 443. τινι πλέγῃ. cui religas comam? Horat. I. Od. V. 4. Sappho ap. Ovid. Heroïd. XV. 77. Cui colar infelix, aus cui placuisse laborem? Ille mei cultus unicus auctor abest. Idem I. A. A. 517. Sis coma, sis docta barba refecta manu. Et nibil emineans, et sine sine sordibus unguet. Sed plurimum huc facit locus Tibulli L. I. El. VIII. 9. quem Nostrum ante oculos habuisse dixeris:

Quid sibi nunc molles prodest coluisse capillos?

Saepeque mutatas disposuisse comas?

Quid fuco splendente genas onerasse? quid unguet

Artificis docta subsecuisse manu?

— V. 2. »Quum cetera verba in futuro sint posita, πλέγῃ, κοσμήσει, pro φαίδρνει, quod vulgo legitur, »repositui φαίδρνεις. Sic infra XXX. διακρίνει dedi pro »διακρίνει. « Br. — V. 3. ἀλιανθεί κέχλω, purpura. ἀλιπέρφυρον ap. Anacr. Od. VIII. 1. et Fragm. LXXIV. — V. 5. »Operarum errore in Stephani editione et »Wechelianaë curatoris imperitia, legitur ὀμμασιν εἰς τ. »quod sensum pessumdat. « Br. In antiquis edd. omnibus οἷς. Partem hujus versus cum sq. laudat Suidas in ἡρεπδλης T. II. p. 76.

XXIII. Vat. Cod. p. 123. Plan. p. 455. St. 591. W. Poëta puellae crine vinctus, quomodo se liberet, non invenit. Natum est hoc carmen, quod etiam Brodaeus animadvertit, ex proverbiali locutione, ἐκ τειχὸς κερμάται, ἐπὶ τῶν σφάδρα κινδυνεύονται. Aristaeus. L. II. I. p. 70. αὐτος δὲ τῇ αὐτῇ φθίσεται γλυκύντῃ ποτὶ καὶ τεθνήσκειται ἴανται ἐκ τειχὸς κερμάμενος. Nostrum Epigr. Berglerus adhæ-

buit *Alciphronis* L. I. Ep. XXXV. μικρὰ δὲ ἔπεισέ μοι παρα-
 ψυχὰ καὶ μαραινόμενον ἤδη παραμύθιον, ὃ μοι ὑπὸ τὴν λουτρὰν
 τῇ συμποσίῳ μέμψιν προσέβριψας ἅπ' αὐτῶν περισπάσσει τὸν
 πλεκάμην —, quod tamen non de crine, sed flore potius
 accipiendum esse docuit *Herelius*. — V. 1. εἰσέσασα. Vat.
 Cod. et *Suid.* in Ἰθυσίαι T. I. p. 684. — V. 2. „Vetus
 „membr. ἐμὲ πλάμας.“ Br. Hinc *G. Wakefield* Sylv.
 crit. T. II. p. 106. corrigit: δορυκτῆτος δῆσεν ἐμὲ π. —
 V. 3. τὸ πρὶν. Vat. Cod. — V. 4. laudat *Suid.* in τινάξας
 T. III. p. 477. — V. 8. ἴδ' ἄνδρα conjecit *Cl. Wakefield*
 l. c. ne odiosa dictionis scabies affricetur Epigrammati
 nitidissimo, comparans Theocriteum: ἴδ' ἃ καλὰ παῖς ἐπι-
 νίσσεται. At ἄνδρα pro ambulare, incidere dictum esse,
 vehementer dubito.

XXIV. Vat. Cod. p. 128. Plan. p. 456. St. 592. W.
 Poëta se duodecim dies procul a puella duraturum esse
 juraverat. Quam absentiam cum perferre non potuisset,
 puellam rogat, ut perjarii veniam a diis petat. Cf. Ep.
Rufini XXV. et quae Phaedria dicit Terentianus in Eu-
 nucho IV. 2. — V. 1. ἀργέτη Vat. Cod. Notanda for-
 ma ἀργέτης, qua etiam Nonnus utitur XVI. p. 444. ἀργέ-
 τις ἡώς. unde ap. *Homerum* ἀργέτι δῆμῳ. Vid. *Hesych.* v.
 — V. 4. μὰ δέ. Ed. Junt. — V. 5. χαράξαι. Hominum
 facta in tabulas referre existimabant Jovem; de qua re
 eximius est locus inter fragm. *Euripidis* in Melanippe
 nr. III. δοκέτω. πηδῶν τὰδικήματ' εἰς θεοὺς Πτοερῶσι, κῆπειτ'
 ἐν Διὶς δέλτων πτυχαῖς Γράφειν τιν' αὐτῶ, Ζῆνα δ', εἰσερδυνά-
 νων, Θνητοῖς δικάζειν —, cujus imaginis prima quasi stamina
 mihi agnoscere videor in *Aeschyli* Eum. v. 265. μέγας
 γὰρ Ἄιδης ἐστὶν εὐθύνος βροτῶν, Ἐνεσθεν χθονός, Δεῖτα ο-
 γράφω δὲ πάντ' ἐπικτῶ φρονί. Alii quomodo eandem
 varie usurpaverint, docuit *Valcken.* in Diatr. p. 184. sq.
 qui etiam de Jovis ἀφθέραις nonnulla dedit ad *Herodo-
 tum* l. V. p. 400. Nemelin quoque superbas mortalium
 voces notare fingit *Callim.* H. in Cer. v. 57. ἤπεν ὁ παῖς,

νήμεις, δὲ κακὴν ἐγρέφατο φωνήν. ubi vide *Ernestum*. — V. 7. μάστιξ. ne simul a te et a diis cruciatibus afficiat. Pani flagellum tribuit *Auctor Rhēsi* v. 37. Πανὸς τρομερῇ μάστιγι φοβῆ. *Nonn.* *Dionys.* X. 4. μαριώδει Πανὸς ἡμῶθλη. Idem XLII. p. 1092. Διόνυσος — Δαιμονίη μάστιγι τετυμμένος, ἔνδοθεν πίπτον Κρυπτὸν ἡσιμῆτων ὑπερῶθλον ἔλκος ἐρών. Alia larga manu dedit *Mitscherl.* ad *Horat.* III. Od. XXVI. 11. *Regina, sublimi flagello Tange Cbloen,* quibus adde *Oppian.* Hal. β. 14. qui sapientem diis obedi-
re ait, πρὶν χαλεπῇ μάστιγι καὶ οὐκ ἐθέλων ἑλάνται. — V. 8. εἶθ. *Vat. Cod.* Verbum κατασεύγω insolentius h. l. usurpatum pro petere, verberare.

¶ 79.] XXV. *Vat. Cod.* p. 128. *Plan.* p. 456. *St.* 593. W. Ne contumeliis quidem se a puella, quam deperiret, abalienari posse conqueritur. — V. 1. Δικλίδας. Quod januarum genus hoc nomine significetur, fuse docuit *Salmas.* ad *Solin.* p. 651. Galatea januam *Pauli* fronti incusserat, quæ ingens contumelia. — Pro ἡμῶς προσώποις *Scaliger* in not. msc. tentabat ἡμῶς προσώποις. (*Hesych.* προσωπή. πρόσωπος.) unde quid lucremur, non satis perspicio. — V. 2. ἰσπερος. pro ἰσπέριος. ut infra *Ep.* XXVIII. *Sophocl.* *Oed.* T. 128. ἐκτὰν πρὸς ἰσπερον θεοῦ. — V. 3. ὕβρις ἔρωτας ἔλυσεν. *Euripidis* esse notavit *Schottus* ad *Proverb.* *Strom.* v. 405. Hunc locum comparavit V. Cl. *Doering* ad *Corall.* LXXII. 7. quod amantem injuria talis Cogit amare magis, sed bene velle minus. — V. 5. νόμισα γάρ. Sic codd. et veteres edd. omnes. Br. Vulgo ὤμισα καί.

XXVI. *Vat. Cod.* p. 130. sq. *Planud.* p. 457. *St.* 594. W. Ubique se amatae puellae imaginem videre affirmat. — V. 2. θυρεῖν εἰσόντα. Sic veterum medicorum nonnulli hydrophobiam explicabant eorum, qui rabie canina laborabant. *Theophrast.* *Non.* c. CCLXXI. p. 324. τὸ εὐνὴ φεύγονται ἐκείνους τε καὶ προσφερόμενοι, ὥς

ἀσθαι τὸν δαύντα νότον ἐν τοῖς ὕδασι διακρίζεσθαι. ubi vide *Bernardum*. Simile quid de iis, quos vipera momordit, narrat Alcibiades in *Platonis Conviv.* p. 217. E. — V. 3. πικρὸς Vat. Cod. a pr. m. — ἐπέσθεν ὀδόντα. ut Ep. VII. 2. — V. 4. μανίας θυμὸν ἐληέατο. Similiter *Parthenius* ap. *Etymol. M.* v. ἄρπυς. ὁ ἔρως. ὃς παρὰ Περσέως ἐν Κρηναῖῳ· ἐμφοτέρους ἐπὶβὰς ἄρπυς ἐληέατο. παρὰ τὸ ἄρπάζειν τὰς φρένας. — μανίας. Ed. pr. Flor. — V. 5. Edd. omnes ante Steph. recte habent εὖν γὰρ — praeter unam Ascens. quae εὖν offert. Hoc in Steph. et Wechel. propagatum est. Antiquam lectionem revocavit *J. Tournius* in *Addend. ad Theocr. T. II.* p. 393. — καὶ πόντος. Eandem sententiam ad fastidium usque persequitur *Philostrot.* Ep. L. p. 938. Vide quaedam similia ad *Meleagr.* Ep. XIX. p. 38. — V. 6. εὐνοχέω. Vat. Cod. idque probabat *Salmasius*. Mihi vulgata longe videtur exquisitior.

XXVII. Vat. Cod. p. 132. Plan. p. 458. St. 595. W. Inconstantiam puellae exprobrat eique poenas apud inferos minatur. — V. 1. θρασὺς omissum in Vat. Cod. — V. 3. ἐπέττυσε. *Meleager* Ep. LXVI. βαιὼν ἔχω τὸ γὰρ λειψέτην, ἔρως, ἐπὶ χεῖλεσι σινεῖμα· εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ ταῦτ', εἰρή, καὶ ἐκπύσσεμαι. — V. 4. γράπτειν τόπον. Iis, quae laudavi ad *Meleagr.* Ep. LIII. p. 70. adde *Themist.* Or. XXI. p. 244. A. B. δαῖ καὶ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι ὑπὸ τωούτοις διδασκάλοις τε καὶ τροφεύσι, καὶ τὴν ψυχὴν ἀναπλησθῆναι ἔτι ἴσων τε καὶ ἀπλήν· οὕτω γὰρ δι' ἡμέλιστα ὁ ὅσιος αἰεὶ καὶ ἐκδοῖτο ἐν τῇ βίῳ, καὶ οὐκ ἀνέμνει ἐκπολῆς. Nostrium locum cum Anacreontico comparavit *Martinius* in *Var. Lectt.* II. 21. p. 47. — V. 5. Vulgo αἰδοῖ. Cod. Vat. αἰδοῖ. *Anonym.* Bibl. Bodl. ἡοῖ tentavit; rectius *Jos. Scalig.* in *not. msc.* et *Huetius* p. 45. αἰδοῖ. — V. 6. κρήσαν. ut *Minois* contra te sententiam excitem. Cf. *Agath.* Ep. LXXXVI. 5. 6.

XXVIII.

XXVIII. Vat. Cod. p. 133. sq. Planud. p. 458. St. 595. W. Puellam frustra expectantis querelae. Expressum ex *Asclepiad*. Ep. XIV. — V. 2. λόχος μαρμαίμενος. *Statyll. Flacc.* Ep. III. — ἐποκλάζειν dicitur lucerna, cujus eltychnium deficit. *Hesych.* ἐποκλάζειν. — ἐπὶ τῶν ἐπισημασμένων ἐν παντὶ πράγματι καὶ μεγάλῃ ἀνταχρόνῃ. Hoc sensu *Musaeus* v. 325. ποῦθεν δὲ οἱ ἀκλαστον ἐρμῆ. ubi vide *Heinrich.* p. 169. — V. 3. συνασπασμένο Vat. Cod. — §. 80.] V. 5. ἰσπερος. Vide Ep. XXV. — ἰσπερος ἔστιν, id est membr. ubi scribae vitio scriptum ἔστιν. Br. Vulgo ἐλθόν. — V. 6. In marg. Wechel. ad φείδεσθαι notatum κήδεσθαι. Hoc *Grotius* expressisse videtur: *Non homines stolti, non facis illa Deos.*

XXIX. Vat. Cod. p. 134. Plan. p. 458. St. 595. W. Aqua a puella perfusus vehementiore sese amore inflammari sensit. — V. 1. χθίζα non bene conspirat cum verbis v. 3. ἐς τρίτην ἀμφιλόην, sub *tertiam noctem* [tertia nocte. Nam si heri illa poetam perfuderat, nondum binī dies effluerant. Au χθίζα non tam stricte de hesterno tempore accipiendum, sed pro *primum* est positum, fere ut in formula χθὺς καὶ πρῶν; de qua vide laudata a V. Cl. *Doering* ad *Catull.* LXI. 37. *Grotius* priorem temporis significationem in versione praeteriit:

Hermonassa, mero situbans dum limina serpo.

Ipsius, et vinculis floribus orno fores,

Me cyatho perfudit aquae: turbata repente,

Vixque sibi trina reddita luce coma est.

— V. 5. ἐφελχθῆν. Simili acumine nescio quis in *Anth.* Lat. Hl. 218. p. 650. *Me nive candenti petiit modo Julia: rebar, Igne carere nivem, nix tamen ignis erat. Quid nive frigidius? Nostrium tamen urere petitus Nix pornis manibus, Julia, missa tuis.* — V. 6. πῦρ γλυκερὸν στομάτων. *Philost.* Epist. XXIII. p. 925. εἰ δὲ καὶ ἐκκελεῖς ποτα, πῦρ τὸ καταλεπόμενον γίνεται θαυμάσιον τῷ ἀσθματι, ἥδιον δὲ καὶ τοῦ μέταγος.

XXX. Vat. Cod. p. 135. Plan. p. 459. St. 596. W. Nihil se fervidius quam Cleophandidis amplexus cupere. Vetusioris cujusdam poetæ, quam *Pauli Silentarii*, hoc Epigramma esse suspicabatur *T. H. ad Lucian. T. H. p. 297. ed. Bip.* Sine causa idonea. Plura sunt inter hæc *Pauli* carmina, de quibus idem eodem jure suspicari possis. — V. 1. φράζει. Male hoc accepit *Opsopoeus*, quasi *Paulus* puellam interroget, quanta in amore voluptas insit. Hoc esset φράζει. At φράζειν est animadvertere. Vide *Palmer. Exercit. p. 794. Valcken. ad Theocris. Eid. II. 69.* — V. 2. λαῖρον. Vulgo, solempni errore. — παριζόν. Ep. ἐδασ. X. διδοί με τρύχουσι κατὰ παριζόντες ἱεῖρας. — V. 3. Nullum neque ferrum, neque timor, neque pudor eos sejunxerit, cum mutuis amplexibus inhaerent. — diducere amantes Non queat invitos *Jupiter ipse duos. Propert. II. El. V. 28.* — διακροῖ cl. editor dedit pro διακρίνει. Vide ad Ep. XXII. 2. Mihi nihil mutandum videtur. — βαλλόμενος vitiose Vat. Cod. — πλάγματα. Vide Ep. VII. 14. — V. 5. Hæc adumbrata sunt ad dicta Mercurii in *Odyss. 9. 339. sqq.* unde *Lucianus D. D. XVII. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ καὶ τὰ ληθὲς εἰπῶν, ἐφθόρου τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχοῦσαντι τὴν καλλίστην Θέαν, ἀλλὰ καὶ διδομένην μετ' αὐτῆς. Ovidius II. A. A. 385. narrato Vulcani dolo: *Hos aliquis ridens, In me, fortissime Mavors, Si tibi sunt oneri, vincula transfer. ais.* Idem IV. *Metam. 186. illi jacuera ligati Turpiter, atque aliquis de Dīs non tristibus optet Sic fieri turpis.* — V. 7. ἡγὰρ ἰλλέας. Ep. XII. 11: ἡγὰρ ἔχειν dixit *Theocris. Eid. VIII. 55.* et fortasse *Bion XV. 8. ἐν κῆραις Λυκαμῆσιν ἡγὰρ ἔχουσα — Ἀχιλλεὶ ἀφιδάμεια.* — V. 8. βουβόμενος vulgo et in Cod. Vat. βαλλόμενος recepit cl. editor ex *Brodæi* et Scholiastæ conjectura. *Sterbanus* ἄρσιν ἰλλόμενος suspicabatur. *Apollon. Rhod. L. 1. 129. κῆρσιν — δασμῶς ἰλλόμενον μεγάλων ἀκροῦν κατὰ νύκτος.* De verbo ἰλλόμενος disputavit *Valcken. in**

Adon. p. 250. sq. — V. 9. In membr. Vat. $\delta\eta$ in $\delta\epsilon\tau$ correctum, sive potius corruptum.

XXXI. Vat. Cod. p. 121. Plan. p. 454. St. 589. W. Furtivi amoris impatiens poeta, palam, licet cum vitae periculo, amare statuit. Initium expressum ex *Seratou*. Ep. XVI. — V. 1. $\epsilon\upsilon\kappa\lambda\epsilon\pi\tau\epsilon$. — $\phi\acute{\omega}\rho\iota\sigma\iota\nu$. *Mus.* 289. $\phi\iota\lambda\epsilon\tau\eta\tau\omicron\varsigma \epsilon\upsilon\kappa\lambda\epsilon\pi\tau\epsilon\upsilon\tau\epsilon\varsigma \alpha\nu\acute{\alpha}\gamma\kappa\eta\nu \kappa\rho\upsilon\pi\tau\alpha\delta\iota\chi \tau\epsilon\rho\omicron\nu\tau\omicron \mu\epsilon\tau' \alpha\lambda\lambda\acute{\eta}\lambda\omega\nu \kappa\upsilon\theta\epsilon\rho\epsilon\iota\varsigma$. — V. 3. $\lambda\epsilon\kappa\tau\acute{\iota}\omicron\nu$. *Dicere, quo pereas, scire in amore levas*. *Propert.* I. El. IX. 34. — V. 4. „Huic versui, „quo non magis offendi debuisset monachi pudor, quam „aliis, quae fervavit, Pauli amatoris carminibus, alium „substituit ineptum.“ *Br.* Hunc scilicet:

$\delta\epsilon\acute{\alpha}\sigma\epsilon\varsigma \eta \beta\acute{\epsilon}\varsigma \epsilon\chi\theta\rho\varsigma \epsilon\gamma\omega\tau\epsilon\varsigma \alpha\nu\acute{\epsilon}\rho$.

Genuinum Silentiarii nostri versum in versione expressit *Grotius*:

Cura facienda palam est: et nobis dulcia si quis

Vincla soporiferi foederis impediatur —.

— V. 6. $\xi\nu\acute{\omicron}\nu$. *tecum moriaris oportet*. Hoc eodem *ferro stilles uterque cruor*. *Propert.* II. El. VII. 87.

¶ 81.] XXXII. Vat. Cod. p. 123. Plan. p. 455. St. 591. W. Expressum carmen ex *Melengr*. Ep. XXXVI. sq. ubi notatis adde *Propertium* L. II. El. II. 1. *Qui nullam tibi dicebas jam posse nocere, Haesisti, cecidit spiritus ille tuus. Vix unum potes infelix requiescere mensem, Ec turpis de te jam liber alter eris*. — V. 1. $\epsilon\upsilon\delta \phi\epsilon\sigma\iota\nu$. Vat. Cod. quod revocandum. — V. 3. Hunc *vf.* respiciens *Suidas*: $\alpha\nu\epsilon\mu\beta\alpha\tau\omicron\varsigma \delta\upsilon\sigma\chi\epsilon\rho\epsilon\iota\varsigma \delta\epsilon\chi\acute{\omicron}\mu\alpha\tau\omicron\varsigma$. T. I. p. 195. — V. 4. $\alpha\upsilon\chi\acute{\eta}\nu\alpha \sigma\omicron\iota \kappa\lambda\iota\nu$. *Vidi — Veneris vinclis subdere colla senem*. *Tibull.* I. El. II. 90. $\theta\rho\alpha\sigma\acute{\omicron}\nu \alpha\upsilon\chi\acute{\eta}\nu\alpha \kappa\acute{\alpha}\mu\phi\omicron\nu \alpha\nu\iota\kappa\acute{\eta}\tau\eta\kappa \kappa\upsilon\theta\epsilon\rho\epsilon\iota\varsigma$. *Nonn.* *Dion.* XXXV. p. 874. — V. 5. $\sigma\omicron\phi\theta\eta \pi\alpha\lambda\lambda\acute{\alpha}\delta\alpha$. Similiter in Ep. $\alpha\delta\epsilon\iota\sigma\kappa$. CXVI^b. puella a lanificio ad vitam meretriciam transiens: $\epsilon\iota\pi\epsilon\nu \text{'}\Lambda\theta\eta\nu\alpha\iota\varsigma \text{' } \tau\acute{\alpha}\nu \kappa\acute{\omicron}\epsilon\rho\epsilon\iota\delta\omicron\varsigma \acute{\alpha}\psi\omicron\mu\omicron\iota \acute{\epsilon}\rho\gamma\omega\nu$, $\tau\acute{\alpha}\nu \Pi\acute{\alpha}\rho\iota\delta\omicron\varsigma \kappa\alpha\tau\grave{\alpha} \sigma\omicron\upsilon \psi\eta\phi\omicron\nu \epsilon\nu\epsilon\gamma\kappa\alpha\mu\acute{\epsilon}\tau\eta\kappa$.

XXXIII. Vat. Cod. p. 124. Planud. p. 456. St. 592. W. Tantalos se graviora pati poëta affirmat, ab amatae puellae amplexibus prohibitus. Cf. Ep. III. 4. 5. Nora paroemia de τανταλοῖς τιμωρίαις. — V. 4. ἴδων. Achill. Tat. L. I. 4. p. 14. τὸ στήμα ἴδων ἄδωκε ἦν, ὅταν ἄρχεται τὸ ἴδον ἀνέλγειν τῶν φύλλων τὰ χεῖλη. Alciphon. L. III. 1. τὰ χεῖλη, τὰ ἴδα τῆς Ἀφροδίτης ἀποσυλῆσε τῶν πέπων, διήϊσται. — V. 5. κερτέδαυρος. i. e. πελόδαυρος. Formatum vocabulum ad analogiam τοῦ κερτέμεδος. ὁ πελόδαυρος. ὃς καὶ ἄριστα φύλα καὶ δυσδιόκριτα διὰ πληθυσμῶν. Eustath. ad Il. p. 161. 40. κερτέφυλλον. πελόφυλλον. στυλῶρον. II. p. 368. — ὑπερέλλοντα πέτρων. Vide not. ad Archilochi Fr. XLIII. T. I. P. I. p. 176. sq. et Porson. V. Cl. ad Euripid. Orest. v. 6. p. 4. sq. — V. 8. ἐν δ' ἔλαγ. Et nunc vix vivo spiroque, et mox amoris flamma consumtus peribo.

XXXIV. Vat. Cod. p. 129. Plan. p. 457. St. 593. W. Obsequitur poëta in hoc carmine praeceptis Ovidii L. II. A. A. 295. Sed te, cuiusque est resinendae cura puellae, Astonisum forma fac putet esse sua. Sive eris in Tyriis, Tyrios laudabis amictus — Adsticeris tunicata: Moves incendia, clama. Similia dedit Tibullus IV. El. II. 9. Seu solvis crines, fufis decet esse capillis; Seu comsis, comis est veneranda comis. Propert. II. El. I. 5.

Sive illam Cois fulgentem incedere totis,

Hoc totum e Coa veste volumen eris.

Seu vidi ad frontem sparsos errare capillos,

Gaudet laudatis ire superba comis.

Sive lyrae carmen digitis percurris eburnis

Miramur, faciles ut premat arte manus.

— V. 1. laudat Suidas in κερτέφαλοι T. II. p. 292. —

V. 2. δεικνόν. ἄγαλμα ἢ ἐμπίσμα. Suid. T. I. p. 529. qui

h. γ. laudat in πορφυρόρεος T. III. p. 242. — V. 3. Vul-

gatum ξανθίστατι ex membr. Vat. emendatum, Compa-

rauit haec novissimus *Horatii* interpres ad IV. Od. IX. 13.
Non sola comtos arsis adulteri Crines — Helene Lacadena.
Aristoph. Eccl. 950. πάνυ γάρ τις ἔως με δονᾷ τῶνδε τῶν
 εἶν βοτρυχῶν. — V. 4. laudat *Suidas* in ἐξισόρῃσιν T. I.
 p. 768. Mentem excussit pectori, siue, ut *Caecilius* lo-
 quitur, *mifero quod eripit Omnes sensus mihi.* LI. 6.
Archilochus Fr. XXIV. ἔως — πολλὴν κατ' ἁλὸν ὀμμάτων
 ἔχων κλέψας ἐκ στηθῶν ἀκαλῆς φρένας. Verbo *ἐκτοβῆσαι* sic
 usus est, quod plures viderunt, *Hermesiana* Eleg. v. 91.
 ubi de Socrate:

αὐτὸς δὲ βαθείης

ψυχῆς κορυφώσας ἐξισόρῃσιν ἑλίας,
 ἐκείν' ἐς Ἀσπασίης πωλούμενος.

Sic legendum suspicor, ἐκ δὲ in οὐδὲ mutato: *Neque So-*
crates mentem, lices sapientiae plenam, a lenioribus illis,
quae amantes exagitant, curis liberare potuit. Quid sint
 ἑλίας κορυφώσας, praeclare docuit *Ruhn.* Ep. cr. p. 298.—
 Similiter *Panyasis*: οἶνος — πάσας ἐκ κρατὸς ἑλίας ἀνδρῶν
 ἁλπαύζει. ap. *Aschm.* L. II. p. 37. R. Vinum, ubi pectus
 intravit, τὰ καὶ κεκυρωμένα φαίνει νοσεῖσθαι, ἐκ δ' ἀνδρῶν πᾶσι
 ἐτίναξε νόον, secundum *Eratostronem* fr. I. Frequentius
 in tali re veteres usurparunt vocem ἐκπλήττειν et ἐκ-
 κρούειν. Vide *Interpp. Thom. M.* p. 287. — V. 5. κατ' ὅρα,
 crines defluentes, non comtos, παρ' ὅρα. Conf. *Toussaint*
 in *Epist.* cr. p. 43. sq. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1082.
 πλόκαμοι ὑπὸ πύκνῃς ἀλοισμῶσι παρ' ὅρου Ἀφροδίτης γαγῆσιν,
 ὅτ' ἁπλῆς καὶ ἁλῆται χιονὸς στιχθεὶς παρ' ὅρου ἁμφὶ
 προσώπῳ. Notanda forma τὸ βοτρυχῶν. Ep. XLI. 3. —
 V. 7. μορφὴν τριχθαδίην. triplicem hunc crinium orna-
 tum. Ductus fortasse color ex *Meleagri* Ep. LXXXVI.
 ἐκεῖ σοι αἱ τρισαὶ χάρεις τριῶν ἴδωσι χάρεας.

q. 82.] XXXV. Vat. Cod. p. 139. Plan. p. 459. St.
 596. W. Referendum hoc carmen, ut bene observatum
 in lemmate, ad Ep. *Agathias* XXII. quod in membranis

praecedit. Cf. *Mela*g. XXXVI. XXXVII. — V. 1. ὄφρα τις εἰς ἐν ἀγέῳ. ὁ σπουδαῖος. *Theoist.* Or. II. p. 27. A. τὸν μὲν ἐξογκομένον τε καὶ ἀγέοντα τὴν ὄφρην. — *Ceterum color*, ut in *Nonni* *Dion.* XLII. p. 1086. ἃ μέγα θαῦμα Παρθένον Ἴτρεμα Βάκχος, ὃν Ἴτρεμα φύλα Γυγάντων, Γεγενῶνα ὀλετήρα φέβος νίκησεν ἀράτων. — V. 3. Qui se superbia puellam subjugare posse putabat. ὑπερβασίς. ὕβρις. ὑπερφανία. — ὑπερβασίς. ἀδικίας. ὑπερφανίας. *Hesych.* — χαλάρωσιν. *Vat. Cod.* a pr. m. — V. 4. ἐκτὸς ἔβη. ut *Theognis* v. 946. γνώμης πολλὰν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην. *Euripid.* *Ion*, 926. ἔβη δ' ἐγνόμενῃ γνώμῃς ἐμῇ. *Herc. fur.* 771. δοκημάτων ἐκτὸς ἔλθιν ἐλπίς. — V. 6. ἔχοι. *Vat. Cod.* a pr. m. — V. 7. καὶ δας. *Vat. membr. recte*: cui opponitur vñ. *scqu. εἰσέσσον.* Br. Vulgo ἔσχε. Quamvis iustas irascendi causas habeas, extingue tamen irae flammam, ne te Nemesis, quae superbis insidiatur, corripiat. αἰθεὶν χόλον, verbo transitiva vi instructo, cum similibus nuper explicuit cl. *Huscbke* in *Anal. crit.* p. 32. Ut hic εἰσέσσον ἀγνωσίην, sic Ep. ἔλσον. CLIX. δαμῶ ἐν ἐχλύοντι εὐδαίμῃ ἔσβησαν ὕβριν, Ep. CCCLXXXVI. αὐξάνον ἔσβησιν εὐφροσύνην.

XXXVI. *Vat. Cod.* p. 139. *Planud.* p. 459. St. 597. W. Piscem puellae mittit. Prior hujus carminis pars cum posteriore non bene cohaeret. — V. 1. Conf. *Strason.* Ep. XLIV. — ἔχρος ἀρεάσει. si incedes, amibulabis. *Mela*g. Ep. XIX. ἐπὶ γαῖαν — ἔχρος ἀρεϊδόμενον. — V. 2. Insigni varietate *Vat. Cod.* πτηνὸς ἔρως πτηνὸν κατέ με ἄντι φέρειν, in qua lectione aliud quid latet, quam quod *Planudes* extudit. Fortasse *Paulus* scripserat:

πτηνὸς ἔρως πτηνὸν κατέ με, ἴσθι, φέρει.

— V. 3. ἐμβόχρον. cujus tu colorem refers. — V. 4. πικρός. Cf. not. ad *Mela*g. Ep. LXXX. p. 96. — V. 6. Θαλασσίη Παφίη. Venus marina ap. *Horas.* III. Od. XXVI. 5. *Nonn.* *Dian.* VI. 308. — V. 7. ἱμαρῶντες ex *Vat. Cod.* pro ἱμαρῶντι.

XXXVII. Vat. Cod. p. 122. Planud. p. 460. St. 597. W. In oculos invehitur, nimis curiosos pulchritudinis speculatores. Conf. *Meleagr.* Ep. IV. et *Polystrati* Ep. I. — V. 1. Inepte exornata sententia. κάλλος ἀρετῆς σου, pulchritudinem incontinenter, haud secus ac merum, potantes. Similiter Ep. *Ἰδασπ.* XXV. ἄρετῃν μαγικὴν ἔπαιον. *Plaut.* in *Trucul.* I. 1. 22. Si semel amoris poculum accipit mere, Eaue intra pectus se penetravit potio, κάλλος ἀρετῆς fortasse scripsit *Themist.* Or. XIII. p. 168. D. ἀλαφροῦ δὲ βλέσκειν ἱεραιμυτήρειν φύσιντος, ὃ μάτην ἐταρμήσκειν, αὐτίκα (sic lego pro εἰ μαι δοίητε μαστράειν, καὶ) ἑταῖρον, καὶ ἰδὼ ἔχω, καὶ ἰδὼ προσορῶ τὸ κάλλος ἀρετῆς (vulgo ἄρεως) καὶ λάμπειν. — V. 3. ὅποι. Vulgo. — ἐν γαλήνῃ cum amoris fluctus effugerim. Passim hac allegoria usi sunt veteres, nemo facile elegantius *Horatio* l. Od. V. 6. — 16. — V. 4. ὑψήλιος θυσίαι· ἐν αἷρ οὐδὲς οὐ σπένδεται, ἀλλὰ ὕψι μαλίστατον. *Suid.* ὑψήλια μαλίστατον appellabantur inprimis sacra Furiis facta, *Aeschyl.* *Eum.* 107. Verrum aliis quoque diis et Veneri Uraniae ejusmodi fiebant sacrificia, teste *Polemonē* ἐν τῇ πρὸς Τίμαιον ap. *Schol. Soph.* *Oedip.* Col. 100. *Paulus* se ὑψήλια libaturum esse pollicetur, quando resipuerit, pristina Amoris ebrietate discussa. — Venus *Μεωχία*, placida, tempestatum moderatrix, templum habebat ad fretum Thracicum. — V. 5. καὶ κείθι, κείθι referendum ad τῆλα. Quod si frustra aufugero, nec in remotioribus terris liber fuero ab Amoris spiculis, vos, oculi, lacrymis expiabitis crimen. — [83.] V. 7. 8. laudat *Suidas* T. II. p. 725. ἐτλήσαντες ὑπομένοντες. κικοναθήροτας. — ἰνδικον. Cf. not. ad *Meleagr.* p. 20. — V. 8. πρὸς ἑγναίην. *Plato* Ep. VI. ἃ δαίμων, εἰ δὲ οὐκ ἔλθῃτε πυγμαῖος.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 123. Planud. p. 460. St. 597. W. Mulier inconstantis animi se, uno viro non contentam, ab alio ad alium transire dicit. Epigramma inprimis elegans, quod ex antiquioris poetae fontibus

derivatum esse, nullus equidem dubito. — V. 1. ἴδον. Sic illa ap. *Libanium* T. IV. p. 1044. 6. ἐνι περιπλοκὴν τὸν δῖον, τὸν πλεῖστον ἰδόντων, ἀπέναντον (num καὶ ἑλκοντον) τῷ γέροντι ψευδίζοντα. — V. 5. τὸν ἐν παλάμῃσι διανοοῦμαι. Similiter *Callimach.* Ep. XI. χοῦρος ἔργος τοῖσδε τὰ μὲν φερόντα δαΐσαν Ὀδῖ· τὰ δ' ἐν μέσῃ κείμενα παρτίσονται. — V. 7. ἀφρονὲν Κυβέρειαν. Male haec accepit *Brodaeus*: quia unus non facile meretricios sumtus sustinere possit. Agitur simpliciter de amantium multitudine, nullo ad eorum divitias respectu habito. πενίη εὐγυμίας, amantium paucitas; conditio mulieris μονολοχοῦς καὶ φιλόανδρου (*Plus.* T. II. p. 57. D.), quae uno viro contenta est, sive, ut *Plautus* loquitur in *Mossell.* I. 3. 33. *unicam amantem inservis*, quod ille *mastronas*, non *meretricium* esse ait.

XXXIX. Var. Cod. p. 125. *Paulo* nostro vindicat; in Planud. p. 461. St. 600. W. *Agasbias* inscribitur. Causas poeta indicat, cur puellam nequeat relinquere. — V. 1. εὐχέο. Vale tibi dicturus. — ἀναστρέζω. ἀνθόω. ἀνατρέτω. *Suid.* et iterum ἀναχαλινῶ. ἀνακλύτω. *Suid.* qui nostrum versum laudat T. I. p. 180. et iterum in *ib.* p. 406. — V. 3. δασπλήτα διδάσκειν. Tumorem Byzantini poetae agnoscis. δασπλής de rebus μεγάλων καὶ ἐν ἀναπνευσταῖς interpretatur *Hesych.* ut de Orci faucibus in fr. *Simonidis* III. ubi v. not. p. 204. Nostrum distichon laudans *Suid.* T. I. p. 510. δασπλήτα, τὴν δὲ καὶ προσπαλίζουσαν explicat. — V. 4. κατακτρέτω. Var. Cod. — V. 5. Satis haec inepta: Tua praesentia diei similis est: at dies motus, tu suaviter facunda. — V. 7. Σιεήνας — καὶ ἐν ἑπιγράμματι· καὶ τὸ ἄλλημα κίβω τὸ τὴν Σιεήναν γλυκύτρονον. *Suid.* T. III. p. 304. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* I. 33. p. 235. ed. *Wagn.* — V. 8. ἀπίδος ἐκκερμέος. *Qu.* *Mossius* Ep. 1^a. (T. III. p. 332. *Anal.*) οὐδέντι δ' ἡμῖς οἱ πάρος· ἀλλ' ἑτέρως ἀπίδος ἐκκερμέωται, ubi vide not. T. II. P. II. p. 112.

XL. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 176. St. 258. W. Bacchi sacra celebraturus poeta, panem, carnem et pisces abesse jubet. Idem argumentum simili modo exornavit *Macedonius* Ep. XIX. — V. 1. σπείραμεν et v. sq. *δουμεν*. Vat. Cod. Ibidem *ἀνδροφόνων*. Praefetenda vulgata *ἀνδροφόνων φροντίδα*. *verecundum Bacchum Sanguineis prohibere vixis*. *Horat.* I. Od. XXVII. 3. Cf. L. III. VIII. 13. sqq. — V. 3. Ceteris muneribus agricolam vesci decet: ἄλλοις μάλτῃ τριπτολμοιογίῃ, ἢ χιχὶ βόει. *Μακεδον.* l. c. — μάλμπετλαν, μάλμπετλοι *Εὐμενίδες* sunt ap. *Antip. Sidon.* Ep. LXXVIII. ubi vide not. T. II. P. 1. p. 73. — *Περσεφόνης*. Vat. Cod. a pr. man. — V. 5. *γανροφόνων*. edd. quaedam antiquae. — αἰμαλῆς fuisse videtur in Cod. Vat. — V. 84.] V. 7. *δέντα γὰρ* v. Vat. Cod. vitiose. *δέντα νεσίδων* sunt spinæ piseium, edentibus peticulum minantes; hinc illas facessere jubet ad eos, οἷς ἄλδης φάντερος ψάλου, qui se in manifestum vitae periculum conjicere non verentur. Junge: εἰξάντῃ χεῖλεσι φατῶν, pro *ἐπίτῃ πρὸς τὰ χεῖλεα τούτων*, οἷς —. — V. 9. *ἔσται* et v. sq. *ἰθάλει*. Vat. Cod. — Vinum nobis pro cibo et potu est, neque ambrosiam desideramus.

XLI. Vat. Cod. p. 154. Plan. p. 422. St. 557. W. Anaxagoræ ad Laïdis limina comissantis verba. Illustribus nominis carmen ornare studuit poeta; ne quis eum historiam quandam antiquitatis spectasse existimet. — V. 1. Vivida sane descriptio. Coronas discerptas, pocula fracta, faces ambustas et similia juvenes comissantes ad meretricum januas relinquere solebant. *διατίματα*. In his iræ et desperationis significatio. Caprarius ap. *Theocritum* Eid. III. 21. puellam flecti posse desperans: *οὐδ' ἐνέφαντ' ἵλαί με κατ' ἀντίκ' ἀντὶ τῆς πομπῆς*. — V. 2. *πλακῶτά*. exhibet Vat. membr. e correctione tamen; nam primo scriptum fuerat *πλακῶτά*. Br. Vulgo *πλακῶτά*. Membranarum lectionem expressit *Grosius*: *Turbansis que animum pocula fracta meri*. — V. 5. *κατὰ πρὸς*.

θήραις. Meretrix ap. *Aristaen.* II. 20. p. 104. Ἰτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποδεῖτε, ἀετράτους καὶ χιμαίκετις κοιμήσεις ἐπὶ θύραις ποιεῖσθε, καὶ λιπαρῶς λιστεύετε μόνον ῥήματος τοῦτων ἀξιοῦντας. Amor ap. *Themist.* Or. XIII. p. 162. D. καὶ θυμαυρῶν ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὑπαίθεσσι τὰ πολλὰ [κοιμώμενοι];; hoc enim verbum mutilo loco addendum putō ex *Platon.* Conv. p. 293. D. — V. 7. οὐκ ἴσως. Color fortasse ductus ex *Theocrit.* Eid. XXIII. 6. πάντα δὲ κῆν μύθεισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἄταιρς — Οὐ λόγος, οὐχὶ φιλῆμα τὸ κομφίζον τὸν ἴσως. — V. 8. ὑβριστήν. ne verbum quidem, quamvis falsum et mendax, quod spem saltem excitare posset. — Difficilem accessum ad Laidem fuisse omnes narrant. Unde *Epicrates* ap. *Arben.* L. XIII. p. 570. D. ὁππῶν' ἢ ποτὶς καὶ νῦν ἵπὸ τῶν στατήρων ἢ ἀπηγεωμένῃ, εἴς; ἃ ἂν αὐτὸς φανόβαζεν θῆτον. αἶν. Hinc fuerunt, qui de difficillimo ad hanc meretricem accessu interpretarentur proverbium, οὐ πάντας ἀνδρὰς εἰς Κόρινθον ἰεῖθ' ὁ πλεῦς, non cuivis homini contingit adire Corinthum. (*Horat.* L. Epist. XVII. 36.) Vide *Gellium* N. A. I. 8. Facete illud ad vitam parasiticam transtulit *Nicolaus* in *Ssobaci* Flor. XIV. p. 148. οὐ πάντας ἀνδρὰς ἐπὶ τράπεζαν ἰεῖθ' ὁ πλεῦς —, ubi obiter corrigendum: ἀπαντα κατατρίψαντες οὐδὲ νῦν ἴτι, pro πάντα, quo metrum evertitur. — V. 10. ἀετρίσκου Vat. Cod. a pr. man. et θηλυτέρως, utrumque habet *Suidas* in γυνὴ T. I. p. 499.

...XLII. Vat. Cod. p. 137. cum lemmate: Πανλ. Σιλ. ἐντρίψαζεν ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὑπόθεσιν πρὸς τὸν φίλον Ἀγαθίαν. Praecedit ibi Ep. *Agathiae* XXV. quo ille se legibus a puellae consuetudine prohiberi conqueritur. Respondet *Paulus*, verum amorem nullas ejusmodi leges curaro. Plan. p. 464. St. 604. W. — V. 4. seu. omittit Vat. Cod. — V. 6. ὑμᾶτέρως. Vide *Agath.* LXXIV. — V. 8. ἐννοχίου κόμας, undae noctu trahendae. — V. 9. θαμίζεν Vat. Cod. a man. sec. — [§. 85.] V. 11. Legibus Minerva praesto, amori Venus, utrique deae operari

nemo potest. In *ἐν* prior syllaba hoc loco producitur, eamque communem esse contendit *Valcken.* ad Phoen. p. 554. cujus sententiam impugnat *Brunekius* ad *Soph.* Oedip. Col. 630. et 1486: Apud Atticos certe nunquam producitur. Vide *Porson.* ad Phoen. v. 1670.

XLIII. Vat. Cod. p. 435. Plan. p. 36. St. 54. W. Legitur ap. *Stob.* T. LXI. 390. 53. Gesn. 259. Grot. ubi *Grosius* tertium distichon, tanquam peculiare carmen, a praecedentibus sejunxit. — V. 1. *Παθήν.* Vat. Cod. — Nunquam pectus Veneri aperias eique sedem ibi concedas. — Notabilis hic usus verbi *κοιμῶμεν*, quem ex hoc quo loco cognitum habuit *Stephanus* in Thef. Gr. L. — *ἐντιτύπου καρδίας.* a pectore firmiore, resistente primo conatui. *ἐντιτύπου:* *ἐνθρόνους.* *σκληροῦς καὶ ἀνεγδόνους.* μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἄκρους καὶ τῆς σφύρας. *Suidas.* *ἐντιτύπει.* *ἐντυτικῶντι,* *ἐντυκῶν.* *Hesych.* *Plutarch.* T. II. p. 701. C. junxit τὸ *ἐντιτύπον;* *ἀσμετάβλητον καὶ τὸ ἀνέγκειν.* — V. 2. In verbo *ἀποθνήσκει* continuatur metaphora: regit Amor a duriore pectore, ceu lapis lapidi illisus; — V. 3. *οἰστέ* emendavit *Casaubon.* in not. msc. quod minime probandum. — *ὀλισθήσαν ἔχει φέειν.* *Mus.* v. 94. *ἀπ' ὀφθαλμοῦ βολῶν ἔλκος ὀλισθαίνει.* *καταβῆν.* in eadem sententia dixit *Achilles Tat.* I. 4. p. 14. — *φλεγυῶν.* Cod. Vat. De igneis amoris *fugitiis* exempla collegit *Dorvill.* ad *Charis.* p. 204. — V. 5. *ἐλπίδι μαχλάδι.* (*μαχλάδι* Vat. Cod.) blandienti et fallenti. Ad sensum facit *Alciphron* II. Ep. I. p. 71. *ἐξέ:* *ἔστιν ἔως καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀποσθῆναι:* *ἐλπίς* *πτεροῦται,* καὶ *κεκλήσας ταχὺ πτεροῦντι* *εἶναι ἀπογνοσθίς.* Spes blandimentis suis animum demulcens dicitur *εἶναι* et *ὑποεἶναι τὸν θυμόν,* ut ap. *Aeschyl.* Choeph. 192. *σαίνομαι ὑπ' ἐλπίδος:* fortasse etiam in *Agamemn.* v. 101. *τοτὲ δ' ἐν θυσιῶν ἄγανθ σαίνουσ'* *ἐλπίς ἁμῶνται φροντὶδ' ἀπληστον* —, quod mihi quidem vulgato *σαίνουσ'* et elegantius et expeditius esse videtur. *Oppian.* Hal. I. 36. *ἐλπίς δ' αὐ σταδερῇ εἶναι φέμεν.*

Quantum malorum saepe ex spe, temere concepta, oriatur, indicavit *Ansiphon* ap. *Szob.* in Flor. T. XX. p. 175. cujus paulo plura adscribam verba, ut eorum emendationem proferam: καὶ ἐν μὲν τῇ γεγονένῃ οὐκ ἔνεστιν (fort. οὐκ εὐκ I.), ἐν δὲ τῇ μέλει ἐνδέχεται γένεσθαι· ὅστις δὲ δράσει μὲν εἴται τοὺς πόδας κακῶς, πείσσει δὲ οὐ, (vulgo δὲ' αὐ) οὐ σωφρονεῖ. ἐπιβας δὲ οὐ πανταχοῦ ἀγνοῶν, πολλὰς γὰρ τοιαῦται ἐπιβὰς κατέβαλον εἰς ἀνηκέστους συμφοράς. — γυναικῶν. Cod. Vat. Vid. Ep. VII. 11. — V. 6. ὑπερπιζέει. Vat. Cod. *Alciphr.* L. III. 47. τοσαύτην ὑπερπιζέει τῆς ἐλπίδος. Mater filiam monens, ne amorem animo conceptum foveat, ap. *Eund.* L. III. 2. μὴ κατὰ σεαυτὴν ἔπιζε τὸ κακόν.

XLIV. Vat. Cod. p. 170. Edidit hoc Epigramma *Kuster.* ad *Suid.* in ἀδάκτυτον T. I. p. 73. ubi ultimus versus excitatur. *Anthol. Reisk.* nr. 445. p. 17. Venator apri, ad fluminis ripas excepti, exuvias Pani dedicat. — V. 1. βοτρυώνων. ante *Kusterum* *Salmasius* emendaverat pro βοτρυών. a βότρυς, βέτρυς, βοτρυώνος, ut ἀνός, ἀνόνος; quae nota in codicis margine scripta est, multoque hoc praestit *Reiskii* conjecturae scribentis εὐβοτρυών. *Br.* In vitiosa lectione βοτρυών cum cod. conspirat *Suidas*, qui h. v. laudat in ἀκμάντα T. I. p. 77. et iterum in λωβητῆρα T. II. p. 462. In marg. *Lipf.* βοτρυών notatur. — V. 2. *Suidas* in ἐνατῆρι T. I. p. 733. ubi ἐνατῆρην legitur. (Delendum colon post ὑψιμέρην in ed. *Lipf.*) — δονάκων. In locis palustribus et arundineis latere solent apri. *Apollon. Rhod.* L. II. 818.:

καί το γὰρ εἰρησὴ δονακίδος ἐν ποταμῷ
ψυχόμενος λαγόνος τε καὶ ἄσπετον Ἰαγί νηδὺν
κάπριος ἀγρίων, ἔλαδν τέρας, εἴ, ἢ καὶ αὐτὰ
Νέμφαι ἐλαυνόμεναι ὑπεδείδισαν· οὐδὲ τις ἀνδρῶν
γίνοιτο· οἷος δὲ κατὰ πλατὺ βόσκοντο τῶρος.

— V. 3. ἀκμάσειν ἐδέοντο. Ap. *Statius* XI. Theb. 530.
aper striclis — erexis pectora fetis; Igne tremunt oculi,

lunataque dentibus uncis Ora sonans. — V. 5. περιόχτα χυίτας. Vide ad *Archiae* Ep. XII. T. II. P. I. p. 256. — V. 6. καὶ ἐκλιπόντα βάρους ὕλας. *Theocrit.* VIII. 49. ἢ βάρους ὕλας μέριον. — V. 7. »Scr. Ζηνοφίλος, ut in membranis scriptum est, teste Salmasio, cui tamen Ζηνοφίλος placuit. In lemmate etiam ἐνδύματα παρὰ Ζηνοφίλου.« *Br. Reiskius Salmasii* entendationem exhibet. — Pro φηγῶ in marg. ap. Guy. et R. φηγῶ emendatur.

XLV. Var. Cod. p. 155. »Epigramma hoc, quo caret Apogr. Buherianum, habeo ex Wechelianas exemplari, quo usus est Salmasius, in cujus calce descriptum est cum quibusdam aliis viri magni manu. Ediderat jam Ernesti in not. ad Callimachum p. 47.« *Br.* Androclus, peritus venator, Apollini arcum dedicat. — V. 1. Ἀνδρεκλος. Illustre nomen conditoris Ephesi, (vide ad *Ansip. Sidon.* Ep. XXXVI. T. II. P. I. p. 42.) qualia *Paulus* Epigrammatis suis intexere solet. — φ' ἱπ. arcum, quo felicem venationem exercuit. — εὐσεκεον τόχην ἄγρης. Proprie ipse venator εὐσεκεον. Ad arcum hoc epitheton transtulit *Aeschy.* in Choëph. 688. τόχης πρῶτον εὐσετοχὸς χειρομένη. Eodem sensu εὐσετοχὸν πτερον dixit *Euripid.* in Helen. 75. — V. 3. nunquam frustra (ἰσ' ἡλεμάτη ἐκβολή, i. e. ἡλεμάται, μάτην) sagitta nervum fugit. — V. 5. πανάγρετος. Var. Cod. quod recte emendatum videtur; nisi forte fuit:

παναγρέτις ἰσχε νευρά.

φίλαγγρετις Ἄρτεμις infra occurrit Ep. LXXII. — V. 7. Δόκτιον. Vide ad *Leonid. Alex.* Ep. XI. μύλλον. munus. Vide *Apollon. Rhod.* III. 135, 146. *Alberti* ad *Hesych.* v. ἐπιμαίλια. — ἀμφιδέαι h. l. sunt lamellae, arcus extrema ambientes et vestientes. Circulos sive annulos interpretatur *Casaubon.* ad *Asben.* p. 323. 53.

7. 86.] **XLVI.** Var. Cod. p. 156. Plan. p. 442. St. 575. W. *Lyfimachus*, annorum onere gravatus, arma

cum baculo commutat illaque Marti dedicat. — V. 2. cum parte praeced. laudat *Suidas* in *ἰγχιῶν* T. I. p. 676. et iterum in *χολεῶν* T. III. p. 677. — V. 3. *Suidas* in *ἀλεξιβέλεμεν* T. I. p. 106. *χιτών*, thorax, usu Homericō. Il. β. 416. Ἐκτόρεν δὲ χιτῶνα περὶ ὀπίσσω δαΐσαι. *Oppian.* Hal. II. 24. χάλκιοι τε περὶ μελέσσι χιτῶνας. — V. 5. 6. laudat *Suidas* in *βάκτρων* T. I. p. 411. — Similiter *Macedon.* Ep. XXIV. ἀντὶ δὲ πλάκτρων Σικανίων τρομερὰς χεῖρας ἐρεισόμεθα.

XLVII. Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 434. St. 567. W. Teucér Arabs Pani leonis exuvias dedicat. — V. 2. ἀροχάνης. oris rictum late patentem significat. — *Φωνῶ.* Vat. Cod. Vulgo *φονῶ*. Revocanda est membranarum lectio *Hom.* Il. π. 159. πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φονῶν. *Φονῶν. πυρῶν. Hesych.* — V. 3. 4. Laudatur hoc distichon a *Suida* in *Ἀργείων* T. I. p. 39. et *αἰγάντα* (*ἀνόντιον δλασίδιον*) T. I. p. 640. denique in *καδῶν* T. II. p. 284. Falsam esse interpretationem vocis *αἰγάντα*, quam *Lexicographus* offert, ex hoc loco apparet. *αἰγάντα* περιγυῖς sunt ap. *Meleagr.* Ep. CXV. Reddendum fortasse h. v. *Libanio* T. IV. p. 1020. ed. R. καὶ χεῖρας ἐν ἔργῳ αἰγάντα (vulgo *γενναῖα*) καὶ βέλη προσαμιλοῦσι σώματι κ. τ. λ. Pro *Ἀργείων* haud scio an *Ἀργείων* sit legendum. Cf. XLV. 5. — V. 5. Impressa hastae dentium vestigia. — V. 6. ἔτι. Vat. Cod. (sic saltem Ap. Goth.) » Vat. membr. Dorismos in hoc carmine habet, 4. καὶ τὰν ἀργ. αἰγάναν. » 6. ἔτι βρυχάν. 7. χολεῶν. 8. ἐπᾶσαν. Sicne an altero modo scribatur, parum interest; sed ab optimo codice, cujus maxima debet esse auctoritas, nihil causae erar, cur discederem. ^a Br. — βρυχάν χόλεν. τὸ βρύχων leoni proprium. Vid. *Eustarb.* ad Il. p. 912. 42. βρύχων τοὺς δόντας. *Thom. M.* p. 172. — V. 7. Νόμῳ. Ductum hoc videtur ex *Apollon. Rhod.* cujus versus laudavi ad Ep. XLIV.

XLVIII. Var. Cod. p. 150. Planud. p. 436. St. 570. W. Historia de certamine musico, in quo cicada alteri certantium opem tulerat. Cf. Ep. *ᾠδεα*. CLXXV. — V. 1. *Λυκαρσεύ*. Var. Cod. *Λυκαρσεύς* vocatur Apollo ab urbe Lycorea. Schol. *Apoll. Rh.* IV. 1490. *Λυκαρσεύς* Ἀπόλλωνος· ἔντι τοῦ Δελφικοῦ. οἱ γὰρ Δελφοὶ τὸ πρῶτον Λυκαρσεῖς ἐκάλουντο. cam quibus comparanda sunt, quae *Strabo* de antiquo Delphorum situ tradidit L. IX. p. 418. Cf. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Apoll.* 19. p. 91. — V. 3. *παρθεύς*. In Planudea *παρθεύς*. Apud Suidam *παρθεύς* legitur aut *παρθεύς*. In Var. cod. *παρθεύς* et supra γρ. *παρθεύς*. Vera scriptura est *παρθεύς*, nomen e *παρθέμιος* derivatum. In alio, quo eadem fabula celebratur, carmine, infra p. 185. *παρθεύς* iidem reposul, ubi Planudea habet *παρθεύς*. Timaeus, e quo historiam hanc retulerunt *Strabo* p. 260. et *Antigonus Car.* c. I. citharistarum alterum, cui patria Rhegium, Aristonem vocat; cum quo *Eunomus* Locrus contendit. *Br.* De scriptoribus, qui hanc fabulam narraverunt, et de nominum diversitate vide *Niessum* et *Beckmannum* ad *Antig. Car.* c. I. p. 2. 4. *Kanne* ad *Cononis Narr.* V. p. 77. sq. — V. 3. *ἄγών*. In certamine musico, quod Delphis celebrabatur. Adscribam narrationem *Clementis Alex.* in *Protrept.* p. 2. quae ad nostrum carmen illustrandum imprimis facit: Πωύγυρις Ἑλληνικὴ ἐπὶ νεκρῷ δρῶντι εὐνοκροτοῖτο· Πυδοῖ, ἐπιτάφιον ἔκροτον ἔδοντος Εὐνόμου ὄμιλος ἢ θεῖος ἔφασκε ἢ ἡ ψιδή, οὐκ ἔχω λέγειν· ἄγών δὲ ἦτο καὶ ἐκιδάριζεν ἄρα καύματος Εὐνομος, δαηνίκα οἱ τέττιγες ὑπὸ τοῖς ποτάλοις ἔδον ἀνὰ τὰ ὕψη, θερδάνοι ἤλιμ. — ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λικρεῷ· ἐφίτταται δὲ τέττιξ τῷ ζυγῷ· ἐπερέτιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ· καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἄρμωσάμενος ὁ ὤδης· τὴν λαίκευσαν ἐκπαλίψεαι χορδὴν· εὐκαὺν αἰδῶ τῷ Εὐνόμου ἄγονται δὲ τέττιξ· ὡς δὲ μῦθος· βούλεται, χαλκοῦν ἀναστήσας· Πυδοῖ τὸν Εὐνόμον· αὐτῇ τῷ κιδάρῃ· καὶ τὸν συναγωνιστὴν τοῦ Λικρεῦ. — V. 4. laudat *Suid.* in *ᾠδεα* T. II.

p. 372. *ἰκεῖται*. resonuit; signific. neutra. — V. 5. *παραγγυῖα*. Vulgo et in Vat. Cod. Nostrum est ap. *Suidam*, qui h. l. profert in *ἀποκρίματα* T. I. p. 252. Conf. not. ad *Agarb.* Ep. LXVIII. Pro *βραγχῶν* (vide *Agarb.* Ep. LXII.) vett. *Suidae* edd. *βράχων* et *βράγγων* legunt. — *ἀποκρίματα*. Hoc verbum cum adjecto *βραγχῶν* ex vulgaribus lexicis laudans *H. Stephan.* in *Thef.* T. II. p. 371. D. loci in *Anthologia* non meminerat, ut apparet ex interpretatione, quae haesitabundus addit. Ut *ὑμνος* omnino graviolem strepitum indicat, etiam sine insolentiae notione; sic *κοιμάζειν* est sonitum edere, et *ἀποκοιμάζειν*, cum sonitu rumpi. dissilire. — V. 6. *ἀρμονίας*. Vat. Cod. — *μέλος*. Per enallagen haec videntur explicanda: *πρὶν σκάζειν ἀρμονίην μέλους*, nisi genitivum a *σκάζειν* (tanquam verbo *privandi*) pendere putandum est. Prius praefero. — *ἀρμονίῃ εὐπνοῦς, εὐρυθμός*. — V. 7. *ὑπερ ἰζῖτα*. Vat. Cod. et *Suidas* in *ἄρσῃ* T. I. p. 13. — *φθόγγον ὑπέλαθε*, subiit in locum chordae disruptae. *ἡσυχία* *πλήρωσε τὸν φθόγγον* dixit *Serabo* p. 260. — V. 9. 10. *Suidas* in *λαλαγεῦσαν* T. II. p. 411. Cicada vocem ad lyrae numeros accommodavit. Auctor Ep. *ἀδοντ.* CLXXV. 11. *πρὸς γὰρ ἐμὸν μέλῃ ταν ὁ μεταμρβριδε σῶρεσιν φῶς τῆς τοῦ ποιητικῶν φθόγγου μεθαρμόεσται*. Haec loca si quis comparaverit cum verbis *Clementis* supra adscriptis, facile in eam suspicionem delabatur, ut corruptelam traxisse existimet haec: καὶ τοῦ τέττιγος τῇ ἡματι ἀρμονοῦμενος ὁ φῶς, τὴν λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδήν· nam non Eunomus deficientem chordam implevit, sed cicada; quam ab erudito Patre, cui hic quoque poetarum loca observabantur, φῶς appellatam esse, vix dubito. Aut delenda sunt verba τοῦ τέττιγος, aut cum *Εὐνόμην* nomine permutanda; quo facto omnia optime procedent: Musica cicada (ὁ φῶς) Eunomi sese cantui accommodans, deficientem chordam adimplevit. Huic interpretationi favet quoque *Eustarb.* ad *Dion. Perieges.* v. 365. — §. 37.] V. 11.

ἀγρίαις.

Ληταίis. Vat. Cod. — *τιμὴ τέτταρι*. Apollini sacro, ob musicam facultatem. Ipsum Apollinem, sub cicadae specie, Eunomum adjuvissē affirmat *Julian.* Epist. XLII. p. 421. — V. 12. *ὅστις κιδάρας*. *Serrabo* l. c. *ὁδεύοντες δ' ἀνδρῶς ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἐδόντων τοῦ Λακεδαιμονίου τοῦ κιδάρου τέτταρι*. Statua, quam Geographus Locris fuisse ait, Delphis posuam tradit lemma. Ep. ἀδισκ. supra laudati. Hinc in utroque loco Eunomi statuam fuisse suspicatur Cl. *Καππῆ*, quia victoribus domi, et ubi certamina habita essent, iidem honores haberi solerent.

XLIX. Vat. Cod. p. 156. Plan. p. 442. St. 575. W. Nicagoras quidam scutum, multo usu attritum, Jovi dedicat. — V. 1. *Suidas* in *ἐμφαλῶς* T. II. p. 694. *ἐμφαλίον τρέφος. τὸ μεσολάττον*. — V. 3. *ισάρισμα*. Vat. Cod. Haec *Paulus* derivasse videtur ex *Minasfalca* Ep. IV. in scutum: *καίπερ τηλεβόλους ἰσὰς καὶ χειρὶ δ' αὖτὰ Μυρία καὶ δολιχῆς δεξιμένα κήρυκας, ὁδόνωντι κλέπτου ληστῶν περιμάκων πῶχον φασί*. — *χαλάζη*. *Agathias* L. III. p. 97. ed. *Vulc.* in pugnae descriptione: *ἐκαστον ἂν τις τὸ χεῖμα νικητῶ μεγάλῃ ἢ χαλάζῃ πολλῇ ξὺν βίᾳ πνεύματι καταβλάσῃ*. — V. 5. *χειρὶ μεναιχμον* emendavit *Scaliger* in not. msc. quod mihi vulgatae praeferendum non videtur. Sed fortasse recipienda Cod. Vat. lectio:

αὐξῆτο Νικαγόρα.

— V. 7. Spartaē legem circa illud scutum bene servatam dicit Nicagoras, respectu habito ad eam legem, quae ceteris Graecis cum Spartanis communis erat, ne quis scutum in pugna abjiceret. (Vide *Spanb.* ad *Nubes* 352.) *Paulus* fortasse cogitabat de Lacenarum quarundam praeceptis, quibus filios impertirent, cum illis clypeum traderent. Vide *Plutarch.* *Lacon.* Inst. T. II. p. 241. F.

L. Vat. Cod. p. 152. Planud. p. 445. St. 578. W. Scriba instrumenta artis Mercurio dedicat. Plura hujus

argumenti carmina illustravimus. Vide imprimis ad *Pban.* Ep. III. T. II. P. I. p. 161. *Philipp.* Ep. XVII. *Jul. Aeg.* Ep. X. *Damocharis* Ep. II. — V. 1. laudat *Suidas* in γοργς T. I. p. 504. — V. 2. κόνην τεχν. pulmicem, quo calamus acuebatur. — V. 3. μεσοσχιδών. Vet. Cod. — δονακίων a δονακός, quam formam ex *Homero* (Il. ε. 576.) profert *Hesychius* in δονακία. — V. 4. τωμής. Vat. Cod. — V. 6. γλυφίδες καλῶμων, ipsum est calami rostrum, atramento imbutum. Proprie hoc vocabulum de sagittarum crenis usurpari constat. Vide *Schol. Homer.* Il. δ. 122. Cultellus, quo fissurae fiunt, γλυστρίε appellatur ap. *Julian. Aeg.* Ep. XI. Non igitur accedo *Salmasio*, qui γλυστρίε et γλυστρίε nihil inter se differre pronuntiat ad *Solin.* p. 735. A. — V. 8. φέρον. Vat. Cod. Postrema haec verba sic vertit *Grotius*: cui gravis aetas Rugosa texit lumina pellicula; de cataracta, ut videtur, cogitans. Huic interpretationi favent *Epigrammata*, quae in eodem argumento versantur. Ex ipsis tamen poetae verbis hic sensus emergit: palpebram, ut in senibus fieri solet, descendantem oculos tantum non texisse eosque obumbrasse.

LL. Vat. Cod. p. 152. Plan. p. 445. St. 587. W. Paulo hoc carmen vindicant membranae; vulgo sine auctoris nomine prostat. — V. 1. μόλυβδον. Vat. Cod. — V. 2. regulam radit plumbum, dum eam sequitur. — V. 3. *Suidas* in χαλῶρες T. III. p. 852. — V. 5. 6. *Suidas* in ἐκρίβεις T. II. p. 676. — V. 88.] V. 7. 8. Τετραγών. Πενταγώνος. Θαλάσσης. *Suid.* T. III. p. 507. ubi totum distichon excitatur. Spongia scribae utebantur, ad delenda, quae perperam scripta essent. Hinc *Spongiam deletilem* vocat *Varro* ap. *Non.* II. 212, et *Augustus* *Ajacem suum in spongiam incubuisse* facete distabat, teste *Sueton.* V. Aug. c. 85. Proverbium eodem referendum, *Spongia medebitur*, illustravit *Rader.* ad *Martial.* IV. Ep. X. Utebantur ad hanc rem spongiis

marinis, unde Ep. sq. σπύγγον, ἀλλὰς βλάστημα, χυτὴς λειμῶνα θαλάσσης. Has Tritonem sibi subternere ait Noster. Ad similem poetæ cujusdam imaginem respicere videtur *Alciphron* in loco obscuro et depravato L. L. Ep. II. σπύγγους ἡμῖν ἐπέταττε καὶ τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔρια, ἃ φέρονται ἱερῶς ἐν Εὐρυνομίῃς ΕΙΣ ΑΗΜΝΟΝ. Depravationem in postremis verbis inesse, mihi persuasum habeo. Putabam: ἐν Εὐρυνομίῃς λειμῶνι — quibus verbis maris fundus significari potuit, Eurynomæ Nymphae sacer, sicuti diis superis sacra erant prata, ut Ἥρας, Ἀρτέμιδος λειμῶν, et alia passim. Sed fortasse tutius fuerit, ejusmodi locum prorsus non attigisse. De spongiis marinis, (πρότιν βάνη eas, ex poetâ procul dubio, appellat *Hesychius*;) et de urinatoribus, qui eas ex mari protrahebant, σπογγοκολληβηταί, σπογγοτόμοι appellantur, vide *Oppian*. V. Hal. 612. sqq. et *Schneiderum* in *Eclog. Phyf.* T. II. p. 59. sqq. — V. 8. ἀκιστοσίη. Vat. Cod. a pr. m. — V. 9. πολύμικτα. vasculum perforatum, quod, praeter atramentum, etiam ad calamos aliaque instrumenta tenenda serviebatur. — V. 11. Jungē χεῖρα, ἐπὶ γήρασι τρομερὴν, δυνὴ καὶ θαρμύζων. manui prae senio trepidæ post diuturnos labores otium concessit.

LII. Vat. Cod. p. 153. *Paulo* etiam hoc Epigr. inscribit, quod in Plan. p. 446. St. 578. W. ἀθλον est. — V. 2. ἀρμενίη. Vat. Cod. Linea, quam plumbum designat, literarum ordines tanquam fundamento nituntur. — V. 3. καλὸβδον. Vat. Cod. — V. 4. τετρή. τετρημένη. ἐπὶ τὴν ἔχουσα. Καὶ λιθ. etc. τὴν κίσησιν ἀγει. *Suid.* T. III. p. 499. — V. 7. σπύγγον. Mire spongia, quæ in fundo maris quâ prata efficit, ipsa vocatur λειμῶν. — V. 10. Vulgo κεκημηκός, quod etiam *Suidas* tuetur v. T. II. p. 290. ubi φιλομήδου et παλάμας legitur. — Vide *Damochar.* Ep. II. 9.

LIII. Vat. Cod. p. 156. *Paulo* vindicat; in Planud. p. 441. St. 574. W. est ἀδελφόν. In Cod. *Bandini*

p. 102. inscribitur Ἀνδρῆς, mero errore; nam sequitur Epigr. *Anysus*, cui in eodem Cod. adscriptum ἀδελφεόν. Verborum in hoc disticho sensus satis est perspicuus, acumen nondum satis assequor. Meniscus Pani fistulam dedicat: hic se illud munus accepturum esse negat, quod arundines (*Syrinx*) ipsum amoris flamma incenderrint. Memoriam pristini amoris igitur deus refugit. Ad postrema verba *Brodarus* adscripsit; *fistularum amorem depesui*; quae si pro versione dedit, pessima sunt; sed eum consequentiam potius eorum, quae poeta dixit, voluisse puto. *ἡκουσάμην* dictum est, ut ap. *Pallad. Ep. XVI.* πολλὰν γὰρ μουσὴν ἔχθρον ἡκουσάμην. et ap. *Antip. Theff. Ep. LII.* ubi puella τὴν Ἑλλὰς μοῖραν ἡκουσάτω.

LIV. In primis paginis post titulum Vat. Cod. Plan. p. 349. St. 488. W. — V. 1. μέλις. Eximiam tuam pulchritudinem vix tandem, magno cum labore, expræsit pictor. Cf. Ep. LIX. 1. — V. 2. προσέτον. κάλλους. et pulchritudine tua et arte aequè delectaremur.

§. 89.] LV. Vat. Cod. eodem loco, quo præcedens, cum lemmate: Εἰς αἰὲνα Μαρίας τῆς κιθαριστοῦ. Plan. p. 349. St. 488. W. In imagine, quae hoc Epigr. describitur, Maria tenebat citharam et plectrum. Hinc acumen petivit auctor satis ineptum, cum eam amoris πλῆκτρον tenere dicit. Solent autem rei musicae vocabula ad rem amatoriam aliaque ingeniose traduci, ut ap. *Stracon. Ep. XXIX.* et *Lucillium Ep. XVIII.* Facetus in hoc genere locus est *Machaonis* ap. *Asben. VIII.* p. 346. A. B. ubi coquus, artem suam commendans, comparisonibus e musica petitis utitur. Adscribam eum, ut mihi emendandus videtur:

Ὁφθαλμός ἐμὶ τούτῳ δ' ἵστί τῆς τέχνης
Θορόλιος ἦμιν προσκεκοιμέναι τι δαΐ
τὸν μὲ τὰ προσκεκοιμένα λυμανόμενον
πεφροεντικῶς αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἴσται κακός.

ἔπειτ' ἔπειτ' ἢ καθάρη τολοθιήρια,
 οὐκ ἂν διαμέτρους· ἔψε καὶ γέθου πυκνά.
 ἅλας οὐκ ἔχει· προσέειγν', εἴτ' ἐπιδείτ'αι τινος·
 πάλιν τε γέθου, συμμετρίας ὡς ἀρμεύει·
 ἄσπερ λόραν ἐπίττειν· ἀεὶ γ', εἴςθ' ὅδ'ος ἦ.
 εἴθ' ἐτόταν ἦδη πάντα συμφωνεῖν δοκῇ,
 εἰσαγὰ διὰ πασῶν Νικολαΐδας Μυκονίου.

Is, qui loquitur, se ipsum gulosum esse et helluonem fatetur, idque ad artem coquinariam probe exercendam inprimis necessarium esse contendit. Nam nisi coquus amore quodam ciborum, quos paret, affectus sit, vix fieri posse, quin eos perdat; qui autem sui rationem habeat (τεφροντικῶς ἑαυτοῦ), illum non malum coquum fore. Reliqua interpretatione non egent. Civitatem cum lyra comparat *Diosogenes* ap. *Stob.* T. XLVL p. 331. 2. ubi scribendum: ἔθον ὡς λόραν καὶ πάλιν εἰσομμεύμενον· δεῖ συναρμύσασθαι βραχίλια, ἔθον διαμέτρου καὶ τόμῳ τάξιν ἐν αὐτῷ πρῶτον κατασκευάμενον. — V. 3. ἀγναπτον. marg. Vat. Cod. εἶεν ἄγν. Vulgo, nec hoc male. ἦ δ' ἐκινέσσει· cui illa faverit, haud minus ille beatus erit Anchise et Adonide. Ut hic Maria Veneri equiparatur, cujus amore Adonis fruebatur, sic juvenes eximie amati et formosi Adonides appellabantur. *Alciophrontes* L. L. Ep. XXXIX. εὐ δὲ ἡμῶν μόνῃ τὴν Ἀδωνν περιφύρχει — et paulo infra: ἔκως δ' ἤξεις φέρονσα κήτιον καὶ κοράλλιον καὶ τὴν σὸν Ἀδωνν, ὅν νῦν περιφύρχεις· in quibus verbis vehementer exercuerunt interpretes vocabula κήτιον καὶ κοράλλιον. In praecedentibus meretrix scripserat, amicam quandam suam Adonia celebraturam esse: τὴν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἀρώμενον ἢ θοττάλη στέλλει et disertius: τοῖς Ἀδωνίς (sic enim cum *Pierfsono* legendum pro Ἀλάνις) ἐστιώμεθα παρὰ τῷ θοττάλῃ ἐραστοῦ. Hinc corrupto loco lux videtur affulgere. Scripserim equidem: φέρονσα κήτιον καὶ κεράμενον. *Hortulana et septima* illam asferre jubet, quorum in Adoniis usus erat. *Plutarch.* de

S. N. V. p. 67. ed. *Wyt.* ὅστις αὖ τοὺς Ἀδώνιδας κήπων ἐκ' ὀστεράκοις τιθεῖν ὀφείλου καὶ θεραπεύουσιν γυναῖκας. ubi vide cl. *Wytzenbach*, p. 79. Redde autem κήπων, ut in *Arriani* Diff. IV. 8. p. 642. ἀνελός ἐστιν ἐκ κηπίου Ἀδωνιδῶν. κεράμιον idem, quod ὀστρακον sive ὀστεράμιον, quod haud scio an restituendum sit *Philostrato* in V. Apoll. VII. 32. p. 311. ἡ δὲ αὐτὴ ἀνδρῶν ἐτιθήλει κήποις, οὗτοι Ἀδωνίδι Ἀσσύριοι ποιοῦνται ὑπὲρ ὀστρακίων. Vulgo ἐργάζονται. Huic correctioni favet *Julian.* in *Caesar.* p. 329. C. ubi *Silenus* *Constantino* roganti, quid sint κήποι Ἀδωνιδος, respondet: αἱ γυναῖκες τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀνδρὶ φουτεύουσι ὀστρακίοις ἐκκεράμιον γῆν λαχανίαν. Ne quis autem κεράμια in hac re tanquam inusitatum repudiet, conferat *Zenob.* in *Proverb.* Cent. I. 49. p. 17. οἱ κήποι τοῦ Ἀδωνιδος εἰς ἀγγεῖα κεράμια σπείρουται· unde restituendum mutilum Scholion ad *Theocr.* Eid. XV. 112. εἰσθᾶσι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνιδῶν πυλῶν καὶ κρητὰς σπείρειν ἐν τισὶ κεράμοις ἀγγείοις, ubi vulgo τισὶ προαστείοις legitur. Hanc vocem in ἀγγείοις mutabat, deleta syllaba προ, *Falcken.* ad *Adon.* p. 396. B.

LVI. Vat. Cod. p. 483. Planud. p. 382. St. 520. W. In solarium ex aqua, de quibus vide *Ernest.* in *Opusc.* phil. T. II. p. 26. sqq. et ad *Antiphr.* Ep. XVII. T. II. P. II. p. 50. — V. 1. Vitiose expressum φασσωντίδες pro φασσωντίδες. — V. 2. ἡμικοδωδεκ. junctum Ed. pr. δώδεκ. Ald. I. δωδεκά. Vat. Cod. Diem, i. e. temporis spatium ab ortu solis usque ad occasum, ap. veteres in duodecim horas divisum. Cui instituto quomodo horologia accommodata fuerint, docuit *Salmas.* ad *Salin.* p. 449. et *Ernestus* de Solaris in *Opusc.* l. c. — V. 4. ἐκ πόλεως. mentis vim e terra ad coelum extollant. Haud scio, an *Paulus* ad mentem humanam transferre voluerit illud Homericam de *Eride* II. l. 443. οὐρανὸν ἐστέρηξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βάλεται.

LVII. Vat. Cod. p. 492. Plan. p. 77. St. 112. W. Argumentum a multis tractatum, Cf. *Leonid. Tar. Ep.*
LVII. — V. 1. μεμυκὸτα κόλπον. Ver maris sinum Zephyris pandit. μεμυκὸτα per prolepsin. Expressit noster *Satyr. Thyill. Ep. V.* ἤδη μὲν λαμῶνες ὑπὲρ πετάλων ἐχέαντο *Λαβη, καὶ τρηχὺς σῖγα μέμυκε πόρος.* — V. 2. Pro εἶρος Vat. Cod. Ἰλλος. et in marg. εἰ. Veram lectionem servavit Planudea. εὐλαίμων χάρις, ob pratorum, vernis floribus pictorum, amoenitatem. — V. 2. καλὸνδρος. Nihil his similis loco *Horatii*, quem comparavit *Mitscherlich.* I. Carm. IV. init. *Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni, Trabuntque siccas machinae carinas.* — V. 4. ἐπ' est in Vat. Cod. et in omnibus edd. ante Steph. idque revocat *Huetius* p. 10. — V. 6. ἐς φέρον, ad merces commutandas. Hoc negotium cum placidum sit et jucundum, *πρὸς* vocatur. — V. 7. Causam Priapus affert, cur nautis sit propitius. Gratiam se Thetidi referre, quod Bacchum, patrem suum, in fuga receperit. Vide *Homer. Il. 2. 130.* Priapum Dionysii filium esse, plures tradiderunt. *Pausan. L. IX. 31. p. 771. Schol. Theocrit. Eid. I. 21.*

LVIII. Planud. p. 296. St. 436. W. In eandem fortasse Bacchae statuem Ep. *ἔδειπ.* CCLXXXVIII. Color ductus ex *Simonid. Ep. LXXXI.* ubi Scopas Baccham *ἐμῶνος* dicitur. — *ἐγκατέμει.* *Callistrat. Stat. II. p. 892.* in descriptione Bacchae: *ἅσα φέρει μανίας αἰσθηθεὶς ψυχῇ, ποσάυτα πάθους διέλαμψε τὰ τεκμήρια ὑπὸ τῆς τύχης, ἐρήνῃ λόγῳ κραθίντα.*

1. 90.] **LIX.** Planud. p. 300. St. 440. W. Epigramma in eandem puellam legitur inter *ἔδειπ.* CCCLII. quod etiam *Pauli* nostri esse suspicor. — V. 1. μόλις. ut Ep. LIV. 1. — οὔτε χαίτην. velamento enim capilli tecti erant, ut ex altero Epigrammate apparet. — V. 3. Scr. *Φαειντίδα.*

LX. Planud. p. 313. St. 453. W. In Cynegirum. Vide ad *Longini* Ep. II. T. II. P. II. p. 110. — V. I. κερύμβου. *Herodotus* in narratione hujus facinoris L. VI. 114. p. 491. ἐκλαβόμενος τὴν ἀφάστου ἡδῆ, τὴν χεῖρα ἀποκοπίς πελέκει. Pro ἀπορριπνίῃ; *Jof. Scaliger* in not. msc. tentabat *μαρναμένης*; fortasse quod supervacaneum putabat, bis moneri, navem illam fugituram fuisse. Sed talia in hisce poetis nos magnopere movere non debent. — V. 4. εὐναία. αἱ ἀγκυραὶ. ἀπὸ τοῦ εὐνάζεσθαι αὐτάς. *Hesych.* quum navis aufugiens tuis manibus haud aliter atque anchorā teneretur. Vulgo εἰς παλάμας, quod ab ἀπὸ pendens fortasse immutari non debebat. Saepe enim fieri solet, ut praepositio, alteri membro inserta, vim suam in vocabulum prioris enuntiationis exerceat. Vide *Valcken.* in *Callimachi* Fr. p. 178. sq. *Bentlej.* ad *Horat.* III. Od. XXV. 3. — V. 6. ὀμάρετον. Simili acumine *Himer.* Or. II. 21. p. 402. Ὁ δὲ τοῖς φεύγουσιν ἐπιδραμὼν εἰς τὴν θάλασσαν, φονίσσας νεωὶ λαμβάνεται, κρείττανα δεξιῶν ἔχειν τριήρους ὅλως εὐμένους. Δείσαντες δὲ ὑπὲρ τῆς τριήρους εἰ βάρβαροι, μὴ δεξιῶς Ἀττικῆς γίνεσθαι λάφυρον, πελέκει τὴν χεῖρα μέριζουσιν. Ὁ δὲ πηγελὲς ἵκαστο, τῆς μὲν χειρὸς ἀφαιρεθεὶς, τῆς δὲ τριήρους ὀχήμενος.

LXI. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 347. St. 486. W. In hortos palatii Justiniani scriptum videtur, ut et sq. Epigr. Vide ad *Agath.* Ep. XLVI. — V. I. ἀπλῆτα. Vulgo et in Vat. Cod. Antitheseos leges prorsus contrarium requirere intellexit *Brodaeus*, cujus emendationem, a *Brunckio* receptam, expressit *Grotius*:

Tellurem vada falsa lavant, dorsoque madente
Aequoreas silvas perovia portas humus.

Θαλασσίᾳ ἄλεια, silvae inter medias undas fatae, ex ipsis quasi fluctibus emergentes. *Nemora alta citatis Incubue-
re vadit, fallax responsas imago Frondibus, et longas ead-
em fugit umbra per undas.* *Stasius* l. Sylv. lil. 17. —

V. 4. Νηιάδων. Naiadum fontibus dulcis aquae. Νηρι-
δων. ipsum mare, quo horti alluebantur. *Agarbiae* l. c.
διθάδε γὰρ Νέρφου δειδρυίδας, αἵ τ' ἐν πόντῳ Νηριδάς ξυνῶ
θύντο ευνηλυσίην. Cf. *Leonid. Tar. Ep. XCIV. 4.*

LXII. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 347. St. 486. W.
— V. 1. ἔτατο χ. Vulgo. — V. 2. „Corrupte vulgo
„legitur νηιάδες, ἀδρυάδες, aut, ut in Florentina, ἀδρυάδες.“
Br. In Vat. membr. νηριῶς ἀδρυάδες. Quam leſt. profert
Dorvill. ad *Charit.* p. 181. *Brunchius* recepit conjecturam
Huetii p. 33. cui calculum adjecit *Valken.* ad *Am-
mon.* p. 163. Νέρφου ἀδρυάδες et Naias junxit *Alciphron*
L. III. Ep. XI. ubi vide *Bergler.* *Statius* l. Sylv. III. 62.
*forſan vel lubrica Nais, Vel non abruptos tibi demis
Hamadryas annos.*

¶ 91.] LXIII. Vat. Cod. p. 462. Plan. p. 353. St.
492. W. Argumentum indicat lemma. Iisdem plerum-
que balneis et viros et mulieres uſos fuiſſe, apparet ex
Clem. Alex. Protr. III. 5. p. 272. κοινὰ δὲ ἀνέκτακτα ἀνδρά-
σιν ἡμῶν καὶ γυναῖξιν τὰ βαλανεῖα κέντησθαι ἐπὶ τῶν ἀκρεσίαν
ἀποδόντων· (ad intemperantiam ſeſe parans) ἐκ τῷ γὰρ
εἰσερχῶν γίνεται ἀνδρώπαις ἔρῳ. — αἱ δὲ μὴ ἐς τοσούτων ἀπορρο-
θῶσιν, τῶς μὲν εἰς νεύους ἀποκλείουσιν, ἰδίαις δὲ οὐκείαις εὐλη-
λοῦσθαι καὶ δοῦλαις ἀποδόντων γυμναί. Non multum itaque
Hadriani lex, quae λοῦσθαι χωρὶς ἀλλήλων προέταξεν, (*Dio
Caſſ.* LXIX. 8. T. II. p. 1156. ubi vide *Reimarum*) va-
luiffe videtur ad tollendam illam conſuetudinem. Cf.
Caſaub. ad *Scr. Hiſt. Aug.* T. I. p. 174. — V. 2. ἤξει.
Vat. Cod. — τὴν μεγάλην εἰλίγῃ. In talibus ὀλίγος ponitur
pro μικρός, ut paſſim obſervatum eſt. Hinc haud ſcio, an
ſcribendum ſit ap. *Liban.* Decl. T. IV. p. 203. ed. R.
καὶ ἄξιόν γε κερδαίνειν οὐκ ἀπὸ τῶν μεγάλων (vulgo τῶν ἄλλων)
μένων, ἀλλὰ καὶ βέδων εἰλίγων καὶ ἰσὺν καὶ χρίων — certe εἰλίγων
non cum *Reiskio* delendum eſt. — V. 3. παροβαλῆναις ἐκ
ἔργου. in iis, quae ad amorem ſpectant.

LXIV. Vat. Cod. p. 466. Plan. p. 358. St. 498. W. Altam fuisse domum, quam hoc carmen illustrat, lemmatis auctori credere debemus; ex ipsis versibus hoc tantum cernit, illam domum in ora maris, fortasse in procurrente litoris tractu, exstructam fuisse, ita ut a tribus partibus prospectum in mare haberet. — V. 2. *ἡμεῖς*. Vat. Cod. — V. 3. *ἡμεῖς* ipsa dies esse videtur, quam, illius domus adpectu captam, diu circa illam morari dicit.

LXV. Vat. Cod. p. 468. Plan. p. 360. St. 499. W. Conf. not. ad *Theocriti Schol.* Ep. V. T. II. P. III. p. 407. — V. 1. Justinus, universum terrarum orbem a sordibus purgans, etiam Justitiae templum novo splendore illustravit. Usus est ad eam rem Domnini opera, qui noctem et tenebras (*κατὰ νύκτα*) inde dispulisse dicitur. In v. 3. pusilla menda haerere videtur. Scribendum enim:

σοὶ δὲ πόντος, Δομνίη, κατὰ νύκτα διώκει.

ut haec omnia ad Justinum referantur. Levem hanc mutationem ad carminis elegantiam restituendam prorsus necessariam esse censeo. — V. 4. In not. ad Ep. LXXV. *Brunckii* dubium non esse scribit, quin h. l. corrigendum sit: *ἐν Θέμειδος μαγείῃ, ἐν μετέων βίῳ*. Sic certe gravior sonus. Sed optimis quoque poetis rhythmicos versus excidisse multis exemplis constat, quales collegit *Casaub.* ad *Perfii* Sat. I. p. 78. sq. *Burmann.* ad Anth. L. T. II. p. 250.

LXVI. Vat. Cod. p. 480. Plan. p. 377. St. 515. W. Conf. ad *Agasibae* Ep. LXXIII. — §. 92.] V. 3. Homines amplector eosque a muscarum moribus defendo. *εἰς*. v. ipsum conopeum. — V. 5. *ἡμέῃς*, sine vulneribus. Notanda haec forma. — Sequ. v. conopeum cum muro urbem muniente comparatur. Cf. ad *Agasib.* Ep. VIII. 3. — V. 8. *αἶμα. ζαῖζα.* — De *μυροειδὲς* vide

not. ad *Ammiani* Ep. XXI. T. II. P. III. p. 144. —
 Servis muscarum abigendarum operam adimo. ἀτμυνή
 h. l. negotium molestum, qualia servis imponi solent.
 ἀτμύνειν ap. *Nicanor*. Alex. 172. δουλεύειν. ὑποκρίσθαι.
 ἀτμύνει γὰρ οἱ δούλοι. Cf. *Eustath.* ad Od. p. 531. I.
 Nostrium locum attingit, ubi de discrimine inter δουλείαν,
 λατρείαν et ἀτμυνήν disputat, *Valckenar.* ad *Ammion.* p. 100.
 et *Toup.* in Em. ad *Hesych.* T. III. p. 63.

LXVII. Vat. Cod. p. 480. sq. Planud. l. c. —
 V. 1. καλλιγ. λειτε. Toro geniali et usus et ornamenti
 causa conopeum circumdatum esse videtur. — V. 2. οὐ
 φοίβης. quia non ad feras venandas adhibebatur. παφίης.
 quia amantes tegit. Ad platanum. *Tballus Mil.* Ep. IV.
 χλοερὰ δ' ἐκὰς αἰὼ φυλλὰς καὶ καὶ τὰς Παφίης ἐτάρουε, sive,
 ut mihi quidem persuadeo legendum esse, ὄρεουε.

LXVIII. Vat. Cod. p. 481. hoc et sequentia duo
 carmina refert ad *Agathiam*. In Planud. p. 377. St.
 516. W. praecedunt Epigr. *Agathiae* LXXIII. cum lem-
 mate: ἀδύλας. Tum nostro praefixa verba: τοῦ αὐτοῦ εἰς
 τὰ βλάνα unde apparet, illud ἀδ. (sic enim scribebatur in
 Codd. pro ἀδύλας) ex ἀγ. (ἀγαθίου) depravatum esse.
 Haec igitur in nova Anthologiae editione suo auctori
 reddentur. Clarissimum versionis Grotianae editorem
Bruckius in errorem induxit, ut his carminibus *Pauli*
 nomen praefigeret. — V. 3. Hunc aequum animum in
Theopodrico laudat *Sidon.* *Apoll.* I. Epist. I. p. 6. in bo-
 nis iustis rades, in malis rides, in neutris irascisur, in
 utrisque philosophatur. — V. 4. βολίδα. tesseram ne re-
 prehendas, neque ei maledicas. βολιδος. ψηφαι. βέλιον.
 Vide *Salmast.* ad *Scr. H. Aug.* T. II. p. 746. — V. 5.
 Haec aut ad artem spectant, fortunae vitia corrigentem
 aut favore ejus recte utentem, sicut est in Ep. in Ta-
 bulam:

Hic proprium faciunt ars et fortuna periculum:
Haec cavet adversis casibus, illa faveat.

sut ad tranquillitatem animi bonamque mentem, quae in minimis quoque rebus cernitur.

LXIX. Vat. Cod. l. c. εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. Plan. l. c. Eleganter hoc Epigrammate tabulae lusus cum vita humana comparatur, ut est apud Terentium IV. Adelph. 7. 20. ubi Micio se ea, quae mutari non possunt, aequo animo ferre ait: *Ita vita est hominum, quasi si ludas sefferis. Si illud, quod maxime opus est jactu, non cadis, Illud quod cecidis forte, id arte ut corrigas.* quae sua fecit Auctor Epigr. in Anthol. Lat. L. III. 77. p. 520. — V. 6. μέγας ἐφημέσας. Ex Lucillii Ep. XXVIII.

¶ 93.] LXX. Vat. Cod. p. 481. εἰς αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. Plan. p. 378. St. 516. W. — V. 1. πρηνέους Vat. Cod. quod reponendum. Julian. Aeg. Ep. LXXI. πρηνέου κραδὶς μέγα δόγμα. Nam, ut Grammaticus quidam praecipit in Anth. Lat. III. LXXV. p. 518. flectendi sunt *truces animi, ut vere ludere possis.* — λέσσε καὶ ἐμπελαυτ. Alius ibidem de Alea p. 524. *Multa viri nequidquam inser se vulnera jactant, Es tennes rumpunt tunicas, coeque furoris Hic metnunt cupiuntque.* — V. 3. δεσπότης ἔργων. Id quod in praecedente est carmine ἀπολειπόμενος, victus. — V. 4. ἱεροβόλον πατάγῃ. per parodiam a pugnae descriptione traductum, ubi πάταγος ἱεροβόλος scutorum esse debet strepitus. δεσπότην καὶ ἐξέστην πάταγος est ap. Archiam Ep. XVIII. ἐν σπασίῳ πατάγῃ. Diotim. Ep. VIII. πάταγος οὐχ ἔνδε δερβς. Aesch. VII. c. Theb. 99. Sophocl. Trach. 517. Vocabulum ἱεροβόλος autem, quo ad formam τοῦ ἱεροβόλος ἂν ἴνδε, pellis, ficto epicus fortasse poeta ad strepitum telorum et saxorum in scutis coriaceis significandum usus erat, Agasibias ludibundus longe diversa significatione usurpavit de spiritu coacta et fridente, (Seneca de Ira l. I.) quem irati per nares (ῥίνας) efflant. Similiter ante eum nescio quis lusus in eodem vocabulo, qui ἱεροβόλους ἱεῖμας de ventris usur-

pavit crepissu, teste *Hesychio* T. II. p. 1115. ubi vide Intrpp. Tumorem orationis augeat verbum ἀναβροδῆν, quo *Homerus* de Charybdi utitur Od. μ. 104. sq. — Vertit *Grotius*, non tota vi graecorum verborum expressa: nec verba profare Impia, nec sortis navibus eda sonum. — V. 5. παίζειν ἐν σκουδῷ. *Cato* ap. *Stob.* Tit. VI. p. 82. 20. Κάτων τοὺς σκουδάζοντας ἐν ταῖς γαλαῖαις ἔλεγεν (lege ἔλεγεν ἐκ *Plutarch.* T. II. p. 199. A.) τοῖς σκουδαῖσις γίγνεσθαι καταγέλαστους. Mutata formula vulgari *Plutarch.* T. II. p. 16. D. τί παίζουσα τὰς ὀφρὺς συνάγει; γέλωτα καὶ σκουδῶν junxit *Melissog.* CXXVIII. et *Damipyrus* Pythagor. ap. *Stob.* T. III. p. 41. 50. in loco, post palmariam *Valckenarii* emendationem ad *Herodot.* p. 621. 58. sic facile restituendo: ἡ δὲ αὐτὰς τρέφει τὰς ὀφρὺς καὶ τὰς ἐπὶ τῷ οὐκὼν συναρμονίας συντάσσει· τὰ καὶ συντίθειν σκουδῶς καὶ παιδῶς εἰς τὸ αὐτὸ συνδραμίσας. Vulgo συντάσσεται. Similibus vitiis passim inquinatus est *Stobaei* textus.

LXXI. Vat. Cod. p. 500. *Stobaei* Flor. I. p. 2. 38. Gesn. p. 9. Gr. Plan. p. 12. St. 21. W. Aequum in omni vita animum conservandum esse docet. — V. 1. τέχνης ἰοῖζα. idem quod ἐξμεν. Ep. LXIX. et ἐν τῇ τέχνῃ ap. *Lucian.* Ep. XXXVIII. Secunda fortunae aura (πένυ μάτην ἰοῖζον dixit *Plutarch.* T. II. p. 18. C.) ne te superbum reddat, nec curae animum liberum et ingenuum deprimant. — V. 3. περιμελίζεται. sic unus *Planud.* codd. et *Stob.* in Flor. Grot. p. 9. Br. In *Stob.* *Gesneri* ἀγαθίστοι β. πολυμελίζεται. Etiam Vat. Cod. πολυμελίζεται. In alterum sponte incidit *Jos. Scaliger* in not. msc. *Macedon.* Ep. III. καλῶς βουδὸς πολυμελίζεται εἰστέφ. — V. 4. καὶ τῇ καὶ τῇ θαμνναῖς. Vat. Cod. — V. 5. Idem sententiarum contextus ap. *Horas.* III. Od. XXIX. 53. de Fortuna: Si celeris quas pennas, (hic habes τὸν ἰοῖζον τέχνης,) resigno quae dedis, et mea Virtute me involvo — Tum me, bicornis praesidio scaphae Tutum, per Aegaeos tumultus Aura feret

geminisque Pollux. Multum huc facit etiam *Clinias* apud *Stob.* T. I. p. 8. 23. ἐκ τῆς γὰρ φανερὸν ἂν εἴη, ὅτι πᾶν ἔργον ἀνδρῶν καὶ θύας δαιδανός τε καὶ εὐσεβείας μετέχει, ἀμ' ὁρθοπλασί. quae sic videntur emendanda: ὅτι πᾶν ἔργον ἀ. αἴαν δαιδανός τε καὶ εὐσεβείας μετέχει, ἀμ' ὁρθοπλασί. Initio: ejusdem fragmenti scribendum suspicor: πρῶτον δ' ἐκ τῆς θυμῶς τὰς αἰτίας ἀναρτῶν δαί, δι' ἧς ἡμῶν πείσκειται ἀνδρῶν.

LXXII. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 84. St. 124. W. Historia passim in Anthol. exornata. Vid. ad *Antip. Sid.* T. II. P. I. p. 59. — V. 2. συγχαλῶ. Vat. Cod. — V. 4. ὡδὸς, avis canora. Vide ad Ep. XLVIII. 8. et Ep. ἀδισκ. CLXXV. II. ὁ μεταμβερινὸς οὐρεὶν ὡδὸς. — »ἐν-
»μοφίλας. Sic veteres libri tam calamo quam typis ex-
»pressi, quod consultone an operarum errore in Stepha-
»ni editione mutatum fuerit, dicere nequeo. ἐνμοφί-
»λας est etiam in Ep. incerti auct. CCXXXVI. Sic apud
»Theopritum γυναικοφίλας. Augendus hac voce Stephani
»Thesaurus, in quo non magis comparet altera forma
»ἐνμοφίλος. Br. Depravata lectio cum plurimis aliis
erroribus ex ed. Ascensiana in Stephan. propagata est. —
V. 5. Diana in Apollinis fortasse gratiam canoram avem
liberavit. — »εὐμόλπου genitivus est doricus. Hoc e
»vat. membr. reposui. Br. At haec forma ab hoc car-
mine prorsus aliena est, quippe quā seiores hi poëtae
non magis usi sunt, quam τῷ τῆς, τίν, γα, et similibus.
Aut εὐμόλπου revocandum est, aut εὐμόλπη scribendum.

LXXIII. Vat. Cod. p. 435. auctoritate ad *Erasosthe-
nem Scholasticum* referri debet. Paulo tribuit Planud.
p. 20. St. 31. W. et *Scobaeus* Tit. V. p. 64. 28. Gesn.
p. 39. Gr. Ad justum matrimonium hortatur poëta.
Vide, quomodo idem argumentum exornaverit *Liban.*
in Decl. T. IV. p. 1060. ed. R. — V. 2. ἄλλο' ἐν πᾶσι.
Vat. Cod. — φιλοσοφία. Ibid.

T. 94.] LXXIV. De hoc carmine videndus Fabri-
 «dus Bibl. Gr. T. II. p. 722. et praesertim notarum li-
 «bellus, quo illud illustravit flos Episcoporum Huetius.
 «Denuo ante tres annos editum est a viro politissimi in-
 «genii, qui litteras patrias praecclare ornat, cl. Lessing,
 «in Anecdotorum fasciculis e Bibliotheca Serenissimi
 «Ducis Brunsvicensis Wolfenbutteliana, cui praefectus
 «est, cum scholis graecis veteribus, melioribusque et
 «superioribus ipsius editoris animadversionibus, prae-
 «missa critica carminis et illius editionum historia, quae
 «omnia lectu dignissima dolet non solis esse scripta, qui
 «germanice loquuntur. Prodiit autem hoc carmen pri-
 «mum in Appendice, qua Aldus Manutius Anthologiam
 «auxit a se editam anno 1503. unde in caeteras, quae
 «subsecutae sunt, receptum est. Quid in editione Jun-
 «tina, qua careo, commissum fuerit, nescio. Ridiculi
 «erroris, quo mirifice perturbatus adeo versuum ordo,
 «ut viri doctissimi nihil in eo intellexerint, primus
 «auctor est Ascensius, in ejus editione anni 1531.
 «carmen hoc non geminis in eadem pagina columnis
 «distributum est, sed continua serie eodem expressum
 «est modo, quem post imitati sunt H. Stephanus et
 «Wechelii heredes. Typographi Itali, qui post Ascen-
 «sium et Frobenium Anthologiam ediderunt, Aldo me-
 «liorem, quem sequerentur, ducem non quaesiverunt;
 «proinde carmen hoc in Nicolinorum editione Veneta
 «1550. et ea, quae anno post subsecuta est, filiorum
 «Aldi, legentibus, res facile procedit. Br. Vide
 «Lessingium in den Beyträgen zur Gesch. und Literatur.
 1773. Fasc. I. p. 137. quem excerpit cl. Harlesius in
 Fabr. B. Gr. T. IV. p. 488. sq. Versuum ordinem in
 hoc carmine prima turbavit Edit. Juntina Flor. 1519.
 quam secuta est Ascensiana; hanc H. Stephanus. Plu-
 res postea, antiquiores editiones secuti, verum ordi-
 nem resitaverunt, qui tamen Wechelianos non impe-

diverunt, quominus veterem errorem propagarent. Tandem inventus est *Husius*, (v. eum in Comment. de Rebus ad se pertinentibus. L. III. p. 144.) qui, *Bacharo* instigante, omnia in suam sedem revocaret. *Lessingius* hoc carmen edidit ex Cod. Ms. olim Gudianō, nunc Gucipherb. ubi inter excerpta Anthol. Planudeae Epigrammata legitur.

Scriptum est carmen εἰς τὰ ἐν Πύθιο θερμά. Has thermas *Claudius Aesculapiv* medicus, qui versionem latinam carminis edidit Venet. 1586. in urbe Pytho Apollini sacras fuisse perperam statuit. Verum earum situm indicavit *Brodacus* ad Anth. I. IV. 26. p. 503. ad Ep. ἁδιστ. CXC. *Stephan. Byz.* θερμά, ἔστι καὶ Βιθυνίας θερμά, τὰ μὲν Πύθια, τὰ δὲ ἐν Προβή βασιλικὰ λεγόμενα, ubi *Berkelius*, post *Brodacum*, excitavit locum *Procopii* de Aedif. Justin. V. 3. p. 98. Πηγαὶ δὲ θερμῶν φύσαι ἐν Βιθυνίᾳ ὑδάτων ἀναβλυστάουσιν ἐν χώρῃ, ἐν ἐκπορεύουσι Πύθια. Ταύτας ἔχουσι παραψυχὴν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ διαφερόντως βοζάντιοι, ἄλλως τῇ ὁσὶς νοσήσει συμβαίνει εἶναι. Ἐνθα δὲ πολυτάλαιαν ἐκπιδέσκειται βασιλεῖ κτένευσιν. Βασιλικὰ τε γὰρ ψυχομένηται οὐ πρότερον ὄντα, καὶ λευτέρη ἐν δημοσίῳ τῶν ἐκεῖ φουμένων θερμῶν ὑδάτων ποιοῦνται. Πηγὰς δὲ ποτίμων ὑδάτων ὡς ἐκείνη ἐκπορευόμεναι ἐς τὸνδε τὸν χῆρον ὀχθαγωγίᾳ διακομίσας, τὸν πρότερον ἐνταῦθα ἐπιχωριάζοντα περιεῖλαν αὐχμὲν. Ἀλλὰ δὲ τοῦ ἡρχαγγέλου τὸ τέμνος, καὶ τὸ τῶν νοσούντων ἀναπυστήριον, μείζη τε καὶ καταπολὺ ἐπιφανέστερον κατιστήσεται. — In Cod. Bibl. Laurent. ap. *Bandinium* T. II. p. 256. hoc carmen extat cum lemmate: Πρὸς τὸν βασιλεῖα κύριον Κωνσταντῖνον Πορφυρογέννητον. Deinde sequuntur hi versus:

Βούλει μαθεῖν, Ἀνγούστε,
Κωνσταντῖνε κρῆτιστε,
θερμῶν ἄτεχον εἶνμα.

quibus nonnulli in errorem induci existimaverunt, auctorem carminis longe diversum fuisse a *Paulo* illo, qui

quī, Justiniano imperante, Silentiariorum primicerius fuit. At hos versus, quos nullus Cod. praeter Florentinum agnoscit, ab inepto interpolatore profectos esse, statuit *Lessingius*, quī inter alia argumenta, quae h. l. non repetimus, etiam hoc habet, quod versus secundus in metrum peccet. At in *Κωνσταντῖνος* Justiniani aevi scriptores penultimam pro labitu modo producunt, modo corripunt. Vide Ep. in Aurig. Stat. LII. 1. LIII. 1. — Ceterum thermas Pythicas *Lessingius* easdem esse suspicatur, quas *Paulus Lucas* descripsit in Itiner. T. I. p. 103. Amstelod. 1714. Eas ultra montem Olympum in Bithynia fuisse positas, docet *Constant. Porphyrogen.* ap. *Bandur.* Imp. Orient. T. I. p. 113. Ibi nunc magnificarum aedium ruinae visuntur.

V. 1. — 12. Promittit poeta, se causas et originem thermarum explicaturum, tam secundum physicorum opiniones, quam ad ipsius naturae et experientiae ductum. In primis versū. verba sic jungenda: βούλει μάθῃν, πῶς καὶ πῶθεν τὸ θερμὸν ἵδρυμα νοσοῦσι φανὲν πρόκειται. — ἄνεχον, non arte, sed natura comparatum. Comparat *Huetius Gregor. Naz. Od. II. p. 184. ἃ γὰρ φύλη δίδωσιν ἄνεχον ἔδρα πᾶσιν.* et ad proxima eundem: ποτὲν μέθης ἄποιον Ἀχλὺματον γένεσμα. — V. 5. ἀνέγγυρον. Aldinae tres et Asc. ἀνέγγυρον etiam Cod. Gud. — Hae thermæ munus sunt naturae inemtum. *Claudian* de aquis Apon. XLIX. 70. praesens numen, inemtia salus. — V. 6. γένεσμα. Cod. Gud. — V. 9. σοφά. physicorum sententias. Collegit veterum de aquarum ex terra protumpentium calore opiniones *Andreas Baccius* de Thermais L. I. c. XVII. — V. 13. Erant qui sub terra tenentes canales esse putarent, per quos aqua acta et compressa calorem insolitum contraheret. — Pro σήραγγας *Vulcanius*, qui hoc carmen edidit Lugd. Bat. 1591., σήραγγας dedit; non male. — V. 16. πικρῶσαι. *Nemesius* de H. N. V. p. 118. θύει πικρῶσιν καὶ πικρῶσι. Cf. *Bernard.* ad *Theoph.* Non.

T. I. p. 58. — V. 19. — 25. Alteram hanc causam caloris aquarum affert *Seneca* Nat. Qu. III. 24. *Quidam existimant, per loca sulphure plena exeuntes vel introeuntes aquas calorem beneficio materiae, per quam fluunt, trahere; quod ipso odore gustuque testantur.* Cf. *Vitruv.* L. VIII. 3. — V. 19. 20. 21. absunt a Cod. Gud. una scil. deficiente linea, quarum unaquaeque tres vsq. continet. — V. 25. τετρα. Vulgo. — §. 95.] V. 26. Recte *Lessingius* post δέχῃ interrogandi signum posuit. — *Paulus* alteram sententiam amplectitur, propter odorem aquarum sulphureum. — V. 31. τρανόν. i. e. σαφές. manifeste huic explicationi patrocinator. — V. 32. τὸ θερμ. Sic igitur calidi hi fontes originem ceperunt. Hos fontes propter vim medicam *Paulus Nippocratem* non spirantem, *Galenum* arte non eruditum appellat. *Plin.* L. XXXI. 2. p. 546. *Alibi tepidae egelidaeque auxilia morborum profiscentes.* — V. 36. Novo argumento suam sententiam firmat, flammam terris contineri docens *Vulcanis* in *Sicilia*, *Media* aliisque regionibus. Νῆσος, *Sicilia*, insula per excellentiam appellata. — V. 41. Τίτανια Μηδία. Sic *Aldin.* tres, *Ascens.* Cod. Gud. et *Regius.* Alii Μηδία. De *Medea* cogitabat doctissimus *Huetius*, *Colchidem Titaniam tellurem* nuncupari ap. *Valer. Flacc.* V. 464. videns. Cf. *Apollon. Rh.* IV. 131. At eum postea ab hac sententia dimovit locus *Pseudo-Aristotelis* de Mir. Aufc. c. 33. ἔστι δὲ καὶ ἐν Μηδίᾳ καὶ ἐν Ψιττανίῳ τῆς Παρσίδος πυρὰ καίμενα — et c. 34. p. 76. ed. *Beckm.* φασὶ δὲ καὶ περὶ Ἀττιανίαν, πρὸς τοῖς ὄρεσις τῆς Ἀπολλωνιάδος εἶναι τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἄνιν πῦρ οὐ φανερόν ἐστιν, ἐκείθεν δὲ ἔλαιον ἐκίχουσι καὶ αὐτὴν, ἐμφλογούται. Hinc emendandum censebat:

αἶθρην φέρειν τοιαύτ' Ἀ-

τιτανία, Μηδία —

quod probabile est. Nam si *Τίτανιαν* *Brunckius* eandem regionem putavit, quam *Aristoteles* et alii (vide *Stephan.*

Byz. in Ἀτιτανία) Atitaniam appellarunt, illa non in Media fuit, sed in Macedonia. — V. 42. Πιττάκη. *Flagrat in Medis et Sissacene, confinio Perfidis.* Plin. N. H. II. 110. p. 122. ubi *Harduinus Psittacenen* intelligendam esse vidit. Eandem regionem Nostrum Πιττάκη nomine significare voluisse, dubitari nequit. Ψιττάκη appellatur ap. *Stepb. Byz.* V. — V. 43. Λυδία. *Aristotel.* Mir. Ausc. c. 39. p. 81. λέγεται δὲ καὶ περὶ Λυδίαν ἀναφέρεισθαι πῦρ· πάμπληδες, καὶ καίεσθαι ἐφ' ἡμέρας ἐπτά. ubi *Beckm.* nostri loci non memor Λυδίαν tentabat. Sic et ap. Nostrum corrigebat *Lessingius*, quod montes ignivomi essent in Lydia nulli, in Lycia contra frequentes. At primum idem vocabulum ap. utrumque scriptorem depravatam esse, parum probabile; deinde epitheta πλουτοῦσα et v. sq. μεταλλόχρυσος nos dubitare non sinunt, quin Lydiam significare voluerit Noster. Adde quod veteres eam regionem, quae ἡ κατακεκαυμένη vocatur, modo cum Mylia, modo cum Maeonia, quae Lydiae pars est, conjungebant. Cf. *Casaub.* ad *Strab.* T. II. p. 931. — V. 43. recte distinctionem sustulit *Lessingius* post πλουτοῦσα, quod arcte cum γαίαν jungendum est. Solum Lydiae auro abundat, unde *Pactolus* κατέφερε τὰ παλαιὰ χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ. *Strabo* XIII. p. 928. C. Hic si Cod. offerret νᾶμα pro γαίαν, id lubens amplecterer. — V. 45. Ἡρακλεῖον στηλῶν. *Aristotel.* l. c. XXXV. p. 77. λέγεται δὲ καὶ τὰ ἔξω στηλῶν Ἡρακλεῖον καίεσθαι, τὰ μὲν διὰ παντός, τὰ δὲ νύκτωρ μόνον, ὡς Ἀλκιμαχὸς περιπλεὺς ἰστορεῖ. *Locus Hannonis* est in *Geogr. Min.* T. I. p. 4. — πλείστα, referendum ad τὰ τοιαῦτα v. 40. — V. 47. Πιθῆκ. *Aristotel.* l. c. XXXVI. p. 79. εἶναι δὲ καὶ ἐν Πιθηκούσις φασὶ πυρῆδες μὲν καὶ θερμὸν ἐκτόπως, εὐ μὲν καίεσθαι. De *Lipata* v. eundem p. 77. ibique *Beckmannum.* *Theocrit.* Eid. II. 134. Ἐρως δ' ἄρα καὶ Λιπαταίων Πολλῆκις Ἀφαιότοισι εἶλας φλογιζώτερον αἶθρι. Ad sequentia plurimum facit locus *Callias* de *Reb.* *Agath.* ap. *Schol. Apoll. Rh.* III. 41.

quem *Huetius* apte comparavit: κρατὲς εἰσι δύο, ὧν ὁ ἑνὲς ἐστὶ τῆς περιμέτρου τριστάδιος, ἐξ οὗ πολλὰ φέρεται φλογος· ὥστε ἐπὶ πολλὴν τέκον διήκων τὸν φωτισμόν. ἔπειτα ἐκ τοῦ χόσματος ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἐκπιετομεγέθεις, καὶ τηλικούτος βρόμος γίνεται, καὶ ὃν καιρὸν συμβαίνει ἐργάζεσθαι τὸν ἠφαιστεύον, ὥστε ἐπὶ πεντακῶσιμα στάδια ἀκούεσθαι τὸν ἤχον — εἰ δὲ ἐκ τοῦ ἀναφυσήματος ἀναρρηπτοῦμενοι μύθοι διὰ τὴν ἐκτόρσιν πάντοθεν ἰώδεις εἰσι καὶ διακεκαυμένοι τὴν ὄψιν, καὶ τῆς δόναμιν καὶ ἡλίου ἔχουσι. νόκτωρ μὲν οὖν πάντα τὰ περὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ θεοῦ γινόμενα καλῶς δηλοῦται, μετ' ἡμέραν δὲ ἐκ τῆς κορυφῆς, ὅθεν ἡ φλογὶς ἀνίσχινται, ὥστερ νῆφες ὑπερκειμένην δεῖται. — V. 49. ἄσδμα, flammae erumpentes. λάβρον ἐπ' ἄσδμα πυρὸς. *Anstip. Sidon. Ep. LXIII. — 1. 96.]* V. 56. Ad varia fontium miracula enarranda pergīt. Primum commemorat fontem oblivionis, deinde alium ebrietatis causam. *Lessingii* conjectura ad h. l., ἄλλα δὲ ποτὶ μνήμην, antithesin efficit satis elegantem, et firmari possit loco *Plinii* l. XXXI. 2. p. 548. In *Bocoria* ad *Trophonium* Deum juxta flumen *Orchomenon* duo sunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblivionem affert, inde nominibus inventis. At praeterire non poterat *Paulus* eos fontes, qui inebriare putabantur, quales multi commemorantur ap. veteres. Vide *Huetium* p. 59. Hodie satis observata plurimorum fontium aquae acidae virtus, potantes vertigine afficiens. Quocum *Plinii* conspirat narratio l. II. p. 121. *Lyncestis* aqua, quae vocatur acidula, vini modo remulento facit. De hoc flumine *Ovid.* XV. Met. 329. Huic fluit effluū dispar *Lyncestius* amnis, Quem quicumque parum moderato gusture traxit, Haud aliter titubat, quam si mera vina bibisset. — V. 58. ἱλαίων βροῦσι. *Athen.* l. II. p. 42. F. ἐν τῇ *Καρχηδονίῳ* δὲ ἐπικρατεῖα κρήνη ἐστίν, ἣ τὸ ἀφιστάμενον ἁλῶν ὁμοίον. — καὶ παρ' ἄλλοις δ' εἰσι λίθοι ἔχοντες τοιοῦτον, ὥς ἡ ἐν Ἀσίᾳ, ὅπου ἡς Ἀλέξανδρος ἐπέστειλεν, ὥς ἱλαίων κρήνην ὠρεῖται. Alia laudat *Huetius* p. 59. sq. *Beckm.* ad *Arist.*

M. Aufc. c. 123. p. 253. — V. 59. γάλα. Quae *Huesius* ad h. v. attulit, parum sunt apposita. *Pausan.* L. IX. 34. p. 778. apud Coroneam fontes esse dicit, papillis similes, unde ὁμοῖον γάλακτι ὕδαρ ἄντισιν. — V. 61. πτηνόν. Cod. Vulcan. πτηνόν, ut sit ταχέως θραύεται* eadem lectio est in Cod. Gud. Vulgatae veritatem arguit metrum et *Aristotel.* Mir. Aufc. c. XXVIII. p. 62. περὶ Σικελίαν εἰς φασιν εἶναι ὕδατος εὐστρεμμάτων, εἰς δὲ τὰ πεποιημένα τῶν ὀρέων καὶ τῶν λοιπῶν ζῶων ὅταν ἀποβαθῇ, πάλιν ἀναβῇ. — ubi εὐστρεμμάτων aut vortex est, aut lacus rotundus. Ad utrumque vox τροχάζει accommodata. — V. 62. ποτοῦσιν. Male *Bochartus* ποτοῦσιν tentabat. — V. 63. μισητρὲν. τὸ μῖσος ὁμοιοῦν. φίλητρην δὲ τὸ φίλον ὁμοιοῦν* κατὰ ταῦτα λέγεται καὶ θάλητρην τὸ ὁμοιοῦν τέρευν* καὶ φέβητρην τὸ ὁμοιοῦν φόβον καὶ ἔτερα. *Schol.* in Cod. Gud. *Gruterus* margini adscripserat μισητρὲν, infeliciter. Spectant haec verba fontem Clitorium, de quo *Athen.* L. II. p. 43. F. φύλαρχος εἰς φασιν ἐν Κλειτροῖ ἐῖναι κρήνην, ἀφ' ἧς τοὺς πίνοντας οὐκ ἔτ' ἀνίσχεται τὴν τοῦ εἴους ὁδμήν. Vide Ep. ἔδωκ. CXCVIII. — V. 64. μύσος suspicabatur *Vulcanius*, sine causa idonea. — Hoc miraculum commemorat *Lucret.* L. VI. 891. *Quod genus endo mari Aradio fons dulcis aquarū, Qui scasis, et salsas circum se dimovet undas. Et multis aliis praebet regionibus aequor Utilitatem opportunam fixis sibi nauticis, Quod dulcis inter salsas intervomis undas.* *Plin.* L. XXXI. 2. p. 546. Vaporant (aquae calidae) et in mari ipso, quae *Licini, Crassi* fuere; mediosque inter fluctus existis aliquid valetudini salutare. *Anth. Lat.* L. III. Ep. XXXI. p. 479.:

Alpheum fama est dulcem per Ibesidos arva

Currere, nec laedi gurgitibus pelagi.

Dans simile exemplum nostri miracula fontis:

Vicinum patitur, nec sapit unda salum.

— V. 66. Antra et spiracula, quae vapores παντιού; exhalabant, plurima commemorat *Huesius* p. 62. Qui

inter recentiores de antris, unde flatus oriuntur, scripserint, vide ap. *Beckm.* ad *Ausig. Caryst.* c. CXXXIX. p. 189. — V. 68. Ἀσφαλτον. Notus lacus Asphaltites, de quo *Strabo* L. XVI. p. 1107. *Diodor. Sic.* L. XIX. 98. Alia multa vide ap. *Virruv.* L. VIII. 3. Cf. *Beckm.* ad *Aristot.* Mir. Aufc. c. CXXXIX. p. 282. sq. — V. 70. Longe majus miraculum, quod fons quidam vituperatus turbabatur, laudatus splendebat. Hujusmodi fontis alibi commemorati se non meminisse fateatur *Huetius*, qui vulgatum δολοῦται cum *Vulcanio* et Codd. reg. in θολοῦται mutavit. Sic habet etiam Cod. Gud. — ὥσπερ *Vulc.* Huc traxeris *Solin.* c. 5. In *Halesina* regione fons alias quietus et tranquillus, cum siletur; si insonens tibiae, exultabundus ad cantus elevatur, et, quasi miretur vocis dulcedinem, ultra margines insumescit. *Priscian.* Perieges. v. 499. Hic et *Halesinus* fons est, mirissimus undis: Tibia quem extollit, cantu saltare putatur *Muscus*, et ripis laetus excurrere plenis. Alius fons erat, in quo simile miraculum celebrat *Claudian.* de VI. Conf. Honor. 508. Nec se miracula fontis Praetereunt, tacito passu quem si quis adires, Lentus erat; si voce gradum majore citasset, Commistis fervebat aquis. — V. 74. νεκροῦς δόλους. Respexit fortasse fontem Siciliae, quem perjuria prodere narrat *Aristot.* M. Aufc. c. LVIII. p. 115. Simile quid de Sardiniae fonte *Priscian.* Perieg. v. 468. et *Solinus* c. IV. Prope oppidum Tyana Jovis ὄρκιον aqua erat, cui eandem vim tribuebat superstitionis antiquitas: τούτο (τὸ ὄρκιον) εὐθεκοῖς μὲν ὥδῃ τε καὶ ἡλῶν, ἐπιθροκοῖς δὲ παρὰ πύδας ἢ δίκην ἀποσκήπτει γὰρ καὶ εἰς ἀφθαλμοὺς καὶ εἰς χεῖρας καὶ εἰς πύδας. — quae ducta sunt ex *Philostr.* Vit. Apoll. L. I. 6. p. 7. De alio fonte, qui pudicitiam arguebat, vide *Solin.* c. V. *Priscian.* Perieg. 489. sq. — V. 75. Virtus acidarum aquarum in purgandis humoribus satis spectata. — V. 77. Duos hos versus primus in Cod. invenit *Vulcanius*, neque tamen

eos in textum recepit. Id primus fecit *Lessingius*, qui eisdem in Msc. Gudiana reperit. — χαῖνον. παραλαβόντων ἢ τοι διελλυμένων, πάντων τῶ συνεστηκότι καὶ συνεσφυγμένῳ. *Schol. Vulc.* Vocem χαῖνος illustratam dedit *Foesius* in *Oec. Hippocr.* V. — V. 79. Quosdam fontes solis aestus amarus reddit, qui noctis frigore dulces redduntur — Contrarium quendam effectum tradit *Plin.* H. N. II. 106. p. 120. *In Troglodytis fons Solis appellatur dulcis, circa diem maxime frigidus, mox paulatim sepefens ad noctis media, fervore et amaritudine infestatur.* — V. 83. ἄλβος πηγῆς per periphrasim de fonte mirabil. quadam facultate praedito. Non de uno autem, sed de diversis fontibus agi, monuit *Huesius*. In aliis vult nihil mergi, nihil fluitare in aliis, sed omnia deorsum ferri: ὥς ἄρην *Lessingius* recepit ex emendat. *Huesii.* *Senec.* N. Qu. III. 25. *Est adhuc in Syria stagnum, in quo nasant lateres, et mergi projecta non possunt, etsi graviora sunt.* *Plin.* H. N. XXXI. 18. p. 549. *Cresias tradis, Siden vocari stagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur.* *Caelius* apud nos in *Averno* ait etiam folia subsidere. — Contra in *Africae lacu Apuscidamo* omnia fluitant, nihil mergitur. Item in *Siciliae fonte Phinsbia*, ut *Apion* tradis, et in *Medorum lacu puzeoque Saturni*. Fontem in *Aethiopia*, cui ne levissimae quidem res innatent, commemorat *Herodot.* L. III. 23. p. 205. Plura dedit *Huesius*. Cf. *Beckm.* ad *Aristot.* M. Aufc. p. 219. — Pro κοῦφον Cod. Gud. κερῶν exhibet. — §. 97.] V. 87. Dueta sunt haec ex *Aristotel.* c. CXXVII. p. 261. Ἐν δὲ σκοτεινῇ τῇς θερμῆς φασὶν εἶναι κρητὶδὸν τι μικρόν, ἐξ οὗ καὶ βῆ (fort. κρητὶδῆ) τοιοῦτον ὕδωρ, ὃ τὰ μὲν ἄλα καὶ θάλασσαν ταχέως ὑγίεινδ ποιεῖ καὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν ὑποζυγίων. Idem et alii tradiderunt, quos laudat *Beckmann.* Haereo in voce στερεῖται, quod contrariam ejus significare videtur, quod *Paulus* dicere voluit. Vide *Foesii* *Oecon. Hipp.* v. στερέμα.

Cod. Gud. habet *τετρε* in quo cum vulgatis edd. conspirat: Hoc sensum efficit satis idoneum. Aqua illa fracta ossa conglutinat, et praeterea corpus nutrit ac pingue reddit. — V. 93. Haec iterum ex *Aristotele* traducta sunt, c. CL. p. 310. de fonte in Illyriis *Ar-
diacis*: ὁ ὕδωρ λαμβάνοντας, τὰς μὲν ἡμέρας ἐν τῷ στεγνῷ φν-
λάττειται, τὰς δὲ νύκτας εἰς τὴν αἰθέραν τιθίσαι· καὶ πάντα ἃ
ἐξ ἡμέρας τοῦτο ποιησάντων ἀπὸ αὐτοῦ, πύγνυνται τὸ ὕδωρ καὶ γίνε-
ται κάλλιτον ἄλκι. — Pro *ei* *υξίν*, *Vulcanius* in *Schol.* *ἐν
υξίν* legit, quod explicat *ἐν ἀερίῳ τόπῳ*. Eum *ἀερίῳ*
scribere voluisse, eamque glossam ad *αἰθέρῳ* pertine-
nere, recte existimat *Lessingius*. — V. 96. Et alius
fons, qui potaturos et versus eum sese inclinantes fu-
gere videtur. Vulgatum *βλέκει* *Lessingius* cum *Huetio*
mutavit in *βλέπει*. Alii aliter. Doctissimus hujus carmi-
nis interpres comparavit *Sorione*: *ἐν δὲ 'Αιφάνῃ τῆς
'Ιταλίας φρεσίαν ἔστι βρύς, οὗ τὸ μὲν ὕδωρ βλέπεται, ἥλιον
δ' ἂν τις χαλᾶσθ' σχοιῖεν, οὐκ ἐφάπτεται τοῦ ἵδατος, ἀλλ'
ἐκτὸ θεῖου τινὸς κρύβεται*. — V. 100. De fontibus res in-
jectas crusta lapidea inducentibus *Seneca* Qu. N. III. 20.
lapdato *Ovidio* Met. XV. 314. *Flumen habens Cicones, quod
porum saxea reddit viscera, quod tactis inducit marmorea re-
bus*. De *Silaro*, Campaniae fluvio, *Sil. Ital.* L. VIII. 583.:
*Nunc Silarus quos nutrit aquis, quo gurgite tradunt
Durissem lapidum merfis inolescere ramis*.
Cf. *Harduin.* ad *Plin.* L. II. p. 120. *Beckm.* ad *Aristot.*
c. 98. p. 200. ad *Ansig.* *Coryst.* c. 151. p. 198. —
V. 104. Derivata sunt haec ex *Aristot.* c. LVII. p. 114. *ἐπὶ
τῆς ἐξου τῆς εἰς Συρακούσας κρήνῃ ἔστιν ἐν λιμνῇ οὗτος μεγάλη,
οὗτα ὕδωρ ἔχουσα πολὺ συνικαντήσασα δὲ εἰς τὸν τόπον ὅχλου
πολλοῦ, παρίσχιν ὕδωρ ἄφρονον*. — V. 108. In agro *Pizi-
nase* trans *Arpennum* fluvius *Novanus* omnibus solstitiis
torrens, bruma siccat. *Plin.* L. II. p. 121. Idem de
fontibus circa *Ascanium* lacum tradit *Aristot.* c. 55.
p. 112. τοῦ χειμῶνος ἀναξηραίνεται πάντα τὰ φρέατα, οὗτο

μὴ ἐνδέχεσθαι βῆσαι τὸ ἐγγυῖον· τοῦ δὲ θέρους πληροῦται ἵμερ τοῦ στόματος. Cf. *Antiq. Caryst.* c. 178. p. 220. Ad utrumque locum conf. *Beckmannus*. — V. 112. De lacu Ascanio haec tradit *Plin.* L. XXXI. 46. p. 564. *Mivum in lacu Ascanio et quibusdam circa Chalcida fontibus, summas aquas dulces esse potarique, inferiores nitrosas.* *Aristotel.* L. c. c. LIV. p. 110. 'Εν τῇ Ἀσκηνίᾳ λίμνῃ αὕτω ὑπερώδεις ἐσσι τὸ ὕδωρ, ὥστε τὰ ἱμάτια οὐδεὺς ἐτέρου βόμματος προσδέσσει. Comparavit cl. editor *Strabon.* L. XI. p. 801. — 98.] V. 116. *Aristotel.* c. LXXXII. p. 161. Ἔτι δὲ λίμνῃ ἴσως πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ὕδωρ ἔχουσα θερμὸν ὅσμη δ' ἅπ' αὐτῆς βερεῖται, καὶ χαλεπὸν ἀποπνέει· καὶ οὔτε ζῶον οὐδὲν πίνει ἐξ αὐτῆς, οὔτε ὄρνειον ὑπερίπταται, ἀλλὰ πίπτει καὶ ἀποθνήσκει. Cf. *Apoll. Rhod.* L. IV. 597. sqq. 621. sq. *Cluver.* Ital. L. III. p. 148. — V. 121. In eadem regione populi dicuntur nasci, unde electrum destillat. Hoc quoque derivatum ex *Aristotel.* p. 161. εἶναι δ' ἐν αὐτῇ αἰγίρεους πολλὰς, ἐξ ὧν ἐκπίπτει τὸ καλούμενον ἤλεκτρον. αἱ δὲ λέγουσιν ὁμοιον εἶναι κέρμη, διὰ τὸ ἀποσκληρύνεσθαι ὥσαντι λίθον, καὶ συλλεγόμενον ὑπὸ τοῦ ἐγγυῖον διαφέρεισθαι εἰς τοὺς Ἕλληνας. *Apoll. Rhod.* L. IV. 603.

— ἀμφὶ δὲ κοῦραι

Ἡλιάδες, ταναῶσιν ἐλιγμέναι αἰγίρεσι,
 μέρονται κινυρὸν μέλαι γῆον· ἐκ δὲ φαινὰς
 ἤλεκτρον λιβάδας βλαφάρον προχέουσιν ἔραζε.
 αἱ μὲν τ' ἡλίῃ ψαμάδοις ἔπι τερσάνονται·
 αἱ δ' αὖ δὲ κλέζουσι κελαϊνῆς οἰδατὶ λίμνης
 ἡϊόνας πνοῇ πολυηχίας ἐξ ἀνέμων,
 δὴ τότε' ἐς Ἡριδανὸν προκυλινδεται ἀχρεὰ πάντα
 κυμαίνοντι βῆσιν.

φωτῶν jungendum cum ἐξαγούσας. Expectastis κλάδων vel φλόων, vel simile quid. φωτῶν tamen a *Paulo* scriptum esse puto. — V. 124. πίπτει est ex emend. *Huesii*, pro τίσται, quod non haber, quo referatur; πίπτειν confirmat locus *Aristotelis* modo commemoratus. — V. 127.

αὐτοῦ. *Gruterus* margini adscripserat αἰεροῦ. inepte. —
 V. 128. Sequentibus lucem accendit *Aristoteles* c. CXXII.
 p. 249. qui ex *Polycrito*, rerum Sicularum scriptore,
 haec narrat: εἶναι — λίθον τι ἔχον ἔσον ἑσπείδας τὸ περι-
 μέτρων· τοῦτο δ' ἔχειν ὕδαρ διαυγὲς μὲν, μικρῶ δὲ θερμώτερον.
 εἰς τοῦτ' οὖν ἴδαν τις εἰσβῆ, λούσασθαι χρεῖαν ἔχων, ἀνέξασθαι
 εἰς εὖρος· ἴδαν δὲ καὶ δεύτερος, μᾶλλον πλατύνεσθαι· τὸ δὲ
 πῦρ εἰς εἰς πεντήκοντα ἀνδρῶν ὑποδοχὴν μαῖζον γενόμενον δια-
 γνέσθαι· ἰπειδὴν δὲ τοῦτον τὸν κριθμὸν λάβῃ, ἐκ βάθους πάλλει
 ἀνιδουῶν, ἐκβάλλειν μετέωρα τὰ σώματα τῶν λευομένων ἔξω ἐπὶ
 τὸ ἴδιον. Similes fabulas comparaverunt *Beckm.* et *Hue-*
sius. — V. 140. κρύπτειν τὸ καῖον. edd. Aldin. verſu
 mutilo. κρυπτὸν ἔχων τὸ κ. *Stephan.* et sic *Vulc.* in Schol.
 τὸ καῖον· τὴν καυστικὴν δύναμιν. *Lessing.* ex Cod. Gud.
 κρύπτειν ἔστω τὸ κ. edidit, in notis autem κρύπτειν praeferit.
 Quod ad rem ipsam attinet, *Paulus* sequitur auctorem
Aristotelem c. XXXIV. p. 76. φασὶ δὲ καὶ περὶ Ἀττιανίαν
 — εἶναι τινα πέτρην, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἰσὺν πῦρ οὐ φανερόν ἐστιν·
 ἰπειδὴν δὲ ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐκ' αὐτῆς, ἐκφλογεύεται. De causis
 hujus miraculi vide *Beckm.* ad cap. 139. p. 283. —
 V. 143. Alius est lapis ardens, cujus flamma oleo re-
 stinguitur. De gagate lapide *Plinius* L. XXXVI. 34.
 p. 749. Cum uritur, odorem sulphureum reddit; mirum-
 que, accenditur aqua, oleo restinguitur. ubi vid. *Harduin.*
 et *Beckm.* ad *Aristot.* p. 259. — V. 142. στάζει. Cod.
 Gud. *Vulcan.* in Scholiis: γρ. ἐκ παλαιῦ ἐπιτηγνόμενον·
 ἔλαιον ὑπερτάξας, quod metrum jugulat. — V. 99.]
 V. 147. δέλοι. Physicorum sive Geographorum libri.
 Habet et hoc ex *Aristotele* c. CXXIV. p. 254. qui post-
 quam quaedam tradidit de fonte oleum fundente in agro
 Carthaginiensium, addit haec: φασὶν καὶ ταύτης τῆς κρήνης
 πλησίον εἶναι τινα πέτρην, αὐτοφύω, μεγάλην τῇ μεγέθει.
 ταύτης οὖν λέγουσιν, ἰπειδὴν μὲν ἢ θέρος, φλόγα ἀνάπτειν
 πυρρός· χειμῶνος δὲ γενομένου, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου κρουὶν ἰδα-
 τος ἀναβαίνειν, οὕτω ψυχροῦ, ὥστε χεῖρι συμβαλλόμενον, μὴδὲν

διαφέρειν. Plura ejusmodi fontium, naphthâ, aquae in-
natante, ardentium, exempla profert ad illum locum
Beckm. — V. 151. Fons quidam describitur, cui lapi-
des insunt ardentes. Rem narrat *Aristotel.* c. 125. p. 257.
qui in Thracia fluvium esse ait, Ponti nomine, ἐν ᾧ κα-
ταβέρεται τινες λίθους, οἱ καίνονται, καὶ τοῦναντίον πάσχουσι
τεῖς ἐκ τῶν ξόλων ἀνθραξι. βρεχόμενοι γὰρ σβέννυνται ταχέως,
ὕδασι δὲ βαιόμενοι, ἀναλαμβάνουσι καὶ ἀνάπτουσι κάλλιον. Cf.
Antiq. Curyst. c. 151. p. 198. Haec exscribentem
Paulum pro ὕδασι legisse αἵματι censebat *Huetius*. —
V. 151. In Aldin. legitur ἀπτοντας αἰσθαμας. Vitiosius
etiam *B. Vulcanius*: ἀπτοντας ἡσθαμας. In Schol. autem
profert lectionem, ut ex Msto derivatam, ὡς δὲ δᾶδας.
Lessingius αἰὲ δᾶδας exhibuit, probante Viro D. in Bibl.
Philol. T. II. 2. p. 167. qui v. 155. suspicatur *Paulum*
dedisse: εἰ νῦν βαλὼν σπείσει, quo hic locus cum *Ari-
stotele* conciliatur. — V. 157. Fontem, in quo aqua
eum igne commista sit, commemorat *Achilles Tat.* L. II.
p. 95.: τὸ γοῦν τῆς Σικελικῆς πυγῆς ὕδαρ κεκρασμένον ἔχει
πῦρ, καὶ φλόγα μὲν ὄψει κἀταθῆναι ἀπ' αὐτῆς ἀλλομένην ἀμείβειν
θίγαντι δὲ σοὶ τὸ ὕδαρ ψυχρὸν ἔσται εἰὼν περ χιόν. quem lo-
cum comparavit *Huetius*. — V. 158. μίγδην. ex Cod.
Gud. Vulgo σμίγδην, quod recentioris est graecitatis.
Vide *Ducange* Gloss. p. 1404. et *Bernardum* ad *Theoph.*
Non. T. I. p. 223. — V. 160. τετρακτὸς πιστεύται.
»Optime Scholiastes: τοῦτέστι, τὴν τῶν τεττάρων στοιχείων
»μίξιν βεβαίω. Notanda τετρακτὸς et τετρεὶς Pythagoreo-
»rum, quam et Gnostici deliriis suis inferuerunt: radix,
»principium, causa, vinculum rerum omnium. Prae-
»cipue vero quatuor elementorum connexionem signi-
»ficabat. Haec autem φύλακτες μίξεις elementorum sex
»notat Empedoclis principia: passiva quatuor, ipsa ni-
»mirum elementa; duo activa, amicitiam et dissidium.
Huet. Notus locus in Aureis Carm. v. 47. καὶ μὴ τὸν
ἀμείβεσθαι ψυχῇ παραδόντα τετρακτὸν, πῦγαν ἡσίου φόνου.

de quo differit *Cudworth* in Syft. Intell. T. I. p. 575. sqq. ubi *Mosheim*. not. q. p. 578. Vid. eundem de quatuor Empedoclis principiis p. 23. sqq. Loca veterum de ejusdem opinione de φύσις et ἔχθρα elementorum collegit *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* VIII. 76. p. 384. et *Meiners* Hist. de Vero Deo p. 354. — V. 164. *Aldus* κενὸν *Vulcan.* κενόν. In marg. exempli Gruteri quidam notaverat κενὸν ἢ κενόν. Vera lectio est ap. *Stephan.* et in Cod. Gud. — V. 168. Hortatur poeta homines, ut deum sibi mente fingant, nulla ejus imagine facta. Imaginum cultus Justiniani aevo passim introductus videtur, quia eum ad inflammandum pietate animum vim quandam habere existimabant. Vide *Agathias* Ep. XXXVIII. Dei tamen simulacrum fieri Nicenum quoque concilium, quod imaginum venerationem sanciebat, vetuit. — V. 174. ἀναρχοφωτισμένον. Luce lucens aeterna et arcana. ὥς οἰκὸν ἀπρόβλετον, ἐν εἶδει οὐδέτις ἀποθνήσκων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται, ait Paulus I. ad Timothe. VI. 16. Gregor. Naz. Od. III. Χριστὸς μου, λόγος Θεοῦ, ὥς ἐν φωτὶς ἀόρατος. Joannes Damasc. Or. de Transf. Dom. οὗτου καὶ ὁ Χριστὸς, ὥς ἐν φωτὶς ἀναρχὸν καὶ ἀπρόβλετον. *Huetius.* — §. 100.] V. 175. ἀβυσσολοποῦντο. Ad spiritum dei omnia mirabili et ineffabili modo permeantem hoc referendum est. — V. 176. φέρον pro regens et moderans positum illustrat doctissimus Praeful. τὸ φέρον pro τὸ περριωμένον dixit *Pallad.* Ep. CI^b. ubi vid. not. T. II. P. III. p. 247. — V. 177. τὸ πάνσοφον χωρεῖν est mundus ipse summa cum sapientia descriptus et servatus. — V. 179. οὕτως. Cod. Gud. Idem v. 181. ζυνήξ. — V. 182. κλεισις. rebus obscuris res manifestae fidem faciunt, magnis parvae. i. e. ex rebus oculis nostris subiectis deus cognoscitur, quo nihil majus nec fieri nec cogitari potest. Harum igitur rerum adspectu commotus, triplicem illam lucem etiam magis cupies intelligere. ἡ τριεπίφωτος φαῖσις est Trinitas. — V. 189. 964-

σει. Cod. Gud. — τὸ κρείττον, mentem, meliorem tui partem, ad divinae naturae perfectionem attolles. μετανοεῖς *Lessingius* interpretatur τῇ μεταλήψει τῆς εὐχαριστίας argutius, ni fallor, quam verius. Apposite laudavit *Huetius* *Agapetum* in *Paraen.* c. 3. ὁ γὰρ ἑαυτὸν γινώσκει, γινώσκειται θεόν· θεὸν δ' ὁ γινώσκων ὁμοιωθήσεται θεῷ· ὁμοιωθήσεται δὲ θεῷ, ἄξιος γενόμενος θεοῦ. et *Nicolaum Merbon.* τῆς τελευταίας τέλους μετανοεῖα Χριστοῦ καὶ ζωὴ αἰώνιος· ταῦτ' οὖν δὲ εἰπεῖν, τῶν μεταχρόντων ἐκθέσεις.

LXXV. Vat. Cod. p. 501. *Scobaci* Flor. III. p. 51. 34. Gesn. 25. Gr. Plan. p. 108. St. 158. W. Ab una sapientia omnem vitae beatæ spem pendere docet. — V. 1. Non vita per se, sed vita sine molestiis et aerumnis jucunda est. — V. 2. τὰς πολιορκιάφους. γῆρας πολιορκή-
ταρον *Bacchyl.* Fr. XVIII. Curae canitiem ante tempus adducunt. — V. 3. ἡ περισσὴ. nimia divitiarum cupiditas. Comparavit haec *Mitscherl.* ad *Horat.* III. Od. XVI. 17. *Crescentem sequitur cura pecuniam, Majorumque fames.* *Ovid.* Fast. I. 211. *Creverunt et opes, et opum furiosa cupido: Et cum possideans plurima, plura volunt.* Nota avari comparatio cum hydropico, cujus auctor fuisse videtur *Diogenes.* Vide *Scob.* Flor. X. p. 131. — V. 6. καὶ βίον θάνατον. elegantius quam vulgo καὶ θά-
νατον βίον. Sic Vat. membr. et Planud. ut e codd. ma-
nifestum est. Br. In Vat. Cod. tamen vitiose καὶ βίον θάνατον. — V. 8. μίαν ὄρβην. Vat. Cod.

LXXVI. Vat. Cod. p. 296. Plan. p. 220. St. 320. W. Lemma in Vatic. ineptissimum εἰς ζωγράφον τινὰ καλοῦ-
μενον Χρυσόμαλλον. Erat autem homo ille pantomimus,
qui, ut videtur, tragicam saltabat, cujus argumenta
erant priscorum heroum casus, ἀρχαίων ἡρώων. Br.
— V. 1. Χρυσόμαλε. Vulgo. — τὸ χάλκεον. secundum
Homericum τὸν χάλκεον ὄππιν λαβόν. Ludere videtur poeta
in verbis χρυσόμαλε et χάλκεον. — §. 101.] V. 3.

νεύμασιν 449. Nutibus et digitis, non lingua, loquebantur pantomimi. Vide not. ad *Antip. Theop.* Ep. XXVII. T. II. P. I. p. 309. — σιωπή. Illud silentium, quo nos oblectabas olim, nunc, cum tibi a morte sit impositum, triste et odiosum videtur.

LXXVII. Bis legitur in Vat. Cod. post titulum et p. 252. ubi *Paulo* tribuitur. In Plan. p. 206. St. 300. W. ἄθλον est. Hunc lusum, quo nihil post mortem ad nos pertinere et ne famam quidem rerum in vita actarum nostram esse docet, comparavit *Gatacker.* ad haec *M. Ansonini* L. IV. 19. p. 104. ὑπὸ θοῦ δ', ὅτι καὶ ἐθάνατες μὲν οἱ μεμνησμένοι, ἐθάνατες δ' ἡ μνήμη, τί οὖν τοῦτο πρὸς σέ; καὶ οὐδὲν λέγω, ὅτι πρὸς τὸν τεθνηκότα· ἀλλὰ πρὸς τὸν ζῶντα τί ὁ ἵππιος; *Boëthius* de Consol. II. 7. Quid est quod ad praecipuos etiam viros, qui virtute gloriam petunt, de fama post resolutum morte suprema corpus attingat? nam si, quod nostrae rationes credi vetant, tori moriuntur, nulla est omnino gloria: cum is, cujus ea esse dicitur, non exstet omnino. — V. I. τί δὲ ταῦτο. Vulgo et in Vat. Cod. utroque loco. — εἰς τι. Vat. Cod. — V. 4. τινί. Vat. Cod.

LXXVIII. Vat. Cod. p. 303. Edidit *Valesius* in not. ad Socratem p. 375. ed. Cantabr. p. 70. ed. Paris. *Jensius* nr. 91. *Dorvill.* ad *Cbaris.* p. 77. *Reisk.* Anthol. nr. 742. p. 152. *Toup.* in Epist. de Syrac. p. 335. In Cod. lemma est: εἰς τάφον Ἀττικοῦ τινος ζῆντος ἑαυτοῦ κατὰ κελεύσαντος. Atticum Episcopum ex *Sozomeno* commemorat *Suidas* v. Ἀττινός eumque vitae suae finem praesensisse narrat *Socras*. L. VII. 26. Sed quoniam Atticus ille sub Honorio et Theodosio juniore vixit, et satis diu ante *Paulum* nostrum, a. p. Chr. 425. obiit, de auctore carminis dubitarunt *Valesius* et *Reiskius*. Et hic quidem suspicatus est, illud scriptum esse a *Callio*pio, Attici amico, apud Nicaeam presbytero. Haec con-

jestura admodum infirmo nititur tibicine. Primum nihil est, quod evincat, Atticum illum, cujus sapientiam Noster celebrat, et Atticum Episcopum, quem illi commemorant, eundem fuisse hominem; deinde, licet hoc certum sit, non tamen propterea de auctore Epigrammatis dubitandum aut incertissimis cum *Reiskio* indulgendum suspicionibus. Passim enim Epigrammatarii stilum exercuerunt in laudibus hominum, qui diu ante eos obierant. — V. 1. Sepulcrum loquitur, ut Ep. *ἔδσαν*. DCXXXIV. — *παναγρεῖς* Vat. Cod. quod *Salm.* emendasse videtur. A corruptelae suspicione, quam *Jensius* movit, verba *παναγρεῖς μῦθε* vindicat *Dorvilleus*. Parcā sibi poëta finxit venatricem et omnia retibus suis includentem. *πάναγρεα, πανάγρια, (λίνα) ἐν αἷς τὰ λεπτὰ καὶ ἀδρὰ θηρεύεται, et πανάγρου' τοῦ πάντα θηρεύοντος. Hesych.* Ap. *Aeschyl.* Agam. 358. nemo Trojanorum dicitur effugisse *μέγα δουλείας Γάγγαμεν, αἷτης παναλόνου*. Ibid. 1040. *μέρεσμα κερκόματα*, retia fatalia, i. e. fati, mortis, occurrunt. Neque in *παναγρεῖς* quisquam haerere debet, cum poëtae saepenumero adjectiva masculinae terminationis, a substantivis derivata, cum femininis conjungere soleant. Hujus generis sunt *Ἐρινός λαβητῆρες* in *Soph.* Antig. 1087. ubi vid. Schol. Multa similia collegit *Abresch.* ad *Aesch.* T. I. p. 93. — V. 3. *παίζων*. Virtute mortis timorem pellens et contemnens. — V. 4. *ἥλιος*. Metaphorica significatione de iis, qui pulchritudine, gloria, virtute splendent, passim obvium. Vid. not. ad *Meleagr.* Ep. XXXV. T. I. P. I. p. 55. *Horat.* I. Serm. VII. 24. *Solem Asiae Brutum appellas stellasque salubres Appellas comites.* *Himer.* Ecl. XIII. 35. p. 236. ver nobis adducet *αὐτὸν τὸν ταῖς χερσαῖς κητίαι καταναγάζειν μέλοντα τὴν ἰαλίαν ἥλιον*.

LXXIX. Vat. Cod. p. 302. sq. Planud. p. 193. St. 281. W. In servum haec scripta esse, temere sibi persuadebat *Brodæus* ex verbis *ἀλευθέρην ἐκτιμήσεις*, quibus

libertas indicatur, quam mens, vinculis rerum terrenarum soluta, morte nanciscitur. — επιμενός dictum ad *Homeri* imitationem II. α. 149. ὦ μοι ἀναιδέην επιμενέην. II. η. 164. επιμενένοι κλέην. — V. 3. κρέσσον. Vat. Cod.

LXXX. Vat. Cod. p. 208. Plan. p. 269. St. 387. W. Expressum ex *Antip. Sidanii* Ep. LXIX. — V. 1, 2. laudat *Suid.* in ἐγκύκλιον T. I. p. 43. — V. 3. ὀλίγη. *Ovid.* III. Amor. XV. 11. *Aequae aliquis spectans bastes Sulmanis aquas Maenia, quae campi jugera paucis tenent; Quae tantum, dicet, potuistis ferre poetam, Quancunque estis, vas ega magna voca.* — V. 6. ὀλίγον. Vat. Cod. ex Plan. — Delus Apollinem a matris sinu accepit.

§. 102.} LXXXI. Vat. Cod. p. 300. Bis extat in Planud. p. 213. 281. St. 310. 407. W. „Lemma in „Vat. Cod. εἰς δαμόχαριν τὸν γραμματικὸν τὸν καίον τὸν φιλον καὶ μαθητὴν Ἀγαπίου. Hinc cognoscitur hujus poetae patria. „Br. — V. 1. ὑπαδύσατο γαῖαν. Plan. altero loco. — V. 3. laudat *Suidas* in ἐμφερῆ T. I. p. 154. ubi pravam distinctionem emendavit *Toup.* Em. in *Suid.* T. I. p. 28. — In hoc versu tentabat *Casaub.* in not. msc. πνευματικῆς I. β. citra necessitatem. Grammatici epitheto ornatur *Damocharis* in membr. Multos hanc professionem cum poësi conjunxisse neminem fugit. — V. 4. Similis color in *Moschi* Eid. III. 71.

LXXXII. Vat. Cod. p. 295. Plan. p. 262. St. 378. W. ubi integrum legitur. Iterum, sed omisso primo disticho, p. 258. St. 373. W. cum not. marg. περιττόν· ἐν γὰρ τοῖς ἐξῆς δαμοχάρως γέγραπται. Scriptum in *Leontium*, „juvenem, qui in peregrina terra procul a parentibus obierat. — V. 1. ξένοις. Vulgo. — V. 3. φλεβέων. Vat. Cod. — αὐθι. ed. Flor. pr. — V. 5. ἔπλετο. Vat. Cod. Ald. 2. ex *Leñt.* Aldi et *Steph.* Aliae ἔπλετο. — Priore loco in Plan. sine varietate ἔπλετο legitur.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 302. Plan. p. 259. St. 375. W. »Lemma in Vat. Cod. εἰς κέρην τινα, Μακεδονίαν, ἠδωδέκετιν τελευτήσασαν, ἣν δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ τοῦ Παύλου ἢ »Μακεδονία. Sic enim legendum videbatur Salmatio. »Equidem in Cod. scriptum ἢ Μακεδονίου, unde suspicari »quis possit, scribi debuisse ἢ Μακεδονίου, quo significate- »tur, puellam illam filiam fuisse ipsius Pauli aut Mace- »donii. Hujus filiam hoc nomine vocatam fuisse verifi- »milis est. Praeterea hoc carmen, quod ceteroqui »non inuenustum est, nil habet paterni affectus.« *Br.* In Apogr. Goth. ἢ Μακεδονίου legitur. — V. 3. ἀμπε- »λάις, Vat. Cod. male. — γέων νέφος. Tristitia cum cali- »gine et tenebris comparari solet. Cf. *Aeschyl.* *Agam.* 132. *Perf.* 535. 667. Notum νέφος ὄφρων de fronte tristi et turbida. Vide *Valck.* ad *Hippol.* p. 183. — V. 5. »Ridiculum in modum corruerunt librarii aut ipse »Planudes.« *Br.* Vulgo enim habetur: δωδέκετιν γὰρ ἄρουρα μακεδονική σε καλύπτει.

LEONTII SCHOLASTICI

EPIGRAMMATA.

7. 103.] I. Vat. Cod. p. 138. Plan. p. 467. St. 607. W. Ad poculum dulcissimo amicae ori admotum. — V. 1. ἀμάλγε, τὸ μέλι τοῦ στόματος scil. *Apolloniid.* Ep. VI. κερὲν μέλι πολλὸν ἀμάλγας. *Schol. Arist.* *Aves* 498. ἀπέμλιν. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κερῶν ἢ ἀπὸ τῶν γάλα ἀμάλγυνται. — εὐ φθονέω. Solemnis formula. cum aliorum bona et fortunam laudamus. Huc referendus *Theocrit.* *Eid.* I. 62. καῦτοι τι φθονέω. Vide not. ad *Syracoz.* Ep. L. T. II. Vol. III. p. 94. — V. 2. laudat *Suidas* in αἰσα T. I. p. 658. ubi δ' omittitur. In fine Vat. Cod. πόρην (sic); correctum: ἔχεν.

II. Planud. p. 291. St. 430. W. ubi in lemmate *ὑπάρχον* habetur. Saepe haec vocabula permutantur. Vide *Dorvill.* ad *Cbaris.* p. 407. sq. *ὑπαρχος* h. l. idem, qui *πραιμαρχος*, *praefectus Urbis*. Cf. *Valesius* ad *Euseb.* Hist. Eccl. IV. p. 239. Hunc nostrum *Gabrielem* tamen *ὑπαρχον* dicit *Suidas* in *Ἰωάννης Φιλαδέλφους, Λυδός*. — *προσεμίλει δὲ ταῦτα Γαβριὴλ τινὶ ὑπάρχῃ*. quem locum Epigrammati nostro admovit *J. Rutgersius* in Var. Lectt. L. III. p. 290. probante *Pearsono* ad *Suidam*. — V. 1. Quem admodum pictores, ait, cum Solis imaginem repraesentare instituunt, radios ejus et splendorem non exprimunt; sic qui *Gabrielem* pinxit, ejus virtutes gloriososque labores exprimere non potuit. *Martial.* X. Ep. 32. *Ars usinam mores, animumque effingere possit, Pulchrior in terris nulla tabella foret.*

III. Plan. p. 291. St. 430. W. Scriptum in imaginem Callinici, sacri cubiculi custodis. Ludit poeta in nomine hominis, quem non solum corporis, sed mentis quoque pulchritudine illo nomine dignum esse ait. — V. 4. *μειλιχίην*. jucundo sermone Imperatorem oblectas.

IV. Plan. p. 292. St. 431. W. cum lemmate: *Λεοντίου Σχολ. τοῦ Μινωταύρου εἰς ἐτήλειον*. Minotauri nomen unde *Leonsio* adhaeserit, non constat. Scriptum Epigr., ut videtur, in Petrum Syrum, cui cognomen *Barfames*, de cujus ap. Justinianum auctoritate turpique avaritia multa sunt ap. *Procopium* Hist. Arc. c. XXII. p. 63. sqq. unde sua derivavit *Suidas* in *Δεξιότ* Tom. I. p. 523. et in *πέτρος* T. III. p. 104. Cf. *Bandur.* Antiqq. CP. I. 56. p. 590. — V. 2. *ἡρχαί*. Regiones, quibus praefuerat Petrus, in illa imagine expressae fuisse videntur, tanquam testes laborum ipsi adstantes. — *ἡμοιβάζων πόδας*. dignitates sese invicem excipientes: his enim fuerat Praefectus Praetorio Orientis; his Comes sacrarum largitionum. — V. 3. *πληρωτός*. i. e.

πῆς ὑπερχίας τῶν ἰερῶν τῆς ἐν πραιουργίαν.^a Br. Cf. Zosimi Histor. II. 33. p. 156. quaeque ibi ex Pancirolli Notis Imperii attulit Reitemeier p. 555. sq. — V. 4. κέχλον πορφυρέου. i. e. consularis, qui jus purpuræ dabat, cujus insigne erat purpura. Ridiculus est in his explicandis Brodaeus. Male eum habuit corrupta lectio κέχλεον πορφυρέης, quae ex Ald. edit. in alias derivata est; nam in Florent., ut in scriptis libris, recte legitur κέχλεον. πορφυρέης est in tribus Codd. πορφυρέου recepti ex cod. Jan. Lascaris.^a Br. κέχλεον scripsit Huettius p. 29. sed bonam lectionem male interpretatur.

7. 104.] V. Plan. p. 362. St. 501. W. Musis et Gratiis Rhodocleam aequat, imo anteposit. — V. 1. ῥοδόκλαια. sic Vat. membr. Planudes καρέμαλλο. Vide Orvillium in Vann. crit. p. 204.^a Br. Illustris fuit Caramallus pantomimus, quem laudat Aristaenet. I. Ep. XXVI. p. 63. et Apollinaris Sidonius c. XXIII. v. 267. Floruit sub Zenone imperatore, ut apparet ex Malala Chron. T. II. p. 98. ubi vide Hodium. Verum cum vix tolerabile sit, virum vocari quartam Gratiarum, decimam Musarum, praeferenda videtur membr. lectio ῥοδόκλαια. Minime enim audiendus Corn. de Pauw, qui saltatricem laudari eamque figurate Caramallum appellari censebat, quod, quasi alter Caramallus, praestantissimi hujus pantomimi artem accurate referret. — V. 2. ἄστεις. Constantinopolis. — V. 3. ἱμνατὰ σοι est in Plan. ἱμνα δέ σοι. Vat. βήματα σοι tentabat Pauw ad Aristaen. p. 174. ἱμνατὰ σοι λέλα, τερὰ π. Τουρ. Emend. in Hesych. P. III. p. 5. οculos argutos interpretatus. Vide Benslej. ad Tusc. Quaest. III. 9. Sic vero auctor potius, non lectio emendatur. — σοφὰ χερσὶν δ. Lucian. de Salt. 69. T. V. p. 161. Λεβάναι δ Μιτυληναῖος, ἡνὲρ καλὰς καὶ ἀγαθὰς, χειρὶστέφους τοὺς ἀρχιστάς ἐπιτάλει. Vide not. ad Antip. Theff. Ep. XXVII. T. II. P. I. p. 309. — καὶ Μουσῶν. sic Plan. et Vat. Lē.

banius T. IV. p. 1071. 2. ed. R. *ἐκείνη γὰρ ὑπερβίνα τὰς χάρτας, καὶ μεῦσα μᾶλλον ἢ τὴν Μοῦσαν.*

VL Plan. p. 362. St. 501. W. In Helladiae saltatricis imaginem, in *Sosthenio* positam. Sosthenium recentiores appellant sinum Leosthenium in Bosporo. Conf. P. Gyllium de Bosp. Thrac. LII. 15. et Harduin. ad Plin. T. I. p. 205. 28. ubi nostrum quoque Epigramma excitatur. Templum ibi Sosthenium ab Argonautis exstructum et a Constantino M. instauratum narrat *Matala* in Chron. T. I. p. 96. — V. 2. Hic, ubi populus choreas agit verno tempore. In Imperatorum honorem choreae agebantur, (*Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 427.) factionibus non in circo tantum, sed in aliis quoque locis publicis saltantibus. Vide *Reisk.* ad *Constans.* de Cerem. p. 95. — V. 3. *ὁπρὸς πορθμῷ γαίᾳ μερίζεται.* ad Bosporum. De CPoli *Himerius* in Ecl. XIII. 25. p. 226. *τὴν πάλιν ἐκείνην, ἣν ἐκ τὰς ἐλευσιν εὐρώσῃ ῥήγουσα πορθμῷ θαλάσσης πρὸς τὴν Ἀσίαν μερίζεται.* — *ἡμὲς φότερα ἄντυγας.* uterque coeli axis, i. e. et Asia et Europa. *ἄντυξ* de coelo passim obvium. Ep. *ἀδισκ.* Byz. XXXIII. *ἄντυγος οὐρανίης ἀειδίηταιν ἐκίχην.* Ep. *ἀδισκ.* DCLXXXIV. *εἰς οὐρανοῦ ἄντυγας ἤλθε.* *Eustath.* ad *Homer.* II. γ. p. 483: 12. *ὃ μεταφορὰ καὶ οὐρανοῦ ἄντυγα ἐγέρωνται, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἔξ ἐκτόγην οὐρανίων.*

VII. Plan. p. 362. St. 502. W. Jejunum Epigramma in eandem Helladium, quae saltationis artem ad summum fastigium adduxisse dicitur. — V. 2. *Μοῦσα.* Polyhymniam interpretatur *Mercerus* ad *Aristarch.* I. 26. p. 169. Haec enim Musa *clamosum* orchestarum *silensium*, ut *Cassiodorus* ait, invenisse traditur. In *Musar.* Imag. T. II. p. 521. *Polyhymnia:* *Σιγὴ· φθονγγμένη τολάμης θαλξίφρονι παλμῷ, Νούματι φωνήσσαν ἀπαγγέλλουσα σικκήν.* ubi vide not. T. II. P. III. p. 417.

VIII. Plan. p. 363. St. 502. W. In eandem Helladium, quae Heclorem saltabat. — V. 1. *Ἑκτορα, κατὰ*

men de Hectore. Vide *Valcken.* ad Adon. p. 389. A. B. Alius igitur canebat carmen, quod Helladia saltando exprimebat. Hectorem inter argumenta pantomimorum fuisse, apparet ex facete dicto Antiochenfium ap. *Lucian.* T. V. p. 166. μικρὸν μὲν γὰρ ἐρχεσθαι εἰσαλθόντος καὶ τὸν ἑξωτερὰ ὀρχουμένου, μὴ φανῇ πάντες ἐκβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἐκταρ δὲ τοῦ, — V. 2. χλαῖνα, vestis militaris, sagum. *Salmas.* ad *Ser. H. Aug. T. II.* p. 385. et passim cum *chlamyde* confunditur, ut ap. *Anson. Liber.* c. XXIII. ubi utrumque vocabulum promiscue ponitur. Cf. *Markland.* *Epist. ad Fr. Hare* p. 87. — πρὸς μέλος ἠρτάνειν. cum carmine certabat, aemulabatur, verba gestibus accurate exprimere studens. *Alc. Meff.* *Ep. X.* οὐτοὶα φείβη, θανάδε δύν, θύλας εἰς ἐπὶ ἠρτάνειν. — V. 3. Simul desiderio et amore, simul terrore implebantur spectatores. — ἐρχομένη ἑνωθεῖ. Incessus pugnantium cum saltatione passim comparatur. Hinc Mars ap. *Lycophr.* v. 249. vocatur ἐρχομένη et Meriones in *Il.* π. 616. Simile est Euripideum in *Phoen.* 797. ἄρας — κῆρον θιαυλότατον προχορεύει.

§. 105.] IX. Plan. p. 362. St. 502. W. In membr. lemma: Εἰς εἰκόνα κίθαριστος διέχρυσεν. Hoc quoque Epigramma vehementer est frigidum. Non homines, ait, Anthusam inauraverunt, sed Jupiter ipse, aurea pluvia descendens, ipsam, auro circumdedit. Noluit tamen ipsius puellae corpus tangere, veritus, ne forte Musam, (filiam itaque suam ac virginem) comprimeret. — V. 4. In marg. Wech. εὐφραντο καὶ γαργαμίνου μέγας. ἂν εὐκ εἴδω. Sic habet Ed. Flor. pr.

X. In Vat. in primis foliis. Plan. p. 363. St. 502. W. Libaniam pantomimam cum venustissimis diis comparat. — V. 1. Nomen ipsam venustum quid indicat. Respicitur ad montem Libanon, ubi Venus colebatur *Libanitis*, cujus mentionem facit *Lucian.* adv. Indoct. §. 3.

T. VIII, p. 3. ed. Bip. ubi vide *Geiser*. Unice huc facit locus Anonymi, quem *Godofredus* edidit in Exegesi totius Mundi §. 10. Ἡλιόπολις, ἡ πλησιάζει τῇ Λιβύῃ ἄρει, γυναικας εὐμορφους βλεπει, αἱ παρὰ πάντων ἐνεμάζοντα Λιβύαν ὀπίσθας, ἔπου τὴν κόπην μεγαλόνας εἰθουσι· φασὶ γὰρ αὐτὴν φεῖν. οἰκεῖν καὶ ταῖς γυναιξὶ τὴν χάριτα τῆς εὐμορφίας δίδουσι. Vide ad Ep. ἐλλεκ. CCLIII, — V. 3. ἄτε κοῦφος vulgo. In membr. obscurum est, utrum κοῦρος an κοῦφος scriptum sit. Equidem posterius hoc non spreverim. — V. 4. Comparavit haec *Mercerus* ad *Aristaen.* I. 26, p. 175. ubi etiam de saltatrice: εὐδαίμονες εὖν οἱ Παναρέτην αὐτοῦ κοῦρος, αὐτὰς ὑπερφέρουσαν καὶ τέχνη καὶ κῆλλει.

XI. Var. Cod. p. 466. Plan. p. 358. St. 497. W. In domum inter Zeuxippum et circum sitam. — V. 1. De Zeuxippo, balneq. magnificentissimo, vide ad *Christodori* Ecphr. T. II. P. III. p. 302. Hujus balnei et hippodromi prima aedificia exstruxit Severus Imperator, secundum *Cidrenum* p. 252. Haec admodum vicina fuisse, apparet ex *Hesychio Milesio*: καὶ τὴν τῷ Ζευξίππῳ πλησιάζοντα χάριν τῆς ἵπποδρομίας, τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακαίμεναι κοῦροις. *Suidas* in v. Σεβήρος T. III. p. 297. καὶ ἵπποδρομίων ἐκδομήται — ἐνδεύξας αὐτῷ καὶ λουτρὸν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς, ὅπερ ἐκαλεῖτο Ζευξίππειον. Cf. *Ducang.* CPol. Chr. L. E. 27. p. 89. — V. 3. Currum decurfionibus matutinis spectatis, post balneum, huc veni coenatum. Hinc iusto tempore ad hippodromum redire poteris. Ludorum celebratio a mane usque ad vespem produci solebat, ita ut plerumque mane quaterni utriusque factionis decurfus fierent, totidem vespere. Vide *Onaphr. Papp.* de Circ. L. II. 14. p. 113. Diversus tamen diversis temporibus decurfionum numerus. Cf. *Petav.* ad *Julian.* Misop. p. 340. A. et *Reisk.* ad *Constant.* de Cerem. p. 98.

XII. Plan. p. 403. St. 539. W. Expressum est ex Ep. III. in Statuas Athletarum, nisi forte utrumque carmen ejusdem auctoris est.

¶ 106.] XIII. Planud. p. 340. St. 479. W. In Satyri graviter dolentis statuum. »Qua de causa doleat, »non addit. Suspicion, spinā pedi infixā eum doluisse, »qua specie Faunum in gemmis videmus, et Fauno spinam evellentem Satyrum Museum Pio-Clementinum »servat. T. I. Tab. XLIX.« Verba sunt Heynii in Comm. Soc. Reg. T. X. p. 89. — V. 1. expressus ex Bionis Fragg. in Hyacinthum: *κρυψαία τὸν φοῖβον ἔλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα*. — V. 3. Ne sic quidem ejus dolor cessare videtur. Similis color in Ep. *Glauco* V. T. II. p. 348. in Philocteten: *ζωογράφῳ ἢ λῆπτε, σὺ μὲν σφέος, ἀλλ' ἀναπαύσῃ Ἄνδρα πόνον ἡδὴ τὸν πόλεμον ἔδει*. — καὶ αἶθερ ἄν. Cf. ad *Antip. Sidon.* Ep. XXXI. T. II. P. I. p. 39.

XIV. Plan. p. 346. St. 485. W. Jamblichū, medicū et philosophū, abstinentia a Venere et lucro laudatur, Diversus hic Jamblichus ab illo, quem Vita Pythagorae illustravit, secundum *Jonsium* Script. Hist. Phil. III. c. 16. p. 90. et *Fabric.* Bibl. Gr. T. V. p. 773, ed. Harl. et T. XIII. p. 252. — V. 2. *Κυριδιαν ὁδῶν*. Vide ad *Tball. Miles.* Ep. IV. T. II. P. II. p. 30. — V. 4. Ne justo quidem lucra manus supposuit. Socratis igitur exemplum secutus gratis docebat.

XF. Vat. Cod. p. 461. Plan. p. 352. St. 491. W. Hoc et sequ. Ep. in idem balneum videtur scriptum *Ducangio* in C^p. Chr. T. I. p. 91. qui hujus distichi vellem interpretationem dedisset. Parvum balneum, prope Zeuxippum exstructum, iram hujus magnificentissimi balnei deprecatur. Hoc perspicuum; at in altero versu haeremus, cui nec *Grosii* versio lucem accendit: *Sic et parvus Amor magnum decet affecta currunt*; nec *Brodacii* commentarius. *ἐρωτός* ap. *Theocriti*. Eid. III. 7. τὸν ἐρωτὴν significat ὑποκριτικῶς* apud Nostrium ipsum Amorem significari, vix est quod dubites. Sed ubi,

quaeso, Amor apparebat juxta magnum currum? An cogitandum de illo curru, quem Constantinus in hippodromo collocavit? Cf. *Suidam* in *Μίλιον*, et *Codin. Or.* CPol. p. 20. Juxta hunc forte Amoris statua fuit posita. Commemoratur etiam *Ἔρως*, tanquam cubiculi nomen, quod initio armarium fuisse apparet ex *Consilia Theoph.* p. 88. Cf. *Reisk.* ad *Constant.* p. 81. Jam alius fuit CPoli locus *Ἄρμα* appellatus, ubi arma aurigarum circensium fuisse videntur. *Reisk.* Ibid. p. 104. Haec fortasse inter se comparantur. Cf. Ep. *ἀδισπ.* CCCXXXII.

XVI. Vat. Cod. p. 462. Plan. p. 354. St. 493. W. In idem balneum. — V. 1. *Ξουῖο Λουτροῦ*. Zeuxippi, *Λουτροῦ δημοσίου*. Vide *Ducange* CP. Chr. I. p. 89. — V. 2. *ἡδύκεν*. Sic e Vat. membr. cujus nisi suavisset auctoritas, vulgatum *οὐνεκα* non mutassem, quum id in pro *ἔνεκα* apud scriptores atticos saepe occurrat. *Μάκτρον* in *Coen.* v. 54. *κεχολυμένη οὐνεκα τευχέων ἀερόμηνων.* Br. *οὐκ ἔριδος*, non ut cum incomparabili Zeuxippo contenderet, sed officii et amicitiae causa. *Μαλέ Brodaeus* verbum *ἔριδος* interpretatur: *lavanantium turbas.* — V. 4. *πρεχασί*. aqua ex fistulis prorumpens. *μέγας*. Lavantes etiam ungebantur. In Hippiae balneo ap. *Lucian.* T. VI. p. 299. erat *οἶκος, εἰ μάλιστα φαίδρεος, ἐκαστὸς καὶ προσήκων παρέχόμενος*. Ap. *Plin.* II. Epist. XVII. 11. *Inde balinei cella frigidaria — Adjacet unguitorium. Plaut.* in *Poen.* III. 3. 89. *faciam, ubi tu laveris, Ibi ut balneator faciat unguentariam.* — *χρίτας* intelligo de omnibus iis rebus, quae ad luxum faciebant. In descriptione balnei Hippiae commemorantur *ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα εὐνήματα* — *χρίσσαι καὶ φωτὶ πολλῇ καταλαμπόμενα ὑποχρήσεις*, ap. *Lucian.* T. VII. p. 298.

§. 107.] XVII. Vat. Cod. p. 463. Plan. p. 355. St. 495. W. De thermis Basilicis *Ducangio* nihil aliunde innotuit, CP. Christ. I. L. p. 94. Eas hoc nomen

magnificentia accepisse, fere ut splendidas illas porticus, quæ Basilicæ appellabantur, ex hoc Epigrammate apparet. Reliqua aenigmatice elata. Naturali calore aqua in hoc balineo tepebat, et quidem ita temperata, ut frigidam affundere necesse non esset. — V. 5. ποτι-
δότερα. Vulgo et in Vat. Cod. In quibusdam libris etiam ψυχρόν legi notavit Schol. Wech. In Ed. Flor. est ψυχρόν.

XVIII. Vat. Cod. p. 298. Planud. p. 285². St. 412. W. Scriptum est in Petrum rhetorem, qui Dionysia spectans cum pluribus de tecto decedit. Commemoratur Petrus rhetor ap. *Suidam* T. III. p. 103. legati munere ap. Chosroën regem functus. Hujus olim historia extitit, ex qua Excerpta servata leguntur in *Hoeschlii* Eclog. Legat. p. 23. sqq. ed. *Labbe*. Ejusdem mentio injicitur ap. *Procopium* L. I. Gothic. p. 170. et in aliis locis, quos diligenter commemorat *Valesius* ad Excerpt. de Legg. p. 204. sq. Ejusdem meminit *Stephan. Byz.* in *Ἀνών.* unde apparet, *Stephanum* ante exitum seculi VI. non vixisse. Post multa enim inter Justinianum et Chosroën transacta, pax convenit a. Chr. 561. — V. 5. ὅσον ἔκπερα. quantum satis erat ad res suas ordinandas, ut equidem h. l. intelligo. — τοῦτον. ejusmodi mortem qui saevam vocaverint, falluntur; naturalis potius mors prae eâ saeva putanda est. *Tacitus* Annal. IV. 62. in descriptione ruinae amphitheatri, quod Fidenæ exstructum erat: *immensam vim mortalium — praeceptis trabis atque operis. Et illi quidem, quos principium stragis in mortem afflixerat, ut tali sorte, cruciatum effugere.*

XIX. Vat. Cod. p. 297. Plan. p. 284². St. 412. W. Chireddius rhetor ob insignem eloquentiam et probitatem laudatur. — V. 2. τῆς ἀγορεύσεως δεινότητος. Eadem laude oratorem ornat *Lucianus* in *Scytha* §. 10. Tom. I.

p. 870. ed. R. παιδεία δὲ καὶ λόγων δυνάμει τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἂν. Antiquissimorum igitur oratorum laudem aemulatus esse dicitur Chiredius; nam ἡ πρώτη δεκάς comprehendit eos, quos Aristarchus et Aristophanes Grammatici, reliquis exclusis, in ordinem redegerant. Vide *Rubnem.* in Hist. Crit. Orat. Gr. p. XCV. sqq. Insequenti tempore inter recentiores oratores denuo dilectus est factus et novus canon institutus, in quem iterum, ut in priorem illum, decem redacti sunt. Hujus alterius δεκάδος mentionem fecit *Suid.* in Νικηστρατος· ἐνάχθην δὲ ἐν τοῖς κριταῖσιν ἐπὶ δευτέρους δέκα ῥήτορας. Eodem sensu, quo *Leontius* Chiredium inter oratores τῆς πρώτης δεκάδος refert, Herodem Atticum quoque aequales ejus ἵνα τῶν δέκα appellabant. *Philoftrat.* Vit. Soph. L. II. 1. 14. p. 564. cujus laudis praestantiam vehementer imminues, si, quod *Bradaeus* fecisse videtur, de altera seriorum sophistarum δεκάδι cogitaveris. — V. 3. Cum causae patronus esset, facile judici, quidquid vellet, persuadebat; ubi ipse iudicis munereungebatur, ne minimum quidem a recta decedebat via,

XX. Vat. Cod. p. 228. Plan. p. 238. St. 345. W. In Ajacem Telamonium, sua ipsius manu peremtum. — V. 1. 2. laudantur a *Suida* in ἐπάσας T. II. p. 703. — V. 3. 4. ibid. in αὐτοφόνῃ T. I. p. 389. Ductum est acumen ex Ep. *Archiae* XVIII. in eundem Ajacem: Μοῖραν βουλῆσι τὰδ' ἤμπλακυν, ὥς ἂν ὑπ' ἰχθῆυν μὲ τινοῖς, ἀλλὰ εὐ εἴ ποτ' ἔλχῃ καλὰ μῦθ. Cf. Ep. ἀδιστ. DCXVIII.

¶ 108.] XXI. Vat. Cod. p. 228. Plan. p. 238. St. 345. W. In eundem Ajacem, non hostibus, sed belli sociis et amicis mortem suam exprobrantem.

XXII. Vat. Cod. p. 297. Plan. p. 241. St. 351. W. In Platonem citharoedum, aliunde vix notum, — V. 1. Orpheo defuncto, aliqua saltem Musarum superstitio

fuit; te mortuo, omnis musica periit. *Moscb.* in Bion. Epit. 66. πάντα τει, ὃ θάτα, ξεγκάτθανε ὄρεα τὰ Μοισᾶν. — V. 3. ὀλίγη τις ἀποβήξ. Fortasse ductum ex *Melagry* I. 38. Ἀρχιλόχου μικρὰς στράγγας ὅπ' ὤκεανόν. Similiter *Julian.* Epist. XXXIV. p. 406. D. τῷ γὰρ ὄντι τοῦ ἀπαισίου κίρματος, ἡμῖν σλενὶ σπιδήρ τις Ιερὲς κληθούς καὶ γούμεν παιδεύσεις, ὅπδ σοὶ μένη ζωπορεῖται. quod cum similibus ductum ex *Platon.* III. Legg. p. 585. C. Vide *Rabnh.* ad *Tim.* p. 189. — V. 4. καλάμαις. De tibicine *Hedylus* ap. *Athen.* IV. p. 176. C. τοῦτο δ' ἴδης τὴν παλαμὴν κρατὴν τοῦνομα σημερινόν. Si recte h. l. emendavimus T. I. P. II. p. 342.

XXIII. Vat. Cod. p. 298. Plan. p. 230. St. 334. W. Lemma in *Analectis* ductum est ex Vat. membr. unde apparet, errasse *Huetium* p. 22. qui v. 2. πάλιν de *Byzto* interpretatur, ubi leges floruisse constat. At *Byzantii* quoque idem studium floruit. Vid. *Menag.* *Amoen.* c. 24. p. 133. — V. 3. Gemellus *Juris Romani* Professor fuisse videtur. Certe verba, ἔς εὐνομίης ἱερὸνα θῆκε πάλιν, vix aliter quam de Antecessore accipi possunt. — V. 6. ζώνην. Edit. Flor. pr.

ARABII SCHOLASTICI

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

V. 109.] I. Plan. p. 292. St. 431. W. cum lemma: εἰς εὐνομίαν Λαγρίον ὑπέρχου ἐν Βυζαντίῳ. *Longinus*, quem hoc Epigr. celebrat, is esse videtur, qui post *Narsem* a *Justino* juniore *Ravennam* missus est. Eum plurimis legationibus functum esse, ex hoc carmine apparet. — V. 1. Ἰβερ. Accipiendum de *Iberia*, quae inter *Pontum Euxinum* et mare *Caspium* jacet. Vide *Strabon.*

XI. p. 500. — V. 3. ζείοντα. Edd. Aldinae. ζείοντα restituit *Brod.* — Ἀγαρηνῶν. Quem populum significaverit, obscurum. Fuit urbs Ἀγρε (sive Ἀγρεα) in Arabia Felici, quam ab Aelio Gallo oppugnatam tradit *Strabo* XVI. p. 781. Hinc fortasse Agareni pro Arabibus positi. Agareni etiam commemorantur ap. *Dion. Cass.* LXVIII. 31. p. 1145. μετὰ δὲ ταῦτα ἐς τὴν Ἀραβίαν ἦλθι καὶ τοῖς Ἀγαρηνοῖς — ἐπεχείρησεν. At hoc loco *Reimar*us Ἀγρενῶς in textu posuit. Numerosum populum esse, intelligitur ex epitheto πολυπύρρον. Cf. *Homer.* II. β. 804. *Hesiod.* Theog. 365. Ὀκεανῶσι πολυπύρροι. Eundem populum in calidissimis regionibus habitasse, apparet ex verbis ποτὶς ζείοντα, quae maxime Arabiae conveniunt. — V. 6. εὐρήνην κενδομένην. inter belli tumultum quasi lateantem pacem. Ad quam potissimum historiam haec referri debeant, non constat.

II. Plan. p. 376. St. 514. W. In statuam ejusdem Longini ex aere, ut videtur. Quod urbs aeneam potius quam auream statuam ei posuerit, ita interpretatur poeta, ut Longinum, hominem incorruptissimum, auri munera respuisse dicat. Respondet ad haec *Macedon.* Epigr. XXXVIII.

III. Plan. p. 319. St. 458. W. Utrum picta tabula describatur, an statua, non apparet ex hoc carmine; nec magis, utrum Hippomenes solus, an Atalanta simul cum eo efficta fuerit. — V. 3. δέμας εὐργεν. impeditit Atalantam, quominus Hippomenem cursu anteverteret. — σύμβολον Παφίης. ut omnino mala amorem significare putabantur, (vide ad *Platon.* Ep. IV. T. I. P. I. p. 339. sq.) ita Hippomenis malis, quae a Venere acceperat, etiam vis quaedam animi deliniendi indita fuisse traditur. *Theocrit.* Eid. III. 41. μᾶλ' ἐν χερσὶν ἔλόν δέμον ἔκυσεν· ὃ δ' Ἀταλάντα ὥς ἴδεν, ὥς ἑμάνη, ὥς ἐς βαθὺν ἄλλεν ἔρματα. *Scholia*st. ad Eid. II. 118. τὰ ὑπὸ Ἀφροδίτης δίδε-

μετα τῷ Ἰσπομένει μῆλα ἐκ Διονύσου — εἰς ἔργον τὴν Ἀταλάνην
τὴν ἐλπίσεν, ὥς φησι Φιλύτης. *Phileas* versus huc perti-
nentes vide T. I. P. I. p. 394. — Quod autem Noster
illa mala ἔδνα γάμων appellat, in eo consentientem ha-
bet Nonn. Dionys. XLVIII. p. 1258.

καὶ πῆλα τοῖς ἄεθλος ὁμοίως, ὥς ὅτι ποῦρην

Χρυσοφάνη προπαύειτο γαμήλια δῶρα κυλίνδων

Ἰσπομένης νίκησεν ὑπειγομένην Ἀταλάνην.

§. 110.] IV. Plan. p. 319. St. 459. W. In ima-
ginem Andromedae rupibus affixae, prope quas bellua
marina conspiciebatur. Aliud ejusdem historiae momen-
tum expressit is, cujus opus commemorat *Antiphras*
Ep. XIII. ubi vide not. — Picta fuit tabula, ut ex v.
ζωγράφος intelligitur; nec audiendus *Bandur*. in Antiq.
CP. T. II. p. 846. qui statuam illam Andromedae de-
scribi existimat, quae, Constantino M. imperante, unā
cum Perseo CPolin advecta est. — V. 3. γναμπῆσι χερ.
Vulgo. γναμπῆσιν ἐπιλάδες rupes esse videntur acatae et
fluctibus imminentes. Conspectiebatur cetos, ut haec
verba declarare videntur, in ipso litore, sive quod ex
undis escenderat, (κῆτος πεζεῖον ἐπὶ τὰς ἀγέλας καὶ τοὺς ἐν
τῇ γῇ ἐκθρόνους, verba sunt *Philostrati* I. Imag. XXIX.
p. 806. Andromedam periculo ereptam describentis)
sive quod, certamine finito, in litus projectum jacebat.
Philostrat. I. c. τετέλεστον ἤδη δ' ἄεθλος, καὶ τὸ μὲν κῆτος
ἔρριπται πρὸ τῆς ἡϊένος. — V. 6. καὶ βλαφαρ. praeclarum
artificem fuisse oportet eum, qui hac imagine et oculos
et mentem fefellerit.

V. Plan. p. 320. St. 459. W. Jejunum Epigramma.

VI. Plan. p. 335. St. 474. W. In Panis statuam,
fistulam ori admotam tenentis. — V. 2. θυγατρίμην.
Christodor. in Ecphr. v. 48. de Simonide: ὠφελεν ὁ
πάτερας ἐκ — χαλκῷ συγκατέσκηψε μέλος ἡδὲ. *Callistr.* Stat.
VIII. p. 990. ἄσπερ, αἶμα, τοῦ Περσέωντος καὶ τὸ βῆχαιον.

δυνατίζει δύνασθαι. — Idem IX. p. 901. πύργον ἐνέμειν
 ἀλγιστῇ. *Tullius Gem.* Ep. IV. *Lyfippus* χαλεπὴ ἐγκατέμειν
 δόδον. *Paul. Silent.* Ep. LVIII. ἡ τέχνη — μακρὴν ἐγκατέμειν
 αἰθρ. — V. 3. Fistulam inflare recusat, quod Echo, quam
 deperit, aufugientem videt. Amabat ille Nympham,
 dum ipsa Satyri amore flagrabat. *Mosch.* Eid. VI. ἦρα πᾶν
 ἄλχοις τὰς γαίονες. ἦρατο δ' ἄλχῃ Σκυρτητῶ Σατέρω. *Nonn.*
 Dion. XVI. p. 457. Fuerunt tamen, qui ex his amori-
 bus lŷnga natam traderent. Cf. *Tzetza* ad *Lycophr.*
 316. — ἀμήχανος. nescius, quomodo voti compos fiat,
 idem fere, quod *δυσίως*, quod junxit *Theocr.* Eid. 1. 85.
 ἃ *δυσίως* τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἔσσι. — ἄστατος. Idem
Echūs epitheton apud *Nonnum* Dion. XXXII. p. 816.
 ubi de Pane e pugna fugiente, σιγαλλέως, αἶτ, πτόσσειν
 ἄδυσσας δάσκειν ὕλην, Μή μιν ἴδῃ φάγοντα δι' οὐρας ἄστατος
 ἦχῳ, καὶ εἰ ἐπεγγαλέσει καὶ ἡδραντόντα καλίσσῃ. — V. 4.
 κακτὶς fistula h. l. ut passim. Cf. ad *Comes.* Epigr. III.
 p. 15.

VII. *Vat. Cod.* p. 469. *Plan.* p. 374. *St.* 513. W.
 Fortasse hoc quoque carmen scriptum est in Heraei hor-
 tos, de quibus vid. not. ad *Agath.* Ep. XLVI. et *Paul.*
Silent. LXI. et LXII.

MACEDONII CONSULIS

EPIGRAMMATA.

§. III.] I. *Vat. Cod.* p. 122. Primus edidit *Wolf.*
 in *Fragm. Sapph.* p. 227. *Reisk.* in *Misc.* *Lipf.* T. IX.
 p. 475. nr. 367. Comparat auctor puellam, quam de-
 perit, cum vite, se ipsam cum vindemiatore. — V. 2.
 τοὺς ἔλικας. sarmenta sunt sive palmities aridi. De pal-
 mitibus simpliciter *Simonid.* Ep. LIV. 2. *Nonn.* Dion.
 XVI. p. 454. ἡμετέριον γὰρ Ἀδριανὸς μέτρεσεν ἔλιξ ἐδάμειλεν

ιδὴν. *Ad hederæ palmites translatum ap. *Theocrit.* Eid. I. 31. quem locum, male vulgo intellectum, explicuit operum antiquitatis elegantissimus spectator in *Vasengemäblen* T. I. P. I. p. 82. — V. 3. »In cod. »scriptum διμῆς ἀνάθημα μερίμνης. Salmasii emendationem »recepi.« *Br.* Sic *Meleag.* Ep. CXII. διμῆς διμῶν ἀπάθημα πᾶθων. Cod. scripturam servavit *Reiskius*, ad quam illustrandam *Schneiderus* in *Peric. crit.* p. 55. attulit *Polemon.* *Soph.* Epit. in Callimachum p. 27. ἃ στυμὼν ἀνάθημα πολέμου, ἃ καλὸν Ἄρεος ἀγαλμα. Pro ornamento usurpavit *Euripides* in *Meleagro* Fr. XIII. πᾶντες δὲ χρηστοὶ — δόμασι καλὸν τὸ θεοσέβισμα, τοῖς τεκοῦσι τε Ἀνάθημα βίβον. *Hesych.* ἀνάθημα * πᾶσθημα. Hinc apparet, ἀνάθημα parum diversum esse ab ἀγαλμα, cum quo jungitur ap. *Nonn.* *Dion.* XLII. p. 1088. βάρβιτα χεῖρ Ἀγαίνε τοῖς ἀναθήμα- τα ῥαίης, *Κόπριδος ἄβρὸν ἀγαλμα παροῖον. Quare si quis Cod. lectioni inhaerere velit, μερίμνης ἀνάθημα explicari possit per *oblectamentum amoris* i. e. amantis, voluptas mea. Sic hæc lectio accepta hand scio an magis etiam conveniat calamistrato *Macedonii* scribendi generi. — V. 4. ἐν πλέξας. *Vat. Cod.* quod verum videtur, modo διπλέξας scribas. Pro ἄμματι *Reiskius* σῶματι dedit, citra necessitatem. Idem est ἄμμα et δεσμός, sed utrumque junctum copiae ostentandæ causa, fere ut ap. *Aeschyl.* *Prom.* 6. ἡδαιμαντίνων δεσμῶν ἐν Ἀρήκτοις πᾶσι. Ad sensum comp. *Paulus Silens.* Ep. VM. 15. ὅπ' ἀντιπῆρσιον ἀγοστοῖς ἔγχε' περιπλέγων ἄψια θεσπίζοντες. — V. 5. τρυγῶν τὸν ἐρ. *Vat. Cod.* Sic emendavit etiam *Wolfius*, cum in *Apogr.* esset τρυγῶσιν. τρυγῶν pro decerpere positum illustravimus ad *Meleagr.* Ep. II. p. 15. Ad rem amatoriam hoc verbum transtulit *Aristaenes.* L. II. 1. p. 72. εὐ δὲ τρεῖς ἐπάραν. δίδου τοῖς οὖς ἐπαρῶναι τὴν ἄραν τρυγῶν· μετ' ὀλίγου ἔσθ' γεράδου. *Eustath.* de *Amor.* Ism. IX. p. 418. δὲ τοῖς τούτοις χεῖλαι καὶ ἑσσις ἄλλοις τρυγῶται βότρυν ἀρωγικῆς. *Nonn.* *Dion.* XLII. p. 1096. παρῶν, ἐγγύων ἤλθ' ἐπε,

την γυναικα ὁπότεν, ἰδὲ σπᾶχες ἡέλητο. — V. 6. »Cod. αἰδᾶ
 »μένειν. Recte Salmaf. οὐκ αἰδᾶ νέμειν. *habere, possidere*
 »*nescio*, i. e. *nolo*. Tum cod. ἔτι μοι. Quod etiam a
 »Salmafio emendatum. «Br. νέμειν θέρως, ἵατ, idem fere
 h. i. quod *την γυν.* nulla est puella neque vernantibus
 aunis, neque paulo provedior aetate, quam habere ma-
 lim. οἷα periphrasi inservit. Cf. *Abresch. ad Aristae.*
 p. 336. — V. 7. »In membranis, et perspicue in ap.
 »Buheriano ὑβήσας, quod conjecerat Reiskius, sed
 »quum versus modulo congruum esset, recipere noluit
 »et praetulit *ὑμῶσας*, ne semel metricis legibus pa-
 »ruisse videretur. Tum Cod. εἰ δέ τις ἴλθῃ. In margine
 »cod. Lips. emendatum ἴλθῃ, iudice Reiskio, *absque*
 »*necessitate*. At ἴλθῃ cum ei soloecum est, quod ignorasse
 »mirum, qui tot graecos auctores edidit. Scribendum
 »erat ἢ δέ τις ἴλθῃ, aut εἰ δέ τις ἴλθῃ. «Br. At secun-
 dum *Reiskium* iudicabat vir doctissimus *Locella*, qui ei
 cum conj. aor. 2. jungi posse censet ad *Xenoph. Epbes.*
 p. 186. — Pro ὑβήσας quaedam Apogr. ὑμῶσας. —
 V. 8. λέξας ἴλξ. respicitur v. 2. — Pro τλήσας, quod
Reisk. dedit, in Ap. Lips. est *πλήσας*, ap. *Wolf. λήσας*.
 Totum hoc distichon Vir Doct. in marg. Apogr. Guy.
 et Ruhnk. addititium esse putabat. Temere. Nihil his
 versf. magis genuinum.

II. Cod. Vat. p. 123. Edidit *Reisk.* Misc. Lips. IX.
 p. 476. nr. 368. Hinc protulit *Toup.* in Cor. Nov.
 p. 168. Est colloquium viri cum muliere, amantes pro-
 missis lactante. Antiquiorem quendam poetam expres-
 sisse nostrum, satis verisimile est. — V. 2. laudat *Suid.*
 v. *ὑμβάλλω* T. I. p. 136. — V. 3. ταῦτα. Vana haec
 promissa, nihil amplius mihi gratificaris. — V. 5.
 »Distinctis personis, quae interloquuntur, facile intel-
 »ligitur carmen, et palam est, v. 5. ἰσπερίην, non ἰσπερίην,
 »ut in Cod. perperam scriptum est, legendum esse. «Br.
 In marg. Ap. Guy. et Ruhnk. ἰσπερίην. i. e. *versulam*,
sarde

arde te video. Hesych. ἰστέριον ξένον. τὸν ἰστέριον ἤενον. Nec Dorvillius, qui hoc distichon profert ad *Charis*, p. 156. vitiom intellexit, quod sublatum debemus *Toupio* l. c. Est ambiguitas in his verbis, quae alio sensu a muliere dicuntur, alio ab amante accipiuntur. Dixit illa: Ad vesperam te visum ibo. Jam cum ἰσπερὶν translata significatione etiam de aetate ad senectutem vergente osurpetur, ille respondit: Quid, quaeso, vespera est molierum, nisi rugarum plena senectus? — Huc facit *Aristotel.* Poët. c. XXI. ἡμολος ἔχει ἰστέριον πρὸς ἡμέραν καὶ γῆρας πρὸς βίον. ἐπεὶ τοῖον τὴν ἰστέριον γῆρας ἡμέρας, καὶ τὸ γῆρας ἰστέριον ἢ ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου. — V. 6. ἀμετρήτων ἡντιδί. Sic Vat. Cod. et Dorv. ἀμετρήτων ἡντιδίων. *Reiske* et *Toup.* Verbum πληθύνειν utrumque casum adsciscit. Vide, qui multa collegit, *Abresch*, ad Aesch. II. p. 187. sq.

§. 112.] III. Vat. Cod. p. 124. *Reisk.* Misc. Lips. IX. p. 477. nr. 389. Animum ob inopinatum puellae adventum vehementi gaudio perculsum significat auctor. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in ἐξισάλαξας T. I, p. 767. ἄλλαν φαντασίαν, omnem imaginandi vim excussisti, vertit *Reiskius*. Dubito an recte. Sunt potius ea, quae menti obversabantur poëtae, sive cogitationes, quibus tum occupatus tenebatur, cum puella intraret. — ἐξισάλαξας, ut *Paul. Silent.* XXXIV, ἔκχυτον ἐκ στέριον ἐξισάλαξας νέον. — V. 3. »Scriptum in cod. κενδὶν δὲ βυθῷ καταμιζέται οἶστρου, »quod partim a Salmasio emendatum. At v. sq. pro κενδόμενης reponenda est codicis lectio κενδομένης, quom »temete immutavi.« *Br.* *Reiskius* servavit lect. Cod. vertens: cor profunda oestri voragine aestuat; quod sensum non habet. κενδὶνς βυθός, ut *Paul. Sil.* Ep. XXVII. ἡμετέρης θυμῷ βένδει σὺς κενδὶνς. — οἶστρου καταμιζέται. Haud aliter *Nepos.* Dion. XV. p. 424. νομῆα οἶστρου λαβροτέρῳ δεδονημένη. XLII. p. 1084. πόθου δεδονημένη οἶστρου. — V. 4. πύγεσθαι de iis, qui in undis laborant, pro:
Vol. III. P. 1. O

prium illustravit *Wakefield* in *Sylv. crit.* T. II. p. 75: qui v. seq. φθάνοντα corrigit pro φανέντα, sine necessitate. — κύμα κυπελίδιον ductum ex *Meleagr.* Ep. XIX. 7. — V. 5. πανηγύς. Vide notata ad *Posidippi* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. ubi v. 1. legendum: εἴν, Πάφῃ Κυθήρια, παρ' ἑνὶ εἶδε —, non παρ' ἡδὺν εἶδε, quod minus elegans. — V. 6. λιμένων. Dum in allegoria pergit et otium sibi a tempestatibus precari videtur, rem obscoenam teste significat. Hac imagine usus in re perquam gravi *Sophocl.* *Oedip.* Tyr. 1208. ὃ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπέδῳ πεσεῖν. Allegoriae auctor fuisse videtur *Empedocles* secundum *Schol.* Eurip. *Phoen.* v. 18. Ἐμπεδοκλῆς· ὁ φυσικὸς ἀλλογαγῶν φησὶ· σχιστεὺς λιμένας Ἀφροδίτης, ἐν οἷς ἡ τῶν παιδῶν γένεσις ἔστιν. ubi vide *Valcken.* p. 600.

IV. Vat. Cod. p. 125. Edidit *Dorvill.* ad *Charis.* p. 324. *Reisk.* Misc. Lips. IX. p. 479. nr. 371. Quum sibi per quietem puellam amplecti videretur, invidiosus Amor omnem illam felicitatem, somno excusso, turbavit. — V. 1. ὄνειρον. *Reisk.* contra Cod. fidem. — V. 3: παύσθαι μοι. Cod. Vat. et Dorv. Ad rem confer Ep. *ἄδισπ.* LVI. — οὐκ ἀλέγιζεν, facile patiebatur, me varia Venere corpus ejus tractare. — V. 5. »Male *Dorvillius* »καὶ νόκτα pro κατὰ νόκτα. quod perspicue in Cod. scriptam est.“ *Br.* Hoc quoque loco Apographa cl. editori fraudi fuerunt. In membr. est καὶ νόκτα, idque verius et gravius puto quam emendationem *Salmasii*, in marg. apogr. *Ruhnck.* notatam. Amor non contentus interdum me ludere, noctem quoque observans voluptatē me privavit. Talem Amorem sibi finxit *Crinagoras* Ep. III. in dormientem Cupidinem: ἀλλὰ καὶ ὥς σε δέδοικα — μὴ κ' ἔν ὕπνῳ πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς. et hinc *Statyll.* *Flacc.* Ep. VII. ἔγω δ', ἐγέρουχε, δέδοικα μή μοι καὶ κνώσσω πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς. — V. 6. ἔλθεν. Vat. Cod. — V. 7. ἔδδ μοι. Sic mihi Amor vel in somniis voluptatem ex sur-

tivis amoribus percipiendam invidet. γάμος, concubitus, hoc sensu passim obvium. *Dorvillius* comparat *Ovid.* L. VIII. *Metam.* 850. *qui raptae praemia (κέρδη) nobis Virginitatis habes.*

V. Vat. Cod. p. 132. Edidit *Salmas.* ad *Solin.* p. 539. C. D. *Reiske* Misc. Lips. IX. p. 680. nr. 384. In meretriculam, olim formosam et superbam, nunc, annorum flore deperdito, ab amantibus relictam. Expressum ex *Rufini* Ep. XXXVII. — V. 1. βακχεύσαν. Eodem sensu *Agath.* Ep. XIII. ἡ πάρος ἡγλαΐσαι μετάρσιος — καὶ σοβαρινομένη. De quovis vehementiore impetu βακχεύει usurpatur; ut ap. *Agath.* Ep. XXVII. κόρη δὲ βακχεύει μᾶλλον ἐπαιγομένη. Cf. *Capré* Obs. L. III. p. 310. Hinc βακχεύουσα ἐν εἰσὶ mulier esse possit pulchritudine sua insigniter ferociens. Sed sic θηλυτέρων nimis otiosum videtur. Emendando succurrere conati sunt Viri doctissimi, quorum unus in marg. apogr. Ruhnck.: *Leg.: ἐν ἡθρα.* *Homer.:* ἐν ἡθρα καὶ νομὸν ἱππων. *places.* Vel ex *lectione Gaulminii* Cod. ἐν εἰσὶ θ. ἐν ἡθραι. ἐν εἰσὶ praebent *Schedae Tryll.* *Cornel. de Pauw* in Apogr. suo ἐν εἰσὶ θηλυτέρων pro periphrasi habet: ἐν θηλυτέραις. Nihil horum eximie placet. Fortasse legendum:

ἐν εἰσὶ θηλυτέρων

in vere mulierum, i. e. in aetatis et pulchritudinis flore. Vide not. ad *Rufin.* Ep. VIII. T. H. P. III. p. 159. — V. 2. χρυσοκροτάλη et σπατάλην Vat. Cod. Posterius vocabulum initiali maiore scriptum pro nomine proprio habebat *Reiskius*, qui initio versus χρυσὴ κροτάλη exhibuit. Neutrum horum admitti potest. *Rufinus*, quem *Noster* expressit: σοβαρῶν τερσῶν χρυσοφόρος σπατάλη. ubi vide not. σπατάλη autem ob praecedentem accusativum in σπατάλην depravatam esse, noli dubitare. Nihil enim hoc erroris genere in Vat. Cod. frequentius. χρυσοκροτάλης dicitur ornatus aureus ob inanem, quem efficit,

streptum, ita ut de *crotalis* ne cogitandum sit quidem, *κεφάλαν* ad res streperas translatus illustravit *Kuster.* ad *Aristoph.* Nub. 259. — *εισιμένην.* de incessu superbiore accipio, eodem fere sensu, quo *εοβείν*, de quo *Bergl.* ad *Alciph.* p. 142. et *Pierf.* ad *Moer.* p. 347. Haec mihi interpretatio contextui aptissima videtur. Quae si cui non satis placeat, is haec verba de saltatrice accipiat, *corpus mouente (εισιμένην) ad επατάλην χρυσέων προτάλει, ad aureorum crotalorum delicias.* Sic adiectiva pro genitivis passim usurpantur, ap. Tragicos praesertim. *Cornel. de Paus.* cogitabat de *πατάγγ.* — V. 3. *Suidas* T. III. p. 600. *φιληταί.* — *οἱ φιλοῦντες* — *οἱ δὲ φιληταί, οἱ ποτε θρυλίστως ἑναντίον* h. v. μ. π. Amantes, qui olim cum precibus et supplicationibus ad eam accedebant. — *τὸ αἰετέλειον.* *luna plena.* *Salmasius* L. c. bonam et plenam puellae habitudinem (*l'emboupoint*) interpretatur. Mihi omnino opulentior puellae conditio indicari videtur, quam poeta initio carminis descripsit. In *ένεδος* iterum est lusus ex ambiguitate. Significatur primum *interlunium*, ubi luna vetus non amplius conspicitur, nec nova apparet; deinde concubitus, congressus, frequentia amantium. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 739. Hoc igitur *Macedonius* voluit: Ille pristinus puellae splendor, illae divitiae et munditiae cessarunt, cum amantes ei obviam fieri et sanguis porrigere nolint. — V. 6. *ἐξέλειπον* et *μη κέτι.* Vat. Cod.

¶ 113.] VI. Vat. Cod. p. 122. Plan. p. 454. St. 590. W. De vulneribus ab Amore sibi inflictis satis inepte conqueritur. — V. 3. *καυθέντος.* Dolor vulneris me tam graviter afficit, ut consilium reperire nequeam. De *ἀμύχαντος* vide ad *Arabii.* Ep. VI. 3. — V. 3. *πάσσω.* Vulgo *πάσσει.* Legendum credo *ἥτις κεν πάσσει*, et sic excudj volebam. Br. Vulgatam *πάσσει* confirmat Vat. Cod. nec emendatione opus esse videtur. Respicitur locus II. l. 218. *ἐν δὲ ἥτις φέρματι οὐδὲς πλάσσει, πῶς οἱ*

πρὸς πατρὶ φίλῃ φρονέων πρὸς Χέλων. — V. 5. τέλειφος. Cf. not. ad *Paul. Sil. Ep. XV.*

VII. Var. Cod. p. 126. Plan. p. 461. St. 598. W. Ad puellam, quae, pristina severitate deposita, blanditiis eum frustra allucere et irretire conabatur. — V. 1. κυχλίζου. lascivo risu me ad furtivam voluptatem invitas, κυχλίζου, τὸ γαλῶν. ἐτάκτως. *Suid. Ti. II. p. 320.* ubi nostrum vl. ἐκίστα. Multa de hoc vocabulo dedit *Brodæus* ad h. l. — Plurimum hac facit *Clem. Alex. II. Paed. p. 196. 25.* risus *Ammodicus*, εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γένοτο, κυχλισμὸς προσκαγομένης, γέλας δὲ ἐστὶ παρρησίας· εἰ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, καγχασμός· γέλας δὲ ἐστὶν οὗτος μνηστηριώδης. — Eodem redit χρηστίσμιμα, quod equis proprium, praecipue ubi coitum desiderant. *Claudian. de Nupt. Hon. et Mar. v. 289. Sonipes* — quem primus amoris sollicitavit odor — *Pharsalia rura Pervolas, et notos binivis flagissat ignes.* — τρυκέλευθον. *Noun. Dion. L. III. p. 106.* ἄσπομένον τρυκέλευθον ὑπέρτερον λαπίδα βόσκω. — V. 3. τρεῖν ἄμωσιν πέτραις. Jusjurandum sanctissimum indicari sponte apparet; in causa locutionis investiganda laboramus. *Brodæus* quidem haud pauci aliena attulit; ut quae de saxo (μῶδες) fluctibus immisso profert. (Vide *Interpp. Herodoti L. I. 165. p. 78.* et ad *Horat. XVI. Epod. 25.*) Unice hac facit *Harpocrasion* v. λῖθος· Δημοσθένης ἐν τῇ κατὰ Κόνωνα· τῶν τε παρόντων κατ' ἵνα ἡμῶν οὕτως περὶ τὸν λῖθον ἄγοντες καὶ ἐξορκίζοντες· δείκασιν οὖν Ἀθηναῖος πρὸς τινι λῖθῳ τοὺς ὅρκους ποιῆσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης καὶ Φιλόχορος ὑποδηλοῦσι. Similem consuetudinem, sed in imprecationibus, usque ad sua tempora durasse notavit *Scholiasst. ed. Wechel.* Quum tamen et hic ritus, et ille, quem *Harpocrasion* commemorat, nonnihil diversus sit ab eo, cujus *Macedonius* mentionem injecit, Vir ingeniosus in *Specim. Quaest. Philol. p. 75.* legendum proposuit:

ἄμωσιν τὴν δουλεύοντα Κίρην, τρεῖν ἄμωσιν ἀλλοφῶς,
μήποτε μελιχλίας ὁ ἄμωσιν εἰσδέσειν.

Proserpinam in amore infelicem et Parcas juravi. τρεῖς καλὶνῶν Parcae appellantur ap. Homer. H. in Mercur. 549. nec non apud Latinos poëtas tres sorores passim obviae. *Propert.* II. X. 44. *quaevis de tribus una soror.* *Ovid.* XV. *Metam.* 807. *Sola insuperabile fatum, Nata, movere paras? insres licet ipsa sororum Tecla trium.* *Horat.* II. *Od.* III. 15. *Dum res et aetas et Sororum Fila trium patiuntur astra;* ubi vide *Misſcherl.* et *Wakker Amoon.* litt. c. XII. p. 111. — Nolim tamen ingeniosae huic conjecturae nimium tribui. Ne enim diversos casus eidem verbo additos urgeam, certe *δυεῖρος* de Proserpina otiosum videri debet; nec causam video satis gravem, cur *δυεῖρος* *λέξ* non de ipsa meretrice (*in libidinem nimis effusa*, et vere *δυεῖρος*) accipiat; praesertim cum sic elegantissima sit verborum collocatio. Etiam hoc, quod poëta a secunda persona ad tertiam delabatur, elegantiam suam habet et sconicum ἤθη. Ipse cl. *Eichstaedt* in literis ad me datis aliam tentavit emendandi viam:

ἔμοσα τὴν δυεῖρτα Κέρον, τρεῖς ἐπώμοι, ἱταίην
μέγιστα μελιχλὺς ὁμῶσιν αἰσιδέειν.

Equidem vulgatae inhaerere malim, ritum ex amantium religione, nobis, ut multa hujus generis, non satis cognitum significari existimans. Hoc quoque *Grosio* visum esse, ex ipsius versione apparet:

*Juravi, manibus capiens tria saxa, procacem
Luminibus placidis nec semel adspicere.*

— V. 5. *πρόπυζε σινυγῆ.* tibi ipsi illis *πρόπυμοι* blandire. *Suidas*, hunc versum laudans, T. III. p. 155. *πρόπυζε.* — ἐντὶ τοῦ καλαμῆτος, κήλη. *πρόπυματα* καλαμῆτις εἰς τοῦς ἑδαμῆτους ἵππους. Illustravit h. v. de blandientibus aliosque allicere studentibus *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. T. I. p. 93. 64. Hoc loco simul ad sonum compressorum labiorum respicitur. — V. 6. *χέλιον*

γυμνασίοις. sequentibus illustratur. Cf. *Eichstaede* malit
 ὑποστάτοις. — V. 7. 8. a Planude omisso *Brunckius* ex
 Vat. Cod. addidit. — *εργάνιδες*. Vide not. ad *Philippi*
 Ep. XXVIII. T. II. P. II. p. 168. sq. *Paul. Silens.*
 XII. 12.

VIII. Vat. Cod. p. 122. Plan. p. 454. St. 590. W.
 Cf. *Archiae* Ep. II. — ἡντας. ubi amoris et cupidita-
 tum sedes. *ἔκτος δ' πυρετός καὶ μέχρι τοῦ ἡντος διαλύθαι*
αλεγεινός. Aristarch. L. II. Ep. V. p. 79. Hoc expertus erat
 Polyphemus ille Theocriteus, cui *κώρος ἡνται πᾶσι βό-*
λυνον. Eid. XI. 16. et Hercules ap. eundem Eid. XIII.
 71. *χαλεπὴ γὰρ ἰσὺ θύς ἦται ἀμυσσιν.* Illustravit hunc
morbum hepaticum Plauti in *Curcul.* II. Sc. I. *Toupinus*
 ad Longin. II. γ. p. 302. — V. 2. *κατάβα.* Sic cod.
 Ja. Lascaris. Vulgo *μετάβα.* Br. Vulgatum exhibet
 etiam Vat. Cod.

IX. Vat. Cod. p. 121. Plan. p. 454. St. 590. W.
 Poëta, diu exoptatam noctem denique nactus, Lucife-
 rum rogat, ut aliquamdiu morari noctemque extendere
 velit. Cf. *Meleagr.* Ep. LXXXI. sq. — V. 2. *Ἄρτι γυ-*
γνόντων. Martis sidus tristia minari et omnino saevioris
 indolis esse putabatur; hinc poëta veretur, ne vicinitate
 sua aliquid hujus indolis cum Lucifero communicet. —
 V. 3. *Κλυμένης.* Nota fabula de Solis et Clymenes amo-
 ribus vel ex *Ovid.* I. *Metam.* 756. Fuisse, qui noctem
 sum a Sole protractam esse fingerent, ex hoc loco ap-
 pareret; an alibi idem occurrat, ignoro. *Nonnus* Dion.
 XXXVIII. p. 972. ubi Clymenes cum Sole nuptias de-
 scribit, Luciferum carmen nuptiale cantasse, Lunam
 face praeloxisse narrat. — V. 6. *Κιμμερίοις.* Ex *Pauli*
Sil. Ep. XIII. *εἰ τις ἑρῶτον Λάτρε, ἡντας ἔχει ἀφολο*
Κιμμερίων.

§. 114.] X. Vat. Cod. p. 122. Plan. p. 455. St.
 591. W. De duro puellae animo conquestus se ipsum

et puellam eum Niobe comparat. Hoc carmen, quod *Opfopoëus* festivum esse dicit, mihi quidem ineptissimum esse videtur. — V. 1. τὴν Νιόβην. Putabatur lacrymas fundere Niobe in saxum mutata, secundum *Homer.* Il. u. 617. ἴδθα λίθεις παρ' ἑωῖα θοῶν ἐν κήδεα πέσσει, unde *Ansip. Sid. Ep. XLIII.* λίθος ἴδω, Νιόβη, κἀδὲ τειρομένα. *Quid. Met. VI, 309.* intra quoque viscera saxum est. *Fles tamen, et validi circumdata turbina venti In patriam raptus est; ubi fixa cacumine montis Liquitur, et lacrymas etiamnum marmora manant.* Cf. *Senec. Agam. 371. Callimach. H. in Apoll. 22. et Rubnk. Epist. cr. II. p. 131.* — βουκόλος ἀνὴρ. Nisi, dixeris, *Macedonium* rusticum hunc hominem, Niobes lacrymas mirantem, sine ulla causa adduxisse, verisimile est, veteris cujusdam poetæ locum ei obversatum esse. Fuit is fortasse *Philemon* Comicus, cujus versus servavit Schol. ad *Homeri* Il. u. 617.:

Ἐγὼ λίθου μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοῖς θεοῖς,
Ὀδδύπορ' ἔτασθην, εὐδὲ οὖν παρθέσσεμι,
Ὅς τοῦτ' ἐγύνατο, καὶ κήδεα πέσσει [λίθεις].

Sic legendi videntur hi versus, quos in *Philemonis* Comœdia rusticum quendam pronuntiasse suspicor. — V. 3. νόσσην. Vulgo et in Vat. Cod. νόσση, quod *Brunckianae* lectioni praefero. — V. 4. ἱμνωὺς λίθος. quavis viva, quovis tamen saxo durior.

XI. Vat. Cod. p. 123. Plan. p. 460. St. 598. W. Multiplices puellae illecebras enumerat; sere ut *Liban.* in *Ecephr. Pulchrit. T. IV. p. 1070. ed. R.* ἰσ' ἐκείνῳ τῷ πρῶτον περιεχόμενον αἱ χάρτες — αἱ Μοῦσαι περὶ τὴν ἀρετὴν ἀμύμωτον, καὶ τι λέγειν τοῦ ἀλλοῦ ἐπὶ τῷ οὐκ εἰχρῶ. Ἐπεὶ οὐτόχῃ (fort. εἰστέκει) παρ' αὐτῇ τὰ τέξια τοῖσιν καὶ περὶ τὸν ἱταλίστων τοῖς βίβασιν φάρμακον, καὶ τοῖς βολαῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἱμνιστίων τὴν τόξισιν. — V. 1. πρῶτον τὰ δ' Vat. Cod. De forma πρῶτον vide *Rittershuf.* ad *Op-*

rian. Cyneg. I. 418. III. 91. — In fine versus membr. *βάλλει, ὁθάλλεις*. Sic omnino legendum, non, ut vulgo, *ὁβάλλεις*: membr. *βάλλει*, e quibus v. 3. *εὐλαβείς* recepi. — *Br.* Illud fortasse in mente habebat magnus *Grosius*, cum verteret: *Ora lepor, frontem florum tibi circulus ornas*; qui de florum corona cogitasse videtur; sed coloris florem, lilia cum rosis in puellae ore commixta, intelligi voluit. — V. 3. *εὐλαβείς*. Vulgo. *Aristaen.* L. II. I. p. 71. *ἐν δὲ ὀφθαίῃσιν φάτῃσι καὶ ἀκουσθῆναι* (sic *Toup.* Ep. crit. p. 110.) *τιτρώσκεις*.

XII. Vat. Cod. p. 124. Plan. p. 460. St. 598. W. Quare nudum enssem gerat, poeta docet hoc Epigrammate, quod omnibus *Macedonii* carminibus facile praetulerim. — V. 1. *τὸ ξίφος*. *Apollon. Rh.* L. III. 1381. *γυμνὸν δ' ἐκ κολεοῦ φέρε ξίφος*. — In fine v. *κέρει* Vat. — V. 3. *ἡζάλλειν, ἄγαν ζέειν. Σεργίου. Hesych.* Hujus significationis nullum in Lexicis exemplum prostat. Notandus igitur *Macedonii* locus. — V. 5. In his color fortasse ductus ex Scolio. *Hybriæ Cresensis* XXII. T. I. p. 159. — In fin. v. *κάτωπρον* Vat. C. — Verba *οὗτος ἡμῶν κατόπριν* male vertit *Opsopoeus*: *Hic mihi amantem est conficius; pro; hic me amantem comitatur*. — V. 7. *καὶ καλός*. Idem interpretes haec verba ad enssem refert, parum apte. Melius *Grosius*: *In hoc videor pulcher et ipse mihi, Quantum fuit amor*. Amor enim pulchritudini nocet, pallorem genis obducens. — *ἐκ' ἡμῶν λαθόντες*. Vat. Cod. in qua lectione fortasse aliud quid latet, quam quod *Planudes* substituit.

XIII. Vat. Cod. p. 126. Plan. p. 461. St. 599. W. De inconstanti puellae *Parmenidis* animo conqueritur. — V. 1. *Παρμενίς*. Iusus in nomine ex *παρὰ* et *μένειν* composito. — V. 3. Ducta sunt haec ex *Theocritis*. Eid. VIII. 17. unde eadem ad *Nicaeam* transtulit *Nonnus* Dion. XVI. p. 297. Iis, quae notavimus ad *Callim.* Ep.

XL T. I. P. II. p. 264. adde Ovid. I. A. A. 717. *Quod refugis, multas fugiunt: odere, quod instat.* — V. 115.] V. 5. «Ultimum distichon omisit Planudes, quod ita a me emendatum e membranis addidi, in quibus depravata scriptura. Nam in hexametro *κεντρομανής* et in pentam. sine *χίλουε* *επιμεθε* exhibent. «Br. De prioris vocabuli sinceritate non dubitabat Grosius, qui hoc distichon, quod ex Cod. Vat. cognitum habebat, sic vertit:

*Hamus sed furians os est tibi; morsus ab illo
Assamen a labris pendeo purpureis.*

Et sane *κεντρομανής* huic loco unice aptum. Est hamus, cujus aculeus, ceu oestrus quidam, furere animum percellit; proprie, *qui aculeo furis*, ut *δοριμανής*, *δορτα* *furens*, *θυλμανής* *πύθος*, Cupido ad muliebrem amorem incitans, ap. *Meleagr.* Ep. LIV. et similia. Ad rem cf. *Plaus.* in Truc. I. Sc. I. 21. *inserim ille hamum voras, Si semel Amoris poculum accepit mere.* — Ceterum dubitare possis, an hoc distichon ad nostrum carmen pertineat. Nexus certe tenuissimus; nisi forte haec fuit auctoris sententia: Levissima quidem es et me inconstantia tua excrucias; nec tamen me ex laqueis, quibus me irretitum tenes, expedire possum.

XIV. Vat. Cod. p. 125. Plan. p. 461. St. 598. W. Non scorti avari verba, ut *Brodacus* existimabat, sed amantis, qui se veram ad amorem viam invenisse affirmat. Cf. *Antipatr. Thessal.* Ep. II. 1H. — V. 1. *οὐ γὰρ ἀετρη.* Sensus est: Ut aliis instrumentis opus est ad agriculturam, aliis ad mellificandum, ita amor quoque propria sibi et peculiaria instrumenta habet. In antithesi verborum *ἀετρη* et *ἐναι δεσπεῖν* poetae iudicium desideras; expectabatur *ἀλλὰ ἀνδρῶν δεσπεῖν*. — V. 2. *ἐναπύειν.* Vat. Cod.

XV. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 141. St. 205. W. Ad mulierem facie fucata. — V. 1. Recepit Br. lectionem a *Stephano* metri causa in textum investam, *ὅγῳ δὲ πάλιν σου ἔλ.* cum in omnibus edd. et in membr. quoque legatur, *ὅγῳ δὲ σε πάλιν ἔ.* in quibus verbis latens ulcus aut sanandum aut certe non celandum erat. *Jos. Scaliger* in not. msc. tentabat: *ὅγῳ δὲ σ' ἑταρὸν ἔλεγε* — pulchritudinem tuam non nativam, sed alienam et quasi advenam monstrabo. Elegans conjectura, sed ingeniosior fortasse quam verior. Num fuit

ὅγῳ δὲ σ' ἑταρὸν ἔλεγε —

quod a vulgatae ductibus proxime abesse fatebuntur, qui codd. perlustrarunt. — V. 2. *νοθεκαλλομένη, facies interpolata, καπηλικῶς ἔχουσα.* *Aristoph.* in *Plut.* 1664. οὐν καπηλικῶς ἔχει. (νόθον ἔχουσα χρῆμα *Schol.*) *Εἰ δ' ἑταρὸν τοῦτ' ἐπὶ ψιμύδιον, ὅψι κατέδηλα τοῦ προσώπου τὰ βέκη.* *Claudian.* II. p. 447. ψευδόμενον δ' ἐβόημα κατέγραψεν ἄχρεος αἰδώς, Ἄγλατ' ἐνέψασα νόθῳ κακαλομένῳ μῆλα. Facit huc *Alciph.* III. Ep. XI. φέροι γὰρ καὶ ψιμύδιον καὶ παιδέρντο δεισοπειούσι τὰς παροῖας ὑπὲρ τοῦς δεινὰς τῶν ζωγράφων. Σὲ δὲ ἢ ὑγιαίνης, ποῖαν σε τὸ ὄμμα ἢ τὸ βόημα τὸ πρὶν ἐκάρηεν, τοιαύτη διαμνῆς. — V. 3. τοῦτο καὶ ἔ. δὲ ποτὶ Πίνδαρον ἔλεγχων. Ed. Flor. pr. Aldin. pr. Ascenf. Reliquae Aldinae exhibent, quod in Aldinae pr. lectionibus reperitur: *σ. κ. ἔ. ποτὶ Π. αὐτὸς ἔλ.* idque *Stephan.* recepit. In Vat. Cod. versus non integrior, quam in antiquis edd. quippe ubi nec *δὲ*, nec *αὐτὸς* legitur. — *αἰσχρὸς ἔλεγχων* *Brutichius* assumsit ex marg. Edit. *Wechel.* quid in regis Plaudae codd. repererit, non indicans.

XVI. Vat. Cod. p. 559. Plan. p. 135. St. 195. W. Hoc quoque scriptum in mulierem ex illis, quae se unguentis unctisans, interpolibus, verulis, edensulis, quae vitia corporis fucis occultans; ut *Plautus* loquitur *Mostell.* I. 3. 117. — V. 1. τῷ ἀβέστῳ a membr. — τίνα παρ.

Antiphras in Epigr. quod edidimus ad *Luciani* Ep. VI. T. II. P. II. p. 412. κὴν τίλινς βακέντα πολυτμήτου παρῖθε χρῆται. — V. 2. Λαοδία. Iulus in puellae nomine, quam τοῖς λαοῖς, populo et juvenibus inprimis, qui eam olim amaverant, poenas dare ait. Temere haec lectio suspecta fuit Viro Doct. in Sched. Bibl. Bodl. qui in λαοῖς haerebat. — V. 3. μύκτου. ne os tamen aperias cave. Comparandus *Horas*. IV. Od. XIII. 9. ad Lycen vetulam: *Amor* — transvolat aridas (ἀρχιμηρῶ καρφυμένας θέραι) *querus*, et refugit *Te*, quia luridi *Dentes*, te quia rugae turpans et capitis nives. — ὀδόντων ἄρχητον. ἱστοίχως ἔγμος ὀδόντων. Epigr. ἐδίσκ. CCLXXII. — φαρμακιδέντα δόλον fucum appellat, quia homines fallit et decipit. Jam hoc dicit: Faciem licet fuco interpoles; quis autem reperietur fucus, qui dentium tuorum ordinem tibi reparet? Non tamen ignorabant veteres artem dentium inferendorum. *Lucian*, in Rhet. Pr. 24. T. II. p. 245. γυναικεῖς ἰβδομηνοπότιδες, τέτταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἔχουσας, χροσὶν καὶ τοὺς τοῖς ἐνδομαίνουσας. Cf. *Boettiger* in den *Vasengem.* T. I. Fasc. I. p. 63. — V. 5. ἐξήρπνεας. omnis tibi effluxit venustas, qua olim fuisti conspicua. Verbum *ἐρπν* transitiva potestate gaudet, ut *προῖρπν*. Vide *Ruhn.* Ep. crit. p. 264. et not. ad *Archilochi* fr. XVIII. T. I. P. I. p. 163. — In fine vs. οὐκ ἐκτὸς γαίης vulgo legitur et in Vat. Cod. in qua lectione explicanda trepidant interpretes. *Huetius* p. 14. vitium non eo, quo latet, loco quaerens *ἀντα* legit; quod ipsum jam *Brodæo* in mentem venerat. Suam emendationem, οὐκ ἐκτὸς πηγῆς, unde acceperit, non indicavit clariss. editor. Sed sic emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc.: *Pulchritudo non hauritur ex fonte perenni*. Notus est ille *Juvenensis fons*, (*La fontaine de Jouvence*) cujus apud Romanenses poëtas medii aevi crebra fit mentio. — V. 7. Conf. *Straton*. Ep. XXXVII. 5. — γήρας καρφυμένη θέραι. Ductum ex *Archilochi* fr. XXVII. De senili aetate *Aeschyl.* in *Agam.* 79.

τὸ δ' ὑπεργήρην φυλλόδοος ἦδη κατακρηφομένης τρίποδος μὲν
 ἄδοος στείχει. quem locum commodè admovit *Misfcherle*
 ad *Horat.* I. Carm. XV. 15. *Laeta quod pubes bedera*
virensi Gaudeas pulla magis atque myrto: Aridas fron-
des Hiemis sodali Dedices Euro.

XVII. Vat. Cod. p. 513. »In Planud. p. 180. St.
 »264. W. distichon hoc adelpoton est; in membran.
 »præfixum habet nomen Μακεδονίου Θεσσαλονικεύς. Cujas
 »Macedonius fuerit, ignoro: forte est librarii error;
 »et pro Μακεδονίου scribere debebat Ἀντιπάτρου. Pro-
 »fecto Epigramma hoc argutum est et lepidum, et me-
 »liori ævo dignum.“ *Br.* Sensum Schol. sic explicant:
 »poëtam, compotatores excitantem, ut majoribus sese po-
 »culis invitent, mulierem dicere hesternae corapotationi
 »interfuisse, parum pudicam eamque sagam, quae his
 »minoribus poculis usa sit. Jam cum periculum esset,
 »ne haec pocula incantaverit, eum hortari pueros, ut
 »illa frangant. Eadem fere *Brodaeus* attulit. Verum
 »quidem est, veteres, incantationis avertendae causa, ova
 »sorpta, cochleas, aliaque his similia fregisse; sed vereor,
 »ut haec consuetudo nostro loco magnopere congruat.
 »Verba, περὶ ἧς λόγος ἔσται οὐχ ὀγυῖς, eo spectare videntur,
 »ut puellam impuri oris fuisse significant. Hanc impuri-
 »tatem cum averteretur poëta, pueros pocula frangere ju-
 »bet. Unice huc facit *Marzial.* XII. 75. vitreos calices
 »amico commendans:

Hoc quoque non nihil est, quod propinabis in istis,
Frangendus fueris si tibi, Flacce, calix.

Ad quem locum *Heraldus Macedonii* distichon admovit
 p. 234. hac explicatione addita: »His scyphis potens
 »propinare et eosdem absque magno damno frangere,
 »si impuri oris homini propinaveris. Sic enim solebant.“

§. 116.] XVIII. Vat. Cod. p. 515. sq. Planud.
 p. 176. St. 257-W. Elegans Epigramma strenui pota-

toris, nec divitias, nec honores petentis, dum ipsi in amicorum coetu bibere liceat. Color fortasse ductus ex *Anacr.* Od. XV. — V. 2. οὐδ' ἔα. Ducta sunt haec ex oratione Achillis Il. α. 381. ubi se Agamemnonis conditiones accepturum esse negat, quamvis ipsi dederit, ἔα θάβας λιγυρίας (προτινίσσεται), ἔθι' πλεῖστα δάμοις ἐν κτήματα κείτω, Αἴ θ' ἐκτέμνωτοί εἰσιν. — V. 3. βλάσσαι. Poculum mihi nunquam non spumante vino scaturiat. *Dioscorid.* Ep. XXIV. κρήνη ἀναβλάζουσι ἀκρῆτον. In his βλάζειν parum distat ab ἀφρίζειν et ὑπεραφρίζειν, quod legendum videtur in *Alexidis* versu ap. *Asben.* L. XI. p. 471. F. μιστὴν ἀκράτου Θερικλαίου ἔπασι κοίλην, ὑπεραφρίζουσιν. (vulgo ὑπερ βόουσιν) ut ap. *Eubulum* ibid. ἄρετι μὲν μάλ' ἀνδρικῶν τῶν Θερικλαίων ὑπεραφρίζουσιν. *Aristophan.* in *Philon.* p. 472. D. εὐκόκλων ἀκρίδα ἔπεραφρίζοντα. — V. 4. χαίλας. De calicis ora accepit *Brodaeus*; aptius *Grosius* de potatoris labiis: *Et mea perpetuus proluas ora liquor.* — V. 5. λάλας χρεός. Vat. Cod. quod revocandum. — οἱ δὲ περισσοί. Nonnunquam in malam partem accipitur *περισσός*. Hoc loco sunt homines, quos in hilari convivio esse nolis, severi et superciliosi. Hos poeta ad vineae culturam amandat, ut ibi operam dent vitibus, dum hilariiores vitium latice fruantur. Hoc displicuisse videtur summo *Grosio*, qui longe diversam expressit lectionem: *Qui voles in crassa sudas ephemeride.* Legit itaque junctim ἐφημερίσιν. Ingeniose sane! *Dum nos bibimus, tristiciores expensarum rationes ducans et calculis insudant.* Ἐφημερίς non solum est, ut *Suidas* interpretatur, τῶν ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας συμπεπτότων ἀπογραφά, sed etiam impensarum recensio. *Propert.* L. III. El. XXII. 19. *Me miserum, his aliquis rationem scribis avarus, Et ponis duras inter ephemeridas.* Fieri tamen possit, ut ad astrologicas rationes haec referri voluerit Vir summus; nam de his quoque *ephemerides* usurpantur, Jam apud veteres fuisse constat, qui

ne coenare quidem auderent, nisi stellas consulissent, *Ammian. Marcell. L. XXVIII. 1. nec in publico prodeunt, nec prandent, nec lavari arbitrantur se cautius posse, antequam ephemeride scrupulose sciscissata didicerint, ubi sit v. g. signum Mercurii.* Cf. *Salmas. de Ann. Clim. p. 337.* — V. 8. τῶν χρηστῶν ὑπάτων. Dubitabat *Brodaeus*, num ὑπάτων de consulibus, an de magnis poculis accipiendum sit. *Consularum* intelligi debere, nullus equidem dubito. *Anonym. Bibl. Bodlej. καὶ δὲ* adscripsit margini.

XIX. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 176. St. 257. W. Ad vinum bibendum, Cereris muneribus neglectis, hortatur compotatores. Conf. *Paul. Silenz. Ep. XL.* — V. 1. χαυδοπέτα. χαυδὸν πινῶν. καυχώτως καὶ ἀθρόως πινῶν ἢ πτόματι. *Hesych.* Hinc χαυδὸν κάλξ, majoris mensurae scyphus, in *Epigr. ap. Asben. X. p. 436. C. χαυδοχάρυβδι*, eodem sensu, quo χαυδοπέτης, positum, emendavit in *Hipponacte* (ap. *Asben. XV. p. 698.*) *Mitscherl.* ad *Horat. l. Carm. XXVII. p. 258.* Significatione translata *Philostratus II. Icon. XXIII. p. 847.* de Hercule somno oppresso, χαυδὸν ἐμπιπλάμενος τοῦ ὕπνου. — V. 2. ἔργα εὐλαπίνης dictum, ut ἔργα μάχης et similia, de quibus v. *Klotz.* ad *Tyrz. p. 44.* — Intelliguntur certamina de poculorum multitudine, ad certas leges (*insanas* appellat *Horat. II. Serm. VI. 68.*) siccandorum. — V. 3. σπεύδοντες. Vat. Cod. — Ἰκαρίου Λυαίου, epitheton aut ab *Icaro*, cui *Bacchum* utrem vini dedisse constat, ductum, aut vinum *Icarium* sive *Pramnium* intelligitur, de quo vid. *Asben. L. I. p. 30. D.* — V. 5. ἔχ. Cereris munera cum multis laboribus conjuncta esse declarantur, eademque tristium rerum, ut *Proserpinae* raptus, memoriam injicere animis. — καὶ ante ἐχέτω omittit Vat. Cod. — De ἐχέτω vide ad *Agath. Ep. XXX.*

XX. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 177. St. 258. W. Poëta medicum, qui eum vino abstinere jubet, *Homeri*

auctoritate refutat. Profert hoc carmen *Bandin.* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 382. ubi v. 2. ἀπειθέμενος et v. 3. αὐτὸς διδάχθην habetur. — Respicitur *Homer.* II. 2. 261, ἀνδρὶ δὲ πενησῶτι μένος μέγα οἶνος ἔλξει. et II. 1. 702. τῆταρ πέμπεσι φίλον ἦτορ στέναι καὶ οἶνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἁλκῆ. *Horat.* III. Carm. 21. 15. *Tu spes reducis mensibus anxiiis Viresque.*

XXI. Vat. Cod. p. 516. sq. Plam. p. 177. St. 259. W. Vini vires laudat, quippe quod pauperibus divitias, timidis fortitudinem addat. — V. 2. τὴν πύλην. Appositum ad h. l. *Horatius* III. Carm. XXI. 24. in vini laudibus: *addis cornua pauperi, Post te neque iratos tremensi Regum apices neque militum arma.* Cf. I. Epist. V. 20. et not. ad *Bacchyl.* fr. XI. T. I. P. I. p. 285. — V. 117.] V. 3. Ecce tibi strenuum potatorem, qui cratere pro poculo utitur, nec cadum vini, sed totum torculare prope appositum habet! Optime Vat. Cod. ἄρχῃ δὲ λυγρὸς ἄντῃ πύλῃν — quod futurus Anthologiae editor in textum revocabit. — Torculare, in quo vinum, laetitiae quasi sedes, ἐνδίων εὐφροσύνης. Excitavit h. l. clar. *Mitscherl.* ad *Horat.* l. c. ubi Lyricus de amphora: *Seu tu querelas, sive geris jocos, Seu rixam et insanos amores, Seu facilem, pia testa, somnum.* — V. 6. μαρμαίνων pro μάριπας. Male vulgo μαρμαίνων. In optimo Planudeae codice μαρμαίνων. ^a Br. Hoc notavit etiam Aldus in *Leſſt.* μαρμαίνων emendavit *Jos. Scalig.* in not. msc. In membr. Vat. Καναστρέεις μαρμαίνων ἰδέλῃς. Canastraei Thraces sunt aut Macedones, de quibus inprimis cf. *Wasse* ad *Thucyd.* IV. p. 465. ed. Bip. Suspiceris, hoc carmen scriptum esse eo tempore, quo Thraces cum Belisario bellum gerebant. Vide *Procop.* de Bell. p. 134. B. p. 138. D. Sed verisimilius est, poetam doctius vocabulum posuisse pro Gigantibus. Sic enim *Lycopbr.* v. 526. καί τις πρὸ πάρος τῶν Καναστραίων μέγαν Γίγαντα. ubi Schol.: Καναστρα, ἀρωπύριον μέγιστον Μανδραίας καὶ Θράκης, οὗ πλῆθος

«*εἶναι ἦσαν οἱ Θυάγες.* Aliter *Huissius* p. 14. »Canastraei
«*sunt Thracæ, quorum esse queritur Horatius pugnare*
«*natis in ulam lætitiæ scyphis.*» Hoc vix probaverim.

XXII. Vat. Cod. p. 154. Plan. p. 439. St. 572. W.
Hoc et sq. cārmine Crantus Neptuno navem dedicat.
«*In hoc et sq. Epigr. in membr. dedicantis nomen est*
«*κράντης, quod doricum est pro κράντης.* Hocne an κράν-
«*της verum sit, parum interest.*» Br. — V. 2. πίζα. τὸ
«*ἔκρον ἢ τὸ ἀπολήγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ἄν λεγομεν*» — καὶ
«*ἐν Ἐπιγρ. ἔμπροσθεν εἰς καίρου πίζαν ἐρεσκεμνος.* etc. *Suid.*
T. III p. 70. Neptuni templum in monte positum sibi
fingit *Tomp.* ad *Suid.* p. 333. ita ut Crantus naviculam
suam ad montis radices subduxerit. — V. 4. εὐρεῖς ἐνα-
«*κλιθεῖς.* humi stratus, quam fieri potest commodissime.
«*ἄτρομος ὄνειρον.* securum somnum, non, ut in navī, sollici-
tudinis plenum.

XXIII. Vat. Cod. p. 154. Plan. l. c. — V. 1, 2.
laudat *Suid.* in *τέγγειν* Tom. III. p. 440. — V. 3. Com-
paravit *Doeringius* Vir clariss. hæc ad *Casull.* IV. 4. ubi
phæselus se omnes naves celeritate superasse gloriatur,
Sive palmulis opus foret volare sive linæo. Navibus passim
tribuuntur alæ a poetis, qui modo vela, modo remos
intelligunt. Vide *Drakenb.* ad *Silium* L. XII. 98. *Dor-*
will. ad *Charis.* p. 104. Sed diversa ratione *Macedonius*
navem ipsam *ἐνέμων πτερῶν, ventorum alam,* appellat, sive
potius *avem* et *volucrem,* ventis impulsam. πτερῶν propter
celeritatem, ut est ap. *Homer.* Od. H. 36. τῶν νόεσσι ὠκίστα,
ὥς πτερῶν, ἢ νόμα. Quam *Hesych.* πτερῶν per *εὐκνήν* ex-
plicet, *Brodaeus* hoc loco navem *ventorum mansionem,*
tabernaculum interpretatur, quod nemo facile probabit.
— V. 4. εἰς ἐλάν *Alty.* Vat. Cod. — In navigatione
«*ἔλκον διὰ ἑλάν ἢ ἐλάν* secundum *Aratum* v. 300. Cf.
Bergler. ad *Alciophr.* I. 3. p. 17. *Victor.* in Var. Lectt.
XXIX. 18. et *Ritschius.* ad *Oppian.* l. Hal. 41. 354.
Ad illum *Arat.* locum respicere videtur etiam *Libani*

T. IV. p. 992. ed. R. οἱ πλωτῆρες δέ, ἀπὸ τῶν λώσαντες παραμύθουσι τῶν λιμένων τὰ στόματα, πλεῖστον ἔχοντες τὸν θάνατον πλέουσι, λιπτὴν ἔχοντες εἰς σωτηρίαν ἀπὸ τῶν, τὰ ξέλα δ' ὡς φέρονται. — V. 5. πόντον, ἑλλάς. Vat. Cod. — V. 6. θάλασσαν. Ibid. ἡδρασα. ἀθραλλισα. ἐπύριξα. ἱπύξα. Hefysch.

XXIV. Vat. Cod. p. 156. Plan. p. 437. St. 570. W. Eumolpus citharoedus Apollini citharam dedicat, quam ipse trepidis manibus non amplius impellere valet. Fortasse *Macedonius* intelligi voluit Eumolpum illum, Musaei filium, quem Πυθιονίκην in musico certamine antiquitas tradidit. Vide *Suid.* v. Εὐμόλπος. — V. 4. φέρων Vat. Cod. a pr. man. ἐμμελέτημα idem quod μελέτημα. Meditationum et exercitationum laborem, quem musica postulat, non amplius fuscipiam. — V. 6. θρασυμένθα. Vat. Cod. quod vulgatae fortasse praefendum. Vulgatam tamen tuetur *Suid.* qui v. 5. 6. laudat in βάντες T. I. p. 411.

§. 118.] XXX. Vat. Cod. p. 154. Plan. p. 441. St. 574. W. »Foede in Planudea corruptum est hoc Epigr. »quod e Vat. membr. emendatum dedi, prolatum etiam »a Dorvillio in Siculis p. 32.^a Br. Daphnis, senectute confectus, Pani clavam dedicat. Celeberrimum inter Siculos pastores nomen eligens *Macedonius*, vix tamen illum Daphnidem intelligi voluit, quem primum *Θεοκριτί* Eidyllion celebrat. Ille enim flore aetatis periit. — V. 1. τρομερῇ περ γ. Vulgo vitiose. In Edd. ante Stephan. περὶ habetur; sed emendavit V. D. sp. *Huesianus* p. 42. περὶ praebet etiam *Suidas*, qui tres priores versus profert T. I. p. 59. sq. in ἀργυρῇ. ἀργῇ. ἀπράκτος. — συνεκτάς, non συνεργκτάς, ut Lexicographus dedit. Cf. *Θεοκριτί*. Eid. VII. 28. VIII. 9. 34. In uno horum locorum tamen Codd. nonnulli etiam συνεργκτάς offerunt, cuius formae patrociniū suscepit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 660. — V. 2. τὰς βαρυμέναν. Vulgo, τάνδε Ed. pr. Flor,

Suid. Vir D. ap. *Hues.* l. c. Hi omnes non offenderunt in βαρυνόμεναι, cujus emendationem membr. obtulerunt; qua admissa non opus est cum *Kuftero* χαῖρας διεργάλλεσ legere. — V. 3. ἐνθάδε. Sic editi et Vat. Cod. etiam *Suid.* Nec mutatione opus esse videtur, quamvis ex v. 5. sqq. ipsum Daphnidem loqui apparet. Sic enim tertiam personam prima sequitur in *Agasb.* Ep. XXX. *Julian.* *Aeg.* Ep. IV. et alibi. — καρόνη. Mediam modo corripit, modo producit. Utriusque us. exempla collegit *Arnald.* *Leßt.* Gr. p. 194. — V. 5. μelleδομεν ex Vat. Cod. Vulgo μελλεδομεν. — V. 7. σέκοις. Ed. Flor. — Laudat h. v. cum sequ. *Suidas* in εἰσὶν T. III. p. 318. — ἀδρανίη. Vide ad *Leonid.* *Tar.* XII. T. I. P. II. p. 75.

XXVI. Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 417. St. 552. W. Satyri imago, Baccho a vindemiatore posita, describitur. — V. 1. » In membr. κισσοῦμαι. Satyrus capite hedera redimito fictus erat, ut e v. 3. patet. Nulla ratio est, » cur antiqua haec lectio non restituatur. » *Br.* Cf. *Callistr.* Stat. I. p. 891. σεσαλαγμένον εἶναι. Ductum ex *Leonid.* *Tar.* Ep. XXXVII. 1. — V. 2. λυπηδέραι. Vat. Cod. — V. 3. Tam egregie ebrietas in Satyro expressa erat, ut non ipse tantum, sed pellis quoque, qua indutus erat, hedera, quae tempora cingebat, crines denique et uva (ἐκρίνη), quam manu tenuisse videretur, ebrietatis et temulentiae participes esse viderentur. — V. 5. φέειν. *Callistr.* Stat. VI. p. 897. καιρὸς ἐν δὲ ἄγαλμα τετυπωμένος ἐν χαλκῷ, πρὸς τὴν φέειν ἀμυλλομένης τῆς τέχνης. — V. 6. Materiae natura arti cedebat; quod de Daedalo dicit idem scriptor Stat. IX. p. 901. ὅτι δύναιεν εἶχαι ἢ βελόναι τέχνην ἐξιστάσθαι — τὰς ὕλας.

XXVII. Vat. Cod. p. 171. Plan. p. 411. St. 546. W. In canis imaginem, tanta arte elaboratam, ut latrare videretur. — V. 3. ὥς δ' ἴδ'. Ab his inde verbis usque ad finem *Macedonii* versus laudat *Suidas* in κλειῶς

que imperas. Verba ὅς θῆμις sic passim interponunt Epi-
grammaticarii. Leonid. Tar. XXV, ὁ γρηγορὸς διέφρατος ἀνέ-
κτορ θῆμις τῆνας, ὅς θῆμις, ἀρχαίος ἀλφίνα ταχυσόνα.
Idem XVIII. 5. Meleager Ep. XIV. 9.

¶ 332.] XXVIII^b. Vat. Cod. p. 147. sq. „Hoc
„Epigramma, quod a nemine, quod sciam, fuit editum;
„non est in cod. Buhariano: descripsit illud Salmastius
„in calce exemplaris ed. Wechel. quod ad membranas
„contulit. Ultimum distichon habet Suidas in καρυδι-
„κόν.“ Br. Agricola Cereri binos boves ex farina de-
dicat. Ejusmodi hostias Pythagorei solebant afferre
dijs. Vide Menag. ad Diogen. Laert. L. VIII. 53. p. 379.
et Olearium ad Philostr. V. Apoll. L. I. p. 3. not. 19.
Idem pauperiores nonnunquam fecisse constat. Cyzi-
ceni, cum taurus niger ipsis aliquando deesset, σταθι-
κῶν κλάσαντες τῇ βομῇ παρέστησαν, ap. Plutarch. Vit. Lucull.
p. 498. quem excitat Wesseling. ad Herodot. II. 47.
p. 127. οἱ δὲ πάντες αὐτῶν ὡς ἀδινείης βίου σταθίνας κλά-
σαντες ὅς καὶ ὀπτήσαντες ταύτας, θύουσι. — V. I. οἱ τένδε
τεν. Sic membr. Sed supra scriptum εἶπον, unde Gro-
tius (in Mantissa tertia, T. III. p. 434.) εἶπον fecit, ver-
titque: *Ecco boves factos de frugibus: accipe quos non
Das stabulum, sed das nostra polenta, Ceres.* Sed sincera
est Cod. lectio:

εἶπον δὲ τετράχων

in quibus δὲ causam reddit, cur boves ad Cereris aram
afferat, nec tamen veros, sed fictos. Boves enim immo-
lare, qui agrum coluissent, nefas putabatur. Vide not.
ad Addaci Ep. III. T. II. P. II. p. 232. Codicis lectioni
patrocinator etiam Vir doctiss. Chardon de la R. in libro
mensuuo *Mogez. Encycl.* an VI. T. I. nr. 3. — V. 3.
ἐνέμου βίης. fictis opponuntur. κλάσαν ἀρούρας. Vide not.
ad Moschi Ep. T. I. P. II. p. 210. — V. 5. ἐντάδος,
octoginta quatuor annos natus. — V. 6. laudat haec

videt T. II. p. 350. nulla tamen interpretatione addita, quam *Kusterus* adjecit: nec divitem fuisse hunc hominem, nec pauperem, sed mediocri sorte contentum vixisse. Nam τὸ ἀρῆσαι κορυδαίνην de larga messe accipiendum esse, secundum proverbium: εἴη μοι τὸ μεταξὺ κορυδαίνου καὶ Σικυῶνος, quod sic interpretatur *Zenobius* III. Cent. 57. p. 66. ἐπὶ τῶν κάλλιπτα καὶ λυσιστάστατα ἱανταῖς εὐχομένην· ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ τὰ μεταξὺ τούτων τῶν πέλας ἐφ' ὧτάτα χωρία. ad h. l. vide *Schozzum*. — V. 8. ἀφιστάμενον. De hac forma vide *Br.* ad *Crinag.* Ep. V. I. T. II. P. I. p. 381.

¶ 119.] XXIX. Planud. p. 295. St. 434. W. In statuam Thyonichi, athletae, qui in certamine pueros, juvenes et viros superaverat. — V. I. τὸν παῖδα. juvenis adhuc erat Thyonichus, cum statua ornaretur; quod notandum, ne *Brodacus* nos in errorem abripiat. — Junge εὖχ' ἵνα λείψας ἐν ἡγλαῇ τῇδε μνῆματός, non, ut hoc tam pulchrum monumentum ipsius pueri pulchritudinem vobis ostendat. — V. 4. μάταιας. bono sensu, nobile gloriae studium. — τὰς ἀντάς. Ed. Flor. pr. in edd. antiquae plures. — V. 5. ὅστος δ'. Ecce illum, qui —. Sic *Pindar.* Ol. IV. 37. ὅστος ἐγώ. ecce me. Multa hujus generis collegit *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. II. p. 195. — μὴ κλίνας πόδα. nunquam viribus deficientibus concidit. — ἄλκινα. ephebos puta vicerat is, qui vix ipse ex ephebis egressus fuerat, ita ut etiam pueris annumerari posset; hinc factum, ut et cum pueris, qui per *ἐπαλθεῖρας* significantur, et cum athletic ipso vetustioribus, *πρωτέροις*, certamine aemularetur.

XXX. Vat. Cod. p. 462. sq. Plan. p. 354. St. 493. W. Lemma vulgo: εἰς ἑστῶτον (ἡμῶν) ἐν λουτρῷ. unde *Brodacus* ἐν λουτρῷ (gymnasio.) In membr. ἐν λουτῷ. — Amoenum hoc balneum ubi situm fuerit, parum refert. Ita ejus moenitatem poeta laudat, ut *Naiades*, *Gratias* et *Vo-*

perem in eo lavare dicat. — V. 1. *πυλαῖς*. Vat. Cod. — V. 2. *κρίαν*, qui lavaturis opportunum intrandi tempus diligenter indicet. — V. 3. *ἐπὶ χ.* Vulgo. — V. 4. *ἔδῃ*. Ed. Flor. 1201 Vat. Cod. — V. 5. *οὐκ ἐθέλων*. Expressa sunt haec ex *Callim.* H. in Lavacr. Pall. 78. ubi Tiresias ad fontem accedens, quo Minerva lavabat; *ποτὶ ῥῶν ἤλυθε κρήναις Σχάτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὲν θάμν' ἔς.* (vide *G. Korn.* ad *Gregor.* p. 118.) — Quae sequuntur verba sunt *Homeri* ex Il. v. 131. quem *Pausan.* respexit L. X. 32. p. 881. *τὸ ἔπος οὖν κλαυθεὶν ἔειπε τοῦ Ὀμήρου, οὐδ' οὐδὲν αἰεὶ τοῦδε θεοῦ τῷ γένει τῶν ἐνθρόνων διαγρῆς ἔρρεθαι.* Hinc ap. *Lucan.* III. 424. in descriptione horrendi luci: *pauet ipse sacerdos Accessus, dominumque times deprendere luci; et fontium sacerdos ad Herculem in loco Propetii, qui plurimum hac facit, L. IV. El. XI. 53. Parce oculis, hospes, luctoque abice de verendo, Cede, agendum, et tuta limina linque fuga — Magno Tiresias adspexit Pallada vasis, Fortia dum posita Gorgone membra lavas. Dī tibi dent alios fontes: haec lympba puellis Avia secreti limitis una fluit.*

XXXI. Vat. Cod. p. 466. Plan. p. 358. St. 497. W. *Macedonius* in domum suam Cibyrae, quae urbs Asiae haud procul ab Antiochia minore. Vide *Constant. Porphy.* de Themat. Imper. Or. I. 44. *Banduri* T. II. p. 15. sq. In eandem domum scriptum est Epigr. inter *ἑξῆς*, CCCLVII. — V. 1. *Θιμίθλου*. Vat. Cod. — §. 120.] V. 3. *ληΐστοι χαλκῷ*. vi et rapina belli divitias sibi comparans. — V. 5. *λεπιδότης*, sive *λεπιδός*, *pauper*. Vide *Interpp. Hesych.* v. p. 386. — *λεπιδότης* et v. l. sq. *μαθλοῦ*. Ed. Flor. pr. — V. 7. Deos rogat, ut hanc sibi conferrent domum, in qua post laboriosae vitae molestias requiem inveniat. *ἄμπαιμα πόνων*, ipse quietis locus, ut ap. *Pindar.* Nem. I. 1. *ἄμπαιμα σερμὲν Ἀλφειῷ* — *Ὀργυλίσ*, nisi pro recreatione a laboribus accipere velis, ut ap. eundem poetam *Olymp.* VIII. 9. *τῶν μέχθων ἄμπαιμα*.

XXXII. Vat. Cod. p. 465. Plan. p. 373. St. 511. W. Sardium laudes. — V. 1. ὅπ' ἡμετέντι. Vulgo. At in membr. est ἐνθεμέντι, quod egregie convenit cum *Euripid.* Bacch. 462. τὸν ἐνθεμέθεν Τμήλον εἰσὶν πον αἶαν. Cf. *Virgilii* Georg. I. 56. ibique Intrpp. ἡμετέντα Τμήλον occurrit ap. Nonn. Dion. XXVII. p. 712. νιφέντι Τμήλον in versu Homeri, quem nonnulli Il. β. post vl. 866. inferendum censebant. Alium, hoc eodē est ἡμετέντι, describit *Ovid.* Metam. XI. 150. *frons prospiciens, late riget arduus alto Tmolus in adfensu, clivoque extensus nitroque Sardibus hinc, illinc parvis fuitur Hypæris.* — *Μαλονος* Ἑρμοῦ. Nonn. Dion. XII. 334. Λυδοῦ βίος δονακίδος Ἑρμοῦ. Lydos Homerus appellat Μύονας, recentiores *Μαλονας*. *Strabo* L. XIII. p. 928. B. — V. 2. Σαρδαλὴν. Vulgo. Σαρδαλίην. Ed. pr. Flor. Nostrum est in membr. — V. 3. Matrem deūm, quam et Cybelen et Rheam appellatam esse constat, Sardium incolae indigenam sibi esse autumabant, tradente *Herodoto* V. 102. p. 429. ubi *Wesselingius* apte comparat *Sophocl.* Philoct. 390. ἐριστέρα παμῶντι Γᾶ, μήτηρ αὐτοῦ Διός, ἃ τὸν μέγαν Πάκτυον εὐχεύουσι νέμει. ubi *Schol.* Πάκτυλὸς ποταμὸς Λυδίας, ἔστι δὲ ῥέα τιμᾶται. Numus Sardianorum cum Cybeles capite profertur a *Begero* in *Thef. Brand.* p. 502. Jam ex nostro carmine apparet, fuisse, qui Jovem Sardibus, fortasse in ipso Tmolo, natum esse traderent, haud secus ac Bacchum, eumque ibi celatum fuisse. ἐδ γὰρ ἐλτέγγειν. nolebam enim prodere furtivum Rheae nostrae filium. — V. 5. *Ερομῆρ*. Cf. *Eurip.* Bacch. 462. *Arrian.* Exped. Alex. V. 1. 2. ἐδ γὰρ ἔχω συμβαλὴν, εἰ δὲ Θερσίος Αἰδύσσος (ὃ ἐν Θερσίῳ ἢ καὶ ἐν Τμήλῳ τοῦ Λυδοῦ ἐρμῆς) ἐπ' Ἰνδοῦς ἦκε στεγνὸν ἄγων. — ἐν δὲ κεραυνῷ. Haec ad Bacchi natales referenda sunt, quem Semele peperit *Λαχευθεῖς* Ἀστρατηφόρῳ πυρὶ. *Eurip.* Bacch. v. 3. Hinc eum εὐρατὶρ πυρὶ γυνὴ λελουμένην dicit *Nonn.* Dion. VIII. p. 248. — V. 6. εὐρατὶρ τι φ. Vat. Cod. syllaba φω α

praecedente *ἐν* absorpta. — V. 7. In montibus (*ὄρη-
αι*) circa Sardes primas vites natas esse, tumidis verbis
poëta dicit. *ὀλιῆς ὀπάρη* est *ἀμπέλως*. At quam insolenter
vites dicuntur *mulxisse mustum ex uvarum uberibus!*
Putabam, *Macedonium* fortasse scripsisse:

πρώταις δ' ἡμετέρεσσιν ἐν ὄρεσσιν Ο'ΙΝΙΑC ὈΡΗ
οὐδατος ἐκ βοτρυῶν ξανθὸν ἄμειλ' ἔγανος.

Horae hoc musti exprimendi negotium tribui poterat;
quod certo anni tempore debebat peragi. *ὀλιῆς* idem
quod *ὀλιῆς*, secundum *Polluc.* VI. 22. Nam licet *Pollux*
huic vocabulo significationem ab nostro loco alienam
tribuat, intelligitur tamen, formam *ὀλιῆς* in usu fuisse.
Ceterum *Macedonia* obversabatur *Ion Cbi.* fr. I. 4. 9,
ubi vid. not. T. I. P. I. p. 313; — V. 10. *πῶλ' αἰνῶν*.
In longo temporis lapsu opulentissimae mihi urbes felici-
tatem inviderunt. Saepius enim Sardes expugnatae
sunt. Antiquissimis temporibus, *Ardys* regnante, *Cim-
merii* expugnaverunt, *Herodot.* I. 15. p. 8. deinde *Cy-
rus*; ibid. I. 84. p. 42. denique ab Ionibus capta et con-
cremata est urbs; ibid. V. 101. p. 428. Cf. *Strabon.*
L. XIII. p. 930. C.

XXXIII. Var. Cod. p. 511. »Edidit in notis ad
»Stephanum Holstenius p. 308. ubi mendose legitur.
»Duo prima disticha emendatiora exhibet Harduinus
»ad Plin. T. II. p. 722. Vasa fictilia alia sunt vilissima;
»quae pauperioris plebeculae in usum cedunt; alia pre-
»tiosiora divitum luxui reservata. Hic est ultimi distichi
»sensus, cujus versionem a Grotio concinnatam lectori
»suo non invidisset Harduinus, si a summo viro conver-
»sum etiam hoc fuisset. Sed probabile est, illi duo prima
»tantum nota fuisse disticha, quae profert Salmastius
»in Plinian. p. 58. tanquam integram Epigr. Br.
Vide Mantiss. Quart. Anthol. Grot. T. III. p. 430. ubi
nonnisi duo disticha leguntur; totidem profert *Bur-*

mann. ad Anth. Lat. T. II. p. 702. — V. 1. *Συγγένου*.
 Vat. Cod. Agitur de vasis fictilibus, quorum fabrica fuit
 inprimis celebris Surrenti et Pollentiae. *Plin. H. Nat.*
L. XXXV. 12. 46. Major pars hominum terrenis utitur
vasis. Samia etiamnum in esculentis laudantur. Resinet
hanc nobilitatem et Arretium in Italia; et calicum san-
suum Surrentum, Asta, Pollentia, in Hispania Saguntum,
in Asia Pergamum. Martial. XIV. Ep. 98. vasa Aretina
celebrat; et de calicibus Surrentinis idem Ep. CIL;

Accipe non vili calices de pulvere natos,

Sed Surrentinae leve torcuma rotas.

non vili de pulvere, sed pretioso, *Συγγένου μυστικῆς νοῦδῳ*.
 Idem poeta Surrentinum vinum ex Surrentinis calicibus
 bibendum commendat *I. XIII. Ep. CX.:*

Surrentina bibis, nec myrrhina picta, nec aurum

Sume, dabunt calices haec tibi vina suos.

μυστικῆς non peculiare pulveris Surrentini epitheton
 esse videtur, sed solemne, pulveri in univcrsum con-
 veniens; idem *ἀρχμυθῆς*. — *μυστικῆς*. unguentum redo-
 lens. quod Surrentinae terrae aut naturale erat, aut
 arte comparatum. *Terram, quae unguenta sapias*, opti-
 mam esse dicit *Plin. H. N. XVII. 5*. Solebat etiam terra,
 fictilibus adhibenda, aromatibus misceri, ut apparet ex
Athen. L. XI. p. 464. B. qui vasa fictilia *ἐν τῇς Κάππου*
καταγόμενα commemorat, *ἃ μετὰ κερμέων συμφυεῖσθαι*
τῆς γῆς ἐπύσσονται. — V. 2. *Πολλεντίων*. *Martial. L. XIV.*
Ep. CLVII. Non sansum pullo lugentes vellere lanas, Sed
soles ac calices haec dare terra suos. — V. 3. *Br.* hunc
 vl. edidit. ex emendat. *Salmassii*. In membr. enim cor-
 rupte legitur *αἷς τῶν δ' αἰ τῆς ἑφῆς*. quod etiam *L. Hol-*
stenius exhibuit, cujus conjectura *ἁετὰ δ' αἰ* — minime
 spernenda. Agitur enim de *Asta* sive *Astis*, urbe Italiae,
 supra inter eas commemorata, quas calicum fabrica no-
 bilitavit. Sic igitur in posterum hic locus exhibebitur:

ἁετὰ δ' αἰ τῶν δ' αἰ τῶν δ' αἰ — —

Matthaeus Sladus ἄσσης 3' ὁ περιπόλιος tentabat, monente *Cornelio de Pauw*, qui mssas illius notas habebat, ipse Apographi sui lectionem *ὁρῶ γὰρ αὖ* unice probans. — *βρομιώδης πηλός*, propter calicum usum in computationibus; iidem a Gratiis dicuntur ficti propter elegantiam. Cf. not. ad *Meleagr.* I. 9. T. I. p. 5. — V. 5. *πρυφὴς χρεῖαι*, elegantior et ad luxum comparata suppellex. *περιπόλις* de re eximia, pulchra, illustravit *Valcken.* ad Hippol. p. 266. B. *Tyrtobitis.* ad *Aristot.* Poët. p. 194.

§. 121.] XXXIV. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 185. St. 269. W. et ap. *Stob.* Tit. X. p. 126. 44. Gesn. 73. Gröt. » *Opfopoeus: de quodam Euclione, qui stertens conspecto thesauro mori voluit. Plana sunt omnia.* At mi bone, » nihil minus planum, imo hic aspera salebra est. Nam » *navarus*, si quando thesaurum suum amisit, vitam odit » et mori vult; at invento thesauro gaudet, et vitam, » sine qua thesauro suo invigilare non potest, amat. » Hoc epigrammate nihil ineptius legi potest, servata » corrupta lectione, quam v. 2. inexit focors quidam » librarius, ἡδὲ ἀποθήκευσεν. Miror hic Grotio nihil » suboluisse, cujus versionem vide in *Stobaei Flor.* p. 72. » Scripsi ἀποθήκευσεν, qua emendatione nihil certius. In » cod. Jani Lascaris orae adscripta haec nota: τούτ' οὐχ » ὀνύγιδ' ἵενος τὸ ἀποθήκευσεν. « Br. Etiam hac emendatione » admissa, quae mihi non tam certa viderur, quam cl. » ejus auctori, multum obscuritatis in hoc Epigrammate » remanet. Certe exitus historiae minime respondet ex- » spectationi, quam prius distichon excitavit. Quod enim » poeta dicit, illum hominem, quum spem suam delusam » vidisset, iterum obdormivisse, id non tam avari est, » quam tranquillī et probi hominis, qui paupertate sua » contentus vivit, nec majora desiderat. Haec igitur » bene inter se cohaerent, si de homine ageretur, qui, » ut Cynicus ille ap. *Horasium* (l. Epist. XVII. 30.) Mi-

leti textam chlamydem, sic *aurum cane pejus et angus* simeret, ita ut *divite somnia* conspecto *ausugere* (*ἀπο-
σφύζειν*) aut etiam *mori* (*ἀποθνήσκειν*) mallet, quam di-
vitiis illas contrectare, neque antea tranquillum animi
statum recuperaret, quam apertis oculis et bene vigil
se pauperem esse intellexisset. At de *avara* agitur!
Hic si per quietem sibi visus est impensam facere, non
mirum, si sibi ipse infestus mori voluit. Nec dubito,
quin *Macedonius* hunc ipsum sensum efficere voluerit.
ἀπόδω θησαυρόν non est *thesaurum inveniens*, sed *divitias*
suas tangens, conservans, ut inde fameret aliquid eoque
uteretur. Verbum *ἀφ᾽* igitur eo fere sensu usurpatum
h. l. quo *ἀρτίστον τινος*, *gustare*; vid. *Dervill.* ad *Charis.*
p. 134. sq. Hinc apparet, *ἀποθνήσκειν* non sollicitandam
esse. Sic enim *Lucill.* Ep. CIII. *ποιήσας δαπάνην ἐν ὕπνῳ
δὲ φιλάργυρος* Ἐγμῶν Ἐκ περιουσίας αὐτὸν ἀπυρχνύσας. —
V. 3. *κέρδος ὕπνου*, somnium, unde nonnihil commodi
ad ipsum *avaram* redundare videbatur. — Hoc satis
ridiculum, illum mori voluisse, cum sibi bene esset;
contra, cum vigilans pristinam illam vitae miseriam circa
se videret, turbas illas animi sublevisse, eumque beatio-
rem sibi visum esse in fordibus, quam in lautitiis. —
V. 4. *ἀντιμάχουσα*. Vulgo.

XXXV. Vat. Cod. p. 499. cum lemmate: *Μακρὸν
ὕπνου ἐν ὕπνῳ*. quod quid sibi velit, non video. Plan.
p. 70. St. 102. W. Hoc quoque distichon male accepit
Opsopoeus. Tantum enim abest, ut Memoriae et Oblivionis
bona extenuet auctor, ut potius illam laudet,
quod bona vitae quodammodo perpetua reddat, hanc,
quod malis quasi umbram inducat. Similiter *Orestes* ap.
Euripid. v. 213. ὃ πότνη λήθη τῶν κακῶν, ὥς εἰ σοφός, καὶ
ταῖς ἀνθυμύσας εὐκταία θεός.

XXXVI. Vat. Cod. p. 402. *Μακροδίνου*. Planod.
p. 96. St. 141. W. *Μακρόδινος*. In Codrum venatorem,

qui aprum in terra, cervum in fluctibus ceperat. — V. I. *ἐκταρον*. Vat. Cod. — V. 3. *οὐδ' ἂν ἐλπίσσει*. sic ne Vat. membr. in qua perperam scriptum *ἐλπίσει*. Cum veteribus editionibus variant hic multum Planudeae codices, in quorum nullo vera lectio reperitur. In hoc consentiunt omnes, quod *ἐλπίσει* in fine versus pro *οὐδ' ἂν ἐλπίσει* habeant. Similis fere error Oppiani versum in Cyn. II. 414. infidebat, ubi recte hodie legitur: *ἔλασσε δὲ ἐλπίσσειν, εἰδὲν δὲ καὶ μακρὸς Ὀδυσσεύς*. Br. *οὐδ' ἂν ἐλπίσει*. Ed. Flor. Ald. I. Ascens. *οὐδ' ἂν ἐλπίσει*. Lessl. Ald. *ἐλπίσει* exhibet Steph. ex emend. *Brodaeii*. In *ἐλπίσει* emendavit *Jos. Scalig.* in not. msc.

XXXVII. Vat. Cod. p. 559. Plan. p. 24. St. 38. W. Stabat ad tomulum poëta, de conjugis morte cogitans, eamque tacitis precibus exoptans; ubi cum sternutasset, se voti damnatum iri speravit. Jam illa spe se delusum esse conqueritur. — V. I. *ἐκταρον*. De sternutationis praefigio vide *Brod.* ad h. l. et *Doeringium* ad *Catull.* XLV. 8. — *ἐλπίσειν*. auditurus eram conjugia mortem, ut equidem sperabam. *ἐλπίσειν* apud seniores Græcos fere eandem vim habet ac *ἐλλαν*, observante *Reiskio* ad *Constantin.* Cerem. p. 96. qui hunc versum excutans *ἐλπίσειν* legit, quod mltā quoque vulgatā videtur verius. Eodem sensu emendaveram equidem: *αὐτὴν ἐκταρόν*. — V. 3. *ἐλπίσειν*. De re irrita *Theocr.* Eid. XXII. 167. *καὶ δ' ἐλπίσειν ἐλπίσειν αὐτὴν πῶς ἐλπίσειν ἐλπίσειν*. Idem XXIX. 35. *αὐτὴν δὲ ταῦτά γε ἐλπίσειν ἐλπίσειν ἐλπίσειν*. *Catull.* LXIV. 140. *Mibi non hoc miserae sperare jubebat: Sed continubus lacra, sed optatos hymenaeos: Quae cunctis meris interperant omnia ventis*. Cf. *Fischer.* ad *Andr.* Od. XXXIX. 7. *Mischerl.* ad *Horat.* I. Carm. XXVI. 2. — V. 4. In membr. scriptum *ἐλπίσειν* et *ἐλπίσειν*, quod *Salmasius* probabat; positum est pro *ἐλπίσειν*, nihil quod *non ab eo liberet*. Sed alteram in Planudea vulgatam

„praefereudum mihi videbatur.“ *Br.* Utravis lectione admiffa jejunus Epigrammatis exitus.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 560. Planud. p. 165. St. 240. W. Iuftitia aurum puris manibus allatum non fpernit. Cf. Ep. *Arabii Schol.* II. — V. 1. Διὰ. *Hefiod.* 'Ε. κ. 'Η. 255. ἡ δὲ τε παρθένος δούλῳ Διὰ, Διδὲ θυγατέρα. πολὺν. Διὸν βούθρον πολὺν dixit *Pindar.* XIII. Ol. 7. Similia collegit *Ritterib.* ad *Oppian.* II. Hal. 680. — V. 2. αἰὲν *iv.* Vat. Cod. — V. 3. Refpicitur locus *Homeri* II. 9. 69. — νόμον βίου. vitae leges, τὸ πεποιημένον. — V. 6. χαρίτων, carminum. Vide not. ad *Neffid.* Ep. XI. T. I. P. I. p. 420.

¶ 122.] XXXIX. Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 33. St. 50. W. De fpei ludibriis fe, hominem et mortalem, minime conqueri. — V. 1. Si fpes me deludit, facile id patiar, cum mortalis fim. παίζουσα. Vide ad *Pallad.* Ep. CXL. T. II. P. III. p. 264. — V. 2. ἐμβολάδων. Spes omnia quidem promittit, fed ipfum bonorum fructum in futura tempora femp̄ remittit. — V. 4. δολιχὰ. Vat. Cod. — Dum me fpei deludendum praebeo, laetor errore meo. δολιχαῖς. longas fper vocat *Horat.* I. Carm. 15. ubi fimilia comparat noviffimus editor. — V. 6. εἰς ἡλείην. neque feverus mei ipfius cenfor effe velim. Ἀριστοτέλης pro quovis philofopho feverioris indolis accipiendus videtur. *Opfopoeus* tamen ad locum quendam *Aristotelis* refpici putat, quo duos effe dicit vitae tyrannos, timorem et fpem; his exactis hominem plane liberum fore. — V. 8. „Refpicit *Anacreontis* haec verba in Ode XLI τὰς δὲ φροντίδας μετῴμεν.“ *Br.*

XL. Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 34. St. 51. W. In notum Pandorae facinus poëta commentatur. — V. 1. γὰρ. Vat. Cod. — εἰδὲ. non tam Pandora vituperanda, quam hoc dolendum eft, quod bona, in ipfius pyxide inclufa, alis inftrecta aufugerunt. Apud *Hefiodum* 'Ε.

καὶ ἡ. 95. Pandoraē pyxis mala continet, quae operculo sublato in omnes terrarum regiones dispersa sunt. Sed alii fuisse videntur, qui munera illa, quibus dii Pandorā exornassent, pyxide aperta aufugisse traderent. Sic, saltem *Macedonius* fabulam illam interpretatur. Cf. etiam *Nonn.* *Dion.* VII. p. 204. 15. — V. 3. ἐκ' Οὐλύμπου. Vulgo et in *Cod. Vat.* Hujus distichi sensus mihi minime perspicuus est. Sic enim bona illa, ab Olympo et diis derivata, per omnes terrae regiones vagantur, non opus est voto, ut in terram delabantur. *Grotius* vertit: *Sicut enim coelo sublimia dona feruntur, Sic usinam saltem pars cecidisset humi.* Servaverim equidem: ἐκ' Οὐλύμπου, scil. δώματα. μετὰ χθονὸς ἤδη autem explico; postquam omni terra relicta ad Olympum avolaverunt. — V. 3. ἡ δὲ γυνή. Pandora, quae pro muliebris sexus symbolo habenda est, pyxidis operculo deducto expalluit, et omnem ornamentorum suorum copiam perdidit. Hinc factum, ut mulieres facile senescant. Postremum hoc ductum ex *Hesiod.* l. c. qui mala, ex Pandoraē adventu orta, recensens, Πρὶν μὲν γὰρ ζῶσκον, ait, ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἐνδρώπων Νόσφιν ἄτερ τε κακῶ καὶ ἄτερ χαλεποῦ πόνου, Νόσων τ' ἐργαλίην, αἱ τ' ἐνδράσι ψήρας ἔδουκαν. Ἀψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγενέσκειν. Idem omnem mulierum calamitatem a Pandora derivat in *Deor. Gen.* 589. — Ceterum hoc Epigramma *Palladae* potius quam *Macedonii* ingenio dignum.

XLI. *Vat. Cod.* p. 296. *Plan.* p. 221. *St.* 322. *W.* Tumuli inscriptio de vanitate rerum humanarum. — V. 1. Εὐλαβία. Vulgo. — V. 2. ἐμφοτέραι. *Vat. Cod.* supra scriptum αἰς, ut in *Plan.* habetur. Durum est, Terrae et Ilithyiae stadium tribui hominibus percurrendum. Putaverim:

χαίρειν ἐμφοτέραι· ἦνσα τὸ στάδιον.

ubi syllaba αἰ in hiatu ante vocalem producta vix offen-

sioni erit. At in ejusmodi poetis non sine periculo sententiarum emendatio tentatur. — V. 3. *ἀσφαλῆς*. Vat. Cod. —
 „Foede corruptum vulgo legitur ultimum distichon.
 „Nam primum pro *ἀσφαλῆς* sum, scribendum *ἀσφαλῆς*. Co-
 „mterorum ordo est: *οὐ γὰρ οἶδα, τίς ἢ τίνας ἄν, ἢ πᾶσι*
 „*(ἐκχέμερος) μετῴθην εἰς ὑμᾶς*. Quae sic constructa in Plan-
 „tudea leguntur: *οὐδὲ γὰρ ὑμέας ἢ τίνας ἢ τίς ἄν, οἶδα*
 „*πᾶσι μετῴθην*.“ Br. In Vat. Cod. sic legitur, ut in Plan.
 Quod. sententiam attinet, et comparandum Ep. inter
ἀσφαλῆς. LXXX.

Praeter haec Epigrammata Vat. Cod. *Macedonio*
 tribuit Ep. Incert. CCCLVII.

ERATOSTHENIS SCHOLASTICI
 EPIGRAMMATA.

V. 123.] I. Vat. Cod. p. 133. Plan. p. 466. Se-
 607. W. Se pueros prae mulierum amore spernere. —
 V. I. *εἰς ἄσπετον*. Metaphora a fructibus ducta, quorum
 alii cito marcescunt, alii in futuram usum reponuntur,
 docente *Thupio* Em. in Suid. p. 157: qui comparat
Strabon. L. III. p. 233. A. — V. 3. Laudat hoc disti-
 chon *Suidas* in *ὑπερῷ* T. II. p. 40. ubi *ἀσπετον* omittit.
 — *Lavidos pilos* illustravimus ad *Straton*. Ep. XIII. T. II.
 P. III. p. 62.

II. Vat. Cod. p. 125. qui *Eratostheni* hoc car-
 men vindicat, quod in Plan. p. 605. W. (in Ste-
 phan. et aliis antiquis edd. omissum) *Agarbiae* tribu-
 tur. Latinam ejus versionem dedit *Reisk*. in Misc. Lips.
 IX. p. 478. Teste moechus mulieri, coram marito;
 impudici amoris vota significat. — V. I. *ἁσπὴν καὶ*.
 Vulgo. *ἁσπὴν καὶ*. Vat. Cod. Literam, quae in fine
 versus exciderat, restituit d. Editor. Initium vs. laudat
Suidas

Suidas in *Lexico* T. II. p. 774. — V. 3. 4. profert et illustrat *Salmas.* ad *Plin.* p. 652. C. qui *δαλδα* non de janua, sed de clauē Laconica accipiendum esse contendit, ὁ βάλανος clavis dens est, qui claustris inficitur ad faciendi repagula. *Aratus* in *Phaenomen.* v. 192. οἷον δὲ καὶ δι' ὅθεν ἔντος δ' ἡμερῶν δαλδὰ ἐκτελέσσοντες ἀνακροῦσθαι ὄχλους. *Reiskius* *ἀματέρης* (i. e. *αἰε*) emendandum censēbat, sic vertens: *Licetne tui portalis uictus regerere, laxata ualvarum tuarum glāde.* Et certe βάλανος etiam *μοχλὴν* significat. Vide not. ad *Hedyl.* Ep. III. T. I. P. II. p. 328. At βάλανος etiam aliam significationem habet apud medicos, quae locum fecit ambiguae dicto *Demetrii* regis ap. *Asben.* L. XIII. p. 477. F. Haec significatione nihil ad h. l. aptius; quare *ἀματέρης* seruandum censeo. — V. 4. *χαλάσαι.* Vulgo; et βάλανον. — V. 5. *διπλῶν.* Duplices januae ualvas habere solent. *πλαδαρεῖ* *κρητὶς* uero non est *mobilis crepida*, ut *Reiskius* vertit, sed *humida.* Vid. ad *Agath.* Ep. L. — V. 6. *ἄκρον ἐκείνου βλήτος.* summum pessulum in media parte figens. Interioriores januae pessulo, exteriores uerte ligneo transuerso claudēbantur. *ἐπιβλήε.* δ *μοχλῆς.* *Hesych.* Similis est *ἀμφιβλήε* in uoce *ἔμβολον*, quam notauit idem Lexicographus: *ἔμβολον.* τὸ αἰδοῖον. *Aristoph.* ap. *Asben.* L. I. p. 29. Α. αὐτὸ ἄλλον, ὅστις ἐκταίρει τὸν ἔμβολον. — V. 7. *πλήρη λοξῶν καὶ ἰσοῦσα.* Sic recte membr. quod uulgatur *ἐνέρι*, graecum non est. V. 8. *μὴ σκεῦῃν ὀλέσει.* Ita iam emendauerat *Salmasius.* In membr. *μὴ σκαφῆν ὀλέσει.* Ultima haec illustrat doctissimus *Toup.* ad *Suid.* II. 792. (p. 303.) ubi integrum prolatum hoc carmen. *Br.* Hic iterum apographa interpolata fucum fecerunt eruditissimo editori. Vulgo legitur *μὴ κεφαλὴν ὀλέσει.* In marg. *Wechel.* *ὀλέσει, ἢ ἐντὶ τοῦ μὴ ὑγραινοῦ ἢ.* In membr. autem habetur *μὴ σκεῦῃν ὀλέσει*, quod cum in metrum peccare existimaret *Salmasius*, *σκαφῆν* correxit in not. inedit. quae ex libro *Lenæpiano* excerpta. *σκεῦῃν* inuenit etiam

Reiskius in Apogr. Lips. — *σκενὴ* est apparatus, arma, quibus quis instructus est. Hoc loco eam partem, qua viri sumus, teste significat. Priapus ap. *Anrifiium* Ep. II. *ἔσθ' ἡ γὰρ ἔστι, δειλὴν μὲν, τοῦ σκεύους.*

III. Vat. Cod. p. 155. Edidit *Kuster.* ad *Suidam* T. I. p. 88. *Reiske* in Anthol. p. 3. nr. 401. *Daphnis*, mulierum amator, *Pani*, eodem morbo laboranti, munera quaedam dedicat. — V. 1. vehementer depravatam profert *Suidas* in *ἡσυχίας* τὰς τετραὶς δόνας καὶ ἡσυχίαν οὐκ ἀφάναν, ἢ πλὴν, δέχουσι δὲ τὰ δάφνιδος. — *εἶδε* in Vat. Cod. lineae superscriptum. — V. 2. pro *ἀφάναν*, quae Cod. est lectio, *ἀφάναν* emendavit *T. Hemsterb.* qui hoc carmen protulit ex *Kusteri* not. ad *Lucian.* T. I. p. 138. Idem *Salmas.* tentavit in marg. ap. *Guy.* et *Ruhn.* *ἀφάναν* *Reiskius* dedit ex sua conjectura — *δάφνι*, superscripto *ε*, Vat. Cod. — *γυναικοφίλας*. *Theocr.* Eid. VIII. 60. — V. 4. »Hic versus in solo Lipsiensi codice ex emendatione viri docti recte scriptus est.« *Br.* καὶ πολλὰν exhibet apogr. *Gothan.* In apogr. *Guy.* *Ruhn.* et ap. *Kuster.* μὲν πᾶν. In marg. tamen illorum codd. *μελὸν* notatum invenio.

IV. Vat. Cod. p. 155. Plan. p. 438. St. 571. W. *Vinofus* homo *Baccho* cadum exsiccatum dedicat. — V. 1. *δάφνι*. Vat. Cod. — V. 2. *ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει.* Cf. *Lucian.* Ep. XV.

MICHAELII GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

V. 124.] Planud. p. 376. St. 514. W. In imagine *Agathiae*, fratris ejus, et utriusque patris *Memnonii*. — V. 2. *διζυγος*, duplex eloquentiae genus, quod in carminibus et in *hystoria* exhibuit. — V. 4. *εὐφίλας*, se de

hominum rebus bene gestis recte judicare posse, docuit.

THOMAE PATRICII

EPIGRAMMA.

Planud. p. 408. St. 543. W. Anastasium aurigam tot victorias in Circensibus reportasse dicit, quot alii certamina viderint. — V. 3. In marg. Wech. γγ. καὶ δὲ τῶσδε στροφῶν ἀνὰ δρόμον πρὶν.

THOMAE SCHOLASTICI

EPIGRAMMA.

§. 125.] Planud. p. 376. St. 514. W. In laudem Aristidis rhetoris, qui cum Demosthene et Thucydide inter praestantissimos eloquentiae antistites numeratur. Est hic sine dubio Aelius Aristides, quem, ut alterum ab Homero Smyrnae ornamentum, laudat Auctor Ep. inter *hīer.* DLXXX.

SOPHRONII PATRIARCHAE

EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 484. Plan. p. 357. St. 497. W. Xenodocheum, Alexandriae, ut videtur, conditum, peregrinantes ad se invitat. — V. 2. καὶ ἰδοὺ παρῶν. Vat. Cod. — V. 3. „Veram hujus versus lectionem dedit unus „Planudeae regionum codd. cujus sine ulla discrepantia „scripturam repraesentavi. In Vat. membr. σφῆν, ξῆν,

»πῶδα. Alter Planudeae: στήσεν, ξένη, σὸν πῶδα. imper-
 »fecto utrobique versu. Salmasius conjiciebat: στήσεν,
 »πῶδα, ξένη, πλαγίτην. Sed jam conjecturis non indige-
 »mus.« *Br.* Vulgo legitur στήσεν, ξένη, τὸν σὸν πῶδα.
Brodæus conjiciebat τὸν πῶδα σὸν. — V. 4. ἴχυν. Vulgo
 et in Vat. Cod. — V. 5. ἀνακρίσεις. Vulgo. Nostrum
 est in membran. Illud equidem h. l. praetulerim. —
 πελῆτα Vat. Cod. — Eulogius Episcopus fuit Alexandriae
 secundum *Theopban.* Chron. p. 211. Ejus scripta quae-
 dam recenset *Photius* in Bibl. cod. CCVIII. CCLXXX.
Cf. Fabricii Bibl. Gr. T. IX. p. 437.

II. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 194. St. 282. W.
 Lemma est in membr. τοῦ ἁγίου Σωφρονίου πατριάρχου. εἰς
 τὸν ἁγίον Ἰωάννην τὸν πᾶσαν Ἀλεξανδρείας τὸν ἐκείμωνα. —
 V. 1. »Prava distinctione vulgo laborat hic versus et
 »male inserta particula δέ. Veteres enim libri exhibent
 »ἦν δ' ἔτι, aut δέ τι.« *Br.* Vat. Cod. ἦν δ' ἔτι καὶ; et
 sic Ed. Flor. pr. δέ τι tres Aldd. ἦν καὶ τι ex Ascens. edi-
 dit Steph. — In fine vs. ἔλθου Vat. Cod. — V. 2. νε-
 κρός. Vulgo et in Vat. Cod. νεκροῦ ex ingenio emendavit
 cl. Editor. Idem placuit *Jos. Scaligero* in not. msc.
 Junge: ἐννεπὶ ὄργα καὶ ὄλβον νεκροῦ. — V. 126.] V. 5.
 »ἔλβον pro πάντων, ut infra in Leonis Ep. III. et Incerti
 »Poët. XCVI. quod a probatorum scriptorum usu rece-
 »dit.« *Br.* Hunc usum vocis ἔλβος, qua sequioris aevi
 scriptores usque ad fastidium utuntur, illustravit *Dorvill.*
 ad *Charis.* p. 370. qui membr. lectiones in hoc car-
 mine indicat. ἔλβον πλέον Vat. Cod. Vulgo κτήματα,
 unde *Jos. Scaliger* πλέον ἴχυν emendabat. κτήμασι est in
 Cod. Sensus est: Joannem divitiis a majoribus ipsi tra-
 ditis, sanctisque operibus paratis, omnes Cypri cives
 superasse. — V. 9. στομάτων, nemo facile verbis elo-
 quatur. — V. 10. φαινοτάταις. Vat. Cod. et in Plan. —
 V. 12. »Scribendam censeo ἀριστοτάτης. In membr.

παραστάται.^a Br. Hoc probabat etiam *Salmas.* in not. msc.

III. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 194. St. 282. W. — V. 1. *Ιερών.* Vulgo. *Ιερών.* Ed. Flor. et tres Aldd. Post stadium sanctissimarum virtutum decursum. — V. 3. *ἄφθιτον ἔχει.* Vat. Cod. et v. 4. ibid. *καταχθονίας ἔχειν.* *πρεξίεις τε.* otiosa est hic copula. Scribendum γρ, *ναυτ*, quod melius esset, in superiori versu, *θνητὸν γὰρ πλάχε σῆμα*, *βίον δ' εἰς' ἄφθιτον ἔχων.* *Usinam vero immortalis fuisset et* — sic bene adhibetur copula.^a Br. At sic extenuasset viri laudes. Debebat potius dicere, mortalem quidem fuisse genitum illum, sed immortalia facta edidisse. Idque ipsum *Sophronii* mentem fuisse, vehementer suspicor. Quare vide, an legi debeat:

θνητὸν γὰρ λάχε σῆμα, καὶ οὐ βίον ἄφθιτον ἔχων,

ἁπάντους πρεξίεις γρ κατὰ χθόνα ἔξεν ἐκείλους.

Si ipsi immortalis vita concessa non fuit, immortalia saltem facta in terris peregris innumerabilia.

COSMAE MONACHI

DISTICHON.

γ. 127.] Plan. p. 313. St. 453. W. cum lemmate *χοσμᾷ μηχανικῷ.* In imagine sacrificii Polyxenae conspiciebatur Pyrrhus puellam immolaturus. Polyxena autem Minervam invocare videbatur, quod vituperat Pyrrhus; impudentis enim esse, preces facere ad deam, quam frater Paris tam graviter laeserit. Haec quo referenda sunt, haud facile dixeris. Fortasse in tabula picta signum Minervae conspiciebatur, ad quod virgo oculos manusque protendebat. Malim tamen existimare, de statuis agi, quales describuntur Pyrrhi et Polyxenae in *Christodori* Ecphr. v. 192. sqq. in quarum vicinia for-

tasse esset Minervae simulacrum. Ad hanc deam cum forte conversa esset Polyxena, *Cosmas* hoc de precibus ad illam factis interpretatur.

MICHAELIS PSELLI

EPIGRAMMA.

Edidit *Cangius* in Additamentis ad CPolin Christ. in calce Zonarae p. 151. Scriptum est in equum ex aere, pede sublato fictum. Multi in Hippodromo equi fuerunt positi, quos recenset cl. *Heynius* in Comment. Soc. Reg. T. XI. p. 36. — V. 2. φριμάξεται. Hoc vocabulum etiam de equorum hinnitu usurpari docent Grammatici, quorum loca vide ap. *Valcken.* ad Ammon. p. 226. — V. 4. πατάδης. *Cang.* »Pravam lectionem »minori mutatione emendare debuiffem, scribendo « πατάδοις. » *Br.* In Anal. exhibitum ἢ πατάδης. — V. 5. δαμῶν. Similiter de equo Domitiani *Statius* l. Sylv. I. 46.

At sonipes, habitus animosque imitatus equestres,

Acrius attollit vultus, cursumque minatur:

Cui rigidis stans colla jubis, vivusque per armos

Imperat, et tantis calcaribus ilia late

Suffectura patent.

— V. 6. τὸ τοῦ λόγου. Ne id, quod hi versus tibi timendum esse dicunt, vere experiaris.

LEONTIS PHILOSOPHI

EPIGRAMMATA.

§. 128.] I. Vat. Cod. p. 388. Edidit *Reisk.* Anth. nr. 753. p. 155. inter *Jensiana* nr. 102. In *Quirini*

librum mechanicum, Marcelli, fratris, ope elaboratum. Saspicatur *Reiskius* p. 242. hunc Quirinum et Marcellum nihil diversos esse ab iis, quos *Libanius*, ut homines sui aevi, commemorat Epist. 362. ed. Wolf. p. 177. ubi Quirinus Marcelli, medici dexterrimi, opera in morbo filii usus esse dicitur. Quirinum illum a professione sophistae ad illustres dignitates adscendisse, constat ex ejusdem *Libanii* Epist. 369. p. 182. — V. 2. γυναικί. *Jensf.* quod *Reisk.* emendavit, consentiente Cod. Vat.

II. Vat. Cod. p. 388. Edidit *Reisk.* in Anth. nr. 754. p. 155. inter *Jensf.* nr. 103. Protulit etiam *Dorvillius* ad *Charis.* p. 370. Designari videtur hoc carmine Paulus ille Alexandrinus, qui Isagogen apotelesmaticam sive de viribus astrorum composuit, editam ab *Andr. Schorss.* Viteberg. 1586. Hujus viri, qui scripsit anno p. Chr. 387. mentionem fecit *Suidas*: Πάυλος φιλόσοφος. Εισαγωγήν αστρολογίας καὶ ἀποτελεσματικῆς. Vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. IV. p. 140. ed. *Harl.* — V. 1. Liber ipse loquitur, mysteria artis astrologicae sibi a Paulo commendata esse glorians. — Μαντικός conjecit *Jensf.* male. μαντικός corr. *Corn. de Pauw*, in cujus Apogr. ex Guyeti cod. descripto notatum in marg. fort. θεομήτις et θεομήτις. — V. 2. μ' ἰδίδεξαντο est in membr. *Dorville* μὲ δίδεκετο, *Reiskius* μ' ἰδίδεκετο exhibuit.

III. Vat. Cod. p. 388. *Reiske* in Anthol. nr. 755. p. 155. in *Jensian.* nr. 104. De Theonis et Procli operibus astronomicis consule *Fabric.* in Bibl. Gr. T. VIII. p. 211. et 516. — V. 1. βιβλῆς notavit *Salmasf.* in marg. Apogr. Guy. et sq. versu πέρυλος (πέρυλου scribendum videtur), utrumque absque necessitate. Complectebatur unum volumen Procli et Theonis opera, quorum ille terram, hic coelum metiri docebat. Quum v. 2. — 4. eadem res ter inepte repetatur, *Reisk.* v. 3. omittendum esse putabat. — V. 4. excitavit *Salmasf.* ad *Solin.*

p. 579. — V. 5. ἐν ᾧ. *Reisk.* Idem v. sequ. τῷ λόγῳ edidit, contra membr. fidem. *τετεύχασα.* *Vat. Cod.* Tertia persona huic loco aptior. *Corn. de Pauw* in *Not. msc.* *τετεύχασεν* tentabat. » Commendat poeta eorum operas invicem sibi scribendo praestitas ita, ut Proclus argumentum, de quo Theo librum ediderat, illustrandum sibi sumserit, h. e. geometriam, et vicissim Theo sumserit Procli de motibus coelestibus edita volumina sibi exponenda. » *Reiskii* verba sunt. — V. 8. τοὺς ἀόμους. *Reisk.* quod etiam in *Apogr. Guyeti* legitur. In marg. ἀόμους, quae est membr. lectio. — V. 9. Proclus Theonis demonstrationibus usus sua themata resolvit et nova problemata format. *προβάλλειν* enim verbum proprium de iis, qui *ἐρωτήματα*, *ζητήσεις*, *ὑποθέσεις* proponunt. Vide *Bud. Comm. Gr. L.* p. 975. 35. — §. 129.] V. 11. *ξυνεῖς*. par sapientum! Dicendi usum illustravit *Wesseling.* *Obff. I. c.* 27. p. 115. *Valcken.* ad *Phoen.* p. 116. In multis exemplis vocabuli *ξυνεῖς* figurate adhibiti nullum reperio, unde defendi possit lectio ap. *Aeschyl.* *Choëph.* v. 971. in descriptione pestiferi illius vestimenti, quo Clytaemnestra conjugem irretiverat: *δορυδὲν ἐθλίψα πατρί, Πέδας τε χερσὶν καὶ ποδοῖς ξυνεῖδα*, ubi si *ξυνεῖδα* scripseria, nihil difficultatis supererit. — V. 13. *πυκάζων*, ornans, ni fallor. *Suidas*: *πύκασεν. ἐκδουκασεν.* Idem: *πυκάζοναι. κοσμεῖται.* — V. 14. 15. protulit *Dorvill.* ad *Choriz.* p. 370. qui se olim τοῖς ἔθελαι scripserat, pro τοῖς ὅλοις. Levis profecto conjectura, quod ipsum *Dorvillium* non fugit. In marg. *Cod. Guy.* τοῖς λόγοις notatur. *Corn. de Pauw* τοῖς πύλαις tentabat, codicis tamen lectionem cuius conjecturas praeferens. Sed ipse hanc lectionem minus recte interpretatur per τῷ ὅλῳ, i. e. τῷ κόσμῳ. per totum universum. — τοῖς ὅλοις, πᾶσι. Vide ad *Sophronii* Ep. 11. 5. Proclus, Sarpedonis genus, i. e. Lycius, apud omnes summa auctoritate florebat.

IV. Vat. Cod. p. 389. cum lemmate: *Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντ.* et sic Reisk. nr. 683. p. 126. in Jens. nr. 32. »Editum est a Salmasio in fronte librorum »Tatii amatoriorum. — Quidem Ep. hoc Photio Patriarchae tribuunt, quibus non suffragatur Fabric. Bibl. Gr. T. IX. p. 402. Est Leonis Imperatoris, vel alterius Leonis, Mich. Pselli discipuli, de quo Leo Allatius in Diatr. de Psellis, initio: non autem Leontii Atheniensis, patris Eudoxiae, Theodosii junioris conjugis, quae Reiskii opinio nihil aliud est, quam febrecitantis somnium. Leontius ille, qui ante annum 421. se vivis excesserat, de Clitophontis et Leucippes amoribus non magis audire potuit, quam de Boyardi Orlando: quo tempore mortuus est, annum aetatis suae VIII. aut IX. agebat Proclus Lycius, ita ut Leontio cognosci non potuerit, qui proinde auctor non est »Ep. III. quod, praeter chronologicas rationes, abunde satis monstrat horum carminum stilus. « Br. — V. 1. »*καφρον βλεπ.* Hoc dedi e Salmasii emendatione »in codicis ora; nam quod vulgo legitur *εὐφρον* in metrum peccat. Melius emendaretur scribendo *καλὸν βλεπόν εὐφρον.* « Br. Minori mutatione, una syllaba inserta, legendum:

καλὸν εὐφρον βλεπόν.

— V. 2. »ubi Codex exhibet *δ Κλαυφ. ὡς ποτ' ἐμφανὲς λ.* »recte constituit Reiskius, qui in ceteris nugatur. Nam »v. 3. »*καφρονίστατος* ipsissima est membranarum scriptura, in quibus etiam v. 7. recte *εἰς ποτ' δέ*, ut metri lex, »quam perfringere non didicerat sapiens ille Leo, »poscit. Ibi autem in fine *φλας* scribatur an *φλας*, perinde est; illud magis probo, quod etiam Salmasio placuit, quem hodie a quibusdam in Germania magistellis valde contemni video. « Br. Pro *ὡς ποτ' ἐμφανὲς* minori mutatione legeris

ὡς ποτ' ἐμφανὲς —

μὲν autem in talibus non desideratur. — V. 3. In nomine proprio Λευκίππης poeta mediam pro lubitu corripuit. *ευφροσύνητος* est in membr. Ap. Jenf. et R. *ευφροσύνης*. — V. 5. *ἔξιστης*, omnes in admirationem sui rapit. — Sequitur recensio malorum, quae Leucippe in Achillis historia patitur. — *καταχρησμένην*. Verbum *εχρησάμην* recentioris est usus. *Pessimo modo habitam* significare videtur compositum, quo Lexica carent. — V. 7. *ἔλας φίλας*. Vat. Cod. *φίλα* dedit *Salm.* — V. 8. *πέρεργον* proprie de iis rebus, quae ornatus causa adduntur et minori tractantur diligentia, quam reliquum opus; quam significationem cum derivatis diligenter explicavit *Budaeus* in Comm. L. Gr. p. 1180. sq. Hoc loco adverbialiter positum pro *πατέργως*, *ἐν πατέργῃ*. At τὴν alieno loco esse videtur. Malim:

μή ται πέρεργον τῆς γραφῆς εὐκαί θῃαι.

ne obiter et oscitanter huius tabulae historiam spectas. — V. 9. „non discrepat a codicis scriptura. *Salmasius* edidit *πρὸς τὴν συνδρομὴν*; pessimo *Reiskius* *πρὸς τὴ συνδρομὴν*.“ *Br.* In membr. contextu legitur *πρὸς τὴν*. supra scriptum *πρὸς τὰ*. In marg. Apogr. Guy. notatur *πρὸς τὰ*. — *συνδρομή* historiae est finis, quo omnes ejus partes tendunt. — V. 10. *ἠνωμφοστολεῖ γὰρ*. Cod. *δέ*, quod recte „*Salmasius* emendavit.“ *Br.* In Apogr. Goth. non *δέ*, sed *γὰρ* exhibetur.

V. Vat. Cod. p. 390. *εἰς τὴν φιλοσόφον (φιλοσοφον) Πορφύριον*. In Plan. p. 113. St. 171. W. auctoris nomine caret. Ludit poeta in Porphyrii nomine, cujus orationem cum purpura comparat propter praestantiam: Labia tua tingis orationis tuae purpura, eademque mentem tamquam veste instruis. Is est procul dubio Porphyrius, qui magnum inter Pythagoreos nomen habuit.

VI. Vat. Cod. p. 416. sq. Edidit *Reisk.* Anth. nr. 796. p. 172. in Jenfian. nr. 145. — V. 1. *μήτερ*. Ma-

trem tibi iratam finge, quod filiam vitiatam deprehenderit. Ductus est vers. ex Odyss. ψ . 97. — V. 2. ex Il. ϵ . 361. — V. 3. ex Il. κ . 83. — V. 4. ex Il. ϕ . 50. — V. 130.] V. 5. $\pi\alpha\nu\delta'$ δ' $\delta\pi\epsilon\iota\sigma\mu\acute{\epsilon}\nu\theta\eta$. Reisk. contra codic. fidem. Homer. Il. π . 333. $\pi\alpha\nu\delta'$ δ' $\delta\pi\epsilon\iota\sigma\mu\acute{\epsilon}\nu\theta\eta$ $\xi\iota\phi\omicron\varsigma$ $\alpha\lambda\mu\alpha\tau\iota$. Eadem vocabula repetuntur Il. ν . 476. — V. 6. ex Odyss. ϵ . 268. ubi accentu diverso et diverso adeo sensu $\epsilon\ddot{\upsilon}\rho\epsilon\nu$ legitur. In apogr. Guy. et Rulink. etiam $\epsilon\ddot{\upsilon}\rho\epsilon\nu$ habetur, sed in marg. $\epsilon\ddot{\upsilon}\rho\epsilon\nu$ notatum, i. e. *liquorem*.

VII. Vat. Cod. p. 456. sine auctoris nomine, quod nec Planud. indicat p. 124. St. 187. W. Cl. editor monere neglexit, quibus causis commotus hoc carmen *Leonti* tribuerit. Ceterum cf. simile carmen T. II. p. 519. — V. 1. $\delta\pi\acute{\alpha}\tau\omega\nu$ $\pi\rho\omega\tau\omicron\varsigma$, δ $\delta\delta$ δ . Vulgo et in membr. Vat. — $\alpha\upsilon\lambda\alpha\kappa\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\mu\upsilon\epsilon\iota$. Palladius in Februario L. III. 1. *Locis tepidis — colles pingues vel hoc mense proscinde. — Nunc ager, qui accepturus est medicam, iterandus est, et purgatus lapidibus diligenter occandus.* — V. 2. $\delta\epsilon\lambda$ $\mu\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\nu$. quia tertius mensis Marti facer, et tum plerumque exercitus ex hibernis ad bellum prorumpunt. — V. 3. $\beta\omicron\delta\delta\acute{\alpha}\kappa\tau\upsilon\lambda\epsilon\nu$, ex Ald. 2. et Asc. recepit *Stephan.* In Flor. Ald. 1. 3. est $\beta\omicron\delta\delta\acute{\alpha}\kappa\tau\upsilon\lambda\omicron\varsigma$. Illud habet etiam Vat. Cod. Sed praeferenda est forma insolentior, de qua vide not. ad *Crinagor.* Ep. V. 1. T. II. P. I, p. 381. Tuetur eam *Reiskius* ad *Constans. Porphy.* Cerem. p. 115. — V. 5. $\tau\acute{\alpha}$ δ' $\delta\mu\acute{\alpha}$ $\pi\tau\epsilon\tau\acute{\alpha}$. Venti sunt, qui Aegypti inundationem efficere putabantur. Etesiarum statu Nilum intumescere, Thales suspicatus esse dicitur. Vide *Diogen. Laert.* l. 37. et *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. l. 38. p. 46. — Pro $\delta\gamma\iota\sigma\tau\epsilon\nu$ *Brodaeus* $\delta\gamma\iota\sigma\tau\epsilon\nu$ tentabat, perperam. — V. 6. $\delta\epsilon\iota\sigma\tau\alpha\phi\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\pi\epsilon\tau\iota\lambda\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ (ut in Wech.). $\delta\epsilon\iota\sigma\tau\alpha\phi\acute{\alpha}\lambda\eta$ corr. *Huetius* p. 13. et sic Vat. Cod. — V. 8. $\delta\alpha\iota\tau\alpha$. De olivis explicat *Brodaeus*, quae cum aliis id genus escis mitti solebant amicis die natali. Pro $\epsilon\iota\varsigma$ $\alpha\upsilon\tau\omicron\nu\mu\alpha$ idem $\epsilon\iota\varsigma$ $\epsilon\nu$ $\delta\omicron\mu\alpha$ legendum suspicatur.

Mensem Novembrem ab olivis designat etiam auctor Carminis in Menses v. 22. Εἴ τοι Ἀθηναίης πέλει ἔργα, ἄριστον ἦν καρπὸν ἐκπαιδεύειν, μύσῳ τε ἔχειν καμάτων. Solebant olivae initium et finem epularum facere, secundum *Martialem* L. XIII. 35. Haec, quae Picens venis subduci trapezis, Incubat atque eadem finis oliva dapes. Sed haec ad nostrum locum illustrandum non sufficiunt, in quo verba ἐς εὐνοίαν φησὶς ἐκείνου Oedipum suum quaerunt. — V. 9. φορμίζειν. Haec ad Saturnaliorum festivitatem referenda videntur.

VIII. Vat. Cod. p. 455. cum lemmate: εἰς τὰ κοινὰ Ἀπολλωνίου, quod non omittendum erat. — V. I. Sensus est: χαρακτηρ τῶν (λογῶν), ὡς ἡδε βίβλος (λογῶν) ἵδου ψόδιον, i. e. ἔχω, βαθεύς — . Liber ipse loquitur, res alto reconditas nec sine magna mentis intentione percipiendas sese continere glorians. αἰδῶ. Vide ad *Christodorus*. Ecphr. v. 277. βαθὺς χαρακτηρ. opponitur iis, quae in superficie sunt posita. φροντὶς βαθύτα dixit *Aesch.* Suppl. 408. βάθος ψυχῆς de ingenii altitudine illustravit *Lenp.* ad *Phal.* p. 6. *Wess.* ad *Diodor.* T. I. p. 552. Idem, sed tragica audacia, extulit *Aesch.* VII. c. Th. 595. de *Amphiarao*: βαθύτατον ἔλκος διὰ φροντὶν καρπούμενος. Apud eundem in *Choëph.* v. 444. fortasse legendum: δι' αὐτῶν δὲ συντέτρεψε μῦθον ἡσυχῇ φροντῶν βάθει (pro βάσει), in tranquilla mentis altitudine. — περισκελὲς. συληρὲς, δυσχερὲς. *Hesych.* περισκελὲς φρῆσις sunt ap. *Sophoc.* in *Aj.* 649. εἰδῆσθαι περισκελῆ *Antig.* 475. — V. 3. κολυμβητοῦ Δαλίου. *Suidas*: Δαλίον κολυμβητοῦ. ἐπὶ τῶν ἑρως εὐχεμένων. Συναρτάει γὰρ ὄντος τοῦ Ἑδριπίου Ἑρακλείτου τοῦ σπορτείου σύγγραμμα, ἐρεῖται, τί δοκεῖ; τὸν δὲ φάσκει, ὃ μὲν συνῆκα, γυναικᾶ* οἶμαι δὲ καὶ ὃ μὴ συνῆκα. πλὴν Δαλίον διττῶς κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἡσυχάζειν ἐν αὐτῷ. Cf. *Diogen. Laërt.* II. 22. — V. 4. εἰ δ' αὖ. Vat. Cod. In quibusdam apogr. εἰς omittitur. — V. 6. γῆρα. primum honorificum geometrae nomen obtinebit, deinde omnibus

consentientibus philosophus appellabitur, vel Platone spondente, qui mathematicam philosophiae viam munire censebat. — V. 7. ἀνεκδιήσεται. Vat. Cod. Verbum ἀνεκδιήσεται revocandum.

IX. Vat. Cod. p. 455. τοῦ αὐτοῦ. Εἰς κηρύκειον. Edit Dorville in Sicul. T. I. p. 163. — V. 1. κηρύκειον five κηρυκαῖον (sic etiam quaedam Apogr.), σχῆμα. Hofsch. ubi vide Intrpp. Hoc scriptum antiquissimorum virorum σχῆμα, i. e. *ornamentum*, appellat poeta. Vide Musgr. ad Eurip. Androm. v. 1. De forma caducei vide quos laudat Boettigerus in *Vasengem.* I. 2. p. 107: multa ibi de origine caducei docte et acute disputans. — V. 2. θριδακίης. Vat. Cod. Huic lectioni patrocinator Corn. de Pauw in not. msc. excitans Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 467. ubi haec habentur: ἄλλοι δὲ φασί, ὅτι θριδακία λέγεται, διὰ τὸ τοικίον θριδακί, ex quibus verbis hoc tantum intelligitur, fuisse, qui Thrinaciae five Thrinacriae nomen inepte derivarent, non item, θριδακίη fuisse scriptum. — οἰκιστὴν Κορίνθου, Syracusani sunt à Corinthiis oriundi. Cf. Theocrit. Eid. XV. 91. Scaliger in Euseb. Chron. p. 76. Drakenborch. ad Silium Ital. XIV. 51.

§. 131.] X. Vat. Cod. p. 456. Plan. p. 1. St. 3. W. μνημεῖον venationis spectaculum appellabant, quod ultra unum diem non extendebatur. Justinian. Novell. CV. μετ' ἐκείνην τὴν τοῦ λεγομένου μνημεῖου, ἵνα πολλὰς ἡδοκασίας ἐκπλήσει τὸν δῆμον, τὸ, το καλούμενον Πάγκαρον θεώμενον, καὶ θηρίους προσμαχομένους ἐκθρώνουσ. quem locum illustravit Salmas. ad 1. Hist. Aug. T. II. p. 79. sq. De his venationibus ex instituto egit Onuphrius Panvin. de Circ. L. III p. 203. sqq. Optat poeta, ut Diana feras quidem existeret, sed quantum satis sit ad invadendos homines, non ad occidendos. — ἐπιψάσκει. tangere, fortasse etiam levi vulnere perstringere. — V. 4. μηδὲ νοήσω. Nolim ego quidem, qui in Jovis placidissimi folio sedeo,

hominis interitum videre. Hi quidem versus quin *Leoni Imperatori* tribuendi sint, dubitari non potest. De Jove *μειλίχιον* vide *Ducker.* ad *Thucyd.* L. I. 126.

THEAETETI EPIGRAMMA

Vide *Animadvers.* T. II. P. II. p. 244.

EPIGRAMMATA

IN QUÆDAM MONIMENTA BYZANTINA.

§. 132.] I. Vat. Cod. p. 473. Plan. p. 370. St. 509. W. „Julianus hic non alius est, quam Imperator. „In alium enim non quadrat, quod hic praedicatur, „maluisse procul ab urbe hostes caedere, quam ante „muros pugnam committere.“ *Br.* Haec clariss. editor monuit contra *Cangium*, qui in *CPoli* *Christ.* L. I. p. 47. non satis constare ait, an *Engenii* porta aedificata sit a *Juliano* apostata. Constat tamen, *Julianum* ante bellum contra *Persas* susceptum *Constantinopolin* aedificiis ornasse. — V. 4. §. *Subaudi* *μᾶλλον*, quod sic saepenumero omittitur. Multi hoc observarunt, quos laudat *Wernsd.* ad *Himer.* p. 674. — *κροτῆν πόλεμον*. Frequentius *συγκροτῆν*, bellum parare et instruere. Ceterum vers. ut hic legitur, a *Planude* concinnatus esse videtur. In membr. Vat. est: ἡ πόλεως προπάροιθε κροτῆν πολέμους. Unde possis etiam scribere:

ἡ προπάροιθε πόλεως συγκροτῆν πολέμους.

II. Vat. Cod. p. 472. Plan. p. 349. St. 488. W. „Vide *CP. Christ.* p. 105. *Obeliscus* erectus jussu *Theodosii* *M.* cura *Procli*, qui non erat architectus, sed „*Praefectus* urbis, de quo *Fabric.* *Bibl. Gr.* T. VIII.

»p. 459. Post hoc carmen ponendum erat Epigr. Inc.
»CCCXXXIV. εἰς τὸ λουτρὸν καπλᾶς ἐν Βυζαντίῳ, de quo
»vide Ducange ibid. p. 93.^a Br. Plures hanc Insc
»riptionem dederunt. *Wbeler* Itiner. p. 183. *Fleetwood*
p. 83. *Gruter* p. CLXXXV. quem vid. in Corrīg.
p. CCCVII. *Smirk*. in Notit. CPol. p. 100. Obelisci de
»scriptionem dedit *Gyllius* de Topogr. CPol. L. II. c. XI.
Reliquos, qui de eo tradiderunt, et veteres et recen
»tiores, laudat *Bandur*. Antiq. CPol. T. II. p. 612. qui
»etiam anaglypha lateris septentrionalis stylobatæ exhi
»bet p. 666. cujus notæ comparandæ sunt cum iis, quæ
»tradit *Ducang.* ad *Alexiadem* p. 422. sq. In latere
»orientali legitur hoc Epigramma latinum:

*Difficilis quondam dominis parere serenis
Iussus et extinctis palmam portare tyrannis,
Omnia Theodosio cedunt subolique perenni;
Ter denis sic victus duobusque diebus
Judice sub Proclo sublime elatus ad auras.*

— V. 3. Quidam περὶ αὐτῆς exhibent; περὶ αὐτῶν Vat. Cod.
»Ante hoc nomen καὶ inserit *Gruter*. quod in Obelisco
»non comparet, teste *Tb. Smirk* l. c. Vide *Masson*. in
»Vazior. Corrīgend. ad *Gruter*. p. CCCXXIII. —
V. 4. Dies triginta duo obelisco erigendo impensæ sunt

III. Vat. Cod. p. 474. Plan. p. 370. St. 509. W.
»Hoc et sequens Epigr. scriptum est in porticus, quibus
»Theodorus, Praefectus urbi, sub Theodosio juniore
»Basilicam, i. e. aedes senatoribus addictas, instruxerat.
»Fuerat is Theodorus, ut ex proximo Epigrammate ap
»paret, semel consul et ter ἑταρχος; unde postea ludendi
»occasionem atripuit dicens, quaternum illum honorem
»ei merito contigisse, qui Basilicam quatuor porticibus
»exornaverit. Consulatum gessisse hunc Theodorum con
»stat anno CCCXCIX. Vide *Ducang.* in CP. Christ. L. II.
p. 146. — V. 1. τετραπύργου. τὰς Στάταιν αἶμας ἐν τῷ τῷ

αἰώνων κίβων βασιλεύμενον dicit *Anonym.* in Collect. CPol. p. 96. — Pro πάλιν in membr. et in Plan. habetur πάλιν, quod cl. editor ex Ducangii conjecturâ mutavit. At sic pars antithesios perit. Is, qui urbem quaternis *ornavit arcibus*, ipse quoque dignus est, qui quaternis honoribus ornatur. ἑστῆρας τὴν πάλιν ἀψῆς dictum per enallagen pro ἑστῆρας τῇ πάλιν ἀψῆδας.

§. 133.] IV. Vat. Cod. p. 474. Plan. p. 370. St. 509. W. — V. 1. Basilica Fortunae, Τύχης, templum vocatur propter Templum *Fortunae Romanae* ibi constructum. CPol. Christ. L. II. p. 147. *Heyne* in Comm. Soc. Reg. T. XI. p. 26. not. et XII. p. 276. — V. 2. Θάσματι. Vat. Cod. Edd. Ald. tres et aliae. Huius lectioni cur Θάσματι praefertur, causa non est. — V. 3. χρυσόσκιον ῥόμῃ. Ductum epitheton ex *Pindar.* Isthm. a. v. 1. ubi χρύσεον σῆμα de Diva aureo scuto instructa occurrit. CPolis autem ῥόμῃ, nonnunquam simpliciter ῥόμῃ vocatur. Sic etiam hodie veteris Graeciae incolae ῥωμαῖοι vocantur, eorumque lingua ῥωμαϊκή. Vide *Wheeler* et *Spon.* in Itin. T. II. p. 64. et 76. et, qui fusc de hac re disputavit, *Büschingius* in Hist. Liter. p. 29. not. v. — V. 4. τοῦξεν et ἑρξ. Vat. Cod. Dorica verbi forma ab h. l. aliena.

V. Vat. Cod. p. 473. Plan. p. 370. St. 509. W. Hoc et sq. Epigramma scriptum in portas muri terrestris, quem, cum terrae motu collapsus esset, Theodosius junior per Constantinum, Praefectum urbi sive praetorio, reparari iussit. Porta Xylocirci appellata est, quod per eam ad ligneum circum pergebatur. Vide CPol. Christ. L. I. p. 49. Aliam nominis causam, sed vanam eam et nugatoriam, asserunt recentiores Graeculi, quos refutat *Baudar.* in Comm. ad Antiqq. CP. T. II. p. 694. — *Χυλοδέρκεν* est in Ed. Fl. pr. et Ald. 1. In Ald. 2. 3. *Χυλοδέρκεν*, quod deinde in alias edd. propagatum

pagatum est. Fuit haec porta ultima muri terrestris, porta Rhegii contra prima. Hinc intelligitur, cur, muris reparatis, Constantini Praesefti nomen his potissimum portis inscriptum sit. — V. 1. *ἑπάρχεος*. Vat. Cod. vulgari horum vocabulorum confusione.

VI. Vat. Cod. p. 473. *εἰς τὴν πύρραν τοῦ Ῥηγεῖου*. Plan. p. 371. St. 509. W. In cod. *Dorvilli* *Ῥηγεῖου*. Vide Miscell. Obff. T. IX. p. 378. Eadem est hujus nominis diversitas ap. alios scriptores, ubi haec porta et Rufia et Aurea appellatur. Vide *Ducange* CP. Chr. L. I. p. 53. et p. 39. Ad nostrum Epigr. facit imprimis *Marcellinus Comes* ad ann. XXXIX. Theodosij Junioris: *Urbis Augustae muros, olim terrae motu collapsos, intra tres menses, Constantino Praesefto praetorio operam dante, reaedificatos fuisse*. — V. 2. *ἑπάρχεος ἱδρυμῶτα*. Vat. Cod. — *τοιχῇ τοῦχος* de duplici muro interpretatur *Ducangius* p. 40. exteriore et interiore. Malim accipere de novo murorum firmamento sive ornamento, eoque *τῆν τοιχῆν* nomine praecipue digno.

VII. Vat. Cod. p. 485. cum lemmate: *Ἐν τῷ παρὰ μέσῳ κίονι τὸ ὄν (ἢ τὸ ὄντι) εἰς τὸν φιλαδέλφειον*. Et sic fere in Plan. p. 373. St. 511. W. Extructum igitur Museum in eo loco, qui a statuis filiorum Constantini M. *Philadelphium* appellatum est. De columna porphyretica videndus *Bandur*. T. II. p. 586. Cf. *Heyne* in Comment. T. XII. p. 284. Ex hoc Epigr. apparet, Muselium, quem a Musello, sacri cubiculi praeposito, nihil diversum putat *Ducang.* CP. L. II. p. 176. Museum suis sumtibus extruxisse, in eoque Imperatoris imaginem collocasse. — V. 1. *εὐνοῦς*. Respicitur, quod jam *Ducangius* vidit, ad *Eunuchi* titulum; nam sacri cubiculi praepositos eunuchos fuisse constat. Vide *Reisk.* ad *Constant.* Cerem. p. 6. Hanc appellationem erant qui derivarent ἀπὸ τοῦ εὐνοῦς ἔχον. Praeclare huc facit *Theodoria*.

de Vit. Patr. c. VIII. de eunuchis, quibus spes liberorum ademta: καὶ τοῦτου ἵνακα εἶναι εἶναι βασιλεῖ νομιζόμενοι καὶ τὴν προσηγορίαν ἐνταῦθεν καρπούμενοι. Eandem ob causam isti homines etiam πιστοὶ appellabantur. Vide *Stanlei*, ad *Aesch. Pers.* 2. T. II. p. 764. et *Sibels* *Diatr. de Persis* p. 37. — V. 1. Μουσῆιος, Vat. Cod. et βασιλεῖν, — V. 2. πρᾶγματα, ut saepe, *verbis* opposita. Facilis ille suam erga Imperatorem fidem demonstravit, quo documento nullum fortius et gravius. — V. 3. καὶ χαρίεσται, Vat. Cod.

VIII. Vat. Cod. p. 485. ubi prius distichon cum praecedente Epigr. jungitur. In Planud. p. 373. St. 512. W. in duo disticha divisum, quae jungenda esse vidit *Hustius* p. 35. Idem totum hoc carmen cum praecedente jungendum existimabat. Membranarum distinctionem sequutus est *Grotius*. — V. 1. In poetarum igitur et studitorum praesidium haec domus exstructa fuit. — In fin. v. vulgo κέρων, in membr. κέρων habetur. κέρων correxit *Huer.* p. 35. eamque correctionem expressit magnus Interpres:

Spem pueris, urbiq; decus, laudemq; poetis,

Armaque virtuti divitiisque bonis.

— V. 2. ταῖς ἑσπέραις, Vat. Cod. — §. 134.] V. 3. Μουσῆιος, Vat. Cod. — Ejusmodi opera in literarum gratiam exstruxit Muselius. — Ludit poeta in diversis significationibus vocis *λεγεις*, quam primum de *literis*, mox de *verbo* dei accipit. — Laudat enim Muselium, quod *verbum* non dubitet pro *vero deo* habere.

IX. Vat. Cod. p. 485. Vide ad praeced. Ep. Hoc distichon, Brunckio iudice, non male subjungeretur praecedentibus. Idem iudicabat *Salmas.* in not. ined. Mihi peculiarem inscriptionem constituisse videtur. — καλλὰ, partem aedificii labantem stabilivit. — V. 2. ἱερῶν, Vat. Cod. ἱερῶν emendavit cl. editor. Fortasse tamen membr. lectio servari poterat. κεφαλὴς ἱερῶν et

iam pro *firmare, stabilire, in firma sede collocare* poni potuisse videtur.

X. Plan. p. 299. St. 439. W. Scriptum in Aureliano, qui Consul fuerat cum Stilichone a. Chr. CCC. et ter Praefectus Praetorio. Ei Senatus, ob res praecclare gestas, auream statuam decrevit. Vide CP. Christ. L. II. p. 147. *Bandur.* Antiqq. p. 844. — V. 1. *πῶς ἔργον*. vitiose Steph. ὅν habet Ald. qui hoc Ep. primus exhibuit in Lectt. — V. 2. *πατέρες*. Qui Praefecti erant, iidem *πατέρες πόλεως* appellabantur. Vide *Reisk.* ad *Constat.* p. 12. Patricij autem Constantini et Theodosiorum aeo *patres Imperatoris, βασιλικὸς πατέρες* vocabantur, sive etiam uno vocabulo *βασιλικοπατέρες*. Vide eund. p. 20. — V. 4. *κατίσπανον*. Ald. tres.

XI. Plan. p. 298. St. 437. W. Hoc Epigramma *Ducange* CP. Chr. L. I. p. 77. scriptum esse putat in statuam argenteam Theodosii M. quam in Foro Tauri positam fuisse tradit *Codin.* in *Origg.* p. 21. 44. Verum ibi non equestris statua, ut hoc carmine; sed columna Theodosii intelligitur. Fuit quidem in Foro Tauri statua equestris, non tamen Theodosii. Vide *Bandur.* Antiqq. CP. T. II. p. 802. et 842. — V. 1. In orientali terra, seu alter Sol, inter mortales regnas. — *πῶς μόνον*. Fortasse ad elatum locum referri debet, quo Theodosii statua erat posita. — V. 3. *Ἰουλιανόν*. Sub pedibus statuae, in basi, terra et mare expressa fuisse videntur.

XII. Plan. p. 299. St. 439. W. In Zenonis et Ariadnes statuas. Eas commemorat, in Chalce positas, *Anonym.* de Antiqq. CP. ap. *Bandur.* T. I. p. 7. *Ducange* CP. L. II. p. 115. et 151.

XIII. Plan. p. 299. St. 439. W. Bibliotheca, a Juliano Imperatore exstructa, cum igne consumpta esset Basilio imperante, anno Chr. 476, restaurata est sub Zenone, (sive potius Anastasio; vid. *Heyne* in *Comm.* XL

p. 49.) curante Juliano Praefecto Urbi. Hic, opere ad finem perducto, Imperatoris statuam auream ante Bibliothecam posuit. Vide CP. Christ. L. II. p. 151. *Bandur.* T. II. p. 843. Ceterum ineptum Epigramma, cujus postremus versus expectationem prioribus excitatam minime explet. — V. I. οἶκος ἑλευθερίου. Musarum domicilium, Bibliotheca.

¶ 135.] XIV. Plan. p. 299. St. 439. W. « Vulgo in pentametro legitur *χρυσὴν Ἀναστάσιν*. Viris Byzantinae historiae peritissimis ignoratur penitus haec Anastasia, et vix dubio locus est, quin corrupta sint haec verba, quae sic, ut ea exhibui, emendanda erant. Vide Ducange p. 150. et Banduri p. 843. nr. 397. » *Br. Bandurius* scribendum censebat *χρυσὴν (στέλην) Ἀναστασίον*, — *μετὰ κλισίον Πισ.* post Bibliothecam, Musarum ornamentum, exstructam.

XV. Var. Cod. p. 467. sq. Plan. p. 359. St. 498. W. In Chalcen, imperante Anastasio exstructam, Aetherio opus designante. Fuit haec Chalce triclinium, quod magno Palatio pro vestibulo erat. Videtur initio porta ex aere fuisse (*χαλκῆ*, sc. πόλη), quae ad Palatium ducebat; transiit nomen ad aedificium ei vicinum; quae est suspicio *Heynii* in Comm. T. XII. p. 279. quem inprimis vide. Si *Cedreno* fides p. 322. Anastasius, confecto Isaurico bello, hanc aedem in eximiam eduxit altitudinem. Cf. CP. Chr. L. II. p. 114. *Bandur.* T. II. p. 851. Ceterum praeter *Cedrenum* omnes Originum CPol. scriptores Chalcen ante Anastasium extitisse scribunt; unde haud inepte suspiceris, falsum esse lemma Epigr. nostri, idque ipsum *Cedreno* imposuisse, cum aliud fortasse *Anastasi* aedificium describatur. Cogitabam eundem de Palatio Blachernarum, de quo *Suidas* in Ἀναστάσιος — κτίζει καὶ τὸν μέγαν τρίκλιτον, τὸν ἐν Βλαχέρναις, ὃς Ἀναστασιανὸς μέχρι τῆς δεῦρο ἄγεται. — V. I. τετρακισ-

100. Referendum ad Isaurorum oppressionem, quos *τυραννοὶ καὶ βουλομένοις* invasit Anastasius, ducesque rebellionis sive tyrannos, Longinum, Athenodorum aliosque, occidit. *Atalal. Chron. T. II. p. 106. sq. — V. 5.* Ingens hoc opus propter amplitudinem suam sine tecto relinquere statuerunt. Verum Chalcen aëneis tegulis testam fuisse plurimi tradiderunt; quin nomen inde traxisse existimarunt. Insequenti tempore, cum Chalce in seditione conflagrasset, Iustinianum ex aëneis tegulis statuat sibi faciendam curasse tradit *Cedrenus*. Vide CP. Chr. L. II. p. 115. *Banduri T. II. p. 804. — V. 6.* Pro πολυμύτῳ *Huetius p. 34. πολυμύτῳ* tentabat, sine causa idonea. — V. 8. Aetherius sancto Imperatori primitias artis suae offerebat. An igitur hoc primum erat aedificium paulo insignius, quod Aetherius conderet? — V. 9. Iam hoc triclinium cum ceteris orbis terrarum miraculis comparare instituit auctor; primum cum Capitolio, cuius aëneas tegulas commemorat *Plinius H. N. XXXIII. 3.* qui eas a Catulo inauratas esse tradit. Cf. *Lipsum de Magnit. Rom. L. III. 5.* qui nostri loci non fuit immemor. — V. 14. *ῥεσφύμιον*. Vat. C. Lucum Nicephorium, ab Eumene ad Pergamum exornandum constitum, commemorat *Strabo L. XIII. p. 926. B.* Hunc Rufinus fortasse novis aedificiis exornavit suaeque vocavit nomine. Rufinum splendida aedificia extruxisse, apparet ex *Claudian. in Ruf. l. II. 448. qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos extruxit culmina Manes*. Sed de luco Pergami ab eo constituto nihil reperio. — V. 15. *Hadrianus per Asiam iter faciens, templa sui nominis consecraviz. Ael. Spars. in Vit. Hadr. T. I. p. 126.* Ibi *Casaub.* nostrum versum excitavit; unde templum Hadriani Cyzicenum unice cognitum sibi habebat *Tristan. T. I. p. 453.* Eodem referendus videtur locus *Xiphilini p. 799.* ubi de terrae motu agit, Cyzicum in primis devastante: καὶ τὸν ἐν αὐτῇ οὐδὲ

μέγιστον τε καὶ κάλλιστον ναὶ ἀπάντων — ἢ τετραβήγιοι μὲν πάλ-
χος οἱ κίους ἦσαν, ὄψος δὲ παντὴν οὐρα πύλων, ἑκατὸς πύργος
μῆς, καὶ τὰλλα τὰ ἐν αὐτῇ, ἑκατὸν θανάσιαι πλέον ἢ ἑκα-
τόσιαι. His verbis Hadriani templum significari putabat
Wasse ad Thucyd. L. VIII. p. 297. ed. Bip. His et seqq.
verlibus simillimum Martialis Epigr. primum:

Barbara Pyramidum fideat miracula Memphis,

Affiduis jacet nec Babylona labor:

Nec Triviae templo molles laudentur honores,

Diffimuletque Deum cornibus ara frequens.

Aëre nec vacuo pendens Mausolea

Laudibus immodicis Cares ad astra ferant.

Omnis Caesareo cedat labor amphitheatro:

Unum pro cunctis fama loquatur opus.

V. 16. *ἀσπίς* Vat. Cod. — V. 18. *μῦθος* omittit Ed. Flor.

pr. — V. 19. *Ἰσαυροφόνον*. De bello Isaurico vide ad v.

1. et ad *Christodori* Ecphr. 404. T. II. P. III. p. 325.

— V. 20. *ἐκείνη* Ἡρω. Sedem Imperatoris in orienta-

li parte terrae intellexit. — V. 21. *τετραβήγιοι*. propter

arcus in quatuor mundi regiones patentes. Vide *Duc*:

CP. Chr. p. 115.

§. 136] XVI. Vat. Cod. p. 534. Plan. p. 185. St.
270. W. »In statuam Imp. Anastasii, ad euripum circi
»Constantinopolitani positam, juxta Scyllae statuam,
»quae ibi erat.« *Br.* Epigramma nostrum, quo Ana-
stasio fordes et iracundia exprobrantur, catholico cuidam
auctori tribuendum esse suspiceris, Anastasio forte pro-
pter Eutychianae haereseos suspensionem infesto. Hunc
Imperatorem avarum fuisse et ignavum, et multis aliis
vitiis inquinatum, tradit etiam *Suid.* in *Ἀναστάσιος* ex Col-
lectan. Constant. a *Valesio* editis p. 853. ubi ille inter
alia paupertatem omnibus communem dono dedisse di-
citur. Longe aliter de ejus parsimonia judicat *Gibbes*
History on the D. and F. etc. cap. XL. T. VII. p. 83. ed.

Baf. — V. 1. σιδέρον. Statuarum ex ferro exempla collegit *Junius de Pic.* Vet. III. 11. p. 292. nostri Epigr. non immemor.

XVII. Vat. Cod. p. 543. Plan. p. 185. St. 270. W. — V. 1. Anastasii statua proxime Scyllam erat posita in Hippodromo, de qua vide ad Ep. *ἀδίστ.* CCLXXVI. Hinc Imperatorem cum Charybdi comparat. Hanc comparisonem fortasse debuit auctor *Anaxilae* Comico, qui de rapacibus scortis haec scripsit ap. *Athen.* L. XIII. p. 558. C. Ἡ δὲ Νάντιον τί δεινῆς διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; — Ἡ δὲ Φρόνη τὴν Χάρυβδι οὐχὶ πῶς ποιεῖ; Similiter *Alciph.* I. Ep. VI. p. 36. de meretrice: καμάρουσι γὰρ εἰς αὐτὴν ἡ πρὸς θάλασσαν κοιλία, καὶ ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει; — ἡ δὲ εἰσδέχεται καὶ ἀναλατὴ Χαρύβιδος δίκην. Ejusmodi acuminis a Byzantinis ad interpretanda artis opera adhibiti exemplum offert *Αποκρυπ.* ap. *Bandur.* L. III. p. 42. nr. 114. item de Scylla in Hippodromo: αἱ δὲ γυνῆσαι θῆρας καὶ δεθίουσαι ἀνθρώπους ἐν τῷ Ἰπποδρομίῳ, ἡ μὲν μία ἐστὶν Ἰουστινιανοῦ τοῦ τυράννου, θηλυτέρα τὴν ἱστορίαν τῶν δευτέρων αὐτοῦ πράξεων, ἡ δὲ ἑτέρα, ἐν ᾗ πλείον ὑπάρχει, οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἡ Σκύλλα ἐστὶν, ἡ δὲ τῆς Χαρύβιδος δεθίουσα τοὺς ἀνθρώπους. — V. 4. καμαρτίσαστε, cum aënea sis, in parvula frusta comminuens, sive in numos convertens et sic te abripiens.

XVIII. Planud. p. 294. St. 433. W. Scriptum est in Proclum, Ictum illustrem, qui, a Iustino Thaece Quaestor factus, eximiam justitiae et integritatis laudem tulit. Vide de hoc Proclo *Fabric. Bibl. Gr.* T. VIII. p. 462. *Alemann.* ad Procop. Hist. Arc. p. 102. et *Bandur.* T. II. p. 839. Procli pater Consul fuit 20. Chr. DXII. imperii Anastasii XXII. Quom Proclus in nostro Epigr. Consulatum saepius gessisse dicatur, neque tamen ejus nomen in Fastis compareat, intelligendus est Consulatus honorarius sive codicillaris. — V. 2. Δάμης. cum patronus causarum esset et Scholasticus, Imperator eum aulat

vindicavit. Quantum valuerit ap. Justinum, hominem ἀναλφάβητον, narrat Procop. in Hist. arc. c. VI. — V. 3. στόμα πιστόν. Quaestores Imperatorum Principis epistolas, decreta, constitutionesque in Senatu recitabant. Vide Panciroll. Dignit. Imp. c. LXXIII. (Thes. Graev. T. VII. p. 1513.) — V. 4. χαλκός. aenea haec statua docet, quantis honoribus labores remunerentur.

XIX. Plan. p. 297. St. 437. W. ubi in lemmate legitur ἐν τῷ ἐκποδῶν προὶν τῷ Λύγοντινι, quod Brunckius scripsit ex mente Bandurii T. II. p. 841. Nullus enim eorum scriptorum, qui de Justiniani statua equestri tradiderunt, eam in Hippodromo, omnes in Augustaeo positam fuisse dicunt. Graphice eam descripsit Procopius de Aedif. L. I. 2. p. 10. — V. 1. Μηδοντόν. Conversus erat Imperatoris vultus ad orientem, τὴν ἡμέραν ἐπὶ Πέρσας, οἷμαι, ποιοῦμενος. Procop. l. c. — V. 2. γινέτης, θεὸς σὺμβουλος. παῖς, ὡς πολίτης. Schol. De Eustathio Senatore nihil aliunde constare videtur. — V. 3. Νίκην. De Victoriae statua non cogitandum. Sed ipse equus sive tota statua, propter victoriae Justiniano dicata, Νίκην ἄλλαν appellatur, fortasse etiam propter eximiam pulchritudinem, qua ceteras superabat. — V. 4. μετρημένη. velocissimo. Procopius l. c. ἵππος — ἵστας βαδισομένην καὶ τοῦ πρὸς αὐτὴν λαμπρῶς ἔχουμένην. — T. 137.] V. 5. » Vulgo legitur πύθος, sine ullo sensu. ὕψος imperativus ab ὕψω, εὐεθε, » ex tollis. » Br. In vulgata haerebat etiam Jos. Scaliger, qui ὕψω 'I. emendavit in not. mss. ad quod si ἔχαι subaudias, sensum habebis aptissimum: Tua vis, tuum imperium nonquam non in altum tendit. Respicitur enim altitudo columnae, in qua Imperatoris statua erat posita. » ἐν χθονί. Haec propter antithesin videntur dicta; Dum tu in sublimi regnas, hostes tui vincti jaceant humi. Hoc malim, quam captivos Scythas et Persas humi consedisse putare, quae est sententia Ill. Heynii in Comm. Sec. R. T. XI. p. 50. qui omnino consulendus;

et T. XII. p. 276. — Ceterum nomen *Justiniani* mediam syllabam in his carminibus ubique corripit, quod fieri posse negabat *Saenensis* in Not. ad *Murer*. T. IV: p. XXX.

XX. Planud. p. 297. St. 437. W. In eandem statuam. — V. 1. Babylonis imago in basi statuae expressa fuisse videtur. — V. 4. „Ille fortassis Julianus hanc Justiniani statuam equestrem erexit, qui, ut scribit Victor Turnens. urbis praefecturam gessit ao. XXXIX. Justiniani. Fuit item Julianus Praef. praetorio Coss. Lampadio et Oreste. De Juliano vero fratre Summi, qui fuit Justiniano a secretis et legati officio functus est ap. Homeritas et Aethiopes, nec non apud Chosroem, loquitur Procopius de Bellis p. 61. 88. et 103.“ Verba sunt *Bandurii* ad h. Epigr.

XXI. Vat. Cod. p. 488. εἰς εἰκόνα τῆς ἡγείας. In Plan. p. 298. St. 437. W. εἰς εἰκόνα τῆς ἡγεσίας. quod lemma in errorem induxit *Brodacum*, ut de aede Virgini a Justiniano condita cogitaret. Agitur de Heraeo, cujus palatii vestibulo hoc Epigramma inscriptum erat. Vide *Almann*, ad *Procop.* Hist. Arc. p. 148. Cf. *Agath.* Ep. XLVI. et CP. Christ. IV. p. 175. — Ad Palatium *ἡγεσίας* hoc distichon refert *Pesav.* ad Nicephor. p. 72. ed. Par.

XXII. Vat. Cod. p. 487. ubi de lemmate nihil nisi εἰς . . . servatum. Plan. p. 361. St. 501. W. *Ducangius* in CP. Chr. II. p. 126. novum consistorium a Justiniano in Hebdomo exstructum describi putat; nescio quo jure,

XXIII. Plan. p. 297. St. 437. W. In statuam Justiniani Imp. in Portu Juliani sive Sophiae. Hunc portum a Justino purgatum esse tradit *Cadrenus*: ἀνέγει οὖν καὶ τὰ Πυλάγρια τὰ ἐν τῷ Ἰουλιανοῦ λιμένι, ὑποκατασκευάζων καὶ αὐτὸν τὸν λιμένα. Huic negotio Theodorus praefuisse et, opere perfecto; statuam Imperatoris ibi collocasse videtur.

Vide CPol. Chr. I. p. 59. — V. 1. ὑπαρχος. Vulgo. — V. 3. πελάγαι γαλήνη. De Venere marina agi existimes. Cf. ad *Anyses* Ep. V. T. L. P. I. p. 425. Respicitur autem ad titulum τοῦ πέρσου et τοῦ γαλήνου, qui Imperatoribus solebat tribui. Cf. *Reisk.* ad *Constans.* Cerem. p. 122.

§. 138.] XXIV. Vat. Cod. p. 486. Εἰς ἀθήλας Ἰουστινίου βασιλ. Plan. p. 300. St. 440. W. ubi inepte εἰς Ἰουστινιανὸν εἰ. unde *Brodacius* Justinum pro Justiniano positum existimabat. — V. 1. κατάρχων et ὑπαρχος Vat. Cod.

XXV. Vat. Cod. p. 486. cum eo lemmate, quod *Br.* dedit. In Plan. p. 300. St. 440. W. εἰς εἰκὼν σοφίας legitur. Erat statua Sophiae Augustae juxta statuam Justinī Imp. posita in portu Sophiano. CP. Christ. I. p. 59. Cf. Anonym. de Antiqq. CPol. nr. 126. et *Bandur.* T. II. p. 844.

XXVI. Plan. p. 299. St. 439. W. cum lemmate: εἰς εἰκὼν Ἰουστινιανῶν. et in ultimo versu θεῶν Ἰουστινιανῶν κέρτος ἀμειψόμενα. quod nomen cum metrum non admittat, depravatam scripturam esse credo librarii ignorantia ideoque utrobique reposui Ἰουστινίου. *Br.* At haec emendatio aliquid difficultatis habet. Nam Justinō imperante Persis omnia feliciter successisse constat, donec Tiberius eos superaret magno proelio, paucis mensibus ante Justinī obitum. Dicendum igitur, intra hoc breve spatium, quod ab illa victoria usque ad mortem Justinī effluxerit, statuam ei esse positam; aut poetam, quod adulatores facere solent, non de victoriis jam reportatis, sed de reportandis, quarum scilicet spem animo conceperant CPolitani, agere. — V. 1. alio monumento Persae victorias tuas celebrabunt, alio Avarēs. — V. 4. κείρας βένοντων. longam comam tondens, ut servi solent. Longam comam gerebant Avarēs, teste *Theophane*, eorum ad Justinianum legationem describente: εἶχον τῆς κείρας ὑπερὶν μακρῆς πύου, δαδμένους κροτάλους καὶ πε-

πλεγματίας— ἡ δὲ λοιπὴ φορεσιὰ αὐτῶν αἰς δὴ καὶ τῶν λοιπῶν ἰστίου
 οὖνον. — V. 5. τὸν δ' ὑπέρ. Vulgo, quod sine dubio
 verum est. In fine versus autem τούτων legendum vide-
 tur. Junge πάλιν ἀνασσα τούτων, Persarum pnta et Avarum. —
 V. 6. ἢ ἐξ ὑπέρτου μίτρης. Hoc, si verum est, signifi-
 care debet *post exactum consulatum*. At Justinus junior
 perpetuo fuit consal, unde scribendum reor ἐν ὑπέρτου
 μίτρῃ, *consulari habitu.* Br. Eodem sensu Grotius hoc
 distichon accepit vertens: *Hanc dedit interea sub cultu
 consulis illi Pro bene servatis legibus urbs dominans.* Hae-
 sit etiam in vulgata Jof. Scaliger, qui ἡρέως emendavit
 in not. mst. Fortasse tamen nihil mutandum: ἐξ ὑπέρτου
 μίτρης significare potest *propter consulatum*, quem pri-
 mus post longum intervallum Justinus restituit, populo
 gaudente et acclamante. Et ob hunc magistratum re-
 stitutum fortasse Imperatoris ἐκδόμια celebratur. — V. 7.
 Vulgo ἀμμορῆς sine sensu, aut contrario sententiae ποῆ-
 τae. Hefych. ἀμμορῆν, δόμορῆν, κατόμορῆν. Huic opposi-
 tum est ἰμμορῆς. *fortunata Roma.* Br. Scaliger in not.
 mst. ἀφθέρῃ tentabat. — V. 8. Ἰουστινιανού. Vulgo.
 Saepe hoc nomen cum Justinini nomine confusum est.

XXVII. Vat. C. p. 483. Plan. p. 381. St. 519.
 W. In Horologium in Miliario positum, Milia-
 rium, quae pars est fori Augustaei, intelligitur per τὴν
 ἀψίδα τὴν εἰς τὴν βασιλειᾶν in lemmate. (CPol. Chr. I. p.
 74.) Horologium cum surreptum esset, Julianus Prae-
 fectus praetorio id reperit et loco suo restituit: Vide
 Bandur. Antiqq. T. II. pag. 857. Collocabantur au-
 tem solaria in foris, basilicis, balneis. Paciaudius in
 Mon. Pelop. T. I. p. 48. Alia horologia CPoli posita
 indicat Heyn. in Comm. T. XI. p. 35. sq. — V. 1.
 Poëta Solem alloquitur eumque rogat, ut solarium nun-
 quam non adspiciat. φέρωνς ἐλευθερίας, Sol, libero po-
 pulo lucem ministrans; dictum ad analogiam τοῦ ἐλευθεροῦ
 ἡμας. Illam autem libertatem populus, poëta auctore,

ad Iustinum et Sophiam referebat. Quo munere hanc laudem Imperator mernerit, non satis perspicuum; fortassis consulatū restituto, in quo vana erat priscae libertatis species. — V. 4. *μωάδες*. A prima diei hora usque ad duodecimam.

[V. 139.] XXVIII. Vat. C. p. 468. Plan. p. 360. St. 500. W. In Capitolium sive Basilicam, ubi Professorum auditoria erant. Ibi cum ceterae artes, tum in primis legum scientia tradebatur. Vide CP. Christ. L. II. p. 150. *Bandur.* T. II. p. 853. — V. 3. v Vat. C. — *αἵ* plurimae editt.

XXIX. Plan. p. 293. St. 432. W. Spectare videtur hoc Epigr. ad Theodorum Curopalatum Heraclii Imper. fratrem, qui a fratre Augusto dux exercitus contra Saracenos missus, bellum cum iis per decem annos vario eventu gessit, tandem in eo proelio, quod ad Gabatam cum Saracenis iniit a. Chr. 618. occisus est. *Banduri* T. II. p. 839. *Heynius* in Comment. T. XI. p. 54. de Theodoro cogitabat eo, qui Praefectus Praet. sub Theodosio juniore a. 409. Pylen Basilicae instauravit. — V. 1. *ἰπυρῆς*. *ἰπυρῆς*, causarum patroni. — V. 2. *γυμνάσιον* statua esse videtur. Cf. cl. *Heyn.* l. c. p. 53. not. m. — V. 3. *ἐκ τῆς ἀραβίας*. Ductum ex Arabia *Schol.* Ep. II.

XXX. XXXI. In primis fol. Vat. C. Plan. p. 294. St. 433. W. Nicetas, cujus statuam hoc carmine Imperator et Populus posuisse dicuntur, est Nicetas Patricius, Gregorae Patricii filius, qui erat patruus Heraclii Imper. Hunc pater Gregoras cum magnis equitum turmis terrestri itinere contra Phocam misit, dum Heraclius, Heraclii filius, maritimo itinere in eundem tenderet, pacto inter eos inito, ut, qui prior eo venisset, imperium, si posset, occuparet. Heraclius igitur, cum prior ve-

nisset, Imperator est appellatus; Nicetam vero ille semper coluit ut imperii participem, quin et statuam ejus equestrem auratam supra columnam in foro erexit, ut scribit *S. Nicephorus* CP. in Brev. Histor. p. 24. Ad hujus statuam videntur spectare duo haec Epigrammata, quae fortasse basi ejus inscripta erant. *Banduri* Antiq. CP. T. II. p. 839.

XXXII. Vat. C. p. 467. Plan. p. 359. St. 498. W. De Palatio Magnaura vide CP. Christ. p. 127. V. 3. De codicibus scripti *ἐν Κωνσταντινῶν*. Probabile est Constantium opus ab avo inchoatum absolvisse; Constantinus tres tantum post patrem menses imperavit. *Br.* In Vat. membr. *Κωνσταντίνος*, quod fortasse non mutandum. Hoc nomen penultima brevi occurrit in Ep. in *Athlet.* LII, LIII. T. III. p. 29. sq. Deinde Constantinus III., licet nonnisi tres menses post Heraclium patrem regnaverit, patre adhuc vivo Augusti titulo utebatur. Quo tempore simul cum patre Magnaurae triclinium exstruxisse potuit, Caeterum ex hoc Epigrammate patet, post illud Magnaurae palatium, quod Constantinus M. condidit, aliud ejusdem nominis ab Heraclio exstructum esse post Persas devictos. — V. 2. *ἀρχὴν λαχόντες*. De imperio simpliciter acceperim, quod favente Christo tenuerint illi, Sic etiam *Grosius*: *Sub crucis auspiciis felicia scepera tenentes*. *Bandurius* T. II. p. 851. interpretatur: *post recuperationem sacri ligni crucis*; quod ex ipsis verbis non conficitur, quamvis non negaverim, auctorem carminis felix Imperatorum illorum regnum a crucis recuperatione derivasse. Jam satis notum, Persas ab Heraclio pacem petentes ei crucem, Christianis ablatam, restituisse (an. 628). *Theophan.* p. 272. sq.

§. 140.] XXXIII. Vat. C. p. 486. Plan. p. 382. St. 520. W. In Horologium a Sergio Patriarcha CPolitano in loco quodam positum, ubi olim hortus fuerat. De Sergio, qui sub Heraclio floruit, vide *Bandur.* T. II.

p. 899. et *Fabricii Bibl. Gr. T. X. p. 199.* — V. 2. *σκοφανία*. tenebrae ab arboribus circumstantibus ortae solem obumbrabant, et ipse locus adeo nocturnis umbris videbatur obductus. — V. 3. *τελασεας*. Vat. C. Sincera est vulgata. Sergius eundem locum ab arboribus purgavit. — V. 4. *μυστηριος*. *Brodacus* ex hoc vocabulo colligit, ethnicum hoc Epigramma evomuisse; nescio quo jure. Nam Christiani vocabula, de paganorum mysteriis usurpata, ad veri dei cultum transferre solebant. Vide *Swiceri Thesaur. v. μυστήρια*. — *ἀδρόπτης τεράδος*. Episcopum catholicum significari existimo, qui vere et ex orthodoxae ecclesiae decretis de Trinitate statuit. Quantopere enim agitata fuerit illa aetas controversiis de Trinitate, nemo ignorat, nisi qui Ecclesiae christianae historiam ignorat. Jam licet Sergius monotheletarum haeresi infectus fuerit, diu tamen catholicus videbatur; saltem usque ad ann. Chr. DCXXXIV. quo tempore summa ap. omnes auctoritate florebat. Vide *Baronii Annal. ann. 633. XXIV.* — V. 5. *ἡνδρῶντων ἡνδρῶντων ἡνδρῶντων*. conversiones coeli, naturae legibus obnoxiae. — *ἀλφας εταρος*. gnomon. — In *ἐπτάκις* *Brodacus* suspicabatur respici ad cantum hymnorum, septies per diem a christianis iteratum, aut ad septem horas, forensibus negotiis impendendas. Neutra harum interpretationum satisfacit; non magis ac *Brodaci* conjectura *ἐπτάκις*. *Grotius* de planetarum numero cogitans vertit:

Stet lapis immotus, septenaque sidera monstrat,

Qua nunquam cesset legerotare polus.

Duodecim zodiaci signa in solariis notata fuisse constat, idque septem fortasse lineis, ut probabile sit ex iis, quae disputavit *van Beek Calkoen* in *Dissert. mathem. philol. de Horologiis veterum sciothericis* (Amstel. 1797. 8.) p. 38. Cf. figur. T. V. 33. Hoc si quis *ἐπτάκις* in nostro loco referre voluerit, non multum refragabor;

malim tamen credere, poetam diei quam anni distributionem significasse. Jam pone, Sergium in area solaris notasse ortum, meridiem, occasum; duas partes habebis et tres lineas. Unamquamque iterum in tres, totumque adeo diem ab ortu solis usque ad occasum in sex aequas partes diuissse videtur; unde septem lineas in solaris area existebant, in quas gnomonis umbra incidens, *septies* (*ἑπτὰκις*) coeli conversionem indicabat.

XXXIV. Vat. C. p. 486. Plan. p. 382. St. 520. W. Hoc Epigramma in Brodae commentario praeteritum est. Primum distichon obscurum: *Mechanica ars Phaethontem* i. e. Phoebum cogit, bene adhibitibus gnomonibus solis cursum aucupari s. captare. An *ὑπερβολὴν* depravatum est et in *ὑπερβολὴν* mutandum? At ne hoc quidem satis commodum et, ut verum fatear, nimis obviū. *Grosius*, vulgata lectione penitus relicta, vertit:

Sole novo solis mentitur in aethere cursum

Mire compositis machina docta modis.

Sic quidem in editione V. cl. H. de Bosch legitur; at nullus dubito, quin *Grosius* scripserit: *metitur-cursum*, quod bonum sensum facit; sed ex graecis verbis vix extendendum. Res optime se haberet, si legeretur: *μηχανὴν ὑπερβολὴν δρόμον ἡλίου*, sive *Φαίδωντα*; at quid duplici accusativo facias? quid verbo *βιάζεται*? An igitur scribendum:

Μηχανὴν Φαίδωντα βιάζεται ἁρμονικῶς

γνώμεσιν ὑπερβολὴν τῷ δρόμῳ ἡλίου.

Mechanica Phoebum cogit solis cursum ad gnomonem solaris dirigere; in qua hyperbola nemo haerebit, qui sequentem vs. perpenderit, ubi parvus lapis ortum et occasum solis moderari, *ἡμικύβην*, dicitur. Hoc sensu verbo *ἡμικύβην* utitur *Apollon. Rhod.* I. 561. *Tiphys, ὅς τ' ἐν χειρὶν ἰύζον τεχνήντας Πηδάλι' ἡμικύβην, ὅφρ' ἔμπεδον ἐξέθῃον.* — V. 4. *ἡμετέριον*. Vat. C. Vulgatam ut exquisitiorem praefert: *Arte illa, quas in horas descripsit*

dim. — εὐδαιμονία est umbra ipsius gnōmonis, certis solarii lineis incidens. — V. 5. Hoc *mortalium* opus perfectum est, Sergii *divina* mente opitulante.

XXXV. » In medio Hippodromo etiamnum extat
» structilis colossus ex lapidibus quadratis factus, olim —
» ut Epigramma in ejus basi incisum testatur — aereis
» tabulis vestitus, ferro colligatis, ut apparet ex forami-
» nibus, non modo in scapo, sed etiam in basi remanen-
» tibus, in quæ quidem foramina regular ferreæ infitæ
» erant, plumbo confirmatæ: nunc spoliatus restat, stru-
» cture interiore lapideæ prodens, barbarorum avari-
» tiam expertus. In basi incisi sunt versus subsequentes;
» τὸ τετραπλευρὸν κ. τ. λ. » Verba sunt Gyllii de Topogr.
CP. L. II. c. XII. p. 376. ap. Bandur. Hinc Ducang.
in CP. Christ. L. II. p. 105. Descripsit etiam Th.
Smish in Brevi Not. CPol. p. 98. Gruter. p. CLXXXVI.
Bonada in Anth. p. 189. Smish de ipso monumento
hæc tradit: » In hippodromi extremo columna hodie ex-
» stat, quasi stadii meta, sed illa incendiū vim passa rimas
» agit, inde dicta columna cremata, quam alii vocarunt
» colossū structilem. » Ex inscriptione nostra apparet,
colossū renovatum esse a Constantino Romani filio, il-
lius, qui ab anno Chr. CMXIX. simul cum tribus filiis,
quorum minimus Constantinus erat, imperium capessī-
vit. — V. 1. τὸν τετραπλευρὸν, mirabile hoc opus inter illa,
quæ altitudine sua mirationem faciunt. — V. 3. δ' ἑρ-
μῆναι παῖς. Sic Th. Smish. Reliqui δὲ ἑρμῆναι παῖς.
quod et ipsam ferri potest. Successit Romanus ju-
nior patri Constantino VII. ann. Chr. CMLIX. —
V. 4. ἀεὶ πρὸς, sic Doussā emendavit vulg. ἀεὶ πρὸς. Illud
exhibet Smish. — Restituendo hoc opus pulchrius red-
didit, quam ante fuit. — Pro διὰ τὸν Gruterus male
διὰ τὸν. — V. 6. δ' ἑρμῆναι. Etiam hoc ad colossū Rho-
dium referri voluit Maffon in Corrīg. ad Gruter. p.
CCCXXIII. quia colossus ille in Hippodromo saxeus,
non

non aëneus fuerit. Videtur tamen ob firmitatem structurae *χάλκεος* appellatus esse. Sic certe *Codinus*, quem *Cangius* laudat, de parte Circi, ubi colossus; *μή χρι τοῦ χαλκοῦ κίονος τοῦ τετραπλόρου πεδινὸς τόπος*.

CARMINA VARIi ARGUMENTI

METRO HEROICO CONSCRIPTA.

Plurima eorum carminum, quae cl. editor hoc capite conjunxit, lusus sunt Grammaticorum rhetorici, quibus illustriam antiquitatis hominum in memorabili quadam vitae conditione positorum sensus exprimere conabantur. Hoc exercitationis genus, a declamatoribus valde frequentatum, attigit *Quinsil.* Instit. Or. III. 8, §3. Nostis similia reperiuntur in Anthol. Lat. L. I. 89. p. 68. et ap. *Libanium* in *Ἠθοποιίαις*, T. IV. p. 1009. fqq. ed. R.

§. 141.] I. Vat. C. p. 436. Plan. p. 36. St. 54. W. Cupidinem suis ignibus flagrantem vidimus ap. *Meleagr.* Ep. XLII. — *πυρὶ πῦρ*. Id. Ep. LXXVI. *φλέγεται πῦρ πυρὶ καύουσιν*. Simili acumine *Ovidius* de Sole IV. Met. 194. *Nempe tuis omnes qui terras ignibus uris, Ureris igne novor.*

II. Vat. C. p. 436. Plan. p. 12. St. 22. W. Historiam Philomelae multi narrarunt, quos vide in Not. ad *Apollodor.* III. 14. 8. p. 842. — V. I. *ἐν ἀπέλῳγγι, vex Pandione nasam In stabula alta erabis, silvis obscura vetustis: Atque ibi pallentem, trepidantem ex cuncta timentem* — *Includit, falsusque nefas et virginem, et upam, Vi superas.* *Ovid.* Metam. VI. 520. — V. 3. *δε μοι*. Vat. C. — V. 4. *ἰθάρσας*. Flor. Ald. I. 3. — Verbum *θαρσύνειν* in hac re plures usurparunt. *Anacr.* Odu XII. 5. *ὦ μᾶλλον ἔνδοθ' ἐν σὺ τὴν γλῶσσαν, ὥς δ' ἑταίρος ἑκατόμος, ἐκθάρσιν;* *Sophocl.* Ajax v. 238. *τοῦ μὲν πεφάλην καὶ*
Vol. III. P. I. S

γλῶσσαν ἄστυν βίπτει θέρσας. — V. 8. ἐν ἱερῷ μελονομήν. *Stabula* appellat etiam *Ovidius*, qui *Philomelam* ibidem inclusam fuisse narrat l. c. v. 571. *Quid facias Philomela? fugam custodia claudis: Serrata rigens solido stabulorum moenia saxo: Os mutum facti caret indice.* Unde apparet, recte emendatum esse ἐρξας pro ἐξας, quod vulgo obtinet. *Jos. Scaliger* in not. mss. εἰξας tentavit, eodem sensu. — V. 9. ἐνδοφρεσ. Vat. C. δὲ νόσφισ. Vulgo.

III. Vat. C. p. 437. Plan. p. 37. St. 55. W. Apud Nonn. Dion. XLVII. p. 1226. *Ariadne* de *Pasiphaë*: ἡμετέρη ποτὶ μήτηρ Ἀγροῦμοις θήταυ, καὶ αὐχένα κάμψι νομή, ποσπομένη δ' ἐβριζεν ἡρυνήτω τινὶ τάβρῃ — Πηκτίδος οὐ πῶθεν ἔσχευ, ὅσον μυκηθμὸν ἀποβέν.

¶. 142.] IV. Vat. C. p. 438. Plan. p. 11. St. 21. W. *Juno* *Herculis* virtuti iram denique remisisse eumque omnibus *Divis* consentientibus in coelum admisisse putabatur. — V. 2. πένον. Vat. C. vitiose. — *Pindar.* XII. *Pyth.* 49. εἰ δέ τις ἄλβος ἐν καθρώκοισιν ἄνυ καμάτου οὐ φαίνεται. *Aristotel.* *Hymn.* in *Virt.* v. 12. εὐὶ δ' ἐνέχ' οὐκ Διὶς Ἡρακλῆς, Λήδας δὲ κοῦροι πῶλλ' ἐνέτλασαν, Ἐργοὶς ἐὼν ἀγρεῖοντες δύναμιν. De virtute et fortitudine *Horat.* III. *Carm.* III. 9. *Hac arte vagus Hercules Iunius, arces asigit igneas;* ubi plura similia collegit *Misfcherl.* p. 40. — V. 4. χέρεν ἐτέλειες. Vat. C.

V. Vat. C. p. 439. Plan. p. 8. St. 14. W. *Telephus* — quum obstinate *Ulysses* inter vineas, quas ei loco adjunctae erant, insequeresur, praepeditus trunco vitis ruit. Id ubi *Achilles* procul animadversis, telum jaculatus fecit sinistrum ei transfigit. *Diclys* L. II. 3. Ad hanc fabulam respexit *Pindar.* *Isthm.* H. 107. *Achilles* Μόσιον ἀρκεῖν Λίμαξε, Τηλέφου μέλανι βάλαν φόνι πεθόν. Hoc *Bacchi* cura factum esse, ut vitis *Telephi* pedes impediret, tradunt cum alii, tum *Eustasb.* 11. a. p. 35. 20. — V. 1. πρόξομεν. Vat. C. — V. 2. πτέρθεν ἡμῶν. Si filium meum *Apollo* ita prosterneat, ut tu

nunc Telephum straxisti, an tum etiam Apollinem supplantabis? δι' Ἀλ. βελλήμων. Vat. C.

VI. Vat. C. p. 439. Plan. p. 20. St. 31. W. Referenda sunt haec ad Menelai et Paridis monomachiam Ia. γ. 314. sqq. quam Helena de moenibus spectabat. — V. 2. Jam inter vos decernitur, utri vestrum uxor destinata sim. Vulgo *ισταται ἀκμή* legitur. ἀκμῆς emendavit Brodaeus, idque ipsum exhibet Vat. C. Ingeniosè Jof. Scaliger in Not. mss. ἐπὶ ξυροῦ *ισταται ἀκμῆς*. Sed postea respexit Homer. Ia. κ. 173. νῦν γὰρ δὴ πάντες ἐπὶ ξυροῦ *ισταται ἀκμῆς* ἢ μάλα λυγροὶ κλεῖρος Ἀχαιοὶς ἢ βίη θύκη. quae obversabantur Herodoto L. VI. 11. p. 443. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ἡ δὲ ἐνὶ ἐλευθεροῖσι ἢ δούλοισι — quem locum similibus illustravit Valckenarius. — V. 3. ἔλθ. Vat. C. ἔλθι, quod in Plan. est praefendum. — V. 4. ἀνύθι. Veneris judicium deprecatur, verita, ne iterum alii cuidam adultero tradatur.

VII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 9. St. 17. W. Spectatur Ia. λ. 248. Cf. declamationem Achillis, cum Graecos victos videret, ap. Liban. T. IV. p. 1036. sq. — V. 2. σταδίσειν Vat. C. σταδίσαι μέχαις, pugna stitaria. — V. 3. βλάβη pro λῆβη Vat. C. claudicante meiro. — ¶. 143.]

V. 4. μέγα φανί Vat. C. Unde scribendum

οὐ δ' αὐτῇ μέγα πῆμ' ἐλάνη —

et sq. versu ex membr. revocanda lectio

καὶ ἄεχτα πάντα πῆχαις.

V. 6. πᾶσι. Vat. C. Haec verba cum ironia pronuntiantur: tu, qui te omnibus propugnaculum belli fore gloriabaris. Brodaeus et Opsop. cogitabant de ἀτόχαις.

VIII. Vat. Cod. p. 439. ubi nonnisi v. 1. 2. exhibentur. Plan. p. 8. St. 14. W. ubi in antiquis edd. Patrocli responsum v. 3. omittitur. Illud ab edit. Bad. suppletum recepit Steph. Quom Patroclus reliqua Achillis arma indueret, hastam solam generosam gravemque

Pelicans (*Ovid. Met. XIII. 108.*) reliquit. *IA. π. 140.* Hinc Hector, Patroclo interfecto, dixisse fingitur: Laceratorum horum imbecillitas damno me mactavit; non omnia enim, quae petebam, attulisti spolia. Respondet Patroclus: Hoc ipsum tibi profuit; Pelias cuspis te peremisset. — V. 4 – 6. in antiquis edd. item desiderati ex marg. ed. Wechel. una cum *Arsenii* disticho in textum recepti sunt.

IX. Vat. C. p. 439. Plan. p. 7. St. 13. W. — V. 1. *Ἰάλος ἰσχυρότερον* ex *IA. ζ. 411.* plurimi sumserunt, quorum loca larga manu dedit *Westen.* ad Lucam IV. 28.

§. 144.] X. Vat. C. p. 438. Plan. p. 8. St. 13. W. Helenus, vates, cum Achillem arma induentem videt, patriae interitum vaticinatur. — V. 1. *Ἀθήνη.* Quod ap. Homerum Thetis fecisse dicitur, Helenus Minervae, totius belli causae, tribuit. — V. 2. *Μέγιστον.* Vat. C. Vulgo in fine interrogandi nota ponitur. At non dubitanter loquitur Helenus, cujus nomen in lemmate legitur in Ed. Flor. pr. Aldin. I. Ed. Nic. Sab. In reliquis Aldin. *ἔταρος*, quod etiam Lectt. Ald. I. exhibent. — V. 4. *ἔταρος* in Vat. C. et in marg. *ἔς.*

XI. Planud. p. 8. St. 14. W. *IA. ζ. 369.* *ἄλλοι δὲ περιέγραμμεν οὐκ Ἀχιλλῆϊ, οἱ καὶ θνήσκοντο φύειν καὶ εἶδος ἄγχιτόν* *ἔταρος* *οὐδ' ἄρα εἰ τις ἀνιούσῃ γὰρ παύσεται.* — V. 2. *λέοντες.* Quis non meminerit fabulae de leone aetate confecto, quam spectat etiam *Ovid.* in *Ibid.* 29. *At tibi, calcaſti qui me, violente, jacensem.*

XII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 7. St. 13. W. Pyrrhum, Calchantis hortatu, Trojam fuisse arcessitum, qui urbem expugnaret, vulgata est fabula. Vide *Quint. Smyrn.* VI. 57. coll. *Od. λ. 507.* — V. 4. *Πρίαμην.* Nam senem Priamum ad Jovis aram obtruncavit Pyrrhus. Cf. not. ad *Text.* *Posthom.* v. 732. p. 171. — V. 7.

Vulgatum *ἡρώης* in *ἡρώου* mutaverunt *Brodæus* et *Josf. Scaliger*. Conjecturam membranae firmarunt.

XIII. Vat. C. p. 437. sq. Plan. p. 7. St. 13. W. Deïdamia defilii fortitudine gloriatur. — V. 2. *ὑμῶντος*, *ῥη*, ut passim. Vide ad *Aurig. Stat. XXIII.* — *Ἀχιλλεύς* Vat. C. — §. 145.] V. 5. *δευτῆρος*. Similiter de Graecorum insidiis *Virgil. II. Aen. 196. captique dolis lacrymisque coactis, Quos neque Tydides, nec Larissæus Achilles, Non anni domuere decem, non mille carinae.* — V. 6. *πάντας*. Vulgo.

XIV. Vat. C. p. 439. Plan. p. 62. St. 90. W. Spectatur his versibus fabula, quam *Euripides* tractavit in *Helena* sua. *Hidothea*, *Protei* filia, eadem est, quam *Tragicus Theonoe* appellat, cujusque ope *Helena* tyranni *Aegyptii* manibus erepta et *Menelao* reddita est. Cf. *Mugrav. ad Eurip. Helen. v. 11.* — V. 1. *γυναικὸς* vulgo, quod et ipsum probum est. *Coluthus v. 246. ἰλῆους, Διόνους, καὶ εἰ Διὸς ἐστὶ γυνῆλαις.* ubi vid. *Lennerp.* *γυνῆλαι* habet Vat. C. — V. 2. *ἄγλαμα* de formosis corporibus illustravit *Dorvill. ad Charit. p. 12. sq.* — In fin. *ῥη* ex cl. editoris emendatione est. Vulgo enim *γὰρ* legitur. *δ' ἄρ' emendavit Casaub.* in not. mst. — *ἡρώου* *ἡρώου*. Sensus videtur esse: Dubitari aequit, Graecos cum Trojanis de tanta tua pulchritudine per decem annos bellum gessisse. Obverfabatur versificatori locus Homericus *Il. γ. 156.*

XV. Vat. C. p. 442. Plan. p. 25. St. 38. W. — V. 2. *δοκονόμοις γυναιξί.* Vat. C. quod vulgatae praeulerim. In his quoque *Homeri* imitatio. *Od. λ. 455. Agamemnon ad Ulysssem: ἐπὶ οὐδὲν νικᾷ γυναιξί.* ubi vide *Clark.*

XVI. Vat. C. p. 376. Plan. p. 40. St. 58. W. Conf. *Aeschyl. Eumen. 593. Choëph. 886.* — V. 2. Vulgo et in membr. legitur *γυναιξί ἢ ο' ἰλ.* In edit. Nicol. Sab. *γυναιξί ἢ ο'.* *Josf. Scaliger* in not. mst. *ἢ γυναιξί*

α' λα. tentabat; quod haud scio an praeferendum sit. Sed fortasse fuit: γάστρης, ἢ ε'. ubi facillime syllaba ηε perire poterat. De hac forma vide Gossleb. ad *Tibucyd.* l. 50.

XVII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 87. St. 128. W. Ducta sunt haec ex Odyss. l. 472.

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
σχέτλιε, τίπτε' ἐτι μείζον' ἐν φρεσὶ μήσσει ἔργον;
πῶς ἔταυς αἰδέεσθαι κατελθέμεν, ἐνθά τε νεκροὶ
ἡφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἰδωλα καμόντων;

T. 146.] V. 5. δόλων ἀνέροτος. Comparavit haec Burmannus ad *Propert.* l. III. El. V. 57. *Paulatim sociūm laetura flevit Ulysses, In mare cui solisi non valuerit doli.* Hunc parvo ferri vidis nox improba ligno.

XVIII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 88. St. 129. W. Ultimus versus est ex Od. IX. 34. Vulgo γ' ἤε, etiam ap. *Homerum*, unde nonnulli γῆς πατρίδος fecerunt. In membr. Vat. γ' deest. *Julian.* Epist. I. p. 373. B. Ὀδυσσεύα δὲ τὸν σιφῶν νῆσον οἰκούντα μικρὰν ἐμοῦ καὶ τραχεῖαν καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ τὴν Ἰθάκην; οὔτε Καλυψὶ πέτραιον, οὔτε φόβους ἐν τῷ κρείττονι μεταβολή, τὸ μὴ τὴν Ἰθάκην ἀντὶ τοσούτων αἰρεῖσθαι.

XIX. Vat. C. p. 437. Plan. p. 91. St. 133. W. Ap. *Synesium* in *Dion.* p. 59. B. *Homerus* *Apollinis* carmina literis consignasse dicitur. *Philostroph.* in *Heroic.* c. XVIII. p. 726. ὅθεν τὸ ὑπὸ δούλων λεγόμενον, ὡς Ἀπόλλων αὐτὰ ποιήσας τὸν Ὅμηρον ἐπέγραψε τῇ ποιήσει, σφόδρα μοι δοκεῖ ἱβρίζειν.

XX. Vat. C. p. 376. Plan. p. 46. St. 67. W. ubi hoc distichon junctim legitur cum vs. *Nestoris Larandenfis* in eundem draconem, T. II. p. 344. ubi vide not. T. II. P. III. p. 6. — σβέννυντο δὲ πηγάι. *Ansiphil.* Ep. XXXIX. πῶς τόσον ὕδαρ; τίς φάδ' ἀνάνους ἐύροσεν ἑλλόν; — κινέμενα. *Ovidius* III. *Amor.* VI. 95. de torrente, qui

per aestatem exarescebat: *Aus premis arenem pulverulentus humum.*

XXI. Vat. C. p. 417. Plan. p. 105. St. 155. W.
 »Lacera haec de Alpheo fragmenta e longiori poemate
 »decerpta sunt, facto in Pisatarum contra Eleos pu-
 »gnam, in ipsa ludorum celebritate commissam, de
 »qua Diodor. Sic. ad Ol. CIV. 1., quae nisi sit poematis
 »argumentum, simile aliud proelium respicere videtur,
 »quo Alpheus ludos agitantium caede cruentatus fuerit.
 »Lacunarum quae hic visuntur posterior tantum in unico
 »Ja. Lascaris codice indicata, vacuo relicto spatio; in aliis
 »continuata versuum scriptura. Br. Partem majoris
 carminis esse hoc fragmentum, monuit *Huetius* p. 13.
 nec *Brodaeum* fugit, mutilos esse versus et lacunosos. —

V. 1. στεφανηφόρον ὕδωρ. *Moschus* Eid. VII. 1. Ἀλ-
 φειδὸς — ἐρχεται εἰς Ἀγέθοισαν ἄγων στεφανηφόρον ὕδωρ, Ἐδὲ καὶ φέ-
 ρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθη καὶ κύνιν ἱερὰν, unde sua derivasse
 videtur *Nonn.* Dion. XXXVII. p. 928. οἷστρεον ἔχων Πι-
 σαῖνι ἐλαϊοκόμεν ποταμῷ — Ἀλφειῷ δυσέρωτος, θε εἰς Ἀγέ-
 θουσαν ἰκάνει, Ἀφρεχαν ἔδνον ἐρωτος ἄγων στεφανηφόρον ὕδωρ.
Silius Ital. L. XIV. 53. Hic *Aresbusa* suum *piscosa*
fonse recepat *Alpheon*, sacras portantem signa coronae.
Cf. Achillem Tas. L. I. 18. p. 42. — V. 2. Πισσαῖον.
 Vulgo. — V. 3. ἐκ δ' εὐπύκτων Vat. C. pro ἐκόν. —
 V. 5. εἰὼν est in Ed. Flor. pr. et Ald. pr. Reliquae εἰών.
 εἰὼν revocavit jam *Huetius* p. 13. *Musaeus* de *Leandro*
 v. 255. αὐτὸς εἰὼν ἐρέτης, αὐτότελος, αὐτόματος νηὺς. —
 V. 6. ἡγρὸς οἰκίτης Vat. C. *Musae.* v. 207. καὶ κατὰ νόκτα
 φορέυμενος ὕγρὸς οἰκίτης Νύξομαι. Etiam sequentia multum
 habent similitudinis cum versibus *Musaei*. Hero enim,
 cum *Leander* ex undis enataisset, νυμφίον ἀσθμαίνοντα περι-
 πτόβουσα σιωπῇ Ἀφροκόμενος θαλάμῳ γγας ἔτι ἐτάζοντα θαλάσσης
 Ἠγάγε . . . καὶ χρεά πάντα καθῆρε — καὶ ἀλίπνοον ἐβρίσεν
 ἑδμήν, Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαδυστερώτοις ἐλὶ λήκτροις Νυμ-
 φῶν ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἰαχὰ μύθους. §. 147.] V. 8.

ἁποτμήσαν. Vat. C. Odyss. Z. 226. *ἱερμῆχεν ἄλδς χυδόν*
ἁποτμήσαν. Quae *Homerus* ἄλδς χυδόν appellavit, nostrō
 sunt ἁποτμήσαν πικρὰ θαλάσσης. Nihil omnino marini salis
 traxisse *Alpheum*, auctor est *Statius* I. Sylv. II. 203.
tumidae sic transfuga Pisae Amnis in externos longe
flummat amoris, Flumina demerso trahis intemerala ca-
nali, Donec Sicanos tandem prolatus anhelo Ore bibas
fontes: miratur dulcia Naïs Oscula, nec credit pelago vo-
nisse marisum. Quo loco vehementer suspicor, non
tumidae Pisae; sed *unctae* a *Statio* scriptum esse. *Uncta* di-
 citur *Pisa* eadem ratione, qua *Horatius* *Achivos* appel-
 lat *unctos* II. Epist. I. 33. et *Theocritus*. *λίπαρον παλαίτρον*
 Eid. II. 51. Diverſo ſensu *uncta* *Corinthus* est ap. *Ju-*
venal. VIII. Sat. 113. *N. Heinsius* malebat *Eliacae* vel
Eliadis Pisae, quod longius a vulgata abest, nec per se
 valde commendabile videtur. — V. 10. *ἔδδς δασμῦ.* Cf.
 ad *Paul. Silens.* Ep. VII. 17. — V. 12. Postquam
Alpei fons (pugnaſorte ad ejus ripas exorta) sanguino-
 lentis guttis infectus eſſet, praetristitia et pudore desi-
 derium *Syraculanae* conjugis in ipſius animo fere extin-
 ctum eſt nec mare et torum polluere voluit. — V. 14.
ἡνέκωντες. inbibebas aquam. ut inbibere remos. Verbum
 eſt nauticae rei proprium. Br. *περισμύτων*, aqua im-
 minuta, in arctum contracta. In fontem, qui, san-
 guine infectus, prae pudore exaruit, Epigr. eſt *Apolloni-*
dae XI. et *Antiphanis* Ep. VII. — V. 15. καὶ πότμον.
 Vat. C. *ἡμῶν.* Inepte vulgo *μεγῆναι.* Br. Cum vul-
 gatis edd. conſpirat Vat. C. — V. 16. Saepe cum flu-
 vius, *Arethusae* desiderio incensus, iter in *Siciliam* in-
 ſtituiſſet, conſpecto puro *Arethusae* fonte, ſeſe cohibuit.
ἀδρῶν vix vim habet h. l. Quare legerim:

ἄντην ἐς φιλόνητον χυτῆς ἡλδχου περιέχου.

in conjugis adſpectum ad dulces amplexus properans. —
ἄχραντον ἡρετόειον ὕδωρ. *Seneca* Conſol. ad Marc. c. 17.
Videbis celebratiſſimum carminibus ſoncem Arethuſam, nō

sidissimi ac perlucidi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem. *Lucian. Dial. Mar. III. 2.* οἶα οὐκ ἄμεινον, ἢ Ἀλφειῷ, τὴν Ἀρδουεαν, ἀλλὰ διαυγὴς τί ἐστι, καὶ διὰ καθαρῶς ἐναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκτερεῖται ταῖς ψυφαῖς, ἔλκεν ὑπὲρ αὐτῶν φαίνεται. ubi conf. *T. Hemsterb.* — V. 20. δάκρυς κομμίνοντα, non, ut olim, puras aquas, sed lacrymis commistas volentem. — V. 21. εὐειδέας. *Vat. C.* vitiose. — V. 22. καὶ δέστες. De Arethusae dolore accipiendum, quae intus, ut ros in rosis, contahuit. Similis est comparatio ap. *Apollon. Rhod. III. 1018.* de Medea: λαλῶτο δὲ φρένας εἰς αὐτὴν Τηκεμένη, αἶόν τε ποτὶ βόλῃσιν ἔδρεν Τήκεται ἡρώσιον λαϊνομένη φαίσιον. — V. 23. προσμαίετο. *Vat. C.* — V. 24. ἔλαθιν πανδαράς. *Vulg.* et in *Vat. C.* quod quibus de causis mutaverit cl. editor, non indicavit. Νέμεις πανδαράς est ap. *Orpheum* in *Hymn. LX. 2.* Cf. *Pierfon. Verifim. p. 44.* πάντα ἐγὼν dicitur Δίκη ap. *Plutarch. T. II. p. 1124. F.* et passim. *Vid. Fiorillo ad Inscr. Triop. p. 53. sq.* — V. 25. ἀγάμων στ. *Vulgo* et in membr. ἀγαμον emendavit *Jos. Scalig.* in not. mst. Intelliguntur juvenes innupti, quos hostilis manus merendo stravit, ut *Horat.* loquitur *IV. Od. XIV. 31.* ubi vide cl. *Mischberl.* et *Valcken.* in *Diatr. p. 225.* Plurimum huc facit *Euripid.* in *Eurysth. II.* πάντας δ' ἐξέδρεσον, ὡς σπέρχον πόρνον, Στάθῃ κολούων φασγάνον μελανδέτου. — V. 26. μινύρια. quorum filii immatura morte perierant. μινυνθάδους vocat *Homerus.* μινύριος. — ἐλγοςχρέτιος. *Hesych.* μινύριος est ap. *Philetam Ep. II.*

XXII. *Vat. C. p. 628.* «Oraculum hoc ap. Herodotum legitur, p. 478. ed. Wessel. Oracula, quae passim ap. Scriptores leguntur versibus expressa, colligit olim Io. Opfopoeus, quae si quis emendatiora edere aggrederetur, is utilem, meo iudicio, et antiquitatis studiosis non ingratam susciperet operam.» *Br.* Redditum est hoc oraculum Glaucō, Epicydis filio, Spartano,

quaerenti, num ipsi liceret pecuniam, quam Milesius quidam hospes apud eum deposuerat, defuncti hospitis liberis denegare. Respexit ad illud *Pausan.* II. 18. p. 242. ed. *Facit*, ubi ex Cod. Vindob. emendatum: *ἦναι ἢ Πυθία, Γλαύκου τοῦ Ἐπικράδου Σπαρτιάτου βουλευσαντος ἐπέσκη ὁμῶσαι, καὶ τοῦδε εἶπεν ἐς τοὺς ἀπογόνους κατέστησεν τὴν δίκην.* Partem ejus excitat *Eustath.* ad *Il.* γ. p. 414. fin. — V. 3. laudat *Dio. Chrys.* Or. LXXIV. T. II. p. 400. et *Schol. Juvenal.* ad Sat. XIII. 199.

*Spartano cuidam respondit Pythia vates:
Haud impunitum quondam fore, quod dubitares
Depositum retinere, et fraudem jure tueri
Jurando: quarebat enim, quae Numinis esset
Mens, et an hoc illi facinus suaderet Apollo.
Reddit ergo metu, non meritis, et tamen omnem
Vocem adyti dignam templo, veramque probavit,
Exinctus tota pariter cum prole domoque,
Et, quamvis longa deductis genti, propinquis.*

— V. 4. Ὁρκου πάσι. Excitavit h. l. *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 18. simul cum *Philon.* de Mose L. I. p. 96. ἢ γὰρ κλέπτεις ὑπομένη κατ' ἔχρος, μελλόντων μὲν ἐβελόνει, πρὸς δὲ ἡδίκηματα ἵστούτας ἐπιδραμεύσα καταλαμβάνει. — §. 148.] V. 7. Ductus vers. ex *Hesiodi* E. καὶ H. 285. ubi etiam praecedentes versus comparandi sunt.

XXIII. Vat. C. p. 472. Plan. p. 364. St. 503. W. Prior versus passim laudatur. Ap. *Servium* ad *Aen.* III. 700. ἀκίνητος παραμέναντι exhibetur. Quo sensu dicatur *movere Camarinam*, explicuit *Erasmus* I. Cent. 64. et *Schorius* ad *Zenob.* V. Cent. 18.

XXIV. Vat. C. p. 448. Plan. p. 97. St. 143. W. Plenae sunt historiae veteres narrationum de simulacris sudantibus. Vide *Freinsb.* ad *Flor.* II. 8. 3. *Fabric.* ad *Dion. Cass.* XLVIII. p. 565. 272.

XXV. Vat. C. p. 505. Plan. p. 12. St. 21. W. Conf. *Erasm.* Adag. VII. Cent. 6. *Zenob.* V. 77. *Dio-gen.* VII. 86. in his παλλοί τες legitur, ut est in membr. Vat. Ap. *Platon* in *Phaed.* p. 69. C. Εἰς γὰρ δὲ, φασί, οἱ περὶ τὰς τελευτάς, νεφθηκοφόροι μὲν παλλοί, βῆκχει δέ γε (1. τε) παῦροι. *Synes.* Dion. p. 46. B. Ad hanc *par-oemiam* respexisse videtur *Themist.* Or. XXI. p. 254. B. et *Pythia* in oraculo ap. *Stephan.* Byz. v. Θρηῖα Πάλλαθ θριοβάλοι, παῦροι δέ τε μάντιος ἄνδρες.

XXVI. Vat. C. p. 494. *Palladas* hunc versum tribuit, perperam. Laudatur apud antiquiores scriptores, quos vide ap. *Schozz.* ad *Zenob.* V. 71. p. 141. Adde *Athenaeum* L. XI. p. 478. E. παλλὰ μεταξὺ πέλοι κατόλης καὶ χεῖλους ἄκρου. Tanquam *Homeri* eum profert *Stobae.* Floril. CX. p. 580. 4. Cf. *Erasm.* in *Adagio:* *Multa cadunt inter calicem supremaque labra.*

XXVII. Vat. C. p. 436. ubi sic exhibetur:

— ἢ ὅς ἔχομεν τι;

ὅς ὅλομεν λυθμεθα, ὅς ὅλχ ὅλομεν φερόμεθα.
et sic fere est in Plan. p. 91. St. 133. W. In Vita *Homeri* ap. *Herodot.* p. 760. nonnisi posterior versus, et quidem sic, ut ap. *Br.*, legitur. In Certam. *Homeri* et *Hesiodi* p. 497. ed. *Lips.* versus prior habetur. In Vita *Homeri* *Plutarcho* tributa: Ἄνδρες ἐπ' Ἀρκάδης θυρότερες, ἢ ὅς ἔχον ἔχουσ;

XXVIII. Vat. C. p. 422. Edidit *Reisk.* Anth. nr. 798. p. 173. In *Jens.* nr. 147. — V. 1. *πρεχούσιν.* Vat. C. Librarius voluit *πρεχούσιν*, ut est ap. *Homer.* Od. α. 82. *πρεχούσιν* est in Ap. Guy. — V. 2. εκ ΙΑ. β. 514. — §. 149.] V. 3. ἐφ' ἐσθήκει. Vat. C. ἐφιστήκει est in ΙΑ. Ζ. 373. — V. 4. Odyss. τ. 34. — V. 5. Pro *ἐιομένη* *Reisk.* ἐφισμένη. Male. Cf. Od. β. 350. ubi *ἐιομένη* explicatur per *επιζουσα, ἐπίζουσα.* — V. 6. *ἐκπεράσκει.* Vat. C. Nostrium est in marg. Ap. Guy. *Reiskius* dedit *ἐκπεράσκει.* — Versus ductus ex Od. η. 275. ubi diversus

est exitus. Cf. Od. ε. 323. — V. 7. ex IΛ. κ. 83. ubi vulgo ἐρφραίνην habetur. In Schol. ἑμβροσίην ut diversa lectio notatur. — V. 8. ex Odysf. ε. 402. — V. 9. ex Od. ζ. 93. ubi tamen non ἐκγεγάασιν, sed ἐκ Διὸς εἶεν legitur. — V. 10. ex IΛ. κ. 128. — V. 11. ex IΛ. ξ. 296. — V. 12. ex IΛ. β. 836.

XXIX. Vat. C. p. 422. sq. Plan. p. 50. St. 73. W. Etiam hoc carmen ex Homericis versibus compositum est. — V. 1. ex IΛ. β. 110. et passim. — V. 2. ex IΛ. κ. 534. In membr. Vat. post εὔμεν superscriptum τι. — δέ με. Ibid. et in Plan. — V. 3. ex Od. κ. 238. νήσου in ἀγροῦ mutato. — V. 4. ex Od. μ. 449. — V. 5. Priora verba sunt ex Od. κ. 228. posteriora ex Od. μ. 249. δὲ φθέγγοντο. Vat. C. et ap. Homer. — V. 6. ex Od. ι. 496. — In membr. est τοῦ καὶ — ἀκούει. In Plan. εἰ δὲ φ. τε καὶ α. ἀκούσει. — V. 7. ex Od. μ. 453. — V. 8. ex IΛ. κ. 432. paucis immutatis. διεξέρχασθαι. Vat. C. — V. 9. ex Od. τ. 478. ubi est ἡ δ' οὐτ' ἀθρήσει δόνατ' ἑντὶν, οὐτε νήσει. — V. 10. ex IΛ. υ. 250. Idem de Echo laudat Archias Ep. XIV. ἔσση λόγις, ταῦτα κλέων ἀπιδί. Homericum versum passim expresserunt veteres. Cf. Abresch. Lectt. Aristaen. p. 312.

XXX. Vat. C. p. 419. Plan. p. 118. St. 171. W. Tanquam ineditos profert hos versus *Villoisfonus* ex Cod. Macarii in Anecd. T. II. p. 78. Latinis numeris expressi leguntur ap. Hygin. Fab. CCXXI. unde eos *Burmamnus* recepit in Anth. Lat. T. I. p. 571. CIX. Similiter apophthegmata septem Sapientium versibus inclusit *Auson.* p. 270. ed. Toll. et p. 292. sq. — V. 3. Χαίλω emend. *Jof. Scalig.* in not. mst. quae scriptura nominis etiam *Menagio* verior videbatur ad *Diogen. Laërt.* L. I. 68. p. 40. — γυῖδι· αὐτὸν. Vat. C. — §. 150.] V. 4. εἶπεν. Vat. C. Ibid. Μυυλίνης. — V. 7. τοῦδε πλ. δὲ κακὸς βίαις α. *Villoisf.* — V. 8. ἰγγ. φέγγειν θαλάς· εἰ μ. ἡ. *Villoisf.*

XXXI. Vat. C. p. 543. Plan. p. 130. St. 188. W. — V. 2. Similiter *Epiphanus* L. II. T. I. haeref. 58. 3. de eu-

nuchis: οὗτε γὰρ ἄνδρες εἰσὶ, διὰ τὸ ἀφηρημένον, οὗτε γυναῖκες δύνανται εἶναι, διὰ τὸ παρὰ φύσιν. Excitavit hos versus et cum similibus comparavit Gatacker. ad *M. Anson.* p. 89. E. F.

XXXII. Vat. C. p. 376. Plan. p. 64. St. 92. W. Morem Gallorum, quos nascentes exploras gurgis Rhe-
nus (*Claudian.* II. *Rufin.* 112.), plures commemorarunt;
nec uni populo proprius fuisse videtur. Vide *La. Cerd.*
ad *Virgil.* Aen. IX. 603. Diserte de ea *Julian.* II.
Or. p. 81. Δὲ ὑπάρχειν δὲ φασι καὶ Καλταῖς ποταμῶν ἀλέκιστον
κρίτην τῶν ἐκύνων, καὶ οὐ πείθουσιν αὐτὸν οὔτε αἱ μητέρες οἰου-
όμεναι συγκαλέπειν αὐτὰ καὶ ἀποκρέβειν τὴν ἀμαρτάδα, οὔτε
οἱ πατέρες ὑπὲρ τῶν ἐκύνων καὶ τῶν γαμετῶν ἐπὶ τῇ κρίσει δι-
μαίνοντες. Idem in *Epist.* ad *Maxim. Philos.* XVI. p.
383. Δὲ οὐδὲ ἡ ῥήσας ἀδικαὶ τοὺς Καλταῖς, θε τὰ μὲν νόθα
τῶν βρεφῶν ὑποβρέχια ταῖς δύναις πέμπει, καθάπερ ἀλεκίστον
λέχους τιμωρὸς κρέων· ὅσα δ' ἂν ἐκγινῇ κατὰ τοῦ ἐστέματος,
ὑπερὶ τοῦ ὕδατος αἰσχεῖται· καὶ τῇ μητρὶ τετραμέσῃ πάλιν εἰς
χεῖρας δίδωσιν. Attigit nostros versus *Io. Baps. Pius* in
Annot. *Post.* *Syll.* III. c. 23. *Lamp. Crit.* T. I. p.
420. — V. 1. Ζηλῆμονι. Epitheton hominum ad fluvium
videtur esse translatum; omnis enim ille mos ἐξ ἡλιωτοῦ
Gallorum ortus videtur. — V. 2. ταλαντεύουσιν· explora-
rant liberorum genuinam originem. *Theophyl. Simoc.*
Epist. X. ἡ χερσὶς — τῇ Καλτικῇ ποταμῷ ἰστίον ἐρέμειλλας· νό-
θου γὰρ ἡρετῆς καὶ κακίας ἐλογχὸς ἐστὶν ἀληθέστατος. — V.
4. ἐλεσθήσθαι. Vat. C. et διὰ λάττων a pr. manu. *Ansirn.*
Thessal. Ep. XLVIII. οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν ἠλυσθεν καλῶν ἡρώνας
ἐκ λαγόνων. *Oppian.* Hal. 1. 797. τότε παῖδας ἐκ λαγόνων
ἔδεκτο — αὐτὴν οἶδον, ἵνδεν ἠλυσθεν εἰσέρμενοι. — V. 5. πρ-
πίασθαι. Vat. C. — πρὸς τῇ legitur in *Lectione Ald.* 1. unde
in plures edd. transiit. — V. 6. αὐτὸς est paterfamilias,
herus; ut ap. *Theocr.* *Id.* XXIV. 50. ἀνεταρ-θύμους
παλαιοφρονες αὐτὸς ἦντι. Cf. *Cassoub.* ad *Theophr.* *Char.* II.
Miscell. Obf. T. I. P. II. p. 109. *Lectione Aristae.* p. 207.

sq. — *ἴσ' ἡσπίδι*, Alcmena quoque Herculem infan-
tem
λοῦσσαν καὶ ἐμυλῆσαν γάλακτος Χαλκίδα *ἐπ' ἡσπίδι*
ap. Theocrit. Eid. XXIV. 3. — *Θῆκε ἴδον πᾶν* receptum
ex Vat. C. Vulgo *Θῆκε νόον πᾶν*. In Apogr. Gudii, *ἴδον*
πᾶν. — V. 8. *ἐλογχόμην*. Vulgo et in membr. *ἐλογ-*
χόμην debetur *Huesio* p. 7. — V. 10. *αὶ καὶ οἶδα*.
quamvis pudicitiae suae sibi conscia, nihilominus anxio
animo fluminis testimonium expectat.

INCERTORUM POETARUM EPIGRAMMATA.

9. 151.] I. In Vat. C. bis legitur p. 87. initio Epi-
grammatum amatorii argumenti positum. Videtur ipsius
compilatoris opus esse, qui collectionem suam ab
ἐρωτικῶς carminibus auspicabatur, quo juvenes ad reliqua
quoque legenda alliceret et excitaret. Hoc discendi et
legendi studium *σοφὴν ζῆτον* appellat, quam se Amoris
operi incensurum esse pollicetur. Edidit hos versus
Reiske in *Miscell.* Lips. IX. p. 101. nr. 280. sub *Agas-*
thiae nomine, cui in membranis non tribuuntur.

II. «Vetertisne sit an recentioris poetae hoc Epi-
gramma, non dixerim. Extat in *Bibl. Laurentianae*
«Catalogo, et sane est felicioris venae, quam quinque
«alia, quae ibidem leguntur, quorum stilus infimae ae-
«tatis graeculum prodit.» *Br.* In Vat. membr. p. 87.
habetur hic versus in capite Amatoriorum: *φρόνητος νέος*
παῖς *καθ' ἑρμῆν παροβόλον ἔρως*, ex quo hoc distichon ortum
esse possit. Exhibuit eum *Reisk.* in *Misc. L.* IX. p. 100.
nr. 279. Cf. *Schneider.* in *Peric. Cr.* p. 1.

III. Vat. C. p. 574. Edidit *Kloze.* in *Musa*
Strat. p. 71. nr. 41. Amorem puerilem muliebri tanto
fortiorem esse, quanto virilis sexus muliebri sit fortior.

Epigramma optimae notae. — V. 1. ἀλλὰ κα. Vat. C. ἄριστος — ὡς ἂν. Vat. C. ἄριστος in Sched. Tryll. emendatum. ἐν ἡδύ. praebet Apogr. Lips. Similis est locus *Possidippi* Ep. VIII. si recte emendavimus: τί μ' ἰσχύοντα, πρὶν πύδας ἄρῃ ἔκ πυρός, εἰς ἐνέργην Κόπριδος ἡδύφαντον. ubi vide not. T. II. P. I. p. 139. Cf. infra Ep. XXII. — V. 4. τίσσε καί π. Vat. C. Nostrium est in Apogr. Lennep. Nec aliter emendavit *Corn. de Pauw*.

IV. Vat. C. p. 97. „Extat, quod mireris, in Platonidea p. 483. St. 627. W. sed ibi male interpunctum. „V. 2. τῆς ἑλ. ex membr. Vat.“ *Br.* Puerorum et mulierum amatores ita inter se conciliantur, ut utrumque amorem summi faciendum esse Jovis exemplo doceatur. — V. 2. Vulgo τῆς ἑλ. — V. 3. ἀδύγκητον, ἐνδυαται. ὑπερίχον. *Hesych.* Seq. vers. vulgo post δοκῇ distinguitur. Veram distinctionem vidit *Grosius*, qui vertit:

*Haec suprema putans duo gaudia: sunt quibus illud
Plus cordi est, aliis istud: utrumque mihi.*

V. Vat. C. p. 579. Edidit *Kloze* ad *Tyrtae*. p. 115. Jovem poëtarog, ut, Ganymede suo contentus, *Deiandrum* ne appetat. Similis argumenti est *Melagris* Ep. XL. XLI. — V. 1. προτέρῃ. illo antiquo, quem olim in deliciis habuisti. — V. 3. „In membr. εἰ δὲ βίῃ πτόν καλὸν ἀπολεσται. quod recte a *Salmasio* emendatum.“ *Br.* ἀπολεσται etiam *Kloze*. emendavit. — V. 4. τὸ βιούν. pro βίῃ videtur positum, *aetas hominum*. Si tam intolerabiliter dominaris, tuum quoque imperium, tua tyrannis evertatur, nec amplius tibi parebimus. Hunc sensum indicant verba *Salmasii* in marg. Ap. Guy.: *ut sub Saturno scilicet, ὡς τὸ βιούν ἐκ τοῦ Κρήνου ἀπῆλθεν. Kloze* de βιῇ cogitabat: violentia omnis a tuo regno ablit.

§. 152.} VI. Vat. C. p. 578. Edidit *Dorville*. ad *Charis*. p. 24. Puerum sibi amatum non videns poëta,

suspiciatur, eum a Jove in coelum esse sublatum, simul
timens, ne aquilae ungues eum laeserint. — V. 1. *ἄγ' ὦ*
Vat. C. — V. 2. *ἡ θανάτῳ* in cod. omissum supple-
vit cl. Toup Indice Epist. crit. (p. 95. ed. Lips.) Hoc
nihil verisimilius. Salmasius conjiciebat *ἰδαῖος* vel *ἡμ-
εροστίας*, non *ἡμπερστίας*, ut male refert ad Charit. p. 25.
Orvillius, cujus commento *εὐνοχῶς* longe praeferenda
erat Salmasii conjectura *ἡμπερστίας*. Sappho ap. Athenae-
um: *ἄτ' ἡμπερστίας μὲν κρατὴρ εὐκράτο*, 'Ερμῆς δ' ὁλὸν ἔρ-
πιν θεοῖς ἡνοχῶσεν.' *Br.* — V. 3. Junge *πρὸς τὸ δῶκεν αὐ-*
τῷ πτερὰ πυκνὰ. *Homer. Il. λ. 454.* *οἰωνοὶ ὠμῆσται σ' ἐρύ-*
σονται, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. *Ep. Incert. CCCXC VII.*
περὶ δὲ πτερὰ πυκνὰ βαλοῦσα. *Meleager Ep. XL.* *παῖδ' βα-*
λὼν πτέρυγας. Cf. *Toup. Ep. crit. p. 95.* et *Schneider.*
Per. crit. p. 43. — V. 4. *ἡμήπου.* Subaudi *ἔρα* vel
δαίδα. *Br.* In priscis operibus aquila Ganymedem ita
ferens repraesentatur, ut pueri femora leniter tangat
unguibus. Vide *Principales Figures de la Mythol.* Li-
vraif. III. Pl. XXXI. ubi ejusmodi gemma exhibetur ele-
gantissima. *Martial. l. Ep. VII.* *Aesberias aquila pue-*
rum portante per aurās, Illaesum timidis unguibus haesit
onus. — *ἔχει* *Vat. C.* *Toup. ἔχει.* *ἔχει* est in *Ap. Lips.*

VII. Vat. C. p. 578. Scriptum est hoc carmen in
pueram eximiae pulchritudinis et propterea a multis ex-
petitum. Jam poeta Amorum facit judicium, num quis-
quam sit mortalium puero dignior quam ipse. Se eum
igitur nonnisi Diis et Jovi concessurum esse. — Vele-
menter suspicor, *Meleagri* hoc Epigramma esse, cujus mihi
ingenium agnoscere videor. Etiam nomen pueri hanc su-
spicionem firmat. Plura sunt inter *Meleagri* Epigrammata
in Dorotheum. Cf. *Ep. V. et XIV.* — V. 2. *ἡ θανάτῳ.* Jovem
solum designat, ut ex proximis patet. Hunc poetarum usum,
apud Tragicos praesertim frequenter obvium, illustravit
Walchen. ad Phoen. 978. *Brunk. ad Eurip. Bacch. 543.*
ad Sophocl. Oedip. T. 366. Antig. 565. et alii. —
V.

V. 3. *ἢ Ντι*. Vat. C. — V. 4. *ἢ Ντι* Vir Doct. not. in marg. Apogr. Lennep. — V. 5. *φονί*. Vat. C. — V. 6. *ἢ Ν* in cod. scriptum: *ἀλλ' ἡτοχάσαι, μή μ' ἴτι*. Perperam. Sensus est: Sed abscedit a me Dorotheus. Subsisce. Quid? tunc adeo stultus, ut, qui pulcher es, pulchrum alium quaeras? autem lepore es, et pulpamentum quaeris? Sic Salmasius. «
Br. Haec Salmasius valde pro lubitu posuisse videtur; parum enim cum praecedentibus cohaerent, nec apparet, quem poeta alloquitur. Unde autem noverit Salmasius, illum, qui hoc carmen composuit, siue *Melaeger* fuerit, siue alius quisquam, pulchrum fuisse, ipse dixerit. In membr. legimus praeterea *μάταια*, et in Apogr. Lennep. et Lips. *κατασφραγίσ*. Fortasse vitium est *ἢ Ντι*. Mihi in mentem venit:

ἀλλ' ἡτοχάσαι.

μάταια πρὸς τὸ καλόν, *ἔμμε*, *μάταια* φέρον,
Amores quidem litem secundum me iudicant; ille nihilominus ad alium transit. Jam se indignabundus ad animum suum convertit: Ne tu te iterum ad pulchros convertas, pulchris inhaereas, unde te nihil nisi cruciatus manent. — Fac, in Cod. scriptum fuisse *ἔμμε*, quam facile, syllaba superscripta forte omissa, *ἔμ* in *ἔδ* abire potuit! — *ἔμμε* suum alloquitur *Melaeger* Ep. LVI. 3. *Plato* Ep. III. *Archiloch.* Fr. XIV. Cf. *Rittersb.* ad *Oppian.* I. *Cyneg.* 367. — *μάταια* ex cod. servavi. Sic sensus postulabat, ut causa hortationis verbo indicaretur.

VIII. Vat. C. p. 581. sq. Edidit *Klosz.* in *Mus. Strat.* p. 72. nr. 43. Amorem poeta increpat, quod eum nunquam non novis puerorum amoribus irretiat. — V. 1. *τλήμων* Apogr. nonnulla. — *ἔμμε*. Vat. C. — V. 2. *δινέει* στ. κύματος. Vat. C. et *Klosz.* In marg. Ap. Guy. et *Ruhn.* notatum *δινέει* παραχρὶν κύματος. Quanto elegantior *Brunckiana* lectio, in quam etiam *Corn. de Pauze* incidit. Amor fulmina quatiens passim obvijs. Vide *Melaegr.* XXI. XXXVIII. LXXVI. *ἡρακλῆος* καὶ *ἑρμῆος* du-
ctum ex *Callim.* Ep. IX. ὅν δ' ἢ μὲν *ἡρακλῆος* *ἑρμῆος* *πυθ.* —

V. 5. οὐ μόνους δ' ἐπὶ τοῖςδε, minus concinne. At pessime habitus ult. vers. in quo sine sensu legitur δάκρυσι πλουμηνῇ. Salm. emendabat: ἀλλ' ἐπὶ πάντων δάκρυσι πλουμηνῇ καὶ δὲν ἐφελκόμεθα. Minori mutatione et minori, ut mihi videtur, sensu locum restitui, pro δάκρυσι reponendo κάλλει. Paulo Silentiaro aut illius aetatis poetastro dignum est hoc carmen. Collectio illa Epigrammatum, cui titulus *Ἐπιγράμματα Μούσων παιδικῇ*, non talis ad nos pervenit, qualis ab eo concinnata est; sed ab interpolatoribus multa detracta, in quorum locum pejora reposita. Stratonis meminit Diog. Laërt. V. 61. ubi vid. Ménagins. Ergo Severo antiquior est. Br. Cl. editoris conjecturae favet *Xenophon* in Sympos. I. 9. p. 116. ed. Bach. quem exscripsit *Athen.* L. IV. p. 188. Ἄσπερ γὰρ ὅταν φέγγος ἐν νυκτὶ φανῇ, πάντων προσέχεται τὰ ὄμματα, οὕτω καὶ τὸ Λατρίον κάλλος πάντων ἐφελκείται ὡς εἰς ἐφ' ἑαυτοῦ. Nondum tamen mihi persuadere possum, librarios tam oscitanter hic versatos esse, ut δάκρυσι scriberent, ubi κάλλει scribendum esset. Quare vide, annon minori mutatione, una litera deleta, scribi possit:

ἀλλ' ἐπὶ πάντων

ἄκρυσι πλουμηνῇ καὶ δὲν ἐφελκόμεθα.

oculi nostri omnium, quotquot sunt, puerorum illecebris tanquam retibus capiuntur. *Sosipater* (*Dioscorides*) Ep. III, puellae, quam deperit, veneres *δακρυ* appellat καὶ παγίδα. Ipsos oculos, pulchritudinem captantes, *δακρυ* vocat *Philostatus* Epist. L. p. 938. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. IV. T. I. P. I. p. 19. Veneri|retia tribuit *Ariphron Sicyon.* Scol. p. 159. εἴ τις χέρις πᾶδων, οὐδ' κρυφαῖς Ἀφροδίτης ἄκρυσι θηρεύομεν.

IX. Vat. C. p. 584. Edidit *Schneider.* in Per. crit. p. 92. annexis quatuor versibus, qui *Stratonis* sunt Ep. LXXVII. 5 – 8. Poëta, diu ab amore alienus, tandem ejus laqueis irretitus Sapiëntiae renuntiat. Cf.

Meleagr. Ep. XXXVI. et LVI. — V. 1. μηδ' ἔναρ. fortiter negat. Vide ad *Callim. Ep. XV. T. I. P. II. p. 272.* Haereo in μηδ' et εἰδὼ sic cumulatim. Num in εἰδὼ latet εἶδω? In membr. εἰδ' ἔμαθον παρ. — V. 2. θερμὸν. *Vat. C. ἄρσενά θερμὸν* dictum, ut *ἄρσενιδὸν καῦμα* in praecedenti *Epigr. θερμὸς* autem, ut Latinorum *foedus*, de amore frequentiq. obvium. Cf. *Lennep. ad Coluthum p. 103.* et *Heinrich. ad Musae. p. 91.* — Ejusmodi puerilem amorem non didicerat Noster *fovere*, *ποιμαίνειν*, quod verbum cum *θεραπεύειν* junxit *Plato Lys. p. 108. D.* cum *παρθάλλειν Schol. Pindari Isthm. V. 15. Cf. Alberti Obss. phil. p. 7. Abresch. ad Aesch. T. II. p. 9.* — In *θερμὸν* incidit *Corn. de Panto*, sed hanc lectionem contextui convenire temere dubitans, maluit: *ἄρσεν ποιμαίνειν πῦρ μοῦ ὑπὸ κρηίδας*, quod ipse genuinum et *misidum* appellat. — V. 3. Non me pravi pueri amor, sed ingenuus et pudoris plenus oculus in cinerem convertit. *ἄνδραιν βλάμμα* habet *Strabo Ep. VI.* — De metaphorico usu vocabuli *ἐντροφεύς* vide not. ad *Antipatri Sid. Ep. LXXXIX.* et ad *Stat. Aurig. Ep. XXXV. T. III. p. 25.* et *Schneider. ad Anacr. p. 126.* — *κατηθράμμεν. Hesych. καταθραμβάμεν. κατακαῦσα. κατοπτήμεν.* ubi *Alberti nostri carminis* memor fuit. Vide ad *Ep. ἄδισκ. III. 2.* — V. 5. Color, ut in *Pofidippi Ep. XI. σιγάδην πένων ὁ σφιδε κύνες, ἃ τε Κλεάνθους Μῦσα' μέλαι δ' ἡμῶν ὁ γλυκερικροῦ ἔρω.* — V. 6. γλυκερῆς ἰδέσθης. Notum oxymoron. *κηροτῆς ἔλκος ἰδέσθης. Evemus Ep. VI. τραῦμα θερμὸν τε καὶ γλυκὺ. Charito L. IV. p. 65. ubi Dorvillius quaedam notavit p. 371.*

V. 153.] X. *Vat. Cod. p. 582.* „Edidit Dorvillius ad Charitonem p. 709. et post eum, minus tamen accurate, doctus Hesychii sospitator T. II. col. 972.“ *Br.* Duorum puerorum amore incensus poeta, utrum potissimum sequatur, dubitat, et se, in duas partes divisum, utrique vult tribui. — V. 1. *κατηγίζοντες, νέ-*

hementer in me irruentes. *Hippocr.* de Mul. L. II. ὁ δὲ καταιγίζων ἐξαπναιεύ. Vide *Foesii* Oec. Hipp. p. 313. et *Eustach.* ad *Erosiani* Lex. p. 230. ed. Franz. — V. 3. ἡμεν ἐκπνεύοντες καὶ δέμοντες ἡδὲ. sic Vat. C. unde in plurimis Apogr. ἡ μὲν et ἡ δὲ. — In marg. Guy. et Ruhnck. etiam πάλιν σοι notatur. Similiter *Rbiam.* Ep. IV. ἡν δ' ἐπὶ Λακτίωνι στρέψας δέμας. — V. 2. τηλέφου. Subaudi ex praecedd. ἐπὶ, quod h. l. propensionem *versus* aliquam rem indicat. Vide *Locelli* ad *Xenoph.* Ep. p. 206. et *Fischer.* ad *Velleri* Gramm. T. III. P. II. p. 230. — δέξομαι; ardentior oculus. Cf. *Graevii* *Leclt.* Hesiod. IX. p. 555. In marg. Guy. et Ruhnck. Ap. τηλέφ' ἐκπνεύοντες. — V. 5. τμήκατέ μου. Vat. C. quod Vir Doct. in marg. Ap. Guy. et R. sic explicat: ταύτην τὴν θρωτικήν ἀδονίαν. quo sensu nihil foret ineptius. — τμήκατε, μοι τ. edidit *Dorvill.* Idemque in mentem venit *Cornel.* de *Paniso*; nec aliter scripsit Anonymus. ἡδὲ μοι δέτι dicunt, cum se quid cupere indicant. Exempla dabit *Valcken.* ad *Herodot.* p. 126. et 550. — V. 5. ἐκ πλαστιγῶν. Ineptum phantasma, sed qualia etiam ap. *Melaegrum* aliosque eroticos invenias. Similis est imago, sed minime reprehendenda, ap. *Lucian.* in *Amor.* §. 4. T. V. p. 260. ed. Bip. καὶ μοι γενεῶν δικαστὴς ἴσας — ποτίσας ἀμείνωνας ἡγῶν, τοὺς φιλόπαιδας ἢ τοὺς γυναικείας ἀμεινίζοντας· ἐγὼ μὲν γὰρ, ὁ πληγὴν ἐκατέρω, καθάπερ ἀκριβὲς τραυλὴν ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρω πλαστιγῶν ἰσορροπῶς ταλαντεύομαι.

XI. Vat. C. p. 582. »Edidit ad Poëtiarum fragmenta *Wolfius* p. 35. ubi bonam 4. v. scripturam prava emendatione corrumpit, pro ἔχοντι reponens ἔχων δὲ, et »vertit: *amicas* quidem flectens iras, non vero portas apertas habens, quum vertere debuisset: *frustra tentans inimicas nil habenti fores*. Nihil ibi supra tironis captum. »Protulit etiam ad *Hesychium* cl. *Ruhnkenius* T. II. col. »890. — V. 6. in membr. scriptum ἐν τῇ ποσειδωνάτῳ, »quae scriptura prae ea, quam sequutus sum, non pla-

habet. *Br. Schneider. Per. crit. p. 101.* Triplicem amorem, quo flagraverit, poeta describit. — V. 2. αἰδέμε et δέ με καὶ. Vat. C. — V. 3. ἤγγυς bis habetur in Cod. — V. 4. τὰς ἐχθρὰς θύρας. Cf. not. ad *Antip. Sidon. II. T. II. P. I. p. 288. Schneider.* comparat *Marc. Argens. Ep. XV. ἢ μὲν ἐγὼ τούτ' ἔπος, ὡς οὐδὲ οὐδὲν ἔχοντι φίλοι.* — V. 5. ἐπιστάδος. Vat. C. quod *Salmas.* emendavit. Color idem ap. *Aristaen. II. Ep. XX. p. 104. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ παθεῖν, ἡσυχάτους καὶ χαλκίονες καίμεναι ἐπὶ θύραις ποιεῖσθαι, καὶ λυγρῆς ἡσυχίας μόνον ῥήματος τυχεῖν ἐξισύουτες.* Cf. cl. *Doering.* ad *Catull. LXIII. 65. 66. p. 245.* — V. 6. ὅν τι π. Vat. C. τὰ est in Sched. Tryll. in marg. Apogr. *Leninep. ὡς τὰ καὶ.* marg. *Ap. Guy. et R. Cf. Agath. Ep. VIII. 17. — V. 7. Maximis cruciatibus puer me affecit, unde minimum solidae voluptatis cepi. — Schneiderus;* cui ultima carminis verba languere videbantur, dubitanter proponit: καὶ τὰς ἐλπίδας ἐντροφέην. Ad οὐδὲ μόνον subaudiendum participium, ut ἔχον, ἀρχόμενος, vel. simile quid; de qua constructione consule *Abresch.* ad *Aristaen. p. 18. sq. — βλάμματα καὶ καυὰς ἐλπίδας* autem ita accipio, ut posterius effectum prioris designet: vanas spes ex pueri oculis conceptas.

XII. Vat. C. p. 585. Plan. p. 485. St. 630. W. ubi μόνον habetur.

XIII. Vat. C. p. 585. Edidit *Dan. Heins.* ad *Horaz. p. 32. et Toup.* in *Cur. nov. p. 173.* quem clariss. Editor sequutus est. Cf. *Schneider.* in *Per. crit. p. 21. — V. 1. ἔχοντα.* membr. ἔλπειτο legitur in marg. *Ap. Guy. et R.* cum interpretatione: *Si me amas, si meas parvas complectitur.* Comparat *Toup. Lucian.* in *Hermot. 6. 30. T. I. p. 770. Εἰ, καθάπερ γὰρ ἔχω, ἐλπίμην τὰ ὀνύματα, εὐπιστεύσας ἐνδὲρ φίλου. — V. 2. καὶ ὡς αὖθις.* Vat. C. καὶ sic emendavit *Salms.* Apud *Heinsium* est πολλὰς εἰς ἄρας, perperam. Nota est bene ominandi formula εἰς ἄ-

γας sive *δρας* *ταυτε*, quam fufe illustravit *Casaubon.* ad
Artem. II. p. 112. Cf. *Valcken.* ad *Theocr.* Adon. p. 370. —
 V. 3. excitat *Weistm.* ad Nov. Test. T. II. p. 276. *μύρ-
 von* *ταυτε*, *hesterne* myrti *corona*, quae cum ceteris convi-
 vii reliquiis, τοῖς σκυβάλοις, everritur. *ταυτε* optime illu-
 stravit *Schneiderus* l. c. *Aristaen.* II. Ep. VII. p. 83.
φιλήματα μὲν γὰρ ταυτε τὰ τῶν γυναικῶν. *Themistius* Or. p.
 205. B. *παράδειγματα ταυτε καὶ λανε* *εργαῖα.* — Primus
 igitur flos pulchritudinis Dionysii jam evanuisse putan-
 dus est; quare etiam v. 2. Gratias rogat poeta,
 ut eum αἰνέις *ἐκ δρας* ducere velint. — V. 3. genui-
 nam Vat. C. lectionem exhibet *Salmas.* in *Plin.* p. 674.
 E. Vitiose Ap. *Lipf.* *ἐμμεν.* Vitiosius *D. Heins.* *ἐμμεν* *ἐμμεν.* —
 Hoc carmen in cod. praecedit *Dionysii* Ep. IV. in cuius
 ult. vers. post *Toupium* scribendum esse monui *κόντις* *ἐξερ-
 ρόμενος* *παράμυ.* Ex uno carmine in alterum ab oscitante li-
 brario translata haec vox: nam hic pro *φουρμένον*, quod e
Salmasii emendatione est, in cod. scriptum *φουμένον.* — *Br.*
 ¶ 154.] XIV. Vat. Cod. p. 589. Edidit *Kloetz.* ad
Tyrs. p. 72. *Meleagri* esse hoc Epigramma, probabiliter
 suspicatur *Corn. de Pauw.* Optimae certe aetatis poeta
 dignum. — V. 1. 2. profert *Warson.* ad *Theocr.* T. II.
 p. 92. — *νε* post *εἶπα* non est in membr. In Ap. *Guy.*
 et *Ruhnk.* est *εἶπα* *δε*, et in marg. *δε.* Ap. *Pauw.* *εἶπα* *γε*,
Wart. *εἶπα* *σι.* — V. 3. 4. laudat *Weistm.* ad Ep. Rom.
 II. 19. p. 32. Parietibus et arborum corticibus inscul-
 pebant nomina eorum, quos deperibant. *Eustath.* II.
 2. p. 490. II. *παλαιὸν ἔθος, καθ' ὃ δεινὰς θοα καὶ πτωχεῖν ἐναι*
αὐλαττον εἰ παλαιὸν τὰ τῶν φιλευμένων ἐνέματα, ὥς εἶπας *Ἐρω-*
τις *ὃ Νόμους* *ἔρηναι* *τοῦτο* *ἐποίησεν* *εἶπον*, *ὃ δεινὰ καλὴ* *ὃ δεινὰ*
καλός. Plures hunc morem attigerunt, quos vide ap.
Valckenar. ad *Callim.* Eleg. p. 211. — V. 4. *ἔχον* *ἔχον.*
 Non inscriptionibus amorem meum significabam, sed po-
 tius in pectore eum tenebam inclusam. Sic haec so-
 cepta nihil difficultatis habent; nec erat, cur *Corn. de*

ingeniose tentatam esse appareat, nondum tamen constat. Fieri enim possit, ut poeta scripserit;

τὸν ἔρωτ' ἄγει Ἀρκεσίλαος.

Arcefilaus Amorem vincitum et captivum adducit; quod cum v. 2. etiam melius conspirat, quam Brunciana lectio. Nec hoc parum honorificum de puero, qui, qua violentia Amor in homines uti solet, eadem in Amorem usus esse dicitur. Contigerat enim Arcefilao, quod Daphnis temere professus erat ap. Theocrit. Eid. I. 97. τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατέχευε, δάφνι, λυγίχθην; Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ἐπ' ἡγυαλέω ἐλυγίχθη; Item minatur Amori *Meleager* Ep. LI. χαλκιδέτωσ' ἐφίχθω εἰς περὶ ποσσὶ πύλην. Ap. *Ausonius* in Amore Cruci affixo v. 65. *Heroides* Amorem in coetus mediae traxere catervae — *Devincitum post terga manans, substrictaque plantis Vincula moerentem*. Hinc saepius Amor vincitibus manibus repraesentatus est. Cf. ad *Crinagoras* Ep. I. T. I. P. II. p. 377. — Recte autem jungitur ἄγει — δέσμευ. *Euripid.* *Heraclid.* 861. δεσμεύς τε δέσμευς χεῖρας ὑπερδύον Κέλλιστον ἔχει τὸν στρατηλάτην ἄγει. *Meleager* Ep. LVII. καὶ με πάλιν δέσμευς τὸν σὺν ἄγεις λυγίχην. *Mosch.* Eid. I. 24. ἦν τὸ γ' ἔλκε τήν, δέσμευς ἄγει. XVII. Vat. C. p. 580. Edidit *Klosz*, in *Mus. Strat.* nr. XLII. Amorem jam extinctum novas vires summissee conqueritur. Simile est Ep. *Meleagri* LXXVIII. et LXXIX. — V. 1. Ἀντίπατρις. *Margo* Ap. *Guy.* et *R.* Ibidem v. 2. ψυχῆς tentatur; utrumque perperam. ψυχῆς τέρψιν. cinis jam extinctus, cui nihil subesse videbatur ignis. — V. 3. δε με. Vat. C. — V. 4. Plane similiter Ep. *Idios.* XLV. XLVI.

XVIII. Vat. C. p. 594. Edidit *Dorville* ad *Charis.* p. 332. Forti animo poeta se amorem, quem non nunc primam expertus sit, laturum esse pollicetur. *Alcaeus Messenii* hoc Epigramma esse videtur, cujus est carmen in *Nicandrum*, puerum, T. I. p. 486. II. — V. 1. Προθαλαμῆς *Vir D.* in marg. Ap. *Guy.* et *R.* ἡγυαλέω tentat;

omnino male. — V. 2. χαλῶνθῃ. Apogr. Guy. Rahnk. Pauw. χαλῶνθῃ est in membr. — V. 3. Dorvillius a Cod. dedit βίαι, pro quo sagaciter et vere reposuit βίαις Pierfon. Verilim. p. 92.^a Br. Non βίαι, sed βίαις edidit Dorvill. quae est depravata membr. lectio. In marg. Guy. βίαις pugnas, rixas: quod nihili est. Homeri Od. p. 283. οὐ γὰρ τι πλεῖστον ἐδάμυν, οὐδὲ βόλυν. — V. 5. καὶ εὐ-μέν. Sic recte in Cod. scriptum. In ora Salmasius adscripsit: forte. καὶ εὐ. quod Dorvillius recepit. Ne graecum quidem est. Nam τίς dicitur, qui ποίηται δαί; τίς δαί, qui ποίηται ἐξίγῃ. Haec verbi mediū differeῖntia, optimis et veteribus scriptoribus observata, recentioribus neglecta quidem saepe; quorum exemplum nullius est auctoritatis, et ubi quid in Codicibus iuxta rectam loquendi normam scriptum reperitur, id in pejus mutandum non est. Br. Excitavit hoc distichon Alberzi ad Hesych. in Ἀλεξάνδρῃ. T. I. p. 99. Reisk. in Misc. Lips. IX. p. 95. qui Dorvillii errorem primus aperuit, εὐ μὲν five εὐ μὲν γὰρ legendum censens: tu ergo me, o Adrastea, ob pravam consilium puni. Nemeli cum Adrastea passim conjungi, docuit Dorvill. l. c. Cf. Herder. in Zerstreus. Blättern. T. II. p. 213. Siobekes in Anecd. p. 64. Ceterum hoc distichon vix bene coit cum praecedentibus, nec intelligitur, cujusnam consilii poenae exigendae sint. Fortasse olim ad aliud quoddam carmen pertinebat.

T. 155.] XIX. Var. C. p. 574. Edidit Klorz. ad Tyrtae. p. 23. Hoc quoque carmen Alcaei esse videtur, quae etiam Reiskii est conjectura in not. mst. Agitur de puero, olim formosissimo, nunc barba et pilis hispido: — V. 1. 2. laudat Pierfon. ad Moer. p. 50. — ἐρπύλλῃ. εὐπῶ σου τὸ κάλλος χρέος ἐρπύλλῃ. Rufin. Ep. VIII. ubi vide not. T. II. P. III. p. 159. Eadem imagine Meleager Ep. XLIX. οὐδὲ πικραυγὴς Περὶ ποτα, νῦν δ' ἔτι δαίλει, Ἀπολλόδοτος. — V. 2. χαρίτων λοιπὸν εὐδ' ἔνομα. Sic

Theocrit. Eid. XVI. 97. $\rho\alpha\upsilon\varsigma\ \delta'\ \epsilon\tau\iota\ \mu\epsilon\theta'\ \epsilon\nu\sigma\alpha\iota\ \epsilon\iota\nu$. — V. 3. $\epsilon\nu\ \epsilon\lambda\epsilon\gamma\epsilon\tau\alpha\iota$. quem non magis deflorescere posse arbitramur, quam Deos, Apollinem v. c. aut Bacchum, cui *inconsumta juventus*, *Qui puer aeternus, qui formosissimus also* *Conspicitur coelo.* *Ovid.* IV. *Metam.* 17. — V. 4. $\sigma\iota\epsilon\iota\ \epsilon\pi\lambda\eta\varsigma$. Cf. ad *Antomed.* Ep. H. T. II. P. II. p. 128. — XX. Var. C. p. 574. »Primum distichon protulit »Salmasius ad *Scr. Hist. Aug.* T. II. p. 343. Caetera »plana sunt. $\epsilon\kappa\epsilon\lambda\theta\eta\varsigma$ hic vocat, quas alibi $\epsilon\theta\nu\sigma\mu\epsilon\tau\epsilon\lambda\eta\varsigma$. »Br. *Serapionis* ingenium hoc Epigr. videtur prodere, Ipse puer loquens inducitur. Puerum ipsam poeta sibi finxit ut statuem, in cujus basi, forte hii versus legerentur. — V. 1. $\mu\epsilon\ \delta\epsilon\epsilon\gamma\ \epsilon'\ \epsilon$. margo Apogr. Lennep. $\mu\epsilon\ \epsilon\delta\epsilon\epsilon\gamma$. Ap. Pauw. — V. 2. $\epsilon\delta\tau\eta\varsigma$. sic, veste indutum. $\mu\epsilon\mu\epsilon$. me haud secus ac statuas, veste indutas. — $\epsilon\kappa\epsilon\lambda\theta\epsilon\upsilon\ \epsilon\kappa\alpha\iota\omega\upsilon$. Statua $\epsilon\kappa\epsilon\lambda\theta\eta\varsigma$ non est statua lapidea, quod visum est *Salmasio*; multo minus signum, in summo aedium fastigio collocatum, quae *Tralleri* est sententia in *Obff. crit.* p. 325. sed potius statua ex ligno, cujus extrema tantum, quae vestis non tegebat, ut caput, pedes manusque, e marmore erant. Vide Lennep. ad *Phalar.* p. 72. *Winkelm.* *Hist. Art.* p. 15. De eadem re quaedam notavit *Eschenburg* ad *Lessingii Collect.* T. I. p. 39. sq. — Facit huc, quod *Athenaeus* narrat de Nannio meretrice, quam Atheniensium dicacitas $\mu\epsilon\tau\epsilon\sigma\tau\eta\varsigma$ appellaverat, $\epsilon\tau\iota\ \mu\epsilon\tau\epsilon\sigma\tau\eta\varsigma\ \tau\epsilon\ \mu\epsilon\tau\epsilon\sigma\tau\eta\varsigma\ \epsilon\chi\epsilon\iota\ \kappa\alpha\iota\ \epsilon\chi\epsilon\iota\tau\epsilon\ \mu\epsilon\tau\epsilon\sigma\tau\eta\varsigma\ \kappa\alpha\iota\ \mu\epsilon\tau\epsilon\sigma\tau\eta\varsigma\ \mu\epsilon\tau\epsilon\sigma\tau\eta\varsigma\ \epsilon\kappa\epsilon\lambda\theta\eta\varsigma\ \delta\delta\ \epsilon\nu\ \alpha\lambda\epsilon\gamma\epsilon\tau\alpha\iota$. L. XIII. p. 587. B. — V. 3. δ' post $\gamma\upsilon\mu\eta\eta\varsigma$ desideratur in membr. Adscriptam margini Ap. Ruhn. ubi ad $\gamma\upsilon\mu\eta\eta\varsigma\ \chi\epsilon\lambda\epsilon\iota$ haec notantur: $\tau\eta\eta\ \mu\epsilon\gamma\alpha\lambda\eta\ \psi\alpha\lambda\lambda\eta\eta\varsigma$, $\gamma\upsilon\mu\eta\eta\varsigma$, $\delta\epsilon\tau\epsilon\chi\alpha$. Male. Intellige concubitum cum nudo puero, sive simpliciter: *Nudi Antiphili venustatem explorare cupiens.* i. e. $\gamma\upsilon\mu\eta\eta\varsigma\ \epsilon\kappa\tau\epsilon\phi\iota\lambda\omega\varsigma\ \epsilon\lambda\epsilon\gamma\eta\sigma\alpha\iota\ \zeta\eta\tau\omega\eta\varsigma$. — $\epsilon\kappa\epsilon\lambda\theta\eta\varsigma$. Cf. *Rusin.* Ep. XXXVI. — Postremum versum cum parte praec. laudat *Waxton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 48.

XXI. Vat. C. p. 571. Plan. p. 484. St. 629. W. — V. 1. φιλην. Vulgo, quod casto monacho debetur. V. 2. *Bradaeus* vidit absque codice. Vir Doct. ap. *Huet.* p. 49. transpositis vocabulis φιλην θάσθ' air. parum eleganter. — V. 2. αἰνεῖντι. om. Vat. C. De verbo αἰνεῖν vide ad *Asclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21.

XXII. Vat. C. p. 577. „Hoc distichon praefixum sequenti in cod. ubi ex duobus unum Epigr. At separanda videntur, quod fuit etiam Orvillii iudicium, quem vide ad Chariton, p. 199.“ Br. — V. 1. ἄθροι μοι διὰ παντός. Vat. C. In Ap. Lips. et Voss. ἄθροι. in marg. ἄθροι. Deinde membr. ἔλαν κατέτηκ' Ἀρίβιζος. Totum versum sic emendavit *Dorvill.* ut Br. eum edidit. Ad verba ἔλαν τὴν Κνίδον κατέτηκε comp. *Meleager* Ep. XIII. καὶ τὴν Κνίδον χρῆσι χλιαυμένον. In primis distichi verbis haeream Legendum suspicabar:

Ἀνθρακίη διὰ παντός ἔλαν κατέτηκ' Ἀρίβιζος
τὴν Κνίδον.

Totus locus nil nisi carbones; omnem enim Cnidum Aribazus incendit. διὰ παντός non solum ad tempus refertur, quod *Dorvillius* censet, sed etiam ad rem, ut δι' ἔλαν. Sic *Pausan.* II. 34. p. 191. ἀλεκτρονία τὰ πτερὰ ἔχοντα διὰ παντός λευκὰ διελόντες. *Aeschyl.* Suppl. v. 846. γομφόθεν δορὶ δι' ἔλαν. — Ἀνθρακίη autem ab horum poetarum ingenio non alienum. Cf. not. ad *Possidipp.* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. et Ep. VIII. p. 139. — V. 2. θρυπτόμενος θέρεται. Haec est genuina membr. lectio, quam Apogr. in τυπτόμενος φλέγεται et φέρεται temere mutaverunt. *Callim.* Ep. IX. ὁ μὲν ἑρσυνικῇ θέρεται πυρὶ. Idem fortasse vocabulum lectum olim ap. *Aristaen.* II. Ep. I. p. 70. οὗτος δ' οὐκ ἐρρ' σου, Καλὴν, καὶ τῇ αὐθιγῇ θέρεται (vulgo φέρεται) πυρὶ.

XXIII. Vat. C. p. 577. junctim cum praecedente, Aribazus puer Persicae originis fuit, quod ipsum no-

men indicat. Cnidus autem, ubi habitasse videtur, cum reliqua Caria Persis parebat.

XXIV. XXV. Vat. C. p. 586. ubi Ep. XXV. alterum praecedit; ceterum versus in utroque eodem ordine leguntur, quo Br. edidit. In aliis libris ordo mixtus turbatus. Wolf. in Sapph. Fragm. p. 253. conjunxit posterioris distichon Ep. XXV. cum v. 3. 4. Ep. XXIV. Alia Apographa, omisso altero disticho Epigr. XXIV. ex prioris et altero disticho Ep. XXV. simul cum secundo Ep. XXIV. unum Epigramma conflare. Suspiciabatur *Dorvillius* ad *Charis.* p. 89. haec quatuor disticha non nisi unum carmen conficere, improbante *Brückio*, cujus haec sunt: »Tam persuasus sum, disticha in cod. recte esse disposita et singula tetrasticha Epigramma facere, ut carminum ordinem immutaverim. Nihil prorsus interest, utrum prius vel posterius legatur. Dialogus est in hocce; verba *ἔστι δ' ἀμφὶ καὶ ἐπὶ τοῖς*, famuli sunt. V. 1. in cod. scriptum *ἡμεῖς*, manifesta menda. *Toupius* in Cur. Nov. p. 237. prius distichon Ep. XXIV. praefigendum putabat versibus a *Suida* prolatis in *καμύτοις*:

ἦν γὰρ με κτείνεις, τότε πάσσομαι ἢ δὲ μ' ἀφ' ἑς ἔστ',
καὶ διαθῆς τοῦτον χρίσων; καμύτοισι.

ignorans scilicet, hoc distichon partem esse carminis *Asclepiad.* XXVI. ubi vide not. Huic poetæ utrumque carmen facile equidem tribuerim; nisi forte *Meleagri* est, quem conf. Ep. LVI. — V. 1. τοῦτον. sic Vat. C. In Ap. Guy. not. τοῦτον. τὸν οὖν γενομένον, ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ male. — V. 2. λουόμενον. membr. non λούμενον, ut *Dorvill.* dedit. *Asclepiad.* IV. στέφανοι — οὓς δακρυόεις κατέβριζον. ubi vide not. Coronae tingebantur, *λουόντε*, interdum unguentis, quo h. l. respici videtur. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. XCVII. T. I. P. I. p. 111. — V. 3. In marg. Ap. Pauw. tanquam a *Guyero* legitur: *φοῖν. ἀδελφ. μακρόν. Πανὼ* consuebat *μὰ νῦν*. Neutrum membr. lectioni praefe-

rendum: Viam ibo longam quidem, sed non frustra institutam. — Sequi verba, *ἴασι δ' ἀμφὶ καὶ οὐρανῷ*, non opus est, famulo tribuas. Ipsius commissaturi poetæ esse possunt. — Ad ἀμφὶ subaudi *οὐρανῷ*, vel *οὐρανῷ*. Præter hunc unum locum et alium *Luciani* T. II. p. 22. nullum habebat *Schlæger* ad *Moer.* p. 32. qui illo additamento careret. *Pierſon.* adjecit *Heraciden* ap. *Asben.* XII. p. 432. F. *ἡλεκτροβύνα* — ἀμφὶ κοκκίζοντα. Sic etiam *Polyaen.* II. c. 34. τοῖς ἀμφὶ βαδίζουσιν. — V. 4. μέγας φανός. *Propert.* L. III. El. XIV. 15. demonstrans *astra facilebras*; *Ipsē Amor accensas praecutit anse faces.* *Valerius* in *Anth. Lat.* T. I. p. 670. *Quid faculam praefert, Phileros? qua nil opu' nobis.* *Ibimus: hoc lucem pectore flamma satis.*

T. 156.] XXV. *Vat. C.* p. 586. Vide ad praeced. Ep. — *Comissabundus* se fulmina et tempestatem nihil timere ait, cum Amor ipsum satis tutum a periculis praestet. — V. 1. *ἀκρητον μανῖον*. non vino ebrius, sed amatorio furore. De vocis *ἀκρητος* usu figurato quaedam notavi ad Ep. *Pauli Sileni.* XXXVII. — *μεθύων μέθους*. sermonum, in amorem pellicentium, plenus, tantum non ebrius. *Ἰνδρος καὶ μεθύων ὑπὸ τῆν λόγων περιέχουσι.* *Lucian.* in *Nigrin.* T. I. p. 31. ed. *Bip. Plutarch.* T. II. p. 712. E. mimos appellat *μιμήματα πραγμάτων καὶ λόγων*, ἃ πάσης μέθης παραχρόνιστον τῆς ψυχῆς διατίθουσιν. — V. 2. *εὐφροσύνης*. Ap. *Lipf.* contra poetæ mentem, qui se dementia actum et securum per periculosam viam grassari ait, *εὐφροσύνης* suspic. *Reisk.* in *Misc.* *Lipf.* IX. p. 93. — V. 3. *δέ μοι*. *Vat. C.* — V. 4. *ἔχων*. membr. *ἔχων* *Reisk.* l. c. Idem *Cornelio de Paulo* in mentem venit. — ἦν βάλλει male interpretatur *Dorvillius*. Sensus est: Si Jupiter fulmina jacit. — *ἔχλον* scutum inprimis, quod telis obijcitur.

XXVI. *Vat. C.* p. 587. Edidit *Kloze* in *Mus. Straz.* nr. XLIV. *Watson* ad *Theocr.* T. II. p. 66. In puer

eum formosum, in pugilatu victorem. Optimae notae carmen, *Serasonis* ingenio non indignum. — V. 1, πυγῇ. Vat. C. πυγῇ est in omnibus Apogr. quae vidi, excepto Lipsiensis. — V. 2. ἀμύνεσσις, ταυίαις. *Hesych.* ἀμύνεσσις, τὰς ταυίας, Σεραιούσις. Vide *T. Hemsterb.* in *Misc.* Obfl. V. 3. p. 70. et ad *Lucian.* T. I. p. 164. Morem athletas taeniis ornandi illustravit *P. Wesscl.* ad *Diodor.* XVII. 101. p. 238. et *Rubnk.* ad *Timae.* p. 246. — V. 3. πεφουμένον. *Serato* Ep. LXVIII. πεφουμένως ἑμματα κλυθμῷ. Cf. eundem Ep. XXXIV. — σμύρνης. Suavius hoc mihi videbatur esse, quam si faciem unguento myrrhino inunctam habuisset. σμύρνα Συρία inter pretiosa unguenta commemoratur ap. *Philodem.* Ep. XXII. ubi vid. p. 233.

XXVII. Vat. C. p. 591. Obscurum Epigramma, quod vellem clariss. editor disertius explicasset. At hic nihil notavit praeter haec: » Sic in cod. scriptus est vs. 1, Ἐρμῷ ταξενθὲς ἐξέπασσε σε πικρὸν ἰφύβη. in quibus nullus omnino sensus. Emendabat *Salmassius*: Ἐρμῷ ταξενθὲς ἐξέπασσε σε πικρὸν ἰστέον. Κῆρυ τὴν αὐτὴν εἶχε λ. τ. E sensu carminis manifestum est, negationem in primo versu esse debere. » Est in eo metaphora e sagitta petita, qua quis confixus eam e vulnere extrahit: sed ideo ἰστέον contra codicis auctoritatem scribendum non erat. » Adscribam etiam, quae *Cornel. de Pauw* ad hoc Ep. notavit: » Scribendum videtur:

Ἐρμῷ ταξενθὲν' ἐξέπασσε ἰδὲ ἰφύβη,
 κῆρυ τὴν αὐτὴν, ξίτι, ἀλόγχα τύχη.
 Ἄλλ' εἴ' Ἀπολλοφάνους τρέχει πόδος, ὃ φιλέειλε,
 ἰφθίμους εἰς ἐν πῦρ, οἱ δὲ ἐνηλμέθη.

» *Hermæ*, viro juveni, sagitta percusso jaculum extraxisti. Et ego vero, mi hospes, eandem nunc fostem subii. At *Apollonphanis* te desiderium comedit; o laborum amans, in eundem tu incidisti ignem; nos duo

agitati fumus et percussi. Sensus sic elegans est: Cum nantea Hermæ suppetias tulisti, mihi eandem nunc ferre non potes: quanquam, quid miser ego garrio? Id tibi nunc impossibile. Eodem enim telo percussi sumus, eodem igne urimur; quare mihi sane nunc opem ferre non potes, cum tibimetipsi id tentes frustra. Haec ille, qui secundis curis pro *Idu* tentabat *ὑγνεν*; pro *ei δὲ* autem *ᾤδεν*. Hae emendationes, quae auctori suo valde elegantes videbantur, rem minime salvam praestant. Quod enim ille de Herma, puero, somniabat, falsissimum est. Agitur de Mercurio *φιλαιδῶν, παλαστραεπραεσίδι*, formosi ephebi amore capio. Hoc poeta ita extulit: Mercurium ipsum palaestricis artibus ab Apollophane superatum esse, Phantasma, quod *Brunchii* emendatio versu primo efficit, illustratur Od. *Anacreontis* XIV. 14. ubi Amor in certamine, *ὅς οὐκέτι εἶχ' ἰεττεύς, ἠσυχάλλεν εἶθ' αὐτὸν Ἀφῆκεν εἰς βέλαινον* *Μέσος δὲ καρδίας μου ἔδονε καὶ μ' ἔλυνε*. (fort. *μ' ἔκινζε*.) Ut hic Amor sagittae loco in pectus penetrat, sic ap. Anonymum puer in Mercurii corde bella gerabat. — Jam vero v. 3. cum praecedentibus non cohaeret. *καὶ ἐμὲ* antithesin indicat, cujus nulla causa cognosci potest. Expectabatur *καὶ μὲ γὰρ*, vel simile quid. In Vat. C. *ἀλλὰ μ'* vel *ἀλλ' ἄμ' Ἀ*. Neque ex seqq. lux affulget. Haec igitur aliis explicanda relinquimus.

XXVIII. Vat. C. p. 108. Plan. p. 448. St. 582. W. Similes lusus vide Ep. LXVII. LXVIII. Puero coronatam rosarum mittens *Philostrotas*. Epist. XXIX. *περιθῆσθαι δὲ οὐ ἐν τῇ βέβη; ἀλλ' αὐτὰ ἐσ*.

XXIX. Vat. C. p. 592. Edidit *Klos* ad *Tyrt.* p. 24; una cum sequ. Epigr. *Schneider* in *Peric. crit.* p. 20. Neminem, nisi aut Deus sit, aut lapis, Apollodorum spectare posse, quin amoris flamma corripiatur. Inter pueros, quos *Meleagri* Musa celebravit, etiam Apollodorum fuisse, apparet ex ejus Epigr. XLIX. Haec res et carminis stilus efficit, ut facile accedam ad *Panyssii*.

sententiam, qui hoc et sq. distichon *Melaegrō* tribuendum esse suspicatur. — V. 4. ἢ θεός ἢ λίθος. De stupidis et omni elegantiori sensu privatis hominibus passim: λίθος, οὐκ ἀνθρώπος. Exempla collegit *Westen.* ad Nov. T. I. p. 265.

V. 157.] XXX. Vat. C. p. 592. junctum cum praecedente. Separatim protulit *Salmas.* in *Plin.* p. 776. A. Etiam hoc distichon *Melaegri* esse videtur, qui *Heraclitum* puerum passim celebravit. — V. 1. M. Ἡρακλῆος υἱοῖ τοῖσι πάσι οὗτοι ε. Vat. C. οὐχί *Salmas.* dedit. — V. 2. ἱμεν est in Cod. ἱμεῖν exhibuit *Salm.* *Heraclitus* puer ex *Magnesia* fuisse videtur. Jam lapis *Magnesijs* (μάγνης λίθος et μαγνήτις), qui ferrum trahit, etiam *Heraclius* appellatur. Hinc poëtae lusus. *Plato* in *Ioue* p. 363. E. θεῖα δὲ δόνημας καὶ κινεῖ, ἄσπερος ἐν τῷ λίθῳ, ὃν ἐκδοκίμης μὲν μαγνήτιν ἀνέμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν. Ad ea, quae *Salmasius* l. c. coniecit de magnete, *Schneiderus* addidit *Eustasii* locum ad *Il.* v. p. 338. 38.

XXXI. Vat. C. p. 593. Omissio primo disticho, quod a Cod. *Lips.* abest, hoc carmen edidit *Wolf.* ad *Fragm. Sapph.* p. 253. Integrum post *Br.* exhibuit *Ruhn.* *Ep. crit.* p. 85. nov. ed. nam in prima edit. mutilum est. Poëta nautae se comparat, verno tempore incertum pelagus tentanti, puerumque, quem depexit, precatur, ut ipsum aut sincere amet aut palam et aperte oderit. — V. 1. ἀέλιος. *Diodorum* puerum passim commemorat *Melaeger*, quem si quis hujus quoque Epigrammatis auctorem existimaverit, me consentientem habebit. Simile est ap. eundem phantasma *Ep.* XLIV. ἢ μὴ συνωφές ἔμμα βλάψῃ ποτα, χαίμα δάσκαλος; ἢν δ' ἱλαρὸν βλάβῃς, ἢδ' ἐτίθηλεν ἱερ. Eidem poëtae comparatio amoris cum navigatione perquam familiaris est. — V. 2. ἀρρωσμένος. incertis fluctibus spectatus, multis igitur gravibusque periculis obnoxius. De nauta, qui multum maris emensus perierat, *Antip. Sidon.* *Ep.* XCVII. ἢ πῶς

σεν ὄντως ὧλασε τὸν τόσον κακρυμμένον παλάγι. *Leop. Alex. Ep. XV.* ἡσπίδα δ' ἔσχον Σαθίδε κακρυμμένην κύματι καὶ πολέμῳ. — V. 3. Comparavit haec *Rubink* ad *Hesiod* ε καὶ η 550. ἄλλοτε μὲν δ' οἱ ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄγει. Similiter *Theocr.* *Eid.* IV. 43. καὶ ἡ τοῦδε ἄλλοκα μὲν πύλοι. αἰθρίας, ἄλλοκα δ' οἱ. — V. 4. εὐθείς ἀβρὰ γελῶν δ' ὕμνασιν. *Vat. C.* ἔνδει *Wolf* edidit, infeliciter suspicatus, ἔνδειος legendum esse. εὐδον not. in marg. *Apogr. Guy. et R.* Sed praefendum procul dubio *Brunckii* εὐδιος. Cf. ad *Melcagr.* *Ep.* LXIX. T. I. P. I. p. 86. Hoc recepto, vide an servata, quam membr. praebent, conjunctione δέ, legi debeat: ἄλλοτε δ' αὐτὲ εὐδιος, ἀβρὰ γελῶν δ' ὕμνασιν ἐκείχουσι. Posterior enuntiatio causam prioris continet, quod apud poetas haud infrequens. Quum in *Ap. Lips.* ἐκείχουσι haberetur, *Reisk.* conjecit in not. mst. ὕμνα τόν, quod nunc non est necesse. *Ridentem effundi oculis* doctius quam *diffuso vultu ridere*, aut, ut *Heliodor* dixit L. VIII. p. 396. ἰατρῷ καὶ διακρυμμένῳ βλάμματα. *Apollon. Argon.* III. 1009. πεκάρειν μείδης· ἐχούνη δέ οἱ ἔδεσθαι θυμὸς Αἰῶν ἡτοιμένης. — V. 5. τυφλὰ κύματα. Vide ad *Serapion.* *Ep.* T. II. P. II. p. 340. — V. 6. Quum vox κύμα ter in quatuor versibus repetatur, scribendum procul dubio:

μεγάλῃ χύματι πλαζόμενος.

in quam emendationem incidit etiam *Hufschkii* ingenium, in *Anal. cr.* p. 164. qui cum alia comparat, tum *Carul.* *Epith. Pel.* et *Th.* 97. Qualibus incensam iudassio mente puellam Fluctibus, in flauo saepe hospite suspirantem. *Corn. de Pauw* μεγάλῃ χύματι tentabat. — V. 7. πάλιν. *Vat. C.* Comparandus *Theognis* v. 89. ἢ με φίλει, καὶ παρὸν θάμενος νόον, ἢ μ' ἀποσιππῶν ἔχθαι, ἀμφαδίην νύκτος ἀπείρμενος.

XXXII. *Vat. C.* p. 515. In *Plan.* p. 38. St. 55. W. interpolatum legitur; nam pro παιδείῃ *Planudes* παιθουσίῃ dedit. *Vaticani Cod.* lectionem primus restituit

Dorvill. ad *Char.* p. 555. Idem *Θρασύβουλος* exhibuit. At in membr. et in Plan. *Θρασύβουλος* legitur. — V. 2. *ἀεθμαίνεις*. de alto amantium suspitio illustr. *Misch.* ad *Horat.* T. II. p. 107. — *δαφνὶς ὤς*. Proverbialis locutio. *Ion* ap. *Plutarch.* in *Vit. Cic. T. V.* p. 260. ed. *Tub.* *ἀφ' αὐτῆς γὰρ ὡς δαφνὶνος ἐν χέρει βλα.* quem attigit *Toup.* ad *Longin.* π. τ. p. 271. — V. 3. *ἀρέτῳ*. Ad fabulam de Andromeda, Persei virtute liberata, respici videtur. Aptè nostrum carmen adhibuit *Misch.* ad illustrandum *Horat.* I. Od. XXVII. 21. *Quae saga, qui te solvere Thessalis Magus venenis, quis poterit Deus? Vix illigatum te triformi Pegasus expedit Chimaera.*

XXXIII. *Vat. C.* p. 590. „Hoc etiam miserum in „modum corrumpit male casta monachi manus. Vide *Plan.* „p. 485. *St.* 630. *W.* Doctissimorum etiam viro-
rum „saepè conjecturis praestat bonus codex. *Casaubon.* ad
„*Theocrit.* *Eid.* I. emendabat τὸν τρυφερῆς τρυφερῆς. *Toup.*
„*Ep. crit.* p. 91., [74. *Lipl.*] τὸν τρυφερῆς παρθένου. „*Br.*
Argumentum carminis ut *Meleagr.* LXXI. *Marc. Ar-*
gens. VIII. Illorum autem gallo gallinaceo Noster lu-
scinias substituit. — V. 1. τί μ' ἀνῆκε. Vulgo. — V. 2,
τὸν τρυφερῆς παρθένου. Vulgo. παρθένου, quod *Toupinus* con-
jecit, debetur *Huetio* p. 49. — Versus fortasse expres-
sus ex *Meleagr.* *Ep.* XCIII. καὶ θῆρες ἀτεγκτοὶ τέκνοντα
τρυφερῶ χρωτὶ χλαπόμενοι. — V. 3. πετάλ. *Strato* *Ep.* II.
καὶ ἀνδρὺς ἐν πετάλοις. — εἰ δέ. quod si natura loquax
est muliebris natura, tamen, quaeso, quiescite. —
Nihil hac clausula languidius. Poëtae suppetias ivit
Grosius vertens:

sin muliebre est

Multa loqui, jam vos, nil vero, perficite.

qui sensus ex graecis verbis effici non potest. Vix ta-
men ea corrupta esse putaverim.

XXXIV. *Vat. C.* p. 591. ubi ἀδελον. Ut *Meleagri*
edidit *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 201. A sterili pue-

torum amore dehortatur poeta. — V. 1. *ταχὺ μ. Vat. C. ταχέα. Ap. Guy. R. Pauw. Lips.* — V. 2. *ἀπρόκτοιοι λαλοῖ. Agath. Ep. LXXVIII. 6.* Spe vana amamus et tantum non furimus. Vide ad P. *Silene. Ep. X. 3.* — §. 158.] V. 3. *ἐπὶ ψαφάρην*, intell. γῆν. *θάλασσαν ἀντλεῖν* cum aliis proverbiiis de rebus inutiliter susceptis laudatur in Append. Vat. III. 49. p. 305. — Mox junge *ψεκᾶδα ἐκδὲ Λιβύσσης ψάμμεν*, abundante ἐκδὲ, ut passim (vide ad Scol. XXII. T. I. P. I. p. 308.) et *ἐρδμητὴν ἐρτίσσαι* pro *ἐρδμησάμ, numerare arenam Libycam*. Valgo dicitur per paroemiam *ἄρμον μετρεῖν. Diogen. Prov. II. 27.* Similiter *Theocrit. XVI. 60.* *καλ' ἴσες γὰρ ὁ μύχθος ἐπ' ἔστι κῆματα μετρεῖν*, "Ὅσοι ἄνθρωποι χήρουντα μετὰ γλαυκῆς ἀλδὸς πῖθαι, ἢ ὕδατι νίζειν θάλαρὰν λειιδεῖ πάλινθον. Ad nostrum locum plurimum facit *Maxim. Tyr. Diss. XXVI. 9. p. 32.* *ἄδικος ἢ μίξις, ἄγειος ἢ εὐνουσία* ἐπὶ πτερῶν σπείρεις, ψάμμενος ἄρσις μετάνηκτα τὰς εὐφροσύνας ἐπὶ τὴν φέσιν, τρέψαν ἐπὶ τὴν γαυρογίαν τοὺς ἐφθάλμους, ἐγυῆρσις ἡσθῆτι ἡδοναῖς ὥς καὶ μὴ ἄσπερμος γενεὴ μετόπισθεν ἔλθται. — Ceterum ψεκᾶδες sunt res quaeque minutissimae, ramenta. *Brunck. ad Aristoph. Pac. 121.* — V. 6. *ἐνχθονίοις ἡδὲ τε ἐκκαμάτοις. Vat. C.* quod in plurimis Apogr. emendarum est. — Frustra puerorum amorem tibi certum fore speras, quum eorum pulchritudo a Diis hominibusque expetatur, ut nunquam adeo a rivali tutus sis. — V. 7. *εἰς κενὸν ἡμᾶρ. Vat. C.* ἡμῶν emendatum in marg. Ap. Guy. et R. recte sine dubio. — V. 8. *μύχθοις. Vat. C.* et *ἐκείχονται*. Omnes labores, quos infumferam, perierunt. Metaphora ducta ab agricola in litoris arena sementem faciente. *ψάμμεν* ἡρῶν ex *Maximo Tyrio* paulo ante laudavimus. Simile est hoc ap. *Theogn. v. 108.* *ἴσον γὰρ στείρειν πόντον ἄλδς πολλῆς* Οὔτε γὰρ ἂν πόντον στείρων, βαδδὲ λήϊον ἡμῆς, οὔτε κακὸς εἰ δρῶν, εἰ πάλιν ἀντιλέβεις.

XXXV. Vat. C. p. 593. Obscurum Epigramma, nec fortasse integrum. Est dialogus aut inter servum et

herum, aut inter puerum et servum paederaſtae. — V. 1. *A.* Ne mihi hoc itera! *B.* Quid culpaſ admittit? Ipſe me miſit. αὐτὸς aut dominus eſt, ut paſſim; vide *Abraſch.* Leſſt. *Ariſt.* p. 207. aut puer amatus. Hoc fere malim. Puer amanti iratus invito animo ejus nuntium accipit. Servus deprecatur iram, ſervitii neceſſitatem praetexens. Pro ἐπαμψ tamen in marg. *Ap. Güy.* et *Ruhn.* ἐπαμψ notatum. Sequ. verſu fortaiſſe mutata interpunctione legendum:

α. δεύτερον οὖν φέσεις; β. δεύτερον εἶπον. 191.

Num igitur denuo repetere audeſ, quae mihi ingrata eſſe intelligis? — Tum ſervus reſpondet: Quidni faciam? Iterum iterumque mihi dominus dixit: abi, nec cunctare. — Ad ἐκείνον ſubaudiendum videtur ἡμῶν vel ſimile quid. — V. 4. εὐχέσθω χ' ἤξω. *Vat. C.* Ordinem verborum mutavit cl. editor. At in his equidem caecutio. Pro οἷα *C. de Pauw* οἷα malebat; fortaiſſe recte. — Senſus latere videtur nequam, ut ap. *Maleagr.* Ep. XLVI. *Philodem.* Ep. XVII. εὐ δ', ὃ φιλερώτερι δόκοντις, ἤδη τῆς παφίης ἰσθι τὰ λαιπόμενα. At totius carminis contextum alii explanabunt, qui nobis ſagacitate praſtant.

XXXVI. *Vat. C.* p. 584. Prius diſtichon edidit *Weſſten.* ad *N. T. I.* p. 400. Totum *Kloſz.* ad *Tyrt.* p. 73. In puerum reliqua venuſtum, ſed pedibus minus eleganter formatis. Optima nota eſt carmen. — V. 1. ποῦτα *Vat. C.* male. — οὐχ' *Ap. Lipſ.* — V. 2. Vidé *Erasm.* *Adag.* III. Cent. 94. — πᾶσι δέδωκεν *Kloſz.* — V. 3. ἐν ὑμῖν. *Ap. Lipſ.* — Mox *Kloſz.* male ἀπερὶσμαι ex conjectura ſua. Nihil verius leſione codicis, quae inſignis verecundia in pueri oculis laudatur. — V. 4. ἀμφιπέδαλο χέρις. Cf. ad *Rhian.* Ep. IV. T. I. P. II. p. 323. — V. 5. Conf. Ep. *Antip. Sidon.* III. — V. 8. Male in Cod. ſcriptum: κάλλι δὲ σ' ἐτέρη τέρεψι λογαλλόμενος. *Br.* At in *Apogr.* *Spallett.* eſt σφετέρη, quod etiam in membr. legi nullus equidem dubito. — *Est*

in his versibus suavis ironia: Illud pedis vitium crepida occultabis, cujus elegantia haud secus ac tua pulchritudine laetaberis. Si vera est *Bruckii* emendatio ἀγαλλόμενον, hoc pro ei positum est. *Ραυτὸ ἀγαλλόμενα* tentabat, *crepidam* sibi fingens Pyrrhi pulchritudine delectatam, Omnino male.

XXXVII. Vat. C. p. 585. Plan. p. 485. St. 630. W. Sic plane *Philodem.* Ep. XX. γιγνώσκω, χαίρεισα, φιλεῖν πάνν τὸν φιλέοντα, καὶ πάλι γιγνώσκω τόν με θαυόντα θαυῖν. ubi vide not. T. II. P. I. p. 230. — V. I. κἢ μ' ἄδικα, Vat. C.

XXXVIII. Vat. C. p. 514. » Ex ordine, quo hic » posita sunt hoc et sequ. Epigramma, quo sensu intelligenda, sint, animadvertitur. Planudes ea retulit in » L. I. cap. εἰς χρένον. » Br. p. 122. St. 176. W. Puerum monet, ut tempore utatur, antequam pili tenerum haedum in hircum vertant. — εἴφοι autem appellantur pueri meritorii. cf. *Lucill.* Ep. V. 6. T. II. P. II. p. 440. — Cum sensu totius distichi conspirat *Strato* Ep. LVII. *Martial.* L. IV. 7. Cur bere quod dederas, bodie, puer Hyle, negasti? Durus tam subito, qui modo mitis eras? Sed jam caussaris barbamque, annosque, pilosque: Ο ποη, quam longa es, quae facis unā senem!

§. 159.] XXXIX. Vat. C. p. 515. Plan. p. 122. St. 170. W. Similiter *Rufinus* Ep. XXXVIII. ad exoletum: μηδὲ συνάνατα· Ἄντι βέδου γὰρ ἐγὼ τὴν βέτον οὐ δέχομαι. Commentarii instar est locus *Achill. Tat.* L. II. p. 98. ubi quis de puerorum agens κάλλει, ὅτι παρακύψαν μένον οἷχεται καὶ οὐκ ἀπολαύσει δίδωσι τῇ φιλοῦντι. ubi in verbo παρακύψαι de rosa cogitavit auctor e calyce prorumpente. *Galenus* in *Suaf.* ad Art. c. VIII. ἄμεινον οὖν ἔστιν ἐγκυκτέας τὴν μὲν μετὰκτείν ὥραν τὴν ἑλίνουσι ἀφίστην ἐγκυῖαν, ἐλγοχερόνιον δὲ τὴν τέρεφιν ἔχουσαν. *Ovid.* II. A. A. 115. Nec violae semper, nec biansia lilia florcant; Et riges amissa spina relicta rosa. Et tibi jam cani venient, formosa, ca-

pilli. — ὅν δὲ παρελθόν, εὖτος ἢ βαυς χρόνος scil. Idem dicit, sed efficacius etiam, paroemia ap. *Suidam* T. III. p. 262. ἴδον παρελθόν μηκέτι ζήτει πάλιν, ubi *Kuster* παρελθόν corrigenti non debebat calculum adjicere *Tompins* Em. in *Suid.* p. 400. Hoc enim dicere voluit paroemiae auctor: Rosam florentem ubi praeterieris, non amplius invenies; tam cito perire solet! Hoc sensu certe accepit *Suidas*, cum addit: ἐπὶ τῶν κωδαινόντων τῆς. Alii in alium sensum detorserunt. Vide *Gasacker.* ad *Anthonin.* XI. 33. p. 342.

XL. Vat. C. p. 409. »Miserè corruptum est in
»membranis hoc epigr. quod ideo omissum in *Gaulmini*
»codice. Aliquanto emendatius editum est a sagacissimo
»*Toupio* in *Addend.* in *Theocrit.* p. 392. *Salmassi* no-
»tis adjutus aliter pridem emendaveram. Utri felicius
»res cesserit, judicent eruditi, qui si secundum *Toupium*
»pronunciaverint, a tanto viro me vinci facile pariar.
»Obscoenum est carmen, sed tam planum nunc et perspi-
»cuum, ut interpretatione non indigeat. Dialogus est
»duorum caprariorum in *Hermaphroditi* statuam. λαύτου-
»νος non comparet in lexicis; sed vox proba est, quae
»etiam duplici « scribitur. Occurrunt apud *Pollucem*
»p. 237. λαύπειον et λαύσχεας. « *Br.* Venustum est
»Epigramma et optimae aetatis, sed vereor, ut *Herma-*
»phroditi statuæ conveniat τὸ φάλαγγον βρέγμα, aut ut
»omnino de statua agatur. Sed ut recte judicari possit
»de sensu carminis, lectionis primum auctoritas exami-
»nanda videtur. Quod ut rectius fiat, agetum, totum
»carmen, sicut in membr. habetur, adscribam:

Ἀδελφον. μικρὸν τὸ ἐπίγραμμα ὕλεν καὶ
αἰσχυροεργάτεον.

Χαίρει τὸν λαύρουζον ἔχθῃ θοδὸν αἰστοφάλαγγον
βρέγμα' ὑπὸ τὰν ὄχραν αἰτίαις τυττόμενον.

αἰδέεσθαι τοῦτον ὅγῳ τρεῖς ἑπύγιστοι τοὶ δὲ τραγῳτικοὶ

εἰς ἑμὲ δεικνύμενοι παρρησιασθεὶς ἔβλεπον.

ὥτως ἑρμαφρόδιτος παρῳοῖται οὐ μὴ τὸν ἑρμῆν

αἰδέεσθαι καὶ τὸν πᾶν αἰδέεσθαι κατηγελέην.

— V. 1. λακέρυζον emendavit *Toup*. Nota est λακέρυζα καὶ ῥώνη ex *Hesiodi* *Εργ.* 747. ap. *Hesych.* λακέρυζα· φλόερος. quod Satyris et Silenis aptum est epitheton. Idem *Pausanias* in mentem venerat. λακέρυγος formatum ad analogiam τοῦ λακέρυγας, qua voce utitur *Aristoph.* in *Nub.* 1333. — In marg. Ap. *Ruhnck.* notata sunt haec: λακέρυζον. multa verba facere. nugari. conviciari. — φάλαγον βρόγμῃ. πολύν. *Hesych.* Est et canum et calvum caput. Vide quae collegit *Menag.* ad *Diog. Laert.* VII. 160. p. 330. Hoc alicui ex senioribus Satyris, Sileno aut Priapo convenit. — Elegans est vs. 2. emendatio αἰγῶν, quae jucundam imaginem praestat capellarum cum Deo quodam calvo arietantium. In Ap. *Guy.* et *Ruhnck.* est ἄχραν, quod nullius est pretii. — V. 3. Si caprarius senilem Deum paedicavit, id per contumeliam fecisse putandus est, ut ille ap. *Theocrit.* *Eid.* V. 41. ἄνικ' ἐπύγιστον τυ, τὸ δ' ἄλλως· αἱ δὲ χίμαιραι λίθι καταβλήχοντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρέσκη. qui locus ad nostrum est aptissimus. — Mox ἔβλεπον Codicis servavit *Toup*. At hoc non explet poetae mentem, et gravius quid desiderari vel Theocriteus locus ostendit. Admodum itaque verisimilis, certe elegans et docta est *Salmasii* emendatio in marg. *Guy.* et *Ruhnck.* ἑβάτεον. Quod si *Virgilius* in exprimendis Theocriteis (*III. Ecl.* 8. *Novimus et qui se, transversa tuentibus hircis, Ex quo, sed faciles Nymphae risere, sacello.*) turpiora omisit, in eo castitatem poetae laudamus, a qua laude Anonymus noster longissime absuit. βατεῖν sic usurpat *Theocrit.* *Eid.* I. 87. ἀπὸλας θυκ' ἐσεῖν τῆς μηκάδας, εἰα βατεῦνται. — V. 5. 6. In his versibus emendandis valde recedit *Br.* a *Tourpio*. Hic scripsit audaci conatu:

οὗτοι δ', Ἑρμαφρόδιτος, πεπύγικα καὶ μὴ τὸν Ἑρμῆν,
αἰτέλα, καὶ σαυτὸν αἰτέλα, κήρυγέλαν.

ubi in posteriore versu emendando certe a vero aberravit. καὶ μὴ est in Ap. Ruhnk. καὶ μὴ, Ap. Guy. Pro ἕν-
τες in marg. Ruhnk. δὲ τὰς notatur. — *Brunckii* emenda-
tio elegans est et probabilis in reliquis; at quod *Hermaphroditum* a caprario πεπύγισμένον ponit, id mihi qui-
dem a contextu alienum videtur. In hac voce since-
ram puto lectionem Codicis Ἑρμαφρόδιτος, quo non notus
ille Mercurii filius, sed ipse caprarius significatur. *Suidas*: Ἑρμαφρόδιτος ἡ τὸν ἡμιφότερα ἔχοντα τὰ μέρια — ἡ τὸν
ἀλοχρεῖς καὶ ποιῶντα καὶ πάσχοντα. Similiter Σατυρίσκειον ap-
pellat lascivum hominem *Theocrit.* Eid. IV. 62. et XXVII.
48. — Hoc admissio fortasse probanda *Reiskii* lectio in
not. mst. πεπύγικας. — Ultima verba κήρυγέλαν firmare
videntur, quod supra dixi, caprarium non tam libidi-
nis, quàm contumeliae causa, illud flagitium se admi-
sisse gloriari. Fateor, mihi haec nondum satis expen-
dita videri, propius tamen *Brunckium* ad veritatem ac-
cessisse puto quam Britannum criticum.

XXI. Vat. C. p. 542. Planud. p. 131. St. 189. W.
Salsum Epigramma. Patricii filius omnes amantes a se
absterret; hoc sanctitati ejus tribuendum videtur; at il-
lum amantes fugiunt, quod eum κόρηι δὲχέσθαι, ne-
fandae Veneri, deditum norunt. Haec fellatorem
notant.

XLII. Vat. C. p. 553. qui Ἀμμωνεῖ inscribit, quod
in Plan p. 153. St. 223. W. ἄδελον est. Non esse pue-
rile hoc carmen apparet ex disticho ejusdem poetae in
eundem Polemonem, quod in membr. praecedit: nec
Planudes amatorium esse putavit, ap. quem legitur in
Tit. sic κλέπτας. Nihil hic viderunt interpretes, quo-
rum errores exagitat cl. *Huscbke* in Anal. crit. p. 251.
sq. qui de iudice venali et corrupto agi praeclare vidit.
Idem jam diu antea viderat vir doctissimus *Trifan.* T. B.

p. 553. qui etiam, quod *Husibkium* sagit, hominem illum detexit, in quem hoc distichon scriptum est. Fuit, is Polemo Sophista, qui sub Trajano et Hadriano floruit, cujus vitam *Philostratus* scripsit L. I. 25. p. 530. sqq. Ei *Antonii* nomen fuisse, apparet ex marmore Oxon. XXVIII. p. 95. ubi Smyrnaei dicuntur ἐπιτοχὴν παρὰ τοῦ κυρίου Καίσαρος Ἀδριανοῦ δι' Ἀντωνίου Πολέμωνος — μυριάδας ἑκατὸν πενήκοντα. unde *Olearius* recte emendavit §. III. p. 533. Ἀντώνιος Πολέμων pro Ἀντωνίος, praeunte *Rubenio*. Hunc hominem fraudis ap. Smyrnaeos suspectum multisque ob alias causas invisum fuisse, ex ejus vita ap. *Philostratum* abunde prodit. Sensus distichi igitur hic est: Antonius es, Polemon, quod nemo ignorat; nunc autem ὄνιος, i. e. venalis, es factus. Similis est lusus *Animiani* Ep. VIII. T. II. p. 386.

XLIII. Vat. C. p. 582. Plan. p. 485. St. 630. W. Sea Veneri tribus sagittis confixum esse conqueritur. Perspicuum est carmen. — V. 3. Vulgo ἢ δ' ἄ. Et sic membr. nisi quod ibi etiam ἀπανύσω legitur. In Sched. Tryll. ἢ. *Schneider*. Peric. crit. p. 24. πῆ vel πῶ emendabat, quod praecedentis syllabae mensura vix tulerit. Praeferenda cl. editoris lectio, in quam etiam *Pauw* incidit; ἢ δ' ἀπανύσω. Eodem sensu *Melauger* Ep. III. πῶ ἢ μέσω; ποτὶ παῖδ' ἢ μητέρα. ubi vide not. p. 18. — Ad τῇ *Pauw* subaudiens κέρη, et de duabus tantummodo hoc versu agi videns, vitii suspectum habuit praecedens distichon; ubi tentat: τί μοι δισσοῦς — ἰσθ; et δισσὰ βίλη. At nescio equidem, an liceat poëtas sic in ordinem redigere. Sensus est: In varias partes trahor, sive hic illic cruciatibus afficio. Non igitur ad τῇ subandiverim κέρη, sed pro adverbii loci acceperim, ut ap. *Hesiod.* Scut. 210. ἀλλὰ τις τῇ καὶ τῇ ἰσθύνου.

XLIV. Vat. C. p. 584. Edidit *Dorvill.* in Vanno crit. p. 155. Veneri exprobrat amoris cruciatus, quibus laborat. — V. 1. οἶον. Vat. C. et *Dorv.* οἶον est in

marg. Guy. et Ruhnk. Jam olim mihi emendandum est visum:

εἰς οἶον με πόντον λιμέν' ἄξενον, ᾧ κύβρι, Ζεῦσα.

Idem placuit Cornelio de Pauw in not. mst. Nota est significatio τοῦ ἄξενος, qua *ferum*, *importunum*, *periculorum plenum* significat locum. Eurip. Cycl. 91. ἄξενόν ἐτέγγην ἑμβριβῶντες. Androm. 795. ἄξεινον ἐκπερᾶσαι ξυμπληγᾶδα. — V. 2. πῶρην ἔχουσα πόντον. Sophocl. Trach. 142. ὡς ἐγὼ θυμὸν θορᾶ, μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἰ. Meleager Ep. XLI. εἶδα παθὼν ἑλπεῖν. — V. 3. ἢ Vat. ἢ Ap. Lips. — τοῦτ' ἔπος εἰπὼν, gloriosae iactationis notionem habet. — V. 4. μόνη. Vat. C. quod revocandum. Pro ἔτρεται haud scio an melius legatur ἔτρεσα. Ad sensum inprimis comparandum Meleagri Ep. XXXVII. — τὸν σοφὸν ἐν Μοῦσαις. Meleager Ep. CXXIII. 16. κῆν Μοῦσαις ποικίλος ὕμνοθέτας. Theocrit. Eid. VII. 12. ἰεθλὸν ἐν Μοῦσαις Κυθωνικὸν ἄνδρα.

§. 160.] XLV. Plan. p. 332. St. 471. W. ubi sequitur Ep. Gabrielii in Amorem, quod legitur in Analect. III. p. 7. In eundem Amorem hoc distichon compositum esse, significat lemma in Planudea: εἰς τὸν αὐτόν. Commodior videtur interpretatio de amante, qui se totum amoris flammis ardere dicat; nec tamen certa. Si amatorum esset carmen, vix desideraretur in membr. Vat. quae nonnisi iis carent carminibus, quae imagines et statuas describunt.

XLVI. Vat. C. p. 360. in Capite τῶν ἐπιδεικτικῶν, cum lemma: ἐδιδασκον. τοῦτο οὐκ ἐπιδεικτικόν, ἀλλ' ἐκπαιδευτικόν ἐστι ἐπὶ γράμμα. Tanquam ἐδιδασκον citatur etiam ap. Stobae. Tit. LXI. p. 389. 21. Geom. 253. Gros. Nec ejus auctorem indicavit, qui latinam Portii Licinii imitationem laudat, Aul. Gell. XIX. 9.

Custodes ovium, teneraeque propaginis agnum,
Quaeritis ignem? ite hic, quaeritis? ignis homo est.

*Si digiso assigero, incendam sylvam simul omnem,
Omne pecus flamma est, omnia quae video.*

Nescio igitur, qua auctoritate relatum sit inter Callimachea T. I. p. 330. ed. Ern. — V. 3. ἄψον. Similiter de Cynisca erubescere: καὶ ἡφθ' εὐμαρέως καὶ ἅπ' αὐτῆς καὶ λόχρον ἄφραις. ubi *Casaubon*. Lectt. Theocr. c. XV. nostrum Epigramma comparavit. — V. 3. γὰρ μιν. Vat. C.

XLVII. Vat. C. p. 111. Plan. p. 450. St. 584. W. Nullas molestias periculave amantem timere affirmat auctor. Cf. *Asclepiad*. Ep. XXVI. — V. 2. εἰς κρι καὶ εἰς. Vat. C. De insigni periculo. *Philodem*. Ep. XVI. εἰδ', ὅτι πᾶρ κρημυδὶν τέμνω πόντον, εἰδ', ὅτι ἔκταν Πάντα κύβον καφαλῆς αἰδὼν ὑπερθεὶν ἐμῆς. — V. 3. πόντοις. Vat. C. a pr. m. 9 superscriptum. γ— ἀκαιοῦσθαι πόντοις dicuntur, qui laboribus obruti spei renuntiant. *Pseudo-Plut.* de Liber. Educ. T. II. p. 9. B. σκαυδόντες γὰρ τοῦς καὶδῶς ἐν πᾶσι τάχιστα προτιῦσαι, πόντους αὐτοῖς ὑπερμέτρους ἐπιβάλλουσιν, εἰς ἀκαιοῦσθαι ἐκπύττουσι. — V. 3. Similis est color in Ep. *Posidippi* IX. T. II. p. 48.

XLVIII. Vat. C. p. 95. Edidit *Reisk.* in Misc. Lipsf. IX. p. 117. nr. 294. Cum hoc disticho *Schneider*. Per. erit. p. 8. jungendum censebat illud, quod vulgo finem constituit Ep. *Pauli Silenti*. III.

καὶ τίς ὑποταλῆν; τάχα τις τάχα τεῦτο ταλάσσης
δίψαν Τανταλῆν γλήσσει εὐμαρέως.

Cui conjecturae obstat duplex distichi nostri versio ap. *Claudianum* nr. LXXXIX. XC.

*Paupertas me faciva domas, dirisque Cupido.
Sed toleranda famas, non tolerandus amor.*

* * *

*Efurians pauper zelis incendor amoris.
Inser utrumque malum diliga pauperiem.*

XLIX. Vat. C. p. 140. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. nr. 394. p. 696. Ludibundus poeta Cupidinem ab iis, quos sagittis vulneravit, comprehensum fingit, Veneremque hortatur, ut periclitanti filio auxilium ferat. Simile phantasma obversabatur *Ausonio*, cum Amorem ab Heroïnis punitum fingeret in *Amore cruci affixo*. — V. 1. *ισόβατα*. Vat. C. et sic *Reisk.* — V. 2. *οὐ καλέεις* vix sensum habet idoneum. Legendum cum *Reiskio*:

οὐκ κλέεις, Παφίη;

L. Vat. C. p. 444. Plan. p. 63. St. 91. W. Lusus minime probabilis, qui ductus videtur ex *Callimach.* Ep. XVI. Initio Vat. C. *τρεῖς εἰσιν αἱ χέριες*. — „*οὐ δὲ μέγα*. Sic recte in duobus Planudeae codicibus, salvo metro, de quo male solliciti ediderunt *οὐ δὲ μέγα*.“ Br. ¶. 161.] LL. Vat. C. p. 101. Plan. p. 476. St. 618. W.

LII. Vat. C. p. 101. Plan. p. 483. St. 627. W. Amores suos Deorum exemplo excusat. — V. 1. *δασίς*, cum reseiverit. Friget hoc vocabulum. *ζεῦς*. Cf. not. ad *Agasb.* Ep. XXXI. — *ἰξόν*. *Meleager* Ep. IV. de oculis suis: *ὑπερδύται ψυχῆς, παίδων κόνας, αὐτὸν ἐν ἰξῶ Κόπριδος ἐφθαλμοὶ βλεμματα χριόμενοι*, ubi similia quaedam notavi. — *Θερυντήν*, omnia, quae pulchra et venusta sunt, aucupantem iisque inhaerentem. De verbo *θερεῖν* in re amatoria, usurpato vide *Dorvill.* ad *Char.* p. 555. sq. Auctor translationis *Plato* in *Conv.* p. 203. D. ubi Amor dicitur *Θερυντὴς δασὺς, καὶ τινὰς πλεονεχθεῖας*, unde emendandus *Themistius* Or. XIII. p. 162. D. — V. 3. *καὶ Ἄϊδα*. *Moschus* Eid. L. 14. de Amore: *μικροῦ μὲν τήν τε χερύδρια, μικρὰ δὲ βάλλει, βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Ἄϊδα βασιλεῖα*. — V. 5. Ad haec nemo est qui non meminerit loci Terentiani in *Eunucho* III. 5. 40. ubi Jovem ad Danaën descendentem in tabula videns *Chaeëa*: *Quem Deum!* ait, *qui templa coeli summa sonitu*

conscutis. Ego homuncio hoc non fecerim? Ego vero illud fecerim et iubeas. Degrum amoribus recensitis *Clauius Alex. Coh. ad Gent. p. 28, 24.* τούτους ἑμῶν αἱ γυναικες προσκοινοῦνται τοὺς θεούς· τοιούτους δὲ εὐχέσθω εἶναι τοὺς ἄνδρας τοὺς αὐτῶν, οὕτω σέφρονας, ἵνα ἴσιν ἡμῖσι τῆς θεοῦ, καὶ ἴσα ἰζηλιώτες· τοιούτους ἰδιζόντων οἱ παῖδες ἡμῶν εἴβην, ἵνα καὶ ἄνδρες γινώσκωνται, εὐμένα πόρνης ἐναγῇ τοὺς θεοὺς παραλαμβάνοντες.

LIII. Vat. C. p. 365. Plan. p. 56. St. 79. W. Simile hoc est *Sidonii Apollinaris Carm. XI. 89.*

Nec minor haec species, totiens cui Juppiter offer,

Delia, taurus, olor, Satyrus, draco, fulmen et aurum. Amori iratus Jupiter ap. *Lucian. II. Deor. Dial. T. II. p. 4. ed. Bip.* σκόπει, ὦ κατάρτα, αἱ μικρά, θε ἡμῶν μὲν οὕτως ἐντροφέας, ὥστε μηδὲν ἔστιν ὃ μὴ πεποιθήκας με, Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, ἀέκον, ἀετόν.

LIV. Vat. C. p. 374. Plan. p. 11. St. 20. W. Ap. *Stobae. Tit. LXI. p. 389. 5. Gen. 252. Gros. Jovis cum Amore dialogus.* Paucis verbis impudentis pueri indoles adumbrata. Similis color est in Epigr. *Moschi T. I. p. 411. Ap. Achillem Tar. L. I. 1.* Amor in tabula picta ἐπίτραπτε ὥς ἐπὶ τὸν Δία καὶ ὑπερμεδία, ὥστε αὐτοῦ καταγελῶν, ὅτι δὲ αὐτὸν γέγονε βούς.

LV. Vat. C. p. 140. Plan. p. 487. St. 632. W. Sequioris aevi foetus. — V. 1. ὅφ' ἔσπερα. Vat. C. — ὄψεως. tenet affuetis humectans oscula labris. *Lucret. IV. 1190.* — V. 2. ἔκταρ. *Alciphron I. Ep. 38. p. 178.* ὥς δὲ ἰδὲ τι καὶ ἀκίρκατεν ἀπὸ τῶν φιλημάτων ἔκταρ ἔσταζεν. *Horat. I. Odar. XIII. 15. Oscula quae Venus Quinta parte sui nectaris imbuat. Stasius II. Sylv. I. 48. Osculaque impliciti vernos redolentia flores.* — V. 3. ἔρῳτα πικρῶς. *Eustath. de Am. Ism. IV. p. 116.* καὶ πίνων οὐ πίνω, καὶ μὴ πίνων πίνω τὸν ἔρῳτα.

LVI. In Vat. C. p. 88. nomen non adscriptum. τοῦ αὐτοῦ. (i. e. *Meleagri*) additum in Plan. p. 472. St. 613.

W. Meretricis avarae, quam diu frustra expetiverat, amplexibus sibi frui visus erat poëta; quare nullis amplius precibus apud barbaram et crudelem puellam uti constituit. Nota historia de Thonide, meretrice, ap. *Plutarch.* Vit. Demetr. c. 27. T. VI. p. 34. ed. Tub. ἐπεὶ γὰρ τις ἔρῳ ἐν Αἰγύπτῳ τῆς ἀταλας Θωνίδας, ἥτοιτε ἀνδρὶ κρυπτοῦ, αἷτα κατὰ τοὺς ὕπνους δόξας αὐτῷ συγγενέσθαι, τῆς ἐκιδρυμένης ἐκείνου. — V. 1. πτὴν βαρβάρου. Sic Vat. membr. Hanc lectionem habet etiam optimus Planudeae cod. reg. sed e correctione βαρὺ supra πολὺ scripto. Cetera, quae a vulgatis differunt, dederunt optimae membranae. Br. Vulgo πτὴν πολέμου. — Meretricem, omnem civitatem amore sui incendente, καταφλεγμαίνουσα facete appellat poëta, cui fortasse observabatur simile cognomen Lamiae, Demetrii Poliorcetae amicae tributum. Haec enim appellabatur ἐλεγκίς. — V. 2. οἱ βουλήμενοι, qui quaerunt, quomodo libidinem expleant. Vide *Abresch.* Lectt. Aristae. L. I. p. 106. Idem est de viro πειρῶν, quod hoc sensu passim occurrit, et in fr. *Macbonis* de Phryne ap. *Athen.* L. XIII. p. 583. C. ubi certa emendatione legendum:

περιμενε τοῖνον καὶ σὺ, φησὶν, ὥς ἂν αὐ
βουλήσω καὶ τοσεύων λάβομαι.

— *ἑρπύρεσθαι*, totos thesauros vomentem ac poscentem, vertit *Brodaeus*; quasi idem esset vomere ac poscere. At haec sibi opposita sunt. *Grosius*: ingenti pretio suum licere viris. Videtur verbum *ἑρπύρεσθαι* transitiva vi accipiendum esse: quae viros cogebat, aurum ipsi effundere, viros itaque emungens. Similis usus exempla desidero. — V. 4. Vulgo *χαρίζμενος*, quod cum *ἑνός* conjunctum etiam elegans est. At praefereunda erat optimi cod. lectio *χαρίζομένην*. Sic puella sine ulla mercede amanti corporis sui faciebat copiam. *Mnasalc.* Ep. I. 869' ὅτε τοῖς καλοῖς πάντα χαρίζομένην. Vide *Rubnk.* ad *Tim.* p. 274. *Wernsdorf.* ad *Himer.* p. 353. — §. 162.]

V. 5. laudat *Suidas* in γυνέσκομαι. T. I. p. 493. — ἐπ' ἄμυντῶ. ob sortem meam plorabo. Vehementer jejunos est hujus versus exitus, quare fere existimaverim, scriptum esse olim;

οὐδ' ἐπὶ παστῶ

κλαύσκομαι.

nec ad ejus limina plorabo. Ep. Ἀδισκ. XI. ἔστρωμαι δὲ πέρας ἐπὶ παστῶς πλὴν ἄμυνος. Idem παστὰς et παστὸς, ut apparet ex *Hesychio* v. ubi vide Interpp. — V. 6. ἔχων κινῶν χ. Vat. C. Prius revocandum deletæ interpunctione post κλαύσκομαι. ἔχων κινῶν vulgo. Verum est κινῶν, quo nomine res obscœnæ tedè significantur. Iis, quæ notavi ad *Straton*. Ep. L. T. II. P. III. p. 95. adde *Lucian*. T. III. p. 25. πιττεύειν καὶ μάστιγα μὲν τὰ πάντα, εἰ δὲ μὴ πάντως ἑκίνα. Ibid, T. III. p. 119. πᾶσχαν καὶ ποιῶν ἑκίνα.

LVII. »Epigramma hoc e schedis *Leichii* habuit »*Reiske*. An veteris poetæ sit, valde dubito. »*Br*. Legitur nec in Vat. C. nec in *Planudea*. In sched. *Leich*. erat εἰς καὶ, quod fortasse sic scriptum erat ad fraudem celandam. Similem ideam primus, ni fallor, poeta Gallicus expressit, *Clement Marot*, in carmine epigrammatico, cujus initium: *Amour trouva celle qui m'est amère*. Hoc Epigramma in memoriam revocat locum *Libanii* T. IV. p. 1070. ed. R. in descriptione pulchrae puellae: Ἐρως αὐτόχεις (legendum forte εἰσέχεις) παρ' αὐτῇ τὰ τέξαι τείνειν, καὶ πικρὸν ἐπαλείφειν τοῖς βέλεσι φέρεμανον, καὶ ταῖς βοῇ ταῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐμπιστεύων τὴν τέξουσιν· ἵστατο γοῦν ἡ πόρρῃ μέσον Μουσῶν καὶ Χαρίτων καὶ Ἐρωτος· ταῖς μὲν παγκάλως εὐμπαίζουσα, τοῦ δὲ τὴν βελοθήκην κινεῖσα (sic leg. cum *Morellio* pro κινεῖσα) ταῖς τῶν ὀμμάτων τοξείσας.

LVIII. »In *Planudea* p. 478. St. 621. W. Epigramma hoc *Dionysio Sophistæ* tribuitur et tribus »constat distichis. In membranis duo sunt disticha tantum, quæ singula epigramma faciunt. Priori præfi-

»kus titulus: ἄδικοτον εἰς ἑρμῆην. alterius titulus
est: ἄδικοτον ἑμῆος. Posterius habet apogr. Bü-
»herianum. Tertium in membr. non comparer, et
»spuriū videtur; fortasse ipsius Planudis, qui sua sibi
»habeat. Adumbratum est ex veteri scolio, quod ha-
»bes Tom. I. p. 158. XIX." Br. "Fallitor cl. editor,
cum tertium illud distichon in membranis extare negat.
Duo priora ibi habentur p. 100. tertium, quod Planudis
fuisse putat Br., ibidem legitur p. 695. sic:

Θεοφάνους ἑρμῆην.

Εἰς ἑρμῆην γυνῆμην ἀγνῆσαν, ἔφρα με χρεῖν

ἑρμῆν μᾶλλον σὺς χροτὶς πόρτας.

In Plan. est λευκόχρον. Ineptum hoc distichon peperit
studium illud eandem sententiam variandi, cui etiam
Anth. Lat. tot ridicula Grammaticorum Epigrammata
debet. Peccavit autem Planudes, qui diversorum au-
thorum versas conjunxit, eosque omnes ad Dio-
nysium retulit, cuius distichon praecedit; (conf. cl.
Hufschke in Anal. crit. p. 166. sq.) nec Brunckius cau-
sam habebat satis gravem, cur ea, quae in membr. se-
paratim leguntur, conjungeret. Ex Planudis Antho-
logia tria haec disticha duxisse videtur Schol. ad Dion.
Coryf. Or. II. de Regno ap. Morell. p. 95. 5. T. II.
p. 556. ed. R. — V. 1. εὐ δὲ στήχονα Vat. C. καὶ εὐ
στήχονα. Schol. Dion. — V. 2. πνεύματα. Vat. C. —
V. 4. ἑρμῆην. Vat. C. Vitiose Schol. Dion. ἑρμῆν χροτὶς
σπύδιον χροτὶς. Idem in postremo disticho ἀγνῆσαν cum
membr. legit, et in fine vers. ἔφρα με ἴστω.

LIX. Vat. C. p. 195. Elegans hoc Epigramma edi-
dit Reisk. in Anth. nr. 501. p. 45. Ex cod. protulit
Valcken. ad Adon. p. 372. C. — V. 1. »Philaenium
»meretrix, quam domicilium habuit Agamedes, vestem ei
»texuit. Alterius distichi sensus est: Operi jam intentae
»sunt meretrices, at matronae inertes colum et stamina
»in quasillis intacta relinquunt." Br. λέγει et Ἀγαμέδων

Vat.

Vat. C. Hoc emendatum in marg. Ap. Guy. et R. *κοσμηθεῖσα* Ap. Lips. — *εἰς κλέπους* pro *ἐν κλέπτει*, vide *Reisk.* ad Lucian, II. p. 568. III. 856. In Agamedis sinu haerens, inter viri amati amplexus. — V. 3. *αὐτῇ Κύπρις*. Minus recte haec accepit *Reiskius*, quasi puellae pulchritudo laudetur, quae, cum texeret, altera Venus esse videretur. Spectatur potius vestis elegantia et Philaenii erga Agameden amor. De pulchra Circes tela *Homer.* Od. κ. 223. *ἰσὺν—μέγαν, ἄμβρατον· οἷα θεῶν Λιπτά τε καὶ χαρίεντα, καὶ ἡγλαὰ ἔργα πέλονται*, unde *Valckenarius* ap. *Theocritum* XV. 79. tentabat: *λιπτά καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν νήματα φασίς*. — V. 4. *ἄργος τάλαρος*, in otioso quasillo pensa jacens et colus. Est hoc inter vulgares amoris effectus. *Horat.* III. Od. XII. 3. *Tibi qualum Cythereae Puer ales, tibi telas, opiferaeque Minervae Studium aufert—Lipareis visor Hebri*, ubi vide *Misfibi*. — *γυναικας masronas* h. l. *ταῖς ἰταῖραις* opponuntur. Illis lanificium et Minervae Ἑργάνης opera cordi erant. *Alciphron* III. Ep. XLI. καὶ ἡ παρθένος δὲ ἡ καὶ, ἣν ἔχομεν ἐν ἑσθ' γάμον, συλλαμβανέτω τῆς ἰσχυροῦς ταῖς θρακασιῶσιν, ἵνα εἰς ἑνὸς ἐλθούσα μὴ κατασχήνῃ τοὺς πατέρας ἡμῶς. Καὶ ἄλλως δὲ εἶδέναι σε χεῖρ, ὡς αἱ καλαῖαν ἀγαπήσῃ, καὶ τὴν Ἑργάνην θραπυεύουσαι, κερμαβίου καὶ σφραγίδος σχολάζουσι ubi vid. *Bergl.* T. II. p. 130. ed. W. — V. 4. *ἔχει*, membr. *ἔχει* emendavit *Reisk.* Nec aliter exhibuit *Valckenar.*

LX. Vat. C. p. 566. ἐπὶ γυναικὶ πρωτοτέρᾳ νόμῳ ἐνεχλήσονται. Plan. p. 136. St. 197. W. ubi *Opfopoeus* illud de fene libidinoso interpretatur. — V. 1. ἄλλαν δρῶν βαδίζε, ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτοῦντων τι, ἡ παρὰ τῶν αὐτῶν καὶ θανατομένων. *Suidas.* Vide *Erasm.* in *Adag.* Chil. I. V. 34. — V. 2. *ἔκκαρον*. Antiquiores edd. *ἔκκαρρον* *Ascens.* et *Steph.* et sic legendum esse sponte vidit *Jes. Scaliger* in net. mst. — *ῥυτίδα μέλαν*, poma rugosa, μέλαν ἀφροδίτων est ap. *Antipbil.* Ep. VIII. *ῥυτίαι καὶ δρυπντίς ῥαῖσι*. *Archistratus* ap. *Asben.* II. p. 56. C. Ad huma-

Vol. III. P. 1° X

nae formae conditionem respiciens *Epigon. Theff.* Ep. I. T. II. p. 306. de uva: ἡ δ' ἔχρηνος εἶναι δαμάζει καὶ σταφυλὴ γίγναι αἰεθάνεται ἰστίδων. — V. 3. Similiter de meretrice, quae nonnisi iuvenes recipiebat, *Aristaen.* I. Ep. XVIII. p. 45. τοῖς ἐκμαζουσι χάρεις. — ὄντος διὰ φιλοστονίας μηδὲν ἐποβαλὼν τῶν ἐνδοκούντων ἐν ὄρε. — συνακμάζουσα ἐπύρνα. puellae florentis aetatis. *Cbaeremon ap. Athen.* L. XIII. p. 608. F. πολλὰν ἐπύρναν Κόρυθος εἰσεφῆκε παρῆν' Ἀλαρίσι περιμάζουσαν εὐνάδας χρένον. Similia multa collegit *Misfcherl.* ad *Horat.* II. Od. V. 10. p. 397. — V. 4. λευκὸν ἰδίον κέρατα. *Schneiderus* in *Per. crit.* p. 131. ex comparatione *Straton.* Ep. XXVII. hunc sensum extricat: Tu cana facta frustra quæres corvum albam, qui fructus marcidus comedat. At pro ἰδίον membr. ἰδὼν habent, quod gravioris corruptelae suspicionem movet. In verbis λευκὸν ἰδίον latere videtur vocabulum ad vetulam referendum, non sine allusione ad canos ejus; cum contra κέραξ juvenem nigris capillis indicet. Talem igitur sensum desidero: Quid est, quod tu alba columba (vel simile quid) corvum tentes et sollicitas? — Ejusmodi quid latere suspicor; at quid poeta scripserit, dicere non habeo. — Ceterum λευκὸς κέραξ inter res raras paroemiace dici potuit, ut *cygnus niger* ap. *Juvenal.* VI. 165. *Lucian.* Ep. XXII. θᾶπτον ὅντιν λευκοῦς κέρακας, πτηνὰς τε χελιδνας Εὐρώης, ἢ δόκιμον ῥήτορα Καππαδόκην. Corvi albi mentionem iniecit *Aristotel.* III. *Hist. An.* III. 12.

LXI. *Vat. C.* p. 203. *Marco Argentario* hoc Epigramma vindicat, quod *hellenoteron* est in *Plan.* p. 483. St. 627. W. *Lychno* sternutante, poeta optat, ut puellae adventus ipsi hoc omine significetur. Hoc omnium genus diserte commemorat *Ovidius* XIX. *Heroid.* 151. *Sternuit et lumen, (posito nam scribimus illo) Sternuit, et nobis prospera signa dedit.* Quo facto lucernae, ut numini cuidam, vino libabant: *Eccē merum nuxiae faustos instillas in ignis.* Huc respexit etiam *Propert.*

IV. 3. 60. *Seu voluit tangi parca lucerna mero; ad quem locum Burns. nostrum Epigramma excitavit. Vide eundem II. 2. 34. et Instrpp. Appuleji Metam. II. p. 177. — V. 1. ἡ γὰρ. Similiter caprarius ap. Theocrit. III. Eid. 37. ἀλλεται ὀφθαλμός μου ὃ δειδώς ἄρα γ' ἰδέσθαι αὐτάν; — V. 2. εἰ; Vat. — §. 163.] V. 3. οὐ γὰρ. usinam. » Vulgo ἀναξ legitur, quod mutavi. » Br. ἀναξ est etiam in membr. nec fortasse spernenda haec lectio. Numina hoc vocabulo appellari, satis notum est; pro numine igitur lucernam poeta colit statim post omen editum, addito promisso, se illam pro summo inter divinantes Deos habiturum esse, si illud omen puellae adventum portens depit. — παρα τρίποδι. Ridicule haec verba interpretatur Schol. Weck. Sensus est: Tanquam Apollo apud mortales coleris, et tua oracula non minus magni fient, quam quae e tripode proferuntur. Facit huc Comicus ap. Plutarch. T. II. p. 513. F. Βαχχὺς θεὸν εἰς ἱερὸν αὐτοῦ, καθήμενον λόχῳ, καὶ τῶν θεῶν μεθύοντες, ἢ αὐτῷ δευῖ.*

LXII. Vat. C. p. 92. Plan. p. 482. St. 626. W. Ad puellam de coma. — V. 1. Siye nigricante, siye contra flavesciente incesseris coma, ex aequo places. Cogitandum est de more mulierum comas tingendi. Vide Instrpp. Ovidii I. Amor. XIV. Orationis color est, ut apud Tibullum IV. 2. 9. *Seu solvit crines, fufis docet esse capillis, Seu comis, comis est veneranda comis.* — V. 4. θρεψὶ παλῆσιν. Plaso de Archeanassa Ep. VI. ἡς καὶ ἐν ἰουνιδῶν θρεμὸς ἐκαστὴν ἔχει. ubi vid. not. p. 341. — Hoc Epigramma Rufini esse putaverim.

LXIII. Vat. C. p. 425. Plan. p. 62. St. 90. W. Lemma recte conceptum esse dubito. In natantem puellam Epigramma scriptum esse, nihil evincit; sufficit, puellam, quae laudatur, in Aegypto natam fuisse. — V. 1. πρῶτον Vat. C. πρῶτον Ed. Flor. pr. — V. 2. σταγόνων ὀφθαλμῶν. Nota fabula de Veneris origine ex Urani sanguine ap. Hesiod. Theog. 188. sqq. — V. 3. Nilus

Oceanum aemulatus ex suis undis alteram Venerem pro-
genuit. γλυκερὴν, propter fertilitatem undarum Nili, nō
fallor. Eandem ob causam hoc epitheto Strymonem or-
navit Tullius Geminus Ep. VII. Στρυμόνα, Ἡμαθίας τὸ γλυ-
κερὸν πίδακος.

LXIV. Vat. C. p. 99. Plan. p. 472. St. In balnea-
tricem formosam. — V. 1. τί μ' ἔκπυρα. Vat. C. τί δὲ πορρ
est in Plan. Quid me igne lavas? nondum enim veste
deposita aestum sentio. — V. 2. μ' ἔρωδ. Vat. C. quod
non spernendum.

LXV. Vat. C. p. 101. Plan. p. 483. St. 628. W.
Philodemo tribuendum esse suspicatur Schneider in Peri-
crit. p. 7. ex comparatione Ep. Philodemi III. Dialogus
amantis cum meretrice in publico loco ipsi forte obviam
facta. Sic hoc carmen accepisse videtur et editor. Sed
magis arridet interpretatio Brodget, qui non ipsam me-
rettricem, sed ejus pedissequam respondere existimat.
Tum versus 2di et 3tii verba sic inter personas distri-
buenda:

α. οὐκ ἔλθῃς ζῆτα. β. δεσπότις ἡμετέρα.

γ. ἀντιζυνέξεται.

Sic omnia bene procedunt, nec ulla difficultas est in
verbis τίς δ' ἐπερωτῶν; quae, si altera interpretatio ad-
mittitur, pro obliqua interrogatione habenda sunt.
Quae es, quaeso? Sed hoc durum. Quanto lenius al-
terum, ubi vir ancillam interrogat: τίς δ' ἐπερωτῶν; ubi
tamen haud scio an rectius ἐπερωτῶν λέγatur: haec in pu-
blico ambulans. Hoc sensu verbum ἐπερωτῶν usurpatur,
quod, cum ἐπερωτῶν crebro confusum, illustrat Abresch.
in Lect. Aristaeen. p. 24. sq. — V. 3. Vulgo et in
membr. legitur: ἐξέρει; ζῆτα δὲ τίς (3^a Vat. C.),
metro pessum dato. Ζῆτα debetur Reiskio, idque pro-
bat Schneider l. c. At fortasse praeferenda emendatio
in marg. Wechel. proposita: ἐξέρει; ἀντιζυνέξεται; quod a
vulgata propius abest. Hanc correctionem etiam Don-

fac in mentem venisse, intelligo ex *Burmanni* Not. in *Propert.* p. 376. — φέρεις τι; *Muneris ecquid habes?* *Propert.* II. 18. 58.

— LXVI. Vat. C. p. 89. Plan. p. 486. St. 630. W. — Vulgo v. 2. φίλης, quod ex membr. emendatum. — τὸν δὲ γὰρ ναυαγόν, *Alciph.* I. Ep. XVIII. p. 70. πέταυτος ἐκ πάντων δαπανώμενος, μή σε ἰσχύει τῆς θαλάσσης ἡ γὰρ ναυαγὸν ἀποφύγει. Vide ad *Posidippi* Ep. VI. T. II. P. I. p. 138.

— §. 164.] LXVII. Vat. C. p. 100. Ineptum distichon. Similiter, sed sobrius ludit *Philostroph.* Epist. XXX. πέταυτὸς σὺ στέφανον ἴδων, σὸς δὲ τιμὴν, καὶ τοῦτο μὲν γὰρ, ἀλλ' ἄλλοις τι χαριζόμενος τοῖς ἰδοῖς, ἴδῃ μὲν μαρτυρῇ. — V. 2. μυσταί. Hoc inde ductum, quod pulchros pulchrasque μύστρον blande appellant amantes. Vide not. ad *Marci Argenti.* Ep. XV. T. II. P. II. p. 285.

LXVIII. Vat. C. p. 100. Plan. p. 475. St. 617. W.

LXIX. Vat. C. p. 140. Plan. p. 487. St. 632. W.

Puellam jam vetulam factam poëta rogat, ut ipsi reliquias saltem venustatis suae imperpetuet. — V. 1. ἔμφαξ. Vide ad *Onesti.* Ep. I. T. II. P. II. p. 331. — ἔρε ἦ. Vat. C. Vulgo δὲ τῇ σταφυλῇ ex *Aldip.* 1 et 3. In *Flor.* pr. 8r. ἦ. Veram lectionem vidit *Brodaeus* et *Huetius* p. 49. A. vero aberravit *Jas. Scaliger*, qui tentavit in not. mst. ὃ τοι σταφυλὴν περ ἔκρυψα. — V. 2. κύν. Vulgo et in membr. Nec repudianda haec *Lectione* *Saltem* *uvae* *passae* *aliquid* *sibi* *tribui* *copit.* Hoc sensu usurpatum κύν illustravit *Locella* ad *Xenoph.* *Eph.* p. 202. Temere igitur *Reiskius* sollicitavit *Dion.* *Chrysost.* *Or.* LXXX. p. 438. 21. κύνων δὲ ἐπόμενοι κύν μικρόν. (ille κάμνονεν volebat) αἰθυγμὰ δακνόντες παρθε.

LXX. Vat. C. p. 95. Plan. p. 487. St. 632. W. In nuptias clandestinas cum puella ipsi amanti ignota. Argumentum in dictionis gratiam fictum, qualia multa apud Grammaticos. Quaesivit auctor elegantiam in eo, quod primum versum ex singulis verbis, usque trifylla-

bis, praeter ultimum, composuit; alterum autem hemistichium ex monosyllabis. — 4 366. Venus, quae mihi illam adduxit.

LXXI. Vat. C. p. 448. Plan. p. 26. St. 41. W. — „Vat. membr. *ἐνέχθη*, quod aequè bonum.“ Br. In membr. praeterea est: *λέκτρων πολλὰ*.

LXXII. Plan. p. 130. St. 188. W. In Episcopum, cui concubina erat nomine Irene. — *εὐχὴν παύσαιτο* solennis est salutandi et benedicendi formula, de qua vid. *Ducange* in Gloss. v. *ἐὐχασμὸς* et *εὐχὴν*, et *Albert.* in Obff. philol. p. 187. — „Vide omnino doctissimum Wesselingium ad Diodor. Sic. T. II. p. 595. Ridiculus Brodaeus et Opsopoeus *ἐπὶ ἐκκλῆσις* pro nomine proprio accipiunt, cum sit dignitatis, et quidem sacrae nomen.“ Br. Ex Actis Synodi Chalcedonenſis docuit *La Croze Histoire du Christ, de l'Arm. et d'Ethiopie.* L. IV. p. 361. hoc Epigramma scriptum esse in Dioscurum, Alexandrinorum praefulem. Reperitur ibi petitum Diaconi Alexandrini, quo Dioscurus, quem Monophysitae pro sancto habebant, tanquam luxuriosus homo traducitur. Ibi etiam Irenes fit mentio, cujus cum Dioscuro contubernium Alexandrinis multam ludendi occasionem dederit. Probabile est igitur, hoc quoque distichon Alexandriae scriptum esse.

LXXIII. „Fragmentum hoc, quod Planud. p. 625. „Nicarcho tribuit, auctoris nomine caret in membranis.“ Br. Jungendi sunt hi versus Epigrammati *Nicarcho* II. quod docuimus T. II. P. III. p. 18. sq.

¶ 165.] LXXIV. Vat. C. p. 552. Plan. p. 142. St. 206. W. Lusus Grammaticus in foedum hominem, qui lingua ad turpia abutebatur ministeria. Vocem quidem Homerus *ἐνέχθη* dixit; at quo magistro tu linguam *ἐνέχθη* facis, i. e. *ἐνέχθη*. Nostrium est in membr. et Flor. ed. pr. Sequentes edd. *ἐνέχθη* legunt ex glossemate. In eadem impuritate eleganter ludit *Alaouger* in di-

sticho, quod primus edidit cl. *Huschke* in *Anah. crit.* p. 245.

Εἰ βίνοι φαβορίδες ἀπιστοῖς μὲντ' ἀπίστοι·

αὐτοῖς μοι βίνοι εἰς ἰδίῳ στόματι.

LXXV. Var. C. p. 537. Plan. p. 130. St. 189. W.

Etiam hoc distichon scriptum in impurae linguae hominem, Alpheum, cujus nomen auctori Arethusae nomen in memoriam revocabat. Verba *ἐνόςμα*, *κάλπους*, *πηνέε*, *ἀλμυρὸν πέλαγος* ambigua, quippe quae ad fluvii amores et ad eam rem, quae teste significatur, quadrant. — *πηνέε ἐκπίπτων*, *capite demissa*, ut est de Clodio in Orat. pro Domo c. 31. *lasisas omnino; sed si requiri jufferis, inveniente hominem apud sororem tuam, occultantem se, capite demisso.* — *κάλποι* et *πέλαγος* sunt secretiores Arethusae partes. *Εὐρώταν* appellat *Rufinus* Ep. VI. *Λιμένα Μακεδον.* Ep. III. 6.

LXXVI. Vat. C. p. 538. Plan. p. 131. St. 189. W.

In Chilonem fellatorem lusus grammaticus. — V. 1. Verba *χίλων* et *λίχων*, quae iisdem literis constant, idem in computatione valent; hoc est *ἴσα γράμματα ἔχον*. Idem igitur Chilon et Linctor. Sed fac, non *ἴσα* esse; Chilonis quidem nihil interest, qui et tunc linget et fellabit. — In membr. v. 1. *χίλων καὶ λίχων*. V. 2. *λίχει γὰρ χίλων*. γὰρ etiam Planudea exhibet. Nec aliter poetam scripsisse puto.

¶. 334.] LXXVII. ⁴ Sequitur hoc Epigramma in Codice post Nicarchi V. et praefixum non habet auctoris nomen, nec illud *ἄδελον*, quo signata sunt carmina, quorum incogniti auctores. Ejusdem Nicarchi esse credo. Br. Suspicionem cl. editoris confirmat membr. Vat. ubi τοῦ αὐτοῦ inscribitur p. 551. Argumentum est, ut in praecedentibus. — V. 1. In verbis *καὶ τὴν βλάπτει* et *χαρίζου τῇ γλώσσῃ* lepida est ambiguitas. Illud de hominibus veracundi oris usurpatur (vide not. ad *Syracem*. Ep. VII. T. II. P. III. p. 58.); Demonax

autem longe diversa ratione *κατὰ ἔβλησε*, impurae voluptatis sedem spectans scilicet. Vide Ep. LXXV. 2. — τῷ γλάσσει χαρίζεσθαι accipi possit de eo, qui delicatis cibis palatum titillat (vide not. ad *Luciani* Ep. XXX. T. II. P. II. p. 431.); *Nicarchus* autem de fellatore accipi voluit. — V. 2. *χοῖρε* Vat. C. perperam. *χοῖρε* est porcus et pars muliebris, ut passim ap. *Aristophanem* et in *Cras.* Ep. T. II. p. 3. ubi similes facetiae. In *δεινῷ ἀκανθῷ* simul respicitur ad spinas erinacei, τοῦ ἀκανθόχοιρου, simul ad pilos τοῦ αἰδοῦ. Nam pili etiam ἀκανθῷ appellantur. *Lucian.* T. III. p. 183. ed. R. de pathico, In Palaestina, inquit, φραγμὸς appellatus es, εἰς τὰς ἀκανθῶν τοῦ πύργου, οἷμαι, ὅτι διούρῃ μεταξὺ. — Post vñ secundum laud scio an distichon exciderit. Priori *Nicarchus* Demonactem ab impuritate dehortari videtur; altero commoda recenset, quae inde capiat. Desideratur aliquid, quod duas has partes conjungat et melius copulet. — V. 3. Scribendum ex membranis: καὶ εὖ ζῆν ἔμιν, et tu nobis suaviter vivis. ζῆν, ut vivere, de vita jucunda et hilari. Vide ad *Agathiae* Ep. XXVI. — ἐν Φοινίκῃ. Sic membr. Sed vide, an non Φοίνις (ultima propter caesuram producta) legendum sit. — V. 4. ποδὶ ᾧ (in Ed. Lipsf. male ἰον excusum), ex *Salmasii* an *Bruckii* emendatione, non constat. In membr. est ποταμῷ. Post *χομελῆς* minor ponenda distinctio. Ceu Bacchum alterum *μυρὸς* te nutrit. *μυροτραφῆς* Bacchi epitheton, quem in feminibus Jupiter aluit. Cf. *Wesseling.* ad *Herodot.* p. 175. At *μυρῶ*, quibus Demonax nutriebatur, mulieris, cum qua cubabat, *μυρῶ* sunt. Cf. *Rufin.* Ep. III.

¶ 165.] LXXVII. Vat. C. p. 107. Edidit *Reisk.* in *Miscell.* Lipsf. IX. p. 145. nr. 323. Elegans ad lagenam Epigramma; cum quo comparandum Ep. *M. Argensarii* XVIII. — V. 1. *οὐρόθεννα*. Ex hoc vocabulo *Reiskius* lagenam ligneam fuisse colligebat. At est omnino

bene rotundata, sive torno sive in rota siglina facta fuerit. Cf. *Heynii ansiqu. Aufsätze* T. II. p. 142. not. d. — *μονότατα, unius ansae lagena*. *μόνοντον* ποτήριον est ap. *Asben*. XI. p. 467. unde apud eundem p. 484. C. *κάθ' ἡμῶν μόνοντον βαβδύτην* certa emendatione scripsit *Valcken*. in Epist. ad Röver. p. XXVI. Binis ansis instructum poculum caprarii ap. *Theocritum* Eid. I. 28. *ἡμφύς*, i. e. *ἄμφω* τεν. — V. 2. *φθγγομένη*. unde vinum effusum suavem sonum efficit. Hinc ap. *M. Argentarius* l. c. *εὐλαλε, πρηνέγαιος, εὐστομ*. — V. 3. *Μουσῶν*. Vat. C. — *Κυθέρειος, τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μετὰ Διονύσου καὶ τὸ παρ' ἡμῶν ἢ δὲ σόφικρον*. *Lucian*. T. II. p. 410. ed. R. *Larga nec desunt Veneris sodali Vina craterae*. *Horat.* III. Od. XVIII. 7. ubi *Mitscherl.* nostrum locum cum similibus excitavit. — V. 4. Ad *συμβολικὴν* notatum in marg. Ap. Guy. et Ruhnck. : *ἐπὶ τῶν νέων τὰς συμβολὰς εὐφραίνοντων*? Malim *προποσιών* subaudire. *Lagena* jucunda dispensatrix potionum in conviviis. *συμβολικὴ προποσις* est in *Posidippi* Ep. XI. T. II. p. 48. — V. 5. *ὅπῳ' ἄν*. Vat. C. Elegans conversio: ego cum sobrius sum, tu ebria es; cum ego probe sum prolutus, tu sicca es et sobria. *μαθῶν* de rebus usurpatum, quae plenae sunt atque saturatae aliqua re, illustratum dedit *Rissersb.* ad *Oppian.* II. Cyn. 576. IV. Hal. 671. V. 603. Cf. ad *Philodem.* Ep. XVII. T. II. P. I. p. 225.

LXXVIII. Vat. C. p. 508. »Est in Planud. p. 172. »St. 251. W. at genuinas lectiones servavit lapis antiquus descriptus in Thesauro Murator. p. 1321. quas »hic exhibui.« *Br.* Mirum, quod hoc Epigramma cippo insculptum fuisse dicitur. Vivus loquitur, eorum stultitiam et vanitatem reprehendens, qui unguenta et vinum, conviviis longe melius adhibenda, in tumultis effundant. *Dorvillius* se hoc carmen et ad marmoris et ad Palatini Cod. fidem exhibiturum esse spondens, in x. certe versu apographo interpolato deceptus est. In

membr. est: *λίσσας στήλαις χαρίζω*. plane ut in Planud. In marm. *χαρις η*. *Dorvillius* *στήλαις χάρισαι λίσσας*; *Salmasius* in Exercit. Plin. p. 858. G. sic eum exhibet: *μη μόρα, μη σταφάνος κοφαῖς στήλαις πορίζου*, memoriae, vel in *Salmasio* interdum labantis, errore. Ceterum hoc carmen expressum est ex *Anacr.* Od. IV. 11. *τί σε δεῖ λίσσιν πορίζειν; τί δὲ γῆ χέειν μάταια; Ἐμὲ μᾶλλον, ὃς ἐνὶ ζῆ, μόριον*. *Virgil.* in *Copa* v. 35. *Quid cineri ingrato servas bene olentia ferva? Anne coronato vis lapidi ista legi.* Plurima in hanc sententiam collegit *Vir cl. Villoison* in *Magazin Encycl.* VII. an. nr. 8. p. 493. quibus addiderim *Philistionis* loca a *Dan. Heinsio* cum nostro carmine comparata in *Rutgersi* Var. Lectt. IV. p. 411. et obiter hac opportunitate emaculanda, *Philistio* quidem v. 184. scripsisse videtur:

ὦ τὴν, τί τόμβον σταφάνους ἀέσω κατῶ;

τὸ ζῆν τὸ σουτοῦ σταφάνους παρηγόρει.

non, ut vulgatur: *ὅταν τινὰ τάφον ε. ἀέσω ποικίλῃ*. Notandum *στάφανος* priore syllaba producta, ut mox v. 188. *ζῆν Πάρασχι σουτῶ στάφανόν τε καὶ μόρα' Χρήσθ γὰρ ἀνταῖς ἀλεθόμενος μεθ' ἡδονῆς*. ubi vulgo habetur: *ζῆν γὰρ σουτῶ σταφάνων καὶ μ. Χρ. γὰρ α. μεθ' ἡδονῆς ἀλεθόμενος*. De more cippos ungendi et coronandi vide, praeter ea, quae *Brodaeus* ad h. l. dedit, *Des. Heraldum* ad *Martial.* X. 61. p. 204. et *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. III. p. 404. ed. Bip. — V. 2. *τὸ πῦρ φλέγει*. Mirum, quod ne rogam quidem sibi accendi velit is, qui hoc carmine loquitur. Si sincera est lectio, sic verba accipe: Ligna, rogo infumenda, melius adhibebis igni in foco accendendo, id quod in computationibus fieri solebat. *Alcaeus ap. Athen.* L. X. p. 430. B. *κάρβαλα τὸν χιμῶνα, ἐντὶ μὲν τῶδε πῦρ καὶ κέραις εἶον ἐφειδῶς μελιχρόν*, quem locum exprefit *Horat.* I. Od. IX. 5. sqq. At scribendum videtur:

μὲν τὸ πῦρ φλέγει —

quod primum *Opsopoeo* in mentem venit, in hoc saltem

loco ingenioso; deinde sic emendavit *J. Scaliger* in not. mst.; denique *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 60. Vinum rogis affusum eoque cineres extinctos esse, satis constat vel ex iis, quae collegit *Kirchmann*, de Funer. L. III. 7. — V. 3. εἴ τι θάλας χέρισται. Vat. C. et Plan. » V. 3. in lapide legitur: ζῆντι μοι εἴ τι στήθεσσι [εἰ τις στήθεσσι] — quod servari potuisset. Sed στήθεσσι vix est in usu nisi in aoristo per omnes modos, et quum στήθεσσι cum particula εἰ non recte construatur, satius mihi visum reponere μοι τι γ' ἔχεται. Br. Equidem nihil melius duxerim, quam lectionem membranarum revocare. Marmoris auctoritas in hac re nulla. Solebant enim seriori tempore, cum jam nemo reperiretur, qui versus commode pangeret, vetera Epigrammata cippis insculpere, sine iudicio saepe et diligentia. — τέρψην. Vat. C. et Plan. — V. 4. πῶλον ποιήσεις. Respici videtur ad locationem paroemiacam εἶνον πῶλον ποιῆν, de qua tradidit *Cassanb.* ad *Athen.* IX. 8. *Dorville* ad *Charis.* p. 39. — In fine carminis vulgo τέρψην legitur. τέρψην est in membr. et in marm. In hanc lectionem sponte incidit *Huetius* p. 18. et *Gatacker* in *Advers. Posthum.* c. V. p. 447. Ad sensum maxime facit *Anacreon* Od. XXXVI. 10. ὡς ὕδωρ, βάλ' αἶνον, ὃ παῖ, — βραχὺ μὲν ζῆντα καλύπτεις. ὁ θάνατος οὐκ ἐκιδύμας. — Ceterum hoc Epigr. in Planudea legi oblitus *Leichius* infeliciter illud tractavit in *Misc. Lips.* Nov. I. p. 484. serius, quid rei esset, intelligens in *Curis Secund.* p. 43.

LXXIX. » In quatuor Planudeae codicibus nihil aliud adscriptum quam ἀδελον. In Vat. C. ἀδελον ἐκείνου τοῦτο γράφεται, πλὴν ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Παλλαδῆ ἐπιγράμματιν εὐρεῖται μήποτε δὲ Λουκιανῷ. Br. Vat. C. p. 258. Planud. p. 178. St. 260. W. ἀδελον, εἰ δὲ Παλλαδῆ. Posteriora verba absunt a Flor. pr. Aldinis, Ascens., et aliis. Quum nonnullae ex veteribus Anth. edd. nunc non ad manus sint, dicere non habeo, quatenam earum aucto-

sis nomen prima addiderit. Caeterum elegantius carmen; quam ut *Palladae* esse videatur. — V. 1. Nulla mea culpa factum est, ut nascerer; tamen morti obnoxius ad inferos abeo. — V. 2. ἄϊδαν a man. sec. in Vat. C. — §. 166.] V. 3. γένευν. Vat. C. quod revocandum. Vulgatae certe sensum non perspicio. — V. 5. γένευν. Vat. — V. 7. ἐκκορτάσσειν. *splendidum offer poculum*; docte et eleganter pro τὸ ἐνὶ λαῶν κέκληται πρὸς φίλους. Nonnihil huc facit *Horat. I. Epist. V. 23. me non et cantharus et lanx Ostendas tibi*. At cl. *Mis-scherlich* nostra verba admovens *Horatianis II. Carm. VII. 19. obliuioſo laevia Maſſico Ciberia exple* — aliter haec interpretatur: *fac: ut ardeas, resplendeas, impleatur poculum* sc. vino; fere ut *Sesinum* in aureo poculo *ardere* dicitur ap. *Juvenal. X. Sat. 27.* — Ceterum membr. Vat. ἐκκορτάσειν exhibet. — V. 8. »Vulgo λέ-
ως λέθην. In membr. λέως ἰδένην. unde scribendum
»vidi λέθην ἰδένην, sicque concinnior versus.“ *Br. λέθην*
ἰδένην ἐρβωμεν. *Meleag. Ep. VI.* ubi vide not.

LXXX. Vat. C. p. 505. sq. ἄϊδαν. Plan. p. 179. St. 261. W. ἄϊδαν, εἰ δὲ Πάλλαδα. »In hujus etiam titulo
»*Palladae* nomen non praeferunt membranac, nec duo
»regii Planudeae libri.“ *Br.* Praecedenti Epigram-
mati hoc nostrum tam simile est, ut alterum ex altero
derivatum esse videatur. — V. 5. »Vulgo κἀν εἰ μοι.
»In cod. Jani Lascaris, ut in veteribus editionibus, omis-
»sum εἰ, quod primus inseruit Stephanus ad fulcien-
»dam metrum. Recte in tribus aliis Planudeae codici-
»bus κἀν εἰ μοι. Tum recte veteres editiones et ca-
»dices εἰναι. Stephanus εἰναι, metri modo repugnante.“
Br. εἰναι prima dedit Ascensiana.

LXXXI. Vat. C. p. 515. Hortatur poeta lectores,
ut brevitatis vitae memores, eam hilariter transigant.
Nihil his similis senariis ap. *Asbenaecum L. VIII. p.*
336. B. C.

πᾶσιν δὲ θνητοῖς βεβλημένη παρακινέσθαι,
 παύσ' ἡμέραν ζῆν ἥδεις· ὃ γὰρ θανόν
 τὸ μηδὲν ἐστὶ, καὶ σκελετὰ (vulgo μὲτὰ) χθονός.
 μικροῦ δὲ βίβλου ζῆντ' ἐπαύρεσθαι χρεόν.

Conf. ad Choerili Ep. T. I. p 185. — V. I. τί γὰρ αὔριον. ne crastinus quidem dies quid allaturus sit, scimus. Mortalium conditionem angustis terminis circumscriptam significans *Theocrit.* XIII. Eid. 4. οἱ θνητοὶ πεπνευμένα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἔσονται. — V. 3. θνητὰ λογίζον. Ne ad ea, quae supra mortalem naturam sunt posita, adspires. — V. 4. τὸ ζῆν. *Brodaeus* comparavit *Euripidem* in *Polyido* fr. II. τί· οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κατὰ νομίζεσθαι. quod tamen in alium sensum accipiendum est. Vide *Gasacker.* in *Misc. Posth.* c. X. p. 523. Ad nostrum locum facit *Seneca* de *Brev. Vitae* c. 10. *Præsens tempus brevissimum est, adeo quidem, ut quibusdam nullum videatur: in cursu enim semper est, fluit et præcipitatur; ante defuit esse, quam venit.* — V. 5. »Hic versus in *Planudea* admodum corrupte legitur. In membr. *ῥοπή* (*ῥοπήν*) μέτρον, ἂν προλάβῃς, εὖν. »Ultimum recte *Salmasius* emendavit σοῦ. *Planus* et »perspicuus sensus.« *Br.* Post μέτρον plenior distinctio ponenda erat, quae in *Anal.* neglecta. — Tota vita momentum, nihil amplius; quod si ea frueris, tua est; si cunctaris, cunctantem mors occupabit et omnia ad haeredem transibunt. *Horat.* IV. Od. VII. 18.

*Quis scis, an adjiciant hodiernae crastina summae
 Tempora Dī superi;
 Cuncta manus avidas fugiens haeredis, amico
 Quae dederis animo.*

LXXXII. Vat. C. p. 195. Bis extat in *Planudea* p. 104. et 422. St. 154. et 557. W. In puellam olim superbam et severam, nunc, cum vetula facta esset, ad restim redactam. Commodo huic *Epigrammati* *Mis-*

seberl. admovit *Tibull.* I. El. VI. 77. *Ast, quae fida fuit nulli, post, victa senecta, Ducis inopi tremula flamma toria manu.* *Horat.* III. Od. XV. 13. ad Chlorin vetulam: *Te lanae prope nobilem Tonsae Luceriam, non cisbarae, decens.* — V. 1. ἀρχαία πολυχρόσις. *Color,* ut in fragm. *Epicrasis* de Laide ap. *Asben* L. XIII. p. 570. C. D. αὐτὴ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἡν νεοττὸς καὶ νέα, 'τὰ τῶν στατήρων ἢ ἀπυργισμένη, εἶδες δὲ πότες φαρμάβαζον θάπτον δὲ. In medio horum versuum desideratur copula. — V. 2. » θέν. » in membranis θέν. ^a *Br.* In Ap. Gothano θέν. habetur cum correctione θέν. Quod sensum attinet, cf. not. ad *Serason.* Ep. XXXV. T. II. P. III. p. 82. et ad *Asomedons.* Ep. II. T. II. P. II. p. 128. — V. 3. μεθρία κνήσματα κρούει. mercede conducta telam texit. κνήσματα pro ὑφάσματα videtur positum: *subsemen* interpretatur *Scōneiderus* in docta Diatriba de textrina, Indic. ad Scr. R. R. p. 367. ιστότητα κνήσματα aranearum telas appellat *Aristoph.* Ran. v. 1315. — σταθλας. idem quod στάλας, quo instrumento textores stamen percutiunt. Proprium in hac re κρούειν. *Hesych.* σταθλάς. τὸ ἐξ ὅδον ὑφες, στάλας κρούμενον, εὐ κτενί. Idem: στάλαμα πύκνωμα ἡδὲ τῶν ταῖς στάλας κατακρουόμενων τὰ ὑφ. Hinc vestes quaedam probe percussae ap. Latinos *crustae* appellabantur. Vide *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 411. qui eandem rem fusius explicat p. 564. sqq. — V. 4. ὀψέ. Vulgo. — Ἀθηναίων κότρες. Ed. Flor. pr. Ald. 1. 2. In tertia et Ascens. error sublatus. Cf. Ep. ἄδισπ. CXVI. 5.

§. 167.] LXXXIII. Vat. C. p. 565. sq. » Epigramma hoc non aliunde habeo, quam e *Salmasii* Notis ad Hist. Aug. p. 113. [T. I. p. 474.] ^a *Br.* De thermis nimium in modum calidis. Hoc et sq. Epigr. *Agathiae* ingenium referre videntur. — V. 1. μᾶλλον κλέειν. Vat. C. quod revocandum. — V. 2. ὦν. membr. — Ad vim hujus comparationis recte percipiendam legenda

descriptio rogi ap. *Homer.* 11. ψ. 164. νήεν δ' ἄλγ' Πόλεμον
 δὲ πορὴν ἐκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα. — V. 3. »Ap. *Salm.*
 »legitur τὸν γαίην' ἑρινός, quod manifesto corruptum est,
 »quum desit verbum, quod sensus omnino requirit.
 »Emendavi τὸν ὕφην. Hercules apud Sophoclem in
 »Trachin. 1067. οἶεν τὸδ' ἢ δολῆπας Οἰλέως κέρη καθ' ἑμὲ
 »ἡμῶς τοῖς ἡμῶς ἑρινόνων Ἰφάντ' ἢ ἀμφίβληστρον, ἢ δὲ δαλυν-
 »μαι. ἐτίφασιν σόροπασι. Alii pallam a Medea pellici mis-
 »sam tradunt, cujus in nomine discrepant scriptores.
 »Vide Munkerum ad Hygini fabulam XXV.^a *Br.* Co-
 »rona una cum palla Jasonis sponſae mittitur in *Euripid.*
Med. 785. 1065. 1160. Ceterum cl. editoris emen-
 »datione vitium non tollitur, sed infucatur. Quidenim
 »similitudinis inter γαίην et ὕφην? Nihil omnino. Eo-
 »dem jure, sed non multo probabiliore mutatione
 »scripseris:

τὸν ταῦξεν ἑρινός.

ut *Meleager* L. 2. ἢ τίς δ' καὶ ταῦξας ὀνομάσταν ἐτίφασιν. At
 hoc felicioribus ingeniis relinqui tutius. — V. 4. Αἰ-
 »σούδου. *Vat. C.* — V. 6. Ποῦτα se esse asseverat, ut
 »balneatoris animum moveat. τὰ βροτῶν ἔργα. *Thucyd.*
XVI. 1. αἰὲν ταῦτο διὰς κούρας μέλει, αἰὲν κοῖδοις ἑμῶν
 »ἄντας, ὀνομαῖν ἀγαθῶν καὶ κακῶν, in quo loco mihi rectius
 »videtur κοῖδοις legi quam κοῖδοις, praesertim ob ea, quae
 »sequuntur. — V. 8. μὴ λυθῶν. De pavimento balnei
 »accipiendum, quod fistulis caleſieri solebat. Cf. *Vitrui-*
um L. V. 10. *Plin.* Epist. III. 14. 2.

LXXXIV. *Vat. C.* p. 461. *Plan.* p. 352. *St.* 492. *W.*
 De frigore thermarum quarundam lepide jocatur poeta. —
 »V. 1. Non balneam hoc, sed fluvius seu fons, quem
 »quis mero circumdatum falso balneum appellavit. —
 »V. 3. Versus *Homer.* Od. κ. 2. *Γαίης.* *Vat. C.* — V. 4.
 »μερονίαν. *Vat. C.* quod vulgato non deterius. Utram ha-
 »rum lectionum expresserit *Grosius*, non facile dixeris;

Aeolus Hipposades nimbis borrensis castra

Transiit, et ventis haec nova regna dedit.

— V. 6. ἀὰ τὴν Σεμέην. ne fervens pavimentum pedum plantam laedat. — V. 7. *Horroris* hic et *Torporis* regna sunt, novorum Deorum, quos ipse poeta invenit. — V. 8. Inscriptiones balneis praepositae. — *Musei. Vat. C. Μεσσην* mensis ap. Aegyptios annum terminat praeceditque τὰς ἀνατολάς. Jam cum primus eorum mensis Thot Augusto Romanorum respondeat, mensis Mesoci cum Julio fere congruit. Calidissimo igitur anni tempore frigidum illud balneum, in quo Boreas videbatur spirare, satis jucundum videri poterat.

LXXXV. Vat. C. p. 552. Plan. p. 168. St. 244. W. Jecatur poeta in flagitiosum quendam, Damagoran nomine: cujus nomen cum pestis nomine λέβητος esse quidam cum audivisset, quasi in statera expendit ingenium pestis et ingenium Damagorae; praeponderasse autem eam lancem, in quam Damagorae ingenium impositum erat, quod videlicet multo leviora essent mala, quam quae a Damagora importarentur. Verba sunt *Mureti* in Var. Lect. XIV. 13. *Leonidae Alexandrini* hoc Epigramma esse probabiliter suspicatur *Schneiderus* in mss. not. — V. 2. καὶν h. l. est jugum in trutina, quod vulgo ζυγόν. — V. 3. καθεύδων *Vat. C.* — V. 4. αἶψα vett. nonnullae edd.

§. 168.] *LXXXVI. Vat. C. p. 535. Plan. p. 136. St. 196. W.* In Moschum quendam, qui, cum vetulam opulentam in matrimonio habuisset, ea defuncta, divitem haereditatem adeptus, virginem duxit, probe gnarus; et ubi numi, et ubi voluptas quaerenda. — V. 3. αἶψα. *Vat. C.* — V. 4. διὰ x. *Vat. C.* — *Βουαί.* Hoc contra codicum auctoritatem mutare nolui. Suspiciatamen quis possit, scriptum olim fuisse βίβλη. *Br.* Hujus conjecturae causam non reperio. *αἶψα* eodem, quo *πῶς*, sensu usurpavit *Nicanor Coloph.* Epigr. I. αἶψα
vix.

ἐν ἰδίῳ συναχθε, Χαρίδημος, γυναῖκα· Κινεῖν ἐκ ψυχῆς τετρα-
μνος δύναιται. *Archilochus ap. Suidam in παλινεσιον* πρὸς ταῖς
κει ἐκνήθησαν ἐν παλινεσίῳ. *Adde Aristoph. Ran. 550.*
1236.

LXXXVII. *Vat. C. p. 567. Plan. p. 136. St. 197.*
W. — V. 1. *σε θέλω.* *Vat. et Plan. Παγκρατί.* *Vat. —*
Scire te volo, quamvis opulentam vetulam pro capulo,
auri pleno, habendam esse. — *σεφέ. σεφοί, τόμβοι, ca-*
pulares passim appellantur senes. *Comicus ap. Asch.*
L. XIII. p. 580, C. *ἐπὶ πρόβῃ τοῖς ἔντεσι ἡ γυνήσκια καὶ*
ἡδὺ ταλὺς ἢ ἐμολογευμένης σεφέ. *Schol. Euripid. Med.*
1209. *τόμβους καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρέσθαι πλεῖστον οὐκ ἐπὶ*
θανάτου καὶ τόμβου. Cf. *Salmas. ad Solin. p. 848. C. D.*
et quae notavimus ad *Rufin. Ep. XXXII. T. II. P. III.*
p. 176.

LXXXVIII. *Vat. C. p. 448. Plan. p. 112. St.*
163. W. Hominem, magistratu, quem gerebat, in-
dignum, poëta dicit a Fortuna ad illud fastigium evectum
esse, ut ostenderet, quantum vel in infimae sortis ho-
minibus efficere posset. In hac sententia verba *οὐκ ἰδι-*
οῦσα non satis videntur commoda. *Expectares οὐχὶ φι-*
λάσῃς T. σε γε. non quod te amares, sed ad impotentiam
suam ostentandam. Hoc sensu vulgatam accepit
Grotius:

Non te provexit Fortuna favore, sed ingens
Te dedit exemplum, cuncta licere sibi.

— V. 2. *καὶ om. Vat. C.*

LXXXIX. *Vat. C. p. 552. Plan. p. 138. St. 201. W.*
Hoc Epigramma *Brodacus* in Grammaticum suspicatur
esse compositum, qui in *Cynegiri* historia a veritate
aberraverit, eumque in proelio non manibus tantum, sed
etiam pede privatum esse tradiderit. Equidem de vi-
tiosa nominis pronuntiatione interpretari malim, quod
ille *Cynegirum* in *Cynegirum* forto mutaverit. — V. 2
Vol. III. P. 1.

καταλ. Vat. C. — V. 3. τὰ πῖσα μαρμαίνοι χεῖρ. Si co-
dex offerret μαρμαίνου, id non spernerem.

XC. Vat. C. p. 535. Plan. p. 140. St. 203. W. »In
»Planudea ἀδελον. In Vat. Cod. adscriptum ηρα. Forte
»Ἰερρακλίδου, cuius tria Epigrammata habemus T. II.
»p. 261. « Br. In nasum longissimum et ad plurima
negotia habilem. Alia hujus argumenti vide in *Ind. v.*
Nasus. — V. 2. ἑλάνγ' ἄν. Vat. — V. 4. »Vulgo
»ἄγκιστρον ναύτις. *Hamus* piscatorium instrumentum est;
»de egregii illius nasi nautico usu dictum est jam:
»ἡ πλοῖς ἄγκυρα, unde omnino hic emendandum erat
»ἄγκιστρον γρηκί. Tum mallem: ὀφθαλμῷ κρεάτῳ; sed
»vulgatum stare potest. « Br. ναύτις habent etiam mem-
branae, male sine dubio. Mihi in mentem venit,
quod propius a vulgata abest: ἄγκιστρον νηκταῖς *hamus*
contra pisces. *Leonid. Tur. Ep. XXV.* τοῦτον νηκταῖν ἐπ'
ἡλθεί τιχνασθῆναι κῆτον. — V. 5. »Vulgo κῆρυκα.
»male. Vide *Hesych.* in σχεινδοληκταῖς. Hinc accedat
»huic vocis auctoritas in *Lexicis.* « Br. χαλκοντικὸν ὄργανον
esse τῆς σχεινδολῆς ex *Lexicographo* intelligitur. —
»κρεσδευροῦ instrumentum, quo porrum caeditur. Vo-
cabulum alibi vix obvium. Aliud est κρεσδευρὸς, de quo
Aristotel. V. Hist. Anim. 19. et *Hesych.* v. — V. 6.
κῆραξ. *Pollux VII. IIII.* οἷς κρεσδευρὸν, ὅτι ὅν Ὀμηροῦ κε-
ρήνην λέγει, γυν κῆρακα καλοῦσι. Καὶ Ποσειδωνος ἐν Γαλάτῃ
ἐκπῶν κῆρακι κλέσται θύρα. ubi *Kubnius* κρεβεται emendavit.
Rectius fortasse *Scephanus* κλέσται, in *Theaur. Gr. L.*
T. II. p. 380. A. B. quod *Pollux* editores fugit. Nam
τῇ κῆρακι non ad possandam solum, sed etiam ad clau-
dendam sive potius attrahendam januam uteban-
tur. *Eustath.* ad *Od. a. p. 72. 2.* κρεάνη δὲ ἀγγυρία ἢ τὰ
κρεάκιον ἢ μᾶλλον κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ κῆρος, ὃ ἔστι τὴν
θύραν ἐπερῆσαι ἢ γυν εἰλῆσαι, ἐπισπῆσασθαι. Ἔστι καὶ ἐπισπῆ-
σας — ὅς καὶ βῆττον ἐλέγγοι. At illam tam elegantem et
probabilem emendationem incertam reddit alius ap.

Polluc. locus X. 23. ubi κέραι κροβίσ' ἢ θόρα legitur. — V. 8. ἐργασίης. Vat. C.

[169.] XCI. Vat. C. p. 542. Plan. p. 141. St. 204. W. In astronomum scriptum putant; perperam. Est in geometram, cui poeta nasum pro virga mensoria esse asseverat. In hunc sensum *Grosius*:

Non opus est radio, mensor, tibi: quaerere noli:

Tres cubitos nasus qui patet, is satis est.

XCII. Vat. C. p. 552. Planud. p. 142. St. 206. W. In herniosum, cujus tanta hernia, ut virum ipsum cellet. — προτίζουας, monstras herniam, quam prae te fers. In membr. est προτίζουας. — V. 2. Ne mihi solam herniam; ostende sc. Te ipsam videre cupio. — In fine distichi vulgo ἰδὲν ἰδέλω. ε' inferuit cl. editor. In Vat. C. legitur αὐτὸν ἰδὲν δύναιμι, quod sensum non habet. Praecedit nimirum, uno disticho interjecto, Epigramma *Palladae* XV. ad cuius ultimam vocem δύναιμι librarii oculus aberravit. Certe nihil facile reperiri poterit aptius ad contextum quam ea lectio, quam *Planud.* aut in alio cod. invenit, aut ex ingenio reposuit. — Ceterum cur *Opfopoens* vetulam hic loqui existimet, causam non reperio.

XCIII. Vat. C. p. 542. Plan. p. 144. St. 210. W. Consentiant editiones et membr. in βουλεύειν, quod tamen falsum esse, contextus perspicue docet. Hinc *Brunckius* ad *Aristophan.* Concion. 443. T. II. p. 27. ne acumen Epigrammatis pereat, τοῦτο τὸ εὐλαύειν scribendum docet. Hoc ante eum viderat *Salmasius*, cuius haec sunt in not. mss. libri Lennepiani: » τοῦτο τὸ εὐλαύειν est ambiguitas. Hoc, inquit, εὐλαύειν diu est » quod habeas, sed βῆτα non agnosco, cum prius δέλτα » legeretur. Si jungis τοῦτο τὸ δουλεύειν et hoc tantum est » pronuntiatione: at si βουλεύειν scribas, ut vulgati habent, » falsum est; illum hoc τὸ δουλεύειν ἐν τοῦ ἀρχαίου habuisse; nam contrarium innuit Epigramma, illum

»nempe semper fuisse servum, nuper autem senator-
»rem.« In his quaedam sunt argutiora quam veriora,
quae *Brunchius* recte vitavit.

XCIV. Vat. C. p. 552. Planud. p. 144. St. 210. W.
In Agathinum, qui senatoriam dignitatem pretio eme-
rat, cum antea servus esset.

XCv. Vat. C. p. 525. Plan. p. 149. St. 216. W.
De Charino, oculorum medico ineptissimo. *Lucillii*
ingenium sapit. — V. 1. μέλη, *specillo*, (*Sonde*) ad vul-
nera et ulcera exploranda praecipue utebantur. Inter-
dum eodem instrumento aliquid extrahitur, infunditur,
immittitur et respergitur. Vide *Fossum* in *Oecon.*
Hipp. v. Specilli usum in oculis inungendis illustravit
Harduinus ad verba *Plinii* VII. 54. p. 409. *Super omnes*
C. Julius dum inungis, specillum per oculum trahens. De-
rivatum a μέλη verbum ἐναμύλλω, quod illustravit *Ruhn-*
ken. Ep. Crit. p. 213. levi negotio corrigens versus
Phrynichi ap. *Polluc.* IV. 181. quem *Onomastici* editores
frustra tentarunt. — V. 2. »ἐπὶ γυναικῶν. Sic membr.
»quod verum esse credo. Recens spongia, usu non-
»dum subacta, asperior est.« *Br.* Vulgo στ. α. »ἐπὶ
τῶν γυναικῶν. Novissimam vocem sic etiam membr. exhibe-
bent. Sed γυναικῶν jam *Brodaco* in mentem venerat
et *Scaligero* apud *Huetium* p. 16. qui ipse πιδάκων lego-
bat: *liquorum detergendi vim habentium*. *Salmasius*
haec notavit in not. mss. libri *Lennepiani*: »Quid notet
»ἐπὶ γυναικῶν γυναικῶν πιδάκων, fortasse multis est obscurum; nos
»alibi plantum faciemus. Legi posset etiam τῶν γυναικῶν
»multus enim est usus ἐπὶ γυναικῶν apud pictores. Sed hoc
»alias.« — V. 3. ἕλκυν, *per oculum trahens specillum*. —
V. 5. Si me iterum inunxerit, alterum mihi oculum
effodiet, neque ei amplius oculorum meorum valetu-
dine molestus ero.

XCVI. Vat. C. p. 525. Plan. p. 149. St. 216. W.
De *Cratæa* quodam medico, qui pastam cum respillone

fecerat, quo omnes aegrotos, ipsius curae commissos, illi traderet. Talem igitur nobis fingamus Crateam, qualem *Martialis* ridet I. Ep. 31. *Chirurgus fuerat, nunc est vespillo Dianulus: Coepit quo poteras clinicus esse modo.* et Ep. XLVIII. *Nuper eras medicus, nunc est vespillo Dianulus: Quod vespillo facis, feceras es medicus.* — V. 3. *τελαμῶνας*, fascias, quibus cadavera a capite ad pedes vinciebantur. Eadem *ταῖνας* appellabantur; vide *Dorvill.* ad *Charis.* p. 96. et *δεσμοὶ ἐντάφιοι*, docente *G. Cupero* in *Obss.* II. 9. p. 203. qui profert verba *Georgii Palami*, infantium recens natorum *ταῖνας* καὶ κειρίας *σπαργάνων συγγενεῖς ἐντάφίων δεσμῶν* dicentis. Cf. *Salmas.* ad *Scr. Hist. Aug. T. II.* p. 422. Has fascias vespillo cadaveribus clam detractas medico dabat, ea lege, ut omnes aegrotos ad *Libitinam* Deam amandaret. Medicus autem fasciis ad obliganda vulnera utebatur. Hunc usum, ni fallor, spectabant taeniae in sigro *Hygieae* in agro Corinthiaco, quod circumdabant *αἰμαὶ γυναικῶν, αἱ κείρονται τῇ θεῇ, καὶ ἰσθῆτος βαβυλωνίας τελαμῶνας.* *Pausan.* L. II. 11. p. 137. — V. 4. *εἰς ἐπίδεσμάςιν*, junctim *Steph.* et *Wech.* Sic mox *ἐνταφιάζειν*. Utrumque correxit *Huetius* p. 16. Fasciis *Antigone Polynicia* vulnera obstringit in *Eurip.* *Phoen.* 1663. ἀλλ' ἐμφι τρεῖς ματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν. *Troad.* v. 1232. *τελαμῶσιν ἄλλα τὰ μὲν ἐγὼ σ' ἰάσσομαι.*

§. 170.] XCVII. *Vat. C.* p. 546. *Plan.* p. 160. *St.* 232. *W.* Addendum erat hoc et seq. carminibus heroico metro conscriptis, ubi plures ejusmodi versificatorum lusus reperiuntur. Nym forte tabula picta bis versibus locum dederit, neque satis tuto affirmari neque negari potest. Vinofam sibi fingebat auctor matrem, quae puero, quamvis enixe roganti, vini hauustum denegaret. — V. 4. *Br.* dedit ex vulgatis edd. In *Vat. C.* est: καὶ πάντες δέψαν σεῖο. unde procul dubio scribendum:

καὶ πάντες δέψαν σεῖο,

des enim in secunda persona non minus locum habet quam in tertia. Vide exempla ap. *Stephan. Thes. Gr.* L. T. I. p. 1068. E. F.

XCVIII. Vat. C. p. 546. cum praecedente conjunxit, verlibus transpositis. Leguntur enim hoc ordine: v. 1. 4. 5. 6. 7. 2. 3. qui minime probandus est. Deinde subjiciuntur hi versus:

μητὲρ ἐμὴ δύσμητὲρ, ἡμεῖς δὲ θυμὸν ἔχουσα,
 εἰ φίλοις τὸν οὔνα, δίδου με τυτθὸν ἀφύσσου.

quae putida est inepti versificatoris vulgatae variatio. Leguntur hi versus in Planudea p. 160. St. 233. W. sed transpositi. Turbatum ordinem restitui. *Br.* Fieri tamen possit, ut v. 2. 3. haud secus ac illi, quos membr. Vat. addit, ab aliena manu adscripti sint. In ejusmodi lusibus, stili exercendi causa scriptis, nihil his interpolationibus frequentius. — V. 2. χαλεπεῦ. Vat. C. — Tu quae gravem novercae animum in me sumfisti. Verbum *ἀντικρατεῖν*, in vulgaribus Lexicis omisum, ex hoc loco notavit unus *Schneiderus*. Factum ad analogiam verborum *ἀντιλέγειν*, *ἀντιλαμβάνεσθαι*. — V. 3. ἡδύτατα. Vat. C. — V. 5. ἐν λαγόνῃ πίνευσα. Sic veteres loquuntur. *Etymol. M.* p. 502. v. *Κερύσαι*. — πρὸ γὰρ εὐρεθῆναι τὴν τῶν ποτηρίων χρῆσιν, ἐν τοῖς κέρασι φαίνεται. *Martial.* VIII. Ep. VI. *Hac propinavit Bisiae pulcherrima Dido In patera. Senec. Agam.* v. 878. *Merrum in auro veteris Affaraci trabunt.* Illustravit dicendi usum *Munker.* ad *Hygin. F.* CCLXXIV. et *Burmann.* ad *Phaedr.* I. Fab. XXV. 3. — V. 5. βρόχθον ἐμαῖς veteres edd. quae in fine ἐμαῖς habent. At Vat. C. longe aliter:

ἐκ βρόχθου ἐλγυν τί σοι δάσσω, τέκνον ἐμαῖο.

unde apparet legendum esse:

ἐκ βρόχθου ἐλγιοι τί σοι δῶ —

ἐλγος in talibus pro μικρὸς ponitur innumeris in locis; nec quidquam huic contextui aptius. βρόχθος autem h. l.

non est gassar, sed ἄλγαν πόνει, ut interpretatur Schol. Nicandri Ther. 366. — V. 6. ξείνας· λήγοντες μετρον ἀνθρώπων εἶναι νόμον — χρηαὶ δ' αὖτὸ κατόλας Ἀττικῆς δαίμονα. Athen. L. XI. p. 499. B. — Vat. C. μένας λαγόνη τόδαι μένας verum puto.

XCIX. Vat. C. p. 567. Elc. Οἰανδρὶ φηγεμένα πάτην. Parum interest, utrum *Orianus* ille appellatus fuerit an *Arianus*. Planudea ei p. 160. St. 233. W. posterius nomen tribuit. Primam literam in hoc nomine abundare vult auctor, qua detracta *πιανδε*, restat, nomen a *πικρῇ* derivandum, hominis moribus congruens. — V. 2. κρησβῆς Vat. C. — Ejusmodi generis lusum vide ap. *Anson*. Ep. XL. XLI.

C. Vat. C. p. 541. Plan. p. 162. St. 236. W. De obesi hominis imagine. — V. 2. μισήτην. — τὸν δὲ ἀπλῶς μισήτην, τὸν κίρκανον ἢ ἀπληστον τῇ τροφῇ. *Hesych.* nec aliter *Suidas*, quem emendavit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 151.

CI. Vat. C. p. 529. Plan. p. 170. St. 248. W. In imaginem rhetoris muti. — V. 1. ᾧ Vulgo legitur δὲ δὲ ῥήτωρ, ῥήτορας εἰκὼν. quo nihil insulsius. Ex sensu et ex „Epigr. CIV. emendavi.“ *Br.* Idem viderat *Casaubon.* in not. mss. Emendationem, jam per se sat evidentem, faciat etiam *Anson*. Ep. LL.

Ore pulchro ex ore muto, scire vis quae sum? Volo.

Imago Ruffi rhetoris Piclavici.

Diceret sed ipse, vellem, rhetor hoc mi, Non potest.

Cur? Ipse rhetor est imago imaginis.

§. 171.] CII. Plan. p. 376. St. 514. W. „Melius describeretur σιγῆς, οὐ λαλεῖ, sc. δ' ὅτιος, ἢ εἰδός.“ *Br.* Certe ingrata est tautologia in verbis σιγῆς, οὐ λαλεῖς, incertum, auctoris culpa an librarii. Evitavit eam *Ansonius* Ep. XLVI. *Elinguem quis te dicentis imagine pinxis? Dic mihi, Rufe. Taces? Nil tibi tam simile est.*

CIII. Plan. p. 376. St. 515. W. Aliorum hominum imagines honoris causa pingi; Marini autem, insigni deformitate hominis, in ipsius contumeliam factam videri.

CIV. Vat. C. p. 528. Plan. p. 169. St. 247. W. Conf. Ep. Cl. — V. 1. μελετῶ. Non de meditatione; sed de ipsa, quae habetur, oratione accipiendum esse, contextus docet. Eodem sensu Lucill. Ep. LXXXV. 4. Cf. *Westen.* ad N. T. I. p. 670. — V. 2. Imago igitur pro rhetore, rhetor pro imagine imaginis habendus est. — Haec non satis faciebant *Jos. Scaligero*, qui in not. fust. tentavit: ῥήτορες ἢ εἰκόν. quod vulgato minus argutum est.

CV. Vat. C. p. 529. ἀδελον. In Plan. p. 170. St. 248. W. *Ammiano* tribuitur, cujus Epigr. in Anthologia C. Cephalae nostrum distichon sequitur. — V. 1. μέλων. Vulgo. — V. 2. στελλόμενος, ad dicendum compositus. Proprie verbum στελλασθαι ad oratoris cultum referri debet, cui quantum tribuerint veteres, constat ex *Quinsil.* XI. 3. 137. sqq. Cf. *Böttigerum* de εὐσεχμοσύνῃ docte disputantem in *den Vasengem.* Fasc. II. p. 54. sq.

CVI. Vat. C. p. 521. Plan. p. 127. St. 185. W. Scriptum est in Periclem stadiodromum tam tardum, ut, certamine jam finito, ne transversum quidem digitum progressus esset. Comparandum Ep. *Nicarchi* sive *Callistheris* potius XXVI. et Ep. ἀδέσπ. CCCXII. quod mutilum ex nostro et *Nicarchi* Ep. restitui potest. — V. 2. εἰδεν. Vat. C. male. — V. 3. ὑπελαγῆ. Vat. C. Ad carminis acumen penitus percipiendum facit imprimis *Lucian.* in *Timone* §. 20. T. I. p. 90. ed. Bip. ubi *Plutus*: ἐνέταν ὑπελάττεσθαι δέη, πηχυνέειν, καλὸν δὲ δένειν πάντας· ἅμα γὰρ ἔκκειν ἡ ὑπελαγῆ, πρὶν ἢ διὰ ἀπομυθῆναι νικητικῶς, ὑπερυδέσας τὰ στάδιον ἢ οὐδὲν ἰδόντων βίωσιν τῶν θανάτων. in quo loco manifesta est, sed a nemine

animadversa allusio ad Ep. *Adon.* CCCXII. ubi vide notata. Noster autem idem Epigr. suaviter *παρωδεῖ*.

CVII. Plan. p. 16. St. 27. W. Nihil ventre impudentius, propter quem parasiti libertatem vendunt. — *κυνόμυια*, sive *κυνόμυια*, gravissimum convicium ex duobus impudentissimorum animalium nominibus compositum. Talia plura protulit *Eustasb.* ad Od. g. p. 633. 34. adde *Interpp.* *Hesychii* v. T. II. p. 378. 14. Similiter de ventre *Linus* ap. *Stobae.* p. 37. *Gros.* *νῦν δὲ μὲν κρέττις' ἀλεχρὴν δάττειν ἀπάντων*, *ἢ ἐπιθυμία φινεχαῖ μάργου χαλινῶς*, ut haec emendavit *Valcken.* in *Diatr.* p. 282. Quod hic in ventrem, id in parasitos passim dictum. De hoc hominum genere *Clemens Alex.* *Paedagog.* II. p. 167. *μυῖαι τοῦτοις εἰκοῖαι τοῖς ἐνόμοις καὶ γυλαῖ, κλάκτε τε καὶ μονομάχαι* (nam fort. *ζυγομάχαι*;) καὶ τὰ ἄγρια τῶν παρυσίων φύλα' γαστέρες ἔδοντες οἱ μὲν τὸν λόγον, οἱ δὲ τὴν φιλίαν, οἱ δὲ τὸ ζῆν ἐποιδιδόμενοι, qui locus inprimis ad nostrum distichon facit. *κλάκες* autem parasiti simpliciter appellantur passim. *Eupolis* ap. *Athen.* VI. p. 236. E. F. *Machon* in *Variis Historiis* ap. eund. VIII. p. 349. C. ubi legendum videtur:

τοῦτ' εἶπε' ποσὸν ὅλως μὲν εἶημαι, ζῆν,
καὶ τῶν κολάκων πολὺ μᾶλλον ἐπὶ δαίτην τρέχει.

valgo εἶπε τρεῖς ὅλοις. — *ζυμοῦ*. libertatem pro jusculo vendunt. Non minus sarcastice *Clemens Alex.* l. c. p. 166. 19. *χαλεπώτατον ἐξ πάντων πτωμάτων, τὴν ἄτακτον ἐγνώσθαι ἄνωθεν ἐξ οὐρανόθεν ἐπὶ τοῦδε ζυμοῦδε ἵπτασθαι χαμαί*.

CVIII. Vat. C. p. 521. *Lucillio* vindicat. In Plan. p. 133. St. 193. W. male appositum *ἄδελον*, quod rectius deest in Ed. Flor. cum *Lucillii* Ep. praecedat. Hyperbolicum in hominem ita brevem, ut nihil brevius esse possit. Frigida hyperbole et inepta; nam si poetae acumen recte assequor, *Hermogenes* eo, quod projicit, inferior fuisse dicitur, ita ut illud ance versus ter-

ram trahere opus haberet. ὅταν λαβῶν τι de Ipato accipit *Opsopetus*, eumque secutus *Grosius*:

*Pumilus Hermogenes si quicquam despuit, illud
Ut terram possit tangere, falce trahit.*

Nihil video, quod nos cogat huic interpretationi adhaerere. — ἀρρυστῆρας est *falx praecuta longuriis inserta et affixa*, ut *Caesar* loquitur III. de Bell. Gall. 14. Illustravit *Fabricius* ad *Dion. Cass.* XXXIX. 43. T. I. p. 212.

9. 172.] CIX. Vat. C. p. 522. ubi nomen auctoris non adscriptum est; sed cum *Nicarchi* Epigrammati adhaereat, et proximo carmini appictae sint voces τοῦ ἀδικοῦ, dubitari non potest, *Nicarchi* esse. In Plan. p. 158. St. 230. W. *Lucillio* tribuitur, errore obvio, cujus fontem indicavimus ad Ep. *Lucillii* XXXVI. T. II. P. II. p. 463.

CX. Servavit *Asbenaes* L. IV. p. 162. A. ex *Hegesandri* Commentariis sumtum, quem *Scaliger* ad *Varron*, L. I. p. 5. ed. Bip. memoriae lapsu pro auctore carminis habuit. Relatum in Append. Plan. p. 533. St. 29. W. cum erronea inscriptione sic γραμματικῶς. Operose in hoc carmine vertendo lusit *Scaliger* l. c.

*Silonicaperones, vibrissasperomensi,
Mansicobarbicolae, exterebropatinae,
Planipedatquelucernitui, suffarcinamicti,
Noctilatesivori, noctidolostudii,
Pullipremoplagii, suelocaptioetricae,
Rumigeraucupidae, nugicanoricrepi.*

Multo, me quidem iudice, felicius, primus latinae Musae inter recentiores sacerdos, *Hugo Grosius*, cujus elegantem versionem et ipsam adscribam.

*Arquisupercilii, mentopropendulonaſſi,
 Sacculibarbigeri, plenipatellirapi,
 Retrojeſſitogi, pedinudilucerniſuſeſſes,
 Noſtilaſentivori, frauditenebrifaſabri,
 Pupillinſidii, capſenſulifyllabiprendi,
 Virtutaucupidae, vaniperiziloqui.*

Eadem fere, quae in hoc Epigrammate, Philoſophis obſciuntur ap. *Lucianum* in *Icaromen.* §. 29. T. VII. p. 41. ſq. ed. Bip. qui locus noſtro carmini commentarii inſtar eſt: γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστί — ἀργόν, φιλόνοι-
 λον, κενόδοξον, ἀδόξαλον, ὑπόλιχον, ὑπέρμαρον, τετυφωμένον,
 ὕβριος ἀνάκλητον. — οὗτοι — ὄνομα εἰμὲν τὴν ἀρετὴν περι-
 θάμνομι, καὶ τὰς ἐφεῦς ἐπαφῶντες, καὶ πύγωνα ἐκισπασάμε-
 νοι, περιέρχονται ἐπιπλάσσει σχήματι κατὰ ττυστα ἥδη περιτέλ-
 λοντες. — τοιοῦτοι δὲ ὄντες ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων καταφρο-
 νόουσι, περὶ θεῶν δὲ ἡλόδοκτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες
 ἀδελφότητά μετὰ ἑαυτοῖς, τὴν τε πολυθρόνητον ἀρετὴν τραγυ-
 δοῦσι καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκιδάσκουσιν. — V. 1.
 ἀφρον. De ſupercilio philoſophorum omnia plena. Cf. *Ru-
 perſi* ad *Juven.* II. p. 58. Simili vocabulo ſeiſquipedali
 ſuperbi cujuſdam mores indicat *Ariſtophanes* *Veſp.* 135.
 ἀφρογυμναſτακονοεῖνους eos appellans. — *ῖνονα*. quorum
 naſus mentum tangit. — V. 2. *σάκος*. ingentem bar-
 bam nutrienteſ. *σάκος* ſive *σάκος* eſt *barba*. *Ariſtoph.*
Eccl. 498. *μὲν σάκον περὶ τῶν γυνάμεν ἔχουσα*. Cf. ad *Ce-
 real.* Ep. I. T. II. P. III. p. 11. Simili vocabulo *Nicium*
 ſcortum philoſophos appellabat *Ἄνδρας γενειοσυλλακτάδας*
 ap. *Athen.* IV. p. 157. B. — *λοπάδε*. qui appoſitas in
 menſa dapes prae cupiditate ad ſe rapiunt. Cf. *Lucian.*
 in *Conviv.* ſive *Lapith.* §. 11. et 42. *Nigrin.* §. 25. Ad
 hanc philoſophorum gulofitatem referendum videtur
 fragmentum *Sophoclis* ex *Συνδείκνυς* ap. *Athen.* XV. p.
 679. A. ubi γαστρεὶς παις hominem *gulae deditum* ſignifi-
 cat. — V. 3. *ἱματιωνων*. obſcurius vocabulum, quo phi-
 loſophorum ſignificatur amictus, qui tamen non idem

erat ap. omnes sectas; aliter enim Cynici, aliter alii pallium fumebant. Vide *Salmaf.* ad *Tertullian.* p. 397. et p. 425. Propria in hac re vocabula περιβάλλεσθαι et ἀναβάλλεσθαι, quae illustrata dedit *Casanbon.* ad *Athen.* L. I. 18. p. 53. Sed disertius haec exposuit, vir omnis antiquitatis peritissimus, *Boetsigerus*, qui per literas a me consultus haec fere respondit: Post Anisthenem aut Diogenem (v. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* VI. 13.) Cynici tunicam simul cum interula deposuerunt; pallio contenti, cujus inferior pars crura ambiebat, superior supra laevum humerum rejiciebatur. Hinc dicebantur διπλότοι τὸ ἱμάτιον, τὸν τριβῶνα. Cf. *Ferrar.* de Re Vest. P. I. L. II. 12. p. 166. *Winkelmann.* Mon. Ined. p. 228. Hinc explicandum venit verbum sesquipedale ἱματιανπεριβάλλων, quo significantur philosophi, qui pallium supra humerum rejiciebant sive duplicabant. Hinc derivandum voc. *abolla*, i. e. ἀναβέλα, quod de philosophorum amictu proprium. Vide *Ramirez* ad *Martial.* IV. 43. p. 343. sq.^a — γυλιποκαιβλ. γήλιοι, ἀνυπόδητοι. *Hesych.* Dicitur etiam ἀνάλιτος eadem significatione ap. *Theocrit.* Eid. IV. 56. Socratem nudis pedibus incedentem rigidioris virtutis adfoclae sequebantur, de quorum ἀνυπόδητοι vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cer. v. 125. *Kuster.* ad *Aristoph.* Nub. 103. *Bergler.* ad *Alciph.* p. 16. — βλέφαλοι. Ut λέχυνον ἔστιν dicuntur ea, quae nocturno studio nimiaque diligentia elaborata sunt; quod jaciebatur in Demosthenis ἐνθυμήματα, (vide *Plutarch.* Vit. Dem. T. I. p. 849. *Lucian.* T. III. p. 502. ed. R. et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VII. 7.) sic hoc loco philosophi ipsi, qui multa ad lucernam meditantur, doctius etiam, τὸ ἔλατον βλέπειν dicuntur. Late patet hic verbi βλέπειν usus, quem exemplis illustravit *Spanh.* ad *Aristoph.* Nub. 1178. ad *Ran.* 616. *Valcken.* ad N. T. p. 344. et alii. — V. 4. νυκτιλατρηιοφάγοι, qui interdū frugalitatem et abstinētiā simulantes,

noctu, testibusque remotis, sese ingurgitant. *νυκτιαντα-
σάβηναι*, proprie sunt, qui in tenebris per obliqua ince-
dunt itinera. Hoc traxeris ad eos, qui in angiportia,
hominum adfectus vitantes, turpes libidines sectantur,
qualis is est, quem describit *Alciphron* I. 34. p. 142.
et III. 64. p. 434. *Quis enim non vicus abundas Tri-
stibus obscenis? Juven.* II. 8. qui scilicet *vultum et tri-
stiziam et dissensientem a ceteris habitum pessimis moribus
praetendunt.* *Quinsil.* Prooem. L. I. §. 8. Si quis ta-
men malit, vocem generaliiori significatione, de morum
perversitate, tenebris occultata, interpretetur. *σάβηναι*
in talibus idem quod *σκολιά*, et ut prava atque perversa,
οὐκ ἐφθίς et *οὐθίς*, rectis et bonis opponuntur. Cf. *Scol.*
XIV. T. I. p. 157. — V. 5. *συλλαβ.* qui syllabas au-
cupantes adversarios interrogationibus captant. — V. 6.
δοξοματ. qui vanam de sapientia sua opinionem excitare
student. *Timon.* Sill. fragm. III. *δοξῶν τι κενόφρονας*] *το
σοφιστῶν.* — *ἑταίρετ.* qui se virtutem unice sectari simulant,
sive, qui in disputationibus de virtute omne tempus
consumunt.

CXI. Vat. C. p. 117. Edidit *Reisk.* in *Misc.* *Lipf.*
IX. p. 461. nr. 356. Hinc *Toup* ad *Suidam* p. 174.
Alexo meretrix *Priapo* post pervigilium fascias et corol-
las dedicat. *Conf. Hedyli* Ep. I. II. — V. 1. *ὁ κρόνος.*
Hoc paulo obscurius. *Ipsumne crocum, an unguentum
crocinum dedicavit? Neutrum satis commode.* Vide-
tur itaque *κρόνος* pro *κροκύνος*, *luzei coloris indumento*,
dictum esse. — *μύροις πικλοῦρας.* ut ap. *Hedylum* *μύροις
ἐν πάντα μολύντα.* Notandum verbum *πικρον*, quod hac
significatione genitivum et accusativum sibi addeiscit,
cum sexto casu junctum. *Coronae unguentis delibutae
ad conviviorum luxuriam pertinebant.* *Melaeger* Ep.
XCVIII. *καὶ μοι τὸν βρεχθῆντα μύρος καὶ χρίξιν ἴδονα* — *ἐμ-
φνίδεις ἐτάφον.* ubi vide not. p. III. — V. 3. Ap.
Lipf. *κατέλλαντες τι*, quod ex schedis *LaCroz.* emendavit

Reiskius. κατ'αλλώπτουσι servavit etiam *Suidas* in ἁλλώπτουσι T. II. p. 115. ubi vitiose τὸν γλυκερὸν et τὸν γλυκερῶ. *Obliquis et perversis oculis aliquem adspicere* dicitur ἁλλώπτουσι, ἱπ'αλλώπτειν, κατ'αλλώπτειν. *Obliquis pashicae quid me spectatis oculis?* Luf. in Priap. LXXXVI. *Altera limis subrisit oculis.* Ovid. II. Amor. XIX. 33. id est, κατ'αλλώπτουσα, quo composito usus est etiam *Aeschylus* in Sisypho ap. *Polluc.* X. 20. Plura de hoc aliisque derivatis vocabuli ἁλλας est, quae solet, copia tradidit T. *Hemsterb.* ad *Hesych.* in ἁλλώπτειν T. II. p. 42. (46.) not. 4. ubi et nostrum versiculum excitat. Restituit verbum κατ'αλλώπτειν *Philemopi* ap. *Clemens. Alex.* Paed. III. p. 294. *Beuslejus* in Emend. in Menandri Reliqu. p. 133. — Nostro loco adscripsit *Salmasius*: μαλακῶς καθορῶντι καὶ στραβίζοντι ἐκ τῆς τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ παῖδος ἡπατῆς. V. 4. καὶ τῆς. Vat. C. καὶ τῆς emendatum in marg. Guy. et R.

• CXII. Var. C. p. 117. Edidit *Pierfson* ad Moer. p. 413. *Reisk.* in Misc. Lipf. IX. p. 462. nr. 357. *Leontis* in noctis cum *Sthenio* transactae memoriam *Veneri* barbiton dedicat. Citharistriam igitur fuisse apparet. — V. 1. Pro ἔπ'εν vitiose Ap. Lipf. ἔπεινον, in marg. ἔπεινον. — V. 2. τῷ χρεστῷ. probi viro ingenii. Vide ad *Calliae* Ep. T. II. P. I. p. 9. In Ap. Lipf. τῷ χρῶ, quod *Reiskius* mutavit in χρεστῷ. — Ad εὐδελῆ notatum in marg. Ap. Guy. et Ruhnck.: fortasse κτενὶς id est κτενὶ ποδ- rici. Εὐδελῆ κτενῶν. — V. 3. nScriptum in Cod. μεθεσται μεληθῆν, quod a *Salmasio* emendatum. Br. Barbiton εὐν μεθεσται μεληθῆν, si recte intelligo, cithara est Musarum ope attemperata. Est enim μεληθῆν studiose tractare, non de oratoribus tantum, sed de omnibus, qui ad aliquam artem incumbunt.

• CXIII. Vat. C. p. 118. Edidit *Reisk.* in Misc. Lipf. IX. p. 469. nr. 361. Nihil hoc Epigrammate illustrius ad docendam ρῆς ῥόμβου formam et usum. Rhombus

erat filis ex lana circumdatus; quem agitabant veneficae, carminibus simul pronuntiatis, quibus effici posse putabant, ut e longinquo aliquis alliceretur. In his omnes, qui hujus instrumenti mentionem fecerunt, consentiunt. Sed pro superstitionis varietate modo haec modo illa fuisse addita, alia demta, et per se probabile est, et ex veterum locis apparet. Vide inprimis *Schol. Theocr.* Eid. II. 17. et ad *Pindar.* Pyth. IV. 380. quaeque collegit *Ernest.* ad *Xenoph. Mem.* III. II. 17. et *Vossius* ad *Virgilli Eclog.* VIII. 68. p. 419. sqq. — V. 1. ὠγέ κίκευε. Vat. C. Primam vocem rectius scriptam servavit *Suidas* T. II. p. 159. ὠγέ τὸ ἐξέλκειν τὴν διάνοιαν εἰς ἐκδυμῖαν καὶ ἐρώτα. ἐν ἑπὶ γράμματι ὠγέ ἢ κίκευε ἢ καὶ διαπύρτιον ἄλσος καὶ ἐν θαλάμῳ παῖδας ἐκιδυμένῃ. Omisit Lexicographus verbum in fine versus, quod in suo codice depravatum reperit. Etiam in Vat. C. non ἐλκειν; sed κίκευεν legitur. Illud ex conjectura procul dubio restituit *Bisepius*, qui hoc distichon excitavit ad *Aristophan.* *Lyfistr.* 1112. Idem in marg. *Apogr. Guy.* et R. notatum. Et recte, ut puto. Parum distant literae CAKEIN et EAKSIN; H autem ortum ex N finali praecedentis vocabuli, quae literae in codicibus sibi simillimae. ἄλκειν propriam in hac re vocabulum. *Theocritus* l. c. ὠγέ ἐλκε τὸ τῆνόν ἐμὸν περὶ θῆμα τὸν ἄνδρα. — V. 2. παῖδας puellas interpretatur V. D. in marg. *Guy.* De amoris impotentia *Theocrit.* II. Eid. 136. εὖν δὲ κακίς μανίας καὶ παρθένον ἐν θαλάμοις καὶ νόμφαν ἐφάρη, ἔτι θέρμια θερμὰ λικέσαν ἄνδρας. Verius tamen videtur pueros dilectos et a veneficis expetitos intelligere. — ¶. 173.] V. 3. ποικιλόχρως. Vat. C. quod servavit *Reiskius*. Solent nonnunquam graeci activo pro passivo uti, de quo vide *Brunck.* ad *Sopocli.* *Oed. Colon.* 74. at hoc loco poeta ποικιλόχρως scripsisse videtur, quod *Salmasius* ingenio debere puto. — V. 4. πορφύρεος. Purpureo colori peculiaris quaedam vis in incantamentis, quod natavi ad Ep.

XVI. Adde *Clem. Alex. Strom. VII. p. 843. 24. ἑνὴ κυρτή, καὶ ἄλλῃς χεῖρεσσι καὶ ἰσθμῶς, σκύλλαν τε καὶ θύον δαίλας, πρὸς τῶν γούτων καταγορευθέντες.* — *μαλακί.* *Vat. C. μαλακῆ.* *Ap. Guy. et R.* — V. 6. *παύσια* erranti *calamo* scripsisse videtur *Salmasius*; sic enim exhibent *Apo-grapha*, quae ex *Salmasiano* fluxerunt. In membr. ipsis est *ἑλνισ*, quod reponendum. Eodem verbo pro *ἁπαλίματι*, *ῥῶσιν* simpliciter, utitur auctor *Ep. CXI. καὶ τῆς ἰσθμῆς ἑλνισ παννυχίδος.*

CXIV. *Vat. C. p. 193. πάρεσσ.* Hoc auctoris nomine forte a *Salmasio* omisso, hoc *Epigr.* inter *ἀδύσματα* relatum ap. *Reisk. Anthol. nr. 518. p. 53.* Hinc protulit *Watson* ad *Theocr. T. II. p. 300.* Expressum carmen ex *Leonid. Tar. Ep. II.* Comparandum etiam *Marc. Argent. Ep. XX.* — V. 1. ὃ *λατῶν* vitiose sic *Cod. Legendum:*

ὃ *λατῶν.*

De *Lucina* enim agitur, quae parturientibus auxilium praestat. — Ad v. *κύματα* *Schol.* adscriptum in membr. *οὐ μὲν περιζῆμα, ἄλλοι δὲ εἶδος ἱματίου.* Disputavimus de *cypassi* ad *Leonid. Tar. l. c. T. I. P. II. p. 59. sq.* — V. 2. *μαστοῖν.* *Vat. C.* fasciam papillas ambientem. *μαλακαὶ μήτρας μαστῶν ἐνδύματα.* *Hedylus Ep. I.* Vide ad *Leonid. Tar. Ep. V. T. I. P. II. p. 62.* — V. 3. *τιμάνεσσαν* *Vat. C.* a man. sec. et sic *Reisk.* qui in *τιμάνεσσαν* incidebat. — V. 4. *ἡργαλέον βάρος.* *Ovid. II. Fast. 453. Maturumque utero mollior aufert onus.* *Phaedr. I. Fab. XVIII. 5. Onus naturae melius quo deponeret.* ubi vide *Interpp. Sarcinam matris* appellat *Ovid. VI. Met. 224.*

CXV. *Vat. C. p. 194.* » Edidit *Pierfon* ad *Moeris* » p. 235. quod cl. *Toupinium* fugisse videtur, qui hoc carmen protulit e *Reiskii Anthologia* [nr. 498. p. 43.] » *Epist. crit. p. 158. [p. 130.]* » *Br.* Duo priora disticha dedit etiam *Valcken.* ad *Hippol. p. 188. A.* *Timareta* crepundia sua ante nuptias *Dianae* dedicat. Cf. *Epigr.*

Epigr. *Persae* II. — V. 1. τήν τ' ἰερατινήν. Vat. C. Do-
 nismus restitutus in Ap. Guy. — ἰερατινὰ σφαῖρα est pul-
 chra. Inter pueritiae oblectamenta commemoratur ap.
Glaucum Ep. I. T. II. p. 347. — V. 2. τὸν δέ. Apogr.
 Scalig. et Voss. — ῥέτορα κεκρόφαλον. *Archias* Ep. V. πολυ-
 πλάκτου δὲ Φιλανὸς Πορφύρεον χαίτας ῥέτορα κεκρόφαλον σφίγγ-
 κτηρα κέρας ejusmodi linteum appellat *Ansisp. Sidon.* Ep.
 XXI. — V. 3. »Scriptum in cod. τὰς τε κέρας λιμνάτι
 κέρας κέρας. κέρας nihil aliud est quam κέρας, posito ad
 »latus i, quod subscribi solet. κέρας i. e. *ρῦρρας*. λιμνάτι
 »apocope pro λιμνάτιδε, cujus exempla multa congestit
 »Maittaire de Dial. p. 333. Diana autem Limnatide
 »nihil notius, de qua plurima ap. Pausaniam mentio.«
Br. In ap. Gothi: τὰς τε κέρας, vitiose. Insigniter
 hunc versum corruptit *Reiskius*, quum Apogr. Lipsf. fere
 integram scripturam offerret. Legit enim: τὰς τε κέρας
 λιμνάτι τε κέρας κέρας, lacus filias pro arundinibus accipiens,
 unde tibiae fiebant, in superiore parte cornu munitae.
 Non magis Diva Critica in hoc loco favit *Toupio*, qui
 τὰς τε κέρας λιμνάτι τε κέρας κέρας ἔς — legundum esse pro-
 nuntiat, *nymphas marinas* Epigrammatistae obtrudens,
 i. e. ipso interprete, *pupas corallinas* sive ex corallio fa-
 ctas. *Brunckii* lectio debetur ingenio *Salmasii*. Puella
 virgo virgini Dianae *pupas* dedicat, quae ipsae quoque
virgines appellantur. Nihil apertius. De hoc puella-
 rum more Veneri, Dianae aliisque Deabus puellaria
 ludicra consecrandi vide *Pierfon*. I. c. qui etiam de Li-
 mnatide nonnulla dedit. Cf. etiam *N. Heinsf.* ad *Ovid.* V.
Metam. 48. — V. 4. κατακέραν. Vat. C. κῆρα κομῶν.
 Ap. Lipsf. κοῦν. Voss. et Scal. καὶ τὸ κοῦν. Ap. Guy. Vera
 lectio nullum editorum fugit. Una cum pupis Tima-
 retae etiam indumenta puparum dedicaverat. De ejus-
 modi ornamentis accipiendus locus *Sapphūs* ap. *Asben.* X.
 p. 410. E. quem, cum depravatissimus sit, emendare
 conati sumus sic: Σαπφὺ δ' ἔταν λήγγη ἐν τῷ πέριττῳ τῶν με-

ἀνὴρ πρὸς τὴν Ἀφροδίτην χειρὶ μακτρὰ δὲ πλαγγόνων πορφυρέβαπτα
μὴ ἀτιμάσας, ἃ πύμα παρθένας δῖα τιμα. — V. 5. Ἀφ-
τῆα τὸ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χεῖρα. Vat. C. non παιδ, quod ibi
legi cl. editor asseverat. De locutione χεῖρα ὑπερτρεφον
pro tueri vide ad *Phaenimi* Ep. III. T. I. P. II. p. 188. —
παιδὸς Τιμαρέτας, ipsius *Timaretæ*. Quae enim supra
Timaretæ, eadem diversa terminatione *Timaretæa* appel-
lari potuit; de qua forma *Eustath.* ad Od. α. p. 49. 52.
et *Valckenar.* in *Callim.* Fr. p. 78. sq. — V. 6. θήμα-
μεν δ. Vat. C. et plurima apographa.

¶ 333.] CXVI.^a Ex *Aeliani* H. A. XI. 40. p.
655. τετράκρων δὲ ἔλαφον Νικοκρέων ὁ Κόνιας ἔσχε καὶ ἐνέ-
θης Πυθῶ. De Nicocreonte, Cypriorum rege; nomi-
nisque diversitate disputavit *P. Leopardus* Emend. I. 10.
p. 7. sq. qui eum nihil diversum existimat a Nicocle; *Eua-*
gorae filio, ad quem exstant *Isocratis* scripta, in quo
sibi consentientem habet *Cassaubon.* ad *Asben.* VIII. 9.
p. 607. Is fuit, qui *Anaxarchum* crudeli morte affe-
cit, id quod multi tradunt, quorum loca congeffit *Me-*
nagius ad *Diog. Laërt.* IX. 59. p. 424. Oraculum ei
a *Serapide* datum refert *Macrob.* Sat. I. 20.

¶ 173.] CXVI.^b Vat. C. p. 149. Plan. p. 422. St.
556. W. Bitto, textrix, egena vita, quam sub *Miner-*
væ tutela gesserat, relicta, Veneri se in posterum ope-
raturam esse promittit. Cf. ejusdem argumenti *Epi-*
gramma *Antip. Sid.* IX. — V. 3. ἄποστρέψας. Ed. Flor.
ἔνταυς ἐστρέψε. e Vat. membr.^a Br. Fallitur vir doctis-
simus. In membr. ita ut in Plan. legitur ἐν ἐστρέψας, quod
revocandum existimo. et ἐν ἐστρέψας μὲντοι sunt et μὲντοι τῶν
ἐστρέψας, eleganti usu praepositionis ἐν, cujus exempla quae-
dam dedit *Fischerus* in *Anim.* ad *Veller.* T. III. 2. p.
144. — V. 5. Telae et lanificii studium Veneris cul-
tus auferebat huic puellae, ut illi ap. *Horatium* III. Od.
XII. 4. Tibi qualium *Cysberegæ* Puer ales, sibi telas *Ope-*
rosæque *Minervæ* studium aufert, *Necobule*, *Liparej* ni-

tor. *Hebri*. quem locum cum nostro carmine comparavit *Valcken.* ad *Adonias*. p. 339. — V. 6. τὴν Πας. eandem contra te sententiam ferens, quam *Paris* tulit.

CXVII. Vat. C. p. 379. Plan. p. 33. St. 50. W. ubi, ἐρεῖξα et μηδὲν ἔχης legitur. Utrumque etiam in membranis. μηδὲν ἄγαν vere emendavit *Graevius* in *Leçt.* *Heliod.* c. XIV. ἐρεῖξα cur mutetur, causam non video. *Grotius* vertit, vulgatam secutus:

Spem Nemesinque simul posui, ceu cernis, ad aram:

Ista das, ut speres: haec, nihil ut capias.

§. 174.] CXVIII. Relatum in *Append Anth. Steph.* p. 506. St. 11. W. Ap. *Bonadam* p. 70. Ex *Pausania* L. VIII. 42. p. 687. qui hoc carmine utitur ad definiendam *Onatae* aetatem. *Onatas* enim *Miconis* filius, *Aegineta*, τὰ ἀναθήματα, quae ab *Hierone* pro victoriis e certaminibus reportatis voto promissa *Dinomenes* post patris mortem dedicavit, elaboraverat. Erant autem haec ἀναθήματα currus aëneus cum binis equis, quibus pueri infidebant, ut apparet ex *Pausania* VI. 12. p. 479. Victoriā singulo equo, μονοκλήντι, reportasse videtur *Hiero* Ol. LXXV. ex computatione *Heynii* V. III. ad *Pindari* Ol. a. Diem supremum obiit Ol. LXXVIII. 2. — V. 5. 6. Hoc distichon *Pausanias* laudat iterum L. V. 25. p. 445. ubi id *Thasiorum* cuidam muneri inscriptum fuisse docet. Saepius itaque *Onatas* iisdem versiculis usus est, nec tamen semper nec in omnibus operibus suis. Cf. Ep. ἑξῆς. CXXXVIII.

CXIX. Vat. C. p. 610. ἐπὶ ἀξαμέτρῳ πεντήκμητρον, εἴχα περιμέτρον. In membr. v. I. τόνδε πυρῆς legitur. *Salmas.* adscripsit: legendum πυρῆς. Cf. *Hesych.* πυρεῖον. Hic τὸν πυρῆα θυμιατήριον αὐτὸν λέχον ex auro aut argento esse non dubitamus. *Hesych.* πυρεῖον. ἀγγεῖον κερῶμον εἰς πυρῆς ἐνθάσσιν. Idem πυρῆας, πυρπολῆτας, ἐμπυρῶντας τὴν πόλιν, ἀπὸ τῆς πυρῆς εὐθείας. Non satis apparet ex hic explicationibus, quid illud fuerit, quod *Polymnestis* filius *Miner-*

vae dedicavit. Verisimile tamen, turibulum fuisse. — V. 2. Τριτογενῆ. quae vulgo Τριτογενία. Forma obvia in *Aristoph. Eqq.* 1186. Cf. *Eustath.* ad 12. 2. p. 385: 15. — V. 3. Κριτίας five Ἀκρίσιος scribi malebat *Corn. de Paus.* in not. mss. Idem metri causa ἀργάζετο tenuit. Laudat h. v. de metro securus *Dorvill.* in Misc. Obsf. T. VII. p. 95.

CXX. Vat. C. p. 610. Edidit *Jos. Scaliger* ad *Euseb.* Chron. p. 428. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 14. — De Dicone, cujus victoriae hoc Epigr. recensentur, *Pausan.* VI. 3. p. 459. Δίκων δὲ ὁ Καλλυμβέτου σῖντρο μὲν Πυθιοῖ δρόμου ἵκας, τρεῖς δὲ Ἰσθμίων, τέσσαρες δὲ ἐν Ναμείᾳ καὶ Ὀλυμπικῆς μίαν μὲν ἐν πασί, δύο δὲ ἄλλας ἀνδρῶν καὶ εἰ καὶ ἀνδράντας ἴσοι ταῖς ἵκας εἶσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. Hinc apparet, vitiosam esse in nostro Epigrammate v. 2, lectionem διὰ Ὀλύμπια, quam immutavit *Wesselingius*. Quod vero idem haeret in nomine Καλλυμβέτου, idque ex Inscriptione nostra in Καλλυμβέτου mutandum censet, id necessarium non videtur. Fuit autem Dicon Cauloniates ex Italia, cujus loci civis renunciatus est Olympiae puer. Vir factus idem obtinuit, ut Syracusanus renunciaretur.

CXXI. Vat. C. p. 610. Παρμένοντος ἐπὶ ἐξαμύτρῳ ἐνδεκασάλλαρος. » Qui in Codice legitur titulus Παρμένοντος, » non est auctoris, sed dedicantis nomen. Subauditur, » aut, quod saepe factum, a scriba omissa vox ἀνάθημα. » *Br.* Sunt haec in *Reiskium* dicta, qui hoc Ep. edidit in *Notit. Poët. Anth.* p. 256. *Parmenon*, *Phocriti* filius in victoriae, quam equo κέλητι reportaverat, memoriam χάλας ἔργα, fortasse ipsius equi aëneam imaginem, dedicat. — V. 1. λέγειτε *Reisk.* — V. 2. » in Cod. κεντροπαγή. Recte *Salmasius* emendavit κεντροπαγή, i. e. τῶν κέντρων πηγύοντα, eadem adīva significatione, qua legitur supra in *Macedonii* Ep. XIII. Male *Reiskius* in

»poëtarum notitia κεντρομανῆ.^α Br. In membr. est κεντρομανῆ βαλοῦσα παῖδα. Prius in marg. Ap. Guy. et R. alterum in contextu emendatum est. Varia hęc molitur *Cornel. de Pauw* in not. mst. quae repetere nolo, quamvis eum *Salmasio* h. l. obloquentem facile fero. Mihi in mentem venit:

ἥ τις κεντρομανῆ λαβοῦσα παῖδα.

Puerum, equitandi artis studiosissimum, non inepte poëta appellasset κεντρομανῆ, ubi altera compositionis parte nil nisi ἐκτρασις ἐκιδυμίας significatur, sine ulla contumelia, ut in μουσεμανῆς ap. *Theaes. Schol.* Ep. II. ἡλιομανῆς, ὕλομανῆς et aliis. — V. 3. ψάλλη λυγρὸν ἔθνος. Vat. C. In marg. Ap. G. et R. ψάλλη λ. ἔθνος. Posterius dedit *Reiskius*; initio vl. ψάλλη scripsit. Hoc etiam *Cornelio de Pauw* in mentem venit, qui interpretatur *exilem, tenuem, levem*. Est potius equus *non instratus*, quo sensu acceptum nihil mihi quidem huic loco videtur accommodatius. — ἔθνος. *per stadium properavit*. ὁ δὲν. σπεύδων, *Hesych.* Ibid. ὅτιον. ἔσπευδον. ἔτρεχον. ἔθνον. ἐμμελεστο. ἔτρεχον. ἔσπευγον — ὁ δὲν. juxta *Homer.* Il. φ. 234. De Phœnice, Hieronis κέλεται, *Pindar.* Ol. α. 32. ὅς τε παρ' Ἀλφειῇ εὐτο, δέμας ἐκέντητον ἐν δέρι μοισι παρέχων. — V. 4. »Hic »versus labem contraxisse videtur; nam pes secundus, »qui dactylus esse debet, spondaeus est, quum in χρεσθε »prima omnino producat, et duae ultimae syllabae per »synizesin in unam coalescant. Scripserat forte poëta »ἡγλαθε aut ἰεθε.^α Br. In membr. est χρεσθε. In quibusdam apogr. est χρεσθε, unde *Corn. de P.* metrum sibi restituere visus est scribendo: π. χρεσθε ἑυρεσε, primam in κύρσει necessario produci existimans; perperam. Cf. *Theocr.* Eid. XVII. 6. — V. 5. ὁλαῖδα. Sic Vat. C. unde quaedam apographa ὁλαῖδα, alia ὁαῖδα. *Reiskius* ταῖδα dedit, Phœcidis magistratus quosdam hoc nomine appellari existimans. Ap. *Pausan.* L. IX. 6. p. 811. quo le-

flores remittit, nihil invenio, quod ad ejus conjecturam firmandam magnopere faciat. At non magis apertum, qui sint *ῥαβδαί βασιλῆς*, quos membranae nobis offerunt. Cogites de iis, qui festo in Hylae honorem ap. Prusienſes celebrato praeerant. Cf. *Strabon.* XII. p. 845. B. Ibi certe solemnes *quosdam cursitationes* institutae, secundum *Solin.* c. XLII. Cf. *Salmaf.* in *Exerc.* p. 617. Nihil tamen de equestribus certaminibus in hac solemnitate habitis constat. Et sane probabilius, *τεῖς ῥαβδαί βασιλῆς* non homines quosdam, certaminum arbitros, sed Deos significari, quorum favore Parmeno victoriam adeptus sit. Hoc visum etiam V. D. cujus proſtat notā in marg. Ap. Guy. et R. : *ῥαβδαί* (sic) *βασιλῆς*. *sunt Castor et Pollux.* *ῥαβδαί* *Ἀπόλλων* etiam dicitur. Omissa haec nota in Ap. Pauwiano, quod plerasque annotationes Codicis Guyetani exhibet. *ῥαβδαί* *Ἀπόλλων* appellatus ab urbe *ῥαβ* in Cypro, secundum *Eustath.* ad *Il.* p. 454. 20. quod ductum ex *Lycophr.* v. 448. ubi vide *ῥαβδαί*. At hoc quid ad nostrum locum expediendum faciat, non video. Frustra, ni fallor, in vulgata explicanda laboraveris, quam depravatam esse, vel καὶ ante *ῥαβδαί* indicat, quod hoc quidem loco nullam vim habet. Scribendum existimo:

Θάμνιστο, εἴ δ' ἄρα παῖδ' ἈΜΥΚΛΑΪΤΑΙ βασιλῆς
πατρῆων ἔδωκαν λαχρὴν ἀέθλων.

Jam de regibus *Amyclaëis* dubitari non potest, quin Dioscuri significantur, quorum natale solum Laconia. *Ἀμύκλαι* autem pro Laconia et universa Peloponneso passim obviae. *Pindar.* *Pyth.* α. 125. de Heraclidarum expeditione in Peloponnesum agens: *ἔρχον δ' Ἀμύκλας ἄλβιοι Πυθόθεν ὀρνύμενοι Λακωνίῳ Τυνδαριδῶν βασιλεύεσσι γαίονες*, qui locus inprimis notabilis. Cf. *Pyth.* α. 48. ibique *Hevniun.* *Amyclaeus canis* pro Laconico est ap. *Virgil.* *Georg.* III. 345. et ap. *Pindar.* in *Fragm.* *Hyporch.* VI.

At Tyndaridae non ob Laconicam originem in universum *Amyclaei* apellabantur, (ut *Amyclaeus Pollux* ap. *Virgil. Georg. III. 89.*) sed quod *Amyclis* educati tradebantur. Hinc *Pollux*, expeditione in Colchidem suscepta, passus *Amyclaeae* pinguescere *Cyllaron herba*, ap. *Valer. Flacc. L. I. 426.* ubi *Burmannus* comparavit *Stadium VI. Theb. 337.* *Tua furto lapsa propago, Cyllare, dum Scythici diversus ad ostia Ponti Castor Amyclaeas remio permutat habenas.* Cf. *Pausan. III. I. p. 204.* Formam Ἀμυκλαίτης tuetur *Stephan. Byz.* in Ἀμύκλαι, et qui eum exscripsit *Eustath. ad Iliad. p. 223. 26.* — Jam *Dioscuros* ἄνακτας, βασιλεῖς appellatos esse, notius est, quam quod probatione indigeat. Studiose hoc tractavit *Davis. ad Ciceron. de Nat. Deor. III. 21.* — Superest, ut doceamus, *Dioscuros* recte et merito *Parmenonti* victoriae auctores dici ἐν πατρίοις ἀθλοῖς, quae sunt procul dubio certamina Olympica. Nam his certaminibus illi praeesse putabantur, iubente *Hercule*, qui παῖς Ἀλφειοῦ ἐπέτασεν, Οὐλυμπιῶν ἰόν, Θαντὸν ἐγὼνα εἶμαι Ἀνδρῶν ἑρατᾶς πέρι, καὶ βίμφασμῶτον Διφραλασίας. quae *Pindari* sunt *Ol. III. 64.* ubi vide *Hyginum*.

CXXII. „In Museo Veronensi p. 63.“ *Br.* Exhibetur etiam in *Maffei Art. crit. lapid. p. 55.* in *Marmor. Oxon. p. 85.* et in *Gruteri Inscr. p. CCCXVII. 3.* ubi vitiose legitur sic:

Λαμπάδα νεικήσας ἐν ἀφῆβοις τῷ δ' Ἀνδρῶν
 Ὁ τηγίδης πάντων ὠτυχίδου Ἀθμονεύς.

Bonadae Anth. p. 124. van Dale de Gymnas. p. 587. cui imposuit corrupta lectio *Marm. Oxon. παντωνωτυχίδου*, ut nobis *Origiden Pantouorychidae* fil. inde eliceret. Minorem versum sic emendavit *Scaliger p. CCCVIII.* ὠτυχίδης πάντων ἑτυχίδου Ἀθμονεύς. Novissimam vocem sic etiam exhibet *Maffei*; recte. *Ashmoneus* appellatur populares tribus *Cecropidis*, *V. Steph. Byz.* in

Ἄθμενεν et *Interpp.* *Harpocratonis* v. *Ἄθμενεν*, p. 16. et *Hesychii* T. I. p. 130. 15. — De certamine τῆν λαμπροδόφον ad aram Promethei omnia nota. Vide imprimis *Pausan.* L. I. 30. p. 75. sq. *Meurf.* in *Gr. Fer.* p. 59. et 185. *Panathen.* c. 8. p. 11.

V. 175.] CXXIII. Cod. Vat. p. 159. Ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Ἀντιφάνους. In marg. Κρινυγόρου. Tanquam *Crinagorae* edidit Vir doctus in *Obss. Misc.* T. V. P. III. p. 18. et *Reisk.* in *Anthol.* nr. 411. p. 8. Etiam hoc Ep. de victoria in *Lampadophoriis* agitur. — V. 2. περιλοπίης. Vat. a pr. manu. — μνήμα. In memoriamignis inventi illud certamen institutum esse, ex *Istro* tradit *Suid.* in *Λαμπάδος*. T. II. p. 413. — V. 3. ἄθλον ἐν χερσὶ. Vat. omisso ἐν, quod margo Ap. Lips. suppeditavit. — ἐν χερσὶ ἐμπυρον. τὸ ἀγώνισμα ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξει τὴν δῶδα ἔτι καίτοι μὲν ἐστίν. *Pausan.* l. c. — V. 4. ἑμνυμῆς — Ἀντιφάνους. Vat. C. ἑμνυμῆς — Ἀντιφάνους. *Reiske* ex *Apographo* suo, ut videtur. In marg. Ap. G. et R.: ἑμνυμῆς ἰονικῶς pro ἑμνυμῆας. quod nove dictum pro ἑμνυμῶς. — In novissima carminis voce membr. scriptura servari poterat.

CXXIV. Vat. C. p. 157. sine auctoris nomine. In *Plan.* p. 425. St. 560. W. *Agathinae* tribuitur. *Pan.* Echūs amore inflammatus, a Bacchi comitatu aberrans, huic deo clavam et pèllem hinnulei dedicat. — V. 1. κερύνην. quam pastores gerunt. *Theocrit.* Eid. VII. 19. 43. IX. 23. — νεβριδάς. bacchantium gestamen. Laudat h. v. *Suid.* in *νεβρις*. T. II. p. 604. — V. 4. τέχνην. Vulgo. De amandi arte interpretatur *Brodaeus*. Revocanda Vat. C. lectio τέχνη, quae voces saepenumero confusae. Ap. *Nonn.* in *Dionys.* XLII. p. 1092. cum Bacchus Pani exposuisset amorem suum, hic ἐλέγην παραφασειν εἶχεν ἐρῶτων, Ἄλλον ἰδὼν φλεχθέντα μῆς σπινθήρε φασέτης. Ζυνὲ παθῶν, φίλε Βάκχε, τοὺς ἄτακτα μερίμνας.

CXXV. Vat. C. p. 147. Edidit *Kusterus* ad *Suidam* v. *ἄθυμα*. T. I. p. 75. *Reisk.* in Anthol. nr. 400. p. 2. unde id sumfit *Toupius* in Epist. ad Syr. T. II. p. 340. Optimae notae Epigramma, quod ab antiquo poeta profectum puto. — V. 1. καὶ est in membr. *Eriam hunc ramum, praeter alia.* *Reiskius* tamen κατὰ scripsit, non male: κατακεκυρμένα. Pastores fagi ramum rustica manu edolaverant, sive ut Pana quodammodo referret, sive, quod verisimilius, ut clavae usum praestaret Deo. Hinc *ἄθυμα* vocatum illud munus, quod *Suidas*, qui v. 3. laudat l. c., per ἄγαλμα explicat, quod et ipsum ambiguum. — V. 3. In contextu Ap. Guy. et R. ξίσαντος. in marg. ξίσσαντες, quae est genuina membr. lectio. — V. 4. ἠγάτων dedit *Kuster*, quae est Codicis lectio, sed corrupta, quam recte emendavit *Salmasius*, reponens οὐράτων; eodem sensu, quo cl. »Toup suadet ἠγάτων. Illud ideo probabilius, immo »unice verum, quia ἠγάτων Doricum est. Nullum autem in codicis scriptura Dorismi vestigium, quem pro »lubitu suo, et ut veri speciem conjecturae suae »conciliaret, obtrusit *Toupius* scribens: φαγνὸν ἕδον, βο- »νύλαι, βοκολίαν, exemplo Critices Patribus Conscriptis non probando. « *Br.*

CXXVI. Ex *Pausaniae* L. VI. 13. p. 484. relatum in Append. Planud. p. 506. St. 11. W. *Bonadae* Anth. p. 274. Insculptum fuit hoc distichon statuae equi, quo *Lycus*, *Phidolae* filius, victoriam reportaverat. Puerum fuisse *Lycum*, cum victor renuntiaretur, tradit *Pausanias*: ἐγχετο δὲ καὶ ἄλκιον τοῦ Φειδῶλα τοῖς παισὶν ἐπὶ ἀλγῆς ἔπαινον. ubi, ἐν τοῖς παισὶν scribendum esse vidit *Facinus* T. II, p. 175. ut ex hoc ipso disticho apparet, ubi ἄλκιος παιδῶν jungendum, victoria inter pueros. Vide *Dorvill.* ad *Cbaris.* p. 60. sq. Aliter tamen haec verba accepit *Pausanias*, qui de victoria a *Phidolae* filiis reportata agi existimabat. — V. 1. ἀκνὸς ῥυμοῖς *Camerarius* malebat.

Notanda certe forma *ἑνὸς*. — In Cod. quodam *Pausaniae*, olim *Matthiae Roeveri*, *ἑνὸς* τῷ legi, notavit *Dorvillius* l. c. — *ἑνὸς*. Ad patrem enim et universam victoris familiam ejus gloria redundabat.

CXXVII. Vat. C. p. 459. »Sequitur in membranis
»hoc carmen post *Dioscoridis* Ep. XV. forte ejusdem est.
»Prius distichon protulit vir praestantissimus ad Euripid.
»Hipp. p. 166. « *Br.* In apographis, quae ex Salma-
siano fluxerunt, hoc Epigr. excipit *Dioscoridis* carmen;
in membranis eadem longo intervallo disjuncta legun-
tur. Quod si igitur cl. editoris suspicio de *Dioscoride*,
hujus Epigrammatis auctore, hoc uno argumento nite-
batur, ea sponte corrui. Sed aliud etiam ejus animo
obversatum esse suspicor. Est nempe illius poetae Ep.
in *Aleximenum* XXXVIII. p. 503. et in nostro quoque
de *Aleximene* quodam agitur. At nec hoc argumento
multum efficitur. Ut enim taceam, diversos plane ho-
mines in utroque carmine significari, ne nomen quidem
fatis certum est. Nam in *Dioscorid.* Ep. XXXVIII.
membr. Vat. *Ἀλεξάνεινος*, in nostro eadem *Ἀλεξίμενος* ex-
hibent. — V. 1. τὸ περιστόν, ingens hoc simulacrum. —
Ἀφροδίτα. Vat. unde fortasse *Ἀφροδίτη* scribendum, quod
Valcken. habet, et v. 2. φύλας. Aptius enim videtur,
hanc appositionem, quam vocant, ad ipsam Deam,
quam ad ejus simulacrum referri. Nec tamen vulgata
temere damnanda videtur, cui quodammodo patrocina-
tur *Anytes* Ep. V. ἡμῶν δὲ πάντος Διαιμαίνεαι, λιπαρὸς δακρυμέ-
νος ἔθανεν. — V. 4. εὐχόμενος. Obscurioris loci sensum esse
puto hunc: Si mihi naviganti lucrum et inde divitias
concesseris idoneas, videbis navem non mihi tantum, sed
tibi quoque fructuosam fore. Alia igitur munera Deae
faventi et propitiae pollicetur. τὸ κοινὸν id est, quod ad
plures pertinet, cujus fructus pluribus conceditur. In
postremis his verbis quaedam molitur *Corn. de Pauw*,
sed parum feliciter. Idem in toto hoc carmine non

de vera navigatione, sed de figurata illa, cui et ipsi Venus praeest, agere putat.

V. 176.] CXXVIII. Vat. C. p. 144. Plan. p. 413. St. 548. W. Emendatum dedit *Toup.* in Ep. crit. p. 60. quem sequitur cl. Editor. — Mercurio in loco edito ad maris litus collocato piscator quidam instrumenta sua dedicat. Simillimum Epigramma *Arcbiae* X. T. II. p. 94. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in *λεπας*. T. II. p. 430. Alterum versum iterum in *κοτιβίς*. T. I. p. 359. et in *βολίς*. T. I. p. 440. — *σείραξ* h. l. est rupes in maris litore, undis alluentibus excavata. — V. 2. *αἰθύλας*. Vat. C. a pr. manu. — Pro *ἰχθυόβοις* *Huetius* p. 39. malebat *ἰχθυόβοις*, ex *Leonid. Tar. Ep. LXXIV. καὶ ἰχθυόβοις λαβίδισι τεθρήνητ' ἄπλους*. Vulgatam ducitur *Suidas*. Nec ineleganter mergi piscatores appellantur, ut, contra, piscatores cum mergis comparari vidimus ad *Leonid. Tar. Ep. XCI. 2. T. I. P. II. p. 143.* — V. 3. *λίον* est etiam in membranis, manifesta menda pro *λίον*, quod *Salmasius* adscripserat: in iisdem pro *ἄλμυ* aliud quid prius scriptum fuerat. Br. *λίον* jam *Brodaeus* correxit. *Arcbias* l. c. ταῦτα αἰγυπιαῖοι λίον θανατὰ λέγοντα. — V. 4. *αἰχμηρὸν ξανθόν*. Vat. C. *αἰχμηρὸν ξανθόν*. Vulgo. *ξανθὸν* emendavit *Toupius*. *Ansip. Sid. Ep. XIX. λεῖψανον σκαλοπίνδρας* describens: πολλὰ θάλασσαν ξανθὸν ὑπὸ σπιδάδι. — V. 5. *περιδνήα*. Vat. — V. 6. *λαβόντα*. Vulgo. Veram lectionem servavit Cod. et *Suidas* in *βολίς*. T. I. p. 440. Expressus versus ex Ep. *Archias*: φιλὰν καὶ κροφίον σῆμα λαχόντα βέλον. — *βέλον* membr. Sensum explicavimus ad *Arcbias* T. II. P. I. p. 255. — V. 8. *λιμοφύγῃ*. Vat. C. — Comparatio cum similibus Epigrammatis docet, nostrum in fine mutilum esse. Deest dedicantis nomen una cum dedicationis causis.

CXXIX. Vat. C. p. 145. Plan. p. 413. St. 548. W. *Heliodorus* piscator, postquam multum laborans nihil ceperat, rete suum Syriae Deae suspendit. Huic Deae

pisces aut omnes aut nonnulli saltem sacri erant; quare illius regionis homines *nefas ducunt genus hoc imponere mensis*, *Ne violens timidi piscibus ora Syri*. Ovid. II. Fast. 474. Cf. Selden. de Diis Syr. Synt. II. 3. Oper. T. II. p. 359. sq. *Manso myzhol. Abhandl.* p. 19. not. x. Hinc apparet, cur ille huic potissimum Deae rete dica- verit, quo nihil ceperat. Hinc etiam lux verbis: ἀγνὸν ἐπ' ἰχθυόθεν θῆρας. — V. 2. περιθέραις. Vulgo. — V. 4. eum parte praeced. laudat Suid. in φόνος. T. III. p. 642.

CXXX. Vat. C. p. 170. Plan. p. 419. St. 554. W. At hoc et sequens carmen illustrandum facit imprimis *Aelianus* H. An. III. c. 10. Ἐχῖνος — εἰαυτὸν ἐν ταῖς τρασιαῖς κυλλεῖν φασί, καὶ τῶν ἰσχυάων τὰς περιπαρεῖσας, αἱ πολλὰ πῆ- γνονται ταῖς ἀκάνθαις, ἡσυχῇ κομίζονται καὶ ἀποθησαυρίζονται φυλάτ- τει. Plin. H. N. VIII. 56. *Praeparant biemi et herinacei cibos, et volutati supra jacentia poma affixa spinis, unum amplius tenentes ore, portant in cavas arbores.* — *Appre- hensus pede altero e posterioribus suspendio ac fame neca- sur: aliter non est occidere et tergori parcere.* Cf. *Ris- sersbus.* ad Oppian. II. Cyneg. 598. et 604. — V. 1. 2. laudat Suidas in ἰχῖνος. T. I. p. 929. ubi θηλοπέδω habetur, ut in Planudea et in membr. Idem θηλοπέδω praebet in κόμπος. T. II. p. 363. — V. 2. ἀπέκτεινεν. Vulgo et in membr. — V. 3. 4. Suid. in αὐρήας. T. I. p. 378. ubi ληϊζόμενον legitur. — Διονέου vitiose in Ed. Steph.

CXXXI. Vat. C. p. 149. Plan. p. 419. St. 553. W. — V. 1. laudat Suidas in ἰχῖνος. T. I. p. 929. et totum di- stichon in σίντης. T. III. p. 318. ubi θηλοπέδων est, ut in Plan. et in membr. Sed θηλοπέδων est ap. eundem T. II. p. 193. θηλοπέδων, ὁ τέρας, ἐν ᾧ αἱ σταφυλαὶ ἐξηλαίνοντο. et iterum in θαγγαλέας. T. III. p. 249. — ὀξέει κύνε- τροις. Duplex erinaceorum genus describens Oppianus l. c.

οὐ μὲν γὰρ βαιοὶ τε καὶ οὐτιδανὲς τελέθουσιν,
 τούτῳσι φρίσσοντες ἐπὶ προβολῇσιν ἑκάθυαις·
 οἱ δ' ἄρα καὶ μεγάθυοι μέλα μίσζοντες, ἥδ' ἐκότεσθον
 ὄξυα πεφρίκασιν ἁριστέρεσιν ἡνωκάδῃ.

— V. 3. cum observasset eum conglobatum corpus per
 uvas volutantem. — V. 4. ζῶν. Hoc ex loco Pli-
 niano supra allato intelligitur.

¶ 177.] CXXXII. Vat. C. p. 175. ἑλίοποτον. In
 marg. Ἀρχίου γρημμ. — »Τριτοῦ. i. e. Pallas, quae alias
 »Τριταῖς, Τριταία; Τριτογενὴς vocatur. Nominis origo
 »Τριτά, quod veteri lingua caput significat.« Br. He-
 fych. Τριτά. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησί, τὴν κεφαλὴν καλεῖν
 Ἀδαμάντα. ubi vide Intrpp.

¶ 333.] CXXXII.^b In certamine navium, apud Co-
 zinthum a Neptuno et Apolline instituto, Ἀργὸν ἐνίκα καὶ
 μετὰ ταῦτα ἔνικα ἔπλευσεν, ἀλλ' αὐτὴν ἐνέδηκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα
 τῷ Ποσειδῶνι, καὶ τὸ Ἐπίγραμμα ἀνέγραψεν, ὃ λέγουσιν Ὀρ-
 φῆος εἶναι Ἀργὸν κ. τ. λ. Dio Chrysostom. Or. XXXVI.
 T. II. p. 197. ed. R. — De illo certamine nihil tra-
 dens Diador, Sicul. IV. 53. p. 296. JASONEM narrat
 μετὰ τῆς ἡμετέρας, εἰς Ἰσθμὸν τὴν ἐν Πελοποννήσῳ πλεύσαντα
 θυσίαν ἐπιτελέσαι τῷ Ποσειδῶνι καὶ καθιεῖναι τὴν Ἀργὸν τῷ θεῷ.

¶ 177.] CXXXIII. Ex Pausania L. X. p. 849. re-
 latum in Append. Anth. Steph. p. 504. 10. W. Cf. Be-
 nadæ Infer. p. 71. In illustri illa Gallorum in Graeciam
 irruptione, quae Brenni nomen conspicuum reddidit,
 pugna commissa est ad Thermopylas, ubi Graeci copias
 contraxerant, duce Callippo Atheniensi. Nam Athe-
 nienfibus in illo tam gravi bello a reliquis Graeciae pō-
 pulis ἡγεμονία concessa erat. Inter omnes autem, qui
 hac pugna virtutis documenta ediderunt, maxime ex-
 celluit Cydias, Atheniensis, qui tenera adhuc aetate
 primum tum temporis faciebat stipendium. Qui cum in

proelio occisus esset, ejus scutum a propinquis et amicis Jovi Liberatori dedicatum est, addito Epigrammate:

Ἦ μάλα δὲ — — Pugnatum est illud proelium Ol. CXXV.

I. Cydiae autem scutum mansit usque ad Syllae tempora, qui omnia scuta ex Jovis liberatoris porticu sustulit. — V. I. ποθέουσα ἱβην. De armis igniavorum *Nossis*

Ep. VI. θῆν ὅπ' ἐνέκτορα κείνται, ὁδὸν ποθῶντι κακῶν πάχους, οὗς ἔλιπον. — Ad ποθέουσα subaudiendam κείναι σὺν ἡμῶν. Nisi forte fuit:

Ἦμας δὲ ποθέουσα — —

Cf. *Musalc.* Ep. II. *Myro Byz.* I. *Hegeſipp.* Ep. III. — V. 4. ἡμῶν. bello contra Gallos suscepto.

CXXXIV. Legitur in Append. Anth. p. 504. St. 10. W. et in *Bonadae* Inscriptt. p. 66. ex *Pausan.* V. 10. p. 398. qui hos versus inscriptos fuisse tradit scuto aureo, quod sub Victoriae statua in fastigio templi Olympici collocatum erat. Hinc apparet, v. φιάλαν χρυσῆν in ipso carmine non de scypho, sed descuto, quod scyphi formam referebat, accipiendum esse. Vide cl. *Voelkel*

über den grossen Tempel zu Olympia. Lips. 1794. 8. p. 58. Erat illud munus Tanagraeorum, sub quorum moenibus Athenienses et Argivi a Lacedaemoniorum

Boeotiorumque copiis superati erant Ol. LXXX. 4. Cf. *Diodor. Sic.* XI. p. 466. *Pausan.* I. p. 73. et *Thucyd.* I. 107. sq. ubi et alii Atheniensium foeci commemorantur. — V. 4. Vulgo in fine praecedentis versus comma

ponitur, et v. 4. τῷ πολέμῳ legitur, quod *Camerarius* mutavit in τῷ πολέμῳ. Nihili est conjectura *Goldbagenii*

in versione vernacula τῶν δεκάτων corrigentis.

CXXXV. Append. Plan. p. 505. St. 10. W. et *Bonada* p. 67. ex *Pausan.* V. 22. p. 435. Olympiae prope τὸ ἱερὸδῶμον. statuae erant heroum, qui ad Trojam pugnaverant, Lycii, Myronis filii, opera. Has Apolloniae, qui ad Ionium mare habitant, Jovi dedicaverant. Erat autem inter eas ipsius Jovis statua, ad cu-

ius pedes hoc carmen, antiquis literis (γραφικῶν κεφαλῶν, non κεφαλῶν. vide *Valcken.* ad *Herodor.* V. p. 400. 17.) exaratum, legebatur. — V. 1. Ἀπολλωνίας vulgo. Originem suam Apolloniatae referebant ad Apollinem, cujus imago etiam in eorum numis expressa conspicitur. — V. 3. Ἀβαντίδες. Abantis est regio Epiri ad montes Ceraunios, ab Abantibus appellata, qui post bellum Trojanum, una cum Locrentibus ex Thronio urbe ad Ceraunios montes delati, urbem condidere, et ipsam Thronium appellatam. Hi postea a finitimis Apolloniæ civibus bello superati et loco, quem habitabant, pulsi sunt. Ad hos referendus locus *Apollon. Rhod.* IV. 1214. κείθεν δὲ Κεραῖνα μᾶλλον Ἀβάντων Οὐρεα, Νισταίους τε καὶ Ὀρεκον εἰσαφικέσθαι. Idem populus Ἀμαντιες quoque appellabantur, earumque regio Ἀμαντία. Vide *L. Holsten.* ad *Scrib. B.* in Ἀβαντίς.

CXXXVI. In Append. Plan. p. 505. St. 11. W. et ap. *Bonad.* p. 68. ex *Pausania* V. 23. p. 438. Insculptum Epigramma statuæ Jovis, quam Clitorii dedicaverant Olympiæ. Ultimum distichon *Brunckius* exhibuit ex conjectura *Kubnii*, qui sic emendavit vulgatam: καὶ μετρήϊν Ἀρίστην ἢ δὲ τελευτῆς αὐτοκλείνητοι. *Aristonem* et *Telestam* Lacedæmonios fuisse *Kubnius* collegit ex verbis *Pausaniæ*, quæ sequuntur: ἅλλὰ Λάκωνας μὲν τούτους οὐκ ἐς ἄπὸν τὸ Ἑλληνικὸν ἐπιφανέες νομίζω γενέσθαι· εἶχον γὰρ ἄν τι καὶ Ἥλαιοι περὶ αὐτῶν λέγειν, καὶ πολλοὶ ἐν Λακεδαιμονίῳ, πολιτῶν γε ὄντων. — Clitorii fuerunt in Arcadia, cives urbis *Kleitoræ*; quam *Azanis* filius condidisse dicitur. *Pausan.* VIII. 4. p. 605. qui hujus urbis memorabilia recenset c. 21. p. 639. — V. 12. βιασάμενοι. Sic codd. *Facii* v. cl. Vulgo βιασάμενοι.

CXXXVII. In Append. Plan. p. 505. St. 11. W. et ap. *Bonad.* p. 68. ex *Pausan.* V. 24. p. 439. Legebatur hoc distichon in basi statuæ Jovis Olympiæ, quam Lacedæmonii bello secundo cum Messeniis dedicasse se-

rebantur. Exitum habuit hoc bellum OL XXVIII. 1. *Pausan.* IV. 23. p. 336.

§. 178.] CXXXVIII. Append. Plan. p. 505. St. II. W. et ap. *Bonad.* p. 68. ex *Pausan.* V. 25. p. 444. Achaei Jovi Olympico dedicaverant statuas heroum, qui in bello Trojano cum Hectore, fortissimos Graecorum ad singulare certamen provocante, congressuri erant. Prius distichon insculptum statuae Idomenei; alterum legebatur in ejusdem clypeo. Onatam, Miconis filium, floruisse constat circa Ol. LXXVIII. Cf. *Inc. Epigr.* CXVIII.

CXXXIX. Append. Plan. p. 505. St. II. W. et ap. *Bonad.* p. 69. ex *Pausan.* V. 27. p. 450. Etiam hoc *Epigr.* legebatur insculptum statuae Jovis, quam Mendaei Olympiae dedicaverant. Mendaeos, Thraciae populum, *Pausanias* docet a Graecis ortos in maris ora habitasse, postquam Ionia relicta in Europam venerant, *Thucydides* eosdem Euboeae coloniam fuisse ait, L. IV. 123. Cf. *Gatterer* in *Comment. de Thrac.* T. III. p. 27. Celeberrimum fuit vinum Mendaeum, quod *Hermippus* laudat ap. *Athen.* I. p. 29. E. Cf. *Bergler*, ad *Alciphr.* III. 5. p. 286. *Stephan. Byz.* Μένειν πόλις Θράκης, ἀπὸ Μένους γυναικός, Ἀπολλόδωρος Μένειν αὐτὴν φασί. τὸ ἰδιὸν Μενδαῖος εἶνος. Lege repetito vocabulo: τὸ ἰδιὸν Μενδαῖος. Μενδαῖος εἶνος. De Sipte *Pausanias* dubitabat, utrum castellum esset an urbs Thraciae. — Ceterum hoc quoque loco scribendum erat *Μενδαῖοι*, ut *Ep.* CXXXVI.

CXL. In Append. Plan. p. 506. St. II. W. et ap. *Bonad.* p. 69. ex *Pausan.* L. VI. 10. p. 476. Insulptum currai Cleosthenis Epidamnii, qui OL LXVI. victoriam retulerat. Hunc virum ex omnibus, qui in Graecia equos nutriverint, primum posuisse equorum statuas, asseverat *Pausanias*. In *κλειστότης* antepenultima

tima corripitur, ut media in εὐκαμπὲς ap. *Leonid. Tar. Ep.* XXV. ubi vid. Not. T. I. P. II. p. 85.

CXLI. Append. Plan. p. 506. St. 11. W. ex *Pausan.* VI. 10. p. 476. *Bonadae Anth.* p. 273. Legebatur hoc distichon in statua Demarati Heracleensis, qui Olympiae vicit τὸ δαλταῖς Ol. LXV. et Ol. LXVI. Primus hanc palmam accepit, asseverante *Pausania* V. 8. p. 395. qui eum omnes Arcadiae athletas gloria superasse tradit L. VI. 26. p. 652. Eutelidae et Chrysothemidis, sculptorum, nomina ex hoc uno Epigrammate habemus cognita.

CXLII. Append. Plan. p. 508. St. 13. W. et *Bonada* p. 69. ex *Pausania* L. VI. 19. p. 499. Antiquis literis Atticis hoc distichon insculptum fuit cornu eburneo Amaltheae, quod Miltiades, Cimonis filius, Jovi Olympico dedicaverat. Hunc Miltiadem primum ex illa familia imperium in Chersoneso Thracica tenuisse, *Pausanias* affirmat. At hic, ut alii quoque scriptores, confudit Miltiadem illum, quem pugna Marathonica nobilitavit, cum Miltiade, Cypseli filio, qui Chersonesum condidit. Vide *Rugersf.* in Var. Lect. t. 9. p. 30. sq. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XII. 35. quorum sententiae accedit *Wesseling.* ad *Herodot.* VI. p. 452. De Miltiadis progenie consulendus etiam *Edw. Simson* in *Chron.* a. M. 3514. p. 22. Miltiades, Cimonis fil. in Chersoneso imperium exercebat Ol. LXVIII. 1. Cf. *Herodot.* IV. 137. p. 340. — V. 2. Qualis locus sit ille, quem noster ταῦτος Ἀγάρυ appellat, et de qua pugna agatur, ignoro equidem.

CXLIII. Legitur hoc Epigramma ap. *Diodor. Sic.* T. I. p. 415. *Bonadae Anthol.* p. 76. Xerxes, irruptione in Graeciam facta, manum misit, quae Delphici Apollinis templum diriperet. Et jam Persae usque ad Minervae templum penetraverant, cum ingens tempesta exorta eos in fugam conjecit. Quo facto Delphici tro-

pseum posuerunt ad Minervae templum cum hoc Epigrammate. Sic haec apud *Diodorum* traduntur. At in Epigrammate ipso Delphici Perfas; Apolline juvante, fugasse dicuntur, quod cum *Herodoti* narratione convenit L. VIII. 38. p. 636. Delphici enim, cum Perfas vi tempestatis perculos animadvertissent, impetu in eos facto multos interfecerunt. Praeterea Autonoum et Phylacum heroes, quibus sacellum erat prope Minervae templum, Delphis auxilium tulisse idem scriptor tradidit. Cf. *Pausan.* X. 8. Hinc apparet, ferri posse vulgatam lectionem, quam *Valckenarius* tamen, ne omnis Persarum devictorum gloria a Diis ad homines transiret, ita mutandam censuit:

— — — πταλίκοθεν ἐκπασμένοις στίχα Μήδων,
καὶ χαλκοστέφανον ἱερσημένους τέμενος.

ubi participia-referenda sunt ad *Jovem* et *Apollinem*, qui Medorum copias fugasse et lucum, i. e. templum Delphicum, servasse dicuntur. — V. 4. χρυσοστέφανον, opulentum. In talibus στέφανος ornamentum significare solet.

§. 179.] CXLIV. Servavit *Diodor.* Sic. XI, 33. T. I. p. 430. *Bonadac* Anth. p. 79. Inscriptum erat hoc distichon tripodi, quem Graeci post pugnam Plataeensem ex manubiis conflatum Delphis dedicaverant. Adscribam notam *Wesselingii*: »Dubium est, sitne hoc Epigramma tripodi inscriptum. *Pausanias* insculpi iusserat: »Ἑλλήνων ἐκχηγός, ἐπεὶ στήλην ἤλασε Μήδων, *Παυσανίας* Φοῖβον ἔμνη' Ἀνέθηκε τόδε, quod Lacedaemonii eraserunt, substitutis earum civitatum nominibus, quae barbaros ad Plataeas prostraverant. *Thucyd.* I. 132. a quo non dissentit *Demosthenes*, seu quis alius auctor Or. in *Neaer.* »p. 740. Itaque si hoc distichon in tripode fuerit scriptum, oportet earum, quas dixi, civitatum nomina »subiecta fuisse arbitreris.«

CXLV. Servavit *Asbenac.* L. XII. p. 536. B. qui *Nymphide* *Heracleota* auctore tradit, *Pausaniam*, Lacedae-

moniorum ducem, eum, qui Perfas apud Plataeas superavit, cum Byzantii esset, Diis ad Bosporum positis lebetem dedicasse, nomine suo inscripto. Factum hoc circa Ol. LXXV. quo tempore Pausanias expugnavit Byzantium. *Diodor. Sic. L. XI. 44. p. 438.* Eiusdem doni mentionem facit etiam *Herodos. IV. 81. p. 319.* Cur Pausanias eum Neptuno potius quam Jovi dedicaverit, quaerit *Gyllius* in *Descr. Bospori Thr. L. III. c. 5. — V. 4.* Vulgo *Κλειμβεῖον*, quod librariis debetur metro timetibus. *Casaub.* in *Animadv. p. 846. 36.* in *Κλειμβεῖον* aut synizesin admittendam aut *Κλειμβεῖον* scribendum censebat.

CXLVI. In *Append. Plan. p. 508. St. 13. W. ex Pausania L. IX. 11. p. 731.* Ostendebantur Thebis in Boeotia rudera domus, quam Amphitryon habitasse dicebatur, quum ex patria profugus Thebis commoraretur; nec harum modo aedium, sed Alcmenae etiam thalami ruinae superesse putabantur. Hunc thalamum ab Agamede et Trophonio exstructum dicebant auctoritate Epigrammatis, quod moenibus insculptum legebatur. De Agamede et Trophonio vide in *Junii Catal. v. —* Genuinam esse hanc inscriptionem idoneis argumentis adductus negavit *Wolffius* in *Prolegg. ad Homer. p. LVI. not. 20. — V. 2. Ἰαμῆντο.* Vulgo.

CXLVII. *Vat. C. p. 142.* Hoc monostichon cum duobus seqq. Epigrammatis profert *Herodotus, L. V. 59. p. 400.* qui se ea Cadmeis literis insculpta vidisse ait tripodibus quibusdam in templo Apollinis Ismenii, quod Thebis erat. Cf. *Anth. Bonad. p. 78. sq.* Tripodis ab Amphitryone in hoc templo dicati mentionem facit *Pausan. L. IX. 10. p. 730.* Quomodo haec carmina scripta fuerint, disputavit *Salmas.* in *Inscr. Herod. p. 54.* Cf. *Scaliger. ad Euseb. p. 121. —* Vulgo legitur *ἡσθῆναι τὸν*, quod etiam membr. *Vat.* exhibent. *Valckenarius* tentabat *ἡστ' ἡσθ* T. ut tripus se a devictis

Telebois dedicatum affirmet. Mutato accentu *Reiskius* *ἰαν* corrigit, ab antiquo verbo *ἰα, eo*; alii *ἰαν* correxerunt. Hanc emendationem unice probabat *Wolffius* in Prolegg. ad Homer. p. LV. n. 18. ubi Bentlejanam lectionem *ἰαν* eo nomine improbat, quod nullus sit auctor hujus formae idoneus, praeter Grammaticos quosdam et Hym. Homer. in Cerer. in v. depravato 395. *ἰαν* tamen aliis vehementer placuit, ut *Thomas Perellio* in Nuovi Miscell. Lucchese. T. I. p. 52. *Villoisfonio* in Anecdotis T. I. p. 129. et *Heynio* ad *Apollodor.* T. I. p. 323. Ceterum has Inscriptiones tam antiquas fuisse, quam *Herodoto* videbantur, post ea, quae nostra aetate de artis scribendi initiis et usu ap. Graecos a doctissimis viris disputata sunt, nemo facile sibi persuadebit.

CXLVIII. Vat. Cod. p. 142. Scaeus pugil, qui, in victoriae memoriam, Apollini statuam dedicavit, *Herodoto* auctore, circa Oedipi tempora floruit. Fuit is Hippocoontis filius, (*Apollodor.* III. 10. 5.) ejus, quem Hercules, Lacedaemone expugnata, cum filiis interfecit. *Apollodor.* II. 7. 3. p. 152. *Pausan.* III. p. 244. — V. 2. laudat *Suidas* in *ἰαν*. T. III. p. 414.

CXLIX. Vat. C. p. 142. Tripus dicatus a Laodamante, Eteoclis filio, quo imperante Cadmei, ab Argivis ejeti, se ad Encheleas contulerunt. Cf. *Pausan.* IX. 5. p. 722. Alii Laodamantem in pugna cum Argivis ab Alcmaeone occisum tradiderunt. Vide *Heynium* ad *Apollodor.* III. 7. p. 643. Facile apparet, hoc Epigramma ad praecedentis exemplum esse factum, unde non modo secundus versus defunctus, sed prioris etiam numeri expressi. In *Ἀπῆλλαν* prima syllaba producta, duplicato ε, quod notandum.

CL. Vat. C. p. 149. »Ex Eustathio in Homerum »p. 1313. 44. unde prolatum a Clarkio in notis ad *IA.* »p. 513. In Vat. cod. male divulsa disticha, omisso »posterioris initio.« Br. Agitur de tripode, quem

Diomedes in certaminibus ad Patrocli tumulum ceperat. *Eustathius* hoc Epigramma sumsit ex *Asben*. L. VI. p. 232. D. qui id ipse ex *Phanias* de tyrannis Siciliae libro descripsit. — §. 180.] V. 3. 3° om. Vat. — V. 4. ἔπαινον ἐπὶ Vat. C.

CLI. Vat. C. p. 207. in marg. et iterum p. 216. Planud. p. 270. St. 389. W. In Agone Homeri et Hes. p. XXVI. ed. *Barn.* Exhibet *Apianus* in Inscriptt. CDLXXXVII. Spectat hoc distichon ad fabulosum illud Hesiodi cum Homero certamen, de quo *Plutarchus* quaedam ex *Lesche* tradens T. II. p. 153. sq. versus affert, quibus Hesiodus tripodem meruerit. De illo certamine vide *Fabric.* Bibl. gr. T. I. p. 570. sq. ed. *Harl.* et quae nuper de eo disputavit cl. *Heinrich* in *Epimenide* p. 139. sqq. Conflatum est hoc distichon ab *Hesiodi* admiratoribus (*Salmas.* ad *Solin.* p. 610. D.) ex *Hesiodi* Ε. καὶ Η. 654.

ἔνθα με φημι
 ὅμῃ νικήσαντα φέρον τρίποδ' ἀνέεντα,
 τὸν μὲν ἐγὼ Μούσης 'Ελικωνιάδου' ἐνέθηκα.

ubi, *Proclo* testante, fuerunt, qui legerent

ὅμῃ νικήσαντ' ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Epigrammatis nostri mentionem fecerat *Varro* in libro de imaginibus, ubi de aetate Homeri et Hesiodi disputans non esse dubium dixit, quin eodem tempore vixerint; idque ex Epigrammate ostendi, quod in tripode scriptum est, qui in monte Helicone ab Hesiodo posuitur traditur. ap. *Gellium* in N. A. III. 11. Tripodem ipsum videbat *Pausan.* IX. 31. p. 771. — V. 1. 'Ελικωνιάς πῶδ' Vat. C. loco sec. τὰς loco pr. ἐνέθηκα Vat. utroque loco. τῶδ' ἐνέθηκα vulgo. τοῦτο sive τὸνδ' emendabat *Brodaeus*; τὸνδ' ἐνέθηκας exhibet *Dio Chrys.* qui hoc distichon lau-

dat Or. II. p. 20. 30. T. I. p. 76. ed. R. — V. 2. *καρπιδι* Vat. C. loco sec.

CLII. Hoc quoque distichon legitur in Certam. Hesiodi p. XXVIII. ed. Barn. Narratur ibi Homerus phialam auream accepisse a filiis Midæ pro Epigrammate, cujus initium: *Χαλκήν παρθένος εἰμι*, eamque Delphis dedicasse Apollini, cum hac Inscriptione. In ed. Barn. notatur varia lectio *εἰλάν τδδ' Ὀμηρος*, et v. 2. *εἴς ὑπερφανέστερος*.

CLIII. Vat. C. p. 166. *Ἀνακρέοντος*. In Buherii et Guieri apographis titulus est *Ἀνάδημα Σοφοκλέους*, et sequitur post Simonidis Ep. LXVIII. cujus etiam esse videntur quæ præcedunt pleraque et Anacreonti adscripta sunt. Hæc autem Anacreontis esse non potest, cui Barnesius tribuit. Vide Misc. Obsl. T. II. p. 4. Br. Constat, Anacreontem esse mortuum, antequam *Sophocles* primum drama in scenam produceret. Legitur hoc carmen inter Reliqq. Anacr. p. 487. ed. Fisch. *Antb. Reisk.* nr. 434. — V. 2. *Ἀναθήματα πρ.* R. — *εἰς* Vat. C. quod R. in *εἴς* mutavit.

CLIV. In Append. p. 508. St. 12. W. ex *Herodoto* IV. 88. p. 322. Anthol. *Bonadae* p. 109. Inscriptum imagini pictæ pontis, quo Mandrocles, Dario jubente, Bosporum junxerat. In illa tabula conspiciebatur rex in solio collocatus et exercitus mare transiens. Facta illa *δε τῆς δεκάτης*, quam Darius Mandrocli concesserat. — V. 2. *Μανδράκων*. Vat. C. *Gyllius*, qui hoc Epigr. profert in Opere de Bosp. Thr. II. 13. ex schedis *Ἀνδρακλέως* dedit. — *εχιδίαι*. Vat. C. *Aeschyl.* in Pers. 69. exercitus *ἀνδροτέρμῃ εχιδίῃ* *Πορθμὲν ἡμισφαι* — *πολόγμοφον ἔρεσμα* *Ζυγὲν ἡμισφαλὲν ἀδ-χίνι πόντον*. — *Ἥρη*. Junoni, patriæ Deæ, hanc tabulam dedicaverat Mandrocles Samius. — V. 3. *τῇ μὲν δὲ στεφ.* Vat. — *στεφανον* sensu translato de ornamento et honore accipiendum esse, (vide *Simonid.* Ep. XLI. p. 133.) monuit *Wesselingius* contra *P. Berzium*, qui in Libro de

Agger. et Pont. c. 2. Mandrocle corona aurea a Dario donatum esse dixit. — V. 4. desideratur in Vat. C. — βασιλεύς in Wessél.

CLV. Append. Planud. p. 502. St. 9. W. ex *Aeschin.* Or. c. Ctesiph. p. 572. ed. R. *Plutarcho* in vita Cim. T. III. p. 115. ed. Bry. *Tzetta* ad *Lycophr.* v. 417. Anth. *Bonadae* p. 344. Eione, urbs Thraciae ad Strymonem, (*Tbucyd.* IV. 103.) quae Persis paruerat, post horum in Graecia cladem a Cimone oppugnata est, Boga sive Butà urbem tanta cum pertinacia defendente, ut, cum ei, Eione tradita, potestas facta esset abeundi, quocunque vellet, hanc conditionem accipere nollet, ne regi suspectus fieret, sed se potius cum omnibus suis rogo concremaret. Diserte rem narravit *Herodot.* VII. 107. p. 553. ubi vid. *Wessél.* attigit *Tbucyd.* I. 98. *Pausan.* VIII. §. p. 614. Nostrium Epigramma cum duobus seqq. Hermis insculptum erat. — V. 1. ἡ ἄρα mallet *Volcken.* ad *Herodot.* V. p. 376. 21. — V. 3. κερερόν. Vulgo. αἰθρὰ est ap. *Aeschin.* et *Tzetzen.* *Callim.* H. in Cerer. 67. ἄγχιεν εὐμβάλα λιμὲν αἰθρὰν, κερερόν. Cf. *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. I. 27. — V. 4. Primi omnium viam et rationem invenerunt, qua hostes in consilii inopiam conjicerent.

CLVI. Append. Plan. p. 502. St. 9. W. ex *Plutarcho* l. c. et *Aeschine.* Anth. *Bonadae* p. 344. — V. 1. μισθόν. hunc honorem. — V. 2. ἔντ' εὐεργεσίας. *Simonid.* Ep. XL. πατὴρ δὲ κέρειδος ἄντ' εὐεργεσίας μῶν' ἐπέθης τάδε. — §. 181.] V. 3. ἰδὼν καὶ ἐκείν. ἐβλήσεν. *Plut. Aesch.* quod fortasse emendatione non indigebat. *Sensus* idem in Ep. *Mnasalcae* XVI.

ἔβρονται δ' ἑρετᾶς αἶνον μέγαν' ἀλλὰ τις ἡσυχῶν
τοῖς δ' ἰδιδών, θνάσκουσιν πλάττω ὑπὲρ πατρίδας.

— V. 4. ἀβρινέχον. *Plut.* καὶ ἐκείναι περ. μέχθον. *Aesch.* Ver-
sum initio mutilum indicant variae lectiones in codd.

quorum alii χαίρων ἀμφὶ ξυνοῖς κε, alii ἡμεξνοῖσι, alii denique ἀμφὶ τοῖς ξυνοῖς habent.

CLVII. Appendix Plan. l. c. Ap. *Aeschinē* et *Plutarch.* ll. cc. *Bonadae* Anth. p. 345. — V. 1. *Μενεθίου*. Respicitur ad Homer. *Il.* β. 552. qui sic de Menestheo:

τῇ δ' οὐκω τις ὁμοῖος ἐπιχθονίῳ γένει' ἀνδρῶν,
κοσμήσῃ ἴππους τε καὶ ἄνδρας ἀσπιδιότας.
Νέστωρ οἶδ' ἐριζεν.

— V. 2. *ἡμεξνοῖσι* vulgo ap. *Aeschin.* Nōstrum est in codd. — V. 3. *πόκα χαλκοχιτάνων*. *Aeschin.* Cod. Bern. ut *Plutarch.* — V. 4. *κοσμήτορα* *Aeschin.* Idem *ἔχον ἀνδρα*. — V. 5. *ἀνδρῶν* *Marklandus* in *ἀνδρῶν* mutandum censebat. Non igitur insolitum *Atheniensibus*. — V. 6. *κοσμήτας* π. *Aesch.*

CLVIII. In Append. Plan. p. 503. St. 9. W. ex *Aeschinē* cont. Ctes. p. 580. ed. R. Inscriptio prope curiam in Metroo affixa in eorum honorem, qui *Thrasybulo* duce *Athenas*, triginta tyrannis expulsi, in libertatem vindicaverunt. His, quorum virtute respublica restituta fuit, praeter alia honorum praemia etiam haec inscriptio decreta est. Rem fuse et accurate exposuit *Taylor* in *Vit. Lysiae* p. 145. ed. R. — V. 1. *στεφάνους*. *honoribus*. ut Ep. CLIV.

CLIX. Vat. C. p. 205. *ἄδμεν Ἡροδότου*. Append. Plan. p. 508. St. 12. W. ex *Herodoto* V. 77. p. 411. unde illud fumsit *Aristides* T. II. p. 380. Anth. *Bonadae* p. 113. *Athenienses* cum in bello contra *Chalcidenses* suscepto (Ol. LXVIII. 2.) ditissimos horum cepissent, eos una cum *Boeotiorum* captivis in carcerem coniecerunt. Quos cum paulo post binis singulos minis multatos solvissent, eorum vincula in arce suspenderunt, decimis τῶν λότρων *Minervae* consecratis. Illius expeditionis mentionem fecit *Himerius* Or. H. 12. ubi vide *Wernsdorf*. *Quadrigas vexo καὶ Βοιωτῶν δευῆτης καὶ*

καλκιδῶν τῶν ἐν ἐδδαίᾳ commemorat *Pausan.* L. 23. p. 67. — V. 3. Horum superbiam in tenebris bene muniti carceris domuerunt. Sic δεσμὸν εὐδόμεν accipere malim de carcere quam de vinculis, propter epitheton ἀχλυδαίς. — Ad ἑρβασκὺν ὕβριν *Wesselingius* comparavit dictum Heracliti ap. *Diogen. Laert.* IX. 2. ὄβριον καὶ σβηνύειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν. Sic etiam in Oraculo ap. *Herodot.* VIII. 77. διὰ δίκην σβένουσι κρατερὸν κέρον, ὕβριος οὐδὲν. *P. Silens.* Ep. XXXV. σβένουσι ἀγχορῶν, ἀγγυὰς ἰδ' ἐς Νέμεον. Ep. ἀδέκ. DCXXIX. σβενύοντας ποτε τοῦδε τυραννίδα. — Caeterum in membr. ἀχλυνδάντες et ἑρβασκὺν legitur.

CLX. *Anth. Bonadas* p. 119. Ex *Plutarchi* Vita Themist. c. 8, Tom. I. p. 255. ed. Bry. qui hoc carmen insculptum fuisse tradit uni columnarum ex marmore, quae stabant circa templum Dianae in Artemisio, promontorio Euboeae. Spectat illustrem Graecorum de Persis victoriam, in illis regionibus reportatam. — V. 1. παντοδατῶν quia Xerxes ex omni Asia copias contraxerat. Cf. *Valckenar.* ad *Herodot.* VII. p. 536. 35. — V. 4. στήματα, illas columnas. *Plutarch.* l. c. στήλας καὶ λίθου λευκοῦ πεπύγασιν ὃ δὲ λίθος τῇ χειρὶ περιβέμενος καὶ χεῖραν καὶ στήμην κραυγάζουσαν ἀναδίδωσιν.

¶ 182.] CLXI. *Anthologia* Lat. II. XIV. T. I. p. 195.

*Qui Persas bello vicis Marathonis in arvis,
Civibus ingratis et patria incertiis.*

Πάντες, Μιλτιάδῃ, τὰ λαρχία ἔργα ἴσασιν

Πέρσας, καὶ Μαραθῶν σῆς ἀρετῆς τέμενος.

Ad hoc Epigramma *Burmamnus* commemoravit scriptores, apud quos hi versus repetiuntur, omisso tamen *Fleerwoodio* p. 168. 3. — V. 1. *Reinesius* ap. *Gruzerum* τὰ λαρχία in μάλ' ἀρχία mutat. τὴ δ' ἀρχία emendavit *Wess.* ad *Herodot.* VI. p. 501. 6. Eandem emendationem

ut suam profert *Klossius* ad *Tyrt.* p. 52. — V. 2. *σῆς* *ἀρ.* est *ἀρ. Gruserum* p. CCCXXXVIII. *τῆς* *ἀρ. Pistoe.* in *Praeterm.* post L. IV. Ep. p. 181.

CLXII. »Extat hoc Epigramma ap. *Aelian.* H. A. »X. 40. ubi mendose editum. — Emendatius vero in *Stobaei* *Ecl. Phys.* p. 167. *Gros.* *Br.* *Stobae.* l. c. LII. nr. 48. T. II. p. 1017. ed. *Heer.* φίλων δ' Ἡρακλείωντος ἐν τῷ πρὸς Νέμφιν περὶ θανασίων ἐν Σκυθίᾳ, φησὶ θεοὺς γίνεσθαι κέρατα ἔχοντας, ταῦτα δὲ τὰ κέρατα δύναισθαι τοῦτο τὸ ὕδωρ διαφέρειν. Καὶ Ἀλεξάνδρου Μακεδόνη ἐνοχθῆναι ὑπὸ Σωπάτρου κέρας τοιοῦτον, ὃ καὶ ἀνταδύειν ἐν Δελφοῖς, ἐφ' οὗ καὶ ἐπιγεγράφθαι Σοὶ τὸδ' κ. τ. λ. Ad hunc locum clariss. Editor veterum loca de Stygis aqua collegit post *Beckmann.* ad *Antigon.* *Car.* c. CLXXIV. p. 217. *Nicol. Loens.* in *Epiphyll.* III. 10. (Fac. crit. Suppl. V. p. 353.) et *P. Leopardum* in *Emendd.* IV. 8. p. 98. — V. 2. σχῆμα τὸ δ. *Aelian.* quod variis conjecturis locum fecit. Verum viderunt *Trillerus* et *Kuhn.* ad *Aeliani* V. H. I. 27. p. 48: ubi quaedam de κένθων. Cf. ad *Apollinar.* Ep. I. T. H. P. H. p. 318. — V. 3. »Λουονίς dicitur Styx ab Arcadiae vicina urbe, cui nomen Λουονίς, de qua praeter »Stephanum videndus *Pausanias* p. 636. *Br.* *Ap. Aelian.* est Λουθησιάδος, in codd. quibusdam *Stobaei* Λουθίδων. — Vulgatum ἀχεάντου *Brunckius* in ἀχεάντῃ mutavit. Sic certe epithetorum elegantior collocatio. — V. 4. βάσταζε vulgo ap. *Aelian.* — ὑπογίγν. vim illam aquae omnia perrumpentis.

Lehrs. p. 287.] CLXII.^b Ex *Gruteri* *Inscript.* p. MDCCIII. Deest finis. Bales quidam Aesculapio, qui ipsi cum adversa valetudine confictanti opem tulerat, columnnam sive statuam ex marmore ponit. — V. 1. Παιῶν et Παιὼν Aesculapius. — V. 3. Major distinctio ponenda post βαρυνάγος. Tibi statuam Bales ponit, memor eorum, quae tibi, aegritudinis, qua laborabar, averruncatori, debet; quod autem ad futuram ipsius

ætatem attinet . . . — V. 2. ἐν ἑλλήνων ἀρ. *Grus.* frequenti errore lapidariorum, qui literas temere duplicabant, et c cum e confundebant. — V. 4. εἰς εἰς. *Grus.*

¶ 182.] CLXIII. Anth. Plan. p. 10. St. 18. W. Philippus, Demetrii filius, rex Macedoniae, Ciroada, Odrysarum rege, superato, Dianae manubiarum partem dedicat. *Alcaei Messenii* hoc Epigramma esse suspicabatur *Schneiderus* in not. mst. Hujus poetae carmen in Planudea praecedit, quod huic conjecturae nonnihil probabilitatis addit. Equidem tamen illud ad *Ansipatrum Sidonium* referre malim, quem vide Ep. XVIII. ubi de Philippī expeditionibus contra Odrysas monuimus. Ignotam esse hujus Epigrammatis historiam notavit *Jos. Scaliger* in notis mst. Ciroadas rex, quem *Cary* in *Historia regum Thraciae* ne nominat quidem, inter eos regulos latere videtur, quos Philippus, Amadoco devicto, timore compercuisset dicitur ap. *Livium* XXXIX. 36.

CLXIV. Ex *Plutarchi* Vita *Flamin.* T. II. p. 417. ed. *Bry.* Anth. *Bonad.* p. 77. *Flamininus* post restitutam Graecis libertatem Delphis argentea scuta et suam ipsius peltam posuit, *Dioscuris* hoc munus in titulo superscripto offerens. — V. 3. τίς. In eundem est Ep. *Alcaei Messen.* XVI. ubi cum *Xerxe* comparatur: ἀλλ' ὁ μὲν Εὐρώπῃ δουλον ζυγὸν πόρην θύειν ἤλθεν ὁ δ' ἑμπαύειν Ἑλλάδα δουλοσύνας.

CLXV. Ex *Plutarcho* l. c. *Bonadae* Anth. p. 78. Adscriptum coronae aureae, quam *Titus Flamininus* *Apollini* dedicavit. — V. 1. »Corruptum mihi videtur »ἰθὺς, quod verbum subiecto caret; nam α τὰς πεν- »dere non potest, nisi scribatur καὶ πόρην, quod plus quam »frigidum esset, ἰθὺς καὶ πόρην ἐπὶ πλοκάμοις καὶ πόρην. Lu- »bens reponerem ἐπὶ πλοκάμοις γυνήθους, quae emenda- »tio verisimilis est et elegans. Br. *Reiskius*, commate posito post ὃν πόρην, verba sic junxit: ὁ τὰς αἰσάων τὸν ἐπὶ πόρην, ἰθὺς ὡς αἰσάων τοῖς ἐπὶ πλοκά-

μικρ. Non omnes inscriptiones, donariis additae, ab optimis poetis compositae sunt; fieri igitur potuit, ut versificator, qui hoc Epigrammation conscripsit, versus implendi causa ad duram verborum structuram confugeret. Hoc, tamen loco minima fortasse mutatione scribendum:

ὅς πῶθεν Αἰναιδῶν τὰ γὰρ μέγας.

Auream hanc coronam, Phoebe, Romanorum imperator, cuius ea donum est, (ὅς πῶθεν) eam ob causam dedicavit; ut immortalem tuam ornaret caesariem.

[183.] CLXVI. In Gudjanis Inscriptt. ab Hesselio editis p. 55. Eandem ex Camilli Peregrini Dissert. de Campania Felici protulit Cuperus in Harpocr. p. 152. et Bonada in Anth. p. 81. Arrianus Nemefi et εὐνύχαις θεοῖς aram dedicat. Qui sint illi εὐνύχαις θεοῖς, intelligitur ex Inscriptione Latina, graeco disticho addita:

*Iustitiae, Nemefi, Fatis, quam voveras aram,
Numina sancta colens, Cammarius posuit.*

CLXVII. »In Notis J. B. Zenobetti in Meleagri »Idyll. p. 20.« Br. Hermae insculptum fuit. Edidit; praeter Zenobettum, Winkelmann in den Nachr. von den Herculaneusischen Entdeckungen II. p. 94. Obscurum Epigramma propter loci, ubi ille Hermes positus fuit, ignorantiam. Putaverim, illum stetisse in vestibulo bibliothecae, five etiam ante januam, in loco platanis confito. Certe verba ἄλλος Μοῦσας ἱερὸν de bibliotheca apte explicari possunt, ut Ep. in Byz. Mon. XIII. αἶψας ἑλκεῖσθαι. Quae si vera est interpretatio, de aedibus Musis dictis proprie dixit poeta ἑναιεῖσθαι, quod in hac re idem est ac ἱναιεῖσθαι, consecratum esse. Vide cl. Visconti Iscr. Triop. p. 80. Valcken. ad Phoen. p. 350.— V. 2. βῆλαις et ταῖς πλατ. Winkelm. Recte. Nota sunt plataneta in tectorum impluviis sata. Fortasse in villa

fuit illa bibliotheca, (cf. *Lips.* de Biblioth. c. VIII.) ubi platani inprimis locus. Cf. *Senec.* Ep. XII. 1. et LV. 7. et *Misfcherl.* ad *Horat.* II. Od. XI. 13. — V. 3. ἡμῶς. Musas puta. Hae promittunt, si quis literarum vere studiosus ad hunc locum accesserit, se eum hedera coronaturas esse. — τῇ κισσῷ. Hedera igitur idem ille locus confitus, ut Musis et Apollini sacer esse videretur. *Dioscorid.* Ep. XXV. Ἑλικὸν εὐκισσῶς. Terra circa Ibyci tumulum πολλὴν κισσὸν χεῖρατο. Ep. 438 π. DXXVIII.

CLXVIII. Refert hoc Epigramma Plutarchus de Puerorum Educat. T. II. p. 14. Rebus ipsis dedicatis inscribentur epigrammata, ita ut in inscriptione, quid res dedicata esset, declarare opus non haberent. Sic in inscriptione coronae aut securis, quas Veneri dedicavit Cornel. Sulla, quamque refert Appianus de Bellis civil. L. I. p. 411. neutrius comparet nomen. — Forte Eurydice Musis etiam coronam dedicaverat; nam τῷδε, in uno codice repertum, manifesta est menda, quae ne commemorari quidem debebat. Br. Anth. Bonadae p. 121. Eurydice cum Illyrica esset et τριβαρβατος — *Pseudo-Plutarchi* verba sunt — ut filios suos erudire posset, aetate jam provectior, literis operam dedit. — V. 2. εὐκιστον minime sollicitandum. Vox est optimi commatis, licet eam omiserint Lexicographi. εὐκιστος πῶτος est pulchra cupiditas adipiscendae scientiae, discendi studium. Br. Eleganter εὐκιστον πῶτον pro τετοσθης, substantivo latente in adiectivo. Similiter *Aeschyl.* in *Agam.* v. 261. εὐάγγελος ἐλπίδες, spes boni et fausti nuntii. Ibid. v. 9. φέρουσιν ἐκ Τροίας φάτις Ἀλκιμὸν τε βᾶζιν, nuntium de capta urbe. Multa hujus generis ap. poetas prostant, ubi adiectivum possessivum objective accipitur. *Malou Tour.* Emend. in *Hesych.* IV. p. 325. tentavit: εὐκιστον ψ. πόνου. quae laborem bene amatum animo suscepit. — V. 3. μνημῆα λθόντων. Hic usus est literarum, ut custodiant voces et velut depositum reddant legen-

tibus. *Quintil.* Inst. Or. 7. fin. Prometheus ap. *Aeschylum* v. 459. ἔκτερον αὐτοῖς γραμμάτων τε συνθήσεις, μνήμην ἀπάντων, μνησσομένης ἐργάτιν. — Ceterum urbs Illyriae Hierapolis ex hoc uno tantum loco, ni fallor, cognita.

CLXIX. *Reisk.* Anthol. p. 109. nr. 649. In membr. Vat. non legitur, ut nec tria alia Epigrammata, quae ibidem dedit *Reiskius* nr. 648. 650. 651. Ultimum horum, pro *Philodemi* carmine venditum (cf. *Philodemi* Ep. IX.), recentioris esse auctoris nunc nullus dubito. Nostrium habetur in *Gruteri* Inscriptt. p. MLXVIII. unde illud repetivit *Fleetwood* p. 50. et *Muratori* multis maculis foedatum. Cf. *Leichium* in Misc. Lips. I. 3. p. 450. et *Dorvill.* ad *Charis.* p. 491. sqq. — Sallonius Menas Mercurio in montibus Tallaeis culto post mortem conjugis duplices libationes offert. — V. 1. ταλλαίοισιν. Schedae Dorv. ταλαίος. ὁ ζῶς ἐν Κρήνῃ. *Hefych.* De montibus Tallaeis vide *Meurf.* in Creta p. 198. et *Cobisbull* in Antiqq. Asiat. p. 134. — Quum in apogr. Lipsienti esset ταλαίοις ἴδρις υἱοῦ, *Reiskius* dedit: Ο. ταλλαίοις ἰδρυμένα. *Muratori*: Ταλλαίοις εἰς τιμῆν. — V. 2. φιλοφρόνους. Huic lectioni, quam plurimorum apogr. consensus tuetur, bene patrocinator *Reiskius*, qui comparat similes formas, γηθόεντος, ἐταιρθέεντος, δασυθέεντος, alia. In *Hug. Grotii* apogr. erat φιλοφροσύνης, ap. *Murazor.* φιλοφρονίας. — V. 3. Omnes ἢ σοι praeter *Reiskium*, qui ὦν σοι dedit, nulla necessitate urgente. Vulgarior junctura foret ἢ (σπουδῇ et σοίῃ scilicet) σε γεραίροι Σ. ut est ap. *Theocriti.* Eid. VII. 94. Ep. ἁδέσπ. CCL. 7. μερόπων φύην ἐγχεύραμιν ἀλαίῃ. Noster per enallagen minime insolentem ἢ σοι Σ. γεραίροι, quam tibi Sallonius honoris causa offert. — V. 4. ἔξ ὀείης. ex re bene et sine ulla injuria parsa, quam βίαν ἐν δικαίῳ appellat *Aristoph.* in Plut. 754. ubi vide *T. Hemsterb.* Similia quaedam dedit *Dorvill.* ad *Charis.* p. 79. Plurimum huc facit Ep. *Cornel. Longini* I. T. II. p. 209.

Ἐκ πενήτης, ὡς εἶδα, ἐκραιφένος, ἀλλὰ δικαίως, Κόπρι, ταῦτα
 δέχου δῶρα. — ψυχικὰ δῶρα de *cruentis sacris* accipiebat
Dorvillius; vereor, ut recte. Nam haec verba non ad
 θυσίην tantum, sed simul ad σπονδῆν et λειψὲς referenda
 sunt. Quare ψυχικὰ δῶρα interpretor ἐκ ψυχῆς διδόμενα,
 ex animo data, sive, ut *Grosius*: *Das tibi sacra libens*.
 Minime certe probanda *Reiskii* conjectura, temere in
 textum recepta, πτωχικά. Nec enim mendici haec mu-
 nera erant, nec quisquam eorum omnium, qui in his
 carminibus donorum suorum tenuitatem excusant, πτω-
 χικὰ illa appellavit, sed λιτὰ (vide ad *Gaetulici* Ep. III.
 T. II. P. II. p. 32.), μικρά, πινυχρά, ἐλάχιστα. Cf.
Zonae Ep. II: *Leonid. Tar.* Ep. VIII. XV. — V. 5.
 Hunc versum cl. editor dedit ex emendatione *Dorvillii*.
 Vulgo abest copula. Expressus videtur ex *Homer.* *Il.* α.
 88. εὖτις ἱμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Non male
 tamen *Reiskius* mulieris nomen latere suspicatus legit:
 καὶ πρὶν μὲν Ζῶης (Ζωῆς) ἐλόχευ —. Ap. *Murasor.* est
 Ζῶεις σ' ἄλ. Idem v. 6. σικκη κατενος ταπσευ εὐρημης το-
 πους. Dubitat *Reiske*, utrum εὐδς fuerit an τοῦδ'. Prius
 plurimorum consensu nititur. — V. 7. Ap. *Lipf.* ἐνδ'
 ὦν δὲ χρόνους ἀφελήσιν. Nostrum est ap. *Fleetwood.* et
Dorvill. In ἐπαθήσειν neglecta est adspiratio, cujus
 anomaliae plurima exempla dedit *Reiske* ad *Constant.*
Porphyr. de Cerem. p. 138. Dicit *Sallonius*, se, con-
 iuge extincta, ob gravissimum dolorem annua illa sacra
 omisisse, nunc autem, ne quid in rebus divinis negle-
 xisse videretur, dupla eadem afferre. — V. 8. συμβίη
 pro ἐλόχευ. τοῦδε ad *Sallonium* referendum. — V. 9.
 δ' post μαθὼν *Reiske* mutavit in θ', omnino male. Nam
 in praecedenti enuntiatione μὲν subaudiendum, hoc fere
 sensu: quamvis paratam habens excusationem in gravis-
 simo illo dolore, tamen, divina colenda esse sciens,
 dupla tibi illa sacrificia offert. — δαΐ γε τὰ θεία *Reisk.*
 lectoribus non monitis. — V. 10. δίκλη. *Gruter.* δέλην

Ap. Lips. *διανῆν Murat.* διανῆν hos voluisse probabile est. — V. 12. *εἶδον. Reisk.* ut non male, ita citra necessitatem. — δι' ὅλων. *πὶ τῶν ἀρας ποιοῦ* semper honore colat.

V. 184.] CLXX. Edidit *Joseph. Scaliger* ad *Hieronymi Chron.* p. 215. et *Salmasius* ad *Scr. H. Aug. T. I.* p. 176. Vide *Gruter.* *Inscript.* p. 317. Supra scriptum: *Κοσμητάδοντας Πλευτέρχου Ἀχαρίδης*, et in fine: Ἀγωνοθῆτης Ἀδριανέων. Hinc apparet, Achiristum, cujus hoc carmine fit mentio, vicisse in ludis ab Hadriano Athenis iustitutis. De his Hadrianeis vide *Fabric.* ad *Dion. Cass.* LXIX. 16. p. 1164. — V. 1. μέγα κῦδος ἐν ἡτοσίῃ suspicatur *Casaubon.* — V. 2. Εὐπειδίης dedit *Salmasius*, cum in marmore esset Εὐπειδῆς. Vide *Stephan. Byz.* in *Εὐπειδίῃ*. Cf. *Meursium* de popul. Att. p. 34. Sic etiam ap. *Hesychium* corrigunt T. I. p. 1521. Εὐπειδίῃ (vulgo Εὐπειδῆῃ) δῆμος καὶ τόπος Ἀθήνησιν, ubi tamen ordo literarum Εὐπειδίῃ postulat. — *J. Scaliger* in *Not.* ad *Gruter.* p. CCCVIII. in nostro Epigr. Εὐπειδίης scribit. — V. 3. ἐκ βρεφῶν αἰθροῖσιν α. καὶ ἐφ' ἧρας suspicatur *Casaubon.* improbante *Salmasio*, qui Achiristum agonothetam et epheborum κοσμήτην fuisse existimat; illud indicari verbis *ἐκασκήσας αἰθροῖς*, hoc *ἐφ' ἧραις*. Non persuadet. Nec tamen *Casauboni* emendationem veram esse putaverim.

CLXXI. Ex *Athenaeo* L. XIV. p. 629. A. Ἀμφίων δὲ Θεσπιδὲς ἐν δευτέρῃ περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῇ Μουσίου (i. e. de festo Musis instituto. vide *Pausan.* IX. 31. p. 771.) ἀγεσθαι φησὶν ἐν Ἐλικῇ παῖδων ὀρχήσεις μετὰ σκυρῶς, παρατελεθήμενος ἀρχαῖον ἐπιγράμμα τῷδε Ἀμφότερ' κ. τ. λ. Scriptum est in statuam Bacchidae Sicyonii, qui et saltandi arte praestabat et musicae operam dederat. Illa autem statua ei posita fuisse videtur post victoriam a choro, cui Bacchides praeerat, reportatam. Fuit igitur χοροδιδάσκαλος, qualis Antigenes ap. *Simonid.* in Ep. LXXVI. in chori victoriam composito, *ὃς κείνους ἐδίδασκεν ἄνδρα* ibi.

ibidem commemoratur Aristo, qui tibiis accinebat, καὶ πνεῦμα χέων καθαρὸς ἐν ἀδλοῖς, ut hic Anacus tibicen. Quum hoc Epigramma, teste *Athenaeo*, in Amphionis opere eam ob causam prolatum esset, ut doceret, *puerorum* saltationes in Helicone fuisse exhibitas, suspicetis scribendum esse: *ἐδίδασκεν παῖδας*. — V. 2. Pro *Φιλαδέφ* *Casaubonus* primum *Φιγαλέος* emendandum censebat, a vetere Arcadiae oppido Phigalia; deinde nihil mutandum esse intellexit ex *Scherbano Byz.* in *Φιγαλλία*. — μετ' *ἐννομήσθην* δὲ *Φιάλεια* δίχα τοῦ γ, ἀπὸ *Φιάλου* τινος. — V. 4. τῇ Δ. et *ἀπέκρυτο* vulgo. Utrumque emendavit *Casaubonus*. Possis et καὶ Σικ legere, ut Bacchidae statua ἐξ Diis et patriae posita esse dicatur.

CLXXII. »In Edmundi Chishull Antiqq. Asiaticae P. II. cujus ultra tertium folium nihil quod sciam prodidit. Ibi autem legitur p. 7. Reperta haec inferio *Ephefi*, cujus antiquum nomen *Ptelea*.“ *Br. Bonadae Anth. II. p. 515*. Dorotheus quidam Antoninī statuam, Ephesi terra obrutam, protraxit et iterum dedicavit. — “*Ἐφείσε — ἔκαλεῖτο Σμόρνα, ἀπὸ Σμόρνης τῆς Ἀμαζόνος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σάμορνα καὶ Τριχία καὶ Ὀρνυγία καὶ Πτελέης. Scherban. B.* Sic vulgo. Sed *Πτελέα* legendum esse monuit *Pinedo* ex *Eustathii* Comm. ad *Dionysii Perieg. v. 827*. Cf. *Plin. H. N. V. 31. p. 278*.

CLXXIII. *Vat. C. p. 491. Σατύρου*. »Edidit *Salmasius* in *Plinianis p. 83*. et iterum *p. 766*. cum latinā versione metrica. Hoc autem loco ait, auctorem esse veterem poetam *Satyrum*. Forte in membranis adscriptum est nomen *Σατύρου*, idemque erit auctor, qui vulgo *Satyrius Thyillus* nuncupatur. Conferendum *Erycii V. T. II. p. 296*. et *Leonidae Tar. XVII. T. I. p. 224*.“ *Br.* Pan. venatoribus aucupibusque, ipsius opem implorantibus, auxilium se laurum esse promittit. — V. 1. *καλαμὶς* est arundo viscata aucupis; haec *ἀρτεμίσκος, σὺν ἀρρεστίαι*. — Aucupium et *λαμβέλλαν* jun-

git *Propert.* II. El. XV. 23. *Haec igitur mihi sis leporis audacia molles Excipere, et structo figere avem calamo.* — V. 3. Pan canibus leporum ostendit vestigia. λαίον ποῦδε, i. e. δαυπόδος, λαγῶ. — V. 4. ἄνδρσιν ἑκλινῶν παναγῆι κ. Vat. C. *Salmasius* exhibet: σῶθισιν ἑκλινῶν πᾶν ἐνάγῆι κ. Arundines compositae tacita manu ἐνάγεται, eriguntur et crescunt, usque dum attingant avem, quae petitur. *Martialis* XIV. 218. in calamos aucupatorios: *Non eantum calamis, sed caneu fallitur ales, Pallida dum tacita crescit arundo manu.* Cf. eundem L. IX. 55. In primis disertus est locus *Silii Ital.* VII. 675.

*Ut qui viscata populae arundine lucos,
Dum nemoris celsi procera cacumina sensim
Substructa certat tacitus contingere meta,
Sublimen calamo sequitur crescente volucrem.*

In nostro igitur Epigr. Pan aucupi opem ferre dicitur, dum efficit, ut arundinem tacita manu erigat. ἑκλινῶ, quae in neutram partem declinant, rectā surgunt et tolluntur.

CLXXIV. Vat. C. p. 149. fq. Plan. p. 416. St. 552. W. » Est in Planudea tanquam auctoris Alexidis. Sed in Vat. membr. recte ἀνδρῶν ἁλῆξιδες. Vulgo deest initium primi pentametri. In membr. scriptum δινδουμένης μόσταις, et ad oram repositum δινδουμένης. *Salmasius* legebat δινδουμον, ἥς μόσταις. Br. Gallus, aetate provectior, Matri Deū instrumenta dedicat, quibus olim in sacris obeundis usus fuerat. Cf. *Philipp.* Ep. VI. *Eryci.* Ep. II. — V. 1. Vulgo inepte distinguitur, μη-
τες ἐμὰ γαίη, φρυγ. Theocrit. Eid. IX. 15. αἶψα μῆτες ἐμὰ. — Θρεπτ. λεόντων. *Jubae* cellus — leonum arida nutritrix. *Horat.* l. Od. XXII. 12. Ida μήτηρ Θερῶν passim ap. *Homericum.* — V. 2. δινδουμένης Vat. C. a pr. m. Supra opositum l. In marg. γρ. δινδουμένης. In Planud. . . μόνης κ. Aldina 3. lacunam implens ἢ μὲν ἔχεις μ. quo nihil jeju-

nus. Nec multo felicius *Jof. Scaliger* in not. mss. καὶ πρὸς μένους μ. Solus *Huetius* p. 39. veram lectionem subodoratus legit: Δίνδυμα, τοῖς μ. *Salmasii* emendationem expressit magnus *Grosius*: *cujus sunt semper Dindyma plena choris*. Plurali numero utitur *Leonid. Tar. Ep. VII.* Δίνδυμα καὶ Φρυγίης — ἀμφιπαλῦσα πρῶτας — μήτερ. *Virgil. Aen. IX. 617.* O vere Phrygiae — ite per alta Dindyma. *Claudian. de R. Prof. II. 269.*

*Mater, το, seu te Phrygiis in vallibus Idae
Mygdonio buxus circumsonat horrida cantu,
Seu tu sanguineis ululanti Dindyma Gallis
Incolis, et strictos Curetum respicis enses.*

qui locus ad nostrum Epigramma facit. De forma Δίνδυμον vide *L. Holsten*, ad *Srephan. Bys.* p. 99. sq. — V. 3. θῆλυς ἄλλεξιε. *eviratus. Casull. LXIII. 27 Atys notba mulier*, ubi vide cl. *Doering*. — εἰστέγματα λύσεως. instrumenta, quae eum in furorem conjicere solebant. *Aeschyl. ap. Strabon. T. II. p. 721. C. μέλος παραγωγὴν μαυίας θυμολάν.* — Ille furor χαλκόντοπος, quia eo existimulati *quasiunt terga tantu — cava digitis*, ut est ap. *Casull. l. c. 10.* et cymbala aënea crepant. — V. 5. ἡλαλητόν. reposui pro vulgato ἡλαλητόν. Ionicum est ἡλαλητός, ut ἡλητός, πληθός, βρωτός, μαστός, et infinita talia, quae fere a Lexicographis omissa et a librariis oblitterata, mutata terminatione nunc in ης, nunc in ες. *Br.* De hac forma vide inprimis *Rubnken. Ep. crit. p. 132.* et *Valchen. ad Herodot. p. 42.* In membr. est ἡλαλητῶν. — βαρυφθόγγων. *acres tibias vocat Horat. l. Od. XII. 1. 2. Tibicen ubi canis Phryx curvo grave calamo. Casull. At. 22.* ubi vide quae de Phrygiis tibiis notavit cl. editor. In nostro loco elegans est enallage pro πολλὰν καμπυμένων, i. e. *πεποιμένων ex χίρατος μέχρου.* — ¶. 185.] V. 8. φάσγανα φοινιχθέντα. cultros sanguine infectos, quippe quibus se ipsos vulnerabant Galli furibundi. *Atys ap. Ovid. Fa.*

flor. IV. 237. *Saxo corpus laniavit acuto. — Venit in exemplum furor hinc: mollesque ministri Caedunt iactans vilia membra comis.* Lucian. de Syria Dea T. IX. p. 127. Γάλλοι — τήνονται το ποδὲς πήχας, καὶ τοῖσι νύκτοις πρὸς ἀλλήλους τήνονται· πολλοὶ δὲ σφισι παρεστῆτες, ἐκυνάουσι, πολλοὶ δὲ τόμπανα παταγέουσι. — Etiam ea, quae sequuntur, notatu digna sunt. — V. 8. ξανθὸς ἡμέας· comam ruficitiam sive προξέσεις κομῶν. Philostr. Epist. p. 899. Clem. Alex. Paedag. III. p. 218. — V. 10. ἡγρησούνης habent duo Planudeae codd. Br. Vulgo ἡγρησούνης. quod ex hoc uno loco in Lexicis commemoratum furor explicatur. Sic Grosius: Liber ab hac facias sis ferisate senex. In Schneideri Lex. T. I. p. 12. conjectura depromitur ἡγρησούνη, i. e. ἡγρημὴ. Vox occurrat ap. Oppian. IV. Hal. 249. in descriptione festi Bacchici, ubi bacchantium coetus significantur. Rogat igitur Cybelen Alexis, ut ipsas furoribus finem imponat neque eum diutius inter Gallos versari sinat.

CLXXV. Vat. C. p. 456. sq. Plan. p. 348. St. 487. W. Conf. de eadem historia Not. ad Paul. Silent. Ep. XLVIII. — V. 1. πῶς ποτε νυκτὶ. Vat. C. — V. 2. σπάρταν ὃ Λακέρης. Vat. Σπάρτη vulgo. De hac nominis diversitate dictum est supra l. c. — ἐντῶν est in membr. Vulgo ἐρῶν. — V. 3. μεσσην Vat. et mox ἡπειρέμασεν. Verbum ἡπειρέμασεν praegnanti significatione accipiendum: plectrum chordam solvit, ita ut resoluta penderet. — V. 5. Quum sonum postulare tempus, chorda illum non ita, ut par erat, reddidit. τῶτε καὶ θυμὸν est pro ὁ ἡτρενὴς θυμός. In membr. et plurimis edd. vet. θυμὸν. Genūinam lectionem restituit Ascens. eamque Jof. Scaliger notavit in sui exemplaris margine. — Haereo in ἐμῶν. Quanto facilius sententia decurreret, si legeretur:

οἷς ἡκαὶ θυμὸν τῶτε καὶ οὐκ ἐμῶν.

— V. 7. κα' αὐτομάτην. Vat. C. neglecto dorismo. κα' αὐτομάτῃ. Ed. Flor. pr. — ἐπιστῆς est in membr. Vulgo θυ-

στῆς. — V. 8. »Vulgo legitur ἀπὸ τοῦ τῶν τρεῶν ἀρμονίας. Illud τῶν τρεῶν ab hiantе librario e superiori pentametro repetitum; quod sensus poscebat τοῦ ἀλλοῦς repositum. Clemens Alex. Cohortatiohis ad Gentes initio: πρὶν γίνεσθαι χορδῇ τῷ Δακεῶν ἐφίπταται ὁ τέττιξ τῷ ζυγῷ ἐταρῶντιζεν ὡς ἐπὶ ἡλίου, τῷ ὀργάνῳ καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι παρμώσαντος ὁ ἥδὺς τὴν λειποῦσαν ἀνεπαήρως χορῶν δὴν. Br. Palmariam hanc emendationem magis etiam confirmant verba *Juliani* in Epist. XLI. p. 421. κισσεῖται τὸν ἑρδῶν ἔδοντι, πρὸς τὸ ἐλλείπον της χορδῆς ὑπὸ τῷ τέττιγι τὸ ἴσον ὁ ἡδῶς ἀντεφθίγγετο. — V. 9. οὐδὲν γὰρ ἐξ ἐταρῶντων. pro τὰ ἄλλα μὲν οὐδὲν. reliquas quidem chordas ipse percussit, septimae vero sonum suppeditabat cicada. Sic haec explicari possunt. Sed vix dubito, scribendum esse:

οὐδὲν γὰρ ἐξ ἐταρῶντων. ὅς' ἀρμονίας — — —

In membr. est ὅς' et in fine v. δὲ μ' ἐλοῦμαι. — ὅς' ἐλοῦμαι χορδῆς, cum chordae septimae curam agerem, i. e. ea opus haberem: Dictum ut πολέμοιο μεμνηὶς ap. *Homerum*. *Hesych.* μεμνηὶς ἐν ἐπιμελείᾳ ἐστὶν ἡ φροντίς. — V. 10. τὸν τοῦτον. Cod. Vat. τὸν edd. veteres. *Sicardus*. καὶ τοῦτον ex emendatione *Brodacii*. πτὸν τοῦτον. Sic legendum et ita scriptum est in uno regionum Planudeae codd. Male Flor. editio τὸν τοῦτον. Vat. membr. τὸν τοῦτον. Doricus genitivus τοῦτον, τοῦ τέττιγος. Br. — V. 11. Cicada cantum suum ad meam accommodavit. Notanda vox μελέη, de cantu usurpata. — ὁ μεσημβρινός (in Vat. C. est μεσημβρινός) ἥδης, cicada, quae meridie maxime solet canere. — φθγγα μεσημβρινά. ut in *Ep. Meleagri* CXXV. 6. *Erinnae* Ep. III. 8. — V. 13. ὅς' Vat. C. — Verba θρῶν μεταβαλλομένη ad cicadae cantum referenda, quem illa nervis eximie accommodabat. *Quotius?*

Exanimis concors nervis animas canebat,

Et pariter flexus emodulata dabat.

— V. 15. « Vulgo συμφαίνων. Vat. et Planudeorum unus « συμφαίνων, non 'melias.' Legendum συμφαίνω. » Br. Sic emendavit Huesius p. 33. Aliialiter. Brodaeus: τοῦ-
τοις τῶν συμφαίνων ἔχον five ἔχων χ. Jof. Scaliger in not.
mft. συμφαίνω τιν ἔχον. Vulgo et in membr. ἐγὼ χάρις.
Melior lectio non fugit Grosium, qui vertit:

Consona nunc a me grates mea portat, et una

Aere super citbaram confides ecce meam.

CLXXVI. Vat. C. p. 144. Plan. p. 429. St. 564. W.
Leonidae Tarentini esse dixeris; saltem ex antiquo poeta
expressum. Salmasius in not. mft. Juliani Aegyptii
esse suspicatur. — Potamo hortulanus Priapo instru-
menta sua dedicat. — V. 1. φιλοδέλαιο, horti irrigui.
φιλοδρα. φιλοδρα τὸ ὕδωρ. Suid. — V. 2. ἀκνυον in membr.
et in Plan. ἀγκυλον certatim emendarunt Brod. Ano-
nymus Bibl. Bodl. et Scaliger in not. mft. — V. 3. Pe-
ram hoc versu describi censebat Brodaeus, cujus emen-
dationi nonnihil favet Ep. Philippi XIV. ubi agricola
cum reliquis instrumentis παραμορφῶν τέχην ἀμαχίδα po-
nit. At quem usum agricolae pera praeberit, facile
intelligitur; minus expeditus idem in hortulani vita.
Nec verba hunc sensum admittere videntur. Ea res,
quam poeta describit, tergo inhaerens, arcebat aliquid;
hoc quicquid fuerit, de pera certe cogitare vix patitur.
V. βροχάρδε pro βροχός, funis, restis, habebat Brodaeus;
Schneiderus in Lex. Gr. L. T. II. p. 963, per βροχὸν in-
terpretatur in hoc epigrammate, vestemque intelligit,
quae arcebat pluviam. Hoc idem Grosio placuit:

Et fidam tergo pluvias arcere lacernam.

Intelligenda igitur paenula, φανόλη, qui fuit habitus eo-
rum, qui se contra coeli injurias defendebant. Modo

seorteā, fuit, modo lanea. Cf. inprimis *Donium* in *Differt. de utraque paenula* p. 319. et *Ferrarium* de *Re Vestiar.* V. 2. — βροχιδὲς autem, a verbo βρέχειν derivatum, *aquam pluvialem* aequè bene designare potest, ac βροχὶς vasculum, quo calami humectantur, atramentarium. — Caeterum initio vl. in membr. legitur τὸν τ' ἐπὶ v. — V. 4. ἐμβάδας. calcei ex crudo corio bovillo, ποδαῖνας vocat *Antipbil.* Ep. IV. *perones* Latini. *Rubinius* de *Re Vest.* L. II. 2. p. 144. — V. 186.] V. 5. Paxillas describitur, quo terrae, impacto hortulani foramina faciunt, quibus tenellas plantas immittant. Solum terrae εὐτερεῖον per prolepsin appellatur. — V. 6. ἀγριφανοῦς vulgo; eaque ipsa lectio in Vat. membr. a secman. notata. — V. 7. ἐκάφες. vas ad irrigandam terram. ἐξ ἐχευῆν, pro ἐχευοῖς. Sunt autem h. l. ἐγγεῖραι fistulae sive tubuli in vase irrigatorio, unde aqua emittitur. — Pro διψῶσαν in marg. διψῶσαν legitur. — V. 8. θέρους. quod non, ut fontes, aestate siccat. — V. 9. εὐ τοῦ κηπουροῦ. Vat. C. — V. 10. κτεργασίας. Vat. C.

CLXXVII. Vat. C. p. 148. Plan. p. 430. St. 564. W. Alcimenes ex parvo horto Pani munuscula offert. — V. 1. πενηχρὲς. Vat. — V. 2. γυνεῖσθαι θέρους. cum aestas aliquos ipsi fructus genuisset, sive eorum gustum ipsi dedisset. Est in verbo γυνεῖσθαι exiguae copiae notio. Cf. *Dioscorid.* Ep. XXI. *Valcken.* ad *Herodot.* VII. p. 532. 77. — V. 3. In Vat. membr. εἰς ἐὸ μοι unde in fine praeced. vers. pro κομίζω omnino scribendum erat κομίζων. Br. κομίζων est etiam in membr. Vulgo κομίζω ὅτι ἐὸ μοι. — V. 5. ὑμῖν ἐκ πέτρης. ex rupe, ubi Panis simulacrum erat positum. Ibi ex fonte scaturiente aquam hauserat, cujus mentio v. 3. — Grotianae huius distichi versioni tenebras offudit prava distinctio. Scribendum:

Ex hōis nēpe illa, rua de rupe sed istam
Accipe, et acceptis da, rogo, plura mihi.

B b 4

CLXXVIII. In Append. Plan. p. 406. St. 11. W. ex *Pausan.* VI. 8. p. 471. *Bonadae* Anth. p. 273. Inscriptum statuae Demarchi, filii Dinyttae, Arcadii ex Parrhasiorum populo, qui Olympiae coronatus fuerat. De hoc Demarcho fabulosa erat traditio, eum Jovis Lycæi sacris in lupum conversum, decimo anno post humanam figuram denuo recepisse. Habet hanc fabulam *Plinius* H. N. VIII. 34. ex Agriopa, Demaenetum appellans, qui ap. *Pausaniam* Demarchus est: *Demaenetum Parrhasium in sacrificio, quod Arcades Jovi Lycæo humanam etiam sum hostia faciebant, immolari pueri extra degustasse et in lupum se conversisse: eundem decimo anno restitutum atleticae, certasse in pugilatu victoremque Olympia reversum.* Cf. *Augustin.* de Civ. Dei XVIII. 17. et *Böttigerum* de antiquissimis Lycanthropiae vestigiis in *Mythol. Graecor.* in *Sprengelii Beyträgen zur Gesch. der Mediz.* I. 2. p. 16. sq.

CLXXIX. In Append. Plan. p. 537. St. 13. W. ex *Pausan.* IV. 22. p. 335. Idem carmen ex *Callisthena* profert *Polybius* IV. 33. p. 82. ed. *Schweigh.* *Bonada* in Anth. p. 192. Inscriptum erat columnae in Jovis Lycæi fano, quam Messenii Arcadesque posuerant, postquam de Aristocrate rege, qui a Lacedaemoniis corruptus patriam et socios in pugna circa Fossam prodiderat, poenas sumserant. — V. 2. *Μεσσηνίη* *Polyb.* quod non spernendum. — V. 4. *εἰς* ex codd. recepit *Schweigh.* quem vide T. VI. p. 56. *Callim.* H. in *Cerier.* 135. *χαίρει θεῷ καὶ τάνδε σέβει πόλιν.*

CLXXX. In Append. St. p. 506. 11. W. ex *Pausan.* VIII. 5. p. 607. *Bonadae* Anth. p. 113. Tegeae ostendebatur velum Laodices, Agapenor's filiae, qui, Troja expugnata, cum Arcadum classe Cyprum delatus Paphum ibi condidit. Hinc Laodice *ἐπεμψεν ἐς Τεγέαν τῇ Ἀθήνῃ τῇ Ἀλφειῇ πτόλιν.* Patriam appellabat Tegeam, unde Agapenor originem ducebat.

¶ 187.] CLXXXI. Legitur, sed corrupte, in *Append. Plan.* p. 507. St. 12. W. ex *Pausan.* VI. 3. p. 459. *Anth. Bonadae* p. 330. Insculpta fuerunt haec disticha *Lylandri* statuae, quam *Samii* ipsi posuerant *Olympiae* post victoriam ad *Aegospotamum* de *Atheniensibus* reportatam *Ol. XCIII.* 4. — V. 2. *ἄετος δ' ἰωνός.* Vulgo, *Nostum* est ex emendat. *J. Scaligeri.* — V. 3. *Lylandet* rebus gestis patriae et *Aristocrati* patri immortale decus peperit. Hic sensus. Hinc apparet, quam recte cl. editor emendaverit *πάτερ*, quod *Facii* codd. confirmarunt. *Lylandri* patrem alii *Aristocritum*, alii *Aristoclitum* nominant. Cf. *Palmerii Exercitt.* p. 199. *Facium* ad *Pausan.* L. III. p. 353. *Nostro* loco duo *Facii* codd. *Ἀριστοκλήτην* exhibent.

CLXXXII. In *Append. Plan.* p. 506. St. 11. W. ex *Pausan.* VII. 17. p. 565. *Anth. Bonadae* p. 275. *Oebotae*, *Oeniae* filio, *Dymaeo*, victoria configerat *Ol. VI.* Statua ipsi est posita secundum oraculi monitum *Ol. LXXX.* Cf. *Pausan.* VI. 3. p. 458. Nihil illa statua fuit illustrius. Nam cum *Oebotas* primus *Achaeorum* palmam *Olympicam* tulisset, athletae *Achaei*, priusquam in certamen descenderent, ejus statuae parentare, palmamque adepti eandem coronare solebant. — V. 2. *Παλαιά.* Antiquum urbis *Dymes* nomen, quod, ut antiquius et augustius, poeta praetulit. Caeterum causa non erat idonea, cur *Kubnius* emendaret: *ἔντα Ὀλῖστ. νικῶν δ' δ' Ἀχαιοῖς* etc. *Fructum iulis laboris Oebotas, vincendo stadium: nam Achivis patriam Paleam reddidit celebriorem.* Multo minori negotio rem confecit cl. *Brunckius* δ' δ' mutando in *στ*: *Hic, quem vides, Oebotas, Oeniae filius, Achaeus, vincendo patriam reddidit illustriorem.*

CLXXXIII. *Anth. Bonadae* p. 191. Ex *Pausan.* L. I. 37. p. 89. *Phytali*, qui *Cererem* in domum recepisse dicebatur, tumulo inscriptum. Huic *Phytalo* ficus ramum *Dea* dede-

rat, hospiti gratiam referens. Nomen hominis fictum videtur, ut fabulae conveniret, nam φοινικία arborum appellabantur plantationes, vitium inprimis et olearum. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 416. E. *Spanhem.* ad H. in *Pallad.* 26. p. 636. — V. 3. τὴν λεγὸν συκὴν. Hinc attigit *Cassaubon.* ad *Athen. L.* III. p. 151. 28.

CLXXXIV. In *Append. Plan.* p. 503. St. 9. W. ex *Pausan.* IX. p. 741. *Anth. Bonadat* p. 331. Legebatur hoc carmen in Epaminondae statua a Thebanis ipsi dicata. Laudatur ob Messenen restitutam vindicatamque Graeciae libertatem. Instaurata est Messene Ol. CII. 4. post pugnam Leuctricam. Vide *Pausan.* IV. 26. p. 342. *Diodor. Sic.* XV. 66. T. II. p. 54. — V. 1. ἡμῖν ἔστι. Epaminondas loquitur. Laudat h. v. *Plutarch.* T. II. p. 1098. A. eumque vertit *Cicero* in *Tusc.* Qu. V. 17. *Consiliis nostris laus est attonsa Laconum.* — *Isidoro dōξαν.* Sic fere *Propert.* IV. 11. 38. *Sub quarum sisulis Africa sonsa jaces.* Metaphoricum usum verbi κτερεῖν, hoc quoque vs. allato, docuit *Taylor.* ad *Aesch. c. Ctesiph.* p. 605. ed. R. — V. 2. χρόνῳ, post longum temporis intervallum; octoginta ferme Olympiadibus post Iram expugnatam (Ol. XXVIII.) praeterlapsis. — V. 3. »Sic scriptum est ap. *Pausaniam*, »ubi vide plenam acuminis et iudicii notam *Sylburgii.* »Enarratorem Graeciae fefellit memoria; dubium non »est, quin *Epigrammatis* auctor scripserit: Θῆβας δ' ὕπλοις »Μεγὰλῃ πέλῃς. Post *Leuctricam* pugnam Epaminondae »auspiciis *Megalopolin* condiderunt *Arcades.* »Br. Sic fere *Sylburgius* emendavit, cujus verba adscribam: »Θῆβας. Nominativum videtur ipse *Pausanias* quoque agnovisse, quum *Messenem* tantum ab Epaminonda conditam memoret. Alioqui mallet sine *Thebanae* reip. detrimento, majori Epaminondae cum laude,

Θῆβας δ' ὕπλοις Μεγὰλῃ πέλῃς καταφάντων,

aut sensus sit, Thebani exercitus praesidio Megalopolin
permoenibus ceu corona fuisse cinctam. Vide *Arcad.*
c. 27. et c. 52.

CLXXXV. Vat. C. p. 231. Plan. p. 224. St. 325.
W. Insculptum fuit hoc Epigr. basi, in qua bos stabat
ex marmore. Quum enim Byzantium oppugnaretur a
Philippo Amyntae fil., missus est Chares ab Athenien-
sibus, qui sociis opem ferret. In hac expeditione cum
conjugem Boldion morte amisisset, eam in promontorio
Propontidis, inter Chalcedonem et Chrysopolin sito,
sepelivit, arā exstructā cum columna, in qua bovis ima-
go est posita. Hinc illud patrimonium *δαμναίε* appella-
tum. Historiam narrant *Hesych.* *Milef.* de Rebus Patr.
p. 50. sq. ed. *Maurf.* et alii, quos laudat *Gyllius* de
Bosp. Thrac. III. 9. Cum insigni varietate legitur ap.
Constant. de Themat. L. II. nr. 83. Cf. *Bandur.* *Antiqq.*
CPol. T. II. p. 31. — V. 1. οὐκ εἶμι' ἴν. βοῦς. nonnulli
In Cod. *Constant.* *Porph.* Ἰναρχίμυ βοῦς οὐκ εἶμι'. Erant,
qui hanc bovem pro Iūs statua haberent et ab ea Bospo-
rum appellatum esse dicerent. His statua obloquitur. —
V. 2. ἀνταπέν. ad cuius oram sum posita. Pessime in Cod.
Constant. βοσπόριον ἀνταπέν κέκληται πηλαγος. — V. 3.
Illa, Io, gravi Junonis ira agitata in Aegyptum venit. —
ἤγαγεν Ἥρης. Vat. C. a pr. man. — V. 4. ἐς Πάφον. *Hes-*
sych. et *Constant.* φάρου reliqui. ἄς ἐγὼ Vat. C. super-
scripto δ'. Hoc omittitur etiam ap. *Hesych.* et *Constant.* —
¶ 188.] V. 5. εὐάντις ἀδδ X. Vat. C. In marg. ἦν δέ. —
ἐπλουν δὲ ἔτ' ἐπλου ἐκείνος. *Constant.* — V. 6. τῇ δέ. *Hes-*
sych. *Constant.* — V. 7. » Vulgo legitur βοῦδιον δ' ἤκουον
» ἐγὼ τότε. In membr. βοῦδιον δὲ καλεόμενον. Veram lectio-
» nem servavit *Hesychius*. » Br. Cum Vat. membr.
conspirat *Suidas* in βοῦδιον T. I. p. 459. βοῦδιον δὲ καλεόμενον
» τότε ἐγὼ, νῦν δὲ Χάρηςτος εὐάντις. Adscribam, quae ad hunc
locum notavit Ill. *Heynius* in Comm. Soc. Götting. T. XI.
p. 6. » Ultimum epigrammatis distichon, nisi interpo-

litoris manui debetur; depravatum utique est: *Boldion = ὁ ἡμφορτίσις*. Ita ait, nomen sibi olim fuisse *Boldion*, juvencae; nunc se Charetis conjugem delectari utroque continens (Asia et Europa, cum ad fretum, Bosporum dictum, posita esset.) Sed hoc erat. Scriptam fuisse videtur: *Ὀνύμα δ' ἦν ἡμὸς Δάρμας τότε νῦν δὲ . . . Boldion*. Pro *Χάρεος* fuit forte *χαρχέος*. Nunc autem ego juvenca sculpta, utrumque continens prospicio. Haec vir clarissimus. Probabile est, literas quasdam in postremo hoc disticho jam obscuras fuisse, cum primum a Byzantinis describeretur carmen. Hinc fortasse *Χάρεος εὐνέτις* ad verbum explendum ex v. 5. huc traductum est. Expectabatur: Quo tempore Charetem huc comitabar, Boldion mihi nomen erat; nunc eadem, sed sub bovis imagine, utroque continens delector.

CLXXXVI. *E* Smetio fol. XXIII. verso, ubi latina versio, cujus auctor, quisquis ille sit, graeca non intellexit. *Br. Bonadae Anth.* p. 95. Ex Smetio relatum in *Thesaur. Inscr. Murat.* p. LX. Apud utrumque v. 2. καὶ Προδικὸν legitur, idque fortasse argutius eo, quod cl. editor iniecit. Referebatur hoc distichon ad statuam Herculis pueri, leonis exuvias amicti, cum clava in manu sinistra. Hic habitus eam pueri indolem significabat, quam Prodicus et in nobilissima illa allegoria tribuerat. Hinc argute Hercules ad mentem Sophistae repraesentatus: Etiam Prodicus me opus esse nosti; agnosce me, qualem Prodicus ingenium effinxit. — Haec quis pro marmoris lectione afferre possit. Faciliorem tamen sensum fundit emendatio *Brückii*; quam si quis pro vera habuerit, equidem non refragabit.

CLXXXVII. *In* D. Bern. de Montfaucon *Diario Italico* p. 425. *Br. Muratori Thesaur.* p. XXI. 1. *Bonadae Anthol.* p. 98. Super scriptum: *Μαχῆρας ποιεῖ*. Deinde in fine Epigrammatis: *ἠφάνης Λαοδαιεύς Ἀσκληπιὸν ἐκείνου, Μαχῆρας ποιεῖ*. In statuam Herculis, in

Herculis luo dedicatam. — V. 2. Lasthenes ille quis fuerit, non magis constat, quam quis Laphanes. Lasthenem, Thebanum, commemorat *Diod. Sic. T. I. p. 647. 8. T. II. p. 632.* Alius fuit, flagitiis suis notissimus, Lasthenes Olynthus, qui patriam Philippo prodidit, saepenumero commemoratus ap. *Demosthenem* et *Plutarchum*. — Laphanes Arcas, Euphorionis fil. occurrit ap. *Herodot. VI. 127. p. 497.*

CLXXXVIII. Servavit *Agathias* II. *Histor. p. 54.* qui, Trallibus in Lydia terrae motu vastatis, Chaeremonem, obscuri nominis hominem, in Hispaniam properasse narrat, ubi tum Augustus Cantabrico bello erat occupatus, et ab eo precibus impetrasse, ut miserae urbi succurreret. Quo facto civitatem Chaeremoni retulisse gratiam, ara ipsi cum statua dedicata. Cf. *Dio Cass. T. I. p. 761.* Recepit carmen *Muratori* *Inscr. Thes. II. p. 1087. Bonada* in *Anth. p. 277.* — V. 3. ελαχίστῃς ad genus advolutus. — V. 4. κεκλιμένην dejectam, ornamentis suis orbatam. *Tull. Gemin. Ep. V. Σπαραγμοῦ ἐργα, Μακεδονίῳ ἐγγίσι κεκλιμένα.* De defunctis καλῶς εἰρη παύσιμ. Vide ad *Mnasalc. Ep. XVIII. T. I. P. I. p. 411.*

CLXXXIX. Romae in aedibus Calotianis columellae marmoreae inscriptum, secundum *Smetium* fol. V. verso. Protulit etiam *J. Scaliger* ad *Hieron. Chron. p. 203. Gruter. p. 85. Fleetswood Syll. Inscr. p. 45. Muratori* in *Thes. p. CXLIII. Doni p. 23. Bonada* in *Anthol. T. I. p. 104.* Dioscorus, ejusque conjux, Sarapidis templum cum aurea Dei statua dedicant. — V. 1. Notabilis est synizesis in voce ἡδὲ, quae ut monosyllabum pronuntianda. — V. 2. βολαῖς. De splendore auri, quo statua Dei induta fuerit, accipiebam, sive, ut *Lucretius* loquitur *L. V. 676. de statua jactante de toto corpore lucem*; ad quem locum *Wakefeldius* nostrum *Epigr. excitat.* At el. *Visconti* in *Mus. Pio-Cle-*

ment. T. VI. p. 25. de radiis interpretatur, quibus Sarapidis caput solebat circumdari. *βαλα* de solis radiis passim ap. poetas. *Apollon. Rhod.* I. 607. II. 945. Cf. *Arnaldi Lect.* gr. p. 225. et *Misfcherl.* ad Horat. II. Od. XV. 10. — V. 3. *κορῖλλον*. Marmor. *Cyrilli conjux*. — V. 5. καὶ δὲ. Haec verba *Hegius Spoletinus*, qui hanc Inscriptionem vertit ap. *Smetium*, ad Dioscurum et Cyrellam retulit: *Ambo aetate pares concordie lege tuerentur Fana*. Male, si quid video. Intelligendi potius duo alii ex eadem gente, qui aedituorum munere in eodem Sarapidis templo fungebantur. Repetendam enim ex praecedentibus verbum *τετράευτρο*. — *De ταυρόβοις ἑργαίς*, i. e. officio et dignitate, vide *Selden.* in Opp. T. II. p. 1571. sqq. *Alberti Gloss.* N. T. p. 81. et *van Dale* in *Diff.* IV. ubi p. 307. hoc Epigr. excitavit.

¶ 189.] CXC. In aede Divi Nicolai in Calcaria, in ara grandi in duas partes fissa, unde descripsit *Smetius* fol. XIX verso. *Boissardus* T. III. *Antiqq.* p. 47. T. V. p. 33. sq. *Gruter.* p. XXVIII. *Fleetsw.* Syll. p. 13. *Bonada Anth.* p. 104. Repetivit *Burmman.* in *Anth.* Lat. I. p. 32. ubi scriptores, qui de taurobolio et criobolio tradiderunt, diligenter recensentor. In ara, cui haec inscripta, conspicitur Cybele turrata cum tympano, a leonibus vecta; subtus taurus; in sinistro latere Attis cum mitra, dextra fistulas et crochala, sinistra pedum tenens. A tergo ipsos stat pinus et sub ea aries, subtus deinde taurus seorsim. — V. 1. *Benedict.* *Hegius* legit: Μ. τῶ πάντων θνητῶν τε θεῶν τε γενέθλην. ideoque vertit: *Cunctorum Cybelae genitrici hominumque Deumque*. — *γενέθλην* et mox *ἐπίστυ* *Fleetsw.* vitiose. — Verum est *γενέθλη τέκτων*, i. e. proli Rheae, Deorum, qui a Rhea originem ducent, generi. Laudat hoc distichon *Mauillac.* ad *Harpocr.* in *Ἀττικ.* p. 85. — V. 2. Ἀττικ. De nomine Attinis ejusque flexione vide *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 283. ed. Bip. ad *Dial. Deor.* XII. 2. ubi

pro *ἐλα σὺν* in τῇ Ἀττῇ fortasse rectius scripseris Ἀττι.
Ad hanc certe lectionem ducit cod. Flor. Ἀττι. — V. 3.
Quum secundum nonnullos idem esset Attis cum Sole,
ei tribuitur omnium rerum scientia, ut Soli *πανδ-ρεος
αἰώνιον ἔμμα* in Hymno Orphei VII. 1. Cf. Cuper. in
Harpocrate p. 106. et Salmas. in Script. Hist. Aug. I.
p. 805. Ad Solis vim et efficaciam referendus etiam
v. 3. ubi omnia quovis tempore gignere et ad maturi-
tatem perducere dicitur. Cf. Salmas. l. c. et T. II. p. 425.
Hinc *θεμερώτερα*, *maturiora*, emendavit Scaliger in not. ad
Gruter., quod nescio quomodo cum metro conciliem.
Obscurior tamen lectio marmoris, quam cl. editor ser-
vavit, *θεμερώτερα*. Hesych. *θεμέρεν. βορᾶ. σικνή. εὐσταθής.
θεμερεν. σικνόν. ὡφ' οὗ καὶ τὸ σεμνόνεσθαι θεμαρνεσθαι. (θεμα-
ρῶφρονας. συντομός. σώφρονας.* Sensus igitur esse deberet:
qui omni tempore omnia severiora, prudentiora gignit.
Num igitur Aty's meliorum in animis cogitationum au-
ctor habebatur? Sic puto, nec hoc a vi, quam mystae
Attidis numini tribuebant, alienum. Cf. not. ad Procli
Hymn. I. 25. T. II. P. III. p. 279. ap. quem poetam
Soli similia tribuuntur v. 34.

— *ψυχὴν ἀναγαγού,*

*πέκλυθι, καὶ με κἀθ' ἑνὸν ἀμαρτάνος αἰὲν ἀπάσης
δέχινου δ' ἰκασίην πολυδάκρυον, ἐκ δ' ἡμὰ λυγρὴν
ῥέο κηλίδων, ποικίλιν δ' ἐπ' αὖτις φυλάσσεις.*

— V. 4. Apollodorus sacerdos in taurobolio et criobolio.
Passim haec junguntur in Inscriptionibus. Cf. Ferras
in Musis Lap. I. p. 79. Illud Matri Deum, hoc Attidi
sebat. Qui taurobolium accipiebat, in scrobem pro-
fundam demittebatur. Tum scrobs ipsa tabulis, mul-
tis in partibus perforatis, sternebatur, et super illud
stratum taurus mactabatur auraris cornibus, ita ut san-
guis per foramina in scrobem deflueret; hominemque
in illa caverna positum inundaret. Hoc lustrationis ge-
nus tantam vim habere putabatur, ut, qui eo uteren-

tur, se renasci et per viginti annos puros mundosque manere arbitrarentur. *Salmas.* l. c. *Van Dale* de Taurobolio p. 30. — ἡδε τι. *Fleetw.* — V. 5. 6. landat *Dorvill.* ad *Charis.* p. 186. Is, qui sacris Matris Deūm initiatus hanc aram exstruxit, Apollodorus nuncupabatur. Quod nomen cum versus non caperet, poëta id circumscripsit ἔχων ἐπίκλην Ἀπόλλωνος δῶρον, plane ut *Hermodorum* circumscripsit *Meleager* l. 44. ὕμνοθ' ἔταν' ἔρμου δῶρον κεκδόμενον, et *Dioscoridem* v. 24. ὃς Διὶς ἐκ νεύρων ἔσχευ' ἐπινυμῖην. — τελευτῶν *Smec.*

CXCI. Edidit *Salmas.* ad *Scr. Hlft.* Aug. T. I. p. 805. *Reines.* in *Inscr.* p. 83. *Fabretti* p. 666. *Van Dale* de Taurobolio p. 118. *Bonada* in *Anth.* p. 86. — V. 1. Crescens, de quo h. l. agitur, erat ex collegio Quindecimvirorum, quibus ceremoniarum, ludorum secularium etc. cura demandata erat. *Tacis.* Ann. XI. 11. 3. Cf. *Tiraquell.* ad *Alexandr. ab Alex.* III. 16. — φανήρεος, *faces gestans*; quod ad ritum aliunde non cognitum referendum est. At alii στεφανήρεος legunt, fortasse rectius. Sunt enim στεφανήρεοι summi pontifices. Vide imprimis *Van Dale* *Diff.* V. p. 361. sqq. — V. 6. ἡμῶσι μυστηρίοις. Per plures dies hoc festum continuatum esse, ex hoc loco apparet. — βαμῖν. Aras ponebant taurobolati, qui privatim, sive pro aliorum salute, sive pro semetipsis sacrum faciebant. Cf. *Van Dale* de Taurob. p. 122. sqq.

CXCII. In *Append. Anth. St.* p. 537. W. 13. ex *Pausania* V. 20. p. 428. Repetivit *Muratori* p. CXIX. *Bonada* p. 66. Conspiciebatur Olympiae non procul ab ara maxima Jovis columna Oenomai, quam, cum reliqua domus constagrasset, solam stetisse narrabant. Oenomai domum fulmine tactam tradit *Pausan.* V. 14. p. 412. — V. 2. *Dorvillius* ad *Charis.* p. 74. στυλὸς reposuit, quia nemo ἡ στυλὸς dixerit. Idem δούρα legit. Neutrum necessarium. Ad ὅτι εἰς subaudiendum ἡ κλυν.

ἡ κλῆν. Nam in his dedicatoriis nomen rei dedicatae nonnunquam omittitur. Cf. not. ad Ep. CLXVIII. — στῆλος autem pro praedicato, quod vocant, habendum: ἐγὼ ἡ κλῆν, ἐνύστα πρὶν στῆλαι; ἐν Οὐρυσίου δόμοις, εἰμὶ λείψανον κλῆνων εἰκων. — V. 3. ἔρυστα πᾶσι δεισμέ. Verustate laborantem columnam multis ioculis fulserant et firmaverant, πεποικηκότι ἐπὶ χρόνῳ καὶ τὰ πολλὰ ἐπὶ δεισμῶν συνεχόμενῳ. *Pausaniae* verba sunt. — V. 4. Vulgatum δέξαιτο in δαίσατο mutabat *Sylburg.* probante *Dorvillio*, qui confert *Pbrynichum* ap. *Pausan.* X. 30. αἰεὶ δὲ νῦν φλέξ κατεδαίσαιτο, et ap. *Tzet.* in *Lycorbr.* v. 433. αἰεὶ μάρτυς φλέξ ἰδαινοτο γνάθοις.

CXCIII. Ex *Suida* in *Κυφελιδῶν ἀνάθημα* T. II. p. 406. Insculptum fuisse traditur hoc distichon colosso Jovis a Cypselo Olympiae dedicato, quod eum ex voto secisse post tyrannidem occupatam, tradidit *Agaclytus* L. II. et *Aristotel.* *Oecon.* I. 1. Illum colossus commemorat *Pausan.* V. 2. p. 378. qui eum post Cypseli demum mortem consecratum narrat, ceterum nihil de inscriptione commemorans. In hac autem inscriptione non facere potes, quin mireris imprecationes in donarii auctorem genusque ejus; nec haec difficultas solvitur traditione illa ap. *Pausaniam* l. c. *Dorvillio* etiam iudice in *Miscell.* Obsl. T. VII. p. 28. Fictum videtur Epigramma, nec unquam illi colosso insculptum fuisse; idque ut existimem, duabus adducor causis: prima, quod nulla ejus ap. *Pausaniam* mentio; altera, quod diversa ratione prolatum est ab *Apella Pontico* (quem Inscriptiones ἀναθημάτων collegisse probabile est), teste *Suida*:

Νάξιος εἰμὶ ἐγώ, παγχρόστιος εἰμὶ Κόλλεσσος,
Ἐξάλης εἰμὶ Κυφελιδῶν γενεά.

ubi nihil priore versu ineptius. Ceterum illa statua σφουγγάτος appellatur cum ab aliis, qui ejus mentionem fecerunt, tum a *Platone* in *Phaedro* p. 236. B. (T. X. Vol. III. P. I. C c

p. 298. ed. Bip.) τὸ μὲν τὸν ἑρῶντα τοῦ μὴ ἑρῶντος μᾶλλον νοεῖν, ὥσπερ σοι ὑποτίθεται, τῶν δὲ λοιπῶν ἄλλα πλείω καὶ πλείους ἄξια εἰπὼν τῶν Λυσίου, παρὰ τὸ Κυβελιδῶν ἀνάθημα εὐφρόνιστος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθῃτι. — V. 2. ἑξήλκας — γενεά. Ex formula. *Demosth.* de Falsa Leg. T. I. p. 363. 22. ὃν ἱκεῖνεις εὐχέσθω ἑξήλκῃ πεισὶν καὶ γένος καὶ εἰκίαν, τοῦτον ἐρίστω αὐτοί; Idem in Theocrin. T. II. p. 1342. 7. ὃν γένος ἑξωλέσσομεν οὐδὲν ἔστι. Qui sibimet ipsis et proli, si pejerassent, omnia mala imprecabantur, δυνάμει κατ' ἑξωλείας αὐτῶν καὶ τοῦ γένους dicebantur. *Demosth.* in Arist. T. I. p. 642. 15.

CXCIV. Ex marmore Antonii Askew descriptum edidit *Taylor* ad Demosthen. Or. de Fals. Leg. (In App. Crit. ad Demosth. I. p. 461. ed. R.) unde id repetivit *J. Tour.* in Epist. crit. p. 57. Scriptum in fontem, cui nomen Δερβόναμα, a Grammatico quodam exornatum. Locum ad Bosporum, Δέρν appellatum, commemorat *Procopius* de Aedificiis cap. III. p. 32. — V. 1. κρήνη Διός, fontis Nympha, ut δεικνύται ποταμὸς, ob aquas pluviae auctas. Vide *Albert.* ad *Hesych.* in δεικνύται. et *Tollium* ad *Apollon.* *Sophist.* p. 225. Initio vers. marmor: πλακά νη . . . ἀνῆκε. — V. 2. ἑρῶντα *Taylor.* quod *Tour.* emendavit. Ep. ἑρῶντα. CII. ὡς κρήναις ἄφθιτα ἰαίθρηται. — V. 190.] V. 3. Regionis nomen poeta inde derivat, quod reges ibi saepenumero hastas et arma deposuerint. De ea *Procopius* l. c. ἔστι δὲ τίς ἀπὸ τῶν χωρῶν κατὰ τὴν παραλίαν Δέρν ὄνομα, ἵνα δὴ ἐκ παλαιῶν γένθῃσι φησὶται· αὕτη δὲ ἡ χώρα τὸ Δέρν τῆς μὲν γῆς ἐν ὑψηλῇ καύται· εὐμέντοι οὐδὲ τραχεῖα, οὐδὲ σκληρὰ ἔστιν, ἀλλ' ἡγαθὴ τα καὶ εὐφορὸς καρπῶν τῶν ἁρίστων. — V. 4. εὐχῆα et κάθῃσαν. — V. 5. Δερβόναμα emendavit *Tour.*; ap. *Taylor.* Δερβόναμα. — V. 6. ἐλαϊνῶν λιβάδι *Tour.* de aquis sulphureis interpretatur, minus recte. Intelligitur aqua limpida quiete manantis fontis. — V. 7. Balneum ibi exstruxisse vide

tur Grammaticus, cui aedificando tres annos infumfit. — V. 8. ὑπολλυκ. junctim *Taylor*.

CXCX. Vat. C. p. 471. Plan. p. 363. St. 503. W. Scriptum in fontem montis Olympi, ejus, ut videtur, qui in Bithynia fuit. — V. 1. Fons, qui loquitur, se reliquis omnibus anteponeit, duobus exceptis. τὰς Περσέας. Inter calidos fontes, qui dulcem saporem habeant, τὰ ἐν Περσέῃ, τῇ πρὸς τὸν Μόρειον Ὀλυμπον, τὰ βασιλικὰ καλούμενα, commemorat *Asben*. L. II. p. 43. A. ubi cl. *Schweighäuser* p. 506. *Leontii* Ep. XVII. T. III. p. 107. comparavit. Commemorantur etiam ap. *Galen*, de Sannit. tuenda L. VI. c. 9. T. V. p. 177. C. D. — Πυθιάδα, thermae Bithyniae, de quibus vide ad *Paul. Silens.* LXXIV.

CXCXVI. Vat. C. p. 425. Plan. p. 89. St. 130. W. De fonte aquae lethiferae prope Hierapolin. Plures fuerunt urbes hujus nominis. Apud unam in Phrygia antrum erat, noxiam auram spirans, de quo vide *Brodacum*. Ibidem calidos fontes fuisse satis illustres, intelligitur ex *Vitruv.* VIII. 3. Cf. *Westen.* ad N. T. II. p. 296. De fontibus, quorum aqua statim enecabat, vide *Beckmann.* ad *Aristot.* M. Aufc. c. 131. et ad *Antig. Car.* c. CLVI. p. 203. — V. 2. ἱερὰς πόλεως. Vulgo et in Vat. C.

CXCXVII. Vat. C. p. 364. Plan. p. 89. St. 130. W. Notavit ad hoc Epigramma *Salmastius* in not. mss. haec: »Εἰς Σαλμακίδα. perversum male est. Nec enim talis aqua »est Salmacidis fontis, qualis hujus fontis, qui in hoc »Epigrammate describitur. At melius lemma conce- »ptum in Msc. ἡδίστονον εἰς ἑτέραν πηγὴν ἄρῃεν ὕδαρ φέρουσιν »καὶ τοὺς μαλακούς ἀπελθγγουσιν. Quod nullo modo potest »convenire Salmacidi fonti.« At hoc lemma Epigrammati non convenit, in quo de fonte agitur, qui corpora emollire putabatur. Hoc ex v. 2. manifeste prodit, ubi commemorantur, qui mollitiei suae illius aquae

haustum praetexebant. Hoc cuinam fonti melius convenit, quam Salmacidi? Egregie autem ad nostrum Epigramma facit locus *Strabonis* L. XIV. p. 970. A. de Halicarnasso, Cariae urbe agentis: ἡ Σαλμακίς κρήνη διαβεβλημένη οὐκ εἶδ' ὄψεσθαι, ὡς μαλακίζουσα τοὺς πίνοντας ἐκ' αὐτῆς. "Εοικα δ' ἡ τρυφή τῶν ἰσχυρώπων αἰτιασθαι τοὺς λίγους ἢ τὰ ὑδατα τρυφῆς δ' αἴτια οὐ ταῦτα, ἀλλὰ πλεῖστοι, καὶ ἡ περὶ τῆς διαίτης ἐκκολαίει. — V. 4. ἡ φύσις, non aqua, sed ipsius indoles et natura in culpa est: nam ἐν τῇ φύσει τὸ εὐφρονεῖν ἐστίν. *Eurip. Bacch.* 315.

GXCVIII. Relatum in Append. Plan. p. 534. St. 29. W. ex *Sosione* in *Mirab.* p. 125. ed. *Sylb.* ad calcem *Aristotelis*. Legitur etiam ap. *Vitruv.* L. VIII. 3. ubi in plurimis Mss. deest, sicut etiam duo sequentia, quae idem laudat. — De fonte *Clitorio* haec habentur ap. *Ovidium* XV. 322. *Clitorio quicumque sisim de fonte levaris, Vina fugis, gaudesque meris abstemius undis, Sen vis est in aqua calido contraria vino, Sive quod indigenae memorant, Amythaone natus, Procidat attonitas postquam per carmen et herbas Eripuit furiis, purgamina mentis in illas Misis aquas, odiumque meri permansit in undis.* *Phylarchus* ap. *Asben.* L. II. p. 43. F. φησὶν ἐν Κλαίτορι εἶναι κρήνην, ἐκ' ἧς τοὺς πίνοντας οὐκ εἶν' ἰσχυροῦς τὴν τοῦ εἶναι ὀδμήν. Vide *Harduinum* ad *Plin.* XXXI. 13. p. 549. et in *Emendatt.* p. 569. nr. V. — Paulo aliter Epigrammatis auctor, qui sitim sine periculo hoc fonte levare tradit, corpus eodem ablui non vult. — V. 1. In Cod. *Vitruvii* *Franequerano*, cujus var. enotatam dedit cl. *Friesemann* in *Magazin für Philologen* II. 223. hoc distichon sic legitur corruptissime: κτενὰ συνποιήσας τοῖς βροτοῖσι βαρύνει δόφος ἐν ἐσχάτιας κλιτορὸς ἐρχομενόν. — Locus ille appellatus a Clitore, Azanis filio, rege Arcadiae, qui urbem condidit, in cujus vicinitate fons ille scaturiebat. — ἐσχάτια sunt agri, praesertim qui montibus proximi jacent. Vide *T. Hemsterb.* ad *Lu-*

cian. Tim. 30. T. I. p. 394. ed. Bip. et Bergler. ad *Alciphr.* p. 103. — §. 191.] V. 3. τῆς μὲν αὖτις κρήνη κα-
ρυσσῶν π. κ. π. ν. οὐδ' ἴσκειν στήθεσιν παν' τοῦ σὺν αἰσθησίου. Cod.
Franeq. — Nymphae τῆρμάδες. Ep. *Platon.* XIV. *Paul.*
Silens. Ep. XLVII. 7. — V. 5. Cave ne, cum vinica-
lorem visceribus conceperis, hac aqua laveris, ne te vel
sola aura, inde afflans, male afficiat. μὴ ἐπιβάλης λουτρὰ
χεροί. Sic fere *Enrip.* Orest. 305. λουτρὰ τ' ἐπὶ χροὶς βάλλει.
Hunc verbi βάλλειν usum attigit *Rubnken*, ad H. in *Ce-*
ter. p. 13. fusius persecutus est cl. *Masibias* in *Anim.*
ad Hymn. *Homer.* p. 360. — οὐρῶν odorem sive vapores
ex aqua surgentes significare videtur. Hoc sensu *aura*
passim ap. latinos poëtas occurrit. — Vulgatum τερπνῆς
μείδης cl. edit. in *Θερμῆς* mutavit. Illud fortasse non pe-
nitit spernendum. Omittitur epitheton in cod. Franeq.:
ὡλλασσέμεντες· πὶ λουτρὰ βατὶ ἐχραμεν καυδὺν· πᾶσι τοῖς σπένον
μείδης. Sine causa idonea graviorem hic suspicatus est corru-
ptelam *G. Wakefield*, qui in *Sylv. crit.* IV. p. 68. in hunc
modum corrigit:

ἀλλὰ σὺ μὴ περὶ λουτρὰ βάλης χεροί, μὴ σε πᾶρεντα
πῆμ' ἔν, Θερμῆς ἀντιδόντα μείδης.

Posteriora haec, *Θερμῆς ἀντιδόντα μείδης*, cum locis veterum
de fonte Clitorio melius conspirare, quam vulgatam le-
ctionem, fateor; non tamen propterea mutandus locus.
In talibus magna esse potuit traditionum diversitas, quas
omnes ad unam normam dirigere severae critices leges
non patientur. Et se ipsam retractavit Vir eruditissi-
mus, dum ad *Lucret.* V. 411. T. III. p. 64. servata in
reliquis, lectione Brunckiana, corrigit: σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ λουτρὰ
β. χερόν. nulla de causa corpus immittas in lavacra. —
V. 6. Vini odium illi fonti inditum existimabatur (vid.
simil. ad *Paul. Silens.* LXXIV. 62.) ab eo inde tempore,
quo *Melampus Proetidas* ibi iustravit. Fabulam de *Proeti*
filii narravit *Apollodor.* II. 2. 2. Cf. *Perizon.* ad *Adrian.*

CLXXVIII. In Append. Plan. p. 406. St. II. W. ex *Pausan.* VI. 8. p. 471. *Bonadae* Anth. p. 273. Inscriptum statuae Demarchi, filii Dinyttae, Arcadii ex Parthasiorum populo, qui Olympiae coronatus fuerat. De hoc Demarcho fabulosa erat traditio, eum Jovis Lycæi sacris in lupum conversum, decimo anno post humanam figuram denuo recepisse. Habet hanc fabulam *Plinius* H. N. VIII. 34. ex Agriopa, Demaenetum appellans, qui ap. *Pausaniam* Demarchus est: *Demaenetum Parrhasium in sacrificio, quod Arcades Jovi Lycaeο humanam etiam tum hostia faciebant, immolari pueri exta degustasse et in lupum se conversisse: eundem decimo anno restitutum athleticae, certasse in pugilatu victoremque Olympia reversum.* Cf. *Augustin.* de Civ. Dei XVIII. 17. et *Bisseggerum* de antiquissimis Lycanthropiae vestigiis in *Mythol. Graecor.* in *Sprengelii Beyträgen zur Gesch. der Mediz.* I. 2. p. 16. sq.

CLXXIX. In Append. Plan. p. 537. St. 13. W. ex *Pausan.* IV. 22. p. 335. Idem carmen ex *Callisthenes* profert *Polybius* IV. 33. p. 82. ed. *Schweigh.* *Bonada* in Anth. p. 192. Inscriptum erat columnae in Jovis Lycæi fano, quam Messenii Arcadesque posuerant, postquam de Aristocrate rege, qui a Lacedaemoniis corruptus patriam et socios in pugna circa Fossam prodiderat, poenas sumserant. — V. 2. *Μεσσήνη* *Polyb.* quod non spernendum. — V. 4. *σάω* ex codd. recepit *Schweigh.* quem vide T. VI. p. 56. *Callim.* H. in Ceter. 135. *καὶ τὸν θεὸν καὶ τὰνδε σάω πάλιν.*

CLXXX. In Append. St. p. 506. II. W. ex *Pausan.* VIII. 5. p. 607. *Bonadae* Anth. p. 113. Tegeae ostendebatur velum Laodices, Agapenor's filiae, qui, Troja expugnata, cum Arcadum classe Cyprum delatus Paphum ibi condidit. Hinc Laodice *ἑπεμψεν ἐς Τεγέαν τῇ Ἀγανόρ τῇ Ἀλκίπυλον.* Patriam appellabat Tegeam, unde Agapenor originem ducebat.

¶ 187.] CLXXXI. Legitur, sed corrupte, in *Append. Plan.* p. 507. St. 12. W. ex *Pausan.* VI. 3. p. 459. *Anth. Bonadae* p. 330. Insculpta fuerunt haec disticha *Lyfandri* statuæ, quam *Samii* ipsi posuerant *Olympiæ* post victoriam ad *Aegospotamum* de *Atheniensibus* reportatam *Ol. XCIII.* 4. — V. 2. ἀετὸς δ' ἰναδ. Vulgo, *Nostrium* est ex emendat. *J. Scaligeri.* — V. 3. *Lyfandri* rebus gestis patriæ et *Aristocrati* patri immortale decus peperit. Hic sensus. Hinc apparet, quam recte cl. editor emendaverit ἀετὸς, quod *Facii* codd. confirmarunt. *Lyfandri* patrem alii *Aristocritum*, alii *Aristoclitum* nominant. Cf. *Palmerii Exercitt.* p. 199. *Facium* ad *Pausan.* L. III. p. 353. *Nostro* loco duo *Facii* codd. ἀετὸς ἐκτὸς exhibent.

CLXXXII. In *Append. Plan.* p. 506. St. 11. W. ex *Pausan.* VII. 17. p. 565. *Anth. Bonadae* p. 275. *Oebotæ*, *Oeniae* filio, *Dymaeo*, victoria configerat *Ol. VI.* Statua ipsi est posita secundum oraculi monitum *Ol. LXXX.* Cf. *Pausan.* VI. 3. p. 458. Nihil illa statua fuit illustrius. Nam cum *Oebotas* primus *Achaeorum* palmam *Olympicam* tulisset, athletæ *Achaet*, priusquam in certamen descenderent, ejus statuæ parentare, palmamque adepti eandem coronare solebant. — V. 2. παλαιαν. Antiquum urbis *Dymes* nomen, quod, ut antiquius et augustius, poeta praetulit. Caeterum causa non erat idonea, cur *Kubnius* emendaret: ὄνατο οἰσθ. οὐκ ἔστι δ' ἀχαιοῖς etc. Fructum tulit laboris *Oebotas*, vincendo stadium: nam *Achiuis* patriam *Paleam* reddidit celebriorem. Multo minori negotio rem confecit cl. *Brunckius* δ' mutando in ὄνατο: Hic, quem vides, *Oebotas*, *Oeniae* filius, *Achaens*, vincendo patriam reddidit illustriorem.

CLXXXIII. *Anth. Bonadae* p. 191. Ex *Pausan.* L.I. 37. p. 89. *Phytali*, qui *Cererem* in domum recepisse dicebatur; tumulo inscriptum. Huic *Phytalo* ficus ramum *Dea* dede-

rat, hospiti gratiam referens. Nomen hominis fictum videtur, ut fabulae conveniret, nam φοτεαία arborum appellabantur plantationes, vitium inprimis et olearum. Vide *Salmas. ad Solin. p. 416. E. Spanhem. ad H. in Pallad. 26. p. 636. — V. 3. τὴν λεγὸν εὐκλήν*. Hinc attigit *Cassaubon. ad Athen. L. III. p. 151. 28.*

CLXXXIV. In Append. Plan. p. 503. St. 9. W. ex *Pausan. IX. p. 741. Anth. Bonadae p. 331.* Legebatur hoc carmen in Epaminondae statua a Thebanis ipsi dicata. Laudatur ob Messenen restitutam vindicatamque Graeciae libertatem. Instaurata est Messene Ol. CII. 4. post pugnam Leuſtricam. Vide *Pausan. IV. 26. p. 342. Diodor. Sic. XV. 66. T. II. p. 54. — V. 1. ἡμετέρας*. Epaminondas loquitur. Laudat h. v. *Plutarch. T. II. p. 1098. A.* eumque vertit *Cicero in Tusc. Qu. V. 17. Consiliis nostris laus est attonsa Laconum. — Insulato δέξαν*. Sic fere *Propert. IV. 11. 38. Sub quarum titulis Africa tonsa jaces*. Metaphoricum usum verbi *κτείνει*, hoc quoque v. allato, docuit *Taylor. ad Aesch. c. Ctesiph. p. 605. ed. R. — V. 2. χρόνῳ*, post longum temporis intervallum; octoginta ferme Olympiadibus post Iram expugnatam (Ol. XXVIII.) praeterlapsis. — V. 3. »Sic scriptum est ap. Pausaniam, »ubi vide plenam acuminis et iudicii notam Sylburgii. »Enarratorem Graeciae sefellit memoria; dubium non »est, quin Epigrammatis auctor scripserit: Θυβὼν δ' ὑπλοισι
»Μεγάλην πόλιν. Post Leuſtricam pugnam Epaminondae
»auspiciis Megalopolin condiderunt Arcades.« *Br.* Sic fere *Sylburgius* emendavit, cujus verba adscribam: »Θυ-
»βων. Nominativum videtur ipse Pausanias quoque agno-
»visse, quum Messenen tantum ab Epaminonda conditam
»memoret. Alioqui mallet sine Thebanae reip. detri-
»mento, majori Epaminondae cum laude,

Θυβὼς δ' ὑπλοισι Μεγάλην πόλιν ἐστεφάνωται,

aut sensus sit, Thebani exercitus praefidio Megalopolin
moenibus ceu corona fuisse cinctam. Vide *Arcad.*
n. c. 27. et c. 52."

CLXXXV. Vat. C. p. 231. Plan. p. 224. St. 325.
W. Insculptum fuit hoc Epigr. basi, in qua bos stabat
ex marmore. Quum enim Byzantium oppugnaretur a
Philippo Amyntae fil., missus est Chares ab Athenien-
sibus, qui focis opem ferret. In hac expeditione cum
conjugem Boldion morte amisisset, eam in promontorio
Propontidis, inter Chalcedonem et Chrysopolin sito,
sepelivit, arā exstructā cum columna, in qua bovis ima-
go est posita. Hinc illud patrimonium *Δάμαλις* appella-
tum. Historiam narrant *Hesych. Miles.* de Rebus Patr.
p. 50. sq. ed. *Meyers.* et alii, quos laudat *Gyllius* de
Bosp. Thrac. III. 9. Cum insigni varietate legitur ap.
Constant. de Themat. L. II. nr. 83. Cf. *Bandur.* Antiqq.
CPol. T. II. p. 31. — V. 1. Οὐκ εἰμὶ τῷ βοῦς. nonnulli
In Cod. *Constant. Porpb.* Ἰσαχίης βοῦς οὐκ εἰμὶ. Erant,
qui hanc bovem pro Iūs statua haberent et ab ea Bospo-
rum appellatum esse dicerent. His statua obloquitur. —
V. 2. ἀνταπέν. ad cuius oram sum posita. Pessime in Cod.
Constant. ἐρεπόμενον ἀνταπέν κίκληται πύλας. — V. 3.
Illa, Io, gravi Junonis ira agitata in Aegyptum venit. —
ἤγαγεν Ἥρας. Vat. C. a pr. man. — V. 4. ἐς Πάφον. *Hes-*
sych. et *Constant.* φάρον reliqui. ἄς ἐγὼ Vat. C. super-
scripto δ'. Hoc omittitur etiam ap. *Hesych.* et *Constant.* —
¶ 188.] V. 5. εὐνέτις ἀδδ X. Vat. C. In marg. ἦν δέ. —
ἐπλεον δὲ ἔτ' ἐπλεον ἐκείνης. *Constant.* — V. 6. τῇ δέ. *Hes-*
sych. *Constant.* — V. 7. »Vulgo legitur Βοῦδιον δ' ἤκουσεν
»ἐγὼ τότε. In membr. Βοῦδιον δὲ καλούμενον. Veram lectio-
»nem servavit *Hesychius.* »Br. »Cum Vat. membr.
conspirat *Suidas* in Βοῦδιον T. I. p. 459. Βοῦδιον δὲ καλούμενον
»τότε ἐγὼ, νῦν δὲ Χάριτος εὐνέτις. Adscribam, quae ad hunc
locum notavit Ill. *Heynius* in Comm. Soc. Götting. T. XI.
p. 6. »Ultimum epigrammatis distichon, nisi interpo-

litoris manui debetur; depravatum utique est: *Βολιδιον* *ἢ ἑρμῶντος*. Ita ait, nomen sibi olim fuisse *Βολιδιον*, juvencae; nunc se Charesis conjugem delectari utroque continens (Asia et Europa, cum ad fretum, Bosporum dictum, posita esset.) Sed hoc erat. Scriptum fuisse videtur: *ὁ Βόλιος δ' ἦν ἐμὸν δάμαλιν τότ' αὖν δὲ . . . Βολιδιον*. Pro *Χάρετος* fuit forte *χαραχθέν*. Nunc autem ego juvenca sculpta, utramque continentem prospicio. Haec vir clarissimus. Probabile est, literas quasdam in postremo hoc disticho jam obscuras fuisse, cum primum a Byzantinis describeretur carmen. Hinc fortasse *Χάρετος εὐδής* ad verbum explendum ex v. 5. huc traductum est. Expectabatur: Quo tempore Charetem huc comitabar, *Βολιδιον* mihi nomen erat; nunc eadem, sed sub bovis imagine, utroque continentem delector.

CLXXXVI. *Br.* Smetio fol. XXIII. verso, ubi latina versio, cujus auctor, quisquis ille sit, graeca non intellexit. *Br.* *Bonadae Anth.* p. 95. Ex Smetio relatum in *Thesaur. Inscr. Murat.* p. LX. Apud utrumque v. 2. καὶ *Προδίκου* legitur, idque fortasse argutius eo, quod cl. editor invexit. Referebatur hoc distichon ad statuam Herculis pueri, leonis exuviis amicti, cum clava in manu sinistra. Hic habitus eam pueri indolem significabat, quam *Prodicus* ei in nobilissima illa allegoria tribuerat. Hinc argute Hercules ad mentem *Sophistae* repraesentatus: Etiam *Prodicus* me opus esse nosti; agnoscis me, qualem *Prodicus* ingenium effinxit. — Haec quis pro marmoris lectione asserre possit. Faciliorem tamen sensum fundit emendatio *Brückii*; quam si quis pro vera habuerit, equidem non refragabit.

CLXXXVII. *Br.* in D. Bern. de Montfaucon *Diario Italico* p. 425. *Br.* *Muratorii Thesaur.* p. XXI. 1. *Bonadae Anthol.* p. 98. Superscriptum: *Μαχάρας ποιεῖ*. Deinde in fine Epigrammatis: *Ἰφάνης Λαοδυνεύς Ἀγκυραίων ἐκιδότης, Μαχάρας ἐποίησεν*. In statuam Herculis, in

Herculis luo dedicatam. — V. 2. Lasthenes ille quis fuerit, non magis constat, quam quis Laphanes. Lasthenem, Thebanum, commemorat *Diod. Sic. T. I. p. 647. 8. T. II. p. 632.* Alius fuit, flagitiis suis notissimus, Lasthenes Olynthus, qui patriam Philippo prodidit, saepenumero commemoratus ap. *Demosthenem* et *Plutarchum*. — Laphanes Arcas, Euphorionis fil. occurrit ap. *Herodot. VI. 127. p. 497.*

CLXXXVIII. Servavit *Agathias II. Histor. p. 54.* qui, Trallibus in Lydia terrae motu vastatis, Chaeremonem, obscuri nominis hominem, in Hispaniam properasse narrat, ubi tum Augustus Cantabrico bello erat occupatus, et ab eo precibus impetrasse, ut miserae urbi succurreret. Quo facto civitatem Chaeremoni retulisse gratiam, ara ipsi cum statua dedicata. Cf. *Dio Cass. T. I. p. 761.* Recepit carmen *Muratori Inscr. Thes. II. p. 1087. Bonada in Anth. p. 277.* — V. 3. εὐχόμενος ad genua advolutus. — V. 4. κεκλιμένην. dejectam, ornamentis suis orbatam. *Tull. Gemin. Ep. V. Σκλαμύνης ἔργα, Μακεδονίῳς ἔγχισι κεκλιμένη.* De defunctis κλίνει passim. Vide ad *Mnasalc. Ep. XVIII. T. I. P. I. p. 411.*

CLXXXIX. Romae in aedibus Calotianis columellae marmoreae inscriptum, secundum *Smerium* fol. V. verso. Protulit etiam *J. Scaliger* ad *Hieron. Chron. p. 203. Gruter. p. 85. Fleetwood Syll. Inscr. p. 45. Muratori in Thes. p. CXLIII. Doni p. 23. Bonada in Anthol. T. I. p. 104.* Dioscorus, ejusque conjux, Sarapidis templum cum aurea Dei statua dedicant. — V. 1. Notabilis est synizelis in voce ηδν, quae ut monosyllabum pronuntianda. — V. 2. βλαῖς. De splendore auri, quo statua Dei induta fuerit, accipiebam, sive, ut *Lucretius* loquitur L. V. 676. de statua jactante de toto corpore lucem; ad quem locum *Wakefieldius* nostrum Epigr. excitat. At cl. *Visconti* in *Mus. Pio. Clq.*

ment. T. VI. p. 25. de radiis interpretatur, quibus Sarapidis caput solebat circumdari. *βελα* de solis radiis passim ap. poëtas. *Apollon. Rhod.* I. 607. II. 945. Cf. *Arnaldi Lect.* gr. p. 225. et *Mitscherl.* ad Horat. II. Od. XV. 10. — V. 3. *κεφάλαν*. Marmor. *Cyrilli conjux.* — V. 5. καὶ δῶ. Haec verba *Hegius Spoletinus*, qui hanc Inscriptionem vertit ap. *Smesium*, ad Dioscurum et Cyrellam retulit: *Ambo aetate pares concordī lege suentur Fana.* Male, si quid video. Intelligendi potius duo alii ex eadem gente, qui aedituorum munere in eodem Sarapidis templo fungebantur. Repetendam enim ex praecedentibus verbum *ἐπησάντο*. — *De νεμεσίου ἐργαίς*, i. e. officio et dignitate, vide *Selden.* in *Opp.* T. II. p. 1571. sqq. *Alberti Gloss.* N. T. p. 81. et *van Dale* in *Diff.* IV. ubi p. 307. hoc Epigr. excitavit.

¶ 189.] CXG. In aede Divi Nicolai in Calcaria, in ara grandi in duas partes fissa, unde descripsit *Smesius* fol. XIX verso. *Boissardus* T. III. *Antiqq.* p. 47. T. V. p. 33. sq. *Gruter.* p. XXVIII. *Fleetsw.* Syll. p. 13. *Bonada* Anth. p. 104. Repetivit *Burmman.* in Anth. Lat. I. p. 32. ubi scriptores, qui de taurobolio et criobolio tradiderunt, diligenter recensentur. In ara, cui haec inscripta, conspicitur Cybele turrita cum tympano, a leonibus vecta; subtus taurus; in sinistro latere Attis cum mitra, dextra fistulas et crotala, sinistra pedum tenens. A tergo ipsius stat pinus et sub ea aries, subtus deinde taurus seorsim. — V. 1. *Benedict. Hegius* legit: *Μ. τῇ πάντων θνητῶν τε θεῶν τε γενέθλι.* ideoque vertit: *Cunctorum Cybelae genitrici hominumque Deūmque.* — *γενέθλι* et mox *ὑψίστη* *Fleetsw.* vitiose. — Verum est *γενέθλι τέκτων*, i. e. proli Rheae, Deorum, qui a Rhea originem ducunt, generi. Laudat hoc distichon *Maussac.* ad *Harpocr.* in *Ἀττικ.* p. 85. — V. 2. *Ἀττι.* De nomine Attinis ejusque flexione vide *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. II. p. 283. ed. Bip. ad *Dial. Deor.* XII. 2. ubi

pro *ἄλκ' οὐκ* in τῷ Ἄττι fortasse rectius scripseris Ἄττι.
Ad hanc certe lectionem ducit cod. Flor. Ἄττι. — V. 3.
Quum secundum nonnullos idem esset Attis cum Sole,
ei tribuitur omnium rerum scientia, ut Soli πάντ' ἐπεὶ
αἰώνων ἔμμε in Hymno Orphei VII. 1. Cf. *Cuper.* in
Harpocrate p. 106. et *Salmas.* in Script. Hist. Aug. I.
p. 805. Ad Solis vim et efficaciam referendus etiam
v. 3. ubi omnia quovis tempore gignere et ad maturi-
tatem perducere dicitur. Cf. *Salmas.* l. c. et T. II. p. 425.
Hinc *θεμερώτερα*, *maturiora*, emendavit *Scaliger* in not. ad
Gruter., quod nescio quomodo cum metro conciliem.
Obscurior tamen lectio marmoris, quam cl. editor ser-
vavit, *θεμερώτερα*. *Hesych.* θεμέρη. βεβαία. σερμή. εὐσταθής.
θεμερον. σερμόν. ἐφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θεμαρύνεσθαι. ἑομα-
ρῶφρονας. συνετός. σῶφρονας. Sensus igitur esse deberet:
qui omni tempore omnia severiora, prudentiora gignit.
Num igitur Atys meliorum in animis cogitationum au-
ctor habebatur? Sic puto, nec hoc a vi, quam mystae
Attidis numini tribuebant, alienum. Cf. not. ad *Procli*
Hymn. I. 25. T. II. P. III. p. 279. ap. quem poetam
Soli similia tribuuntur v. 34.

— ψυχῶν ἀναγωγῆν,

κἀκλυθῆν, καὶ με κἀθ' ἑαυτὸν ἀμαρτάνος πλὴν ἀπάσης
δ' ἐχρυσόο δ' ἰκασίην πελυδάκρυον, ἐκ δ' ἐμὰ λυγρῶν
ῥέοα κηλίδων, ποινῶν δ' ἐπ' ἀνέουθε φυλάσσεις.

— V. 4. *Apollodorus* sacerdos in taurobolio et criobolio.
Passim haec junguntur in Inscriptionibus. Cf. *Ferraz*
in *Musis Lap.* I. p. 79. Illud Matri Deum, hoc Attidi
fiebat. Qui taurobolium accipiebat, in scrobem pro-
fundam demittebatur. Tum scrobs ipsa tabulis, mul-
tis in partibus perforatis, sternebatur, et super illud
stratum taurus mactabatur auratis cornibus, ita ut san-
guis per foramina in scrobem deflueret, hominemque
in illa caverna positum inundaret. Hoc lustrationis ge-
nus tantam vim habere putabatur, ut, qui eo uteren-

tur, se renasci et per viginti annos puros mundosque manere arbitrarentur. *Salmas.* l. c. *Van Dale* de Taurobolio p. 30. — ἦδε ν. *Fleeter.* — V. 5. 6. laudat *Dorvill.* ad *Charis.* p. 186. Is, qui sacris Matris Deūm initiatus hanc aram exstruxit, Apollodorus nuncupabatur. Quod nomen cum versus non caperet, poeta id circumscriptit ἔχων ἐπικλην Ἀπόλλωνος δῶρον. plane ut *Hermodorum* circumscriptit *Meleager* I. 44. ὁ μνησθέντα ἔρμου δῶρον λαϊδόμενον. et *Dioscoridem* v. 24. ὃς διὰς ἐκ καύρου ἔσχεν ἑκινυμένην. — τελευτῶν *Smet.*

CXCI. Edidit *Salmas.* ad *Scr. Hist.* Aug. T. I. p. 805. *Reines.* in *Inscr.* p. 83. *Fabretti* p. 666. *Van Dale* de Taurobolio p. 118. *Bonada* in *Anth.* p. 86. — V. 1. Crescens, de quo h. l. agitur, erat ex collegio Quindecimvirorum, quibus ceremoniarum, ludorum secularium etc. cura demandata erat. *Tacit.* Ann. XI. 11. 3. Cf. *Tiraquell.* ad *Alexandr. ab Alex.* III. 16. — φανήδρος, *faces gestans*; quod ad ritum aliunde non cognitum referendum est. At alii στεφανήδρος legunt, fortasse rectius. Sunt enim στεφανήδροι summi pontifices. Vide inprimis *Van Dale* Diff. V. p. 361. sqq. — V. 6. ἡμεῖς μυστηρίοις. Per plures dies hoc festum continuatum esse, ex hoc loco apparet. — βαμν. Aras ponebant taurobolati, qui privatim, sive pro aliorum salute, sive pro semetipfis sacrum faciebant. Cf. *Van Dale* de Taurob. p. 122. sqq.

CXCII. In *Append. Anth. St.* p. 537. W. 13. ex *Pausania* V. 20. p. 428. Repetivit *Murasori* p. CXIX. *Bonada* p. 66. Conspiciebatur Olympiae non procul ab ara maxima Jovis columna Oenomai, quam, cum reliqua domus constagrasset, solam stetisse narrabant. Oenomai domum fulmine tactam tradit *Pausan.* V. 14. p. 412. — V. 2. *Dorvillius* ad *Charis.* p. 74. στυλῷ reposuit, quia nemo ὁ στυλός dixerit. Idem *Isidorus* legit. Neutrum necessarium. Ad ὅγῳ εἰπὶ subaudiendum ἢ κίων.

ἡ κίων. Nam in his dedicatoriis nomen rei dedicatae nonnunquam omittitur. Cf. not. ad Ep. CLXVIII. — ἀνδρὶς αὐτὴν προπαιδευμένην, quod vocant, habendam: ἐγὼ ἡ κίων, ἐκείνη πρὶν στήλην ἐκ Οὐρανίου δόμου, εἰς αὐτὴν κειμένην εἶκον. — V. 3. ἐκείνη πρὶν στήλην. Verustate laborantem columnam multis vinculis fulserant et firmaverant. πεισμένη ἐκείνη πρὶν στήλην καὶ τὰ πολλὰ ἐκ δεινῶν συντηρούμενη. *Pausaniae* verba sunt. — V. 4. Vulgatum δέξασθαι in δαίμονι mutabat *Syllarg.* probante *Dorvillio*, qui confert *Phrynichum* ap. *Pausan.* X. 30. αὐτὴν δὲ νῦν φλὸς καταδείκνυται, et ap. *Tzet.* in *Lycophr.* v. 433. αὐτὴν μάρτυρος φλὸς ἐκείνην γινώσκεις.

CXCIII. Ex *Suida* in *Κυφελιδῶν ἀνάθημα* T. II. p. 406. Insculptum fuisse traditur hoc distichon colosso Jovis a Cypselo Olympiae dedicato, quod eum ex voto fecisse post tyrannidem occupatam, tradidit *Agaclytus* L. II. et *Aristotel.* *Oecon.* I. 1. Illum colossus commemorat *Pausan.* V. 2. p. 378. qui eum post Cypseli demum mortem consecratum narrat, ceterum nihil de inscriptione commemorans. In hac autem inscriptione non facere potes, quin mireris imprecationes in donarii auctorem genusque ejus; nec haec difficultas solvitur traditione illa ap. *Pausaniam* l. c. *Dorvillio* etiam iudice in *Miscell.* *Obst.* T. VII. p. 28. Fictum videtur Epigramma, nec unquam illi colosso insculptum fuisse; idque ut existimem, duabus adducor causis: prima, quod nulla ejus ap. *Pausaniam* mentio; altera, quod diversa ratione prolatum est ab *Apella Pontico* (quem Inscriptiones *ἀνάθημάτων* collegisse probabile est), teste *Suida*:

Νέστιος εἰμὶ ἐγὼ, παγχρόστιος εἰμὶ Κέλαιος,
Ἐξώλης εἴη Κυφελιδῶν γενεά.

ubi nihil priore versu ineptius. Ceterum illa statua σφραγίσματος appellatur cum ab aliis, qui ejus mentionem fecerunt, tum a *Platone* in *Phaedro* p. 236. B. (T. X.

p. 298. ed. Bip.) τὸ μὲν τὸν ἔρῃντα τοῦ μὴ ἔρῃντος μᾶλλον νοσεῖν, δάσω σοι ὑποτίθεσθαι, τῶν δὲ λοιπῶν ἕτερα πλείω καὶ πλείους ἄξια εἰπὼν τῶν Λυσίου, παρὰ τὸ Κυβελιδῶν ἀνάθημα σφουρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθῃτι. — V. 2. Ἐξώλης — γενεά. Ex formula. *Demosth.*: de Falsa Leg. T. I. p. 363. 22. ὃν ἱκεῖνεις εὐχέσθαι ἐξώλη πεισὺν καὶ γένος καὶ οἰκίαν, τοῦτον ἔψιπτε αὐτοί; Idem in Theocrin. T. II. p. 1342. 7. ὃν γένος ἑκαλλεστοτερον οὐδὲν ἔστι. Qui sibimet ipsis et proli, si pejerassent, omnia mala imprecabantur, ὀμνόντων κατ' ἐξωλείας ἑαυτῶν καὶ τοῦ γένους dicebantur. *Demosth.* in *Arist.* T. I. p. 642. 15.

CXCIV. Ex marmore Antonii Askew descriptum edidit *Taylor* ad *Demosthen.* Or. de Fals. Leg. (In App. Crit. ad *Demosth.* I. p. 461. ed. R.) unde id repetivit *J. Tourp.* in *Epist. crit.* p. 57. Scriptum in fontem, cui nomen Δερώνημα, a Grammatico quodam exornatum. Locum ad Bosporum, Δέρην appellatum, commemorat *Procopius* de Aedificiis cap. III. p. 32. — V. 1. κέρυ Διός, fontis Nympha, ut δεικνύσθαι ποταμὸς, ob aquas pluviae auctas. Vide *Albert.* ad *Hesych.* in δεικνύσθαι. et *Tollium* ad *Apollon.* *Sophist.* p. 225. Initio vers. marmor: πλακά νη . . . ἀνηκα. — V. 2. Ἐρφέις *Taylor.* quod *Tourp.* emendavit. Ep. ἀδισπ. CII. ὡς κρήναις ἀφθιτὰς μεῖδρα [τοι. — v. 190.] V. 3. Regionis nomen poeta inde derivat, quod reges ibi saepenumero hastas et arma deposuerint. De ea *Procopius* l. c. ἔστι δὲ τις ἐνταῦθα χώρα κατὰ τὴν παραλίαν Δέρην ὀνομα, ἵνα δὴ ἐκ πάλαιον γένθαι φησιν. αὐτὴ δὲ ἡ χώρα τὸ Δέρην τῆς μὲν γῆς ἐν ὑψηλῇ καύται· οὐ μὲντοι οὐδὲ τραχεῖα, οὐδὲ σκληρὰ ἔστιν, ἀλλ' ὀρεαθὴ τε καὶ εὐφορὸς καρπῶν τῶν ἀρίστων. — V. 4. εὐχῆα et κάθῃσαν. — V. 5. Δερώνημα emendavit *Tourp.*; ap. *Taylor.* Δερώνημα. — V. 6. ἱακινθῶν λιβάδι *Tourp.* de aquis sulphureis interpretatur, minus recte. Intelligitur aqua limpida quiete manantis fontis. — V. 7. Balneum ibi exstruxisse vide

tur Grammaticus, cui aedificando tres annos infumfit. — V. 8. ὑπολλυκ. junctim *Taylor*.

CXCV. Vat. C. p. 471. Plan. p. 363. St. 503. W. Scriptum in fontem montis Olympi, ejus, ut videtur, qui in Bithynia fuit. — V. 1. Fons, qui loquitur, se reliquis omnibus anteponit, duobus exceptis. τὰς πρὸς θεοῖς. Inter calidos fontes, qui dulcem saporem habeant, τὰ ἐν Προύσῳ, τῇ πρὸς τὸν Μόσιον Ὀλύμπῳ, τὰ βασιλικὰ καλούμενα, commemorat *Athen.* L. II. p. 43. A. ubi cl. *Schweighauser* p. 506. *Leontii* Ep. XVII. T. III. p. 107. comparavit. Commemorantur etiam ap. *Galen.* de Sanit. tuenda L. VI. c. 9. T. V. p. 177. C. D. — πρὸς ἰατρὰς thermae Bithyniae, de quibus vide ad *Paul. Silens.* LXXIV.

CXCVI. Vat. C. p. 425. Plan. p. 89. St. 130. W. De fonte aquae lethiferae prope Hierapolin. Plures fuerunt urbes hujus nominis. Apud unam in Phrygia antrum erat, noxiam auram spirans, de quo vide *Brodaekum*. Ibidem calidos fontes fuisse satis illustres, intelligitur ex *Vitruv.* VIII. 3. Cf. *Westen.* ad N. T. II. p. 296. De fontibus, quorum aqua statim enecabat, vide *Beckmann.* ad *Aristos.* M. Aufc. c. 131. et ad *Antig. Car.* c. CLVI. p. 203. — V. 2. ἱερὰς πόλεως. Vulgo et in Vat. C.

CXCVII. Vat. C. p. 364. Plan. p. 89. St. 130. W. Notavit ad hoc Epigramma *Salmastius* in not. mss. haec: «εἰς Σαλμάκιδαν. perversum male est. Nec enim talis aqua est Salmacidis fontis, qualis hujus fontis, qui in hoc Epigrammate describitur. At melius lemma conceptum in Msc. ἐδίσκοτον εἰς ἀτράν πηγὴν ἄβυσσον φέρουσιν καὶ τοὺς μαλακοὺς ἀπολέγχουσιν. Quod nullo modo potest convenire Salmacidi fonti.» At hoc lemma Epigrammati non convenit, in quo de fonte agitur, qui corpora emollire putabatur. Hoc ex v. 2. manifeste prodit, ubi commemorantur, qui mollietiei suae illius aquae

haustum praetexebant. Hoc cuinam fonti melius convenit, quam Salmacidi? Egregie autem ad nostrum Epigramma facit locus *Strabonis* L. XIV. p. 970. A. de Halicarnasso, Cariae urbe agentis: ἡ Σαλμακίς κρήνη διαβροβλημένη εὐκλεδ' ὄρεσιν, ὡς μαλακίζουσα τοὺς πίνοντας καὶ αὐτῆς. "Εοικε δ' ἡ τρυφή τῶν ἀνθρώπων αἰτιασθαι τοὺς λίθους ἢ τὰ ὕδατα· τρυφῆς δ' αἷτια εὐ ταῦτα, ἀλλὰ πλεῖτος, καὶ ἡ περὶ τὰς διαίτας ἐκκολαίει. — V. 4. ἡ φύσις, non aqua, sed ipsius indoles et natura in culpa est: nam ἐν τῇ φύσει τὸ σφοδρὸν εἶσιν καὶ. *Eurip.* *Bacch.* 315.

CXCVIII. Relatum in Append. Plan. p. 534. St. 29. W. ex *Sotione* in *Mirab.* p. 125. ed. *Sylb.* ad calcem *Aristotelis*. Legitur etiam ap. *Vitruv.* L. VIII. 3. ubi in plurimis Mss. deest, sicut etiam duo sequentia, quae idem laudat. — De fonte *Clitorio* haec habentur ap. *Ovidium* XV. 322. *Clitorio quicumque sitim de fonte levaris, Vina fugit, gaudesque meris abstemius undis, Seu vis est in aqua calido contraria vino, Sive quod indigenae memorant, Amythaone natus, Proetidas attonitas postquam per carmen et verbas Eripuit furis, purgamina menceis in illas Misis aquas, odiumque meri permansit in undis.* *Phylarchus* ap. *Athen.* L. II. p. 43. F. φησὶν ἐν Κλαύροις εἶναι κρήνην, ἐφ' ἧς τοὺς πίνοντας οὐκ εἶν' ἀνέχουσιν τὴν τοῦ οἴνου ἐδμήν. Vide *Harduinum* ad *Plin.* XXXI. 13. p. 549. et in *Emendatt.* p. 569. nr. V. — Paulo aliter Epigrammatis auctor, qui sitim sine periculo hoc fonte levare tradit, corpus eodem ablui non vult. — V. 1. In Cod. *Vitruvii* *Franequerano*, cujus var. enotatam dedit cl. *Friesemann* in *Magazin für Philologen* II. 123. hoc distichon sic legitur corruptissime: ἀτράτα συν ποτῆταις τοῖς βροβροῦντες βαρύνει δάφνης ἀν' ἐσχατίας κλιτορὸς ἐρχομενόν. — Locus ille appellatus a *Clitore*; *Azanis* filio, rege *Areadiae*, qui urbem condidit, in cujus vicinitate fons ille scaturiebat. — ἐσχατία sunt agri, praesertim qui montibus proximi jacent. Vide *T. Hemsterb.* ad *Lu-*

cian. Tim. 30. T. I. p. 394. ed. Bip. et Bergler. ad *Alciphr.* p. 103. — §. 191.] V. 3. τῆς μὲν ὕψι κρήνη κα-
 ρυγμένη κ. κ. π. κ. ὑδρᾶσιν ἐτῆσιν παντὶ τῷ σώματι αἰσάται. Cod.
 Franeq. — Nymphæ τῶν ἰατρῶν. Ep. *Platon.* XIV. *Paul.*
Silens. Ep. XLVII. 7. — V. 5. Cave ne, cum vinica-
 lorem visceribus conceperis, hac aqua laveris, ne te vel
 sola aura, inde afflans, male afficiat. μὴ ἐπιβάλης λουτρῇ
 χροί. Sic fere *Eurip.* *Orest.* 305. λουτρὰ τ' ἐπὶ χροὸς βάλλε.
 Hunc verbi βάλλειν usum attigit *Rubens.* ad H. in *Ce-*
rer. p. 13. fufius persecutus est cl. *Massias* in *Anim.*
 ad Hymn. *Homer.* p. 360. — αὐρῇ odorem sive vapores
 ex aqua surgentes significare videtur. Hoc sensu αὐρα
 passim ap. latinos poetas occurrit. — Vulgatum τερνῆς
 μέθης cl. edit. in *Θερμῆς* mutavit. Illud fortasse non pe-
 nitus spernendum. Omittitur epitheton in cod. Franeq.:
 πύλλαισι μὲν τε λουτρὰ βαπτὶ ἐχρημίσθαι καυδὸς πῦρ τε σιεντα
 μέθης. Sine causa idonea graviorem hic suspicatus est corru-
 ptelam *G. Wakefield*, qui in *Sylv. crit.* IV. p. 68. in hunc
 modum corrigit:

ἀλλὰ σὸ μὴ περὶ λουτρῇ βάλης χροί, μὴ σὶ πάρευτα
 πῦρ τε, Θερμῆς ἀντιδόντα μέθης.

Posteriora haec, *Θερμῆς ἀντιδόντα μέθης*, cum locis veterum
 de fonte Clitorio melius conspirare, quam vulgatam le-
 sionem, fateor; non tamen propterea mutandus locus.
 In talibus magna esse potuit traditionum diversitas, quas
 omnes ad unam normam dirigere severae critices leges
 non patientur. Et se ipsum retractavit Vir eruditissi-
 mus, dum ad *Lucres.* V. 411. T. III. p. 64. servata in
 reliquis lectione Brunckiana, corrigit: σὸ μὴ γι' ἐπὶ λουτρῇ
 β: χροί. nulla de causa corpus inmittas in lavacra. —
 V. 6. Vini odium illi fonti inditum existimabatur (vidē
 simil. ad *Paul.* *Silens.* LXXIV. 62.) ab eo inde tempore,
 quo Melampus Proetidas ibi iustravit. Fabulam de Proeti
 filiis narravit *Apollodor.* II, 2, 2. Cf. *Perizon.* ad *Actian.*

V. H. III. 42. et qui praeclare de ejus interpretatione meruit, Boessiger. in *Sprengels Beyträgen zur Gesch. der Medic.* II. 38. Adde *Sprengelii* observata de eadem p. 46. sqq. — Vulgo λουόμενος legitur. Quod si verum est, genitivi λούσης ἀγγαλῆς jungendi cum καθαρῶς in sequ. vers. quod durum esse sponte apparet. Hinc *Heringa* Obfl. c. 17. p. 145. correxit: λουόμενος sive λουόμενος — ἀγγαλῆς. (in Msc. Franeq. enim λούμενος — sive, secundum *Friesemanni* collationem, λουόμενος ἀγγαλῆς legitur) quod apud eum fontem Melampus sacrificiis purgavisset rabiem Proeti filiarum, restituisseque earum virginum mentes in pristinam sanitatem. quae *Visitavi* verba sunt l. c. Hae tamen emendationes ipsi auctori mox displicere coeperant in: Addend. p. 307. Certe nec λουόμενος locum habet, cum καθαίς scribendum sit, nec ἀγγαλῆς explicari potest, nisi per prolepsin valde durum. At λουόμενος vulgatae omnino praeferendum. Nec aliter summus *Gravius* legisse videtur, cujus haec sunt:

*Odys enim fons hic vises: hac ipse Melampus
Proetidas exsolvis labe furoris aqua.*

Locus, ubi lustratio peracta, Λουεῖ vocabatur. *Pausan.* VIII. 18. p. 636. Alii tamen purgamenta Anigro fluvio immissa tradebant, tetrum fluminis odorem inde derivantes. Idem V. 5. p. 387. Memorabilis est locus *Hesychii* in ἀρευναῖ· Ἀρεὺ δὲ ὕδρς τῆς Ἀργελας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἐξὸν ἰδρύσαντο Μελάμπους, καθάρει τὰς Προετίδας ἡγόνων τὰς Χάριτας. Editores nihil afferant praesidii. Num fuit: α. τ. Πρ. ἐν Λουεῖς ἐν Ἀρελαῖς? — V. 9. πάντα καθάρειον καὶ ἐν ἀρευναῖ. Msc. Franeq. in quo reliqua desiderantur. — Valde insolens mihi videtur verbum ἐκκαθαίρειν, hoc loco cum ἀπὸ καθαίρειν conjunctum, nec ullum similis usus exemplum ad manus est. Haesit hic etiam vir ingeniosus *G. Wakefield*, qui totum distichon sic constituendum putavit:

πῶν τὸ κῆθευ' ἐνέκευψεν κροβιφέν' ἢ γὰρ ἐπ' Ἀργεὺς
εὐρεα τρυχαίης ἤλυθεν Ἀρκαδίης.

haec enim via Argis in Arcadiam venerat. Vulgo δ γὰρ
ἐπ' Ἀρ. *Heringa* in *Addend.* p. 307. αὶ γὰρ — ἤλυθεν
emendavit, parum opportune. Nam ipse Melampus
Argis habitabat, unde ad sanandas Proetidas in Arca-
diam profectus est. *Homer. Od. e. 239.* — Pro δ γὰρ
fortasse olim κῆθευ' fuit. Quid pro ἐκεῖθεν legendum sit,
non definio. *Wakefeldii* certe mutationes nimiae sunt.

CXCIX. *Appendix Plan.* p. 534. St. 30. W. *Sos-
ition de Flum.* l. c. Ἀρίστην δὲ δ περιπατητὶς φιλέσσοις ἐν
τῇ Χίῳ πηγὴν φερὶν ὕδατος εἶναι; ἐφ' ἧς τοὺς πίνοντας ἀναι-
σθητοὺς γίνεσθαι ταῖς ψυχαῖς. *Virruvius* l. VIII. 3. hoc
distichon in Chio insula insculptum esse tradit prope
fontem, hac sententia: *jucundam esse positionem illius fon-
tis, sed qui biberit, saevos habiturum sensus.* — In *Msc.
Franequ.* sic exhibetur mutilarum distichon: ὕδατος ψυχῶν
ποματος λίθος λαμβανόμενος πρὸς τὴν ἀσπίδα. Hinc *Wesselingius*
emendavit in *Obfl.* II. 20. p. 231.

ἡδεῖα ψυχροῦ ποματος λίθος, ἣν ἀναβάλλω
πηγὴ· ἀλλὰ νῦν ἄτρεος δ τήνδε πινόν.

Salmasius ad *Solin.* p. 724. G. sic: ἡδεῖα τῆς ψυχροῦ ποματος
λίθος, ἣν α. π. α. ν. π. δ τήνδε πινόν. Quae in his a vulga-
tis discrepant, non magni momenti sunt, nec fortasse
illis praefrenda. In minore versu haerebat *Toupius*
Em. in *Hesych.* P. III. p. 147. ubi tentat ἀλλὰ νῦν πηγὴς
δ τήνδε πινόν. *Schol. Aristoph.* *Plut.* 48. ἡ πηγὴν τῇ νῦ. Su-
pervacanea emendatio ex mero mutandi pruritu orta.
Lapides appellabant eos, qui sensu destituti erant, ho-
mines bardos et stupidos, ut ille ap. *Aristoph.* *Nub.*
1203. τί κῆθευδ' ἐβλάταροι — ὅτις λίθοι, Ἀριζμοῖς, κροβίται,
ἄλλως ἀμφοτέρωθεν νουασμένοι. Cf. *Wersten.* ad N. T. p. 265. —
Denique elegantior est lectio ap. *Sositionem* τήνδε πινόν,

quam τῶδε. Hanc enallagen genitivi pro accusativo, quae locum habet, ubi pars indicatur, illustravit *Pier-son*, ad *Moer.* p. 165. 233. et *Koen.* ad *Gregor.* p. 51.

CC. Append. Plan. p. 535. St. 30. W. item ex *Sor-ione* et *Vitrutio* ll. cc. Fontem Susis fuisse narrant, ex quo qui biberent, dentes amittebant; ibi autem Epigramma insculptum esse hac sententia: Egre-
giam esse aquam, ad lavandum, eandem vero potatam dentem e radicibus excutere. — In Cod. Franequ. hoc Epigramma sic habetur: ὕδατα κραίνοντα βλέπεις ζῆναι τῶν α.
κ. λουτρὰ μὲν ἀνδρες οὐ περιβεβηκελευσθέντες αὐτὸν εὐτρεφὲς ὕδαρ
πυτμήας κριστήρας ἐπιπύουσι γέντων οὐφαναδέντες αὐν. Hinc
v. 1. *Wesseling.* in Obsf. II. 20. p. 230. ὕδατα κραίνοντα
restituendum contendit, i. e. κραίνοντα, vocabulo ita for-
mato, ut δαλόντα, τιμῶντα. Probarem, si in reliquo
Epigrammate dorismi vestigia essent. Mihi in depravata Cod. lectione latere videntur haec:

ὕδατα κραίνοντα βλέπεις, ζῆναι, τῶν ἅπο χειρὶ — —

κραίνειν, φθίσκειν, κραίνοντα, βλέποντα, κραίνων, βλέπουν.
Hesych.

CCI. „Habet hoc Epigramma Stephanus in Διον, et
„ex eo Eustath. ad Homer. p. 280. ubi ὦν δὲ γε πῆγας.
„Scribendum censeo πίνγας. Nam in aoristo πῆγας corripitur
„tur prima. Supra Epigr. in Salmacin: μή με πῆγας πρὸς
„ἡφαιστον.“ *Br.* Append. Plan. p. 534. St. 29. W. Ap.
Steph. Byz. habetur ὦν δὲ πῆγας. ap. *Eustath.* ὦν δὲ γε.

CCII. Plan. p. 344. St. 483. W. Laudat hoc distichon de Nymphaeis agens *Du Cang.* in CPoli Christ.
I. 1. p. 87. — Ap. *Steph.* vitiose κραίναις.

V. 192.] CCIII. „Ex ipso Lapide nuper in Angliam
„translato, quique tum in museo celebris medici Richardi
„Mead servabatur, edidit Edmundus Chishull in prae-
„stanti opere Antiqq. Asiatic. p. 59.“ *Br.* Plures
eandem inscriptionem ediderunt, *Wbeler* in Itiner,

p. 179. unde id repetivit V. D. in Misc. Obs. T. III. p. 205. Taylor in Praef. ad Legem Decemv. de inope Debitore p. V. Fleetwood in Syll. p. 52. Bonada in Anth. p. 73. Reines. in Inscr. Cl. I. 97. Donius in Inscr. p. 38. Scriptum est Epigr. in statuam Jovis οὐρεῖου, i. e. secundos navigantibus ventos excitantis. — V. 1. 2. οὐρεῖος ἐκ πρῶμης est ventus πρυμναῖος, qui a puppi oritur. Hinc πρῶμνηθεν εὐρος ap. Eurip. Troad. 20. Contra ventus adversus est πνεῦμα ἐκ πρῶμης. Utrumque illustravit Dorvill. ad Charis. p. 115. ubi hoc distichon excitat, et Valcken. in Diatr. p. 234. A. — Ap. Wheler. et Fleetw. o. ἐκ πρ. In fine vs. Donius καλετο. — V. 2. κατακρωτων Wheler. qui hinc nobis Abrotonos nescio quos protulit. Sensus est: cum navigationem instituis, πρῶτονι rudentes sunt in utraque parte navis ad malum retinendam alligati: iidem cum velis juncti esse videntur. Eurip. Hecub. 109. σχιδίας, λαίφη πρῶτόνοις ἐκτεριδόμενας. Apollon. Rhod. I. 563, in descriptione profectiois Argonautarum:

Δὴ ἴα τότε μέγαν ἱστὸν ἐνιστήσαντο μεσδμή,
 δῆσαν τε πρῶτόνοις, ταυνοσάμενοι ἐκάτερθε,
 καδδ' αὐτοῦ λίνα χεῖραν, ἐπ' ἡλακάτην ἐρέσαντας·
 ἐν δὲ λυγρὸς πίπτει εὐρος.

— V. 3. εἴ' om. Wheler. et Fleetw. qui ex schedis Spon. profert ἰεττεπ. quod etiam Donius habet. — ἐρέμες ap. eosdem, pro ἐρέμους, quod alii exhibent. — Quae sequuntur, satis jejunam descriptionem undarum circa Cyaneas rupes continent. — V. 5. εἴ' plurimi. In sched. Spon. στεκαταιγκιην. — ἐρευνᾷ Don. reliqui ἐρευνᾷ, etiam Chisbull. Illud vidit etiam doctus Britannus in Misc. Obs. p. 207. — πόντου πλάκα. Eurip. in Palamed. Fr. II. ποντίας ὑπὲρ πλακός. — V. 6. τῷ ξοανη. Don. τῷ πονη Spon. — V. 7. ὦδε Don. Alii ὦδε. — εὐάντητον θεόν, Deum propitium. Opponitur τὸ θεοκλήτητον, Idem ἐν.

ταῖς. *Apollon. Rhod. I. 1140*: ἡ δὲ που εὐαγέσσεν ἐπὶ φρεσὶ
 θῆκε θυγατρὶς Ἀνταίη δαίμων· τὰ δ' εἰκόντα σῆματ' ἔγχετο. Cf.
T. H. ad Lucian. T. I. p. 110. Rubenk. Ep. crit. p. 273. — Philonem, Antipatri filium, qui hic commem-
 oratur, pro statuario habuit *Cbisbullius*, eumque hoc
 simulacrum fecisse. Cf. *Junium de Pict. Vet. v. Philon.* Rectius fortasse *Anonymus Britannus* in *Misc.*
Obff. de homine interpretatur, qui, navigatione per
 Pontum et Aegaeum mare feliciter peracta, templum
 et statuam Deo, cui salutem debebat, posuerit.

CCIV. Plan. p. 351. St. 490. W. In Megaren-
 sium arce conspiciebatur ara, in qua Alcaethous Diis sacra
 fecisse ferebatur, antequam moenium fundamenta po-
 neret. Prope hanc aram lapis ostendebatur, ἐπ' αὖ κε-
 ταθεῖναι λέγουσιν Ἀπόλλωνα τῶν κιδάρων, Ἀλκάθω τὸ τεῖχος
 συναρμαζόμενον. — ἥ δὲ τόχῃ βαλάν τις ψυφίδι, κατὰ ταῦτ' αὖ
 οὐτός τε ἔχρησε καὶ κιδάρη κρουθεῖσα. *Pausan. I. 42. p. 101.*
Virgilius in Ciri v. 105.

*Stat Megara, Aëlaei quondam munita labore
 Alcathoi, Phoebique; Deus namque adsuit illi;
 Unde etiam cisbarae voces imitatus acutas
 Saepe lapis recrepat Cyllenia munera pulsus,
 Et veterem sonitu Phoebi testatur honorem.*

Ovidius Metam. VIII. 14. in Nisi, regis Megarensium,
 historia; Regia surris erat, vocalibus addita muris, in
 quibus auratam proles *Lesota* fertur Deposuisse lyram:
 saxo sonus ejus inhaesit. Saepe illuc solita est adscendere
 filia Nisi, Et petere exiguo resonantia saxa lapillo. De
 Alcathoo, Phoebi ope arcem condente, vide etiam
Theognid. v. 751. sqq. — V. 1. μεθ' Cod. Aldi in
 Leott. — Νισαίων. Megara, Nisi regiam. — V. 3. δε-
 μαῖον λαπ. Ductus color ex *Apollon. Rhod. I. 737.* ubi de
 Amphione et Zetho: ἀπὸ γυναικὸς δ' ἐπὶ θάβῃ καί το πέλας,
 τῆς εἶχε νέον βάλλοντα δ' ἐμπίλους ἱέμενοι. Ζεῦτος μὲν ἐπὶ μεμα-

ἔδ' ἡέρταζεν Οὐρανὸς ἡλιβάταιο κῆρη, μαγνόντι δαιμόνι. — V. 4. Λυκαρσίην: i. e. Delphicam. *Callim. H. in Apoll. 19. ἡ Ἰαφίης ἡ τέξαι*, Λυκαρσίος ἔντα φάβου. Vide *Schol. Apollon. Rhod. 1490.* — V. 6. κέμισεν adscripsit Anon. Bibl. Bodl. citra necessitatem. Nulla enim causa, cur h. Imperativus activi formae mediae praeferatur.

CCV. «Apud Schol. Aristoph. Acharn. 213. et Eustath. ad Homer. p. 1591. 56. a Br. *Snidas T. III. p. 586.* ὑπὲρ τὰ σκαμμένα, ὑπὲρ τὰ μέτρα, Ἐκ τῶν καθ' ὑπερβολὴν τι πρῶττον ἢ καὶ δὲ τῶν πεντάθλων ἡ μεταφορᾷ λέγεται δὲ καὶ Φαύλλον τοῦ πεντάθλου τοῦ Κροτωνιάτου εἰρησθῆαι ὅς, πενήκοντα ποδῶν ὄντων πρότερον τῶν σκαμμάτων, πρότερος ποδῶν ὑπερέβαλε τοῖς πηδήμασι ταῦτα ὥς τὸ ἐπιγρᾶμμα λέγει τῆς εἰκότος αὐτοῦ Πέντ' κ. τ. λ. Hunc Phayllum Crotoniatam *Scholiasles Aristophanis* l. c. Olympicam fuisse tradit; falso, si audimus *Pausaniam* L. X. 9. p. 818. qui Phayllo Crotoniatæ Olympicam palmam contigisse negat, in Pythicis vero ludis stadium vicisse eundem et in quinquertio duas reportasse victorias. At plures fuerunt hujus nominis, passim a veteribus confusi. Vide *Schottum* ad *Zenob. Proverb. VI. 23. p. 160.* *Valcken.* ad *Herodor. VIII. p. 640. 10.* *Wolffium* in *Epist. ad Vaterum in Rhetor. Aristot. III. 16. p. 215.* — V. 1. πέντ' ἐπὶ πενήκοντα. Superavit igitur etiam Chioniden Lacedaemonium, οὗ τὸ ἄλμα ποδῶν ἦν νβ (52.). *Euseb. Chron. p. 40.* Vicerat hic saltu Ol. XXVIII.

CCVL Ex *Arbenaeo* L. II. p. 48. unde id sumit *Eustath. ad Homer. Od. α. p. 32. 30. ed. Basil. p. 1400. 12. ed. Rom.* Hinc relatum in *Append. Plan. p. 507. St. 12. W.* Celeberrimi fuerunt in arte vestium textendarum artifices Acefas et Helicon, Acefae filius, Salaminii in insula Cypro. Nostrum distichon uni operum Heliconis, quod Delphis servabatur, inscriptum fuit. — ὣν ἐστὶ *Arben.* ἡ praebeuit *Eustath.*

¶ 193.] CCVII. In Append. Plan. p. 506. St. 12. W. relatum ex *Pausan.* V. 10. p. 398. Hoc distichon si per se spectas, Naxius, Byzae fil., regulas o marmore primus adhibuisse, et ob hanc aliamve causam Apollini manus dedicasse dicitur. At hanc interpretationem vix patitur *Pausanias*, ejus haec sunt: τὰ δὲ ἑγρήμα ἐκείνης Νάξιν λέγουσιν εἶναι Βύζεν· οὗ φασιν ἐν Νάξῃ τὰ ἀγάλματα, ἐφ' ᾧ ἐκτεταγμένα εἶναι Νάξιος κ. τ. λ. Hinc apparet, Naxium non esse proprium hominis nomen, sed gentile; verba autem, οὗ πατ. — πατέρα, non ad filium, sed ad patrem Byzen referenda videntur. Jam cum vix sit credibile, nomen dedicantis a poeta suppressum esse, probanda videtur *Loescheri* et *Sylburgii* emendatio Νάξιος ἑγρήμος, quam cl. *Facijs* in contextum admisit. Ceterum cf. de tegulis marmoreis *Völkel über den grossen Tempel zu Olympia*. p. 54.

CCVIII. In Append. Plan. p. 506. St. 11. W. ex *Pausania* VI. 20. p. 504. ubi, descriptis carceribus in stadio Olympiae, eos a Cleoeta excogitatos esse tradit, idque inventum ipsi auctori tam praeclarum fuisse visum, ut illud in statua Athenis posita notaret. Cf. *Pausan.* I. 24. p. 57. Locum *Pausaniae* de carceribus illustrat *Salmas.* ad *Solin.* p. 643. et *Gedoy* sur les Courses des Chevaux dans les Mém. de l'Acad. des Inscri. T. XI. p. 519. sqq.

CCIX. CCX. In Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Strabone* L. X. p. 463. qui Ephoro auctore tradit, Aetolum, Endymionis filium, ex Elide in eam regionem venisse, quae ab ipsius nomine Aetolia nuncupata est, Carerasque, qui eam tum habitabant, expulisse. Post decimam aetatem Oxylum Aemonis fil. ex Aetolia in Elidem profectum urbem ibi condidisse. In hujus rei documentum Ephorus excitaverat duo haec Epigrammata, quorum prius basi statuae Aetoli; in thermis Aetoliae, insculptum fuit. De Aetolo vide *Pausan.* V. I. p. 376. *Apollodor.* I. 7. 6. ibique cl. *Heynium* p.

107. — V. 2. *τριφθένα*. Vulgo. Utrumque recte. Duplex in hoc vocabulo adspiratio cl. editori fortasse poetica oratione dignior visa est. De *τριφθένα* et *τριφθυνα* (*Eurip. Hecub. v. 600.*) agens *Eustath.* ad *Il. a. p. 393. 27.* *προτιμῶνται γὰρ εἰ σοφοὶ τὴν καίριον τραχυφώναν τῆς ἀκαίρου λειότητος· ὡς δηλοῦν καὶ τὰ βραχθένη τὴν γῆν παρὰ Δίῳ· ἀντὶ τοῦ βραχθένη καὶ τὰ θαφθῆναι παρ' Ἡρόδοτου ἀντὶ τοῦ ταφῆναι.* — V. 2. *σταδίων*. *Strabo.* In *Steph. ἐν ἁδίων* vitiose, quod in *σταδίων* mutavit *J. Scaliger.* — V. 4. Edd. quaedam vet. *Strabon. Αἰτωλῶν*, aliae *Ἠλείων*.

CCX. Vide ad Ep. praeced. De Oxylo vide *Strabon. L. VIII. p. 354.* et *p. 357.* et *Pausan. V. 3. p. 381.* — V. 1. *τόνδ' ἄμην*. Eleos, qui se pro autochthonibus habebant. — V. 2. *Κουρήτιν γῆν*. Aetoliam a primis ejus incolis appellatam. Vide *Brunck. ad Apollon. Rhod. IV. 1229. p. 182.*

CCXI. Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Asben. I. p. 19. C.* De hoc Cleone, Thebano tibicine, nihil invenio. Eum ante Alexandrum M. floruisse, apparet ex historia, quam *Asbenaeus* addit ex Polemone, de Thebano quodam, qui patria profugus aurum in sinu statuæ Cleonis condidit, idque triginta post annos, patria restaurata, inde protraxit. — V. 194.] V. 3. *εφετίης*. Vulgo.

CCXII. Plan. p. 220. St. 321. W. Illustris inter veteres musicos Pronomus, qui primus invenit tibias, triplici modorum generi accommodatas. *Πρόνομος δὲ δῶκε βαῖος πρῶτος ἤλυσεν ἀπὸ τῶν αὐτῶν αὐλῶν τὰς τρεῖς ἀρμονίας.* *Athen. XIV. p. 631. E.* ut hunc locum egregie restituit *Cassanbon. ex Pausan. IX. 12. p. 734.* ubi, Pronomi statuâ commemoratâ, non solum ejus inventum celebratur, sed etiam hoc in ejus laudem additur, quod in theatro spectatores τοῦ προσώπου τῆς σχήματι καὶ ἐπὶ τοῦ παντός κινήσει σώματος delectaverit. Apud *Aristophan. in Eccl. v.*

102. *Pronomi barba* commemoratur, ubi vide *Schol.* et *Suidam* in *Πρόνομος*. Obliteratum videtur ejus nomen ap. *Athen.* L. IV. p. 184. D. Ἀλκιβιάδην φησὶ μαθεῖν τὴν ἀθηναϊκὴν, εὐ παρὰ τοῦ τυχεύοντος, ἀλλὰ Προνόμου τοῦ μεγίστου δεχηκότες δέξαν. Lege *Πρόνομου*. Memorabilis est locus *Dionis Chrysostomi* VII. Or. p. 263. ed. R. a *Schneidero* mihi suppeditatus, ubi orator Thebanos nihil tanti fecisse ait, quam ut tibicinandi artis peritissimi existimarentur. Hinc factum esse, ut Thebis everfis et dirutis cetera quidem negligerent, eam vero columnam anxie quaererent, εἴ ποτε ἦν τὸ ἐπιγράμμα τὸ περὶ τῆς αὐλητικῆς.

Ἐλλὰς μὲν Θήβας νικᾶν προὔκρινεν αὐλοῖς.

καὶ νῦν ἐπὶ μέσῃς τῆς ἀρχαίας ἡγοῦσας ἐν τοῦτο ἀγαλλμα ὁσσηκαὶ ἐν ταῖς ἑρετικαῖς. In versu a *Chrysostomo* laudato ἐν αὐλοῖς restituit *Casaubonus*. Cf. *Boettigerum* in *Diff. de Tibiarum inventione* in *Mus. Attico* I. 2. p. 302. sq.

CCXIII. Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Athen.* L. XIII. p. 609. D. συνέβη δὲ, ὡς ὁ Κλειδμήδης φησι, τὸν Χάρμῳ ἱερᾶσθαι τοῦ Ἰππίου γενέσθαι, καὶ τὸν πρὸς Ἀκαδημίᾳ ἔρῳτα ἡρᾶσθαι πρῶτον, εἴ ποτε ἐπιγέγραπται Παικιλομήχαν' Ἐρως κ. τ. λ. De Charmo, cujus filiam Hippias, Pigistrati fil., in matrimonium duxerat, vid. *Pausan.* I. 30. p. 75. *Clement.* Alex. in *Protrept.* p. 38. 33. quem locum correxit *Valcken.* in *Diatr.* p. 157. B. et *Henr. Valesius* ad *Harpocrat.* p. 40.

CCXIV. Append. Plan. p. 533. St. 29. W. ex *Suida* T. III. p. 655. Χάρμης Περιγαμίδης ἱερεὺς καὶ φιλόσοφος, ὡς εὖρον ἐν ἀρχαίῳ βιβλίῳ ἐπιγράμμα εὐτως ἔχον' Εἰμὶ Χάρμης κ. τ. λ. Ἔστι δὲ τῶν κατ' Ἀλγούστου πολλῶν νεώτερος μένηται γούν ἐν τῷ β τῶν βιβλίων Ἀλγούστου ὡς πάλιν γονομένου Καίσαρος καὶ ἐν τῷ ζ Νέρωνος καὶ τῶν μετ' αὐτὸν βασιλευσάντων ἔγραψεν Ἑλληνιστῶν ἱστορίῳ βιβλία μ. Scripsit etiam *Chronica*, quae saepe commemorantur ap. *Stephan.* Byz. — Vide *Pinedo* in *Comment. Auctor.* p. 758.

CCXV. Plan. p. 298. St. 438. W. cum lemmate: Καλλιμάχης στρατηγὸς Βυζαντίου τὸ περιβόητον τοῦ Βόζαντος ἄγαλμα κατὰ τὴν καλουμένην βασιλικὴν ἀνέθηκεν, quae verba sunt Hefychii Mileſii de Constant. p. 52. ed. Meurf. qui hoc Epigramma servavit. Byzas, Byzantii conditor, Neptuni et Croëſſae filius, secundum Stepb. Byz. in Βυζάντιον. Vide Du Cang. in CP. christ. I. p. 45. Petav. ad Nicephor. p. 72.

CCXVI. »Epigramma hoc est in Planud. p. 438. »et perperam a Brodaeο expositum. Referendum est »ad Phidaliae strategema, quo urbem a Scytharum obſi- »dione liberavit, de quo videndus Hefychius Mileſius »p. 47. et ad eum Meurfius. » Br. Historiam narrat Tzerza in Chil. II. 60. Habet quaedam de Phidaliae statua Anonym. de Antiq. CPol. ap. Bandur. L. V. p. 82. nr. 231. Cf. Du Cang. in CP. chr. I. p. 17.

CCXVII. Vat. C. p. 382. Plan. p. 28. St. 43. W. In statuam Justitiae, cujus tristem vultum poëta interpretatur. — οὗτος δ' κλέπτῃς. De magistratu quodam rapaci accipe, qui re malis artibus aucta Justitiae statuam ponere ausus est. — οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμὲ, cum tamen nihil mecum commune habeat.

IN MYRONIS VACCAM.

7. 195.] CCXVIII. Vat. C. p. 477. Plan. p. 304. St. 443. W. Vix bene tornatum distichon; sed inter ea, quae sequuntur, nonnulla etiam ineptiora sunt. Haec Grammaticis, ingenium in eadem sententia varianda exercitantibus, deberi existimo. — V. I. τάνδε. Vat. — Vitulus, vivam se matrem videre existimans, vaccae aëneae blanditur.

CCXIX. Vat. C. p. 476. Plan. p. 302. St. 447. W. — V. I. ἐπὶ στήλῃ. Vulgo.

CCXX. Vat. C. p. 476. Plan. p. 302. St. 443. W. Ineptum versificatorem vel prioris versus numeri produnt. — V. 2. ὠδρασαε. Sic scriptum inveni in uno regionum codd. et procul dubio verum est. Vulgo ὠδρυσας, Vat. membr. ἑτασαε, Br.

CCXXI. Vat. C. p. 476. Ἀντιπάρου Σιδ. cujus duo praecedunt Epigrammata in Plan. p. 303. St. 443. W. Quod haec Epigrammata vulgo tanquam ἑδίστορα circumferuntur, non Planudis culpa factum est, sed editorum, qui lemmata appinxerunt, quibus carent Codd. et Ed. pr. Flor. — Elegans distichon, quo poeta se pulchritudine vaccae deceptum fingit. Nova conversio et τῷ παραδόξῳ jucunda. — V. 1. Tentabat Huesius p. 30. μὴ δάμαλιν —, quod a poetae mente alienum est. Vaccam Myronis vitulo ubera praebere fingit *Ansipater*. Pastorem igitur, reliquum gregem coercentem, nec sequi, nec ei fistulā vaccam vocanti obedire potest. — V. 2. ἀντιδίστορα, Vat. C.

CCXXII. Vat. C. p. 476. Ἀντκ. Σιδαν. Plan. p. 303. St. 443. W. — V. 1. »Nescio an alibi μέλιβος feminino genere occurrat. Librarii error esse videtur, qui quum »reperisset δ μέλιβος, et qua ratione versus sic recto pede »stare posset non intelligeret, bene se emendare credidit δ. Br. Si vera est observatio cl. editoris, τὸ μ in pronuntiatione duplicandum. Vide *Clark. ad Homer. Il. π. 358.* — V. 2. »Sic etiam libri omnes, sed mendose. Scribendum θρόον. Hae voces facile permutantur. Vide Theocrit. in Hyla (XII.) 40. et quae mihi notavit doctissimus Toupus. Br. θρόον recte exhibent membr. Vat.

CCXXIII. Vat. C. p. 476. ἄδμελον. Plan. p. 303. St. 444. W. Myren, cum vacca sua armento bovm immista esset, eam a vivis ipse discernere non potuit, donec illas propelleret. — V. 1. Προδέρσιν Vat. C. δέρσιν habet. — V. 2. τὰς βέας. Ibid. Hoc praetulerim vulgatae.

CCXXIV.

CCXXIV. Vat. C. p. 476. sine lemmate. Plan. ibid. Myronis manus vaccam illam non finxisse, sed peperisse videntur. Ejusmodi acumine *Antip. Sidon. Ep. XXX. 5. 6.* ubi Onatas Apollinem μετ' Εἰληθύνος καταλάσσει. Simile Epigramma ante oculos habuit *Ausonius LVIII.*

*Bucula sum coelo genitoris facta Myronis
Aerea: nec factam me puto, sed genitam.*

§. 196.] CCXXV. Vat. C. p. 476. Plan. p. 304. St. 444. W. — ἀ κερὰν. Vat. C.

CCXXVI. Vat. C. p. 477. Plan. ibid. » Vulgo legitur *Φεῦ δ' Μόρον πλάσας οὐκ ἐφθασας.* In membr. omis-
sus articulus δ, ita ut versus adhuc minus integer sit. «
Br. Nimia videtur cl. editoris mutatio. Mihi in mentem venit:

Βοῦν σὲ Μόρον πλάσας οὐκ ἐφθασας.

eo sensu, quem summus *Grosius* expressit:

*Ab nimium, Myro, tardus eras; aet constitis ante,
Infudis vitam quam tua dextra bovi.*

πρὶν φυχὴν βάλειν. Cf. not. ad *Joann. Barbuc. Ep. VI. T. III. P. I. p. 20.*

CCXXVII. Vat. C. p. 476. Ἀνακρέοντος. Ejusdem poëtae nomine inscribitur in Plan. p. 303. St. 443. W. Vide *Fischer.* ad *Anacr. p. 473.* Vertit *Ausonius Ep. LXII.*

*Pasce greges procul hinc, ne, quaeso, bubulce, Myronis
Aet, veluti spirans, cum bubus exagises.*

Faceta est hujus distichi parodia *Philippi Theff. Ep. XL.*

CCXXVIII. Vat. C. p. 476. τοῦ αὐτοῦ. (*Anacreontis.*) Sic etiam Planud. l. c. *Fischer.* ad *Anacr. p. 472.* Myronem sibi gloriam vaccae arte elaboratae falso vindicare; veram bovem aetate obriguisset. — V. I. *χολ-*

weis. Formam ex luto significare videtur, cui aes infundebatur. Vide imprimis *Schneiderum*, qui de diversis hujus vocabuli significationibus fase disputavit in *Lex. L. Gr. T. II.* p. 849.

CCXXIX. *Vat. C.* p. 478. ἀδελαν. In *Plan.* p. 306. *St.* 445. *W. Gemino* tribuitur. *Conf. Philipp. Theff. Ep. XLIX.* — *V. 2.* φέρων. *Vulgo.* φέρων ψευδόμενα δαμάλι. *Vat. C.* quod reponendum. — *V. 3.* δι' ἔργων. *l. c.* διὰ τέχνης.

¶ 333.] CCXXIX.^b Ex *Suida* in βους ἄδελμος. *T. I.* p. 448. Ineptum colloquium inter hircum et bovem, qui in argentea tabula celati erant. Bos humi cubabat; hircus ei ex adverso erat positus. — *V. 3.* δ' om. *Suid.*

¶ 196.] CCXXX. *Plan.* p. 97. *St.* 142. *W.* sine auctoris nomine. Quam auctoritatem sequutus *Natalis Com.* in *Mythol.* *V. 6.* id ad *Ibycum* referat, ignoro equidem. Praecedit in *Plan. Ep. Antiphili*, tam nostrum sequitur sine lemmate. Num ergo *Natalis Antiphilum* cum *Ibyco* confudit? — Ceterum elegans est et optima notae Epigramma nostrum, in quo *Clymenus* quidam *Pana* rogat, ut, fistula suaviter inflata, gregem ad pascendum invitare velit. Carpinis genus, quod hoc efficere posse putabatur, ῥάμιον appellabant pastores. *Daphnis ap. Longum IV.* p. 111. ἐνέπνευσε τὸ ῥάμιον, καὶ αἱ αἴγες ἐνέμνοντο, νέεσσαντο κέττω. *Capellas* cantu tibiae demulcentem pastorem graphice depingit *Alciphron III.* 12. p. 305. sq. — *V. 2.* expressus videtur ex *Platon.* *Ep. XIV.* πᾶν, ὄγγον τοῖς ζευκτῶν χεῖλος ὕπερ καλάμων. ubi *Ruhnkenio* placebat γυρῶν, *Epist. crit.* p. 63. *Alciphron l. c.* λαβὼν τὴν στέργγα ἐπέτρεχον τῇ γλάττῃ στενὸν τὸ πνῦμα μετὰ τῶν χεῖλῶν ἐπισύρων, καὶ μοι ἡδὺ τι καὶ ῥάμιον ἐξηκούετο μέλος. — χρεστοὶ δόνακες, quamvis in Dei manibus, non satis placent, nisi in univēsum egregii intelligendi sunt calami. Putabam

καὶ τὸν ἐπὶ γλυκερὸν χεῖλος τοῖς καλῶν.

Ceterum κατὰ χεῖλα olim lecta fuisse videntur in fragm. *Sosicras* ap. *Athen.* XI. p. 474. B.

λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελλῶσα χεῖλεσιν,
ἄβρα κέρη Σκυρῶνος, ἡσυχὰ ποδὶ
πρὸς ἤγε πρῶτος καὶ καλῶς τὸν κένταυρον.

Vulgo κυρτοῖς κόμῃσιν legitur. — V. 3. »βριβροῖ. Ita
»emendavi. Vulgo βριβροῖτα. Br. Convenit *Virgil.*
IV. Eclog. 21. *Ipsae lacte domum referent distenta capellae
uber.* Haud tamen scio, an damnanda sit enallage βριβροῖτα ἄβρα, ονυσία munera lactis. Talia haud pauca
et duriora etiam passim apud poetas obvia. — V. 5.
πῶσις ἀγῶν. *Vir gregis ipse caper.* *Virgil.* VII. Ecl. 7.

V. 197.] CCXXXI. Planud. p. 343. St. 483. W.
Priapus, in horto oleribus confito positus, foribus mi-
natur. — V. 2. αὐτῇ ποτὶ πρασίῃ. non satis modestas *Qui-
cunque attuleris manus agello: Is me senties esse non spa-
donem, Hic inter frutices loco remoto.* Lusus in Priap.
XIV. — V. 4. τοῦδε χάριν. Eam ob causam hic sum
positus, ut te ea, quam dixi, poena afficiam. Agri-
cola sanum Lamprosceno Deo dedicans in Lusiis nr.
LXXXIII.

*Pro quibus officiis, si fas est, sancte paciscor,
Assiduus custos ruris ut esse velis.*

*Improbis ut si quis nostrum violaverit agellum,
Hunc tu — sed taceo. Scis, puto, quod sequitur.*

CCXXXII. Plan. p. 306. St. 446. W. Hoc Epi-
gramma, sicut et praecedens, elegantissimis Antholo-
giae carminibus annumerandum. — V. 1. τοῦμπρασίῃ.
i. e. τοῦ ἐν πρασίῃ. — V. 2. »Florentina editio et duo
»regii codd. τοῖος ὁ πῶν δὲ ἔρῃς, quam lectionem servavit
»editiones omnes usque ad Stephanum, qui dedit τοῖος
»πῶν ἐν ἔρῃς, salvo quidem sic metro, sed non meliori

„constructione.“ *Br.* Valde dolendum, quod hoc Epigramma, ut plurima alia, quae ad statuas et simulacra spectant, in Vat. C. desideratur. Violentior est in hoc versu cl. editoris mutatio, quam ut poetae sua manus restituta videri possit. Verum tamen existimo *κέναν* de acri custode positum. Cf. *Scaliger.* ad *Varron.* de L. L. p. 44. — V. 3. *ἐβύναε*. Ligno ficulneo, ut molli aliisque rebus fere inutili, ad Priapos formandos utebantur. *Horat.* l. Serm. VIII. 1. *Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum; Quum faber incertus, scammum faceretne Priapum, Maluis esse Deum.* Vide *Ep. Theocrit.* IV. 2. — „Pro *ὁ βύναε* vulgo *ὁ βύναε* *καρπύνας* male, ut cenfeo; limae in ligneis operibus usus non est, sed runcinae. In Priapeis:

„Huc adde, quod me terribilem deum fuste
manus sine arte rusticae dolaverunt.

et alio in loco:

„Non me *Praxiteles Scopae* facis,
„nec sum *Phidiaca* manu politus:
„sed lignum rude villicus dolavit.

βύναε facile in *βύνα* depravari potuit. Occurrit huius instrumenti nomen in Leonidae Tar. Epigr. XXVIII. „cujus partem laudat *Suidas* in hac voce, quae *H. Stephano* in *Thesauro* omissa. *βύνα* vero aurificum instrumentum est.“ *Br.* Doctam commendatio; an vera, haud dixerim. Rudi se manu elaboratum dicit *Priapus*, securi similibusque instrumentis, non iis, quae artifices elegantiorum usurpant operum. *βύνα* autem non solum limam significat, sed etiam asperam limaeque similem *squasinae* cutem (*Hesych.* *βύνα* *ἐξ ὅσων ἀρά.* Cf. *Atben.* L. VII. p. 319. E.), qua ligna et ebora poliebant veteres, docente *Plinio* H. N. IX. 12. 14. Eandem esse *βύνα* et *squarinam* sive *squatam*, apparet ex eodem

L. XXXII. 53. T. II. p. 595. *Rhina*, quam *squatrum* vocamus. ubi *Harduinus* excitavit *Isidor.* L. XII. Origg. 16. *Squatrus* dicitur, quod sit *squamis acutis*, unde et ejus cute lignum politur. Hinc, ni fallor, abunde patet, recte scribi:

σβινος, ad μὴ πεπονημένος.

Quae sequuntur, εἰδ' ἀνθ' ῥοῦρου, non ad rubrum colorem referenda, quo Priapi simulacra tingi solebant, sed ad canones rubrica coloratos. Cf. not. ad *Leonid. Tar.* Ep. V. 3. T. I. P. II. p. 61. Solebant autem statuarii in marmoris trunco lineas rubro ducere, quibus illum in quadrata dividerent; id quod etiam hodie a statuariis fieri solet. Hoc igitur quoque ad artificium statuæ elaborandæ facit. — V. 4. εἰς, μεταλλικὸν σκῆψος ἢ λιθουργίαν. *Hesych.* Ex nostro loco apparet, τὴν εἰδῆ etiam ad lignum scalpendum esse adhibitam. *Falcem* appellat *Propert.* IV. 2. 59. ubi *Vertumnus*: *Stipes acernus erans properanti falce dolatus.* — ποιμανική. *Ego haec, ego arte fabricata rustica, Ego arida, o Viator, ecce populus.* *Cassell.* in *Luf.* LXXXV. *Quercus arida, rustica conformatâ securi.* *Ibid.* LXXXVI. — V. 5. «Vulgo ἀρχεῖος γέλασσον μετὰ δ' αὐλαίους πεφόλαξο. Sine sensu.» *Br.* Schol. *Wechel.* etiam ἀρχεῖος legi notavit, quod probat *Huetius* p. 30. minus commodè tamen *Kloratii lignum inutile comparans.* ἀρχεῖος γέλασσον dictum ad imitationem *Homeri* Od. x. 162. ἀρχεῖον δ' ἐγέλασσον. i. e. ἀκαίρως καὶ πρὸς οὐδὲμίαν χρεῖαν. *Eustasib.* p. 663. 45. Hinc vocabulum procudit *Cratinus* ἀρχεὶογενὲς ἀρ. *Herbst.* p. 48. quod *Suidas* interpretatur: δ ἐπὶ τοῖς ἀρχεῖοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων. — Quod sequitur ap. nostrum εὐνὰ πεφόλαξ, etiam debetur *Scholasticis*, qui ut diversam lectionem protulit, quod equidem pro mera glossa habeo. Scribendum enim, ne litera quidem mutata;

ὀφθαλμοὺς γέλανόν με τὰ δ' — πρὸς ὅλας
 αἰνέσθαι, μὴ καὶ σαρδόνιον γέλασθαι.

τὰ δ', haec, scil. olera, ad quae digitum intendit. Superest αἰκλῆσις, in quo haeremus. Anonym. Bibl. Bodl. αἰκλῆσις in marg. notavit, nescio quo sensu. Nec cl. editoris emendatio satisfacit. Fortasse emendandum:

τὰ δ', εἰ γε κλέσις, πρὸς ὅλας.

Inepti istius risus tibi do veniam; at haec olera, si me a udis, ne laedas cave; ne forse, injuriam gravi poena luens, Sardonium risum rideas. Et γε κλέσις, quod a vulgata proxime abest, his minis aptissime inferitur. Similiter Hortorum Deus in Lufibus nr. LIII.

Quare, qui sapiens, malum cavebis,

Cum tantum hic scias esse mentularum.

Plaut. Menaech. I. 2. 13. Malo cavebis, si sapiens, virum observare defines. Viri nomen Eucleis, nunquam a me lecti, hic nobis obtulit H. Grozius, cujus felix alias ingenium in hujus carminis interpretatione defidero:

Hic ego sum postus servare sed eminus hortum:

Nunc talis, qualem, qui prope et ipse vides.

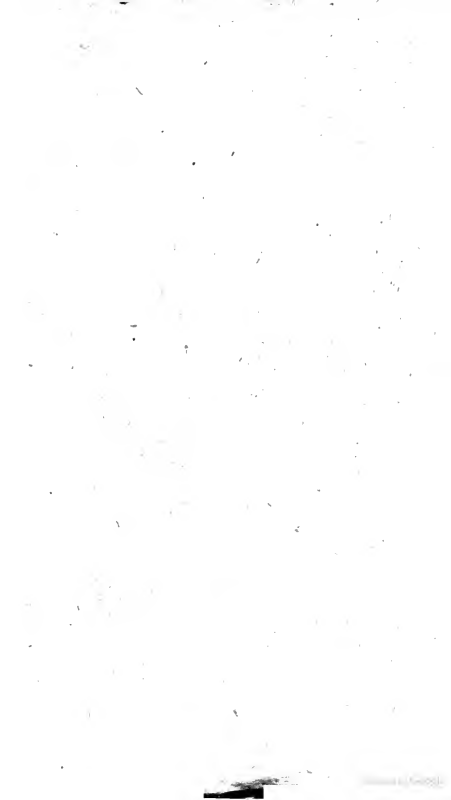
Picus eram, nec lima Deum, nec fecit amussis,

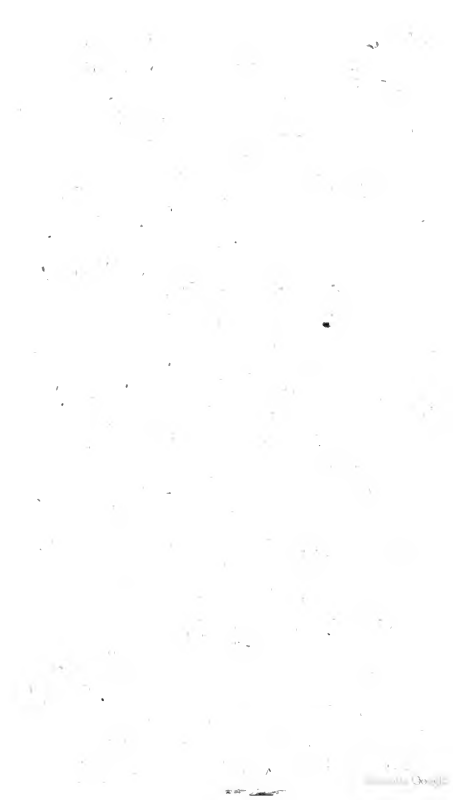
Sed pastorali ducta dolabra manu.

Quantumcumque cupis, ride: sed ab Eucleis hortum

Nil cape, ne risus sit tibi Sardonius.

Finis Primae Partis Tercii Voluminis.

005659415

